Ateşle Oynama

ASUDE

ATEŞLE OYNAMA

Yazarı: Asude

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Nilüfer Savaşer Nişli
Kapak Fotoğrafçısı: Mariana Kogut
Kapak Tasarım: Alla Özabat
Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Basım yılı: 2018
ISBN:978-605-2064-35-1
Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2018, Asude
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 71 72

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yolu Sk. No: 2 Kat: 4
Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Ateşle
OYNAMA

ASUDE

Çoktandır ellerim,
Bir kâğıttan gemiydi, kopmuştu denizinden,
Başıboş bir balon gibi sökülmüştü ipinden...

Artık geldin,
Güneşli mevsimlerle dolu gökyüzüm,
Ve sonsuzluğa denk sanki kelebek ömrüm...

Birinci Bölüm

O yaz, geçip giden bütün yazlar içinde en güzeliydi. Hare, eski mevsimleri pek fazla hatırlamıyordu ama bu yazın en güzeli olacağına babasından mektup geldiğinde karar vermişti. Annesinden ısrarla istediği beyaz renkte saksılar da sonunda alınmış ve içine rengârenk gerberalar, lilyumlar ekilmişti. Babası gelmeden önce hepsinin açtığını görmek ve ona *Bunları ben büyüttüm!* demek için sabırsızlanıyordu.

Sonunda bir sabah erkenden babası gelmişti. Hare uykulu halde babasına koştuğu için evin önündeki iki basamağı unutup yüzüstü yere çakılmıştı. Babası onun yaralarını öpünce acısı hemen dinmiş, hiç ağlamamıştı bile.

"Bir daha gitmeyeceksin, değil mi, babacığım?"

Babası kalın kaşlarını muzipçe çatıp abartıyla yanıt vermişti. "Çoook çok zaman sonra gideceğim."

Annesi ise biraz homurdanmış ve "Çocuğu kandırma!" demişti.

Hare bunu duysa da duymamış gibi yapmıştı. Kandırılmayı seviyordu. Aslında her şeyin farkındaydı. Babası yaz sezonu bitip de kasabada yapılacak bir iş kalmayınca başka yerlerde çalışmaya gidecekti. Geçen sene giderken "Size bakmak için buna mecburum, ay yüzlüm," demişti. Hare'nin berrak, mavi gözlerinden ardı ardına yaşlar dökülmüştü. Ama bu sene kesinlikle ağlamayacaktı. Tam altı yaşındaydı. Kocaman bir kız olmuştu. Yakında annesiyle birlikte villalara temizliğe gidecekti. Yeterince paraları olunca babasının gitmesine de gerek kalmazdı. Minik kalbi çok istese bile zenginlerin oyuncaklarıyla asla oynamayacaktı. Geçen sefer o kızın Barbi bebeklerinden birini sadece eline aldığı için neler olduğunu iyi hatırlıyordu.

"Artık bebeklerle oynayamam, yeterince büyüdüm. Okula bile gidiyorum," diye mırıldandı. *Of!* Büyümek ne kadar sıkıcıydı. Ondan daha sıkıcı olanı da okula gitmekti. Kız kardeşi Sare ise okula bayılıyordu ve Hare onu hiç anlayamıyordu.

Neyse ki tatile çok az kalmıştı.

"Kendi kendine ne konuşuyorsun, böğürtlen dikeni?"

Hare avuçlarında solmaya başlayan papatyalardan beceriksizce taç yapmaya çalışırken onu izleyen abisini işitti. Evde sadece ikisi vardı. Bugün annesi gündeliğe Sare'yi de götürmüştü. Babası yeni bir otelin inşaatında çalışıyordu ve Oğuz yine serserilik yapıyordu.

Küçük kız, sarı saçlarını bir türlü annesinin yaptığı şekilde bağlayamadığı için oradan buradan çıkan buklelerden görebildiği kadarıyla abisine baktı ve "Hiç," dedi. Sonra papatyalardan sıkılıp, yapış yapış olan ellerini elbisesine sürdü. Elbisesini batırdığı için annesi onu terlikle kovalayacaktı.

"Yine okula gitmeyecek misin, abi?" diye sordu. Oğuz, babasından çok korksa da, nasıl oluyorsa okulu sürekli ekebiliyordu.

Abisi omuz silkti. "Matematik hocası bana taktı. Bugün dersi var diye gitmeyeceğim."

"Annem ve babam çok kızacaklar."

"Sen söylemezsen haberleri olmaz ki?"

Abisinin göz kırpıp bir sır verirmişçesine fısıltıyla konuşmasıyla Hare heyecanlanmış, aralarında çok gizli bir işbirliği

varmış gibi hissetmişti. Bu hissi sevmişti. "Tamam," dedi itiraz etmeyerek. "Ama yarın da gitmezsen söylerim."

"Seni küçük ispiyoncu! Yarın olsun bakarız."

Hare gülümseyerek başını salladı. Tam abisine onu deniz kenarına götürüp götürmeyeceğini soracakken, dış kapı gürültüyle çalınmaya başladı. Kapıyı çalan her kimse, öyle güçlü darbeler indiriyordu ki, zavallı tahta kapı bir ihtiyar gibi yıkılmak üzereydi. Hare kapıya bu darbeleri indirenin tek kişi olmadığını anladığında korkuyla abisine baktı. "Abi," dedi ancak avlunun dışından gelen sesleri duyunca devam edemedi.

"Lan it! Orada olduğunu biliyorum. Hemen ortaya çıkmazsan kapıyı kıracağız!"

Hare'nin bakışları abisinin korku dolu gözleriyle buluştu.

"Allah'ın belası, eve kadar geldi!" diye söylendi Oğuz. Korkusunu gizlemeye çalışarak, yüzüne kendinden emin bir ifade yerleştirdi. "Sen içeriye girip kapıyı kapat! Ben halledeceğim. Çabuk!"

"Kim bunlar, abi?" diye soran küçük kızın gözleri şimdiden dolmuştu. Abisi varken ağlamayı utanç verici buluyordu fakat korkudan altına işemek üzereydi.

Kız kardeşinin korkmuş yüzü Oğuz'u telaşlandırdı. Koşarak ona ulaştı ve "Hiçbir şey olmayacak. Sen saklan," diye fısıldadı.

Hare bir saniye düşündü ama saklanmaya fırsat bulamadan kapı hışımla açıldı. Neyse ki o küçük bedenini şimdi çiçeklik olarak kullanılan tahta fıçının arkasına gizleyecek zamanı bulabilmişti. Titreyerek fıçıya tutundu. Neler olup bittiğine bakabildiğinde avluda üç tane iri yarı çocuk gördü. Abisiyle aynı yaşta olmalıydılar. Belki de biraz daha büyük...

İçlerinden biri yere tükürdü, sonra konuşmaya başladı. "İşte buradaymış o ırz düşmanı!"

Irz düşmanı mı? Bu da ne demekti ki? Hare korkudan artık zangır zangır titremeye başlamıştı.

"Ne istiyorsunuz? Hemen gidin buradan. Birazdan annem ve babam gelecek. Sizi görürlerse çok fena şeyler olur."

Üç oğlan aynı anda kahkaha atmaya başladı. İçlerinden bir tanesi öne çıktı. İri yarı cüssesi ve önden giden göbeğiyle

diğerlerinin lideri olduğu belliydi. Oğuz'un yakasını kavradığı gibi kendine çekti. "Babanın arkasına mı sığınacaksın lan köpek? Yoksa annenin eteğinin altına mı?"

Oğuz onun bedenini itmek istediyse de başaramadı. O da kocaman bir çocuktu ama boyu onunkinin yarısı kadar ya vardı ya yoktu. "Seni kendi başıma da hallederim," dedi akıl almaz şekilde.

"Kız kardeşime asılan köpek sen misin?"

Bu soru da, Oğuz'u alayla gülümsetti. "Ne asılması? Biz birbirimizi seviyoruz!"

Arkadaki iki çocuk yine kahkaha attı. Dev gibi uzun olanı onlara öfkeyle bakınca aniden sustular.

"Seni bir daha kardeşimin yanında görürsem..."

Oğuz araya girdi. "Ne yaparsın, lan?"

"Ağzını burnunu kırarım! Şimdi yapacağım gibi!"

Abisinin güldüğünü gören Hare, içinden *Aptal!* diye söylendi. Niye tamam demiyordu? Niye uzak dururum demiyordu? Korkuyla inledi. Kalbi çarpıyor, evlerinin içine girmiş kocaman üç oğlana ağlayacak gibi bakıyordu.

Hemen gitmeleri için dua etmeye başlamıştı ki, uzun boylu çocuk arkadaşlarına "Haydi!" dedi.

Hare sırtları ona dönük olan çocukların abisine saldırdığını gördüğünde daha sıkı yapıştı fıçıya. Bir tanesi abisine bir yumruk attığında artık ağlamaya başlamıştı. Neyse ki abisi de ona vurmuştu. Hem de o salağı yere düşürmüştü. Hare abisinin sık sık kavga ettiğini ve bu yüzden annesinin kaç kez ağladığını görmüştü ama anlaşılan aptal Oğuz asla vazgeçmiyordu. Durmalarını dileyerek olan biteni izlerken, iri yarı olan çocuk da atıldı. Tek yumruk attı ve abisini kapıya kadar savurdu. Oğuz sadece bir metre uzağında yere düşünce Hare korkuyla geriye sıçradı. İşte tam o an, abisinin burnundan çeşme gibi akan kanı gördü. Oğuz eliyle burnunu silse de kan tam anlamıyla fışkırıyordu. Küçük kız nefesini tutmuş, bir heykel gibi kalakalmıştı. Çocuklardan biri yerdeki abisinin karnına tekme attığında dayanamadı ve hıçkırdı. Korkudan ölüyordu. Hiçbir

şey yapamayacağını bilse de abisinin dayak yemesini seyretmek onu kahrediyordu. Belki bir taş bulup kafalarına atarsa...

Hare fazla düşünmeden elini saksının dibine daldırdı ve annesinin kayalıklardan topladığı beyaz, büyükçe bir taşı avucuna aldı. Bir yandan ağlarken, bir yandan da fıçının arkasından çıktı. Çocuklar onu görmemişti ama abisi görmüştü.

Oğuz "Hayır," diye fısıldadı zorlukla. "Saklan kelebek, saklan!"

Bunu söyler söylemez üç çocuk da ona döndü. Hare nefesini tutup tüm gücüyle elindeki taşı fırlattı. Havada döne döne giden büyük taş, bir saniye sonra iri kıyım çocuğun kafasına küt diye çarptı.

Çocuğun çığlığı tüm sesleri bastırırken abisi de aynı bağırdı. "Kaçsana, Hare! Kaç!"

Sanki at yarışlarındaki o tabanca ateşlenmişti. Hare abisinin ikazına bir robot gibi uydu. Bir an ona baktı ama hemen ardından ok gibi fırladı. Açık bahçe kapısından kendini sokağa attı.

"Yakalayın lan şu böceği!" diyen bir ses duyunca daha hızlı koştu.

Elbisesinin etekleri onu yavaşlatsa da elinden gelenin en iyisini yaptı. Hıçkırıklarla ağlarken korkudan yere yığılmak üzereydi. Bütün duyguları en uçlarda yaşıyordu. Küçük kalbi göğüs kafesinde öylesine şiddetle atıyordu ki neredeyse nefes alamıyordu. Koştu... Durmadan koştu. Peşindeki adım sesleri, kulak zarlarını yırtarcasına gelmeye devam etse de koştu. Mahalleleri bitip uçsuz bucaksız yeşilliğe varana kadar koştu. Belki yarım saat, belki de bir saat... Üç saat bile koşmuş olabilirdi. Karın boşluğuna giren o şiddetli sancı nefesini iyice kestiğinde yavaşlayarak durmak zorunda kaldı. Artık çocukların seslerini işitmiyor olsa da korkuyla arkasına döndü. Peşinde üç tane büyük oğlan göreceğini sanıyordu ama kimse yoktu. Hiç kimse! Dağ taş bomboştu. Açık ve düz arazide uzun mesafeler boyunca kimseyi görmeyince sonunda beyni ona *Dur!* diyebildi. Eğilip avuçlarını dizlerine yasladı. Yine de fazla durmadı. Çocuklar peşini bırakmamış olabilirlerdi. Her an bir yerden çıkacaklarını düşünüp yeniden koşmaya başladı. Oyun oynarken bazen indikleri

koya doğru koştu. Denizden esen hafif rüzgârdan, sallanıp duran dallardan başka bir hareket yoktu. Kurbağa vıraklamaları, kuş ötüşleri ona kendini iyi hissettirse de, terden her tarafı su içinde kalmıştı. Kendini bir ağacın gölgesine atıp yere çöktüğünde, yüzünde biriken terleri silmek için ellerini kaldırdı. O an ellerinin tıpkı mahallelerindeki Şükrü Dede'nin buruş buruş elleri gibi titrediğini görünce yeniden ağlamaya başladı. Bir an sonra korkuyla kıpırdanan dudaklarını sarkıtıp ağlamayı kesti. Belki de ağladığı için elleri titriyordu. Derin bir nefes alıp ellerini öne uzattı. *Of!* Ne yaparsa yapsın titremesi geçmiyordu. Kanlar içinde yerde yatan, kaşı patlamış, burnu kırılmış abisi gözlerinin önüne gelince ellerini yüzüne kapattı.

"Hey sen! Neden ağlıyorsun?"

Aniden irkildi küçük kız. Titreyen ellerini yüzünden çekmeden kalakaldı. Yoksa... Yoksa onu bulmuşlar mıydı? Korka korka aralanan parmaklarının arasından bakarken, karşısında abisini döven o çocukları görmeyi bekliyordu. Ancak birkaç metre uzağında duran çocuk onlardan biri değildi. Tam tersine, hiç de o serserilere benzemiyordu. Hare derin bir nefes verip ayağa kalktı. Titreyen elleriyle eteklerini tutmadan önce son gözyaşı damlalarını sildi.

"A-ağlamıyorum," diyebildi zorlukla. "Sen ne yapıyorsun burada?" diye sordu boğuk, zayıf sesiyle.

Hare'nin boyunun neredeyse iki katı daha uzun olan çocuk, yüzüne ukala bir ifade yerleştirdi. "Araştırma yapıyorum."

"Araştırma mı?" Hiçbir şey anlamamıştı.

"Böcekleri araştırıyorum. Şimdiye kadar on iki farklı tür gördüm. Yirmi tane bulursam, büyükbabam bana son makalesini okuyacak."

Hare, makalenin ne olduğunu bilmiyordu ama böcekleri çok iyi biliyordu. Annesinin çalı süpürgesiyle kovduğu hamam böceklerini hatırlayınca tiksintiyle minik dudaklarını büzdü. "Iyy! Böcekler mi? Korkmuyor musun?"

Çocuk bilgiç gözleriyle Hare'ye bakarken, "O küçücük şeylerden mi?" dedi. "Doktor olunca ölüleri bile göreceğim. Niye korkayım ki?"

"Doktor mu? Sen doktor mu olacaksın?"

Çocuk gururla başını salladı. "Babam ve büyükbabam gibi."

Hare merakla çocuğu süzmeye devam etti. Üzerinde gıcır gıcır bir tişört ve her yerinde cepler olan uzun bir şort vardı. Saçları güzelce taranmıştı ve çok akıllı birine benziyordu. Bir anda doktorları pek sevmediğini hatırlayınca somurttu. "Hastaneler çok pis kokuyor."

"O şey ilaç kokusu ve ilaçlar da insanları tedavi eder."

İlaçları kim severdi ki? Bir kere hepsi çok acıydı.

"Ya sen ne olacaksın?" diye sordu çocuk.

Küçük kız derin bir nefes bıraktı ve biraz daha sakinleşip aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Temizlikçi," dedi en masum sesiyle.

Çocuğun yeşil gözleri kocaman açıldı. Bir saniye sonra gülmeye başladı. "Temizlikçi olmak istediğini söyleyen tek kişi olmalısın."

"Neden ki? Sen baban gibi doktor oluyorsan, ben de annem gibi temizlikçi olabilirim."

"Annen de mi temizlikçi?"

Hare başını sallayınca sarı saçları yüzüne döküldü. Minik elleriyle darmadağın olmuş saçlarını düzeltmeye çalıştı.

"Sen neden doktor olmayı istemiyorsun?"

"Böcekleri ve ilaçları sevmiyorum."

Çocuk sanki kocaman bir adammış gibi böbürlendi. "Bizim sınıftaki kızlar da böceklerden çok korkuyor. Oysa her biri doğaya faydası dokunan küçücük hayvanlar sadece. Hiçbir şey yapmıyorlar ki!"

"Bir kere elimi arı sokmuştu ve yemin ederim çok acımıştı."

"Şişti mi?"

Küçük kız ellerini kaldırdı ve kocaman bir yuvarlak yapacak şekilde birleştirdi. Masmavi gözleri büyürken sesini de abartıyla kalınlaştırdı. "Hem de bu kadar!"

"Hani neresi?"

Hare ellerini çözüp arının soktuğu yeri göstermek için uzattı. Fakat hâlâ titrediklerini görünce utanarak iki elini de arkasına sakladı.

"Niye sakladın şimdi?" diye sordu çocuk hafif bir kızgınlıkla.

"Şey..." İri, mavi gözler yere doğru eğildi. Utanarak da olsa yanıt verdi. "Ellerim titriyor. Çok korkuyorum."

"Büyükbabamın elleri de titrer ama bu ölümcül bir şey değil ki..."

Hare korkuyla gözlerini açtı. Demek ki, bembeyaz saçlı, zorlukla yürüyebilen bir nine olunca bile elleri titreyecekti. Bu korku ona yetti ve bir süredir akmayan gözyaşları yeniden yanaklarına doğru harekete geçti.

"Niye ağlıyorsun yine? Kızlar ne çok ağlıyor ya, delireceğim!"

Çocuğun azarlamasıyla, Hare ellerini gizlediği yerden çıkardı ve ona doğru uzattı. "Çünkü çok titriyorlar. Büyükbabanın elleri de aynı böyle mi titriyor?"

"Onun elleri Parkinson yüzünden titriyor."

"Pa-pakiston mu?"

Çocuk ona sımsıcak bir gülücük attı. Çok tatlı bir gülücüktü. Hare de dayanamadı ve gülümsedi.

"Parkinson," dedi kendinden emin bir tavırla. "Bu bir hastalık ismi. Korkma, seninki o hastalık değil. Çünkü o kadar yaşlı değilsin. Yoksa bir şeyden mi korktun?"

Hare ona hiçbir şey anlatamazdı. Hele peşindeki çocukları ve onlardan kaçarken korkudan ölmek üzere olduğunu asla! "Koşarken düştüm," dedi aklına ilk geleni söyleyerek.

"Eminim birazdan geçecektir. Yine de istersen bize gidelim. Babam seni tedavi edebilir."

Hare'nin gözlerinin önüne elinde iğne olan, beyaz önlüklü, korkunç bir adam geldi. "Hayır, olmaz! Zaten Pakiston değilim ki ben! Sen bir şey yapamaz mısın?"

"Burada bir şey yapamam. Hastaneye gitmelisin. Sanırım filminin çekilmesi gerekiyor. Acıyor mu?"

Çocuğun bilge duruşu ve kendinden emin halleri, küçük kızda ona sonsuza kadar güvenebileceği hissi uyandırdı. Korkusu ise hâlâ aynı yerdeydi. "Ama hep böyle sallanıp duracaklar mı?"

Çocuk ona doğru birkaç adım attı. Kafasını eğip ikisinin arasında duran ellere baktı. Kızın minik elleri bir sağa bir sola

gidiyordu. Kaşlarını çatıp, "Doktor olmama daha bir sürü yıl var. Ben on bir yaşındayım, ne yapabilirim ki?" diye sordu.

Hare hızlıca aklından topladı. Vay canına! Bu çocuk ondan tam beş yaş daha büyüktü.

"Hem ben kalp cerrahı olacağım. Eğer sorun kalbinle ilgiliyse, büyüyünce seni ameliyat edebilirim."

Hare ellerini yeniden çekip arkasına sakladı. Acı içindeki yüzü ve hıçkırıklarla bölünen sesiyle "Ameliyat olmak istemiyorum!" diye inledi.

Çocuk gözleri kapalı, dudakları aşağıya sarkmış, her yeri titreyen kızın haline üzülmüştü. Gülümseyerek ona biraz daha yaklaştı ve "İstersen şimdi bir bakayım. Belki de hastaneye gitmene gerek kalmaz," dedi güven verici sesiyle.

Küçük kızın dolu gözleri şaşkınca açıldı. "Gerçekten mi?"

Çocuk sanki yıllardır doktormuş gibi başını salladı. Hare bir kez daha ellerini ona doğru uzattı. Çocuk birkaç saniye bekledikten sonra, uzanıp küçük kızın ellerini tuttu. Zengin çocuğun elleri, abisinin ya da babasının elleri gibi sert değildi. Kadife gibiydi ve sıcacıktı.

"Böyle yapınca acıyor mu?" diye sorduğunda Hare gözlerini kırpıştırdı. Konuşmadı, sadece başını sağa sola salladı.

Çocuk çatık kaşları ve ciddiyet dolu bakışlarıyla o minik elleri biraz daha sıktı. "Böyle?"

Kız kıkırdadı. "Bebekleri bile acıtmaz ki bu."

Çocuk gerçek bir doktor edasında ellerin her yerini inceledi. Gür, koyu kahverengi, düzenli taranmış saçları hafifçe rüzgârda titredi. Küçük kız onun saçlarının bile çok güzel olduğunu fark etti ama en güzeli gözleriydi. Ona tepeden bakarken göz göze gelmişlerdi. Yeşil, parlak gözleri, Hare'nin en sevdiği vişneli pasta kadar tatlıydı.

"Hiç acımıyor," dedi yeniden gülümseyerek.

Çocuk da güldü. Ellerinin üstündeki minik ellere baktı. "Bak," dedi. "Artık titremiyorlar."

Hare şaşkınca gözlerini indirdi. Çocuğun avuçlarıyla kendi avuçları birleşmişti. Sahiden de hiç titremiyorlardı. Büyük bir

mutlulukla kafasını kaldırdı. Ondan bir hayli uzun olan çocuğa baktı. "İğne yapmadan iyileştirdin."

Çocuk yandan bir sırıtış attı. "Babam gibi iyi bir doktor olacağımı biliyordum."

"Eğer sen doktor olursan, hastaneye gelmekten hiç korkmam."

"Ben de her zaman seni iyileştiririm."

Hare başını salladı. "Artık sen benim doktor arkadaşımsın."

Çocuk bundan hoşlanmıştı. "Tamam," dedi. "Şimdi gitmem gerek. Yarım saatliğine izin aldım. Zaten yakında yine Ankara'ya döneceğiz."

"Ankara çok uzak mı? Ben gelebilir miyim?"

"Biraz uzak ama uçakla yakın."

"Ben hiç uçağa binmedim. Çok korkunç gibi."

"Korkarsan ellerin yine titrer."

Hare yine eğilip ellerine baktı. Hâlâ çocuğun ellerinin üstündeydi ve titremiyordu. "Korkmuyorum," diye fısıldadı. "Sen iyileştirdin beni."

"Bir daha olursa evim şurada." Kolunu kaldırıp denize inen tarafı işaret etti. "Bize gelirsin. Fatma Teyzem kapıyı açar. Benim arkadaşım olduğunu söylemen yeterli."

"Adın ne ki senin?"

"Engin... Engin Dinçerler. Ya seninki?"

Küçük kız, adını söylerse abisinin başına gelecekleri Engin'in öğrenmesinden ürktü. "Ben de gitmeliyim, annem kızar," dedi telaşla.

Engin üstelemedi. "Tamam o zaman. Dikkat et kendine."

Hare gülümsedi. Gözleri sadece onu iyileştiren çocuğun yüzündeydi. Çocuk son bir bakışla veda etti. Arkasını dönüp, yerden aldığı uzun bir sopayı otlara vura vura yürümeye başladı. Ağaçların ardında kaybolana dek onu izledi Hare. Sonra yeniden kendiyle baş başa kaldı. Dudağında hâlâ bir gülücük vardı ama olanları hatırlayınca korkusu geri geldi. Evlerine gelen çocuklar gitmişler miydi? Abisi ne haldeydi? Ya başına çok kötü bir şey geldiyse? Hemen gitmeliydi.

Adım atmadan önce yeniden ellerini uzattı ve son duruma baktı. Of! İşte yine başlamıştı. Aptal titreme! Sadece Engin

ellerini tuttuğunda titremesi geçecekse, ömrü boyunca bu çocuğa yakın olması gerekecekti.

İyi ama annesi izin vermezdi ki! Ya Engin? O, Hare gibi bir arkadaş ister miydi? Bir kere iyileştirmiş olabilirdi ama elleri her titrediğinde onları tutamazdı ki. Belki de tutardı.

Hare bunun yanıtını henüz bilmiyordu.

Tıpkı Engin'i bir daha göreceği günün, yıllar sonra olacağını bilmediği gibi.

İkinci Bölüm

22 yıl sonra, Ankara...

Zaman kavramını unutturan yoğun günlerden birini daha yaşıyordu. Bir süredir bütün günler, birkaç saatlik molalar dışında bu şekilde geçiyordu ancak Kalp ve Damar Cerrahı Engin Dinçerler buna alışkındı. İyi bir tatile çıkmayı planlıyordu ama henüz değil... İşini seviyordu ve tatile diğer insanlar kadar ihtiyaç duymuyordu.

Az önce dört saati bile bulmayan aort kapak replasmanı ameliyatından çıkmıştı ve normal koşullarda bu onu yormazdı fakat birtakım ailevi sorunlar yüzünden mental bir yorgunluk hissediyordu. Gözlerini çivilediği aynadaki aksine bakan genç adam, derin bir nefes bıraktı. Yeşil gözleri koyulaşmış, saçları dağılmış ancak yorgunluğunu ele veren belirtiler çehresine yerleşmemişti. Ellerini yasladığı beyaz lavabonun kenarlarına parmaklarını geçirmiş, iri omuzları mavi cerrahi kıyafetini germişti. Uzun boyu ve güçlü gövdesinde biriken kuvvetle, lavabo yerinden çıkıp parçalanmak üzereydi. Engin de bunu fark etmiş gibi

gücünü zavallı mermer bloktan çekti. Ellerini bir kez daha yıkayıp dezenfekte ettikten sonra dağınık saçlarını geriye iteledi. Kaslı kollarını arkada birleştirip, geniş ve sert göğsünü gererek sinirlerini rahatlatmayı denedi. Bir an günün yorgunluğunun üstüne spora gitmeyi ertelemeyi düşünse de, her zamanki disiplinini bozmamaya karar verdi. Daha fazla oyalanmadı. Kıyafetlerini değiştirip temiz beyaz önlüğünü üstüne geçirdi. Evine gitmeden önce yapılacak başka rutinler vardı. Hastasının yoğun bakımdaki durumunu izlemek ve asistanlara direktif vermek bunlardan bazılarıydı.

Hastanın raporuna göz atarak odasına yürürken, kapı önünde onu bekleyen asistanlarından Beril'i gördü. Genç kız hayran bakışlarını gizlemek yerine daha derinleştirdi.

"Bunca yoğunluk ve diğerlerinden daha riskli bir operasyondan sonra bile gördüğüm en dinç cerrahsınız, hocam. Gerçekten sırrınızı neye borçlusunuz?"

Beril kendi sözlerine gülerken Engin'in bir cevap vermesini bekledi ama genç adam yanıt vermediği gibi ifadesinde de olumlu anlamda bir değişim olmadı. Aksine bu gereksiz samimiyet onu rahatsız etmişti.

Kız bunu fark edip hemen ciddileşti. "Aslında hocam, size danışmak istediğim birkaç özel konu vardı. Müsaitseniz odanızda..."

Engin özel konular hakkında konuşmak istemiyordu. "Sence müsait gibi mi görünüyorum?" Elindeki dosyayı koltuk altına sıkıştırıp kapısını açtı.

"Bence hocam, mükemmel görünüyorsunuz." Kız derin bir iç çekti.

"Ve sen de saçmalıyorsun."

"Katılmıyorum. Bu hastanede size hayranlığını dile getirmekten korkan en az elli kadından daha cesur olmanın ilk şartı, bazı riskleri göze almaktan çekinmemek. Ben de bunu yapıyorum. Ne dersiniz, iyi bir cerrah olacağım buradan bile belli değil mi?"

İyi bir baş belası olduğu kesindi. Engin onun sözlerinden etkilenmediğini daha açık ifade edebilmek adına, hissiz bir tonda "İşine dön!" dedi.

Bu yanıt bile kızın cesaretini azaltmamıştı. Güzel gözlerini kırpıştırdı. "Belki kahve teklifimi düşünürsünüz diye gelmiştim."

"Sana daha önce de hayır demiştim. Bunu anlamanın nesi zor?"

Beril gülümsedi. "Ben anladım ama sanırım anlatamadım. Neden bana bir şans vermiyorsunuz? Ne kaybedersiniz?"

"Zaman!"

"Hocam, yine mükemmeliyetçiliğiniz üstünüzde. Doğru ya, onu hiç çıkarmıyorsunuz. Ben de zaten en çok bu yönünüzü..."

Engin dinlemek istemiyordu ve bunu göstermekten çekinmedi. Hızlıca odasına girdi ancak Beril de peşindeydi. "Hocam, lütfen bir saniye..." Engin bir saniyeyi bile kayıp olarak gördüğü için onu yine yanıtsız bıraktı ve Beril de daha fazla ısrarcı olmadı. Engin Dinçerler'e duyduğu karşılıksız aşk kadar, büyük bir saygı da vardı. Çaresizce odadan çıktı.

Engin koltuğuna oturduğunda masada duran telefonunu hatırladı. Ekranda çok sayıda çağrı vardı. Babası ve erkek kardeşi birer kez, annesi üç kez aramıştı. Önceliği babasından yana kullandı. Yorgunluğunu gizlemeye çalışmayarak babasıyla kısa bir konuşma yaptı. Konuşmanın konusu zaten belliydi. Ailenin en büyüğü olan büyükbaba Kudret Dinçerler'in hastalığı ve son dileği...

"Dilersen senin yerine birini bulabiliriz. İşlerini aksatmak istemediğini biliyorum."

Genç adam, babasının teklifini derhal geri çevirdi. "Bunu benden istemişti. İsteğini yerine getirmek benim için çok önemli. Hem belki biraz da olsa emeklerinin karşılığını ödemiş olurum."

Reha Dinçerler bir an sessiz kaldı. "Onun ailemiz üzerindeki emeklerinin karşılığını hiçbirimiz ödeyemeyiz, evlat."

Engin babasına katılıyordu. "O halde maksimum bir hafta içinde bunu ayarlamamız gerekiyor."

"Evet, oğlum. Cahit Hoca'yla da mutabıkız. Pek fazla zaman kalmadı gibi görünüyor."

Engin durumu zaten biliyordu. Büyükbabasının doktoru Cahit Bey'le sık sık görüşüyordu.

"Annen de sizinle gelmek için hâlâ ısrarcı..." diyen babası biraz olsun keyiflendi.

"Onun öyle bir yere gitmek istemesi sence de tuhaf değil mi?"

Babasının hafif gülümseyişini duydu. "Beni de çok şaşırttı. Sanırım seninle zaman geçirmeyi özledi." Bir an duraklayan yaşlı adam, "Ben de öyle," dedi.

Engin'in dudaklarına hafif bir tebessüm yerleşti. Babası şu an İsviçre'deki bir konferansa baş konuşmacı olarak katılıyordu. En son bir ay kadar önce görüşmüşlerdi. "Zaman bulursan gelirsin."

Telefon kapanmadan önce babası ona teşekkür etti.

Engin teşekkür edilecek bir konu olmadığını biliyordu. Kudret Dinçerler onun büyükbabasıydı ve sadece karakteri üzerinde değil, mesleki hayatında da büyük izleri vardı. Babasından çok onunla zaman geçirmiş, kimsede göremeyeceği bilgelikleri ondan öğrenmişti.

İçine yerleşen üzüntüyü görmezden gelerek bu defa annesini aradı.

Hal hatır sorma faslından sonra, kadın abartı dolu bir kederle, "Ne zaman beni görmeye geleceksin?" diye sordu. "Hep başkalarıyla ilgilen, anneni hiç düşünme," diye de dert yandı.

Engin'in kaşları çatıldı. "Başkaları dediğin kişiler hastalarım mı? Ayrıca Fransa'dan döndünüz mü, Nur Hanım? Çünkü en son ziyaretine gelmek istediğimde tatildeydiniz."

"Ah, evet, dün döndüm. Her neyse oğlum, sana işinle ilgili tavsiye vermeyeceğim, çünkü nasılsa dinlemeyeceksin." Kadın derin bir iç çekti. Asıl konuya girmesi gerektiğini biliyordu. "Ben de seninle şu yere, Baharlıkoy'a geliyorum."

"Evet, haberim var. Emin misin? Buna gerek olmadığını biliyorsun."

"Eminim, oğlum. En azından bir müddet orada kalmak istiyorum. Beraber zaman geçiririz. Ercüment de zaman bulursa gelecekmiş. Sadece babam için değil, bizim için de iyi olur."

Annesinin gelip gelmemesi Engin için önemli değildi. Sadece Nur Dinçerler'i tanıyordu ve o kasabada pek mutlu olmayacağını biliyordu. "Oraya tatil için gitmiyoruz," dedi. Büyükbabası Kudret Dinçerler kronik Parkinson hastasıydı ve yaşlılıkla birlikte gelen pek çok başka hastalıkla durumu kritikleşmişti. Son dileği, Akdeniz kıyısındaki o küçük kasabayı görmek ve orada huzurla gözlerini kapatmaktı. Zaten bir süredir hastanede yatmasına da gerek kalmamıştı. Bu yüzden aile üyeleri onun son dileğini yerine getirmek konusunda hemfikirdi. Sağlığında bunu Engin'den istediği için genç adamın mesleğine bir süreliğine ara vermesi gerekecekti.

"Biliyorum, oğlum. Ah, babamın hastalığı ne kötü bir sebep! Her neyse, bir kadının orada olması iyi olacaktır."

Annesinden kısık bir inilti yükseldi. Biraz geçimsiz ve zor bir kadın olsa da, kayınpederiyle her zaman çok iyi anlaşmıştı. Engin annesine üzülmemesini, her şeyin geçeceğini söylemek isterdi ama duygusal vaatler vermek bir hekimken daha zordu.

Kadın yeniden konuşabildiğinde, "Ne zaman gitmemizi istiyorsun, oğlum?" diye sordu.

"Mümkün olan en kısa zamanda."

Nur Hanım derhal hazırlıklara başlayacağını söyledi ve oğluyla vedalaşarak telefonu kapattı.

Engin hastanedeki işleri yoluna koymanın zaman alacağını biliyordu. Aklından hızlıca programını geçirdi. Hangi tarihte neyin olduğunu biliyordu ama yine de her zamanki titizliğiyle dosyasını kontrol etmek istedi. Kemik çerçeveli okuma gözlüğünü takıp, koyu yeşil gözlerini satırların üstünde gezdirdi. Yanılmamıştı. Yakın zamanda iki önemli ameliyatı vardı ve diğerlerini yakın dostu Altan'a devredebilirdi. Sonraki işlemler resmî şeylerdi. Büyükbabasının dileğini yerine getirmenin ne kadar zaman alacağını bilmediği için, ücretsiz izne ayrılması gerekiyordu. O halde bir an evvel yasal prosedürleri yerine getirmeliydi.

Ankara'da yılın bu zamanlarında soğuğun izleri neredeyse tamamen silinmeye başlardı. Güneş ışınlarının bütün ruhu çekilmiş gibi cansız ve artık ısıtmadığı o aylar geride kalmıştı. İlkbahar başlamıştı ve yakında hava tamamen ısınmış olacaktı. Engin Dinçerler kış mevsimine de, baharın renklerine de aynı uzaklıktaydı. Çoğu şeyle olduğu gibi, herhangi bir mevsimle de arasında duygusal bir bağ yoktu ama yaz ayları ona bazı şeyleri anımsattığı için bir adım öndeydi. Şimdi yeniden o yazları anımsatacak bir yolculuk başlayacaktı. Büyükbabasının vasiyeti üzerine onu Akdeniz'in kıyısındaki o küçük kasabadaki yazlığa götürmek ne yazık ki berbat bir bahaneydi. Şüphesiz bu sancılı bir süreçti, çünkü yirmi yıldan daha uzun bir süredir devam eden Parkinson hastalığına herkes alışmış ve bunu doğal bir rutin saymışlardı. Ancak ne zaman ki Kudret Dinçerler *gitmekten* bahsetmeye başlamıştı, işte o zaman herkes kaçınılmaz gerçekle yüzleşmeye çalışmıştı. Yaşamı boyunca tüm çevresinden büyük bir saygı, sevgi ve ihtimam gören yaşlı adama duyulan bu hisler salt bir kan bağından ileri gelmiyordu. Engin'in, büyükbabasını herkesten fazla önemsemesinin nedeni, yaşlı adamın onu kendi gibi bilge, saygıdeğer ve otoriter bir şekilde yetiştirmek için gösterdiği çabaydı. Şimdiyse yolun sonunda olmanın huzurunu yaşamak istiyordu.

Engin de bu görevi reddetmeyecekti. Aksine, bu zorunlu refakatte, yaşanacak üzüntü dışında herhangi bir sorun görmüyordu. Büyükbabası hayatında çok önemli bir yere sahipti. Koca bir kaya gibiydi o hayatın içinde. Bu yüzden büyükbabasıyla birkaç ay yazlıkta kalmaktan gocunmuyordu. Erkek kardeşi Ercüment İngiltere'de ailesiyle yaşıyordu. Orada bir pastane işleten İngiliz eşi ve dört yaşındaki kızı varken bu görevi elbette alamamıştı. Üstelik gönüllü olarak çalıştığı klinikten ayrılması halinde, yerine aynı şekilde gönüllü çalışacak bir doktor bulmak da epey zor olacaktı.

Genç adam, özel ambulans helikopterle İstanbul'dan yola çıkacak olan büyükbabası ve ona eşlik edecek annesinden önce Baharlıkoy'a gitmek istiyordu. Böylelikle büyükbabası için sipariş

ettikleri sağlık malzemelerini, tıbbi cihazları ve hasta yatağını kontrol edebilecek, villanın durumunu uygun hale getirebilecekti.

Tabii yola çıkmadan önce hastanedeki dostlarıyla vedalaşması gerekiyordu.

Baharın nazlanmadığı, güneşin açmakta direnmediği bir pazartesi günü, altındaki şahane, siyah aracıyla hastanenin otoparkına girdi. Doğrusu otomobili bir hayli lükstü ama Doktor Engin Dinçerler'in zevk aldığı nadir lükslerden biriydi. Elbette pahalı araç koleksiyonu olan o serserilerden biri değildi ancak Alfa Romeo'nun bu modeli için kendi kurallarını bile yıkabilirdi. Aracından inmeden önce telefonunu kontrol etti, güneş gözlüğünü çıkardı ve yan koltuğa attığı lacivert ceketini eline aldı.

İlk karşılaştığı kişi hasta bakıcılardan Selim'di. Engin'in yaşlarında genç bir adamdı ve oldukça neşeli mizacıyla hastaların gözdesiydi. Engin onunla günlük konulardan konuşmaktan keyif alıyordu.

Selim, Engin'le kısa bir futbol muhabbeti yaptıktan sonra asıl konuya girdi. "Demek bugün son gününüz, hocam? İzne ayrılıyormuşsunuz."

Genç adam başıyla onay verdi.

"Döneceksiniz ama değil mi? Yani şeyden sonra..." Selim de tıp dünyasında oldukça iyi tanınan Kudret Dinçerler'e dair birçok olumlu fikre sahipti ve can sıkıcı kelimeyi söylemeyi gerçekten istememişti.

Engin, "Döneceğim," diye yanıtladı kısaca.

"Hocam, dönmezseniz ortalık karışır ben size diyeyim. Şu çocuk var ya, on dört yaşında, kalbi delik olan... Onu ve ailesini bir tek siz ameliyata ikna edebilmiştiniz."

"O yaştaki bir çocuğun böyle büyük bir korku hissetmesi normal."

"Hastalarınıza güven veriyorsunuz, hocam." Engin bu yoruma sessiz kaldı. Selim "İnşallah yakında dönersiniz," diyerek konuşmayı tamamladı.

Engin yakında dönme dileğinin büyükbabasının vefatıyla olabileceğini bildiği için bir şey demedi. Açıkçası mesleğinden

önce gelen tek bir şey varsa, o da büyükbabasıydı. Genç hastabakıcıyla vedalaşıp doktor arkadaşlarını görmeye gitti.

Başhekimle görüşmesi yine iş üzerine birkaç detayı konuşmakla geçmişti. Engin, düzenli takip etmesi gereken hastalar hakkında sürekli bilgi verilmesini istemiş, herhangi bir durumda mutlaka onu aramalarını belirtmişti. Zaten takip ettiği yoğun bakım hastalarını dizüstü bilgisayarından, tabletinden ya da akıllı telefonundan izleyebilecekti. Şu an birimde her şey kontrol altındaydı ve hastalarının sorumluluğunu meslektaşlarına devretmekte sakınca görmüyordu. Bir tek vaka dışında...

"Melisa Yılmaz. Ventriküler septal defekt kapama yapılacak olan bir hasta. Bu hastanın ameliyatını ben yapmak istiyorum," dedi. Bir istinası vardı ve bunu başkasına bırakmak istemiyordu.

Başhekim, Engin'in uzattığı dosyayı inceledi. "Şu çocuğumuz... Engin Abi diye ortalığı inleten değil mi?" Engin başını sallarken başhekim devam etti. "Sanırım bunu ayarlayabiliriz. Biliyor musunuz hocam, soğuk ve huysuz bir cerrah gibi görünüyorsunuz. Hani şu hastaların korkup çekindiği... Fakat sizinle konuştuktan sonra hastalar sizi çok seviyor. Sizde insana güven veren bir bilgelik var. Bu da hasta memnuniyeti açısından göründüğünden çok daha önemli."

"Sadece işimi yapıyorum." Elbette kaybettiği hastaları da olmuştu ama ölüme karşı kazandığı zaferlerin daha çok olduğunu görebilirdi.

Başhekimin odasından çıkarken birkaç şeyi daha halletmiş olmanın rahatlığı içindeydi. Artık tamamen hazır olmaya çok yakındı. Doğrusu çoğu insan kederli günlere karşı hazırlıklı olmaktan daima kaçardı. Engin Dinçerler dışında... O büyükbabasının kaybına hazırlamıştı kendini. Üstelik yaşam kalitesi iyice düştüğü için daha fazla zorluk çekmesini de hiç istemiyordu.

Kapının önünde onu bekleyen Beril'i görünce kısa bir bakış atmakla yetindi.

Genç kız onun soğuk tavırlarına ve görmezden gelişine alışkın olsa da bugün farklı bir gündü. Engin'in gideceğini öğrenmişti.

"Hocam, merhaba."

Engin başını sallayarak yanıt verirken yürümeye devam etti. Uzun boyunun ve güçlü gövdesinin sebep olduğu adımlar kızın önünden hızla çekilmesini sağlamıştı. Ancak Beril pes etmeyerek peşinden koştu ve ona yetişti.

"Gidiyor musunuz gerçekten?" diye sordu Engin'in koluna sarılarak.

Genç adam gergin bir tavırla önce koluna, sonra kızın gözlerine baktı. Beril ürkerek elini çekti. "Üzüntümü tahmin bile edemezsiniz."

"Senin için üzülecek bir şey göremiyorum, Beril."

"Bu kadar ruhsuz olmak zorunda mısınız? Tabii ki gidiyorsunuz diye üzülüyorum. En azından izin verin de vedalaşalım."

Engin bu sözlerden sonra aniden durunca kız ona hafifçe çarptı ve bundan hoşlanmışçasına gülümsedi.

"İyi! Vedalaşalım. Şu iş bitsin artık!"

Beril'in yüzüne aynı hızla yapmacık bir somurtma yerleşti. "Vedalardan hiç hoşlanmam. O yüzden bunu bir veda gibi değil de, iki dostun kısa ayrılığı gibi yapsak?"

"Önerin ne?"

"Bir kahve..."

"Zamanım yok."

"Şimdi... Kantinde... Kahveler benden."

Engin bu öneriyi değerlendirmeye niyeti olmadığını gergin ve ciddi bir bakışla gösterdi. Fakat kız yılmayacaktı.

"Resmî olarak izne ayrıldığınıza göre, birlikte kahve içmemiz sizin için sorun olmaz herhalde? Magna Carta'dan aşağı kalmayan o çok ulvi kanunlarınızı da hiçe saymış sayılmazsınız."

"Şöyle yapalım," diyen genç adam hafifçe kıza doğru eğildi. Beril heyecandan ölmek üzere olsa da bir adım atıp Engin'e iyice yaklaştı. "Kahve hakkım saklı olsun. Bunu daha uygun ve geniş bir zamanda yapalım."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Aslında Engin de ona bir şans vermek istemişti. Beril uzun kızıl saçları, yeşil iri gözleriyle oldukça güzel bir kadındı ve Engin gelecekte onunla bir kahve içmekte sakınca görmedi.

Genç ve centilmen bir adam, genç ve güzel bir kadını bu kadar reddetmemeliydi.

"Ne zaman peki?"

"Seni ararım."

"Beni kandırıyorsunuz, değil mi? Şu an hislerimle oynuyorsunuz. Oysa benim hislerim..."

Engin elini kaldırınca kız aniden sustu. "Şu an bir randevu ayarlayacak durumda değilim!"

Kız bu sözlerle ikna olmuştu. "Tamam," dedi hüzünlü bir kabullenişle. "Bu randevuyu –randevu kelimesini özellikle vurgulamıştı– heyecanla bekliyor olacağım."

Engin Dinçerler yanıt vermek yerine, nezaketen gülümsemeyi tercih etti. Çünkü Beril'in yeni bir konu açarak konuşmayı uzatmasını istemiyordu. Ancak sıklıkla gülümseyen bir adam olmadığı için, genç kızı her zamankinden daha fazla heyecanlandırmıştı.

Engin kararlı adımlarıyla yürümeye devam etti. Beril bir an duraksadıktan sonra yine peşinden koştu. "Son bir şey..." İşaret parmağını dudağına götürdü ve gözlerini kısıp şımarık bir bakış attı. "Size sarılabilir miyim?"

Genç adam gergin ve derin bir nefes bıraktı. "Hayır!"

Çocukluk çağlarındaki yaz tatillerinde bir iki haftalığına geldiği bu yeri yıllardan sonra görmenin böylesine iyi hissettireceğini nereden bilebilirdi ki? Bilseydi çok daha önceden birkaç kez gelmiş olurdu. Baharlıkoy, Akdeniz'in saklı koylarından biriydi ve az sayıdaki nüfusuyla gözlerden uzak bir kasabaydı. Deniz dışında kalan her yer hâlâ yeşil, dağlar hâlâ gür ağaçlarla çevriliydi. Büyük rant sahiplerinin burayı henüz keşfetmemiş olması doğrusu bir şanstı.

Engin Dinçerler, oldukça köklü ve zengin bir ailede yetişmiş olmasının verdiği o aristokrat havaya pek fazla kapılmadığından, bu küçük kasabayı annesinin gözde mekânı Côte d'Azur'dan daha güzel bulmuştu. Hem o meşhur Fransız Rivierası gibi

kalabalık ve sonradan görmelerle dolu değildi. Tam bir Akdeniz kasabasıydı, yeşildi ve denizle iç içeydi.

Alfa Romeo'su, mükemmel cilalanmış mermerdeki derin bir çizik gibi kasabanın doğal ve mütevazı havasına uymasa da Engin bunu dert etmedi. Tabloyu mükemmelleştirmek adına aracından vazgeçecek değildi. Kaldı ki, tablo yeterince berbattı ve her ne kadar güzel bulsa da, bu kasabada uzun süre yaşamayacağını biliyordu. Şehirde, kalabalıklar içinde, hastanesindeki ve mesleğindeki yoğunlukta yaşamayı tercih ederdi. Onun gibi bir adam için buranın anlamı, son demlerin mekânı olmaktı. Tıpkı büyükbabasının hissettiği gibi.

En son onlu yaşların sonunda buraya geldiğini hatırlıyordu ama tam olarak hangi yıl olduğundan emin değildi. Buna rağmen yolu hatırlaması sorun olmadı ve doğrudan tepedeki yazlığa gitti. Kasabanın pek fazla değişmeyen yapısı, onca yıl sonra bile yolu bulmasına olanak sağlıyordu.

Dinçerler Yazlığı o zamanlar tenha sayılabilecek geniş bir arazi üstüne konumlanmıştı, şimdiyse uzak çevresinde birkaç villa daha vardı. Yine de bu büyük bir sayı değildi. Zaten yazlığın arazisi oldukça genişti ve doğrudan bir patikayla denize iniyordu. Ailenin yokluğunda eve ve bahçeye bakan, yaşlı ancak bir hayli dinç olan Bahadır Amca'ya haber verilmemiş, Engin gelişinin ona da sürpriz olmasını istemişti. Elbette bu, yaşlı adam için hoş bir sürpriz olmayacaktı. Çünkü bir dost gibi gördüğü Kudret Dinçerler'in hastalığı onu fazlasıyla üzecekti. Ama en azından, bu kötü haberi aldığında Engin onun yanında olabilirdi.

Yazlığın bahçe kapısına geldiğinde aracını durdurdu. Bahçe kapısı eski usuldü. Yan koltuktaki deri evrak çantasını açtı ve küçük bölmedeki anahtarı çıkardı. Ankara'da ailesinin yaşadığı evde bütün diğer evlerin birer anahtarı mevcuttu. Ağır kapıya tutturulmuş asma kilidi kolayca açıp ikili demir kapıyı sonuna kadar çekti. Yeniden aracına girip içeriye sürdükten sonra kapıyı kilitlemeden kapattı.

Villanın iki üç yılda bir, sadece birkaç hafta kullanıldığına inanmak zordu. Hâlâ çok bakımlı ve düzenliydi. Yolun iki

tarafında uzanan portakal ağaçları, yeşil ve turuncu bir görsel şölen sunuyordu. Dallar, haddinden fazla olgunlaşmış, belli ki artık toplanmayacak olan portakallarıyla dik duruşunu kaybetmişti. Evin kapısına kadar birkaç metre aralıklarla dikilmiş bu ağaçlar, bir yerden sonra yerini muntazam çamlara bırakmıştı. Engin bu manzaranın bile büyükbabasına iyi geleceğine emindi. Yakışıklı çehresini hoşnut bir gülümseyiş kaplarken, manzaranın bu mükemmelliği için Bahadır Amca'yı ödüllendirmeyi aklına not etti.

Nihayet villanın kapısına geldiğinde, anıları göğüs kafesinden sızıp kalbine ilişti. Çocukken hemen hemen her yaz geldiği bu evin dipdiri görüntüsü onu memnun etti. Yıllar içinde birçok kez restorasyondan geçmişti. Şimdi nispeten modern bir görüntüsü olsa da, çağa tamamen uyan mekanik bir mimarisi yoktu. Beyaz badanası, eski usul sivri çatıları, iri taşlarla inşa edildiği için tarihi bir şato gibi görünen dış cephesiyle oldukça asildi. Üstelik öylesine canlıydı ki, genç adam evde birilerinin yaşadığını bile düşünebilirdi. Bordo renkli, çift kanatlı, ahşap pencerelere bakarken, giriş katındaki camda gözüne ansızın bir hareketlilik ilişti. Hızlı ve tek saniyelik bir hareketti ama Engin bunu fark etmişti. Hayal görmediğinden ya da anılarının verdiği histen kaynaklanan bir sanrı olmadığından emindi.

Evde biri vardı! Üstelik Engin'le karşılaştığında sanki aniden saklanmıştı.

Genç adam başkasını ürpertebilecek bu detaya aldırmadan, çatık kaşları ve öfkeli çehresiyle koşar adım villaya ulaştı. Kapıyı anahtarla açmasına gerek olmadığını dokunur dokunmaz anlamıştı. Kapı açıktı ve bu, içeride bir yabancının, belki de bir hırsızın, bir aylağın olduğunun kesin kanıtıydı.

Sessiz olmaya çalışarak içeriye girdi. Onu portakal ağaçlarının yanından geçerken aldığına benzer hoş bir koku karşıladı. Çiçek gibiydi. Ferah ve iç açıcıydı. *Parfüm!*

Genç adam o andan itibaren sessizliğini bozdu. "İçeride birinin olduğunu biliyorum!" diye seslendi. Bir miktar kibarlığı elden bırakmadı, çünkü avını korkutup kaçırmaktan ziyade onu yakalamayı istiyordu.

"Hemen karşıma çıkarsan senin açından daha iyi olacak," diye devam etti. "Benim seni bulmam yerine, senin ortaya çıkman ilişkimizin geleceği için önemli bir detay."

Herhangi bir yanıt yerine küçücük bir tıkırtı işitti. Her zaman duyularına güvenmiş olan genç adam, bu minik sesin sağ taraftaki mutfaktan geldiğini anlamıştı. Hızlıca mutfağa giden kısa koridordu geçti. Kapısı sonuna kadar açık olan kocaman mutfağa girdiğinde, arka bahçe kapısına yönelmiş gölgeyi fark etti. Gördüğü şeyle olduğu yerde durdu.

Sanki bütün zemin çivilerle doluymuş gibi parmak uçlarında duran kişi, sarı saçlı, çiçekli elbisesinin eteklerini tutup kaldırmış genç bir kızdı. En azından arkadan genç biri gibi görünüyordu.

Engin alaycı bir sesle, "Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" diye sordu. "Daha tanışmadık bile."

Kız işittiği sesle kaçmaya devam edemedi. Anlaşılan zeminde çivilerin olmadığını da fark etmişti. Çünkü çıplak ayakları da şimdi tamamen yere basıyordu. Parmaklarının arasından kayıp süzülen elbise bileklerine indi ve aynı anda elleri deli gibi titremeye başladı. Birkaç saniye o halde durduktan sonra omuzları da düştü. Nihayet usulca Engin'e doğru dönmeye başladı.

Genç adam sabırla ve öfkeyle beklerken, sonunda kız bedenini tamamen ona çevirdi. Başı eğik olduğu için yüzüne inen sarı saçlarıyla kimliğini ele vermiyordu. Bir an sonra başını kaldırdı ve o an yüzü meydana çıktı. Genç biri olduğu artık kesinleşmişti. Yirmilerinin ortasında bir kızdı.

Korkuyla havaya kalkmış kaşlarının altında titreşen parlak, iri, mavi gözler Engin'in şüpheci ve tehlikeli gözleriyle buluştu. Bir tarafını ısırdığı dudağı hafifçe kıvrıldı.

Şaşkın ve korkmuş yüzünde emanet duran bir gülüşle fısıldadı. "Merhaba."

Genç kız korkmak için artık çok geç olduğunu biliyordu. Bu planı yapmadan önce korkması gerektiğini, işin tam da üstündeyken fark etmişti. Yapabileceğini nereden çıkarmıştı ki? Kendinde bu cesareti nasıl bulmuştu? Çalıştığı barı soyma fikrine ne zaman zihninde onay vermişti? Kahretsin, burada ölüp kalacaktı! Ofladı ve yüzüne düşmüş bir tutam sarı saç usulca havalandı.

Sağ eliyle sımsıkı tuttuğu feneri zorlukla kontrol ederken, heyecanı ve gerilimi yüzünden kendine küfretti. Sakinleşmesi gerektiğinin farkındaydı. Derin bir nefes alıp kendini telkin etmeye çalıştı.

Yapabilirsin, Hare. Zaten işin çoğunu hallettin. Hadi devam et, seni aptal! Patlat artık şu kasayı. Unutma, Kamil Özkara bunu hak etti.

Beyninden gelen emirleri dinlemeye çalışsa da, beceriksizce titreyen elleri bütün dikkatini dağıtıyordu. Vicdan azabı duymuyor, sadece korkuyordu. Üstelik korku ve kaygı anlarında titreyen elleri bu defa işi iyice abartmıştı. Şiddetli bir deprem

gibi oradan oraya sallanan elleri yüzünden, ezberlediği şifreyi bile yanlış girmişti. İkinci kez denemeden önce derin bir nefes daha aldı ve sanki onu anlayacaklarmış gibi ellerine kızgınca baktı. Ardından titremeyi yok saymaya çalışarak şifreyi girdi. Minik bir *tik* sesi duyunca kalbindeki gümbürtü atağa kalktı ve karanlık odayı adeta davullu zurnalı bir düğün salonuna çevirmiş gibi Hare'yi sarsıp geçti. Nefesini tutup kolu çevirdi. Bir saniye sonra kasanın eski usul ağır kapısını yavaşça araladı. Sonunda tünelin ucundaki ışığı görmüştü ama tam o anda, ışığa ulaşmasını önleyen bir ses işitti. Kapının hemen arkasından gelen gürültüyle Hare'nin mavi gözleri kocaman açılırken dudakları birbirine kenetlendi. Devrilen bir sandalye ve ardından yere düşen bir kadehin sesi, ona barda yalnız olmadığını tam sayfa bir gazete ilanı gibi haber verdi. Genç kız o saniye taş kesildi. Suçüstü yakalanırsa olabilecekleri hayal etti. Zihni aniden hızlı görüntülerle akan bir şelaleye dönüştü. Ellerinden zincirlenmiş bir halde, izbe bir mahzende işkenceye uğradığını gördü o görüntülerde. Muhtemelen ona silah ve bıçaklarla işkence edeceklerdi. Bir silahın kabzasının bile adam öldürebileceğini biliyordu. Gerçi patronun adamlarından biri değil kabzayı başına vurmakla, sadece ona doğrultmakla bile Hare'yi oracıkta öldürebilirdi.

Genç kız, gözünün önünde bir tiyatroya dönüşen en kanlı işkence sahnelerini zihninden çabucak sildi. Kaşlarını çattı ve *Yakalanmayacağım!* dedi içinden. Kendine yeniden öğüt vermeye başladı. *Şimdi kapağı yavaşça kapat ve saklan.*

Paraları almaya uğraşmadan kasanın kapağını yavaşça örttü. O an kapının dışından yükselen bir kadın kahkahası tüm barı doldurdu. Hare nefes nefese deri kanepenin arkasına kaçtı. Kahkaha şiddetlendi ve ardından bazı kelimeler duyuldu.

"Hmm... Demek sen var benden hoşlanmak."

Sonya'nın sesini hemen tanımıştı. Bardaki yabancı uyruklu garson kızlardan biriydi. Hare yüzünü ekşitti ve kadının kiminle kırıştırdığını bile düşünmeyerek, sesinin bir önce kesilmesini diledi. Derken yanındaki adamın sesini işitti.

"Hoşlanmak yok, unut bunu! Sadece eğleniyoruz."

Bu ses, kadının sesinin aksine, son derece duygusuz ve katiydi. Hare'nin pek fazla görmediği ama gördüğü zamanlarda bakışlarından bile ürperdiği Doğu Özkara'ydı konuşan. Yani patronun belalı oğlu. Kahretsin! Burada ne işi vardı? Sonya ve o... Kapının hemen ardında...

"Ah, şansıma tüküreyim!" diyen genç kız, korkuyla dudaklarını ısırdı. Onu burada basarlarsa olabilecekleri düşünemiyordu bile. Gerçi bu durumda Hare onları basmış olurdu ama Doğu'nun bu detay üzerinde duracağını pek sanmıyordu.

Yaklaşık on dakika daha onları işitmeye devam etti. En sonunda Sonya'nın sesi kesildi ama bu defa Doğu Özkara'dan gelen o tehditleri duydu. "Sakın bunu birine anlatmaya kalkışma! Bana yanlış yapana neler olduğunu bilmek istemezsin."

"Ben anlatmayacak kimse."

Hare, buradan bile kadının sesindeki korkuyu hissetmişti. Tabii Sonya'nın korkusu onunkiyle yarışamazdı.

Bu doğruydu... Yaşadığı tek duygu korkuydu. Şu an Doğu Özkara'ya en büyük yanlışı Hare yapıyordu ve o adam bunu öğrenirse... Dudaklarını ısırdı. Onların bir an evvel çekip gitmelerini dileyerek işkence dolu birkaç dakika daha geçirdi. Sonunda Doğu kadını gönderdiğinde, Hare de uzandığı yerden derin bir nefes verip sakinleşmeye çalıştı. Bundan sonrası daha da kötüydü. İkisi de gitmiş miydi, yoksa kalan var mıydı? Doğu denen o son model Conan içeri girecek miydi mesela? Sonya'ya yakalanmayı tercih ederdi, çünkü Doğu'nun elinden kurtulamayacağını biliyordu. Kim bilir ona neler yapardı? Belki de Hare'yi dart tahtasının önüne diker ve tüm okları kafasına atardı.

Şu andan itibaren nefes almayı bile unutması gerekiyordu. Mutlak sessizliğe ihtiyacı vardı ve buradan kurtulmasının tek yolu sabretmekti. Saniyeler asırları bulurken birkaç dijital aletten yayılan minik sesler hariç bütün sesler kesildi. Kapı çarpması gibi bir sesten sonra, Hare barda kimsenin kalmadığını anladı. Hâlâ işitmeye devam ettiği hızlı soluklar neyse ki ona aitti ve kendinden başkasını duymamanın rahatlığı içindeydi. Bu defa hareketlerinde daha hızlıydı. Titreyen ellerine rağmen sorunsuz bir şekilde kasayı açtı, parayı sırt çantasına doldurdu.

Alabileceği kadar çok paraya ihtiyacı vardı ve bunu da yaptı. Sadece birkaç desteyi kaçarken yere düşürmüş gibi yapıp odada ve koridorda bıraktı. Ağzına kadar dolu çantasıyla bardan kaçarken, bu heyecanla ölmediyse herhangi bir nükleer felaketin ya da dünyanın patlamasının bile onu öldürmeyeceğini düşünüp zaferine gülümsedi.

Ve ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi işe, soyduğu bara gitti.

Mesaisi öğlene doğru başladığı için Hare tam da olayların üstüne bara gitmişti. Dışarıda iki polis arabası, bir miktar kalabalık ve kapı önünde toplanmış kendi aralarında konuşan birkaç iş arkadaşını gördü. Manzara tahmin ettiği kadar ürkütücü değildi ve bu kadarıyla başa çıkabileceğini biliyordu.

"Hey, ne oluyor burada?" diye sordu. Yüzünde muhteşem bir merak ifadesi vardı.

Sonya saçlarını savura savura bir adım öne çıktı. "Sen biliyor, Hare? Bizim iş yeri soyunmuş."

Arkadaşları hep birlikte gülmeye başladılar ve ismi Alper olan bir barmen "Soyulmuş," diye düzeltti.

Hare önce Alper'e, ardından Sonya'ya, mavi gözlerini kocaman açarak dehşetle baktı. "Soyulmuş mu? İnanamıyorum! Kim yapmış, nasıl olmuş?"

"Polis bakiyor. Seni de götürejekler karakol."

Sonya'nın cümlelerini mantıklı bir şekilde zihninde toparlayan genç kız, tüm bunların sıradan rutinler olduğunu kendine hatırlattı. Bu hatırlama sayesinde korkusu az da olsa hafifledi. Şimdi üzüntü gibi korku da duymuyordu. Barı soymuştu ama henüz bunun için pişman değildi. Ne de olsa o zalim patronları tam dört aydır tek kuruş maaş ödememişlerdi. Kasaları dolu olmasına rağmen, kâr etmediklerini bahane ederek herkesi oyalamışlardı. Paranın bir kuruşunu bile kendisi yiyemeyecek olsa da, *Bunu hak ettiler!* diye geçirdi içinden. Dışından ise "Ben içeri girip bir bakayım," dedi.

İstanbul'a ilkbahar gelmişti ancak hâlâ serin rüzgârlar vardı. Hırkasını ilikleyen genç kız koşarak içeriye girdi. Önce derin bir

nefes aldı, ardından olay mahalline doğru yöneldi. Bunu yapmak, sandığından daha zordu. *Bir katil cinayet mahalline yeniden gelirmiş*, diye düşündü. Pekâlâ, kimseyi öldürmemişti ama pratikte bir katilin davranışlarını sergiliyordu. Aldığı nefesi bıraktı, ellerini kontrol etti ve titremediğini görüp memnuniyetle odaya girdi.

İçeride iki polis memuru, kel ve tıknaz patronları Kamil Bey ve onun belalı oğlu Doğu vardı. Bu son model Conan, uzun boyu, kas yığınlarıyla dolu bedeni, gerilmiş çehresiyle odadaki tek otoritenin kendisi olduğunu apaçık belli ediyordu. Masaya dayanmış halde ayakta duran Kamil Özkara, Hare'yi görünce eliyle *gel* işareti yaptı. Kamil Bey'den oldu olası tuhaf bir korku duyan Hare ürkerek içeriye girdi. Bu yaşlı adam, bir zamanlar kabadayılığıyla bütün İstanbul'un efendisi olmuştu ama şimdilerde sadece yemeklerin efendisi olduğunu gösteren büyükçe göbeğiyle arzı endam ediyordu.

"Patron... Geçmiş olsun. Çocuklar söyledi. Şey olmuş galiba..." diyen genç kız, bu korkutucu baba-oğul karşısında doğru düzgün cümle kuramadı.

Yaşlı adam sıkıntılı ifadesiyle ağır ağır başını sallarken, oğlu Doğu Özkara odanın bir köşesinde kollarını birbirine bağlamış, bacakları açık, başı dik, kaşları çatık bir halde onu süzdü. Bir an sonra, "Sen dün gece neredeydin?" diyerek öne çıktı.

Polislerden önce kızı sorguya almak istemiş, kaçınılmaz hâkimiyetini ortama yaymıştı. Hare, bu korkutucu adamın dün gece yaptıklarını hatırlayınca yüzüne bir sırıtma geldi ve *Asıl sen neredeydin?* diye sormanın nasıl olacağını hayal etti.

Neyse ki bu aptalca hayali hemen sonlandırdı ve "Evdeydim," dedi. Sanki kız kardeşi oralarda bir yerlerdeymiş gibi eliyle çıkışı işaret etti. "Kız kardeşimle dizi izliyorduk."

Polislerden biri, "Kız kardeşiniz bunu teyit edebilir mi?" diye sordu.

"Elbette," diye omuz silkti genç kız.

"Bu kız hırsızlık falan yapamaz," diyen Kamil Bey araya girdi.

Hare bunun iltifat mı hakaret mi olduğunu anlamadı. Ancak adamın ses tonundaki küçümseyiş ikincisi olduğunu belli

ediyordu ve Hare, içindeki Robin Hood'u ona göstermeye can atıyordu. Neyse ki henüz bu kadar delirmemişti.

Babasının yargısına rağmen, Doğu'nun şüpheli bakışları gevşememişti. Herkesin her şeyi yapabileceğini çok önceden tecrübe etmiş biriydi. Sahibi olduğu oto galerisinde kendi işini yapıyor olsa da suçluları bilirdi.

"Tabii ki ben yapmadım," diyen genç kız, Doğu'nun tehlikeli bakışlarından kaçınmak ister gibi yeniden söze daldı. "Barın kasası mı soyulmuş? Umarım pek fazla kayıp olmamıştır."

Yaşlı adamdan önce oğlu yeniden lafa girdi. Kalın ve karanlık sesiyle, "Yüz elli bin çalınmış," dedi.

Hare müthiş bir rol kabiliyetiyle gözlerini kocaman açtı. "Aman Allah'ım! Bu resmen soygun!"

Doğu alaycı sesiyle, "Ne kadar da zekisin!" dedi. "Sen söyleyene kadar biz de olayın ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk."

Genç kız bu küstah adamın sözlerine iyiden iyiye sinirlendi. Tek bir iz bile bırakmadan, yüz elli bini araklayacak zekâya sahip olduğunu söylemek isterdi ama ne yazık ki bu sonu olurdu. Onun yerine sessiz kaldı. Bu adamların onu aptal sanması işine gelirdi. "Polislerimiz nasıl olsa bunu yapanı ortaya çıkaracaktır," dedi saf bir edayla.

"Elbette," diyen Doğu, gözlerini Hare'den bir an bile çekmemişti. Sanki sadece onunla konuşuyormuş gibi kelimeleri bastırarak devam etti. "Bize bunu yapmaya cesaret edeni polis bulamasa dahi ben bulacağım!"

Kamil Bey oğluna takdir dolu bir bakış attı. Daima gurur duyduğu oğlunun o adi hırsızı bulacağından emindi.

Nihayet Hare'ye dönen yaşlı adam, "Birkaç gün burası kapalı kalacak. Tüm personel izinli," diye yeni emrini verdi.

Genç kız başını salladı. "Patron, biliyorum zamanı değil ama başka bir şey için seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

Yaşlı adam onay verdiğinde, polisler bir ara karakola uğrayıp ifade vermesi gerektiğini söyleyerek çıktılar. Onlar gidince Hare, Doğu'nun da çıkmasını bekledi ancak genç adam çiviyle çakılmış gibi yerinden kımıldamadı.

"Özel!" diyen genç kız, büyük bir cesaret göstererek bu tehlikeli adama gitmesini ima etti ama Doğu oralı bile değildi.

"Babamla konuşacağın her şeyi benim yanımda da konuşabilirsin."

Hare sinirli bir nefes bırakıp yeniden patronuna döndü. "Geçen ay sana söylediğim konuda..."

"İşten çıkma mı?"

Doğu'nun aniden bakışları derinleşirken kız başını salladı. "Kız kardeşim uzun zamandır ucuz bir dükkân arıyor. Ona yardımcı olmam gerekiyor. Hem garson kız da işi öğrendi ve bara alıştı."

Son cümleyi üstüne basa basa söylemişti. Doğu'nun şüphelendiğini görebiliyordu. Bu yüzden de gidişinin aylar öncesinden planladığını bilmesini istiyordu.

Yaşlı adam herhangi bir şüphe belirtisi göstermeden başını salladı. Aklı soygunda olduğu için kızın her şeyine onay vermeye hazırlıklıydı.

"Birdenbire kaçıp gideceksin, öyle mi?"

Doğu Özkara o alaycı sesiyle yeniden lafa girince Hare bu defa öfkesini ayarlayamadı. "Kaçmak mı? Neden kaçmak? Aylar önce babanızla konuştuğum bir konuyu kaçmak olarak mı görüyorsunuz?"

Genç adam yarım bir gülüşle gözlerini kıstı. Hare ona aldırmadan yeniden yaşlı adamla muhatap oldu. "Sadece son maaşımı ödemeniz yeterli." *Kalan üç aylık maaşımı yüz elli binden düşerim,* diye içinden eklemeyi unutmadı.

Kamil Özkara "Tosun'la görüş," diyerek ona izin verdiğinde, Hare daha fazla kalmak için bir sebep göremedi. Şüpheli bir konumda değildi ve Doğu'dan başka onu sıkıştıran kimse olmadığı için ayrılma konusunda sıkıntı yaşanmayacağını tahmin ediyordu.

"O halde ben izninizi istiyorum," diyerek adama gülümsedi.

Kamil Bey dalgın bir şekilde başını salladı. Genç kız son kez Doğu'ya kötü bir bakış atıp odadan çıktı. Barın muhasebesine bakan ve lakabı 'Tosun' olan Sadık adındaki adamın odasına gidene kadar sakinliğini korudu ama tam odanın kapısına

geldiğinde zor tuttuğu o büyük nefesi bıraktı. Elleri titremeye, kaygı bütün vücudunu ele geçirmeye başlamıştı. Zaten adamları soymuştu, şimdi bir de utanmadan maaşını mı isteyecekti?

Hare bunu fark edince gülümsemesine engel olamadı. Şu Doğu bunları bilseydi, muhtemelen onu Çinli işkencecilerin önünde saygıyla eğileceği çeşitli işkencelere maruz bırakırdı. Çok şükür ki elinde hiçbir ipucu yoktu. Güvenlik kameralarının yerini çok iyi bildiği için hiçbir kameraya görünmeden mükemmel planını eyleme dökmüştü. Üstelik barda gideceğini bilmeyen tek kişi bile yoktu. Minareyi çalmadan önce kılıfı çoktan hazırlamıştı. Aslında bunu farkında olmadan yapmıştı. Soygun eylemi aklında yokken bardan ayrılmaya karar vermiş ve bunu bir iki ay önce açıklamıştı. Başka çaresi kalmadığı için de barı soymuştu. Her neyse... Aylar önceki konuşmaların, planların, hazırlıkların bugün onu şüpheli durumuna düşürmeyeceğini sanıyordu. Polis sorarsa da yirmi beş kişilik çalışan kadrosunu tanık olarak gösterebilirdi. En sonunda korkularını bastırmaya çalışıp muhasebeye geçti. İçeride de sıradan bir işten ayrılma konuşması yapıp, son ayın maaşını alınca artık bütün kâbuslarının sonuna geldiğine inanmaya başlamıştı.

Bir yandan yürüyüp diğer yandan elindeki yüzlük banknotları sayarken, aniden önüne bir gölge çıkınca korkuyla irkildi. Öyle ki bütün parası elinden kayıp yerlere saçılmıştı.

"Çok mu korktun? Bilmeyen de hortlak gördüğünü sanır!"

Doğu'nun o alaycı, bıçak gibi keskin sesiyle ürperdi. Genç adama nefretle bakıp hızlıca eğildi ve paralarını topladı. "Hortlak değil de, daha çok bir canavar gördüm diyelim."

Genç kızın cesur cümlesi Doğu'nun kibirli dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Ne o, bu kadar çabuk mu kaçıyorsun?"

Kaçmak kelimesinin altındaki imayı anlayan Hare, soğukkanlılığını korumak için büyük çaba sarf etti. Bunun için gülümsemişti bile. "Hiçbir yere kaçtığım yok! Babanı duydun. Barı kapatıyor."

"Hadi ama ondan bahsetmediğimi biliyorsun!"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum!"

Hare, karşısındaki adamı geçip buradan hemen ayrılmayı planlayarak bir adım atsa da, ikinci adımının önüne set olan Doğu onu engelledi. "Sakın bana bir yanlış yapmış olma!" dedi korkutucu bir sakinlikle. Hare dün gece de benzer bir replik işitmişti. "Ben babama benzemem. Eğer bu işin bir yerinde sen varsan, inan bana elimden kurtulamazsın!"

Hare kahkaha attı. İleride duran iki polisi gösterip, "Beni tehdit ettiğini söylememi ister misin?" diye sordu.

Doğu'nun kaskatı ifadesi değişmedi. "İstediğini yap!"

Hare ondan nefret etmişti ve şimdi bu korkusuz hali daha da öfkelenmesine neden oluyordu. "Bak! Ben sıradan bir insanım ve sizin kirli paranızla hiç işim olmaz!" Elindeki paraları hemen cebine tıkıştırdı. Sözleriyle çeliştiğini gizlemeliydi. "Baban ayrılacağımı bildiği için yerime bir buçuk ay önce birini işe aldı. Burada beni sorgulamak yerine, git gerçek suçluyu bul," diyerek meydan okumasını sürdürdü.

Doğu Özkara, siyah kısa kollu tişörtünden açığa çıkan kaslı kollarını göğsünde buluşturdu. Bu görüntü Hare'nin yürekliliğine son derece olumsuz etki yaparken, aralarındaki diyalogun hemen bitmesi için son kez konuştu. "Babanı hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?"

"Uğratmayacağım!" dedi genç adam hafif bir gülüşle. "Bunu yapanı bulacak ve babamın önüne atacağım. Babam ona ne yapması gerektiğini benden daha iyi bilir. Tabii yapılacak bir şeyi kalmışsa!"

Hare baştan ayağa ürperdi. Korku kanını, hücrelerini, duygularını ve sonunda ellerini istila etmek üzereydi. "Sana bol şans!" derken, son kelimelerini tükettiğini biliyordu. Allah'ın belası adam biraz daha konuşursa Hare her şeyi itiraf edecekti.

Ondan korkmadığını göstermek için sadece bir saniye daha durdu ve son kez gülümsedikten sonra adamın önünden geçip gitti.

Yeniden yürümeyi başarsa da, Doğu'nun arkadan onu izlediğini çok iyi biliyordu. *Hadi dayanın! Devam!* diyerek bacaklarına komut verdi. Elleri zaten iflas etmişti, bacaklarını da kaybedemezdi.

Şehirlerarası otobüsün titreyip duran camına başını yaslamış, gecenin karanlığını izliyordu. Otobüs sarsıldıkça başı cama çarpıyordu ancak öylesine düşüncelere dalmıştı ki bunu umursamıyordu. Yedi kat kilide vursa bile bütün duygularını ondan iyi bilen ablası omzuna dokununca, duygularını ya da gözyaşlarını hiçbir zaman gizleyemeyeceğini bir kez daha anladı.

Ablası Hare'nin temasıyla dökülen iki minik damlayı avucunun tersiyle sildi ve ona döndü.

"Yine çeşmeler su sızdırmaya başlamış."

Hare'nin neşeli olmaya çalıştığını anlayan Sare, onun bu çabasını boşa çıkarmamak için gülümsedi. "Bir sebebi yok."

"Tabii ki var. Ben bir suç işledim ve şimdi bundan kaçıyoruz."

"Sen değil, bunu bize yapan abimdi."

İki ay önce abileri Oğuz, Hare'yi aramış ve nefes nefese hayatının tehlikede olduğunu söylemişti. Dediğine göre, borcu iki yüz yetmiş bindi ve en azından bir kısmını hemen ödemezse, abilerini kaybetmek zorunda kalacaklardı. Kime, ne sebeple borcu olduğunu söylememişti. Sadece paraya ihtiyacı vardı. Hare bu durumu son derece şüpheli bulmuş olsa da riske girmemişti. Tam bir işe yaramaz olabilirdi ama Oğuz'un başına bir şey gelmesine izin veremezdi. Sonuç olarak abisi barı soyma fikrini Hare'nin aklına sokmuş, o da bu kötü fikri uygulamak zorunda kalmıştı. Soygunu yaptığı günün sabahı bir adam parayı almaya gelmiş, Hare'ye bir de not bırakmıştı. *'Yemin ediyorum bunu telafi edeceğim.'* Not abisindendi ve Hare okumayı bile bitirmeden kâğıdı ellerinde un ufak etmişti.

Tüm bunların en kötü yanı, bütün masumiyeti, idealleri ve hayalleriyle Sare'yi de buna bulaştırmış olmaktı. O ne Oğuz gibi sorumsuz, ne de Hare gibi deliydi. O sadece artık kendi eczanesinin olmasını isteyen ve ablasıyla iyi bir hayat yaşama hayali kuran saf bir kızdı. Hare tüm bunları hatırlayınca kardeşine kırık bir tebessüm attı. "Seni de buna bulaştırdığım için üzgünüm ama İstanbul'da tek başına kalmana izin veremezdim."

Genç kız başını salladı. "Beni bıraktığın an bir yerlerimi kırabileceğimi, açık bir rögardan düşüp ölebileceğimi, bir çatıdan kafama tuğla düşebileceğini biliyorsun çünkü. Sensiz nefes bile alamayacağımı bildiğin gibi."

Hare ona mavi gözlerini kısarak baktı. Duygulanmıştı ve her an ağlayabilirdi. Bu havayı hemen dağıtmalıydı. "Geç dalganı, Sarelle."

"Hayır, gerçek bu," diye yanıt verdi genç kız. "Hiçbir zaman senin kadar güçlü olamayacağım." Hare böyleydi. Onun yenildiğine asla tanık olmamıştı.

"Sen de daima bir yolunu bulacaksın. Mucizeler kimin için var sanıyorsun? Senin gibi saf ve masum kızlar için."

"Mucize beklemekten sıkıldım. Keşke Külkedisi gibi şanslı olsaydık. Bizi kurtaracak yakışıklı prensimizi bulabilseydik."

Hare, kardeşine biraz daha yaklaştı ve sır verir gibi fısıldadı. "Hayır, tatlım... Biz o masaldaki ezik Külkedisi gibi değiliz, olmayacağız da. Biz artık Külkedisi'nin kız kardeşleri gibiyiz."

"Ama onlar kötüydü ve masalın sonunda kaybediyorlardı."

"Gerçek dünyada sadece kötüler kazanıyor ve biz de kazanacağız."

Hare'nin söyledikleri hayal ürünü ya da teselli amaçlı değildi. Kötü olmayı seçtiyse bu da onun çıkış yollarından biriydi ve Sare gözü kapalı o yola girerdi.

"Sana dünyanın en güzel yerinde bir eczane açacağım," diyen Hare, gözlerindeki umutla gülümsedi. "Mesleğini hakkıyla yapacak ve çok mutlu olacaksın. Bak, bunun hiçbir yerinde kötülük yok."

Sare ofladı. "Ya sen? Dansın? Kursun? Her şeyi yarım bıraktın. Sevdiğin tek şey dans etmekti ama..."

"Aması yok, Sarelle. Ben her yerde dans edebilirim."

"Latin dansları kursuna yeni başlamıştın."

"Belki ilçede iyi bir kurs bulabilirim. Sorun değil. Sen kendi eczaneni düşün. Mezun olalı epey oldu. Artık mesleğini yapmak zorundasın. Bize para kazandıracak şey o."

"Benim mesleğim için kendi mesleğinden vazgeçtin, kelebek." Hare'nin kalçasının hemen altındaki kelebek şeklindeki

doğum lekesinden dolayı aile üyeleri zaman zaman ona kelebek derdi. "Ve biliyorum. Sen neyi aklına koyarsan, eninde sonunda onu başarırsın. Yine de bir şeylerden, birilerinden kaçtığımız için bunu ertelemen canımı sıkıyor."

"Kimseden kaçmıyoruz. Sadece kendimize yeni bir hayat kuruyoruz. Sakin bir hayat... Artık İstanbul'da işimiz kalmadı. Evimize dönüyoruz, tatlım."

"Jodie'yle Bordo'yu şimdiden özledim."

Hare sokakta bulup sahiplendikleri iki yavru kediyi hatırlayınca hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Onları arkadaşlarına bırakmak zorunda kalmışlardı. Kız kardeşine kaçmıyoruz dese de, kaçtıklarını biliyordu. Kedileri yanlarına alamamışlardı.

"Baharlıkoy'da dört beş tane sahipleniriz," dedi gerçek bir umutla.

Sare anılarında çoğunlukla güzel izler bırakan Baharlıkoy'u ve orada yapacakları yeni başlangıcı hatırlayınca mutlu oldu. Anne babasını orada kaybetmiş olsa da ömrü boyunca en çok sevdiği yer orasıydı. Ailesinin bir parçasıydı o minik kasaba. Gerçi, beş kişilik ailesinden geriye kalan üç kişinin parçasıydı artık. Belki de sadece iki kişi kalmışlardı, çünkü abileri Oğuz'un nerede olduğunu hâlâ bilmiyorlardı.

Hare sanki kız kardeşinin zihninden geçenleri anlamış gibi onun yanağını okşadı ve gülümsedi. "Oğuz'u düşünme. O hep dört ayak üstüne düşer. Yakında yine bir şeyler istemek için ininden çıkacaktır."

"Dilerim bir gün bütün hatalarını gerçekten telafi eder."

"Sence eder mi? Hiç sanmıyorum."

Sare de buna katılıyordu. Kız kardeşlerini bu kadar tehlikeye atan bir abi nasıl düzelebilirdi ki? Üstelik otuz yedi yaşındaydı. Bu saatten sonra mı? İhtimal bile yoktu.

"Şu belalı herif peşimize düşmez, değil mi?" diye sordu Doğu'yu ima ederek. Ablası ona olan biten her şeyi anlatmıştı. Sare, Doğu'dan haberdardı ve Hare'nin aksine, görmediği halde ondan çok korkmuştu. Şüphesiz onunla karşılaşacak olsaydı Hare gibi dik duramaz, korkudan ölüp kalırdı. Neyse ki karşılaşmalarına imkân yoktu.

"Eğer peşimize düşerse o zaman bir aptal olduğunu kanıtlar, çünkü bizde hiç para yok."

Sare bu cümleye katıldı ama içindeki o kötü hissi engelleyemiyordu. Bunu ablasına açmadı. Onun da canını sıkmak istemiyordu.

Baharlıkoy sanki zamanın durduğu bir yermiş gibi hiç değişmemişti. Sanki dünya dönüp dururken orayı unutmuş ve o muhteşem kasaba hep olduğu gibi kalmıştı. Hare bir zamanlar evlerinin olduğu mahallenin de değişmediğini biliyordu. Ancak ne kötü ki artık orada bir evleri yoktu ve gidebilecekleri tek bir yer kalmıştı.

Babasına otellerde iş, annesine villalarda gündelik ayarlayan çok sevdikleri bir Bahadır Dedeleri vardı. Aralarında kan bağı yoktu ama aileleri ölünce Hare ve Sare'ye sahip çıkacak kadar gerçek bir aile olmuştu. Oğuz kızların aklına girip İstanbul'da yaşamayı önerdiğinde de onlara ta orada bir ev ayarlamıştı. Bu geçen zamanda da Bahadır Dede ile bağlarını hiç koparmamışlardı. Gidemeseler bile sık sık aramışlardı.

Hare onun evini hiç zorlanmadan buldu. Bahadır Dede'nin dağlara bakan büyük bir çiftliği vardı. Orada kızları, oğulları ve onların aileleriyle yaşıyordu. Küçük bir köy midibüsüyle çiftliğe en yakın yerde inip yürüyerek kalan mesafeyi tükettiler. İstanbul'a bahar yeni gelmişti ama burası çoktan yazdan günleri yaşamaya başlamıştı. Terlemiş ve susamışlardı. Söylemeye gerek bile yok, mideleri de kazınıyordu. Çiftlikte onları seyis yamağı olan on beş yaşında bir çocuk karşılaşmıştı. Hiç beklemeden de iki genç kızı Bahadır Dede'ye götürmüştü.

Bahadır Dede, zamanın yan etkilerine kapılıp gitmiş omurgasıyla hafifçe yere bakan, saçlarında tek bir siyah telin bulunmadığı, dünyanın en sevimli dedesi olmuştu. Bir de sakal bırakmıştı. Saçlarıyla uyumlu beyaz sakalları onu adeta çiftliğin şirin babasına çevirmişti. Açık ahır kapısından Bahadır Dede'nin hayvan yemlerini yalaklara koymasını izleyen iki genç kız aniden

birbirlerine döndü. İkisi de diğerinin aklından geçenleri okumuş gibi sırıttı. Ve bir saniye sonra bağırarak koşmaya başladılar.

"Bahadır Dede! Bahadır Dede!"

Neyse ki yaşlı adamın kulakları görevini başarıyla sürdürmeye devam ediyordu. Hoş, kızların bağırışlarını mezardaki ölüler bile duyabilirdi. Bahadır Dede yemi bıraktı ve kaşlarını çatarak arkasına döndü.

"Bu kasabanın delileri de kim?"

Kısık gözleri ve beline dayadığı kırış kırış elleriyle bağıranlara iyi bir azar vermeye hazırlanmışken, öğlen güneşinin bütün ruhunu taşıyan sapsarı saçlarıyla koşan iki genç kızı görünce anıları da tıpkı onlar gibi koşarak zihnine ulaştı.

"Mustafa'nın kızları!"

İlk ulaşan Hare oldu. Kendini yaşlı adama savurduğu gibi kollarıyla onu sımsıkı sardı. Sare de diğer tarafına atıldığında, yaşlı adamı gençlik ateşiyle dolu bir kafese alıp ruhuna ruh, canına can kattılar.

"Kızlarım benim. Kızlarım gelmiş."

Hare burnunu çeke çeke "Ge-geldik ya," dedi.

"Unutmadın bizi, değil mi, dedem?" diyen Sare de diğer taraftan hıçkırdı.

Yorgun kalbinden çıkan ve oradan düşük gözkapaklarının, ağarmış kirpiklerinin altından süzülen gözyaşlarıyla, "Unutur muyum?" diye yanıtladı Bahadır Dede. "Sarı meleklerim."

Kızlar yüzünü çekip yaşlı adama bakınca üçü birden ağlamaya başladı. Neyse ki içlerinde en bilge olanı Bahadır Dede'ydi de, çiftliği su basmasını önleyerek ağlamayı bıraktı. Yüzündeki o tanıdık muzip ifadeyle önce Hare'ye baktı. Geçen yıllardan sonra tek değişen Bahadır Dede değildi. Kızlar da onlu yaşlardan yirmilerin ortalarına geçmiş, yüzlerine karakterleri yerleşmiş, dünyanın hayranlıkla bakacağı genç kızlar olmuşlardı.

"Sen Hare'sin," dedi burnunun ucu kızarmış genç kıza bakarak. "Yaramaz, dik başlı, ağaç tepelerinden inmeyen, bahçelerden kiraz aşıran haylaz çocuk..."

Kız başını sallarken son gözyaşları yanaklarından süzüldü.

"Sen de benim akıllı kızım Sare'sin. Ürkek bir kuş gibisin hâlâ. Boynu bükük bir çiçek görse kahrolan, ölü bir hayvana rastlasa kırk gün ağıt yakan masum melek..."

"Ben masum değil miyim? Ben de hayvanlar ölünce üzülüyorum," diye çıkıştı Hare.

"Böcekleri annesinin terliğiyle ezen kıza bak hele!"

Hare utançla gözlerini kaçırdı. "Püf! Ne yapayım, korkuyordum ve küçüktüm!"

Bahadır Dede kızın üzüldüğünü görüp onu alnından öptü. Uzayan kavuşma eylemi, öğleden gece yarısına kadar süren hasret gidermeyle geçti. Kızlar tüm hikâyeyi anlattılar. Oğuz'u ve onun işe yaramazlığını, İstanbul'da tek başlarına yaşadıklarını ve buraya gelmek dışında çareleri kalmadığını... Elbette soygunu anlatmamışlardı. Hare, Bahadır Dede'nin saygısını yitirmek istememişti.

"Size bir ev ayarlamak lazım," demişti yaşlı adam. Gelinleri ve oğullarının arasında rahat edemeyeceklerini biliyordu.

Sabah kahvaltıdan sonra, onlara şimdilik kalabilecekleri bir yer ayarladığını söyledi. Daha iyi ve güvenli bir yer bulana kadar etrafı çevrili, geniş ve güzel bir evde kalacaklardı. Peşlerinde polisin olması ihtimali varken bu mükemmel bir haberdi.

Bahadır Dede'nin büyük torunu Taner, onları ticari arabasıyla kalacakları yere götürmek için hazırdı. Taner, Bahadır Dede'nin en sevdiği torunuydu ve her işe koşan çalışkan bir genç adamdı. Hare'yle aynı yaştaydılar ve genç kız fark etmemiş olmak istese de Taner'in gizli saklı bakışlarıyla sık sık karşılaşmıştı. Aslında Taner, düzgün karakterli olmasının yanı sıra, uzun boylu, güçlü kuvvetli ve yakışıklı biriydi de. Hare başka koşullar altında olsa onun ilgisini hoş karşılar ve belki de karşılık bile verirdi. Ancak kalbi çok eski zamanlardan beri birine aitti. Üzerinden yıllar geçmiş olsa da, açık renk gözleri, bilge bakışları ve güven verici varlığıyla onu korku dolu bir günden çekip almış o çocuğu unutmamıştı. Engin'i... O bilge çocuğu. Engin o gün Hare'nin en iyi arkadaşı olmuştu.

Hare geçen yirmi iki yıldan sonra bile onun adını hatırlıyordu. Tıpkı ellerini tuttuğunda bir anda yok olan o aptal

titremeyi daima hatırladığı gibi. Elleri o günden sonra da korktuğu zamanlarda titremeye devam etmiş ama bir daha kimse iyileştirmek için ellerini tutmamış, Hare de o huzuru aramak ve bulmak istememişti. Engin şimdi neredeydi, ne yapıyordu, bilmiyordu. Belki de çoktan evlenmişti. Ama genç kız kalbinin en saklı köşesinde bir gün onunla karşılaşmayı diliyordu. Aptalca ve çocukça olan bu dileği yirmi sekiz yaşında bile düşlemekten hiç vazgeçmemişti. Ve o gün geldiğinde yedi yaşındayken ona yazdığı mektubu sonunda verebilecek, onu daima beklediğini söyleyebilecekti.

O zeki çocuğun şimdi bir yerlerde iyi bir doktor olduğundan emindi. Küçükken bütün güzel hisleriyle o gizemli arkadaşına yazdığı mektubu yeniden okuduğu sırada araba aniden durunca anılarının girdabından çıktı. Karşısında duran eve bakınca bir anda her şeyi unutmuştu.

"Sakın burada kalacağımızı söyleme. Vallahi düşüp bayılırım," diyerek mavi gözlerini sonuna kadar açtı.

Bahadır Dede muzipçe gülümsedi. "Sizi saraylarda yaşatacağım, kızım."

"En azından sahiplerinden izin alsaydık," diye lafa girdi Taner. Buranın sahiplerini o da tanıyordu ve izin verecekleri konusunda bir şüphe duymuyordu ama yöntemin yanlış olduğunun da farkındaydı.

"Birkaç hafta için izin istemeye gerek yok. Hem yaz geliyor. Bu yaz yine gelirler ve onlar gelene kadar kızlar da yazlığı tertemiz yaparlar. Zaten Kudret Bey bana bu evi istediğim zaman kullanabileceğimi söylemişti."

Bahadır Dede kızları rahatlatmayı düşünmüştü ama Hare ve Sare bu durumu biraz tedirginlikle karşılamışlardı. Yine de Hare itiraz etmemişti, çünkü fazla seçenekleri yoktu. Bahadır Dede'ye yük olmak istemiyorlardı ama ellerindeki azıcık parayla bir otelde ya da apartta kalmaya da cesaret edemiyorlardı. Üstelik olayların içinden yeni çıkmışlar ve yeni bir olayla baş edemeyecek kadar yorulmuşlardı. Sare'yi kötü niyetli insanlarla, tanımadıkları adamlarla dolu bir yerde yaşamaya mecbur bırakmak istemiyordu.

Huzurlu bir yerde, rahat bir yatakta, kaygılarını yok sayarak yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşlardı. Oysa o gece, o büyük villada, o güvenli sığınakta yan yana deliksiz uyumuş, yatmadan önce hayal bile kurmuşlardı. Hare soygundan tamamen kurtulduğunu, abisinin düzgün bir *adam* olduğunu düşledikten sonra, kaçınılmaz olarak Engin'i hatırlamış ve onun şimdi hangi şehirde, hangi hastanede kimlerin hayatını kurtardığını düşünmüş; Sare ise eczanesine koyacağı ismi bulmaya çalışmıştı. Sonra da birbirlerine sokulup varlıklarına şükrederek uykuya dalmışlardı.

Gün ağardığında önce Hare uyanmıştı. En sevdiği çiçekli elbisesini giyip, Bahadır Dede'nin dün bıraktığı peynir, zeytin, tereyağı ve yumurtayla kız kardeşine kahvaltı hazırlamıştı. Kahvaltıdan sonra evi temizlemeye başlamışlar, öğlene kadar da bütün işleri bitirmişlerdi. Hare mutfaktaki dolapların temizliğini üstlenirken, Sare de bahçeyi kontrole çıkmıştı. Yan bahçedeki büyük, görkemli havuzun üstündeki yaprakları temizlik kepçesiyle almış, etrafı da parlatmıştı.

İşleri bittikten sonra Hare keyif kahvesi hazırladı. Ancak henüz kahveleri koyamadan avluda duyulan tekerlek sesiyle irkilen genç kız, Bahadır Dede'nin geldiğini düşünerek pencereye koştu. Fakat gördüğü o ultra lüks otomobille öylece kalakaldı. Hatırladığı kadarıyla Bahadır Dede'nin çiftliğinde böyle bir araç yoktu.

Gözlerini kırpmadan araca bakarken içinden uzun boylu, genç bir adam çıktı. Kollarını dirseklerine kadar katladığı beyaz gömleği, kumaş pantolonu ve havalı güneş gözlüğüyle onun kim olduğunu anlayamadı. Doğrusu tanıdığı birine de benzemiyordu. Hayatı boyunca böyle bir adamla aynı yerde bile bulunmadığına emindi. Bir tür şok halinde onu izlerken adam aniden Hare'ye doğru döndü ve bakışları saniyelik bir zamanla kesişti. Hare korkuyla sıçrayıp pencerenin önünden çekildi ancak olduğu yerde durmaya devam ediyordu. Gelenin ev sahiplerinden biri olduğunu anladığında mantığı ve aklı da yavaşça

yerlerine oturdu. Bahçe kapısı dün kilitlenmişti ve açmak için yedek anahtara ihtiyaç vardı. Ah, kahretsin! Yedek anahtar mutfak masasının üstündeydi. Asıl olansa adamın ellerinde...

Hare, ne yapacağını bilemez halde mutfağın ortasında dikilirken, ayakkabı seslerinin tahta zeminde duyulmasıyla kendine geldi. "İçeride birinin olduğunu biliyorum!" diyen kalın, güçlü bir ses onu tam manasıyla dehşete düşürdü.

"Hemen karşıma çıkarsan senin açından daha iyi olacak. Benim seni bulmam yerine, senin ortaya çıkman ilişkimizin geleceği için önemli bir detay."

Hare bu konuşmayı tamamen dinlemedi bile. O an aklındaki tek şey kaçmaktı. Ne de olsa bu eve kimseden izin almadan yerleşmişlerdi. Bu düpedüz hırsızlık gibi görünecekti.

Adamdan kaçabileceğini umarak çıplak ayaklarıyla açık mutfak kapısından firar etmeyi düşündü. Sare'yi de bahçede bir yerlerde bulabilirse bu evden kaçabilirlerdi. Valizleri yukarıda kalmıştı ama artık onları düşünecek halde değildi. Belki Bahadır Dede araya girerse alabilirlerdi. Ne de olsa resmî evrakları da oradaydı.

Hiçbir ayrıntıyı planlamadan, korkusunun önderliğinde hareket ederken, aniden ayaklarından saç diplerine kadar onu sarsan o sesi işitti. Artık parmak uçlarında yürümüyor, yere çakılmış gibi öylece dikiliyordu.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun? Daha tanışmadık bile!"

Ah hayır! Ölecekti... Burada, şimdi, bir anda kalpten gidecekti. Korkudan ve heyecandan donup kalmıştı. Sadece elleri donmamış, aksine deli gibi titremeye başlamıştı. Kaçamayacağı bir noktada sıkışmıştı. Arkasına dönmeden önce yapabildiği kadarıyla yüzüne bir gülüş yerleştirdi. Yine de başını kaldırmaya cesaret edemeden usulca adama döndü. En sonunda yüz yüze geleceklerine göre bunu hemen yapmalı, bu korkunç kâbusu hemen sonlandırmalıydı. Başını kaldırdı, gözlerini açtı ve onu gördü.

Nefes almayı unutmuştu ama yaşadığını da biliyordu. Bunu en çok kendine ispat etmek ister gibi fısıldadı. "Merhaba." Sonra aniden bir şey oldu. Gözlerinin önünde akan anılarla bu genç

adamın yüzünde tanıdık bir şey fark etmişti sanki. Adam çok yakışıklıydı. Düzgün hatları, yeşil gözleri, gür saçları vardı. Uzun boylu ve atletikti. Öte yandan Hare'ye tanıdık gelen şey, simasındaki çekicilik değildi. Bakışlarıydı. Evet, adamın bakışları öfkeyle doluydu ama derinlerde ikisine ait başka bir hatıra gizliydi sanki. Hare bunu anlayamıyordu. Şu an tek sorunu bu tanıdık hissin ne olduğuydu. Öyle ki, bu eve hırsız gibi girdiğini bile unutmuş, suçüstü yakalanmış olduğunu tamamen hafızasından silmişti. "Sen..." dedi küçük bir mırıltıyla. Sonrasını getiremedi. Ne diyeceğini bilmiyordu.

Adam da aynı şeyi söyledi. "Sen," dedi keskin bir tonda. Sesinde yargılayan, suçlu bulan bir tehlike gizliydi. "Sen de kimsin?"

"Ben... Ben..." Hare gözlerini şuursuzca adamın çehresinde gezdirdi ve sonra aniden devamını getirdi. "Ben bu evde çalışıyorum."

Dördüncü Bölüm

"Ben bu evde çalışıyorum."

Hare verilebilecek en iyi cevabı verdiğini biliyordu. En iyi cevap tam da buydu. Telefonla sorma jokeri olsaydı ve Bahadır Dede'yi arayıp ne cevap vereceğini sorsaydı, muhakkak o da bu evde çalışmak üzere işe alındığını söylemesini isterdi. Mantıklı ve geçerli bir cevaptı. Ne de olsa dünden beri villanın her köşesini ak pak etmişlerdi. Maaşını konuşmaya başlasalar bile olurdu.

"Çalışan!" diyerek bu kelimeyi vurgulayan Engin Dinçerler ise, ona inanmadığını sadece gözleriyle değil, ses tonundaki imayla da gösterdi.

Gözleri dimdik genç kıza sabitliyken, Hare de ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Görünüşe göre konuşma sırasını savmıştı. Şimdi adamın devam etmesini bekliyordu ama o, sanki konuşmadan da Hare'nin kimliğini ortaya serebilecek gizemli bir kahraman gibi davranıyordu. Aralarında uzayan bu kesintisiz bakış, erkekten gelen şüphelerle yüklüydü ve kız

ona bakarken sadece o *şeyi* hissetmeye devam ediyordu. Aşinalık! Bu gözlerde, bu seste, bu duruşta genç kızı çağıran bir şeyler vardı. Nereye çağırdığını bilmiyordu ama ne zamana çağırdığını yavaşça anlıyordu. Sanki yıllar öncesine ait bir noktaya, bir durağa itiyordu onu. Yakın geçmişten değil, çok eskilerden bir zamana...

Hare, üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan yeniden Engin'in sesini işitti. "Sana kim olduğunu sordum!"

"Bakın, ben buraya çalışmak için geldim. Dünden beri de evi tertemiz yaptım." Sıcaktan ve kaygıdan alnında ter damlacıkları birikmiş, nefesi düzensizleşmiş ve kahrolası elleri yine zıvanadan çıkmıştı. Neyse ki ellerini arkaya saklamayı önceden akıl etmişti.

Bu sırada Engin'in bakışları mutfakta gezindi. Düzenli ve temiz olduğu doğruydu. Ancak yıkanıp tezgâha konulan bulaşıklar, kahve makinesinden yükselen buhar, masanın üstündeki sepette duran portakallar burarın çoktan sahiplenilmiş olduğunu ele veren detaylardı. Bu onu kızdırmaya yetmişti.

"Burada mı yaşıyorsun?" diyerek yeniden Hare'ye baktı.

Genç kız gözlerini kırpıştırdıktan sonra mutfağa kısa bir bakış atarak adamın orada ne bulduğunu kavradı. "Evet... Şey, yani hayır... Bakın, hırsız falan değilim." *Yani birazcık hırsız olabilirim ama bunun seninle bir ilgisi yok.* "Dün geldim. Sadece bir gece kaldım."

"Hangi sebeple ve kimin izniyle?"

Genç adamın ses tonu Hare'ye yarım kalan işini tamamlamasını söylüyordu. Yani kaçmayı... Ama o, cesaretini kuşanmayı tercih etti. Muhtemelen yanlış bir tercihti.

"Bahadır Dede."

"Bir soyadı yok mu?"

Yeşil gözlerdeki şüphe perdesi Hare'nin orada aşina olduğu şeyi gizliyordu. Genç kız öncelikli sorununa yöneldi ve bir saniye içinde Bahadır Dede'nin soyadını hatırladı. "Bahadır İnan." Bahadır Dede'yi tanımıyor olamazdı, değil mi? Ya adam onu tanımıyorsa ve evin sahibi değilse?

"Tanımıyor musunuz?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Siz kimsiniz peki?"

"Tanıyorum ve o da benim kim olduğumu gayet iyi bilir. Bu eve benden ve ailemden izin almadan kimseyi sokmayacağını da..."

"Bir dakika!" diye atıldı genç kız. Bir anda vücudundaki cesaret oranı artmaya başladı. "Onu boş verin de, ben size nasıl inanacağım? Aniden karşıma çıktınız ve kim olduğunuzu bile bilmiyorum!"

Bu kadar küstahlık genç adama yetmişti. Sesi olabildiğine kızgındı. "Bu evin sahibi olmam senin için yeterli mi?"

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

Hare, onun ev sahibi olduğunu görür görmez anlamış olsa da, altta kalmamak adına onun yaptığına benzer bir sorgulamaya girişmişti. Bu, nükleer bombanın icadından sonra yapılan en büyük ikinci hataydı.

Masum bir kedi yavrusu gibi gözlerini indirmesi de işe yaramadı. Engin bir miktar bile yumuşama göstermeden, "Yalnız mısın? Yoksa yanında birileri var mı?" diye sordu.

Genç adam ona hâlâ dimdik bakarken ve bu bakışlarda tek bir olumlu mana yokken, Hare düşünmeden atıldı. "Yalnızım, evet. Ve hayır, kimse yok, suç örgütü falan değilim."

Örgütü yoktu ama bir kız kardeşi vardı. Ve bu şartlar altında adam, iki yabancı kızın evlerine rahat rahat yerleştiğini öğrenmemeliydi. Hare'ye karşı bile en ufak bir kabulleniş göstermediyse, Sare'yi öğrenince onları muhtemelen düşünmeden kapı dışarı atardı. Belki de polise falan verirdi. Adamın görünüşü bir avukata, iş adamına, mühendise ya da öyle bir şeye, kısaca eğitimli birine benziyordu ve Hare polis ihtimalini şu an hiç de iyi bulmuyordu. Hırsızlık suçunun en muhtemel failiyken üstelik...

Bunun farkında olmak onu yeni bir korku dehlizine attı. "İsterseniz Bahadır Dede'yi arayıp öğrenebilirsiniz."

"Tam da bunu yapacağım!"

Engin cümlesini bitirir bitirmez cep telefonunu çıkardı. Aradığı numarayı tuşlarken Hare onu dikkatle izliyordu. Uzun

boylu, geniş omuzlu biriydi. Spor yapan insanlarda görülen fit bir vücudu vardı. Ancak kaslarıyla övünen o boş tiplere benzemiyordu. Aksine övünmek için daha iyi sebepleri varmış gibi görünüyordu.

"Bahadır Amca, hemen buraya gelebilir misin?" dediğinde, Hare kollarını göğsünde birleştirdi. Elleri şimdi biraz daha düzene girmişti. Adam telefonla konuşurken Hare beynine bazı komutlar göndermeyi başarabilmişti.

"Hayır, Ankara'da değilim ve oraya gelmeni istemedim," diyen Engin'in yüzünde aniden kısacık bir tebessüm oluşunca, Hare'nin beyniyle kurduğu bütün bağlantı kesildi. Bu tebessümle tam göğsünden vurulmuş gibi irkildi. Aşinalık hissi onu boğmak üzereydi. Bu hissin neden oluştuğunu artık bilmesi gerekiyordu.

"Baharlıkoy'dayım. Anlatırım sonra," diyerek konuşmaya devam eden genç adam, karşıdan yanıt gelmesini bekledi. Birkaç saniye sonra da "Tamam," diyerek telefonu kapattı.

Adamın gözleri yeniden ona çevrildiğinde Hare kendini toparladı ve kollarını çözdü. "Buraya mı geliyor?"

"Bir sakıncası mı var?"

"Tabii ki yok. Onun beni yalancı çıkaracağını düşünüyorsunuz ama yanılacaksınız."

Genç adam yanıt vermeden gözleriyle mutfak masasının oradaki sandalyeyi işaret etti. "Şimdi otur ve gözümün önünden ayrılma."

Kız tedirgin adımlarıyla sandalyeye yönelirken aniden vazgeçti. "Kahve yapmıştım, ister misiniz?"

"Hayır."

Hare dudak büzüp sandalyeye kıvrıldı. Sare'yle bir keyif kahvesi içmeyi istemişti ama şu an keyif için içilebilecek tek şeyin bir şişe arsenik olduğunu düşünüyordu. Sare'yi anımsayınca serin bir ürperti tenine ilişti. Kız kardeşi nerelerdeydi? Ya şimdi gelirse? Ya bu adam davetsiz misafirlerinin iki kişi olduğunu öğrenir ve onları hemen kapı dışarı ederse? Ya da bir çete olduklarına inanıp çok daha beterini yaparsa? Aniden ok gibi fırladı.

Kızın hareketlenmesiyle Engin kaşlarını çattı. "Oturmanı söylemiştim."

"Şey, ben biraz... Anlarsınız ya, sıkıştım. Tuvalete gidebilir miyim?"

"Masum bir çalışana göre fazla şüpheli davrandığını düşünmüyor musun?"

Öyleydi! Kahretsin ki öyleydi!

"Üzgünüm ama mesanem bunu dert etmiyor."

Genç adam alaycı bir gülüş attı. Alay bile etse, Hare onun gülümsemesiyle serseme dönüyor ve her şeyi unutuyordu. Galonlarca ağırlığındaki bütün sorunlarını da...

Engin'den herhangi bir yanıt alamayınca bir an için tereddüt etti ama neyse ki saniyeler sonra "Gidebilirsin," dediğini duydu. Sakin adımlarla mutfaktan çıktı. Soğukkanlı görünmenin tam zamanıydı. Adamın peşinden gelmediğinden emin olduğunda koşmaya başladı. Önce açık dış kapıya, sonra bahçenin ön cephesine çıktı. Etrafı yokladı ama Sare'den bir iz görünmüyordu.

"Hişşt! Hare!"

Fısıltıyla gelen bu seslenişle genç kız irkilerek yeniden eve girdi. Antrenin sonundaki merdivenlerin başında saklanan Sare'yi görünce usulca oraya yöneldi. Kız kardeşine yetişince onun kolunu tuttu ve hızlıca merdivenleri çıktıktan sonra kaldıkları odaya girdi.

"Evin sahibi mi gelmiş?" diyerek fısıltıyla konuşan Sare, ablasına endişeyle baktı.

Hare ağır ağır başını salladı. "Nereden anladın?"

"Antrede sizi dinledim."

Hare, kız kardeşinin çıt bile çıkarmadan içeriye girip onları dinlemesi karşısında sırıttı. "Şu soygunu senin yapman gerekirmiş. Nasıl bu kadar sessiz kalabildin?"

"Kimse beni fark etmez," diye söylendi genç kız. "Sen varken ben görünmez olabiliyorum."

"Çok komik, Sarelle."

"Gerçekten öyle... Tüm dikkatleri üzerine çekiyorsun ve seninle konuşan biri başka bir şeye odaklanamıyor."

"Doğru! Gelen adam evindeki hırsıza, yani bana odaklandığı için seni göremedi." Sonra bezgince omuz silkti. "Ona evde yalnız olduğumu söyledim."

"Seni duydum. Ne yapacağız şimdi?"

"Bilmiyorum, tatlım. Önerin ne?"

"Bence şimdilik benim de burada olduğumu söylemeyelim. Yalanın açığa çıkarsa kim bilir başımıza neler gelir. Adamı tanımıyoruz bile... Ya kötülük yapmaktan zevk alan bir psikopatsa?"

"Öyle birine benzemiyor," diye atıldı genç kız. Ondan tek bir olumlu hareket görmediği halde, onun hakkında neden böyle iyimser hislere kapıldığını anlayamıyordu. "Biliyor musun, psikopat deyince aklıma sadece Doğu geliyor. Oysa bu adam..."

"Bu adam ne?"

"Bu adam eğitimli birine benziyor. Muhtemelen mahzeninde bize işkence yapacak kadar manyak değildir. En fazla polise verir, ki ben mahzeni tercih ederim!"

"O halde dediğim gibi şimdilik benden bahsetmiyorsun. Sanırım bir süre gizlenebilirim."

"İyice organize suç örgütü olduk."

Sare dayanamayıp gülümsedi. "İnsanı heyecanlandırmıyor değil."

"Ah, kesinlikle!" Hare de keyifsiz bir gülüş attı ve elini sarı saçlarına geçirip ofladı. "Burada saklan o zaman. Bahadır Dede gelince bir çaresine bakarız."

Kız kardeşi başını salladı ve Hare ona sımsıkı sarıldı. O an ikisini de korkudan inleten bir darbe kapıya indi. Ardından başka bir ses duyuldu.

"Hey!"

Kapının ardından gelen o otoriter erkek sesiyle iki kız hızla birbirinden ayrıldı. Sare hızlıca gömme dolaba saklanırken, Hare de derin bir nefes alıp kapıyı açtı.

Engin tüm heybeti ve tüm öfkesiyle karşısında duruyor ve ona şüpheyle bakıyordu. "Biriyle mi konuşuyordun?"

Açık renk gözlerdeki şüphe yoğunluğu iyice artmıştı. Hare gözlerini kaçırmadı ve sakin olmaya çalıştı. "Kendi kendime konuşuyordum. Keşke bu şekilde karşılaşmasaydık diyordum."

Genç adam kaşlarını çatıp odaya göz gezdirdi. "Burada ne arıyordun peki?"

"Şey... Dün gece burada uyumuştum da, eşyalarımı topluyordum."

"Gitmene izin verdiğimi hatırlamıyorum."

"Gitmiyordum zaten. Belki burayı kullanırsınız diye..."

"Sen varken mi? Evi çoktan sahiplendiğine göre, bana kalacak bir yer gösterirsin diye umuyordum."

"Ah, siz hep böyle misiniz?"

"Nasıl?"

Küstah, kendini beğenmiş, ukala... Hare içinden dile getirdiklerinin aksine dışından gülümsedi. "Şüpheci... Alaycı..."

"Affedersin... Davetsiz misafirlere karşı yeterince kibar olamıyorum."

"Acaba hayatınızın herhangi bir yerinde kibar oldunuz mu?" Hare bunu söylediğine inanamıyordu. İlk izlenimi zaten berbattı, şimdi bir de sürekli laf sokuyordu. "Özür dilerim... Ben..." Bir süredir durgun bir denize dönen elleri yine kabardı. Eteklerini tuttu ve derin bir nefes bıraktı. "Ben henüz bu duruma alışamadım. Yani sizinle böyle karşılaşmak... Tahmin edersiniz ki fazla stresli."

"Bu yüzden mi titreyip duruyorsun?"

"Ne?"

"Ellerin..." Keskin bakışlarını kızın ellerine indirdi. "Tıpkı bir suçlunun tepkilerini veriyorsun. Ellerin titriyor ve terliyorsun."

"Psikolog musunuz?"

"Hayır!"

"Polis mi?"

Bu kez elleri gibi sesi de titremiş ve genç adam bunu fark etmişti. "Polislerle bir sorunun mu var?"

Kız abartılı bir kahkaha attı. "Ha-hayır tabii ki... Ne gibi bir sorunum olabilir ki? Bir suçluya mı benziyorum?" *Kahretsin! Bir geri zekâlıya benzediğim kesin!* diye düşündü. "Yani neden sorunum olsun ki? Ben toplum hayatına uyum sağlamış, örnek bir vatandaşım." *Kes saçmalamayı!* diye kendi kendine

söylenen Hare, hemen konuyu değiştirmezse az sonra bütün suçlarını itiraf edeceğini anladı.

"Gerçekten nesiniz siz? Yani mesleğiniz nedir?"

Genç adam bir saniye bekledi ama sonra bu yabancıya mesleğini söylemenin olumsuz bir yanı olmadığını fark etti. "Doktorum," dedi sakince.

"Ah, doktor mu?"

Hare şimdi anlıyordu. Elbette adamın eğitimli olduğuna dair görüşünde haklıydı. İzafiyet teorisini anlatmasına gerek kalmadan zeki biri olduğu zaten anlaşılıyordu. Bunu belki mantıklı çıkarımlarından, belki de duruşundan anlamıştı. Özgüveni ise neredeyse ondan bağımsız, başka bir varlık gibiydi. Fazlasıyla yakışıklıydı. Güçlü bir karakteri, aynı zamanda güçlü bir bedeni vardı. Çok zengin olduğunu söylemeye bile gerek yoktu. Markasını bilemediği şu lüks aracı ve yaşadığı ev bunun en büyük kanıtlarıydı. Kısacası o, baştan ayağa Hare'de olmayan her şeye sahipti. Hare tilkileriyle dolu kafasında anlık kararlarla yaşıyordu ama bu adam, tıpkı kız kardeşi gibi mantıkla, sayısal değerlerle ve belki de kurallarla yönetiliyordu. Hare, Sare'den kazandığı deneyim sayesinde, genç adamın bakışlarındaki zekâ parıltılarını görebiliyordu. Eğer sandığı gibi zeki biriyse işi bitmiş demekti. Kısa sürede Hare'nin iplerini pazara çıkarabilirdi.

Her neyse... Benim tilkilerim beni kurtarır, diye düşündü. Ne övünülesi bir özellikti bu!

Hızlıca toparlanıp yeniden karşısındaki adama odaklandı. Bir doktordu demek... Birdenbire aklının kapısında duran ama içeriye giremeyen o farkındalık genç kızı hazırlıksız yakaladı. Zihni tam anlamıyla parlak bir aydınlığa kavuşmamış olsa da, perdeler arkasından gün ışığı sızıyor gibiydi. "Ne doktoru?" diye sormaktan kendini alamadı.

Genç adam kızın içinde kopan fırtınalara kıyasla küçük bir yel bile hissetmiyordu. "Burada soruları en son ben soruyordum?"

Hare bir korkuluk gibi durup kalmanın fayda getirmeyeceğini anlayıp, şirin olmaya çalışarak sırıttı. "Şu an aynı yerde yaşadığımız için sizi tanımaya çalışıyorum sadece."

"Aynı yerde yaşamak? Sence de fazla cesur bir cümle değil mi bu?"

"Ne yani, beni kovacak mısınız?" Genç kız bir an korkuyla doldu. Gidebilecek bir yerleri yoktu ve bu ev mükemmel bir seçimdi. Ufak tefek bazı sorunlar dışında elbette.

"Burada kalabileceğini sanmıyorum."

Korktuğu yanıtı duymamak için kulaklarını kapatmakta gecikmişti. "Ne, nasıl? Durduk yere, aramızdaki konuşmalar hiç olmamış gibi beni gönderecek misiniz?"

"Sen neyi konuştuğumuzu sanıyordun?"

"Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum."

"Böyle bir şeyi hatırlamıyorum."

"Doğrudan değil ama dolaylı olarak anlaştık sayılır. Bahadır Dede onayladıktan sonra kalacağımızı düşünmüştüm. Yani kalacağımı..."

Hare soğukkanlılığını yavaşça yitiriyordu ve bu adamın tek bir sızıntının bile olmadığı o kararlı iradesi karşısında, Doğu denen kütükle yaptığı konuşmadan bile daha fazla açık veriyordu. Halbuki Doğu bir anda, tam on ikiden vuran sorular sormuş ve böyle cevaplar almıştı ama bu adam... Cevapları kesinlikle umursamıyordu.

"Anlaşma falan yok! Evimdeki bir yabancıdan başkası değilsin. Bahadır Amca'yı çağırmamın sebebi, gerçekten kim olduğunu ve burada ne aradığını anlamak. Başka bir gerekçesi yok!"

Engin bunu söyler söylemez o uzun bedenini kızın önünden çekti. Yürüyen bir duvar gibi dimdik ve aşılması güç biriydi. Öylece, umurunda olmadan Hare'yi orada bırakması, genç kızın içindeki bütün umudu enjeksiyonla almışlar gibi tüketti. Herhangi bir empatiden uzak olan bu soğuk adamın peşinden gitmekten başka çaresi yoktu. Onu ikna etmeliydi. Burada en azından bir süre kalabilmeliydi. Yoksa Bahadır Dede'nin kalabalık ailesine artı iki fert daha katılacaktı ve Hare bunu hiç istemiyordu.

"Lütfen durun da konuşalım," diyerek, merdivenlere ulaşan adamın peşine takıldı. Engin basamakları olabildiğine hızlı ve kararlı iniyordu. Hare ona yetişmek için ikişer üçer zıplamaya

başladı. En sonunda antrede ona yetişti ve koşarak önüne geçti. Düşünmeden ve planlamadan, onu durdurmak amacıyla titrek ellerini adamın beyaz gömleğinin üstünden göğsüne yasladı. Avuçları onun bedenine dokununca gerçekten bir duvar olup olmadığını düşündü. Nasıl bu kadar sert ve nasıl... bu kadar... sıcaktı?

"Bakın, sadece beni dinleyin."

Engin çatık kaşlarının altındaki kızgın gözlerini Hare'nin ellerine dikti. Kız bu ikazı anlamayınca tepeden gözlerine baktı. Yeşil gözler, mavinin en dolu, en sıvı, en güzel rengiyle karşılaştı ve kız gözlerini kırpıştırdı. Ya ağlamak üzereydi, ya da gerçekten iyi rol yapıyordu.

"Benim adım, Hare Kayhan. Yakında yirmi sekiz yaşına gireceğim. İstanbul'dan geldim. Bu kasaba bir zamanlar ailemle birlikte yaşadığım yer. Memleketim... Burada bir evim yok, çünkü on beş yıl önce satıldı. Annem ve babam yıllar önce vefat ettiler. Yalnız başımayım ve Bahadır Dede eve bakmam için burada kalmama izin verdi." *Aslında burada kalmak dışında bir seçeneğim yok, çünkü bu kocaman duvarlar, bu geniş bahçe, bu güvenli ev polisin bizi bulamayacağı tek yer.*

Engin Dinçerler onu herhangi bir duygu değişimi olmadan dinledi. Aslında dinlemiş sayılmazdı, çünkü kızın gözleri dikkatini dağıtmaya yetmişti. Korkuyu, saf bir kaygıyı gördüğü o gözlerden daha çok dikkatini çekense, göğsünün üstündeki sıcak avuçlardı. Aniden ellerini kaldırdı ve kızın bileklerini tutup kendinden söktü.

"Açıklamaların sadece zaman ve enerji kaybı. Zaten burada bir yardımcı istemiyorum!" dedi gergince.

"Yemeklerinizi kim yapacak? Ya temizlik? Bahçe işleri? Çalışabilirim."

"Bu işlerle ve tüm yardımcı problemiyle annem ilgilenir. Senin bu evde işin yok!"

Genç kız bir an durakladı. "Anneniz mi? O da mı geliyor?" Yanlış yerde, yanlış sorular sormakta üstüne yoktu. Hemen toparlamaya çalıştı. "Çok daha iyi... Anneniz beni kesin işe alır."

Engin yanıt vermedi.

Umutsuzluk bedenini bir yel gibi sarıp onu ürperttiğinde Hare dudaklarını büktü. "En azından anneniz gelene kadar kalabilir miyim?"

Genç adam bu kızın çenesinden usanmıştı. En sonunda geniş göğsünü kabartan büyük bir nefes aldı. "Bahadır Amca sana kefil olursa... Sadece birkaç gün için!"

Hare sanki büyük piyangoyu kazanmış gibi heyecanla "Oh be!" dedi. Aslında adam bileklerini tutup ona hükmetmiyor olsa boynuna atlardı. Muhtemelen anında pişman olup, bir deve kuşu gibi kafasını gömeceği bir kum yığını da arardı ama neyse ki bunu yapmasına olanak yoktu.

O an genç adam da kızın ellerini tutmaya devam ettiğini görüp hızlıca onu kendinden ayırdı ve aralarına büyük bir boşluk koyup geri çekildi.

"Bu arada hâlâ tanışmadık. Gerçi ben hayatımın küçük bir özetini geçtim ama siz büyük bir gizemle kimliğinizi saklamaya devam ettiniz. Doktor olmanız dışında tabii. Rica etsem isminizi lütfeder misiniz? Size seslenirken lazım olabilir."

Adam kızın nezaketinin altındaki o cadaloz ses tonundan bunun bir yergi olduğunu anlayıp daha da katılaşırken, Hare onun yanıt vermeyeceğini fark etti. Ancak tam o an, bir başkası genç adamın ismini söyledi.

"Engin... Oğlum?"

Bahçeden sesi duyulan ve birkaç saniye sonra ufak tefek bedeni de kapı eşiğinde görünen Bahadır Dede içeriye adım attı. Aynı anda o soğuk adamın yüzüne hafif bir gülüş yerleşti.

Yaşlı adam gelirken Engin de ona doğru yürüdü ve elini uzattı ama Bahadır Dede ona sarılmayı seçti. Engin neredeyse boyunun yarısı kadar eğildi ve yaşlı adama kontrollü bir şekilde sarıldı. Bu sırada Hare kulaklarına dolan isimle yine o girdaba kapılmıştı. Gözleri genç doktorun üstündeyken algıları geçmişte takılı kalmış, perdeler usulca aralanmaya başlamıştı.

"Engin," diye fısıldadı. O çok bildik, tanıdık, kalbinde bir karşılığı olan ismi ardı ardına tekrarladı.

Engin... Hatıralarında kısacık bir zamana, kalbinde ise kocaman bir yere sahip olan o çocuk... Yirmi iki yıl öncesi...

Çırpınan o minicik, korku dolu kalbini yatıştıran, ellerini tutan ve o ellerden, küçük kızın bütün varlığına akan, bilmiş, ukala çocuk... Yeşil, parlak gözleriyle, zekâ dolu bakışlarıyla doktor olmak istediğini söyleyen, henüz on bir yaşında olan ama davranışlarıyla bilge bir adamın tüm özelliklerini taşıyan, tepedeki evde oturan o çocuk... Yirmi iki yıl sonra karşısında duran bu adam... Yine yeşil gözleriyle, keskin bakışlarıyla, gücüyle, özgüveniyle bir kaya gibi duran bu adam... Tepedeki evde onun karşısındaydı...

Hare birdenbire anladı ve aynı anda kahkaha atmaya başladı. Bahadır Dede, torunu Taner ve Engin dönüp Hare'ye baktılar. Genç kız ise sadece ona bakıyordu. Geçmişinden çıkıp, şimdisi olan o genç adama... Sonra zor da olsa bakışlarını Engin'den çekti ve öne uzattığı ellerine baktı. Mutlu bir şekilde fısıldadı. "Titremiyor!"

Titremezdi tabii. Şifası yanındaydı. O çocuk büyümüş, soğuk bir adam olmuştu ama dokunuşu hâlâ sıcaktı. Dokunuşu hâlâ Hare'nin kalbine ulaşabiliyor ve tüm o berbat korkuları cehenneme gönderebiliyordu.

Yıllar sonra onu bulmuştu ve asla kaybetmemeliydi.

Beşinci Bölüm

Bu kız ya deliydi, ya da deliliğin kıyısında duruyordu. Engin, ellerini uzatmış kendinden geçercesine gülen kıza bakarken, bir süredir çattığı kaşlarını bu defa şaşkınlıkla kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?"

Kız hâlâ kocaman açılmış mavi gözleriyle psikozlu* bir hasta gibi davranıyordu.

"Kızım?" Bahadır Dede de meraklanmıştı. "Hare?"

Genç kız ismini şaşkınca söyleyen Bahadır Dede'ye döndüğünde biraz toparlanır gibi oldu. Engin onu dikkatle ve hiç geçmeyen o şüpheyle izlerken Hare koşarak Bahadır Dede'ye sarıldı. Aslında içinden geçen Engin'e sarılmaktı ama bunun için henüz doğru zaman değildi. Doğru zamanın geleceğini biliyordu.

"Bahadır Dedeciğim, hoş geldin." Yaşlı adamla sarılması bitince doğruldu ve Taner'e gülümsedi. "Hoş geldin, Taner."

---

* Psikoz: Düşünce ve duyunun ağır oranda bozulduğu zihnin durumunu tanımlamakta kullanılan psikiyatri terimidir.

Genç adam hafif bir gülüşle başını salladı. Öte yandan Engin, kızın evi bütünüyle sahiplendiğine kesin kanaat getirmişti. Şimdi de konukları karşılayan bir ev hanımı gibi davranıyordu. Kalp konusunda kesin bir tanı koyabilirdi ama kızın bu hallerine dair psikolojik bazı tahminleri de vardı.

"Hasret gidermeniz bittiyse, sizi salonda bekliyorum," dedi gergin sesiyle.

Hare neredeyse zıplayarak ona döndü. Yüzünde dünyanın en büyük çukurundan daha büyük bir gülüş vardı. "Tamam, canım..." dedi sırıtarak. Genç adam kaşlarını çatınca ciddiyetle durdu. "Yani emredersiniz, doktor bey."

Ah, Doktor Engin! Nasıl muhteşem bir sıfat tamlamasıydı bu! Ne var ki doktor bey henüz Hare'yi tanıyamamıştı. Genç kız bunu normal buluyordu. Karşılaşalı bir saat bile olmamıştı. Yirmi iki yıl öncesini bir çırpıda nasıl hatırlayacaktı? Hare tozlanmış rafların altında kalmış olabilirdi. Olsun... Engin onu nasılsa hatırlayacak, o tozlardan kurtulacaktı.

Salona giren Engin'in ardından hayran hayran bakan genç kız, Taner'in homurtusuyla yeniden onlara döndü. Bembeyaz, parlak bir ışıkla kamaşan kalbi, kafası, ruhu yüzünden bir aptal gibi göründüğünü fark edip anında somurttu. "Bahadır Dede, Engin bir anda geldi ve beni evde görünce hırsız sandı. Evin temizliği için senin beni işe aldığını söyledim."

Yaşlı adam elini beyaz sakallarına geçirip göz kırptı. "Aferin, kız. İyi demişsin."

Taner büyükbabasına onaylamayan bir bakış attı. Bu yalanı sevmemişti.

"Ama bir sorun var."

Taner bu defa sessiz kalmadı. "Nedir?"

"Şey, ben... Sare'nin de burada kaldığını söylemedim.

"Hay benim saf kızım! Niye böyle bir şey yaptın?"

Bahadır Dede'ye dudaklarını bükerek bakan Hare, elini saçlarına götürdü. "Beni hırsız sandı. İki kişi kaldığımızı öğrenirse bizi kesin kovar ya da polise verir diye korktum. Söyleyeceğim ama... Yani sonra... Burada kalabilirsek..."

"Kalmak istiyor musun?" Taner belli ki bunu da onaylamıyordu.

"Elbette," diye fısıldadı genç kız. "Başka gidecek yerimiz yok." *Ve of! O benim yirmi iki yılım! Hiçbir yere gitmem!*

"Bizim çiftlikte kalırsınız."

"Tabii ya kızım... Kapımız size her zaman açık. Sormana bile gerek yok."

"Biliyorum Bahadır Dedem ama olmaz. Hem belki bu evde çalışabilirim. Annesi de geliyormuş zaten, bir yardımcı bulmaları gerekecek. Benim de bir işim olur hem. Fena görünmüyor."

"Annesi mi?" diyen yaşlı adam daha fazla soru sormadan bir ses konuşmayı böldü.

"Sanırım benim evimde benden bağımsız bazı planlar dönüyor!" diyen Engin Dinçerler yeniden kapıda göründü ve açık renk gözleri artık koyu bir lav yığını gibi sadece Hare'nin üstünde gezindi. Tüm bu fısıldaşmaların onun yüzünden olduğunu biliyordu. İki koca adam da kapı eşiğinde bu kızla bazı dolaplar çeviriyor gibiydi.

"Geldik evlat, geldik."

Taner büyükbabasının koluna girerek onu içeriye yönlendirirken, Hare yine engellenemez şekilde gülümsemeye başladı. Bu adamı görünce dudakları kendiliğinden kulaklarına doğru yol alıyordu. Mutlu oluyordu onu görünce. Yıllar öncesinin o tatlı çocuğu, profesyonel bir derin dondurucu olmuştu ama olsun... Bu derin dondurucunun içinde bir yerde, sıcacık bir kalp olduğunu biliyordu. Dudaklarından önleyemediği bir kahkaha firar ederken erkeklerin ardından koşarak içeriye girdi. Önce onların oturmasını bekledi, sonra en doğru yeri gözüne kestirip oturdu. Engin'in tam karşısındaki berjere kuruldu ve mutluluktan uçarcasına genç adamı izlemeye başladı.

Engin, Bahadır Dede ile sıradan bir hal hatır konuşması yaptıktan sonra asıl konuya girdi. Duygusal kelimelerden uzak, tamamen tıbbi bir dille büyükbabası Kudret Dinçerler'in hastalığını ve son dileğini anlattı. "Vasiyeti bu," dedi en sonunda.

Bahadır Dede üzüntüyle iç çekti. "Yıllardır bu hastalıkla zorlanmadan yaşadığını sanıyordum, evlat."

"Çok da iyi yaşadı. Çağımızda Parkinson baş edilebilen bir hastalık ama büyük babam artık seksen üç yaşında," diyen

Engin gergindi. "Başka kronik problemleri de var. Verilen ilaçlar yüzünden yan etkiler oluştu ve hafızası da zarar gördü. Bradikinezi ve rijidite ileri seviyede." Anlaşılır olması için sözlerini düzeltti. "Yani hareketlerde yavaşlık ve kaslarındaki sertlik onu bir süre önce yatağa mahkûm etti. Ödem ve şişkinlikler de iyice artınca ilaçları bıraktık. Anlayacağınız, yaşam kalitesi çok düştü ve buraya gelmek belki biraz da olsa olumlu neticeler yaratabilir."

Hare, kocaman açılmış mavi gözleriyle bütün hikâyeyi heyecanlı bir aksiyon filmi izler gibi dinledikten sonra lafa girdi. "Burası kesinlikle ona çok iyi gelecektir. Burada ne kanserler, ne tümörler iyileşti," dedi gerçek bir iyimserlikle. Deniz yakındaydı ve sanki onun kokusunu içine çeker gibi derin bir nefes aldı. "Kudret Dede'min son dileği sıcak denizlere inmekse, buradan daha mükemmel bir yer bulamaz." Hafifçe gülümsedi ve esprisine gülümsenmesini bekledi ama herkes ona üç ayaklı, beş kollu tuhaf bir varlık gibi bakıyordu. Genç kız esprisinin patavatsızlık olarak görüldüğünü anlayıp somurttu. "Sadece sizi keyiflendirmek istemiştim. Bu kadar karamsar olmayın."

Bahadır Dede kırışıklıklardan dolayı iyice küçülmüş olan gözlerini kısarak kıza *cık cık* yaptı. Hare saçlarını yüzüne düşürdü, yüzünü de bir çocuk gibi aşağıya indirdi. Ona gülümseyen tek kişi Taner'di.

"Her neyse, size soğuk bir şeyler getireyim mi?" diyerek ayağa fırladı. Az önce somurtuyor olsa da, Engin'e bakınca yine gülümsedi. Öyle ki bütün görgü kurallarını unuttu ve sadece genç adamı muhatap aldı. "Engin, ne alırsın? Limonata, portakal suyu?"

Engin Dinçerler soğuk bir şeyler almadı ama soğuk sesiyle Hare'ye bir şey verdi. Bu bir ikazdı. "Bir şey istemiyorum!" *Otur ve sakinleş, aptal!*

Hare hiç de oralı olmadı ve sonunda diğerlerini hatırladı. "Bahadır Dedeciğim, ne içersin?"

"Hiçbir şey, kızım. Allah aşkına kıpraşıp durma. Otur aşağı."

Hare usulca poposunu koltuğa bıraktı. "Taner, sen?" diye fısıldadığında genç adam başını salladı. Anlaşılan, kimse bir şey

içmek istemiyordu. Oysa Hare kendini toparlamak için bir şelale buzlu su içebilirdi.

"Neyse ne... Son dilek, vasiyet falan da neymiş! Böyle saçma şey duymadım. Yılların Kudret Bey'inden bahsediyoruz, çocuklar. Otu çek, köküne bak demişler. Kökler taş gibidir," diyen yaşlı adam nasıl da kahırlandığını bu yolla gizlemeye çalıştı. "Hele bir gelsin. Buranın havası suyu onu iki günde kendine getirir."

Hare iç çekti. "İnşallah dedem, inşallah!"

"Şimdi asıl konuya dönecek olursak... Bu kızı eve sen almışsın galiba." Engin'in bakışları Hare'ye kayınca kız yine kocaman gülümsedi. Sanki gözleriyle bir şey söylüyordu ama Engin onu anlamak yerine sadece deliliğini biraz daha tasdik ediyordu.

"Evet oğlum, ben aldım. Bir süredir eve bakamamıştım. Yaz da geliyor. Bu yaz belki gelirsiniz diye şimdiden işlere başlasın, ortalığı toplasın. Benim torunum gibidir. Çok iyi kızlardır."

Hare çoğul ekini duyar duymaz kocaman bir öksürükle yaşlı adamın sesini bastırdı. "Çok iyi bir kızımdır. Maşallah bana."

"Nur Hanım ve Kudret Bey gelecekse, bu evi birinin derleyip toparlaması şart."

Engin koltuğuna biraz daha yayıldı. Durumu değerlendiriyor olduğu açıktı. Gözleri kızın üzerinde geziniyor, yüzündeki gülüşün manasını kavramaya, gözlerindeki o tuhaf bakışı çözmeye çalışıyordu ama asıl sorunun bu olmadığını da biliyordu. Bahadır Amca yıllardır onların güvendiği sadık bir kâhyaydı. Normal şartlarda onun tavsiyesi ve referansı öncelik olurdu ama bu kızla karşılaştığı andan beri normal görünen tek bir şey yoktu. Yine de kızı reddetmek Bahadır Amca'yı reddetmek gibi görüneceğinden bunu istemiyordu.

"O halde annem gelene kadar kalabilir. Yine de son karar onundur. Ev işleri falan umurumda değil. Sadece kızı evden kaçarken yakalayınca..."

"Yakalanmadım," diye araya girdi genç kız. Karşı koyarken bile yüzünde o gülüş vardı. "Sadece hazırlıksız bir karşılaşma oldu o kadar."

Aslında bu karşılaşma daha ne kadar hazırlıklı olabilirdi ki? Hare yirmi iki yıldır kendini buna hazırlamamış mıydı?

Şimdi değil ama bir gün bunu Engin'e de izah edecekti. Zaten Engin'in de onu hatırlayacağından emindi ve bu konuşmanın bir an önce gelmesi için deliriyordu.

"Anlaştık o zaman, evlat. Hare burada kalsın. Eğer bir sorun çıkarırsa bize postalarsın."

"Bahadır Dede!" Hare dudaklarını büktü. "Ben ne zaman sorun çıkarmışım ki?"

"Bu var ya bu," diyen yaşlı adam kısık sesiyle bir kahkaha attı. "Bu kız, öğretmeninin sandalyesine tavuk boku sürmüş. Kadıncağız oturunca..."

"Bahadır Dedeciğim, şimdi niye bu konuları açıyorsun?"

Hare sesini inceltip dişlerinin arasından tısladı. Taner açık açık gülümserken Engin sadece onları dinliyordu.

"Sorun çıkarmam dedin de aklıma geldi, kızım. Zavallı öğretmen ağlayarak evine mi koşmuştu ne yapmıştı? Anası da Hare'yi oklavayla kovalamıştı."

"Harika!" diye fısıldadı Hare. "Ne kadar komikmiş!"

Yaşlı adam elini dizine vura vura kahkaha atmaya devam ederken, Taner "Hadi dede, biz gidelim," diyerek ayağa kalktı.

Bahadır Dede gülmekten sulanan gözlerini sildikten sonra, sırıtarak Hare'ye baktı. Genç kız kollarını göğsünde buluşturmuş, kaşlarını çatmıştı. Yaşlı adam dayanamadı ve kızın yanına gidip buruş kırış elleriyle saçlarını okşadı. "Engin evladım, bu kızdan yana hiç şüphen olmasın. Ben kefilim. Bir hatası, kusuru olursa, valla yaşına başına bakmam anası gibi kovalarım sana söz."

"Of, dede!"

"Surat asma, sarı melek. Engin oğlum, annesi ve Kudret Bey'im sana emanet. Her bir şeyi iyicene yap, tamam mı, kızım? Zaten ben sık sık seni kontrole geleceğim."

"Merak etme." Hare de yaşlı adama sokuldu.

Engin, Taner'le tokalaşırken Hare de tıpkı bir çalışan gibi kapıya kadar onlara eşlik etti.

"Kudret Bey'i yarın mı getiriyorlar demiştin, evladım?"

Engin yavaşça başını salladı. "Sağlık durumunda olağan dışı bir şey görülmezse evet."

"Yarın yine uğrarım."

Genç adam, "Gelmen onu da sevindirecektir," diye karşılık verdi.

Hare onları dış kapıya kadar uğurlayacağını söyleyerek bahçeye çıktı. Bahadır Dede orada da kıza bir sürü nasihat verdi. Sare'yi de yanlarında götürmeyi teklif etti ama Hare buna karşı çıkarak, Sare'nin birkaç gün sessizce durabileceğini söyledi. Taner hiç ikna olmasa da, Bahadır Dede bu geçici çözümü en sonunda kabullendi.

Oradan ayrılmadan önce de son kez Hare'yi ikaz etmeyi unutmadı. "Kızım, adama siz diye hitap etsene. Sanki kırk yıllık ahbabınmış gibi adıyla mı sesleniyordun sen ona? İşe alınmadan kovduracaksın kendini."

Hare omuz silkti ve yine o kocaman gülüşlerinden birini attı. "Dert etmez o... Biz arkadaşız."

"Ne arkadaşı?"

"Sonra anlatırım."

Bahadır Dede kaşlarını çattı ama üstelemedi. Arabaya doğru yürüdü.

Engin Dinçerler, yıllardan sonra buraya gelmenin, bu kasabada zaman geçirecek olmanın sandığından daha kolay olduğunu fark etmişti. Yabancı bir yere geliyormuş gibi hissettiği o duygular yerini tanıdık anılara bırakmıştı. Tam da şu antrede kardeşiyle koşturduğu, şu bahçede büyükbabasıyla gezindiği, şu mutfakta evin çalışanı Fatma Abla'dan kurabiye yapmasını istediği zamanlarda yaşadığı hisler onu kuşatmıştı. Yıllardır, bir haftayı geçmeyen tatillerde ya yurt dışını tercih etmiş, ya konferanslara katılmış ya da sevgilileriyle kıyı ülkelerine gitmişti. Burayı aklına bile getirmemişti. Daha çok sıkıcı bir yer olarak aklında kalan Baharlıkoy, şimdi anılarının eşliğinde ona uzun zamandan sonra ilk kez kendini dinletiyordu.

"Evet, işte geldim," diyerek arkasından seslenen o ince sesle anıların buğulu görüntülerinden koptu. Hare, kulak tırmalayan bağrışından sadece birkaç saniye sonra tam karşısında belirdi.

Yine o deliliğe yakın ruh haline bürünmüştü. Yüzündeki kocaman gülüşten Engin bunu anlamıştı.

"Nerede kalmıştık?" diyen kız mavi gözlerini kırpıştırdı.

Engin karşılık olarak kötü bir bakış attı.

"Hah! Ellerim... Bak..." Hare ellerini ikisinin arasındaki boşluğa uzattı. "Ellerim titremiyor."

Genç adamın çehresi aynı ifadesizliği korudu. "Senin adına sevindim."

"Neden titremiyor, hiç düşündün mü?"

"Düşünecek çok daha önemli şeylerim var."

"Ah, birazcık kibar olsana!"

Engin, samimiyet dozu gittikçe artan bu konuşmadan rahatsız olmuştu. "Sen de konumunu bilip, belki de ona uygun konuşmalısın."

Hare, başka zaman olsa kırılacağı bu cümle karşısında bile gülümsedi. Engin ona ne derse desin, sadece mutlu olmaya odaklanmıştı. "Ee, ne düşünüyorsun? Ellerim sana ne anlatıyor?"

Genç adam kızın bileklerini bir kez daha tuttu ve kabaca aralarından çekti. "Ne demeye çalıştığını bilmiyorum!"

"Peki, anlıyorum. Hatırlamamış olabilirsin. Şimdi de gözlerime bak."

Engin zaten bunu yapıyor ve bakışlarıyla bile kızgınlığını yeterince gösteriyordu. Bu kadar derdinin içinde, bir deliyle uğraşmak onu daha da geriyordu. Kızın kelebek kanadı gibi inip kalkan uzun kirpiklerinin altından kırpışan mavi gözlerine herhangi bir his kırıntısı bulunmadan bakarken Hare kaşlarını çattı.

"Sadece gözlerime bakmanı söylemiştim. Sen bakışlarınla resmen kılıç kalkan ekibi gönderiyorsun."

Engin hafifçe eğildi ve kelimeleri bastırarak konuştu. "Ne yaptığını anlamıyor ve umursamıyorum. Şimdi önümden çekil!"

"Yine hatırlamadın!"

"Neyi hatırlamamı istiyorsun? Bu saçmalık da ne?"

Ulaşmaya çalıştığınız sayfa bulunamadı. Lütfen devam etmek için bir tuşa basınız.

Hare hemen yeni bir sayfa açtı. Bu defa elleriyle yüzünü kapattı ve ağlıyormuş gibi ses çıkardı. Yıllar önce Engin karşısına

çıktığında elleriyle yüzünü kapatmış ve saf bir acıyla ağlamaya devam etmişti. Hare tıpkı o günü, o sahneyi canlandırdı. Ardından ellerini çekip yine o gülüşünden attı. "Eee?"

Engin derin bir nefes aldı. Tam karşısında duran ve saçma sapan hareketler yapan kıza artık önleyemediği bir öfke duyuyordu. Hızla kızın önünden çekilip merdivenlere yönelmişti ki, durup tekrar ona döndü. "Bu aptallığa devam edersen, bir dakika içinde kendini kapı dışarı edilmiş bulursun!"

Hare o an kaşlarını çattı. Mavi gözleri kızgın bir kor gibi parladı, dudaklarını birbirine bastırdı. Hatırlamamıştı... Hatırlamıyordu! O kadar şebeklik boş yereydi. Elbette *ben o kızım* demek daha kolaydı ama kendince küçük bir oyun kurmuş, sonunda tüm sahne üstüne devrilmişti. Engin'in geçmişi hatırlayıp, gülümseyerek o aptal anıyı yâd etmesini umarken, adam onu kovacağını söylüyordu. Genç kız sonunda pes etti. Öyle olsun... O çocuk değişmişti. Yıllar onun iyiliksever kalbini almış, yerine zift gibi bir taş yığını bırakmıştı demek ki. Ne bekliyordu ki? Hare gibi yirmi iki yıl boyunca bu anın hayaliyle yaşadığını mı? Korkularını alıp götürdüğü o küçük arkadaşını hiç unutmamasını mı? Gözlerine bakar bakmaz onu hatırlamasını, titreyen ellerini uzatır uzatmaz tutmasını mı beklemişti? Beklemişti tabii... Bunun hayalini o kadar çok kurmuştu ki, neredeyse gerçekten oluyormuş gibi hissetmişti. Onunla yıllar sonra karşılaşacağını biliyordu ama şimdi bu karşılaşmanın bir duvara toslamakla eş değer olduğunu nereden bilebilirdi? Allah aşkına, insan hayatında kaç kızı kurtarırdı ki? Engin o gün onu kurtarmıştı ama umurunda bile olmamıştı. Görünen köyün kılavuza, Hare'nin de daha fazla iyimserliğe ihtiyacı yoktu.

Dudaklarını sıkıp durmaktan onları morartmak üzere olduğunu anladığında nefesini bıraktı. Kederli bir gülüş atmakla yetindi. "Kalp damar cerrahı mı oldun?" diye sordu. Bir umut vardı içinde. Belki bu cümleyi söyleyince...

İşte oluyordu! Engin şimdi tereddütler içindeydi. O yakışıklı yüzünde, o muhteşem ifadesinde bir şüphe vardı. "Bahadır Amca mı söyledi?"

Umutları yine söndü ve yalan söylemek zorunda kaldı. "Evet, o söyledi. Yoksa ben nereden bilebilirim ki? Yani nereden aklıma gelir böyle bir şey? Müneccim değilim ya! Daha önce de bana söylemediğine göre... Yani hiç karşılaşmamış olduğumuza..."

Genç adam derin bir nefes verdi. "Anladım." Ardından bakışlarını kızdan çekip basamakları çıkmaya başladı. "Şimdi bir kahve istiyorum."

"Zıkkım iç!"

Durdu ve Hare'ye döndü. "Sen ne dedin!"

"Hiç dedim, hiç..."

"Resmiyetten ve kurallardan ödün verilmesinden hoşlanmıyorum!"

"Tabii ki... Elbette, efendim. Size bir daha asla *sen* demeyeceğim. Siz nasıl isterseniz... SİZ!"

Engin bu imalı ses tonundan sonra, çıkmakta olduğu merdivenleri indi ve o uzun boyuyla az önceki gibi kızın tam karşısında durdu. "Derdin ne senin? Ciddi bir hastalığın mı var?"

"Anladığınız tek şey hastalıklar, değil mi? Duygular konusunda tek bir fikriniz yok."

"Ne duygusundan bahsediyorsun?"

Hare ona bu kadar yakın olmanın etkisiyle heyecanlanabilirdi ama şimdi hissettiği tek şey açık bir kızgınlıktı. "Biraz olsun iyi duygular beslemekten bahsediyorum. Sanırım o kadar zor olmazdı, eğer deneseydiniz!"

Bu defa Engin'in çekip gitmesini beklemeden onun karşısından çekildi ve hızlı adımlarla mutfağa girdi. Ellerini mutfak tezgâhına yaslayıp başını eğdi. Sarı saçları yüzünden düşerken derin bir nefes bıraktı. Öyle ki saçları havalanıp yüzünde bir su dalgası gibi savruldu. *Pes etme!* diye düşündü içten içe. Eninde sonunda o da hatırlayacaktı. Hatırlamalıydı. O zamanlar biri altı, diğeri on bir yaşında olsa da, aralarında olan şey derindi, tatlı ve hatırlanasıydı. En azından Hare böyle düşünüyordu. Engin Dinçerler hayatının önceliklerinden o küçük kızın arkadaşlığını çıkarmış olabilirdi ama Hare umut etmekten kendini alamıyordu. Tüm bunların boş yere olması gibi bir ihtimal yoktu. Yıllar sonra, yine birilerinden kaçarken, yine korkarken

ve yine elleri titrerken Engin'in karşısına çıkması basit bir tesadüf olamayacak kadar derindi. Hare o derinlikte boğulmak üzereyken, Engin'in hâlâ sığ sularda yüzmesine katlanamıyordu. Hatırlamasını beklemek belki de hataydı. Onu suçlayamazdı ki! Aradan koca yıllar geçmiş, ikisi de yetişkin insanlar olmuştu. Hare yirmi sekiz, Engin otuz üç yaşındaydı. Küçük bir çocukken hissettikleri o masum ve saf arkadaşlık hislerini bugün anımsamayabilirdi tabii...

Hare o an başka bir ayrıntıyı da fark etti. Engin çok çekici bir erkek olmuştu. Bu durumda olması Hare'nin işini daha da zorlaştırıyordu. Yeni bir nefes bıraktı ve tüm hayal kırıklıklarını halının altına süpürdü. Kahve makinesinin başına geçerken aniden Sare'yi hatırlayınca elleri yine zangırdamaya başladı. Kahretsin! Engin yukarıya çıkmıştı ve Sare de oralarda bir yerlerdeydi. Genç kız aniden bastıran o endişeyle adeta deparlar atarak mutfaktan fırladı. Etekleri ayağına takılmasın diye yukarı çekti ve koşarak kaldıkları odaya çıktı.

Odaya girer girmez boşluk ve açık pencereden süzülen hafif bir yel onu karşıladı. Gömme dolabı açıp kız kardeşini bulmayı beklerken, birkaç tozlanmış kıyafetten başkasını göremedi.

"Sare!" diye seslendi kısık sesiyle. Cevap gelmedi. Birkaç kez daha seslense de kız kardeşinden ne bir iz ne de bir ses vardı. Odada duramadı. Gördüğü bütün kapıları açmaya, açtıktan sonra kız kardeşinin adını fısıldamaya devam etti. En köşedeki beyaz tahta kapıya ulaştığında hiç düşünmeden onu da açtı ve o an ağzından fırlayan tek şey kısık bir S harfi oldu.

Engin karşısında duruyordu. Elleri kemerindeydi ve üstü tamamen çıplaktı. Hare'nin ağzında gevelenen S harfi boğazına takıldı. Buna rağmen dudaklarının arasındaki boşluktan her an yeni kelimeler fırlayabilirdi. Bunlar muhtemelen, *harika, muhteşem, olağanüstü* gibi şeyler olurdu ama neyse ki konuşamayacak kadar şoke olmuştu. Engin'in hareket ettiğini fark ettiğinde bir miktar kendine gelebildi. En azından ağzını kapatabilmişti.

"Ne arıyorsun burada?"

Engin'e *Kız kardeşimi arıyorum,* diyemeceği için, "Kah-kahveyi nasıl alırdınız diye sormaya geldim," diyebildi.

"Bu yüzden mi odaya dalıyorsun? Kapı çalmakla ilgili bir sorunun mu var?"

Hare soruya odaklanamadan yatağın altından bir el uzandı. Tıpkı bir korku filmi sahnesi gibiydi. Tüm parmakları açık, uzun, ince bir el! Genç kız bu ayrıntıyı seçer seçmez korkuyla sıçradı ve kendini Engin'in göğsüne bıraktı. Kollarını birer vantuz gibi genç adama dolarken, elin sahibi bu defa kafasını uzatıp *Şşttt!* işareti yaptı. Bu, Sare'ydi! Engin'in yatağının altında duruyor ve korku dolu gözlerle ablasına bakıyordu. Oysa Hare ondan daha çok korku içindeydi. Kendine geldiğinde, hissettiği şey büyük bir rahatlamaya, hemen ardından da utanca dönüştü. Engin'in sert, sıcak göğsüne yapışmış başını hemen çekti. Onun teniyle buluşan yanakları kızarmıştı.

Genç adam kızın kollarından kavradı ve kendinden hışımla söktü. Hare ağlamak üzereydi. Kendini kovdurmak için çabalasa bu kadar başarılı olamazdı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Engin, durmadan saçmalayan kıza bakarken artık kelimelerin onun deliliğini tanımlayamayacağını anladı.

Hare dudaklarını ısırdı ve içinden küfretti. "Şey... Ben... Böcek gördüm sanırım." Tam o sırada Sare yatağın altına kaçmış böcek görevini başarıyla yerine getirmişti.

Engin işaret parmağını kaldırıp Hare'ye uzattı. "Bak! Son kez söylüyorum! Şansını fena halde zorluyorsun. Burada kalmana izin vermiş olabilirim ama bir akıl hastasıyla uğraşacak değilim!"

"Özür dilerim." Hare çaresizce başını eğdi. Sonra uslu bir şekilde fısıldadı. "Sanırım duşa gireceksiniz. Siz girin... Ben de böcekleri kovayım."

"Az önce o böcekten korkup üstüme atlayan sen değil miydin?"

"Aniden çıkınca korktum sadece. Eskiden de korkardım. Yani küçük bir kızken. Böcekleri iğrenç bulurdum ama bazı çocuklar onları araştırırdı." Geçmişe küçük bir dönüş daha... Belki Engin bu sözlerden sonra o günü hatırlardı.

Hare yine yanılmıştı. Genç adam değil geçmişe dair bir anıyı hatırlamak, şimdiye dair konuşma zahmetine bile girmiyordu.

Hare'nin uzayan cümleleriyle yeniden sinirlenen Engin, arkasını dönüp odadaki banyoya yöneldi. "İşlerimi bitirdikten sonra odayı temizlersin. Şimdi çık. On beş dakika sonra kahvemi getir."

Hare onu işitti ama pek de anlamadı. Gözleri Engin'in çıplak sırtına takılıp kalmıştı. Geniş omuzları, belirgin kasları, pürüzsüz teni vardı. Derin bir nefes verip hafifçe kendi kendine mırıldandı. "Allah'ım, ben ne günah işledim de bunlara katlanıyorum?" Kastettiği şey, çocukluk aşkının baş döndürücü bir erkeğe dönüşmesiydi. Onun zaman içinde dönüştüğü bu büyüleyici adamın yanında normal davranmak gerçekten zordu. "Sanırım ne günah işlediğimi biliyorum," diye devam etti. Günahlarını düşünmeyi bırakarak –çünkü bu sabaha kadar sürebilirdi– ofladı.

Sonra aniden bambaşka bir şey oldu. Engin hızlıca Hare'ye döndü ve daha da gerilmiş çehresiyle ona iyice yaklaştı. Hiç duraklamadan bir eliyle Hare'nin çenesini tutup kendine doğru kaldırırken, diğer eliyle sağ gözüne yöneldi. Kızın gözkapağını aralayıp üzerine eğildi.

Hare şaşkınlıktan tek kelime edemiyor ve bir kukla gibi Engin'in hareketlerini karşılıyordu. Sol gözü de açılıp kapanınca en sonunda sorabildi. "Ne... Ne yapıyorsunuz?"

Engin onu tamamen bırakıp geri çekildi. "Seni muayene ediyorum. Eğer kafayı yemediysen, ciddi bir sağlık problemin olabilir."

Dudaklarına vuran her bir iğneleyici kelimeye rağmen genç kız heyecanlanmaya devam etti. Elleri yine titredi ama bunu fark edecek durumda değildi. "Ben son derece sağlıklıyım."

"Bana öyle görünmedi!"

Engin gözlerle işini bitirse de bakışlarını çekmedi. Kızın mavi, kocaman açılmış gözlerinde göz bebekleri büyümüş, neredeyse bütün maviliği esir almıştı.

"Gerçekten sorunun nedir?"

"Sorunum..." Hare derin bir nefes bıraktı. "Sorunum sanırım kalbimle ilgili," dedi birdenbire. Bu, adeta bir itiraftı ama Engin bunu mesleki bir algıyla karşıladı. *Ne yazık!*

"Antalya'da iyi bir kardiyolog bulabileceğine eminim."

"Kalp sizin de alanınız değil mi?"

"Şu an çalışmıyorum."

"Ah, bence kesinlikle çalışıyorsunuz."

Engin kaşlarını çatıp, "Ne demek bu?" diye sordu. Hare'nin kalbini durmadan titrettiğini, çarptırdığını, onu dağıttığını bilmiyordu.

"Bir kalp cerrahısınız ve beni kalp krizinden götüreceksiniz. Neden bu kadar kızgınsınız?"

Genç adamın yeşil gözleri kapandı. "Bunun seninle bir ilgisi olabilir mi?"

"Ah, hiç sanmıyorum."

"Demek ikimizden başka kimsenin olmadığı bu evde kendi kendime sinirleniyorum!"

Hare gülümsedi. Bu adam çok mu tatlıydı, yoksa içinde yıllardır büyüttüğü o âşık kız mı bunları düşünmesine neden oluyordu, bilemedi. Birinci ihtimalin daha yüksek olduğunu fark etti ve sonunda mahcup sesiyle "Özür dilerim," dedi. Sare'den dolayı kafesinden kaçmış bir orangutan gibi oradan oraya fırlıyordu ama Engin'in bunu bilmesine izin veremezdi. "Şimdi lütfen siz duşa girin... Ben de size temiz havlu bulayım."

Engin az önce durmadan laf yetiştiren ama şimdi süt dökmüş bir aslan –kedi olamazdı, çünkü tam bir yırtıcıydı– gibi davranan genç kızla inatlaşmadı. Sonunda banyoya ulaştı, kapıyı açtı ama girmeden önce yeniden kıza döndü. Orada öylece gülümseyerek dikilmeye devam eden kıza sakince "Sade kahve," dedi.

Hare "Sade kahve," diye yinelerken Engin banyo kapısını çarparak kapattı.

Genç kız bu kabalığa aldırmadı ve kırlarda zıplayan Heidi gibi eteklerini tuttu ama bir süre önce gezintiye çıkan aklı neyse ki hemen yerine geldi. Hızla yatağın altına eğilip, "Çık oradan, seni hamam böceği!" diye seslendi.

Sare kıkırdayarak yatağın altından fırladı. Ablasına gülümsedi ve birlikte koşarak odadan çıktılar. Eski odalarına girdiklerinde Hare yüzüne yapay bir kızgınlık yerleştirdi. Küçük kızını terlikle kovalayan bir anne gibi somurtuyordu.

"Sen orada ne yapıyordun?"

Sare üstündeki tozu silkeledi. Anlaşılan evin her yerini ak pak ederken bazı yerleri unutmuşlardı. "Odadan çıkıp tuvalete girecektim ki ayak sesleri duydum. Sonra merdivenlerde o adamı görünce kendimi ilk kapıdan içeriye attım. Seslerin odaya doğru geldiğini duyunca da yatağın altına sıvıştım."

"Onu izledin mi?"

Hare tüm detayları unutmuş, en önemli ayrıntının bu olduğunu fark etmişti ama anlaşılan Sare onunla aynı fikirde değil. "Ne yaptım mı?"

"Odaya girdiğimde Engin soyunuyordu, Sarella. Onu dikizledin mi?"

Genç kız ağır bir hakarete uğramış gibi gözlerini kocaman açtı. "Asla!"

"Çok şey kaçırdın, kardeşim."

"Ne?"

"Şaka yapıyorum. Asla onu izlemek yok, tamam mı? O benim!"

"Senin olan ne?"

"Engin tabii ki!"

Sare gözlerini kıstı ve kahkaha attı. "Adama vuruldun mu?"

"Hem de yirmi iki yıl önce."

"Nasıl?"

"Sana anlatıp durduğum şu çocukluk aşkım..."

"Ah, hayır!"

"Evet Sarelle, evet! Bu adam oymuş!"

Genç kız büyük bir şaşkınlıkla ablasına bakakalmıştı. "Emin misin? Nasıl öğrendin? Yoksa o mu seni hatırladı?"

Hare dudak büktü. "Neredeee... Tanıştığımızda anladım. Adı Engin Dinçerler. Kalp ve damar cerrahı... Babası ve dedesi de cerrah. Tepedeki bu evde oturuyor ve bakışları... Ah, tıpkı

yıllar önceki gibi. Aynı bilgelikle, aynı zekâyla ve aynı kendini beğenmişlikle dolu."

"Çok heyecanlı bir şey bu, kelebek. İnanılması güç bir tesadüf."

"Tesadüf mü? Hayır, tatlım. Bu, kaderin ta kendisi. Yıllar sonra onunla bu şekilde karşılaşmak... Buna tesadüf demek hayatın mükemmelliğine haksızlık etmek olur."

"Gerçekten öyle. O ne düşünüyor peki? Bundan pek hoşlanmamış gibi sana kızıp duruyordu."

"Çünkü beni hatırlamadı."

"Söylemedin mi?"

"Hayır." Bu gerçeği kabul etmek ona hâlâ acı veriyordu. "Hatırlayacağını biliyorum. Sadece bekliyorum. Böylesi daha heyecanlı."

Sare dayanamadı ve ablasını çekip sımsıkı sarıldı. "Bu çok güzel bir şey... Yıllardır beklediğin adam birkaç metre uzağında."

Hare de ona sarıldı. İkisinin sarı saçları, gülüşleri ve kalpleri birbirine karıştı. Bu olay onları öyle heyecanlandırmıştı ki, asıl konuyu unutmuşlardı. Hare aşk sarhoşu olduğu için aklını kullanma kısmı yine Sare'deydi. Genç kız kendini çekip Bahadır Dede'nin gelişini sordu.

Hare ona her şeyi anlattı.

"Belki de birkaç günlüğüne gidip çiftlikte kalmalıyım. Böyle saklanarak zor olacak. Üstelik adamın, yani enişte min annesi de gelecekmiş. Biri olmasa da diğeri beni kesinlikle görecektir."

Hare bu öneriyi mantıklı buldu. En azından Engin'e ya da annesine durumu açıklayana ve bir kız kardeşi olduğunu söyleyene kadar, Sare yaşlı adamın çiftliğinde kalabilirdi. Ancak bugün çıkması zordu.

"Düşüneceğim," dedi.

"Düşünme işini ben yapayım da, sen de aptal âşık olma görevini rahatça üstlen."

Hare, Sare'yi itip yapmacık bir kızgınlıkla baktı. Sonra gülümsedi ve bir kez daha sarıldılar.

Akşamüstü Hare zamanının çoğunu mutfakta geçirip Engin'i bekledi. Birkaç çeşit yemek yapmıştı ama seslendiği halde genç adam gelmedi. Hare de yemeğini bir tepsiye koyup odasına götürdü. Bu defa kapıyı çalmayı ihmal etmedi ve uzayan birkaç saniyenin ardından "Gir!" sesini duyunca yavaşça içeriye girdi.

"Yemek yemediniz," dedi yüzündeki o tatlı gülüşle.

Engin, üzerinde dar bir tişört ile yatağına uzanmış elindeki dosyayı inceliyordu. Gözlerinde ince, şık bir okuma gözlüğü vardı. Bu haliyle çekici ve zeki gibi iki muhteşem sıfatı üstünde taşıyordu. Fakat bu, genç kız için hiç iyi bir haber değildi. Kafası öyle karışmıştı ki, uzun süre yemeği bırakacak bir yer aradı. Sonunda –elleri yeniden titremeye başlamadan– tepsiyi masaya bırakabildi.

İçinden bir şey söylemek geçiyordu. Aslında içinden geçen tek şey yıllar öncesini hatırlatmaktı ama bunu yapmayacağına dair kendine söz vermişti. O halde gitmesi gerekiyordu, çünkü kalmak için bir sebep yoktu. Hem de hayran olduğu adam karşısında böyle rahat, kaygısız ve sevilesi bir şekilde otururken... Üstelik o da tek kelime etmiyor ve Hare'yi fark etmemiş gibi davranıyordu.

Genç kız dudaklarını büktü ve düşmüş omuzlarını da yanına alıp kapıya yöneldi. Çıkmadan önce yataktan gelen hışırtılara dikkat kesildi. Kaçınılmaz olana yenilip arkasını döndü. Engin gerinerek yataktan çıktı. Hare'ye kısa bir bakış attı ve yemeğe doğru yürüdü. Hare gülümseyerek kapıyı açtı. Çıkmadan önce onun teşekkür ettiğini duymuştu. Kalbi ağzında çarparken kapıyı arkasından örttü ve kendini soğuk duvara dayadı. Gözlerini kapattı, elini kalbine bastırdı ve gülümsedi. Hayatı bundan önce de kolay değildi ama bundan sonra tam anlamıyla ayvayı yemişti. Engin Dinçerler'in olduğu bir evde, onunla her gün, her saat, her an karşılaşma ihtimali varken sıradan bir insan gibi yaşamak kesinlikle çok güç olacaktı.

Bu sırada...

Baharlıkoy'un tarihi su kemerlerinin gölgesinde durmuş bir motosikletli birkaç kilometre uzaktaki kasabaya bakıyordu.

Siyah tişörtü terden sırılsıklam, iri kolları yakıcı güneş altında şimdiden iyice bronzlaşmıştı. Güneş gözlüğünü çıkardı ve çatık kaşlarının altındaki koyu gözlerini kasabanın üstünde gezdirdi.

"Hangi yöndesin?" diye fısıldadı kendi kendine. "Şurada mı yoksa?" Bakışları Batı yönüne kaydı. "Yoksa burada mı?" Sonra kuzeye uzandı. "Belki de buradasın?" Ve güneyi gözetledi.

En sonunda adının olduğu yöne baktı. "Belki de burada... Doğu'da!"

Adının olduğu yönü seçti. O sarışın, beceriksiz, aptal hırsızın bu yönde olduğuna dair içinde bir his vardı. İçini tümden kaplayan o kor gibi öfkenin yanında küçük bir histi bu ama Doğu Özkara yanılmadığından emindi.

Altıncı Bölüm

Hare için uyku, bundan böyle tatlı bir anıdan ibaret kalacaktı. Birkaç metre uzağındaki odada Engin varken nasıl uyuyabilirdi ki? Uykuyu unutsa yeriydi. Oradaydı işte... Gerçekten oydu. Çocukluğunun en tatlı dakikalarının sahibi... Ellerini tutup onu iyileştiren o çokbilmiş arkadaşı... Hare elbette DNA testi falan yapmamıştı ama Engin'in o çocuk olduğundan emindi. Hayat ne tuhaftı?

İlkokul matematik defterinin kareli satırlarına eğri büğrü harflerle yazdığı, hiçbir zaman gönderilmemiş o mektubu cüzdanından çıkarıp, pencereden vuran ay ışığı altında bir kez daha okudu. Yaptığı bir sürü kelime hatası onu yeniden gülümsetti. Engin'le karşılaştığı günden bir yıl sonra, birinci sınıfı bitirir bitirmez yazmıştı. Annesi adresi bilmedikleri için göndereme-yeceklerini söylediğinde Hare mektubunu elden vermeyi kafasına koymuştu. Sonraki yıllarda da o ağacın altına gitmiş ama Engin'i bir daha görmemişti. Zaman geçtikçe oraya gitmeyi unutmuş ancak mektubu hiç atmamıştı. Kim bilir belki bir gün

bu mektup sahibine ulaşırdı. Birkaç metre uzaktaki sahibine... Hem de sahiden elden verilirdi.

Gülümseyerek okuduğu mektubu yerine koyduktan sonra, çoktan uyumuş olan kız kardeşine döndü. Bir süre yüzünde sıcak bir gülüşle onu izledi. "Özür dilerim, Sarelle. Sana yaşattığım bu kaçak hayat için özür dilerim. Söz veriyorum telafi edeceğim. Baharlıkoy'da sana dünyanın en güzel eczanesini açacağım," diye fısıldadı.

Dünyanın en güzel eczanesi nasıl bir şey olmalıydı, Hare pek emin değildi. Yani eczaneye doğal zeytinyağı, peynir, tereyağı getirip satamaz; masa, sandalye falan koyup orayı otantik bir kafeye çeviremezdi. Eczane eczaneydi işte! Yine de Sare'nin eczanesi en güzeli olacaktı. O her şeyin iyisini hak ediyordu.

Kendi hayallerini düşünemedi bile...

Dansını ilerletebileceği profesyonel bir kurs bulamazdı burada. Buldu diyelim, parasını nasıl ödeyecekti? Üstelik önceliği kardeşiydi. Eczane açmak için gereken para binlerce liraya denk geliyordu. Burada çalışsa bile maaşı ne kadar olabilirdi ki? Hem işi de geçici olacaktı. Engin ve ailesi gittikten sonra...

"Gidemezsin!" diye mırıldandı. "Beni bırakıp gidemezsin!" Ve umutsuzca iç çekti.

Engin'in geçici bir süreyle burada kaldığını biliyordu. Sonunda onu bırakacak ve Ankara'ya, hastanesine dönecekti. Kaçınılmazı düşünmeyi reddetse de bunu değiştiremezdi ki. Neredeyse ağlayacaktı. Belki bir ihtimal onu burada tutabilirdi. Hare'ye âşık olursa...

"İmkânsızı düşlemek... Yakında sinemalarda," diyerek buruk bir gülüş attı.

Engin'in onu sevmesi ışınlanmanın icadından bile zor olurdu muhtemelen. Yirmi iki yıl öncesini hatırlasa bile seveceğinin garantisi yoktu ki. Çocukken karşılaştığı bir arkadaşı gözüyle bakabilirdi en fazla. Üstelik geçmişindeki suç ve bir kaçak olması ayaklarındaki en büyük prangalardan biriydi. Tüm bunlardan sonra aşk, o efsanedeki dağdan bile uzaktı. Hare, Simurg olup o dağı aşsa bile orada Engin'in aşk dolu kalbini bulamayabilirdi. Bir kalbi varsa tabii...

"Tabii ki var," diye fısıldadı. "İnanıyorum."

Sonra, o kalbe ulaşamazsa üzüntüden ölmemek için Engin'i fazla düşünmemeye karar verdi. Onu nasıl bu kadar kolay sevebilmişti? Çocukken masum bir hisle onu arkadaşı olarak kabul etmişti ama büyüdükçe, yetişkin biri oldukça arkadaşlık hissi aşka dönüşmüştü. Bir silueti, bir gölgeyi, çok uzaklarda kalan hayali bir adamı sevmeye başlamıştı. Belki de hayatına anne babası, kız kardeşi ve Bahadır Dede dışında çıkarsız, iyi yürekli biri girmediği için, o çocuğun hiç görmediği yetişkin haline âşık olmuştu. Onu zihninde muhteşem bir şekilde idealize etmiş ve onu kalbinden başka bir yere koyamamıştı. Engin hayallerindeki en iyi arkadaşı olabilirdi ama bir yandan Hare onunla efsanevi bir hikâyesi olmasını istemişti. Çocuklarına anlatacağı türde bir hikâye... *Biz babanızla henüz çok küçükken karşılaştık,* türünde, masalsı ve büyülü bir hikâye...

Artık zihninde şekil verdiği o adamdan kurtulmalıydı. Belki de Engin'in dönüştüğü adamın bir numarası yoktu. Belki onu tanıdıkça aşk konusunda yanıldığını görecekti. Belki de onu gerçekten sevmezdi. Hemen pembe hayaller içinde, bir aşk masalında kendini boğmamalıydı.

Ancak yanıldığını biliyordu. Engin'in şimdiki hali gözlerinin önüne gelince bile kalbinde o çarpıntıyı hissediyordu. Onu âşık olmaması mümkün müydü?

"Belki onu çok abartmışımdır! Düşünme Hare, düşünme!" dedi sertçe.

O an Sare kaşlarını çatarak uykusunda "Üff! Sus artık," diye mırıldandı.

Genç kız kardeşini rahat bırakıp gözlerini kapattı. Başkalarının kalbine dokunan ve orada iyileştirici etkiler bırakan Engin Dinçerler'in bir kalbi olmamasına imkân yoktu. Dayanağı olmasa da içinin huzurla kaplanmasına izin verdi. Binlerce derdi yokmuş gibi, bir barı soymamış gibi, başı beladan eksilmeyen abisinin sıkıntısı yok olmuş gibi küçücük bir huzura sığındı.

Gün ağarırken uyandı. Sare hâlâ uyuyordu. Hare kız kardeşinin üstüne ince örtüsünü çekip lavaboya gitmek için odadan çıktı. Antrenin sonundaki Engin'in odasının kapısı açıktı. Belki

de kapıları sıcaktan açmıştı ama odada klima olduğunu biliyordu. Üstelik günler henüz o kadar sıcak da değildi. O halde uyuyor olamazdı. İçindeki merak duygusuna engel olamayarak, parmak uçlarında genç adamın odasına doğru yürüdü. Beklediği gibi oda boştu. Yatak dağınıktı ve etajerin üstünde notları, cep telefonu, saati, gözlüğü ve laptopu duruyordu. Anlaşılan doktor bey buraya da iş taşımıştı. Herhalde olayı abartıp, evin herhangi bir yerine ameliyathane kurarak kimseyi ameliyat etmeye kalkmazdı. Hare bu görüntüyle gülümsedi. Böyle bir şey yapsa muhtemelen şaşırmazdı.

Sonunda neden yataktan çıktığını unutarak Engin'i bulmak için aşağıya indi. Villanın dış kapısı da hafifçe aralıktı. Hare kapıyı tamamen açtı ve verandaya çıktı. Sabahın serin rüzgârı onu karşılarken, askılı pijamasının açık bıraktığı tenini ürpertti. Ancak asıl ürpertiyi bahçede koşan Engin'i görünce yaşadı.

Genç adam vücudunu saran bir tişört ve şortuyla koşarken ağaçların arasına girmeden önce Hare onu görebilmişti. Kalbi aniden heyecanla titredi ve koşarak bahçeye indi. Daha rahat bir yerden onu izleme isteğini bastıramamıştı.

İnce terlikleriyle otlara basa basa, bahçenin sığ çamlarla dolu kısmına doğru yavaş ve temkinli adımlarla yürümeye başladı. Engin'in onu görmesini istemiyordu. Sadece uzaktan şöyle bir bakıp sonra eve girecekti. Ancak ne kadar bakınırsa bakınsın genç adamı göremedi. Muhtemelen çok hızlı koşuyordu ve temposuna yetişememişti. Yine de pes etmedi. Villayı arkasına aldı ve koşu yoluna girmeden, ağaçların arasında yürümeye devam etti. Yeni canlanmaya başlayan gün ışığı ağaçların tepesine henüz ulaşmış, etrafa dingin bir kızıllık yayılmıştı. Muhteşem çam kokuları ve kuş sesleriyle adeta bir cenneti anımsatan bahçede Hare nefes almanın bile zevk verdiğini anladı. İstanbul'un gürültüsü, insan kalabalığı arasında kayıp bir ruh gibi olduğunu şimdi fark ediyordu. Öte yandan Engin neredeydi? Arka bahçeye ya da havuza giden kısma mı koşmuştu? Belki de çoktan denize inmeye başlamıştı. Sahilde koşmak da harikaydı. Hare çocukken Oğuz'un onları deniz kıyısına götürdüğü zamanları gülümseyerek anımsadı. Sonunda iyiden iyiye üşüyünce

durmak zorunda kaldı. Somurtkan yüzüyle yeniden eve döndüğünde, Engin'in sağ taraftaki taşlık yoldan çıktığını gördü.

Tişörtünün yaka kısmını koyuya çeviren ve yüzünden inen terlere rağmen yorulmuş gibi görünmeyen ifadesiyle oldukça çekiciydi. Hare'yi gördüğü anda durakladı. Derin derin nefesler alırken gözleri kızın üzerinde bir süre gezindi ama bu kısa sürmüştü.

"Günaydın," diye bağırdı Hare. Bir de el sallamıştı.

Engin başıyla selam verip, "Bu saatte burada ne yapıyorsun? Yapacak işlerin yok mu?" diye sordu.

"Nesiniz siz? Vietnam'da çocuk işçi çalıştıran bir patron mu? Saat altı bile olmadı!"

Engin'in o çekici hatları bir miktar gevşedi. "Spor mu yapıyorsun?"

Hare *Yok canım, gizlice seni dikizliyordum!* diyemeyeceği için en mantıklı cevaba sığındı. "Evet... Spor yapıyorum. Ben de... Ben de koşarım. Her sabah... Beşte. Tabii ki... Sağlıklı yaşarım ve sporu..."

Engin elini kaldırıp bezgince kaşlarını çattı. "Kısa cevaplar vermeyi artık öğrenmelisin."

"Ne?"

"Evet ya da hayır!"

"Evet."

Genç adam başka bir şey söylemeden koşusuna devam etmiş, onunla sadece birkaç saniye ilgilenmişti. Hare işte buna katlanamıyordu. Ne vardı şurada beş dakika soluklanıp normal bir sohbet konusu açsaydı!

"Size katılabilir miyim? İddiasına varım sizden daha dayanaklıyımdır," diye bağırdı bahçede bir tur daha atan Engin'in arkasından.

Engin yanıt vermedi ama Hare'nin umurunda değildi. Yüzündeki o kocaman gülüşle hayatında ilk kez sabahın beş buçuğunda koşmaya başladı. Dans eğitimi aldığı ve hevesi olduğu zamanlarda sabah erken kalkıp, İstanbul'daki küçük evlerinin karanlık ve soğuk salonunda çok pratik yapmıştı ama doğada spor yapmak daima lüks olmuştu.

Engin'e yetişmek için hiçbir tempo tutturmadan Allah ne verdiyse koşmaya başladı. Sonunda ona yetiştiğinde ciğerlerinde tek gram oksijen kalmamıştı. Belli etmemeye çalıştı. Neyse ki dansçı olduğu için kısa sürede toparlayabildi.

Nefesi yavaşça düzene girerken konuşmaya başladı. "İstanbul şimdi buz gibi... Ankara da öyle miydi?"

Genç adam hafifçe başını çevirip kısa bir bakış attı. "Neden İstanbul'dan buraya geldin?"

Hare hiç düşünmeden hikâyesinin bir kısmını dürüstçe, daha büyük kısmını uydurarak anlatmak zorunda kaldı.

"Orada çalıştığım yer maaşımı ödemiyordu. Ben de işten çıktım. Bir süre iş aradım ama malum İstanbul gibi bir yerde iyi bir iş bulmak yeni bir ülke kurmaktan zor." Soluklanmak için konuşmasına ara verdi ve bu sırada Sare'yi gizleme eylemine devam etti. Abisini anlatması herhalde problem olmazdı. "Bir abim var ama o da kendi hayatına bakıyor. Görüşemiyoruz pek fazla. Tabii sürekli beni düşünemez, değil mi? Yetişkin biriyim, ben de sorumluluklarım..."

Engin sesli bir nefes bıraktı. "Anladım."

Hare mahcupça gülümsedi "Kısa cevaplar! Affedersiniz. Baharlıkoy'a da ucuz ve küçük bir yer olduğu için geldim. Ayrıca burası benim memleketim," Meraklı bakışlarını Engin'e çevirdi. "Ya siz? Ankara'yı buraya tercih mi edersiniz?"

Engin kıza dönmedi. "Burada sadece zorunluluktan bulunuyorum."

"Yine de burada yaşamışsınız. Anılarınız var. Yani küçük bir çocukken de buradaydınız. Eminim pek çok şey yaşamış, bir sürü arkadaş edinmişsinizdir." *Mesela korkmuş, küçük bir kızla tanışmış, onun titreyen ellerini iyileştirmiş olabilirsin!* Hare bu cümleyi içinden haykırmakla yetindi. Engin'e yolladığı sayısız ipucu yine hiçbir karşılık bulamayınca mavi gözlerini kısıp somurttu.

Öte yandan Engin hızını düşürmeden ve sanki Hare orada yokmuş gibi koşmaya devam ediyordu. Duracak gibi de değildi. Genç kız onun temposuna yetişmeye çalıştıkça nefesi yine düzensizleşmişti ve biraz da yorulmuştu. Bunu çaktırmamaya çalışmak ise en zoruydu. Karın boşluğuna giren sancı onu yavaşça

ele geçirirken Engin'in yanında hemen su koyuvermemesi gerektiğini hatırlattı kendine. Engin onun azmi, gücü, sportmen kişiliği karşısında hayranlık duymalıydı ama ne mümkün! Attığı adımlar canını daha çok yakarken, sesli nefes almamaya çalıştığı için boğulmak üzereydi. Sonunda artık çatlamaya bir adım kala acıyla inledi ve durdu.

"Of! Geberdim!" derken ellerini dizlerine yaslayıp soluklanmaya çalıştı. Bu ona yeterli gelmiyordu. Birkaç saniye sonra kendini toprak yola bıraktı ve sere serpe oturdu.

Engin hızlıca yanına geldi. "Ne oldu, iyi misin?" diye sordu çatık kaşlarıyla.

Bu ifade endişe miydi? Hare neredeyse göbek atacak gücü kendinde bulacaktı. Sırıttı ama hemen pişman oldu. Yüzüne dünyanın en acılı ifadesini yerleştirdi. "Karnım ağrıdı. Bu kadar koşmaya alışkın değilim."

"Her sabah beşte koşuya çıkan sen, iki dakikada tükendin mi?"

Ah, beni tüketen sensin!

Hare elleriyle kendine serin yeller vurmaya çalışırken, "Oksijen... Oksijen çarptı beni!" diyebildi zorlukla.

Engin elbette ona pek inanmadı. Alaycı bir gülüşle kızın tepesinde durmaya devam etti. "İyi olduğuna emin misin? Çarpıntın var mı?"

Hare kalbinde büyük bir çarpıntı hissediyordu ama bunun koşuyla alakası yoktu. "İyiyim, doktor bey," dedi gülümseyerek.

"Peki, bu kadar çabuk mu pes ediyorsun?"

"Ne o, bana meydan mı okuyorsunuz?"

"Hatırladığım kadarıyla bana meydan okuyan sendin."

"Evet, meydan okumak bizim işimiz. Hatta şimdi de yeni bir meydan okumaya hazırlanıyorum."

Engin ona dikkatle baktı.

"Tam buradan..." Eliyle tozlu yola bir çizgi çekti. "Şuradaki yoğurt çiçeklerine kadar yarışalım."

Kızın gösterdiği yere bakan genç adam "Yoğurt çiçekleri mi?" diye sordu.

"Şuradaki beyaz çiçekler."

"Beni yenebileceğini sanıyorsun. Doğru mu anlamışım?"

"Evet, doktor bey. Ben çok hızlı koşardım. Nelerden kaçarak koştuğumu bilseniz şaşarsınız. Küçükken bir keresinde o kadar çok koşmuştum ki, evimizden neredeyse uzaya ulaşmıştım. Ve orada biriyle tanışmıştım."

"Bir uzaylıyla mı?"

Genç kız kahkaha attı. Engin'in bu dünyadan olamayacak kadar yakışıklı, karizmatik ve şimdi de tatlı oluşu onu delirtmek üzereydi. "Evet," dedi coşkuyla. "Dünya dışı bir şeydi sanki." *Sensin o!* Hare'nin durmaya niyeti yoktu. Alttan alta verdiği mesajların karşılık bulacağına dair içindeki umut daima canlıydı.

Buna rağmen Engin'de yine bir hatırlama belirtisi olmadı.

"Peki," dedi genç adam. Nadir uzlaşma anlarından birindeydi.

Hare hemen fırsatı değerlendirdi. Hızla ayağa kalktı ve tıpkı olimpiyat koşucularının yaptığı gibi start çizgisinde hafif eğik durarak gülümsedi. "O zaman yapalım şunu!"

Genç adam tek kaşını kaldırarak kıza baktı. Gerçekten ciddiydi. Öyle olsun... Meydan okumaları genelde çocukça buluyordu ve bu kız da tıpkı bir çocuk gibi sevimli görünüyordu. Sevimli mi? Ona sevimli mi demişti? Engin Dinçerler kendine itiraf etti. Sahiden de öyleydi.

Ağır bir adımla Hare'nin yanına gidip çizginin gerisinde durdu.

Hare ona yine o kocaman gülüşünden attı ve bir an sonra işaret parmağını dudağının üstüne koyup gözlerini kıstı. "Ama bunu bir iddiaya çevirmemiz gerek. Kaybeden bir bedel ödemeli, değil mi?"

"Kazanacağına dair bir umudun var demek."

Engin'in o kendinden emin sorusuyla Hare sırıttı. "Kendime güveniyorum. Ne demişler, inanmak başarmanın..."

"Lütfen kısa cevaplar!"

Kız şımarıkça omuz silkti. "Tamam tamam! Şimdi sizden isteyeceğim şeye odaklanalım."

"Dinliyorum."

Hare ondan kalbini istemek gibi bir çılgınlığı bir saniye için düşünse de gerçek sorunlarına yöneldi. "Kazanırsam, evinizde çalışmama izin vereceksiniz. Yani burada olduğunuz müddetçe."

Engin'in ifadesi bir miktar gerildi.

"Hadi ama! Beni dünya bankasının başına getirmenizi istemiyorum."

Genç adam derin bir nefes aldı. "Peki."

"Sizin isteğiniz nedir?"

Engin ondan ne isteyebilirdi ki? Her şeye sahip bir adam, basit bir kızdan isteyecek ne bulabilirdi? Hare heyecanla genç adamı bekledi.

"Senden istediğim şey, normal bir insan gibi davranman. Beni deli olduğuna ikna etme yeterli."

Hare dudaklarını büktü. "Bu gerçek bir istek değil."

Engin tamamen genç kıza döndü. Bu defa gözlerinde ilgili bir derinlik vardı. "Senden ne istememi bekliyorsun?"

Ah, sadece aşkımı! Hare bunu söyleyemezdi elbette ama takıldığı başka bir nokta vardı. Engin'in sorusu onu serseme çevirmişti. Sanki... Yoksa... Bir öpücük mü? Bunu mu kastediyordu? Hare bunu mu ima etmeliydi? Genç kız aniden somurttu. "Tamam, isteğiniz makul! Başka bir şey isteyemezsiniz," dedi.

Ondan ne kadar hoşlanırsa hoşlansın, duygusuz bir öpücük alamazdı. Bunun tamamen doğal ve içten geliyor olması lazımdı. Sanki Engin ondan bunu istemiş gibi, sanki öpücük ya da edepsiz bir imada bulunmuş gibi kendi kendine somurttuktan sonra fısıldadı. "O halde hazırsanız..."

Engin başını hafifçe salladı. Aynı anda ikisi de karşıya döndüler ve genç kız yavaşça saymaya başladı.

"Üç, iki..."

Genç adam elini kaldırıp sayma işlemine engel oldu. "Önden buyurun, hanımefendi."

"Anlamadım?"

"Sana bir fırsat veriyorum. Önce sen başla."

"Ah, demek beni küçümsüyorsunuz!"

Genç adam çapkın ve tatlı bir şekilde sırıttı. "Sadece pozitif ayrımcılık yapıyorum."

"İhtiyacım yok!" diye çıkıştı Hare.

Engin *sen bilirsin der* gibi bakınca Hare pes etti. "Tamam tamam! Buna ihtiyacım var. Başlıyorum o halde."

Genç adam eliyle ona yol gösterdi. Hare duraklamadı ve hızla koşmaya başladı. Engin bir süre boyunca kızı izledi. Parmak arası terliğiyle çok geçmeden ya duracak ya da düşecekti. Buna rağmen hakkını vermeliydi, iyi koşuyordu. Kendisi de hızını abartmadan koşmaya başladı. Sadece iki saniye sonra kıza yetişmişti.

Hare onu yanında görünce dikkati dağıldı. Biraz yalpaladı ama anında ciddiyetini takındı. Daha hızlı koştu ve bitişe yaklaşırken gülümsemeye başladı. Kolay olmuştu. Kazanıyordu. Vay be! Doktor bey resmen gerideydi. Fakat Hare'nin umudu çok kısa sürdü. Engin aniden onu geçince, hayretle açılan gözlerini kıstı ve hızını arttırdı. Engin'e ulaştığında tatlı bir gülüş atıp tüm gücüyle onu sağa itti.

Genç adam yoldan saptı ve bir an durakladıktan sonra kızgınca "Bu resmen kural dışı!" diye bağırdı.

Hare beyaz çiçekleri geçti ve nefes nefese kalırken zıplamaya başladı. "Ben kazandım! Ben kazandım!"

"Kuralları çiğnedin! Sayılmaz!"

"Herhangi bir kural koyduğumuzu hatırlamıyorum."

"Yaptığının illegal olduğunu elbette biliyorsun!"

Engin'in gergin ifadesi Hare'yi daha geniş gülümsetti. "Rakiplerin birbirine temas etmeyeceğini söylememiştiniz, hocam."

"Bunu bilmen gerekirdi."

"Ama ben sadece size çarptım. Elimde değildi."

Engin durakladı ve suçüstü yakalanan bir çocuk gibi mantıklı açıklamalar bulmaya çalışan genç kızı dikkatle inceledi. Kısa bir süre sonra da hafifçe gülümsedi. Parmağı kızın kalbini hedef alırcasına kalktı ve "Sen tam bir üçkâğıtçısın!" diye suçladı.

Hare sırıttı. "Ben sadece hukuki boşluklardan yararlandım."

Engin koluyla yüzündeki terleri silerken açık renk gözlerini kızdan çekmedi. Hare de ona bakıyordu. Bakışmaları sadece birkaç saniye sürse de, Hare için sonsuza kadar süren tatlı bir düş gibiydi. Sonunda utanarak gözlerini genç adamın yakışıklı

çehresinden çekti. Eliyle boynundaki ter damlalarını silip ensesine yapışan saçlarını oflayarak teninden ayırdı ve gözleri kapalı bir halde derin derin soluklandı. Tüm bunları yaparken Engin'in hâlâ ona bakmakta olduğunu fark etmedi.

Bir saniye sonra dehşetle açılan gözlerini Engin'e çevirdi. "Gitmem gerek!" Ve koşarak eve yöneldi. Tuvalet için kalktığını unutmuştu ama mesanesi ona hatırlatmıştı. Neyse ki sevdiği adamın yanında bir kaza olmasını engellemişti. Son anda!

Sare'yi saklamak kolaydı ama Engin'e göstermeden ona kahvaltı götürmek büyük bir sorundu. Neyse ki doktor bey evin içinde durmak yerine dışarıda, bahçede işlerine devam ediyordu. Hare, genç adamın kahvaltısını bitirmesini bekleyip, hazırladığı tepsiyi yukarıya çıkardı. Sare hâlâ uyuyordu. Genç kız, kardeşini öpücükleriyle uyandırdıktan sonra sessiz olması hakkında bir kez daha uyardı. Sare genişçe esnerken başını salladı.

"Doktor bey evde mi?"

"Evet. Bugün annesi ve dedesi gelecek. Olaylar başlıyor."

"Ah, doğru ya! Bu durumda evde saklanmam daha da zorlaşacak. Bahadır Dede'ye gitmem şart oldu."

Sare'nin sözleri ablasını kaygılandırdı. "Orada tek başına... İçim hiç rahat değil."

"Aman, kelebek... Bahadır Dede'nin çiftliğinden bahsediyoruz. Ne olabilir ki?"

"Bir şey olacağından değil. Sadece... Biliyorsun biz kaçağız. Oysa sen orada göz önünde olacaksın."

"Neyse ki suçlu olan ben değilim."

Sare espri yapmıştı ve ablası bunu anladı. Kız kardeşinin saçlarını karıştırarak, "Doğru, ben de *Karındeşen Jack'im* zaten."

"Ve abimiz de Daltonlar'ın Avarel'i... Tam bir aptal!"

"Kim bilir nerede o aptal?"

"Ya da hangi kadınla birlikte?"

Hare ofladı. İçi sıkılıyordu. Sare bu konuda kesinlikle haklıydı. Abisinin başına ne geldiyse, hep kadınlara duyduğu o cömert ilgi yüzündendi. İlk ölümcül dayağını da o yüzden

yememiş miydi? Neredeyse o gün ölüyordu. Hare ne zaman Oğuz'a kızacak olsa, gözünün önüne altı yaşındayken şahit olduğu o manzara geliyordu. Oğuz'un kırık burnu, kanlar içindeki yüzü onu her defasında ağlatıp, abisine üzülmesine neden oluyordu. İşte bu yüzden, Doğu denen o Conan'ın babasının barını soymamış mıydı? Bu anları hatırlamak onu yine tedirgin ederken ellerini kontrol etti. Titremiyordu. Sakindi.

Öğlene doğru Bahadır Dede yanında Taner'le villaya geldi. Hare, villanın verandasında rahat bir berjere kurulup kitap okuyan Engin'i kıpırtısız bir şekilde izlerken, gelen aracı fark etmediği gibi çıkan gürültüyü de işitmemişti. Ne zaman ki Engin kitaptan başını kaldırdı, Hare de o zaman dünyaya indi. Şaşkın mavi gözlerini yola çevirdi ve bir saniye sonra çığlık atarcasına bağırdı.

"Bahadır Dede!"

Sonra çıplak ayaklarına aldırmadan yeni yeşermeye başlamış otları çiğneyerek yola doğru koştu. Engin gözlerini gelenlerden çekip gidene çevirdi. Hare'nin çılgın davranışlarına hâlâ alışamamış olsa da artık o kadar garipsemiyordu. Kızın içinde adeta sürekli yanan bir volkan vardı. Fokur fokur kaynıyordu. Onaylamaz bakışlarını kızdan ayırdı ve kitabını koltukta bırakarak ayağa kalktı.

Genç adamın kontrollü hamlelerine karşılık Hare çoktan Bahadır Dede'ye sarılmış, Taner'le tokalaşmış, bütün karşılama faslını bitirmişti. Bahadır Dede, Engin'e doğru yürürken Taner orada kalıp Hare'ye seslendi.

Engin onları duyamıyor olsa da izlemeye devam etti. Bir an sonra Taner'in Hare'ye doğru eğildiğini fark etti. Biraz fazla yakınlaşmıştı. Aslında çok yakındı!

"Nasılsın, evladım?"

Bahadır Dede'nin sorusu üzerine dikkatini onlardan çekti. "Bildiğin gibi. Bekleyiş devam ediyor. Sen nasılsın, çiftlikte işler nasıl?"

Yaşlı adam konuşurken Engin onu dinliyordu ama gözlerini yeniden uzaktaki ikiliye çevirmişti.

"Bir sorun çıkmadı, değil mi? Seninle ya da Sare'yle ilgili."

Taner'in sorusuyla genç kız hızlıca başını salladı. "Yoo... Her şey harika. Sare zaten çok sessiz bir kızdır. Odada kitap okuyup duruyor."

Genç adam biraz rahatlasa da hâlâ gergindi. "Dikkatli olun. Yine de... Bu durum sizi zorlayacaksa çiftliğe gelebilirsiniz."

Hare, Taner'in koluna dostane bir şekilde dokunup minnetle baktı. "Teşekkür ederiz, Taner. Sorun çıkmayacağını umuyorum. Çıkarsa da, tabii ki sizin hiçbir şekilde haberiniz olmadığını söyleyeceğim. Kaygılanma lütfen."

"Ben bizim için değil, senin için kaygılanıyorum!"

Bu doğrudan yanıtla Hare, Taner'in kolunda duran elini çekti. Gözlerini kaçırdı ve "Endişelenme," diye fısıldadı.

Taner genç kıza daha da yaklaştı. "Ne olursa olsun ben yanındayım. Sakın hiçbir şeyden korkma."

Hare mahcup bir şekilde gülümsedi. "Sağ ol, Taner."

Bu sırada Bahadır Dede de yeni bir soruyla Engin'in dikkatini çekti. "Kudret Bey'im ne zaman geliyor?"

Engin orada öylece dikilen Hare ve Taner'den gözlerini ayırabildiğinde, "Akşama doğru gelmelerini bekliyorum," dedi.

Bir süredir baş başa konuşan ikili, sonunda onlara katılmaya karar vererek yürümeye başladılar.

Bahadır Dede üzüntüsünü gizlediği sesiyle keyifle konuşmaya devam etti. "Biz de Taner'le bahçenin işlerini halledelim dedik. Pek bir işi yok, zaten sık sık geliyorum. Birkaç dal budamak o kadar."

Hare yürürken "Ben de yardım ederim. Çiçeklerle falan uğraşırım, otları temizlerim," dedi.

Hare'nin coşkulu sesi bir kez daha Engin'in katı cümleleriyle kesintiye uğradı. "Senin evde yapacak işlerin yok mu?"

Genç kız işaret parmağını dudağının üstüne dayayıp düşündü. "Yok!" Ve tatlı bir tavırla omuz silkti.

Bahadır Dede keyifle lafa girdi. "Engin oğlumun annesi Nur Hanım pek titizdir. Temizliği ve yemekleri kolay kolay beğenmez. Sen en iyisi içerideki işler hallet. Güzel yemekler yap. Malzeme de getirdik. Hadi kızım."

"Ah, doktor beyin kime çektiği şimdi anlaşıldı." Bu cümleyle Engin'in kaşları çatılmıştı. Bahadır Dede de bastonuyla kovalayacak gibi bakınca, Hare'nin tüm neşesi kaçtı. "Tamam, ben mutfağa geçeyim," dedi somurtarak. Halbuki çiçekler üzerine güzel planları vardı.

Saatler sonra Bahadır Dede ve Taner'in işi bitince Engin'le bahçede oturmaya devam ettiler. Hare bu anlarda sık sık dışarı çıkıp sohbetlerine katılmaya çalıştı ama Engin'den biraz çekiniyordu. Nedense orada, yanlarında bulunmasından hoşlanmıyor gibiydi. Elbette hoşlanmazdı... Onu kendisine, sohbetine, ortak konuşmalarına layık bulmuyordu. Ama Bahadır Dede ve Taner'e, Dinçerler Ailesi'nin hizmetinde olmalarına rağmen bir çalışan gibi davranmıyordu. Nazik ve centilmendi. Bir tek Hare'yle konuşurken genlerindeki öküzlük açığa çıkıyordu demek ki. Genç kız bunu dert etmedi. Engin'in de yirmi iki yıl öncesini hatırlayacağı günün geleceğini ve ondan sonra her şeyin mükemmel olacağını biliyordu. En azından sığınacağı bir umudu vardı.

Mutfaktaki işleri bitince Sare'nin yanına gitti ve ona son yaşananları anlattı.

Sessizliğin bir örtü gibi tüm doğayı huzura büründüğü o akşamüstü, Kudret Dinçerler'i getiren araçlar villadan giriş yaptı. Engin öncesinde annesiyle ve Doktor Cahit Bey'le konuşmuş, her şeyin olağan seyrinde geliştiği haberini almıştı. Bir ambulansa bile gerek olmamıştı. Genç adam büyükbabasının böylesine dinç olması karşısında bütün olumsuz hislerinden kurtulmuştu.

Siyah bir Range Rover ve arkasındaki bir başka geniş araçla gelen konuklar Hare'ye bir devlet adamının gelişini anımsatmıştı. Doğrusu Bahadır Dede'nin anlattıklarından sonra da Kudret Dinçerler'in bir devlet adamından daha mühim biri olduğunu

fark etmişti. Kim bilir hekimlik hayatında kaç insanın kurtuluşuna vesile olmuş, yüzünü güldürmüştü. Ayrıca dinledikleri-ne göre her anlamda oldukça saygıdeğer, yardımsever, kadirşinas biriydi. Şimdi neredeyse tüm geçmişini unutması, hayat kurtaran ellerinin kontrolden çıkması ne kötüydü. Güçsüz ve hasta bir adam olması da şüphesiz işin bir başka acı tarafıydı.

Genç kız elleri önünde araçların kapılarının açılmasını beklerken heyecandan ölmek üzereydi. Çok önemli bir olaya tanık oluyormuş gibi hissediyordu. Hissettiği bir başka şey de tüm bu olayların onun hayatı açısından bir anlamı olabileceğiydi. Hırsızlık yapıp, kaçıp geldiği bu yerde hayatının aşkını bulması ve şimdi de bunlara şahit olması onun için basit bir serüven değildi. Sanki hayatı tümden değişecekmiş gibi bir his onu ele geçirmişti. İçindeki duyguların yoğunluğundan kaynaklanan büyük bir hassasiyet, hareketlerinde hiç olmadığı kadar müthiş bir olgunluk vardı.

Erkekler yolun sağ tarafında beklerken en öndeki araç yavaşça durdu. Şoför hızlıca dışarı çıkıp arka kapıya yöneldi. Birkaç saniye sonra şık, mint rengi bir tayyör giymiş, gözlerine kocaman bir güneş gözlüğü yerleştirmiş bir kadın araçtan indi. Kısa, koyu kızıl saçları vardı ve fiziği oldukça iyiydi. Yine de yüzünden, yılların çizgileri, yaşanmışlıkları okunuyordu. Yaşı ellilerinde gibiydi.

Kadının Engin'e kollarını açtığını gören Hare onun Nur Dinçerler olduğunu anladı. *Müstakbel kayınvalidem!* diye geçirdi içinden. Kadının oldukça zarif ve aristokrat bir havası vardı. Engin, kibar ve kontrollü bir şekilde annesine sarıldıktan sonra diğer araca yöneldi. Hare de oraya doğru birkaç adım attı. Beyaz saçlı, gözlüklü, takım elbiseli bir adam ve iri yarı, daha genç biri dışarı çıkmışlardı Genç olanı hasta bakıcı ya da terapist olmalıydı. Engin gelecek olanlar hakkında bilgi vermişti. O, Taner ve Engin arka kapıya yönelip, Kudret Dinçerler'i araçtan çıkarırlarken, Hare de kocaman açılmış gözleriyle yaşlı adama bakıyordu. Doğrusu çok şaşkındı... Çünkü tamamen güçsüz, bilinçsiz, hatta yatalak bir halde beklediği Kudret Bey, şık siyah bir takım içinde gülümsüyordu. Özel tekerlekli sandalyesinde

oturuyordu. Belli ki ayakta duramıyordu ama yine de heybetli görünüyordu. Elleri ise Hare'nin tahmin ettiği gibi fena halde titriyordu. Buna rağmen Engin'e sarılmayı başarmıştı. Sevdiği adam da büyükbabasına hiç de yaşlı ve bakıma muhtaç bir adama sarılır gibi değil, aksine bir akranına sarılır gibi kuvvetle dokunmuştu. O an genç kızın içinde bu yaşlı adama karşı öyle bir yakınlık oluştu ki, onun için derin bir keder yaşadığını da fark etmedi.

"Kudret Bey'im gelmiş! Hay maşallah! Eski toprak dediğin böyle olur işte... Hâlâ sapasağlam."

Bahadır Dede, sesindeki gizleyemediği o duygusallıkla, yıllardır hizmetinde olduğu adama yaklaştı ve sanki ikisi de birer delikanlıymış gibi samimiyetle tokalaştı. Hemen hemen aynı yaşta olmalarına rağmen, Kudret Dinçerler hastalığı ve güçsüz bedeni yüzünden daha yaşlı görünüyordu.

"Bahadır... Sen misin?" Kelimeleri duraklayarak söyleyen Kudret Dinçerler ilk kez konuşmuştu. Sesi zayıf ve hırıltılı olsa da, oradaki herkese eski otoritesini hissettirmişti.

"Benim ya beyim."

"Yaşlanmışsın be... azizim."

Bahadır Dede boğuk sesiyle kahkaha attı. "Valla beyim, sen hâlâ aynısın. Aha şu taşı sıksan suyunu çıkarırsın."

Kudret Dinçerler hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Elleri gibi başı da titriyor ve gözlerini sürekli kırpıyordu. Yaşlı adam bir an sonra durakladı ve sanki her şey o an durdu.

"Efendim, hoş geldiniz," diyen Taner'e bomboş gözleriyle bakarken Hare olan biteni anlayamadı. Ancak Bahadır Dede'nin hızlıca gözlerindeki yaşı sildiğini fark edince bir şeyler olduğunu kavrayabildi. Kudret Bey'in hafızasının gelgitler yaşadığını tahmin etti. Engin bundan bahsetmişti. Şimdi de Taner'e bir eşya gibi bakıyordu. Sanki hiçbir şeyin farkında olmayan bir bebek gibiydi.

"İyi misin, büyükbaba?"

Engin'in sorusuna da karşılık vermedi. Titreyen elleri ve hızlı hızlı açılıp kapanan gözleri dışında bir hareket yoktu.

"Sanırım dinlense iyi olur," diyen Profesör Cahit Bey sessizliği böldü. "Yorucu bir yolculuk oldu. Uçak, havaalanı, Antalya'dan buraya geliş Kudret Bey'i epey yordu. Tabii bizi de..."

Herkes bu görüşe katılmıştı. Engin, büyükbabasının tekerlekli sandalyesini eve doğru itmeye başladı. Nur Hanım, Bahadır Dede'yle konuşup ev hakkında bilgi alırken, evin kapısına yakın bir yerde kollarıyla kendini sarmış Hare'yi gördü.

"Bu kız da kim?" diye sorduğunda, Bahadır Dede ev işleri için onu işe aldığını söyledi. Nur Hanım şimdilik bu konunun üstünde durmadı. Önceliği Hare değildi. Yine de bakışlarından durumdan hoşnut olmadığı anlaşılıyordu.

Hare ise sadece Kudret Bey'e odaklanmıştı. Eve doğru yaklaşırlarken içindeki kedere rağmen gülümseyebildi. Hoş geldiniz dese yersiz olur muydu? Bunu düşünmedi. Tereddüt duysa da adım atmaya karar verdi. Engin gittikçe yaklaşırken genç kız da onlara doğru yürüdü.

"Efendim, hoş geldiniz," diyerek büyük bir gülümsemeyle yaşlı adama baktı.

Kudret Dinçerler hafifçe kafasını kaldırabildi. Gözleri kızın şaşkın gözlerini buldu. Bir an sonra sanki o da değişti. Yüzüne yavaşça bir ifade yerleşti. Bomboş bakışlarına bir derinlik gelmişti. Sağlıklı bir insan gibi görünüyordu. Gür, gri kaşları çatıldı. Engin'in gözlerine benzeyen ancak şimdi iyice katılaşmış o yeşil renk gözler, tıpkı torununkinki gibi sert bakışlarla kıza çivilenmişti. Titreyen elini kaldırdı ve Hare'ye doğru uzattı. "Seni tanıyorum," dedi güçsüzce.

Hare'nin mavi gözleri açıldı. "Efendim?"

Gülümsedi yaşlı adam. "Engin... O-oğlum?"

Engin büyükbabasının karşısına geçti. "Buradayım, büyükbaba."

"Nişanlını getirmene... memnum oldum... evladım. Hep derim... dünya... dengin olan tek kız bu!" Bazı kelimeleri eksik söylese de, herkes onun ne dediğini gayet iyi anlamış, şaşkınlıkla kalakalmıştı.

Hare kocaman açılmış gözlerini Engin'e çevirdi. "Nişanlı..." diye fısıldarken yaşlı adam kendi kendine mırıldanır gibi konuştu.

"Kızım... Gülce'yi de ölmeden evvel gördüm ya... Belki mürüvvetinizi de... görürüm... evladım."

Engin kaşlarını çattı, gergince öksürdü ve şoke olmuş Hare'ye baktı. Bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Büyükbaba, sanırım bir yanlış anlama var."

"Hiç... mukavemet gösterme. Kızı oyaladığın... artık yeter." Yaşlı adamın gülümseyen yüzü yine Hare'yi buldu. "Babanız... Memduh Bey... nasıllar? Amerika'da mı? Ona hep... burada hekimlik yapmasını... öğütlemiştim."

"Ne oluyor burada?" Nur Hanım asık suratıyla yanlarına geldi.

"Bu gençlerin düğününü... ne zaman yapmayı planlıyorsunuz? Sizden tek istirhamım... son zamanlarımı mesut geçireyim."

"Efendim, siz ne dediğinizin farkında mısınız?"

Nur Hanım da Kudret Bey'in bir şeyleri hatırladığını ama fena halde yanlış hatırladığını anladı. Doğru kelimelerle izah etmesi için Doktor Cahit Bey'e döndü.

"Bu konuyu içeride konuşalım, Kudret Beyciğim. Bugün için yeterince yoruldunuz," diyen doktor hızlı karar verilmesini istemiyordu.

"Siz babamı içeriye götürün, biz de geliyoruz."

Nur Hanım'ın sözleriyle hasta bakıcı ve Taner koştu. Bahadır Dede'nin başka keyifli bir konuyu açmasıyla yaşlı adamı odasına doğru götürdüler.

Dışarıda kalan dörtlü durumu anlamaya çalışırken, en çok şaşıran Hare'ydi. "Sanırım beni bir başkasıyla karıştırdı," diye fısıldadı.

"Bunu biz de anlamıştık!" Engin, durumun sorumlusu Hare'ymiş gibi genç kıza çıkıştı.

Nur Hanım da oğlundan geri kalmadı. "Bahadır Bey ne diye bu kızı getirmişse! Hizmetliler konusunda ne kadar titiz olduğumu bilir. Şimdi düştüğümüz duruma bakın! Kızı Gülce sandı."

Hare, Gülce isimli kızın kim olduğuna dair bazı ipuçlarına sahipti. "Eski nişanlınız mıydı?" Engin'e baktı. Şaşırmıştı ama şaşkınlığı üzüntüsünden büyük değildi.

Genç adam yanıt vermeden profesöre döndü. "Siz ne öneriyorsunuz, hocam?"

Cahit Bey derince iç çekti. "Sanırım hanımefendiyi daha önce tanıştığı, hayatında bir yere sahip başka birine benzetti."

"Eski sevgilime..."

"Ve buna çok sevinmiş gibiydi."

"Ne yazık ki!"

"Bence bu konuyu sandığı şekilde idare edebilirseniz durumuna olumlu anlamda katkı yapabilir. Bu habere sevindiği aşikâr... Aksi bir haber onu fazlasıyla üzebilir."

"Yani siz..." Nur Hanım öne doğru bir adım attı. Hare'ye dudak eğip nefretle sordu. "Bu kız Gülce'ymiş gibi mi davranalım diyorsunuz?"

"Eğer bir sorun olmayacaksa..."

"Oğlum! Anlaşılan Cahit Bey ne dediğinin farkında değil. Babamı buraya ne amaçla getirdiğimiz son derece açık zaten. İşleri karıştırmanın bir anlamı yok."

Engin annesine sert bir bakış attı. "Yani zaten ölecek, bırakalım da üzülsün mü demek istiyorsunuz, Nur Hanım?"

Kadın fenalaşmış gibi elini salladı. "Hayır ama..."

"Cahit Bey'e katılıyorum. Ona gerçekleri söylemek yerine, bırakalım nasıl mutlu oluyorsa öyle bilsin."

"Yani ben..." En sonunda Hare de dayanamayarak lafa girdi. "Sizin nişanlınız mı olacağım?"

Heyecandan düşüp bayılmak üzereydi.

Hare heyecandan düşüp bayılmanın kıyısındaydı. Duyduğu en çılgın şeyi anlamaya çalışırken bile aklında Gülce ismi dönüp duruyordu. Gülce de kimdi? Engin bu isimde biriyle nasıl sevgili olmuş, nasıl nişanlanmıştı? Onu sevmiş miydi yani? Geçmişe saygısı da mı yoktu? O küçücük, korkmuş kızı orada bırakıp gittikten sonra, *bir gün nasılsa bulurum* diye düşünmediği gibi, hiç aklına da getirmemişti anlaşılan. Kim bilir kaç Gülce gelmiş geçmişti hayatından...

"Ah, bu delilik! Bu çılgınlık! Asla olmaz!"

Nur Hanım'ın keskin çığlığı, cırtlak ses tonu, az sonra bayılacakmış gibi nefes alışverişleriyle Hare düşüncelerinden sıyrılıp kadına baktı. Onunla tamamen aynı fikirdeydi. Bu delilikti. Yine de kadının sanki hayatının en elem verici haberini almış gibi davranması karşısında, ilk andan beri ona duyduğu tüm olumsuz hisler daha da şiddetlendi.

Şimdi de yerdeki bir çamur yığınına bakar gibi Hare'ye bakıyordu. "Bu kızın neresi Gülce'ye benziyor? Bir bu entarili

köylü kızına bak, bir de Amerika'da akademisyenlik yapan Gülce'ye! Babamın hastalığı sandığımızdan ileri seviyedeymiş. Resmen bunamış!"

"Anne, sus artık!"

Engin'in sert müdahalesiyle Hare'nin paniği artarken, Nur Hanım da yelpazesini çıkarıp kendine serin serin yeller vurmaya başladı.

Bu sırada Cahit Bey de kargaşayı açıklamaya çalıştı. "Bakın Nur Hanım, durumu yanlış kelimelerle ifade etmiş olsanız da haklısınız. Kudret Bey'in hastalığı şu an ağır seyrediyor. Anıları tamamen karışmış durumda. Hangi yılda kaldığını bile bilmiyoruz. Sadece bu düşünce onu mutlu etti ve bu olumlu bir gelişme. Bir süreliğine bu yanlış anlamayı ona açıklamamaktan yanayım. Buna katlanmak sandığınız kadar da zor olmamalı."

"Üstelik senin değil," diyen Engin araya girdi. "Benim katlanmam gerekiyor!"

Hare, kendisinden katlanılacak bir şey olarak bahsedilmesinden hoşlanmayarak dudak büktü. Aslında bu habere için için seviniyordu. Kimse olmasaydı dans bile edebilirdi. Bu haber, hem villada kalmanın vizesi, hem de Engin'e yakın olmanın bahanesiydi. Ancak biraz daha gururunu zedeleyici laflar edilirse, ardına bakmadan çekip gitmeyi de düşünüyordu. Nasıl olsa bir kaçaktı!

"Affedersiniz, kimse bana fikrimi sormadı ama Kudret Dedem için elimden gelen ne varsa yapmaya hazırım," diyerek sonunda konuşmaya katıldı. Kudret Dinçerler'i çoktan fahri dedesi ilan etmişti.

Kadın ona tepeden bir bakış attı. "Elbette hazır olursun! Kudret Dinçerler'in kim olduğundan haberin var mı? Ülkenin gelmiş geçmiş en iyi cerrahlarından biridir. Ailemiz de oldukça saygıdeğer bir ailedir. Yalandan da olsa bu ailenin gelini olmak senin için cezbedici olabilir. Kendini bu hayale kaptırmış bile olabilirsin ama sakın aptalca düşüncelerinin gerçekleşeceğini sanma!"

Hare dilini ve kahkahasını tutmakta zorlandı. Kadının taramalı tüfek gibi üç saniyede vardığı sonuca inanamıyordu.

Hare bile hayallerinde bu kadar çabuk bu ailenin gelini olduğunu düşünmemişti. "Kudret Bey'in kim olduğunu bilmiyordum ama ben onu öncelikle bir insan olarak sevdim. Yaşlı insanlara karşı içimde her zaman büyük bir sevgi ve saygı vardır, efendim. Cerrahlığının ya da köklü ailesinin bu sevgime bir etkisi olmadı. Üstüme düşeni yapabilirim. Elbette rol icabı... Sadece bunu söylemek istedim."

"Her neyse!" diyen Engin, Hare'ye gergin ifadesiyle baktı. "Cahit Hocam durumu izah etti. Hastalık ileri dönem olduğu için sık sık konfüzyon* atakları geçiriyor. Seni Gülce sanmış olabilir ama bunun kalıcı bir sanrı olmayacağına eminim. Muhtemelen seni çoktan unutmuştur."

"Kesinlikle!" diyen Cahit Bey de Engin'e katıldı.

Hare *Ben bu kadar kolay unutulacak biri miyim?* diye düşünürken, profesör içeri gitmek için müsaade istedi. Hasta bakıcıyla konuşacak, Kudret Bey'in şimdi neler hatırladığını ya da unuttuğunu görecekti. Nur Hanım da yapılacaklara dair onu dinlemek için Cahit Bey'e eşlik etmeye karar verdi. Hare'yi görmeye dayanamıyormuş gibi suratını ekşitip kızın önünden çekildi.

Onlar gider gitmez Engin tüm bedeniyle kıza döndü. Anlaşılan bazı direktifler verecekti. "Sakın bir hata yapma!" diyerek doğrudan ikazını buyurdu.

Hare kollarını göğsünde birleştirdi. Engin'in uzun boyu, kızgın çehresi cesaretini azaltsa da söyleyecekleri vardı. "Beni nişanlınızın yerine koymanın sizin için çok zor olduğunu biliyorum. Doğrusu ben de benzer hisler içindeyim. Yine de büyükbabanızı üzmemek için katlanmam gereken şeylere ben de katlanacağım. Size bile..."

Engin bu sözlere pek aldırmadı. "Gerçek hayatta nişanlım bir doktordu. Bu seni zorlar mı?"

Hare soruya odaklanmak yerine bambaşka bir noktaya takıldı. "Demek gerçekten nişanlıydın?" Aklına ilk gelen şey buydu ama sorduğu için anında pişman oldu.

---

* Bilinç bulanıklığı. Uyanıklık korunduğu halde zihnin tam açık olamaması, olayları tam olarak kavrayamama, çevreyi tam ve doğru olarak algılayamama hali.

Engin ona daha da kızgınmış gibi göründü. "Büyükbabam Gülce'yi çok severdi."

Ya sen? diye soramamak Hare için işkence gibiydi. *Umarım ona duyduğun sevgi çok azdır! Umarım bir hiçtir!*

"Yani? Beni sevemez mi demek istiyorsunuz?"

Genç adam bu konuda bir hayli umutsuz olduğunu kelimelere dökmedi. "Sana Gülce'nin hayatıyla, mesleğiyle ya da geçmiş anılarla ilgili sorular sorarsa bilmen gerekecek."

"Tıpla ilgili şeyler sorar mı?" Hare'nin mavi gözleri korkuyla açıldı.

"Olabilir."

"Ah, *Doktorlar* dizisini izlemeliydim."

"Ne?"

Hare genç adamı duymuyormuş gibi kendi kendine mırıldandı. "Şimdiye kadar ameliyat etmeyi bile öğrenmiş olurdum."

"Ne saçmalıyorsun?"

Engin'in aniden koluna dokunmasıyla Hare gözlerini ona çevirdi ve gülümsedi. Dokunuşunu sevmişti. "Demek nişanlınız sarışındı," dedi bir anda. "Sarışınlardan mı hoşlanıyorsunuz?" Bir parça da şımarıkça kıpraşmıştı. Hoşuna giden tek detay buydu.

Genç adam onun yine dünya dışına çıktığını fark ederek derince soludu. "Şimdi içeri girmem gerekiyor. Bu konuşmayı sonra yapacağız."

"Ne zaman isterseniz..."

Engin ona şöyle bir bakıp villaya yöneldi. O girerken Taner'in de çıktığını gördü. Kapıda karşılaştılar ve aynı köprüde birbirine toslayan iki keçi gibi bir süre bakıştılar. Sonunda Taner geriye kaydı. Hoşnutsuzca doktora yol verdi. Bir an sonra gözleri birkaç metre ötedeki Hare'yi buldu. Engin daha da sinirlenerek içeriye girdi ama odaya yönelmeden önce durup arkasını döndü. Taner'in Hare'ye doğru gittiğini fark etti. İkisinin sürekli yalnız kalması onu geriyordu. Ne çeviriyorlar, ne konuşuyorlardı? Bu adamın o tuhaf kızla ne işi vardı? Yoksa onunla başka türden bir arkadaşlık içinde miydi? Olabilirdi tabii... Engin bu

fikir üzerine düşünmedi. Kaşları çatık bir şekilde büyükbabasının odasına girdi.

Taner'in niyeti Hare'yle samimi bir arkadaşlık ve ötesi olsa da, Hare ona açılması için gereken cesareti vermiyordu. Hare için endişelendiği halde kız o kadar başına buyruk davranıyordu ki, Taner delirmek üzereydi.

"Şu aptalca şeyi yapmayacaksın, değil mi?" diye sordu Hare içeri kaçmadan önce.

Kız gülümsedi. "Kudret Dede'min iyiliği için yapacağım."

"Başını belaya sokma, Hare!"

"Taner, lütfen... Ben yetişkin biriyim. Beni kız kardeşin gibi koruyup kolladığını biliyorum ve bunun için sana minnettarım ama sorun çıkarmayacağım."

Kız kardeş kısmı Taner'i daha da gerdi. "Dinçerler Ailesi'nden bahsediyoruz, Hare! Senin için bile kolay olmayacaktır."

"İnsan yemiyorlar ya!"

"Sen de gördün işte! Kibir onların kanında var. Sakın seni ezmelerine izin verme."

Hare başını salladı. "Nur Hanım için bu dediklerinde haklı olabilirsin ama Engin ve dedesi için bence yanılıyorsun."

"Engin?"

"Doktor bey işte..."

"Kim olduğunu biliyorum! Ona Engin demenden hoşlanmadım."

"Ah, o da hoşlanmıyor. Aslında kibir konusunda biraz daha haklısın. Kibirli olsa da onu seviyorum işte."

Genç kız gözlerini kocaman açıp Taner'e baktı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Az önce Engin'i sevdiğini mi itiraf etmişti? "Yani insan olarak seviyorum. Tabii ki seviyorum. Bana iş verdi, bizi kovmadı." Saçını tedirgince kulağının arkasına iteledi. "İçeriye gireyim. Bana ihtiyaç olabilir."

Ve koşarak villaya girdi. Taner'i orada, sinirli bir şekilde bıraktığını göremedi.

Neyse ki gün boyunca herhangi bir kaza olmadı. Sare'yi kimse görmedi. Ev fazla kalabalıktı ama Sare görünmez olma konusunda çok iyiydi. Yine de Hare, özellikle Nur Hanım'dan gözlerini ayırmadan sürekli insanları sayıyordu. Biri eksilirse hemen peşinden koşmayı ve onu hızlıca bulmayı aklına koymuştu. Çünkü olur da biri yukarı çıkıp rastgele bir odaya girerse, kız kardeşi ile karşılaşabilirdi. En kötüsü de şüphesiz o sevimsiz kadının Sare'yi bulması olurdu. Kadına kalacağı odayı göstermişti ama belli olmazdı. Neyse ki Nur Hanım alt kattaki bir odada kalacaktı ve yukarıda pek işi olmayacaktı. Buna rağmen Hare yoğunlaşması gereken kişi olarak Nur Hanım'ı seçti.

Kudret Bey'in, hasta bakıcısı İhsan'ın yardımıyla rutin, hafif egzersizlerini yapıp uykuya dalmasından sonra, Cahit Bey yarınki dönüş için Antalya'daki oteline geçmek üzere ayaklandı. Anlattığına göre, Kudret Dinçerler'in durumu stabildi. Zaten Engin de oradaydı ve acil durumlarda müdahale edecekti. Bundan sonrasının bir tür moral depolaması olduğunu söyledi ve her an en kötüsüne hazırlıklı olmaları konusunda onları uyardı. Kudret Dinçerler muhtemelen gün içinde yatağına mahkûm olacaktı ama kendine geldiğinde temiz hava alması, konuşması ve hareket egzersizleri ona iyi gelebilirdi. Elbette onu zihinsel anlamda yormayacak konuşmalar yapmak da son derece önemliydi.

Sonunda Cahit Bey, Bahadır Dede ve Taner'in eşliğinde Antalya yoluna koyuldu. Onlar gidince ev biraz daha genişlemişti ama Nur Hanım varken Hare her zaman ruhunun sıkışacağını hissediyordu. Zira kadın tam anlamıyla başa belaydı. Hiçbir şeyden hoşnut değildi. Her şeyden şikâyet ediyor ve kendi kendine söylenmediği zamanlarda Hare'ye bir sürü ikazda bulunup onu azarlıyordu.

"Fransa'ya gitseydik en iyisi olacaktı. Sanki babam nerede olduğunu anlayabilecek miydi?" diye söylenmesinden Hare bile usanmıştı. "Zaten burayı oldum olası hiç sevmezdim. Ama Reha tuttururdu Baharlıkoy diye. Ne varsa sanki... Sıradan bir kasaba işte! Ama Côte D'azur öyle mi? Ah şimdi tüm sosyete oradadır."

"Buranın havası hiçbir yere benzemez," diye gülümsedi Hare. "Dünyanın en güzel koyu buradadır. Gezmediyseniz sizi gezdirmekten zevk duyarım, efendim."

"Ne münasebet!" diye kızdı yaşlı kadın. "Oğlum varken sen mi beni gezdireceksin?"

Bir süredir büyükbabasının odasında olan Engin o sırada salona girdi. Koltuğa kurulmuş, elindeki moda dergisini öylesine karıştırıp oflayan annesine baktı ama dikkati hemen Hare'ye yöneldi. Kız salonun bir köşesinde öylece ayakta duruyordu. Uysal, mutlu ve sevimli bir hali vardı. Başka zaman, başka yerde ya da başka kimliklerde olsalardı Engin onu uzun uzun seyrederdi.

"Kudret Dedem nasıl?" diye sorarken Hare'nin gözleri parladı. Mavilikleri salondaki loş ışığa rağmen cam gibiydi. Engin, onun ilk kez karşılaştığı yaşlı bir adam hakkında bu kadar olumlu hisler duymasını anlamıyordu. Birini sevmek bu kadar kolay mıydı?

"İyi," diye geçiştirdi kızın sorusunu.

"Ben şu babanı arayacağım. Sadece bir defa yoldayken aradı. Tabii kendisi şu an beş yıldızlı bir otelde seminerde ya, aklına gelmiyorum."

Engin ağır adımlarla annesinin karşısındaki koltuğa oturdu. "Dilediğin zaman gidebileceğini biliyorsun. Kaldı ki gelmeyi sen istemiştin. Şimdi zorla tutuluyormuşsun gibi davranman beni rahatsız ediyor."

Oğlunun doğrudan yanıtıyla kadın panikledi. "Ah, yok oğlum. Sadece burada yapılacak pek bir şey yok. Gitmek istediğimden değil."

Hare dudaklarını kımıldattı ve sessizce kadını taklit etti. Neyse ki kimse onu işitmedi. Doğrusu orada olduğundan bile haberleri yok gibiydi.

"Reha Bey! Hiç aramıyorsunuz?" diyen kadın telefonla konuşurken odadan çıktı.

Nur Hanım odadan çıkınca Hare de gözlerini Engin'e daha rahat sabitleyebildi. O kızıl cadı görmesin diye, gözleriyle yerdeki küçük dekoratif halıyı kesmekten halının dokumasını çözmüştü.

"Daha ne kadar orada dikilmeye devam edeceksin?"

Engin'in sorusuyla rahat bir nefes alan genç kız, "Ben de çok yorulmuştum," diyerek kendini en yakın koltuğa bıraktı.

Engin kastettiğinin oturması değil, odadan çıkıp gitmesi olduğunu kıza söylemedi. Zaten konuşacak şeyleri vardı.

"Büyükbabam seni sordu," dedi sakince.

Gün içinde üstünde olan beyaz gömleğini değiştirmiş, kol kaslarını cömertçe sunan lacivert bir tişört giymişti. Bu spor hali, yeşile dönen açık renk gözleri ve ifadesinde daima yer alan o kibirli özgüveniyle Hare için yine çekiciliğinin zirvesindeydi. Genç kız bir süre onu izledikten sonra konuya odaklandı. "Ah dedeciğim ya... Unutmamış mı beni? Korozyonu azmamış demek." Kaşlarını çattı ve utanarak sordu. "Korozyon değildi, değil mi? O çamaşır makinesinde oluyordu. Kireçlenme falan..." Ve gözleri yeniden halıyı dikizlemeye başladı.

Engin tebessüm etti. "Konfüzyon."

"Hah! Ondan işte! Peki, sevmiş mi beni?"

"Senden değil, Gülce'den bahsettiğimizi unutma."

"Beni tanısa Gülce'den daha çok severdi," diye çıkıştı genç kız. *Ve sen de beni tanısaydın, beni hatırlasaydın Gülce'den daha çok severdin,* diye içinden ekledi.

"Kendine çok güveniyorsun?"

"Sadece sıcakkanlı biriyim. İnsanlar genelde beni sever. Dinçerler Ailesi hariç tabii."

Engin bu iğnelemeye kaşlarını çattı. "Asıl konumuza dönelim. Uyandığında onu görmeni istiyorum. Amerika'dan onun için döndüğünü söyle. Çalışmalarının devam ettiğinden bahset. Durumu kurtarmaya çalış."

"Ya bizi sorarsa?" Hare heyecanlansa da bunu sormadan edemezdi. Asıl konu buydu, değil mi? *Biz* olmak bile genç kızın kalbini durdurmak üzereydi.

"Bizi," diyen Engin'in sesi bu kelimeden hoşlanmadığını açık ediyordu. "Bizi sorarsa aramızın iyi olduğunu söyleyeceksin. Evlilikten bahsetme."

"Evlilik mi?"

Hare koltuğun kenarına tutundu. Gerçek anlamıyla kalpten gidebilirdi. Neyse ki kalbinde bir problem olursa kendini emanet edebileceği biri tam karşısında duruyordu. Sağlığı için kendini Engin'e emanet edebilirdi ama duyguları için kalbini ona verse, muhtemelen bu adam o kalbi ezip geçerdi.

"Gülce'yle evleneceğimi sanıyordu."

"Neden evlenmediniz?"

"Seni ilgilendiriyor mu?"

Kız başını öne eğdi. "Hayır. Sadece... Yani ayrılığımızı ya da sebebini hatırlarsa ne yanıt vermem gerektiğini öğrenmeye çalışıyordum."

"Ayrılık sebebimiz..." Engin konunun birdenbire eski sevgilisinden çıkıp Hare'de kişiselleşmesinden rahatsız oldu. Hare'yle sevgili olup ayrıldıklarını düşündü bir an. Bu düşünce onu hazırlıksız yakaladı, zira zihninde, ayrılık kısmına gelmeden önce sevgili kısmına dair bazı görüntüler yakalamıştı. "Gülce'yle ayrılma sebebimiz benim Amerika'ya gitmek istememiş olmamdı," dedi en sonunda.

"Ne yani, o sizi bırakıp gidebildi mi?"

Hare buna inanamıyordu. Bir kadın Engin gibi bir erkeği nasıl bırakıp gidebilirdi? Belli ki Gülce denen şu kız, Engin'in kalbini görememiş, içindeki o harika insanın kaybedilmemesi gereken bir armağan olduğunu anlamamıştı. Hare de o harika insanı henüz görmemişti ama aksini düşünemiyordu.

"Hayallerini yaşaması için onu özgür bıraktım," dedi genç adam. "Ancak bundan sonra sen o olduğuna göre, bizim de ayrılık sebebimiz ortadan kalkmış oluyor. Bir süreliğine burada olduğunu söylemen yeterli olur. Araştırmalarının devam ettiğini de söyle."

"Araştırma mı yapıyorum?"

"Radyonüklid Lenfosintigrafi hakkında."

"Vay canına! Peki, bu tam olarak nedir?"

"Nükleer Tıp'ın onkolojide kullanımı..."

"Çok açıklayıcı oldu gerçekten. Yani, Allah muhafaza kanserle ilgili şeyler araştırıyorum."

"Evet."

"Sanırım altından kalkabilirim."

"Hiç sanmasam da, sana güvenmekten başka çarem yok."

"Herhalde beş dakikalık bir konuşmayla nükleer tıp uzmanı olmamı beklemiyorsunuz?"

"Endişelenme, bu senden bekleyeceğim en son şey olur."

"Beni küçümsemekten zevk alıyorsunuz, değil mi, doktor bey?"

Engin'in bakışları kısıldı. "Bunu başlatan sendin. Normal biri olmayı başaramadın."

"Tamam, barış çubuğu tüttürelim. Çünkü ben gerçekten normal biriyim." *Devrelerimi yakan sensin!*

"Şimdi her zamankinden daha da normal olman gerekiyor. Büyükbabamın sağlığı söz konusu."

Genç kız hafif bir kederle gözlerini eğdi. "Bunu her şeyden çok önemsiyorum."

Engin anlayışla başını salladı. Hare'nin samimiyetine olan inancı epey güç kazanmıştı. Biraz deli olabilirdi ama kızın içindeki iyiliğin farkına varmış gibiydi.

Hare akşam yemeğini hazırlayıp servis ettikten sonra, dolu bir tabağı gizlice Sare'ye götürmeyi başarmıştı. Kız kardeşi yemeği yerken Hare de ona olan biteni hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlattı. Sare, Kudret Dinçerler'in Hare'yi başkasıyla karıştırdığını gün içinde öğrenmişti ama detaylar için deliriyordu. Bu duruma o da Hare kadar sevinmiş ve ablasına da bunu söylemişti.

"Belki bu şekilde biraz yakınlaşabilirsiniz," dedi son lokmayı yutmadan önce.

Hare ayağa fırlayıp La Bohème'in* nakaratını mırıldanıp dans etmeye başladı. "Keşke," dedi melodinin arasında. "Bir duvarla ne kadar yakınlaşabilirim, Sarelle? Engin Dinçerler de öyle bir duvar işte. La Bohémeeee..."

Sare de ayağa kalktı. Hare dansta ne kadar zarifse, Sare o kadar eğreti duruyordu. Yine de ablasını taklit etmeye çalıştı. "O kadar mı uzak bir ihtimal?"

* Charles Aznavour'a ait ünlü bir Fransız şarkısı.

"Çok uzak... Benim için daha da uzak. Herhalde başka bir galaksi kadar..."

"Bu işler belli olmaz, kelebek. Aşk bu... Bakarsın bir kelebek yavaşça gelir ve o duvarın derinlerde kalmış kalbine konar."

"Puf! İhtimalleri düşünmek çok can sıkıcı! Her neyse... Onunla yakınlaşmama imkân olmasa bile, Kudret Dede'ye bir faydamın dokunması bana yeter. Günahlarımı biraz dengelerim belki."

Sare hüzünle başını eğdi. "İnşallah Kudret Dede iyileşir. Bu arada abim aramadı, değil mi?"

"Telefon çalmadı mı?"

"Sessizdeydi." Genç kız komodinin üstündeki eski model telefonunu aldı. Kasabaya gelmeden önce Hare kendi telefonunu satmıştı. Böylece konumunun bulunması riskini ortadan kaldırdığını sanıyordu. Bir telefon onlara yeterdi nasıl olsa. "Hiçbir şey yok. Bankalar bile mesaj göndermiyor. Sanki dünyada yokmuşuz gibi... Kimsenin umurundan değiliz."

Hare gülümsedi. "En iyisi bu. Kimsenin bizimle ilgilenmemesi işimize gelir."

"Tabii bir kişi hariç!" Sare muzip ve şuh bir şekilde dudaklarını büzdü. "O kişi seninle ilgilensin diye iki böbreğini birden vermeye hazırsın."

Genç kız kendini yatağa bıraktı. "Kalbimi vermişim, böbrek ne ki!"

"Iyk! Lütfen bir daha benim yanımda romantik olmaya kalkma."

"Hıh! Seni de görürüm, Sarelle! Âşık ol da bak bakalım arabeski damarlarında nasıl hissediyorsun."

"Aşk mı? Ben mi? Kim bana âşık olacak? Ya da ben kime âşık olabilirim? Erkekler çok sorumsuz."

"Abimize bakıp tüm erkekleri genelleme. Hepsi onun gibi işe yaramaz değil."

"Bilmiyorum, sarı kelebeğim. Aşk bana bir masalı yaşamak kadar uzak geliyor."

"İşte büyüsü de orada... Bir masal kadar uzak ama o masalı bir anda yaşamak kadar da muhteşem."

"Hani biz kötü kız kardeşlerdik ya... Ne dersin Hare, onlar da aşkı bulmuş mudur şu aptal masalın sonunda?"

"Kesin! Hem sevgilisini ayak numarasından tanıyan o salak prensi Külkedisi'ne kaptırdıkları için bence çok şanslılar."

Sare kahkaha attı ama hemen elini ağzına dayayıp sesini kıstı. Hare de kıkırdarken tepsiyi topladı. "Ben gideyim. Çağırırlarsa hemen orada olmalıyım."

Sare avucunu öpüp ablasına yolladı, Hare de o öpücüğü kapmış gibi yapıp tam kalbinin üstüne yerleştirdi. Pencereden içeriye giren tatlı bahar rüzgârı sarı saçlarını havalandırırken içi heyecanla doldu. Engin'i görecek olması onu her an heyecanlandırabiliyordu. Bu evde sadece Kudret Dinçerler değil, Hare Kayhan da ağır hasta olarak kayıtlara geçmeliydi. Üstelik dermanı da tam yanındaydı.

Genç kız sonunda elindeki tepsiyle yavaşça hole çıkıp tahta merdivenleri inmeye başladı. Etrafta kimse yok gibiydi. Nur Hanım'ın odasına çekildiğini biliyordu. Engin de muhtemelen büyükbabasının yanındaydı. Usulca mutfağa süzülebilirse bu geceyi atlatmış olacaktı.

Tam mutfağa giden koridora ulaşmıştı ki aniden o sesi işitti.

"Hare!"

Genç kız korkuyla sıçradı. Neredeyse elindeki tepsiyi düşürüyordu. Biri ona sesleniyordu. Ve bu kişi Engin'di! Hare ismini ilk kez ondan duymanın telaşı, heyecanı ve coşkusu içinde koşarak salona girdi. "Efendim," dedi kocaman gülüşüyle.

Engin, tabletinin ekranından gözlerini kaldırdı ve okuma gözlüğünü çıkarmadan kıza baktı. Hare bayılmamak için derin bir nefes aldı. Bir insana basit, sıradan bir gözlüğün bu kadar yakışması haksızlıktı.

"Elindeki ne?"

Sevdiği adamın sorusu üzerine Hare sırıtarak gözlerini indirdi ve o an gözleri dehşetle açıldı. Tepsiyle mi içeriye girmişti? Evet, tam olarak öyle yapmıştı! Saklamaya çalıştığı şeyi Engin'e sunarak karşısında dikiliyordu. Elleri zangır zangır titreyip tepsideki bardağa oryantal yaptırırken, *Seni geri zekâlı!* diye kendi kendine kızdı.

"Bu-bu şey..." diye kekeledi. "İhsan Abi'nin tabağı."

Engin bununla ilgilenmedi. Gözlerini yeniden ekrana indirirken, "Onu yerine bırakıp buraya gel," dedi.

Kız koşarak odadan çıktı. Tepsiyi mutfağa bıraktı. Heyecandan çok, korkusu onu öldürmek üzereydi. Engin şüphelenmemişti bile. Atlatmıştı işte ama sakinleşmek için hâlâ zamana ihtiyacı vardı. Bir an sonra ellerini önüne doğru uzattı ve sonuç berbattı. Hâlâ titriyorlardı. Eteklerini tuttu yine. Bırakmaya niyeti yoktu. Titrediğini ancak bu şekilde gizleyebilirdi. Engin'in yanına gittiğinde, az önceki neşesinin yerine korku ve gerginlik gelmişti.

"Buyurun," dedi ağlamaklı sesiyle.

Engin, kızın az önce genişçe gülümsediğini görmüştü. Şimdi ise bir hayli kederli görünüyordu. Ondaki bu ani duygu değişimini fark etmek genç adamı rahatsız etti. Ne olduğunu, onu üzen şeyi sormak istedi ama hemen vazgeçti.

"Büyükbabamın yanına gideceğiz," dedi sadece. Gözlüğünü çekip aldı ve ayağa kalktı.

Otururken yine iyiydi... Ayağa kalkınca Hare'nin tedirginliği de onun boyuyla doğru orantılı olarak tavana kadar fırladı. Engin'in yanında hem heyecan hem korku duyması kesinlikle sonu olacaktı. Rahat olmaya, rahat görünmeye çalıştı.

"Engin ve Gülce olarak mı gideceğiz?"

Genç adam başını salladı.

Hare keyifsizce dudaklarını kıvırdı. Elleri hâlâ eteklerini sımsıkı kavrıyordu. Kumaşı o kadar çekiştirmişti ki, etek neredeyse dizlerine kadar toplanmıştı.

Engin sonunda dayanamadı. "Neyin var?" diye sordu kızın yanına yaklaşarak.

Hare daha da derin nefes almaya başladı. Ne diye bu soruyu sormuştu ki? Şu an onunla ilgilenmesinin hiç zamanı değildi. Sadece ellerini tutarsa sakinleşebilirdi. Sadece ona dokunursa, sadece onu severse... Bu durumda sakinleşmek birazcık uzak görünüyordu.

"Şey... Biraz gerildim. Bu ilk sınavımız olacak," diyebildi.

Kızın hali genç adamı da etkiledi. Hare'nin tam karşısında durduğunda, "İçerideki kişi ağır kronik sorunları olan Parkinson hastası yaşlı bir adam," dedi onu sakinleştirmek isteyerek.

"Ah evet, Pakiston!" diye fısıldadı Hare. Masmavi gözlerini Engin'e dikti ama bu kelime de sevdiği adam için gereksizler bölümüne gönderilmişti.

"Yalnızca rahat ol ve doğal davran."

"Ben biraz korkuyorum."

Hare bunu dürüstçe dile getirdi ama korkusunun, yaşlı bir adama rol yapmaktan değil, Engin'in karşısında hissettiği heyecandan kaynaklandığını söylemedi.

"Sadece bir saniye verin bana," dedikten sonra başını eğdi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes bıraktı ve içinden dua etti.

Tam o sırada, yüzüne dökülen saçlarında hafif bir şey hissetti. Çok hafifti, tüy gibi... Sanki saçına bir kelebek konmuş gibi... Sonra bu his büyüdü, saçlarından yüzüne indi ve tenine dokundu. O an anladı ne olduğunu. Gözlerini hızla açtı. Aynı hızla başını kaldırdı. Yakınında, çok yakında duran onu gördü. Sevdiği adamı... Yüzüne dokunuyor, saçını geriye itiyor ve tebessüm ediyordu.

"Korkma, sakinleş..." diye fısıldıyordu şimdi de.

Sadece parmak uçları tenine değmişti ama Hare için, sanki onu sımsıkı sarmış kadar tesirliydi bu dokunuş. Mavi gözlerini kırpıştırdı. Yapabilseydi Engin'in avucuna doğru eğilir, yüzünü tamamen onun dokunuşuna teslim ederdi. Yapamadı. Çünkü sadece bir saniye sonra Engin elini hızla indirmişti.

Elini çektiği gibi o anlayışlı halini de sildi. "Hadi!" diye buyurdu gergince. Az önce öylesine güzel dokunan o değilmiş gibi yine özüne dönmüştü. Hare'nin yanağını okşayan eli, önden gitmesi için ona yolu gösteriyordu. Hare sakinleşmek yerine daha da panikledi. Gitmek için aniden arkasını döndü. Bu keskin hamleyle sarı saçları savruldu. Saç uçları Engin'in boynunu ve çenesini okşadı. Kokusu genç adamın duyularına değdi ve ona bir saniyeliğine her şeyi unutturdu. Eşitlik sağlanmıştı!

Hare, odanın kapısında Engin'i beklerken, ellerini dudaklarının üstüne koymuş kendi kendine mırıldanıyordu. Engin

aniden yanında belirince hızla ellerini indirip yeniden eteğini kavradı. Derin bir nefes verdikten sonra başını kaldırıp Engin'e gülümsedi.

Engin düşünmedi; elini yavaşça uzattı ve kızın elini eteğinden söküp kendi avucuna çekti, sımsıkı tuttu. Bunu yapmayı hiç planlamamıştı, birdenbire oluvermişti.

Hare, az önceki teması bile unutmamışken, şimdi bir de elinin tutulmasıyla hayal gördüğünü sandı. Zihni Engin'in aşkıyla o kadar doluydu ki, onun elini bir kez daha teniyle bütünleşmiş gibi hissetmişti. Bir an sonra fark etti. Gözleri yine çok kez olduğu gibi kocaman açıldı. Başını kaldırıp yanındaki adama baktı, ardından bakışlarını ikisinin birleşen ellerine çevirdi. Engin gerçekten elini tutmuştu! O titreyen eli sanki yine iyileştirir gibi, sanki çılgınca titrediğini anlamış gibi kavramıştı. Nihayet genç kız kalbindeki devasa çarpıntıya rağmen hareket edebildi. Parmakları açıldı ve elini kavrayan o iri elle sımsıkı bir şekilde bütünleşti. Artık titremiyordu. Bu, aşkını başlatan ilk şeydi. Bu, yirmi iki yıl önce bu aşka atılan ilk tohumdu. Şimdi yine oradaydı. Hare şaşkınlığı arasında gözlerini Engin'e dikti.

"Büyükbabam buna sevinecektir," diyen genç adam ellerini işaret etti.

Hare'nin ayakları o an yere değdi. Elbette! Sebebi buydu. Sesi heyecandan ötürü zorlukla çıktı. "Tamam."

Engin usulca kapıyı açtı ve önce kızın girmesini bekledi. Kendisi de girdikten sonra ayakta onları bekleyen İhsan'a baktı. "Sen şimdilik çıkabilirsin," dedi.

Adam ağır ağır odadan çıkarken Kudret Bey gençlere bakıyordu. Başı hafifçe titriyordu ama onları görmesine engel değildi. Üstelik yılların biriktirdiği o çizgilerinde keyifli bir tebessüm vardı.

"Çocuklarım," dedi hırıltılı sesiyle. "Sizi..." Durakladı. Zor konuşuyordu. "Görmek çok güzel... bir de... Ercüment'i görebilseydim."

"Onlar da gelecektir," dedi Engin ve kızın elini sonunda bıraktı. Hare hemen ikili kanepeye oturdu. Engin de bir süre büyükbabasının yanında ayakta durdu ama sonra o da kızın

yanına oturdu. Bu hamlesiyle koca kanepede tek santim boşluk kalmamıştı. Tıpkı Hare'nin de ciğerlerinde tek gram oksijen kalmadığı gibi... Kolu Hare'nin koluna yapışmış, dizleri onun bacaklarına değmişti.

"Sen... Amerika'da... neredeydin... Gülce kızım?"

Hare hemen atıldı. "New York'ta, efendim."

Engin de aynı anda yanıt verdi. "California..."

Kudret Bey onlara şaşkınca bakınca Hare yüzündeki o kocaman gülüşle Engin'e döndü. "Hayatım, geçen ay kısa süreliğine New York'taki bir kliniğe geçmiştim ya!"

Engin tek kaşını kaldırdı. Sonra inanılmazı yaptı. Hare'nin kalbini gümbürdeten o karizmatik gülüşünden attı. "Unutmuşum, güzelim."

Güzelim! Hare ayağa fırlayıp Salsa yapmaya başlayacaktı ki, nerede olduklarını hatırladı.

"Araştırmalarında... gelişme... Nobel... ne zaman... geliyor?" Kelimeler ağzından zorla ve eksik çıksa da Kudret Bey konuşabilmişti.

Hare panikle öksürdü. "Efendim, şey... Biliyorsunuz..." Sahi Engin ne demişti? Radyonükleer miydi? Radyoaktif miydi? Lenf vardı bir yerde. Sonunda çaresizce devam etti. "Efendim, radyo dalgaları, frekanslar, lenf fm... Yani şey... Dalgalar... Imm... Araştırmalar şu an bunlarla geçiyor. Ekibimiz çalışıyor. Tabii sizin gibi büyük işler başarmak için katetmemiz gereken çok yolumuz var."

Engin dirseğini bacağına yaslayıp eliyle alnını ovuştururken Hare sesli sesli nefes alıyordu.

"Olacaktır. Her zaman... çok çalışkandın. TUS'ta... Engin'i de geçmiştin... değil mi?"

Engin sonunda konuşmaya girdi. "Yanlış hatırlıyorsun, büyükbaba. Gülce benden epey gerideydi."

Gülce'nin adını sevdiği adamdan duymak Hare'yi incitti.

"Hep böyle küstahtı bu çocuk." Kısa bir öksürük yaşlı adamın konuşmasını kesti. "Küçükken bile babasıyla... yarışırdı. Onun makalelerini... ihtisas konularıyla ilgilenirdi. Tabiata çıkıp... babasının... araştırmalarını pratik... ederdi."

"Ah, bilmez miyim?" diye yanıt verdi Hare. Engin'in daha on bir yaşında tıp araştırmalarına başladığını o bile görmüştü.

"Seni... tenzih ediyorum, kızım. Engin evladım... daima vatanı için çalışma... gayesindeydi. Bu yüzden münakaşa... sanırım."

Hare ayrılık sebebini hatırladı. "Evet ama geçti gitti o günler. Uzaktan uzağa da birbirimizi sevebileceğimizi anladık. Aşk da böyle değil midir, efendim? Mesafe dinlemez." *Ben olsam böyle yapardım, yaptım da... Hem de tam yirmi iki yıl onu bekledim,* diye içinden geçirdi.

"Hakkın var... Engin... sadece senin için tavizkâr... davranırdı."

Hare kıskançlıktan ölmek üzereydi ama neyse ki Engin'in o kıza taviz vermediğini biliyordu. "Onu bu yüzden seviyorum," dedi içindeki gerçek duyguyla.

Engin'e baktı ve genç adam da ona döndü. Gözleri birbirini buldu ve Hare usulca fısıldadı. "Onun o muhteşem kalbine âşık oldum ben."

"Ah kızım, bu ihtiyarın... kulakları çoktan onu terk... gitti. Ne dediğini... işitemiyorum. Yine de oğlumu hakikatle sevdiğini... biliyorum." Şiddetli bir öksürük yaşlı adamın sesini böldü bir kez daha.

Engin hızla kalkıp büyükbabasının başına geçti. "İyi misin, büyükbaba?"

Yaşlı adam zor da olsa başını salladı. Gözleri çoktan kapanmıştı. "Seni daha fazla yormayalım," dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa butona bas, tamam mı?" Yaşlı adamın bileğine sabitli hasta takip butonuna dokunup ona gösterdi. Unutkanlık ve bilinç kaybı gelmiş gibiydi.

"Şimdi İhsan'ı da göndereceğim. Rahatça uyumana bak."

Hare de yaşlı adamın yanına gelmişti. Yatakta öylece duran, şiddetle titreyen elini tuttu ve öpüp alnına koydu. Gözlerini yaşlı adamın yarı aralık gözlerine dikti. "İyi istirahatler, efendim."

Adam elini kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. Hare o eli iki avucuyla kuşatıp gülümsedi. Sonra muzip sesiyle konuşmaya

devam etti. "Gece canınız bir şey çekerse hemen getiririm ben. İşkembe, kelle paça, ne olursa..."

Kudret Dinçerler muhtemelen onu anlamadı. Gözleri kapanmış, derin derin soluklanıyordu. Uykuya dalmıştı.

Onun yerine Engin yanıt verdi. Büyükbabası duymasa da oyunu sürdüren, tatlı bir hali vardı. "Sen böyle şeylerden anlar mısın, Gülce?" diye sordu manidar bir sesle.

Hare tek kaşını kaldırıp kendinden oldukça emin durdu. "Elbette. Amerika'da insanlar sağlıksız, berbat şeyler yiyor olabilirler ama ben memleketimden hiç kopmadım."

"Beni şaşırttın."

Hare gülümsedi. "Var ya ben Gülce olsaydım, ohoo seninle çoktan evlenmiş olurduk. Üç tane de çocuğumuz olurdu," dedi pat diye. Sonra ne dediğini yeni fark etmiş gibi gözlerini kaçırdı. "Yani şey... Ben Hare'yim tabii. Gülce muhtemelen çocuk yapmazdı." Durmak bilmiyordu. "Muhtemelen sen de çocuk istemezdin. Çocukları sevdiğini düşünemedim de... Ama ben çok severim."

Engin yakışıklı yüzündeki o alaycı gülüşle kıza bakmaya devam etti. "Kısa cevaplar!" Sonra elini kaldırıp kızın belinin oyuğuna yerleştirdi ve "Hadi, çıkıyoruz," dedi.

İşte yine dokunmuştu! Hare gülümserken kapıya yöneldi. Ellerinin artık titremediğini fark ettiğinde mutluluktan ölmek üzereydi. Engin hâlâ ona dokunuyordu, hâlâ parmak uçlarıyla onu iyileştiriyordu. Hâlâ ona çok, çok iyi geliyordu.

Dışarı çıktıkları an, kapıda bekleyen İhsan da içeriye girdi. Engin koridorda ilerlerken Hare onun arkasından geliyordu. Bir şey söylemesini bekledi ama doktor bey yine o duvar olmuştu. Hare de iyi geceler dilemek istedi ama vazgeçti. Şansını zorlamamalıydı. Mutfağa yöneldiği sırada bir kez daha adını işitti.

Bu defa hazırlıklıydı. İlk seferde olduğu gibi aptalca davranmayacaktı. Engin'in onun ismini daha çok kez söyleyeceğini biliyordu.

Kibarca yanıt verdi. "Efendim."

Genç adam başını hafifçe kaldırdı. Antrede, elleri cebinde, tüm heybetiyle öylece dikiliyor ve bu duruşuyla Hare'nin

özgüvenini azar azar tüketiyordu. "Az önce iyiydin," dedi kibirli duruşundan beklenmeyen bir nezaketle.

Hare gülümsedi. "Teşekkürler. Sen de iyiydin. Yani siz de... İyiydiniz. Hep iyisiniz... Maşallah!" *Ah, aptal! Kes sesini!* Daha fazla saçmalamadan oradan uzaklaşması gerekiyordu. "İyi geceler," deyip mutfağa doğru koşmaya başladı.

Ve bir kez daha adını işitti.

"Hare!"

Aniden durdu. Yavaşça arkasını döndü.

Engin Dinçerler derin ve çapkın bir bakışla kıza bakarken, "Ben de çocukları severim," dedi. Sonra bir adım attı ve "İyi geceler," deyip salona girdi.

Hare'yi orada, öylece, şaşkınlığıyla, heyecanıyla, her an gittikçe büyüyen aşkıyla baş başa bıraktı.

Doğu Özkara aradığı bilgilere kolayca ulaşmıştı. Harekete geçeceği anı beklemek ve planlamak dışında bir işi kalmamıştı artık. Yakında, bulduğu adrese kısa bir ziyaret yapacaktı. Sonrası zaten gelecekti. Doğu o kıza, Özkara Ailesi'ne yaptığı hatanın bedelini bizzat kendi elleriyle ödetecekti.

Sekizinci Bölüm

Engin, salona geçip dizüstü bilgisayarını yeniden açtığında bir süre ekrana bakmakla yetindi. Aklında başka şeyler vardı. Hasta raporlarıyla, makalelerle, okuması ve izlemesi gereken şeylerle ilgilenme isteği yoktu.

Hare'yle giriştiği çılgın oyun yüzünden gerileceğini düşünmüştü ancak şu an kendini hiç de gergin hissetmiyordu. Hayatına yön veren, o hayatta anne ve babasından bile daha fazla yer alan, çok sevdiği büyükbabası için o kıza elbette katlanabilirdi. Katlanmıyordu aslında... Bu oyundan keyif aldığını itiraf etmeliydi. Hare'nin deli dolu hareketleri, sevimliliği, verdiği tepkiler ve gözlerindeki içtenlik Engin'i düşündüren asıl konuydu. Ona çocukları sevdiğini bile söylemişti. Ona gereğinden fazla mı güveniyordu? Ne kadar olmuştu sahi onu tanıyalı? Genç adam huzursuzca kıpırdandı. Hare'ye duyduğu güvenin dayanaklı temelleri olmamasına rağmen, onunla fazla samimiyet içeren bu oyunda yakınlaşmıştı. Bir de kızın elini

tutmuştu. Saçmalıklar silsilesinden biri daha! Yine de o an, kızın tedirgince titreyen elini kavradığında bu histen hoşlanmıştı.

Sıkıntılı bir nefes alıp gözlüğünü taktı. Hare'yi unutturacak şey mesleğiydi. Hasta izleme programına girip Ankara'daki birkaç hastasının durumunu kontrol etti. Bir sürü de elektronik posta gelmişti. Seminer ve iş teklifleri, yurt dışından davetler, arkadaşlarından sorular ve Beril'den bir e-posta vardı. Bir başkası da gereksizler kutusunda duruyordu. Amerika'dan, bir kliniğin resmî e-posta adresinden gelmişti. Gelen e-postayı açtı ve beklemediği birinden olduğunu görünce kaşları çatıldı.

Merhaba Engin,

Ercüment'le yazışırken büyükbabanın durumundan haberdar oldum. Üzüntümü tahmin edemezsin. Bana ihtiyacın olacağını sanmıyorum ama yine de söylemek istedim.

Her zaman yakınındayım, sadece beni çağır...

Seni özledim...

Gülce

Elektronik postayı okur okumaz tereddüt etmeden sildi. Eski sevgilisinin hâlâ kardeşiyle görüştüğünü biliyordu. Bundan rahatsızlık duymuyordu. Öte yandan Gülce'nin de çok iyi bildiği gibi, Engin'in ona asla ihtiyacı olmazdı. Şu durumda gerçek olmayan bir Gülce bile, onun yerini tutabiliyordu.

Hare...

Engin yeniden o kızı hatırladığında, saçlarının aynı renk olması dışında, Hare'nin eski sevgilisine hiç benzemediğini fark etti. Kız başka bir şeydi. Biraz tuhaftı, iradesine hâkim olan şey akıl değildi. Tıp ya da başka bir bölüm okumamıştı ve bu konu hakkında konuşmakta oldukça berbattı ama başka birçok şeyde iyiydi. Mesela yalan söyleme konusunda... Bu geceyi iyi kurtarmıştı. Ayrıca ev işlerinde de iyiydi. Yemekleri gerçekten güzeldi. Gözleri de...

Hare'nin şaşırınca kocaman açılan ve güçlü bir kaynaktan fışkıran bir ışık gibi parlayan mavi gözlerini zihninden atıp kol saatine baktı. Saat gece yarısı olmak üzereydi. Birkaç saat daha çalışmaya karar verdi. Önce bir kahve içmesi gerekiyordu.

Hare'ye seslenecekken son anda vazgeçti. Koca bir evin hizmeti dışında, girdiği bir de rol vardı. Bugün için onu fazlasıyla zorlamıştı. Kahvesini kendi alabilirdi.

Gerinerek ayağa kalktı. Koşu dışında birkaç gündür doğru düzgün spor yapmamıştı. Evin bir yerlerinde spor aletleri olduğunu hatırlıyordu. Onları bulmayı yarına bırakarak salondan çıktı. Antrenin sağındaki mutfağa giden koridora saptığında zayıf bir ses onu karşıladı. Adım attıkça ses arttı ve Engin, Hare'nin şarkı söylediğini anladı. Adımları biraz yavaşladı. İçeriye girmekte acele etmedi. Biraz daha dinlediğinde kızın İngilizce bir şarkı söylediğini fark etti. Sadece bir bölümünü biliyor olmalıydı, çünkü sürekli aynı yeri tekrarlıyor, zaman zaman nefesi kesiliyor, sesi yetmiyordu.

Yakışıklı yüzü hafif bir tebessümle gevşerken sonunda mutfağa ulaştı. Odanın girişindeyken Hare'yi görünce durakladı.

Gözleri kapalıydı ve... dans ediyordu!

Engin şaşırarak onu izlemeye devam etti. Yarım yamalak bildiği şarkıyı söylerken vücudunu harika bir şekilde kıvırıyor, ellerini nazikçe çeviriyor, adımlarını öylesine zarifçe atıyordu ki, Engin'e orada, sessizce durup onu izlemek dışında bir seçenek bırakmıyordu. Hareketlerindeki profesyonellik ve estetikten genç adam onun danstan anladığını fark etti. Müzikten ve her türlü dans bilgisinden bir hayli uzak olsa da, böylesine muhteşem bir şekilde dans eden bu kızın amatör olmadığını bakan herkes anlayabilirdi. Ancak sadece Engin ona bakabiliyordu. Bu zevk ona aitti, başkasına yer yoktu. Kızın incecik bedeninin, geldiğinden beri üzerinden çıkarmadığı kırmızı, küçük çiçekli elbisesinin ve ritmine mükemmel şekilde uyan sarı saçlarının dalgalanışını sadece o izliyordu.

Kız sonunda kendi etrafında döndü, ellerini ayak bileklerinden boynuna kadar gezdirdi ve nihayet keskin bir hamleyle saçlarını savurup kollarını gökyüzüne uzattı. Dansı bitmişti. Gözleri açıldı ve tam karşısında tek omzunu kapı pervazına yaslayıp kollarını bağlamış onu izleyen Engin'i gördü. Hayal gördüğüne yemin edebilirdi ama Engin'in doğrulup ağır ağır alkışlaması karşısında bir süredir tuttuğu nefesini bıraktı.

Genç adam, bu başarılı performansa hakkını verdikten sonra yeniden kollarını bağladı. "Danstan anlıyorsun," dedi ilgili sesiyle.

Hare heyecanla yutkundu. Zaten nefessizdi, bir de Engin'in böyle rahat bir tavırla karşısında durup, gözlerinde hayranlığa yakın o derin bakışla dansını övmesi, neredeyse yere çökmesine sebep olacaktı. Üstelik o upuzun boyu ve birbirine bağlı kollarından daha da açığa çıkan kasları durumu iyice kötüleştiriyordu. Ferahlamak için saçlarını geriye iteledi ve alnındaki teri sildi.

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Bence oldukça berbatım."

Engin başını salladı. "Yeterince iyisin."

Kız utanarak gözlerini kaçırdı. "Eskiden dans kursuna giderdim. Epey ilerletmiştim ama sonra bırakmak zorunda kaldım."

"Para yüzünden mi?"

"Evet."

"Yazık olmuş."

Hare heyecan ve mutlulukla gülümsedi. Birdenbire küçücük bir ipucu daha vermek istedi. "Bu şarkı ne zaman aklıma gelse dans etmek isterim. Sting'in *Field Of Gold* isimli şarkısı... Beni geçmişe götürür. Yıllar önceki bir yaz mevsimine..."

Ve sözlerini usulca söylemeye başladı.

"Batı rüzgârları estiğinde beni hatırlayacaksın,
arpa tarlaları üzerinde,
ve kıskanç gökyüzündeki güneşi unutacaksın,
sen ve ben altın tarlalarında yürürken..."

Gözlerini kocaman açıp gülümsedi. "Ezberlemiştim. Benim şarkımdır bu. Dediğim gibi, bana yıllar öncesini hatırlatır. İki çocuğu, bir yaz gününü..." *Sana da hatırlatmıyor mu artık?* Hare umutsuz olsa da beklemeye devam etti.

Ancak Engin'in zihninde geçmişe dair herhangi bir görüntü belirmemişti. Genç adam kontrollü bir şekilde "Güzel," demekle yetindi. Karşısında derin derin soluklanan, her yeri ter içinde parlayan ve evinde çalışan bu kızı sonsuza kadar izleyemeyeceğini anlayıp kahve makinesine yöneldi.

Hare, bir parça hayal kırıklığıyla genç adamın yanına geldi. "İzin verin," dedi kahve makinesine uzanarak.

Engin itiraz etmedi. Kız kahveyi yapmaya başladığında yeniden onu izlemeye koyuldu. Gözlerini boynundan inen minik ter damlalarından ayırabildiğinde ellerini fark etti. Yine titriyordu.

Hare, Engin'in titreyen ellerine baktığını görünce, fincanı ona uzatmak yerine zangırdatarak tezgâha koydu.

"Ellerin..." dedi genç adam. "Hep böyle titrer mi?" Kaşları çatılmıştı. Bu yaşta bir kızın ellerinin böyle titremesi bir hekim olarak onu rahatsız etmişti.

Hare gülümsedi. "Sadece heyecanlandığımda ya da korktuğumda."

Engin ona dikkatle baktı. "Benim yanımda da ellerin titrediğine göre..." Yeşil gözlerindeki derinlik artmıştı sanki. "Hangisini hissediyorsun?"

Kız şaşkınca gözlerini açtı ve sonra dudağının bir kenarını ısırıp o gözleri kaçırdı. "Sizi gördüğümde..." Yavaşça fısıldadı. "Korkmuyorum."

Engin'in çehresine hafif bir gülümseme yerleşti. Tıbbi açıdan daha çok sorgulaması gerekiyordu ama aralarındaki yakınlık onu da ele geçirdi. Mesafeleri iki adım ya vardı ya yoktu ama bu kısa mesafeyi de kapattı. Hare de tüm bedeniyle ona döndü. Sevdiği adamın gözlerine bakmak için başını kaldırdı. Engin de onu daha iyi görebilmek için başını eğdi. Yüzleri birbirlerine doğru hafifçe uzanırken, Hare kalbinin çarpıntısıyla nefes nefese kaldı. Engin onu öpecek kadar yaklaştı. Hare önleyemediği bir itaatle gözlerini kapattı ve sonra... Sonra hafif bir şıngırtı sesi duydu. Gözleri açıldı. Engin'in kahveyi aldığını ve tek kelime etmeden hızlı adımlarıyla mutfaktan çıktığını gördü.

"Ben az önce ne yaptım?" derken bir eliyle tezgâha tutundu.

Delirmek üzereydi. Az önce gördüğü hayal miydi, gerçekten olmuş muydu? O adam, ona öpecek gibi bakmıştı. Hare'nin kalbi deli gibi atıyordu. Yapabilseydi kahkaha atardı ama sessizce kıkırdamakla yetindi. Bu gece muhteşem bir geceydi.

Hare, genç adamı görecek olmanın heyecanıyla sabah erkenden ayaklanmıştı. Gecenin bir yarısına kadar Sare'yle fısır

fısır Engin'i çekiştirmiş olsalar da zorlanmadan uyanmıştı. Bu defa spor falan yapmadı. Engin'le koşmayı çok sevmişti ama Nur Hanım varken ev işlerine ağırlık vermeliydi. Bu amaçla da kahvaltıyı bahçenin mutfak kapısının açıldığı arka kısmına hazırladı. Oradaki masayı tertemiz silmiş, geniş, hasır sandalyelere yumuşak minderler koymuş ve tüm yiyeceklerin üstünü peçeteyle kapatmıştı.

Engin'in koşu yaptığını bildiği için, işi bittikten sonra dışarıya kulak kabartıp onu bekledi. Dün gece hiçbir şey olmamış gibi eski Hare olmaya devam edecekti. Bu konuyla yüzleşmeye hazır değildi ve hatırlayıp durdukça, Engin'in yüzüne bakamayacağı gibi sürekli elleri titreyeceğinden, onun karşısında ne kadar heyecanlandığını da apaçık gösterecekti. İşte bundan deli gibi korkuyordu.

Tahta zeminde gittikçe güçlenen ayak seslerini duyunca kalbi gümbürdedi ve koşarak mutfaktan çıktı. Kibar insanlar birbirlerine *günaydın* demeliydiler. Amaç sadece buydu. Görgü kuralları... *Elbette!* Ancak bu defa ellerini geçireceği bir etek giymemişti. İki kot pantolonundan birini giymişti ve ellerini arkasına saklaması gerekiyordu. Titreyeceklerini biliyordu.

Engin tişörtünü çıkarıp omzuna atmıştı. Bu şekilde içeriye girince Hare'ye de attığı adımları unutmak kaldı. Dizleri birbirine karıştı ama kendini hızla toparladı. Gözlerini Engin'e çevirmeden yere sabitledi.

"Kahvaltı hazır. Ben... bu defa... bahçeye hazırladım kahvaltıyı. Hava bugün epey sıcak. Yani gördüğüm kadarıyla siz de bana katılıyorsunuz. Koşarken de sıcaklığı zaten hissetmişsinizdir. Acayip terlediğinize göre... Yani tabii sizi kesmiyordum ama... terlemiş olmalısınız. Imm... Yaz da çok erken geldi ve böyle giderse..."

"Kısa cevaplar ve kısa sorular!"

Engin derin bir nefes verip kızın sözünü kesti. Terden parlayan geniş göğsünü tişörtüyle silerken gözleri kızın bacaklarına kaydı. Dar bir kot giymiş olan Hare'ye elbisenin daha çok yakıştığını düşündü ve bu önemsiz şeyi fark ettiği için anında

kendine kızdı. Ardından hiçbir şey söylemeden merdivenlere yöneldi.

Hare üst kata çıkan adamın arkasından öfkeyle baktıktan sonra, kabalığı için söylenerek yeniden mutfağa girdi. Bir süre bekledi ve kimse gelmeyince büyük bir tabak hazırlayıp kız kardeşine götürdü.

Sare yeni uyanmış, dışarıdan gelen seslere dikkat kesilmişti. Ablası odaya girince gülümseyerek elindeki tabağı aldı. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra gözlerini ablasına çevirdi. "Burada çok sıkılıyorum."

Hare kız kardeşine üzüntüyle baktı. "Biraz daha katlanman gerek."

Sare iç çekip başını salladı. "Hayır, abla... Kafayı yemek üzereyim. Çiftliğe gideyim diyorum. Hem çiftlikteki işlere yardım ederim, hem de nefes alırım."

"Seni bu odaya tıktığım için ben de mutsuzum, Sarelle. Sanırım en iyi çözüm Bahadır Dede."

"Bugün bulabildiğim ilk fırsatta evden kaçacağım."

"Çiftliği bulabilir misin?"

"Tabii ki! Annemle birlikte Baharlıkoy'u en çok gezen bendim. Sen abimle aylaklık yaparken ben onunla temizliğe giderdim, hatırlamıyor musun?"

Hare üzüntüyle dudak büktü. "Annem olsaydı ne yapacağımızı söylerdi."

"Annem olsaydı buralarda mı olurduk? Kaçak yaşamazdık, o bizi korurdu."

Hare dolan gözlerini hızlıca sildi ve acısını perdeleyerek gülmeye çalıştı. "Ev ahalisi uyanmış olabilir. Şu cadı beni aramadan aşağıya ineyim."

"Lütfen kendine hâkim ol, kelebek. Kadının saçına başına girişmek yok, tamam mı?"

Hare gülümseyerek odadan çıktı. Merdivenlere yöneldiği sırada Engin de odasının kapısında belirdi. Saçları ıslaktı. Hare onun duş aldığını biliyordu. Yüzündeki gülüş yavaşça silinirken koşarak aşağıya indi. Bu defa herhangi bir konuşma yapmayacaktı.

"Hizmetçi!!!"

Mutfağa yaklaştığı sırada, Nur Hanım'ın bet sesi doldu kulaklarına. "Geldim, efendim," diyerek içeriye girdi.

"Neredesin sen?"

Hare kadının sesinden ürpererek kekeledi. "Yu-yukarıda küçük bir işim vardı da..."

"Kahvaltı nerede?"

"Dışarıda, efendim."

"Dışarıda mı?" Kadın havale geçirecek gibi gözlerini devirdi.

"Ne oluyor yine?" Engin de içeriye girip çatık kaşlarıyla onlara baktı.

Nur Hanım, Hare'ye bakmaya tenezzül edemiyormuş gibi eliyle işaret etti. "Bu aptal şey, kahvaltıyı dışarıya hazırlamış."

Engin sertçe "Bu yüzden mi bağırıyorsun?" dedi. "Bu evde bir hasta var! Ayrıca temiz havanın nesi kötü?"

Hare, sevdiği adama minnetle bakıp hemen bahçeye açılan kapıya ulaştı. "Bakın burası çok güzel," dedi heyecanla.

Dışarıyı gösterdiği o an, masanın bir köşesine çıkıp bir dilim salamı aşıran ve sonra sandalyeye rahatça kurulup o salamı yiyen siyah benekli bir kedi görünce neredeyse çığlık atacaktı. Son anda kendine hâkim olup, el kol hareketi yaparak kediyi kovmaya çalıştı. Bir yandan gözü kapıdaydı. Kedinin gitmeyeceğini anlayınca, terliğini çıkardığı gibi o tarafa fırlattı. Sonunda kedi kaçtı ama aynı anda Nur Hanım da bahçeye çıktı. Hare koşarak terliğini aldı. Kadına beceriksizce gülümsedi.

"Bakın, her şeyin üstünü örtmüştüm."

Engin rahat tavrıyla gelip masaya oturdu. Nur Hanım oğlunun rahatlığını görünce pes etmek zorunda kaldı ve o da masaya yaklaştı. Ardından kedinin az önce oturup, kaptığı salamı kemirdiği sandalyeye bir güzel kuruldu.

Hare kahkahasını tuttu. Nur Hanım o asil kıçının bir sokak kedisiyle aynı yeri paylaştığını bilseydi muhtemelen bayılırdı.

"Çay mı isterseniz, kahve mi?" diye sordu.

"Portakal suyu!" diye bağırdı kadın. "Herhalde taze sıkmayı aklına getirmişsindir!"

Hare sıkmamıştı ama orada bir sürü portakal olduğunu biliyordu. "Elbette, efendim," derken Engin'e baktı.

Engin kıza dönmeden "Çay," dedi. "İhsan Bey'i de çağır."

Hare, yüzüne bakılmadığı için somurtup yeniden mutfağa girdi. Portakalları hızlıca sıktıktan sonra orta demli bir çay doldurdu. Tepsiye koyup götürdüğü içecekleri servis ettiği sırada bir araç sesi duyuldu. Genç kız kimin geldiğini anlamıştı.

"Bahadır Dede ve Taner olmalı."

Nur Hanım bezgince ofladı. "Yine mi? Bunlar her gün gelecekler mi?"

Engin de somurtuyordu. Hare onun, Bahadır Dede'yi sevip saydığını biliyor ve geldiği için hoşnutsuz olacağını sanmıyordu ama onun da canı sıkılmış gibiydi. Bu tavrı genç kızı şaşırttı. Acaba Taner'den mi hoşlanmıyordu?

"Ben gidip karşılayayım," dedikten sonra hızlıca onların yanından ayrılıp dış kapıya koştu.

Bahadır Dede'ye sımsıkı sarılan genç kız, ardından Taner'e selam verdi. Sanki bugün onlarda bir haller vardı. Dede torun birbirlerine bakıp sırıttıklarında Hare şaşkına döndü. Tam ne olduğunu soracaktı ki, Bahadır Dede hızlı adımlarıyla ilerleyip aracın arka kapısını açtı. Kapı açılır açılmaz yaşlı adamın üzerine bir şey atladı. Hare aniden korkuyla çığlık atıp, koşarak Taner'in arkasına saklandı. Elleriyle, aslında daha çok tırnaklarıyla genç adamın omuzlarına kenetlenip ağlak sesiyle bağırmaya başladı. "Ay onu niye getirdiniz? Ya nerden çıktı bu? Bahadır Dede, benim deli gibi korktuğumu biliyorsun!"

Bahsettiği şey Shiba İnu cinsi orta büyüklükte, oldukça sevimli ve şımarık bir köpekti.

"O yüzden Çirkin'i getirdim ya... Bu var ya bu, dünyanın en tatlı köpeğidir ha! Sen bundan hiç korkmazsın. Valla bak! Çok akıllıdır benim oğlum. Hadi oğlum, Hare ablaya koş."

"Dedeeeeeeee!"

Hare çığlık çığlığa Taner'e daha çok yapıştı. Dahası sırtına tırmanmak, omuzlarına yerleşmek üzereydi. Üstelik korkudan gözyaşları bile akıyordu. "Yemin ediyorum bana yaklaşırsa aha buraya düşer geberirim. Vallahi de billahi de..."

Taner daha fazla dayanamadı ve dönüp kızı kollarının arasına yerleştirdi.

"Ne oluyor orada? Bu çığlıklar da ne?"

Nur Hanım'dan sonra Engin de kapıda göründü. Hatta İhsan bile meraktan koşarak gelmişti.

"Ya Nur Hanım, şuraya bakın! Eve köpek getirmişler."

Kafasını kaldırıp kapıdakilere bakan Hare, Engin'in ölümcül bakışlarıyla karşılaşınca hızla Taner'in kollarından çıkıp yine arkasına geçti. Elleri artık titremiyor, en hareketli danslarla oraya buraya sallanıyordu.

"Köpeği ben istedim!" diyen Engin, kıza öfkeyle yanıt verdi.

Hare, ortamın kalabalıklaşmasıyla nihayet ne konumda olduğunu fark edip Taner'le tüm temasını kesti ama yine de ona oldukça yakın durdu. Aslında elinde olsa Engin'in üstüne atlardı ancak bir köpekle sıkı fıkı olmak bundan daha kolaydı onun için.

"Gel oğlum buraya."

Engin'in seslenmesiyle Bahadır Dede köpeğin tasmasını bıraktı. Köpek onu çağıran kişiyi hemen fark etti ve fırlayarak genç adama koştu. Engin tek dizini yere koyup kollarını açtığı an Hare de oraya koşmak istedi ama Çirkin ondan hızlı davrandı. Fişek gibi fırlayan köpek, şımarık hareketlerle Engin'in kollarına atladı.

Genç adamın gerginliği o an silindi. Köpeğin gür, kızıla yakın kahverengi tüylerini okşayıp onu geniş göğsüne gömerken Hare kıskançlıktan delirmek üzereydi.

"Of! Çirkin kadar olamadım," diye fısıldayıp somurttu.

Taner ona döndü. "Ne dedin?"

"Hiç," diyen genç kız dudaklarını sarkıttı ve sonra sevdiği adama seslendi. "Bu köpek hep burada mı kalacak, doktor bey?"

Engin köpeği sevmeye devam ederken "Bir sorun mu var?" diye sordu. Kıza bakarken hâlâ kızgın görünüyordu.

"Hare'nin ödü patlıyor köpeklerden," diyen Bahadır Dede güçlü bir kahkaha patlattı. "Küçükken zavallı hayvanlara o kadar işkence edersen bedelini ödersin işte."

Hare, Bahadır Dede'ye somurtup kollarını göğsünde birleştirdi. Ellerini böyle saklayabilmişti.

Bu sırada Taner, Hare'ye doğru döndü ve elini onun beline yerleştirip gülümsedi. "Korkma," dedi nazikçe. "Çirkin çok uysaldır. Onu çok seversin. Oyun oynamaya bayılır. Senin gibi yaramaz..."

Hare ona yalvarır gibi baktı. "Lütfen Taner, onu götürün."

"Olmaz, kızım," diyen Bahadır Dede araya girdi. "Hayvanların hasta insanlar üzerinde olumlu etkisi varmış. Kudret Bey'im de köpekleri çok severdi eskiden. Çirkin onu mutlu edebilir diye Engin oğlum getirmemi istedi."

"Ben yaparım! Vallahi bir köpek ne yapıyorsa aynısını ben de yaparım Kudret Dede'me. Giderim, yanına sokulurum, oyun oynarım..."

"Hay Allah iyiliğini versin, deli kızım."

Hare kahkaha atıp onunla dalga geçen Bahadır Dede'ye öfkeyle baktı. Oysa teklifinde ciddiydi. Yeniden itiraz edecekti ki adını işitti. Sert bir ses tonu, kızgın bir vurguyla...

"Sen içeriye girip işlerini hallet!"

Engin'in buyurmasıyla Hare genç adama döndü. Aynı anda Taner'in hâlâ beline dokunduğunu fark edip biraz geriye kaydı. Engin'in herkesin içinde ona yine kaba davranması karşısında zaten sıkıntılı olan ruh hali iyice kararardı.

"Tamam, efendim. Sadece Bahadır Dede'ye söylemem gereken bir şey var. Sonra geliyorum," dediğinde Engin gözlerini ondan ayırıp köpeğe çevirdi. Türlü türlü şebeklikler yapan Çirkin dilini sarkıtıp yerde yuvarlanırken, Nur Hanım da içeriye girdi. Belli ki o da köpeği sevmemişti.

Hare, Engin'in bütün ilgisini kapan köpeği kıskançlıkla izleyip sonunda Bahadır Dede'ye yoğunlaştı. "Sare'yle düşündük de, belki onun çiftliğe gelmesi daha iyi olur."

Bahadır Dede sakalını ovuşturdu. "Elbette daha iyi olur. Hemen bugün gelsin." Bir an düşünceli bir şekilde gözlerini kıstıktan sonra Taner'e döndü. "Kamyonetin anahtarını Hare'ye ver, evladım."

Taner anahtarı kıza uzattı.

Hare anahtarı alıp "Ne yapacağım bunu?" diye sordu.

"Bilmem, yemeğe falan kat. Güzel tat veriyormuş."

"Aman Bahadır Dede ya! Ne yani, arabanızı alıp kaçalım mı? Valla şu köpekten sonra bu fikir bana mantıklı gelmiyor değil."

"Akıllı kızım, anahtarı Sare'ye ver. Öğlen on iki gibi gizlice arabaya binip arka koltuğa saklansın. Bizimle gelir. Birkaç güne kadar Taner'le yeni makineler almak için Antalya'ya gideceğiz ama biz yokken de çiftlikte Sare'ye çok iyi bakılır."

"Bundan eminim, dedeciğim."

"Anlaştık o zaman. Hadi, biz havuzla ilgilenirken sen de içeri geç. Seninki kızmasın."

Bahadır Dede iki büklüm halde olsa da dinç bedeniyle villaya yönelirken Hare zevkten dört köşe fısıldadı. "Benim ki mi?"

Sonra Bahadır Dede'nin peşinden gitmek için adım attı ama o an kolundan çekildi. Taner kıza yaklaşarak "Sen de gel çiftliğe," dedi.

Hare kolunu kibarca çekti. Yüzünde bir miktar öfke vardı. "Burada iyiyim ben, Taner."

Koşarak villaya yöneldi ama yaklaştıkça adımları yavaşladı. Kapının birkaç metre uzağında sevdiği adama türlü oyunlar yapan o köpek vardı. Köpeğin erkek olduğunu tahmin ediyordu. *Bir kız gibi resmen cilve yapıyor!* diye düşündü. Asıl sorun ise oradan nasıl geçeceğiydi. Yavaş adımlarıyla köpeğe çaktırmadan Engin'in yanından geçerken, genç adam kafasını kaldırıp gözlerini ona dikti. Hare, o bakışlarda öfke yerine başka bir ifade gördü. Muzip miydi, çapkın mı? Yoksa bir şeyler mi çeviriyordu?

Hare aptal aptal sırıtırken Engin köpeğine talimatı verdi. "Hadi oğlum, şu kıza koş!"

Köpek başını kaldırdı, Hare başını eğdi ve derken ikisinin gözleri karşılaştı. Köpek havladı, Hare çığlık attı. Sonra Çirkin, Engin'in kollarından fırlayarak son sürat Hare'ye doğru koşmaya başladı.

Hare çığlık çığlığa parendeler atıp eve girerken, Çirkin onun oyun yaptığını sanıp hiç yılmadan peşine düştü.

Engin sonunda intikamını almıştı. Sahi neyin intikamıydı bu? Cevabı bilmiyordu ama o kıza gününü gösterdiği için keyfi yerine gelmişti.

Bahadır Dede'nin Kudret Bey'i ziyareti kısa sürmüştü. Yaşlı adam uyuyordu ve uyandığında da kendinde değildi. Anlamsız birkaç cümle dışında konuşmamıştı. Engin her an onun başında durmuş, durumunu kontrol etmişti. Hare ise köpekten korkup kendini odaya kilitlemiş, yarım saat geçmesine rağmen hâlâ çıkmamıştı.

Bahadır Dede'nin aşağıdan seslenip Çirkin'in bahçede olduğunu söylemesiyle inmeye karar verdi. Sare bile ona kahkaha atarken, Hare ellerinin titremesinin geçmesi için uzun süre kendine telkinlerde bulundu. Bu arada kardeşine planları anlattı ve onun arabaya girmesi için kendisinin etrafı kolaçan edeceğini söyledi. Böylece Sare, güvenle çiftliğe gidebilirdi. Sakinleştikten sonra, misafirlere kahve götürmek için mutfağa indi. Mutfağa girdiği sırada bir tıkırtı işitince korkuyla kalakaldı. Yoksa köpek içeri mi girmişti? Etrafa bakındığında, sabah kahvaltılıklara musallat olan kediyi görünce derin bir nefes bıraktı. Kahveleri hazırlarken kedi sırnaşarak gelip bacaklarına sarılınca Hare gülümsedi.

"Bak işte kediler ne kadar tatlılar! Hem de küçücükler. İnsan ne diye o kocaman köpeği besler ki?" İşini bitirince eğilip kediyi okşadı. "Senin adın da Güzel olsun," dedi mutlulukla. "Çirkin ve Güzel... Ama sakın Çirkin'le karşılaşma, tamam mı? Yoksa senin de üstüne atlar şımarık şey."

Kedi miyavlayarak başını kızın ellerine sürdü. Hare kediyi biraz daha sevip dışarıya onun için süt bıraktı. Sonra kediyi de çıkardı ve kapıyı kapattı.

Ev işleri bittikten sonra yeniden odalarına çıktı. Sare içeride hızlı hızlı volta atıyordu. Ablasını görünce koşup panikle sarıldı. "Bittik biz, mahvolduk!" diyerek bir de ağlamaya başladı.

"Ne oldu?"

"Gördü beni... Gö-gördü!" Sare korkudan kekeliyordu.

"Kim gördü?" Hare de şimdi korkuyla kalakalmıştı.

"A-adam..."

"Hangi adam? Engin mi? Aman Allah'ım! Bittim ben!"

"Gö-gördü... Of!"

"Şimdi çağırır beni, azarlar, kovar! Ben onunla hayaller kurarken o beni kovacak. Vallahi de kovacak!"

"O... O değil."

Hare gözlerini kocaman açtı. "O değil mi? Kim o zaman?"

"Başka bir adam... Odadan çıkıp aşağıda olan bitenleri izlemeye çalışıyordum ki, adam bir anda yukarı çıkmaya başladı. Hemen kaçtım ama arkadan görmüş olmalı."

"Taner mi? Bir şey olmaz ondan."

"Hayır, Hare! O da değil. Başkasıydı. Hafifçe gördüm ama böyle iri yarı biriydi."

"İhsan Abi mi?"

"Hasta bakıcı mı? Olabilir."

"Ne yaptı peki? Ne dedi?"

"Hiçbir şey. Kaçtım hemen ama kesin görmüştür."

"Hapı yuttuk! Ne olacak şimdi? İhsan Abi senin evde olduğunu çoktan Engin'e söylemiştir, değil mi? Ama dur... Belki de söylemez."

"Evet ya, belki de söylemez. Hemen en kötüsünü düşünmeyelim."

"Of! Neyse plan hâlâ geçerli. Taner'in arabasının anahtarı sendeydi. Hemen aşağı in, sessizce arabaya bin, arka koltuğa uzan. Onlar da birazdan çıkacaklar. Seni çiftliğe götürürler. Bir şey soran olursa da, adamın hayal gördüğünü söylerim. Neticede aramaya kalkarlarsa da evde kimse olmayacak."

"Tamam, hemen işe koyulalım. Korkudan öleceğim yoksa."

"Ben de öleceğim. Şu köpek varken de yakında ölürüm zaten," diyen Hare, Çirkin'i hatırladı.

Sare biraz olsun gevşedi ve keyifle gülümsedi. "İsminin tam tersi, dünyanın en güzel, en pofuduk köpeği o. Nasıl korkarsın ondan, kelebek ya?"

"Sen gördün mü sanki onu? Böyle kocaman bir şey..."

"Abartma, abla! Çiftlikte onunla oynadım ben. Hem çok özel, asil bir cins, hem de çok tatlı bir şey. Keşke çiftlikte olsaydı..."

"Keşkeeee..."

Sare gülümseyerek iç çekti ve hızlıca ablasına sarıldı. "Beni görmeye geleceksin, değil mi?"

"Muhtemelen senden bir saat sonra gelmiş olurum. Kovulacağım nasılsa!"

"Of! Dur bakalım... Belki de korktuğumuz olmaz."

"İnşallah Sarelle, inşallah. Hadi sen aşağıya in."

"Tamam. Bu arada telefon sende kalsın."

"Hayır hayır, sen al yanına. Ben idare ederim ama senin aramanı beklerken meraktan ölürüm. Hem bu evde telefon var."

"Aradığında ben de numarayı kaydederim."

"Tamam, canım kardeşim." Hare kardeşini çekip yanaklarından sımsıkı öptü. "Dikkatli ol. Çiftlikten hiç çıkma."

"Sen de dikkatli ol. Aklına, kalbine ve Engin'e mukayyet ol."

Hare ağlayacak gibi olsa da gözyaşlarına yenilmedi. İki kardeş son kez sarıldıktan sonra, önce Hare indi. Aşağıyı kontrol edip yavaşça kız kardeşine seslendi. Sare koşarak bahçeye çıktı, arabayı buldu, açtı ve içine yerleşip gözden kayboldu. Hare ters giden bir şey olmadığından emin bir şekilde, derin bir nefes bırakıp salona yöneldi. Girer girmez karşısındaki Taner'e baktı ve Sare'yi ima ederek başını salladı. Genç adam da ona hafif bir karşılık verdikten sonra ayaklandı.

"Dede, biz gidelim," dediğinde Bahadır Dede, Engin'le sohbetini bitirdi.

"Şey geldi mi?" diyen yaşlı adam neredeyse Sare'nin ismini söyleyecekti ki, kendine son anda hâkim oldu.

Hare hemen araya girdi. "Ben mi? Geldim, dedeciğim."

Neyse ki bir kaza yaşanmadı. Onlar çıkarken Hare kapıya kadar eşlik etti. Dışarı çıkamadı, zira Çirkin bir yerlerden fırlayacak diye ödü kopuyordu. Nur Hanım zaten bir süredir ortalıkta yoktu ve Engin de işlerine dönmüştü. Hare kız kardeşi gittiği için üzgün olsa da, onun güvende olduğunu bilerek seviniyordu.

Biraz mahzun bir ifadeyle içeriye girdiği sırada Engin'le karşılaştı. Antrede durmuş onu bekliyordu. Yine gergin görünüyordu. Kaşları çatıktı. Biraz da sinirliydi.

"Gittikleri için çok mu üzgünsün?" diye sordu genç adam doğrudan. "Ya da gittiği için?"

Hare yine dehşete kapıldı. Gözleri kocaman açıldı ve "Kim gittiği için?" diye sordu. Yoksa... Yoksa Engin'in Sare'den haberi var mıydı? İhsan Abi anlatmış mıydı? Adamın bu fazla sinirli hali genç kıza hiç de olumlu sinyaller göndermiyordu.

"Yoksa... Yoksa biliyor musunuz?"

"Neyi biliyor muyum?"

"Şeyi işte..."

"O herifle sevgili olduğunu mu?"

Hare'nin mavi gözleri irileşti. "Kiminle sevgiliyim?"

"Kiminle olacak, Taner'le?"

"Taner mi?"

Genç adam bir adım yaklaştı kıza. Hare'nin kocaman açılmış gözlerindeki o mavi renk, yaz gününde ışıldayan bir deniz gibi parlamıştı.

Engin'in keskin ve kızgın bakışları kızın o maviliklerine saplanıp kalırken "Doğru mu?" diye sordu. Tek kelime söylemişti ama sanki bir sürü kelimeyle azarlar gibiydi.

Hare konunun kız kardeşi olmadığını anladığında derin bir nefes bırakıp gülümsedi. "Ah, tabii ki doğru değil," dedi ve birdenbire Engin'in Taner'le ilgili soru sorduğunu fark etti. Kardeşine ve gizledikleri şeylere o kadar dalmıştı ki, soruya odaklanamamıştı. Korku yavaşça kalbini terk ederken yerine güçlü bir çarpıntı yerleşti. "O benim sevgilim değil," dedi. O da bir adım attı. Engin'in bunu sorması, bunu adeta kızarak sorması onu delice mutlu etmişti.

"Neden sürekli onunla yalnız kaldığını bilmek istiyorum o halde!"

"Efendim?"

"Taner'le sürekli baş başa bir şeyler konuştuğunu fark ettim. Ne çeviriyorsunuz?"

"Ah, gerçekten benim Taner'le ne konuştuğumu mu merak ettiniz, doktor bey?"

Engin kaşlarını daha derinden çattı. "Elbette hayır!" dedi sertçe. "Sadece konunun benimle, ailemle ve bu evle ilgili olup olmadığını öğrenmek istiyorum!"

"Değil," dedi genç kız. Gülümsedi. Tatlı ve şaşkındı. "Taner, abimi tanır. Onlar arkadaşlardı. Abimden haber alıp almadığını merak ediyordum. Uzun zamandır aramadı da beni." Bu kadar kısa sürede ve bu yoğun baskı altında böyle bir yalan bulabildiği için kendini tebrik etti.

Genç adamın ifadesi gevşer gibi oldu. "Abini merak ettiğin için mi Taner'in kollarına atlamıştın?"

"Ne? Ne zaman?"

"Çirkin geldiğinde."

"Korktuğum için!" diyen Hare ellerini beline yasladı. "Yakınımda siz olsaydınız, sizin üstünüze atlardım muhtemelen." Bunu söyler söylemez dilini ısırdı. "Yani korkudan kimin üstüne atladığımı bilemedim de... Bahadır Dede beni taşıyamayacağı için kurban Taner oldu."

Hare, burada durup sevdiği adama açıklama yaptığına inanamıyordu. Tıpkı iki sevgili gibi, üçüncü bir kişi yüzünden tartışıyorlardı. Bu, hayallerinin bile ötesindeydi.

"Korkunca ellerin titredi mi yine?"

Hare, Engin'in ilgisine inanamıyor, mutluluktan uçuyordu. Nihayet ellerine odaklandı. Ellerini öne doğru uzattı. Şimdi iyiydi. "Evet... Ama artık geçti."

Engin Dinçerler, kızın elleriyle ilgilenmesinin bir hekim hassasiyeti olduğuna inanmak istedi. "Taşikardi de oluyor mu?" diye sormaya devam etti.

Hare şaşkınlık ile mutluluk arası çakırkeyif bir halde sırıttı. "Çarpıntı mı yani? Evet oluyor."

Genç adam aralarındaki son adımı da kapattı ve aniden kızın ellerini tuttu. Hare heyecandan derin derin soludu. *Sen tutunca titremiyor* demek istedi ama sonra sustu.

"Isıda sorun yok," dedi Engin o çekici ifadesiyle kıza bakarak.

"Muayene mi ediyorsunuz beni?"

Hare'nin sevimli bir gülüşle bu soruyu sormasıyla genç adam ağır ağır başını salladı. Her haliyle öyle karizmatikti ki, Hare bir an taşikardi geçirdiğini düşündü.

"Bacaklarında üşüme oluyor mu?"

Bacaklarım mı? Hare soruyu anlamaktan, konuya odaklanmaktan çok uzaktı. Gözlerini Engin'den çekemiyor, aklını ona veremiyordu. Sadece kalbi çalışıyordu. Kalbinden çok iyi anlayan ama kalbini okuyamayan o adamın adıyla durmadan çarpan o kalp çalışıyordu.

Nihayet soluklandı ve "Hayır. Bacaklarım üşümüyor," dedi.

Engin derin bakışlarını onun saçlarından boynuna indirdi. Hare gibi dağılmamış, aksine bütün ipleri de tamamen eline almıştı. "Aile geçmişinizde kalp rahatsızlığı var mı? Ya da nörolojik vakalar. Parkinson gibi, Alzheimer gibi?"

"Yok, doktor bey," dedi Hare ciddiyetle. Oysa elleri hâlâ Engin'in ellerindeydi. Avuçları alev almak üzereydi.

"Ritim bozukluğu oluyor mu?"

Kız yine başını salladı. "Ben çok küçükken bir keresinde abimi öldüresiye dövmüşlerdi. Ben de her saniyesine tanık olmuştum. O olaydan sonra çok korkunca, heyecanlanınca ya da stres anlarında ellerim titriyor. Yani bir süre sonra kontrol edebiliyorum ama yine de çoğu zaman beklemem gerekiyor. Bu arada işlerimi de görebiliyorum tabii, öyle fazla..." Durmadan konuştuğunu fark eden kız durakladı. "Affedersiniz! Kısa cevaplar... Unutmuşum."

Engin ilk kez o an hafif de olsa gülümsedi. "Bu durumda uzun cevaplar verebilirsin."

Hare bu durumda cevap bile veremezdi ki! Bu adam ne diye gülümsemişti şimdi? Bütün konsantrasyonu puf diye uçmuştu. Sahi, neye konsantre olmuştu ki? Ah, elbette Engin'in ilgisine, sorularına, yakışıklılığına, o harika gözlerine, karizmatik sesine, boyuna, posuna, en çok da aşkına...

"Sadece biri ellerimden tutunca geçiyor," dedi. Bunu söylediği için pişman oldu. Bu düpedüz *Ellerimi artık sen tutar mısın?* demekti.

Ancak Engin bu yanıtı bambaşka bir şekilde anladı. Hızla ellerini kızdan çekti. "Ellerini Taner mi tutuyor?"

Hare kaşlarını çattı. "Hayır!" dedi. Sonra dayanamadı ve "Neden soruyorsunuz?" diye üsteledi. Bir adım daha attı. Artık çekinmiyor, korkmuyor, dahası apaçık bir şekilde her şeyi söylemek istiyordu. Engin de bu kadar üstelediğine göre, belki o da artık bir şeyler hissediyordu. Belki yıllar öncesini hatırlamadan bile Hare'den hoşlanabilirdi. Genç kız, minik de olsa bu umuda sığındı. "Sahiden, neden soruyorsunuz?"

"Evimde uygunsuz görüntüler istemiyorum!"

"Korktuğum için ona sarılmış olmam uygunsuz mu geldi size?"

"Kesinlikle!"

Hare için artık zaman akmıyor, o anda, Engin'in gözlerinde, söylediği şeylerde takılı kalıyordu. Kalbi bugüne kadar hiç olmadığı şekilde heyecanla gümbürdüyor, gözlerini bile kırpmadan sevdiği adama bakıyordu. Sonsuza kadar bu şekilde kalabilirdi ama bu kısa sürdü. Aniden Çirkin koşarak içeriye girdi ve deli gibi havlamaya başladı. Hare düşünmeye dahi fırsat bulamadan Engin'in kollarına zıpladı. Bir saniye sonra Engin'in onu çekip kaldırdığını, o güçlü bedenine yasladığını, onu kolları arasında tutup kucağına aldığını fark etti. Kollarıyla sevdiği adamın boynuna sarıldı. Kendini yapabildiği kadarıyla Engin'in göğsüne gömdü, gözlerini sımsıkı yumdu ve orada sonsuza kadar kaybolmak istedi.

"Çirkin, dışarı!"

Engin, kızı kucağında güvenle tutarken köpeği birkaç ikazdan sonra yeniden bahçeye gönderebildi. Köpek gittikten sonra da kızı bırakmadı. Onu tutmaya, o hafif, zayıf bedenini güçlü kollarıyla yerden kesmeye devam etti.

"İşte bundan bahsediyordum," diyen Hare dehşetle açılan gözlerini, aralarında sadece santimler olan Engin'in gözlerine kenetledi.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu genç adam. Gözleri kızın aralık dudaklarına indi.

Hare istifini hiç bozmadan yanıt verdi. "Korktuğumda ne yaptığımı, kimin üstüne atladığımı bilmiyorum."

"Bu oldukça kötü..."

"Ve uygunsuz."

Engin yavaşça başını salladı. "Uygunsuz..."

"Şu an uygunsuz bir haldeyim." Kız neredeyse kahkaha atacaktı. Onun kucağında olduğuna ve bu konuşmayı yaptıklarına inanamıyordu.

"Benimle olduğunda değil," dedi genç adam.

Hare tatlı bir şekilde dudaklarını büzdü. "Korktuğum için beni sakinleştirmek istediniz, değil mi? Neticede bir doktorsunuz."

"Doğru bildin, güzelim."

Güzelim mi? Hare bayılacaktı ama neyse ki çok güvenli, çok güzel bir yerdeydi.

"Ama her korktuğumda böyle sakinleştirilmeyi bekleyemem."

"Hayır." Gözleri kızın gözlerini buldu.

"Sorunum ne sizce?"

Engin arsız bir ciddiyetle Hare'ye bakmaya devam ederken "Sorunun psikolojik," dedi. Sanki kız hâlâ kucağında değilmiş gibi, "Sana hafif bir beta bloker yazacağım," diye devam etti.

Hare şaşkınca baktı. "O nedir?"

"Sempatik sinir sistemini uyaran adrenalini bloke eden ilaçlar. Kalp çarpıntını dengeleyecektir."

Bu cümle bile Hare'nin duyduğu en romantik şeylerden biri olabilirdi. "Buna ihtiyacım var."

Genç adam kızın yüzüne doğru hafifçe eğildi. "Şu an benim de..."

Tam o anda duyulan bir ses, konuşmalarının, bakışmalarının ve büyük bentleri yıkan yakınlaşmalarının arasına girdi. Nur Hanım koridordan seslene seslene geliyordu.

"Engin! Oğlum, bugün beni Antalya'ya götürür müsün?"

Genç adam aniden Hare'yi bıraktı. Kız bir an dengesini bulmakta zorlansa da, ayaklarının ne amaçla bedeninde olduğunu hatırladı. Dik durmaya çalıştı. Ve başardı.

Nur Hanım antrede göründü. Önce oğluna, sonra Hare'ye baktı. "Hizmetçi! Senin mutfakta olman gerekmiyor mu?" diye sordu öfkeyle.

Hare kadının aşağılayan ses tonundan nefret etti. Doğrusu Çirkin'in havlamasını şu kadının sesine tercih ederdi. Yüzündeki kızarıklık ve kalbindeki çarpıntıyla mutfağa yöneldi. Köşeyi dönmüştü ki, Nur Hanım'ın onun hakkında konuştuğunu duydu.

"Bu kızdan hiç hoşlanmıyorum!" demişti oğluna.

Ve oğlu, Engin Dinçerler de yanıt vermişti. "Ben de!" demişti sertçe. "Ben de!"

Hare işittiği şeyin şokuyla yalpaladı. Bir an için yanlış ya da eksik duyduğunu düşündü ama bu kadar iyimserliğin aptallara göre olduğunu anladı. Engin'in ona az önce yaşattığı o tatlı anları bile doyasıya sindiremeden bunları duymak haksızlıktı. Yalan mıydı yani o yakınlığı, o soruları, o ilgili ve tatlı bakışları... Yalandı demek ki!

Kalbinde yarım kalan heyecan yerini usulca öfkeye, acıya ve hayal kırıklığına bıraktı. Ona karşı bu kadar zayıf ve kırılgan olduğunu anlamak genç kızın kendine duyduğu saygınlığı da gölgeledi.

"Ne sanmıştım ki?" diye fısıldadı. "Engin Dinçerler'in, evinde çalışan, şımarık bir köpekten korkan ve elleri sürekli titreyen bir kıza gerçekten değer verdiğini mi? O devasa egosundan sızıp onun için anlamlı bir hale geldiğini, onun dikkatini sonunda çekebildiğini mi?" Sandığı her şey koca bir palavradan ibaretti. Bunca zaman onun aşkı için bir sürü saçmalık yapmış, kendinden ödün vermiş, sadece bu adama bakarken

bile titremiş, heyecanla ondan minicik bir hatırlama anı beklemişti. Paniklemiş ve amatör tepkiler vermişti. Sahipleri mafyadan adamlar olmasına karşın koca bir barı soğukkanlılıkla soyabilmesine rağmen, bu adamın karşısında tüm savunma mekanizmasını kolayca yerle bir etmişti. Tedbirsiz ve kontrolsüz davrandığı için gördüğü bu muameleyi de hak etmişti.

"Bu kadar yeter!" dedi nefretle. Madem doktor bey Hare'den hiç hoşlanmıyordu, o halde Hare de onu sevmekten vazgeçecekti. Dilediği olmuştu işte... O adam kendinden nefret ettirerek, Hare'nin yirmi iki yıllık aşkını bitirecekti. Suç tamamen onundu. Yaşanabilecek güzel bir aşkın katili olmayı seçtiyse, Hare de kalbini kurban etmeyi göze alabilirdi. Hem, hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olan, karşılık alacağı o günü beklemektense, bu aşkı tek hamlede silip atmak daha mantıklıydı.

"Nasıl yapacağım?" diye söylendi gözyaşları durmadan akarken. "Nasıl yapabilirim?"

Sonra bu sorudan da, cevabından da vazgeçti. Zamandan başka neye sığınabilirdi?

Sare'den ayrı geçen ilk geceleri Hare için epey zor oldu. Zaten kalbindeki yıkımın altında kalmıştı, bir de kız kardeşinin gidişi onu gece boyu ağlatmıştı. Huzur bulduğu tek şey olan mektubu cüzdanından çıkardı. Yedi yaşındayken, çocuk kalbiyle yeni arkadaşı Engin'e yazdığı o mektubu... Şimdi mektubu okurken huzur bulmak bir yana, satırlar onu daha çok hüzünlendiriyordu. Mektup sahibine asla verilmeyecekti, bu açıktı. O halde bu aptal mektubu saklamanın ne anlamı vardı ki? Genç kız normal bir defter sayfası büyüklüğündeki mektubu iki eliyle tutarak yırtmaya hazırlandı. Titreyen ellerinde hışırdayan kâğıdın üstü biraz zedelenince Hare de sanki kendine geldi. Engin'e şu an hiç de iyi hisler duymasa da anılarına kıyamıyordu. Bu o kalpsiz kalp cerrahı Engin Dinçerler'in bile karışamayacağı, saf, temiz bir çocukluk hatırasıydı ve onu yırtamazdı. Bu kadar yıl yanında taşıdıktan sonra, ilk rüzgârda savrulmasına izin veremezdi. Kalbi acıyordu ama bunu mektubundan çıkaramazdı.

Kâğıdı yeniden katlayıp güvenli yerine koydu. Onu yırtarsa sanki her şeyi bitirecekmiş gibi hissetmişti.

Uyumadan önce ev telefonuyla abisini aradı ama Oğuz'un telefonu yine kapalıydı. Ardından bardan bir arkadaşını da arayıp, hal hatır sorar gibi yaparak soygunla ilgili bir gelişme var mı diye öğrenmeye çalıştı. Barmen çocuğun dediğine göre, polis artık gelmez olmuştu ve soygun çalışanlar arasında bile unutulmaya başlanmıştı. Hare kendisinden şüphelenilen bir durum olmadığı için rahat bir nefes alsa da, Doğu'yu sormayı ihmal etmedi. Barmenin Doğu'dan haberi yoktu, çünkü o da artık uğramıyordu. Zaten bar da bir süredir tadilat için kapanmıştı.

Hare bu habere bir hayli sevindi. Kapanmış bir barda çalışan herkes bir yerlere gidebilirdi. Bu ona özgü bir durum olmayacaktı. Yine de Hare, Doğu'nun o buzdan bakışlarını hatırlayınca karamsar düşüncelere kapılmaktan kendini alıkoyamadı. Bir an için Doğu'nun gelip onu bulduğunu hayal etti. Bu eve geldiğini, onu yakasından tuttuğu gibi işkence yapmak için sürüklediğini düşündü. Engin Dinçerler o an ne yapardı acaba?

"Kesin Doğu'ya para verip daha çok işkence görmemi isterdi!" diyerek dudak büktü. Engin'in onu koruyacağını düşünebilirdi, eğer o kahreden sözlerini duymasaydı.

Zor da olsa uykuya daldı ancak bu defa kâbuslar onu rahat bırakmadı. Hare kâbuslardan korkmuyordu. Gerçekler daha korkunçtu. Düşünmesi gereken çok şey vardı. Kalbini paramparça eden bir adam, aniden ortaya çıkabilecek olan polisler, Doğu, kız kardeşinin geleceği ve gerçeklerin açığa çıkması durumunda Bahadır Dede'nin yaşayacağı hayal kırıklığı... Bir başka lanet olası sorun da bomboş cüzdanıydı elbette!

Umutsuzca yeni güne uyandı. Her zamanki gibi kahvaltıyı hazırladı, bu defa dışarı çıkarmakla uğraşmadı. Nur Hanım'ın azarlarını işitecek durumda değildi.

Her zamanki gibi sabah sporundan sonra gelen Engin kahvaltıya ilk oturandı. Hare ona bu kez günaydın bile dememişti. Onunla konuşmamaya, isteklerini sormamaya çalışmış, çoğunlukla başarmış olsa da ona bakmamayı becerebilmek için katetmesi gereken çok yol olduğunu fark etmişti. Sanki Engin de aynı

kararları almıştı. Hare onun bir kez bile kendisine baktığını görmemişti. Elbette insan hoşlanmadığı birine ne diye bakardı ki?

"İstediğiniz bir şey yoksa, İhsan Abi'yi kahvaltıya çağırıp Kudret Dede'nin yanında kalacağım," diyerek en sonunda aralarına bir iletişim kanalı açtı.

Engin dünden kalan gazeteyi okurken, *nereye gidersen git* dercesine başını sallamakla yetindi. Hare hışımla saçlarını savurdu, koşarcasına çıktı. Neyse ki Nur Hanım hâlâ uyuyordu ve Hare onun yüzüyle güne başlamadığı için bir parça da olsa seviniyordu.

Kudret Dinçerler'in odasına girdiğinde İhsan'ın orada olmadığını gördü. Anlaşılan hastabakıcı da uyanmamıştı. Birkaç saniye sonra o da içeriye girince Hare kahvaltının hazır olduğunu söyledi. Adam teşekkür edip mutfağa yönelmeden önce "Birazdan uyanabilir," diyerek yaşlı adamı gösterdi.

Hare gülümsedi. "O halde ona ilk günaydın diyen ben olurum."

"Hızlı bir kahvaltıdan sonra ben de gelirim. Sonra Kudret Bey'e kahvaltısını yediririz."

Hare başını salladı ve adam çıkmadan önce ona dünü hatırlatan bir soru sormaya cesaret edebildi. "Sahi dün yukarıda ne arıyordun, İhsan Abi?" diyerek doğrudan konuya girdi.

Adam son derece sıradan bir tavırla yanıt verdi. "Engin Hocam evde spor aletleri olduğunu söylemişti. Onları arıyordum."

"Buldunuz mu?"

"Bulduk bulduk. Müştemilattaymış. Anahtarlar Bahadır Amca'da kalmış. Bugün Taner getirecek. Şezlongları falan da çıkaracağız. Havuzu açacaklarmış."

"Anladım."

Hare sonunda adamın gitmesine izin verirken derin bir nefes bıraktı. İhsan Abi Sare'yi sormuyordu. Demek ki bir kriz yaşanmamıştı. Belki de kardeşinin düşündüğü gibi olmamıştı. Adam Sare'yi görmemiş bile olabilirdi. Günün tek rahat anı buydu ama o da kısa sürdü. Yanında uyuyan adamın hali genç kızı yeni bir hüzün dalgasına savurmuştu.

Kudret Dinçerler'in yanındaki boş koltuğa oturduğunda, yılların izlerini taşıyan sol elini iki avucunun içine aldı. Yaşlı adam hırıltılı nefesler aldığı uykusunda rahat görünüyordu. Hare onun hayatındaki başarıları bilmese de, bazı şeyleri gözlerinin önüne getirebiliyordu. Şimdi delice titrese de avuçlarındaki bu elin, birçok insanın hayatını kurtarmaya aracılık ettiğini tahmin etmek zor değildi. Binlerce ameliyata girmiş, binlerce insanın saygısını, sevgisini, duasını kazanmış olmalıydı. Muhakkak kaybettiği savaşlar da olmuştu ama onun, işini hakkıyla yapan bir cerrah, aynı zamanda iyi bir insan olduğunu biliyordu. Engin'in fiziksel özelliklerini de büyükbabasından aldığını şimdi daha net görebiliyordu. Zaten o kalpsiz kalp cerrahı, cadı annesine hiç benzemiyordu. *Neyse ki!*

Hare, Engin'in yine cerrah olan babasını görmemişti ama dedesine benzediğini biliyordu. Uzun boylu, ihtişamlı bir yapıları vardı. Babası da böyle görünüyor olmalıydı.

"Kudret Dedeciğim," diye fısıldadı yavaşça. "Senin çok iyi biri olduğunu biliyorum. Torunun neden sana çekmemiş ki?"

Gülümsedi sonra. Ne Engin'i, ne de bu yaşlı adamı yeterince tanıyordu. Sadece tahminleri ve içgüdüleri vardı. Kimseye söylemediği, kendine bile itiraf edemediği şeyleri hasta ve bilinçsiz bir adama dökmeye, ona tüm dertlerini anlatmaya başladı.

"Ne olurdu sanki Engin beni sevseydi? Ben sevilmeyecek biri miyim? Anne ve babamı çok küçükken kaybettim ve bu yüzden çocukluğumu bile yaşayamadım. Belki yeterince çocuk kalamadığım için çok masum biri de olamadım. Hırsızlık yaptım ve sonra kaçtım. Ne yapayım be dedeciğim, hayatım boyunca istediğim hiçbir şey olmadı ki... Abim tam bir işe yaramaz çıktı. Size ne kadar uzak şeyler, değil mi? Ama kız kardeşim Sare, sizin ailenize benziyor. Bence o yanlışlıkla bizim ailede doğdu. Zeki, başarılı ve çok uysal bir kız. Tanısan onu, beni sevdiğinden daha çok seversin."

Acı dolu bir gülümseyiş gönderdi. "Hoş, sen de beni değil Gülce'yi seviyorsun. Nükleer tıp uzmanı o kızı... Torunun da onu seviyor olmalı. Beni niye sevesiniz ki?"

Gözyaşları akarken başını eğdi. Kalbi parçalanmak üzereydi.

"Kızım," diyen cılız bir ses duyunca başını kaldırdı. Bir zamanlar yeşilin tonlarına sahip gözleri artık gri harelerle çevrilmiş olan ve güçsüzce ona bakan yaşlı adamı gördü.

"Dedeciğim..."

Kudret Dinçerler gözlerini hafifçe kapattı. "En son... 1974'te böyle... tipi olmuştu. Bu... gece de kar... çok... yağdı mı?"

Hare gözlerini kocaman açtı ve başını salladı. "Bu defa da çok yağdı. Fakat yağan kar tıpkı pamuk gibi. Avuçlarımı uzattığımda sanki minicik pamuklar ellerime doluyordu."

Adam gülümsedi. "Ben en... çok... baharı severim."

"Ben de..."

"7013... numaralı hasta... müşahede... altında tutulsun."

"Peki, efendim." Hare yaşlı adamı hiç itiraz etmeden dinleyip, onunla konuşmaya devam etti. "Acıktınız mı, efendim?"

Adam onu anlamamış gibi gözlerini uzağa dikti. Öksürdü ama hemen geçti. "*Chateau Lafite*," dedi muhteşem bir Fransızca aksanıyla. "1935 mahsulü... En sevdiğim..."

Hare'nin mavi gözleri irileşti. "Gerçekten krallara layık."

Kudret Bey ona dönüp hafifçe göz kırptı. "Baban nasıllar... kızım. Amerika'da mı?"

Hare için nefret ettiği Gülce olma zamanı gelmişti. "Evet, efendim. Ziyaretinize gelecekler."

Yaşlı adamın gözleri kapanırken odanın kapısı aralandı. Engin içeriye girdiğinde Hare hemen doğruldu. Genç adam bir süre boyunca kızla göz temasını kesmedi, sonra "Oturabilirsin," dedi.

Hare yeniden koltuğa yerleşirken Engin de büyükbabasının yanında ayakta durup durumunu izledi.

"Konuştu mu seninle?" diyerek Hare'ye döndü.

Kız başını salladı. "Anlamsız cümleler kurdu sadece."

"Oğlum," diyen yaşlı adam Engin'e baktı ve onu tanıyarak gülümsedi. "Bana ne zaman... torun..." Şimdi de Hare'ye bakıyordu. "Artık bir torun... görmek istiyorum."

Engin hafifçe gülümsedi. "Senin zaten minik bir torunun var, büyükbaba. Ercüment'in kızı Mia... Ona bayılırsın sen."

Yaşlı adam bir an düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Ercüment kim?"

Engin erkek kardeşini hatırlatmaya çalışmadı. "Sadece eskiden tanıdığınız biri."

"Gülce... İlk çocuğunuz... kız olsun..."

Hare şaşkınca mavi gözlerini kırpıştırdı. Bir oyun bile olsa, Engin'in kızını doğurduğunu düşündü ve aniden kalbi gümbürdedi. "İnşallah, dedeciğim," dedi gülümseyerek.

Yaşlı adam gözlerini kapatırken derin bir nefes verdi. Engin solunum cihazının maskesini yaşlı adamın ağzına yerleştirdi.

Hare, Gülce olmaya devam etmediği için mutlu, ama yaşlı adamın kötü durumu yüzünden üzgün bir halde ayağa kalktı. "Ben kahvaltısını getireyim." Kudret Bey'in yemesi gerekenleri liste olarak daha önce almıştı. Onu zorlamayacak ve yutması kolay şeyler verilecekti.

Genç kız Engin'den yanıt vermesini beklemedi, zaten onun da öyle bir niyeti yok gibiydi. Kapıya ulaştığı anda İhsan da içeriye girmişti.

Öğlene doğru Kudret Bey son derece teknolojik tekerlekli sandalyesiyle dışarıya çıkarılmıştı. Bir parça kendindeydi. En azından sıcak bir günde, Baharlıkoy'da olduğu söylenmiş ve o da bunu anlamıştı. Hare işlerini bitirip kapıya kadar çıktı ve ev ahalisini izlemeye başladı. Dışarıya tamamen çıkmadı, çünkü Çirkin kapıya oldukça yakın yerlerde koşuyor, Engin'e oyunlar yapıyor, hatta ondan bir an bile uzaklaşmıyordu.

Doktor bey de köpeğe ilgi gösteriyor, Hare'yi olduğu yerden kıskançlık krizlerine sokuyordu. Hare, Engin'in köpeğe olan sevgisinin gerçek olduğunu görebiliyordu. Ona gösterdiği ilgi gibi sahte değildi.

"Hocam, köpeği alayım mı?" İhsan'ın sesini duyan Hare dikkatini oraya verdi.

Engin de bu sırada "Hayır," dedi. "Büyükbabama yaklaştırmadan önce onu yıkamam gerekecek."

"İsterseniz ben halledeyim."

Engin "Ben yaparım," diyerek köpeği bahçe sulamasında kullanılan musluğa doğru götürdü.

Hare, Engin'e kızgın ve kırgın olsa da, onun böyle basit ve gündelik hayata dair bir şeyi yapmasını keyifle izledi. Dahası genç adam köpeği köpürtürken gülümsedi ve genç kız o gülümseyişi kalbinde bir çarpıntı olarak hissetti. Çirkin de Engin'in ilgisinden hoşlanmış gibi tüm köpüklerini şımarıkça onun üstüne silkeledi. Hare iyiden iyiye zavallı köpeği kıskanırken dakikalarca onları izledi. Derken aklına bir fikir geldi ve koşarak mutfak bahçesine gidip dün ortalıkta dolanan kediyi buldu. Oradaki hortumla kediyi yıkamaya çalışırken heyecanlıydı. Ancak sudan hiç hoşlanmayan kedi Hare'nin kollarını tırmalayarak incecik kesikler içinde bıraktı.

"Çirkin bile senden akıllı, işe yaramaz kedi!" diyen genç kız, ellerinden kurtulmak için canla başla gayret gösteren kediyi yine de bırakmadı. Sonra onu eski bir havluya sarıp kucağında yatıştırmayı başardı. Kedi, Hare'nin kollarında olmaktan memnun bir şekilde bahçeye çıkarıldığında Çirkin de Kudret Bey'in ayaklarının dibine yatmıştı.

Engin ortalıkta görünmüyordu ve Nur Hanım da verandada güneşleniyordu.

Hare, kediyi yaşlı adama götürmeden önce hasta bakıcıya seslendi. "İhsan Abi, Çirkin'i biraz uzağa götürür müsün lütfen? Kudret Dedem için başka bir şeyim var. Daha çok seveceği bir şey..."

İhsan gülerek köpeğin tasmasını tutup onu bahçede gezdirmeye başlarken Hare kucağındaki kediyle yaşlı adamın yanına gitti.

Neyse ki Kudret Dinçerler kendindeydi.

"Bakın efendim, size ne getirdim."

Yaşlı adam gözlerini kaldırdı. "Ver... bakayım... onu bana..."

Hare kediyi yaşlı adamın kucağına bırakırken, tırmalamasın diye oldukça dikkatli davrandı. Kedi bu durumdan hoşlanmazsa en fazla kaçardı ama denemeye değerdi. Hare kedilerin insanı sakinleştirdiğini biliyordu. Tabii uslu kedilerin... Yaşlı adamın kucağına yavaşça bıraktığı kedi kaçacak gibi oldu ama Kudret Bey kedinin tüylerini hafifçe okşayınca rahatını bozmadı.

"Çok tatlı, değil mi?"

Yaşlı adam gülümseyerek başını salladı. "Bizim Mitral'e... benziyor."

Hare, mitral kapağın kalbe ait bir parça olduğundan haberdardı. Bir kalp cerrahının kedisinin adını mitral koymasını elbette yadırgamadı.

"Çok uysal..."

Kedi esneyip gözlerini hafifçe kapattığında Hare kahkaha attı. "Oh, hayat sana güzel! Buldun Kudret Dede'min nazik ellerini, yayıl bakalım."

"Bu eller... artık... nazik değil, Gülce."

Hare, Gülce ismine bile takılmadı. "O eller ne hayatlar kurtardı kim bilir..."

"Artık... sadece kedi seve... Hiç... anlamı... kalmadı."

Hare, yaşlı adamın tekerlekli sandalyesinin önünde diz çöktü. Kedinin rahatını bozup onu biraz ileriye aldı ve başını hafifçe Kudret Bey'in dizlerine yasladı. Ne kadar süre öyle kaldı bilmiyordu ama Engin'in sesini duyunca hızla doğruldu.

"Burada ne oluyor? Bu... Bu kedi de nereden çıktı?"

Engin, büyükbabası uykuda olduğu için kısık sesle konuşuyordu ama gözlerinden çıkan ateşler Hare'yi çoktan yakmaya başlamıştı.

Genç kız ayağa kalkıp kediyi göstererek gülümsedi. "Ben getirdim. Çirkin kucağa alınmayacak kadar büyük olunca..."

Engin kıza doğru sert, keskin bir adım attı. "Sen ne yaptığının farkında mısın?" diye sordu öfke içinde. Aynı anda kediyi yavaşça büyükbabasının kucağından alıp yere bıraktı.

Hare korku ve endişeyle geriye kaydı. Yanlış bir şey yaptığını düşünemiyordu. "Ne-neden?"

"Bir sokak kedisini yaşlı bir hastanın üstüne mi atıyorsun? Büyükbabamın kediye alerjisi olup olmadığını, kedinin hasta ya da enfeksiyonlu olup olmadığını bilmeden, bir veterinerin kontrolünden bile geçirmeden, bir sürü sorun oluşma ihtimaline aldırmadan hem de! Bu kadar aptal mısın gerçekten?"

Hare çaresizce "Yıkadım" dedi. "Sizin Çirkin'i yıkadığınız gibi, ben de kediyi yıkadım. Hastalığı da yoktu, tertemiz yaptım, yemin ederim."

"Bana sormadan o küçücük beyninle iş çeviriyorsun, öyle mi?"

Hare gözlerini birkaç kez hızlı hızlı kırptı. Uzaktan Nur Hanım'ın da aynı nefretle kendisine baktığını görünce dayanamadı. Masmavi bir denize benzeyen gözlerini sevdiği adama çevirdi. "Hayvanların hastalara iyi geldiğini söylemiştiniz. Ben de bu yüzden onu getirdim. Kötü bir niyetim yoktu!"

Engin kızın kolundan kabaca tuttu ve onu büyükbabasından uzağa götürdü. Hare canının yanmasına rağmen direnç göstermedi. "Özür dilerim," dedi panikle. "Sadece yardım etmeye çalışmıştım."

Engin o an kızın kollarındaki kesikleri fark etti. Vücudunun görünen yerlerinde, kedinin onu tırmaladığı belli olan bir sürü incecik, kızarık çizgi vardı. Bir anlığına bu yaraları yok etmek istedi ama baskın olan öfkeli diğer yanı kızı sarstı.

"O kedi büyükbabamı da tırmalayabilirdi!"

"Hayır!" dedi Hare gözlerinden akan yaşları bile silmeden. "Uysal bir kedi... Sadece her kedi gibi sudan hoşlanmadığı için biraz huysuzluk yaptı bana."

"Ya da aptalın biri olduğun için... Her işe burnunu sokan bir cahil olduğun için bunları hak ettin!"

Hare kolunu çekti, derin ve hızlı hızlı soluklanırken hıçkırmamak ya da sinirle bağırıp çağırmamak için kendine hâkim oldu. Öfkeli, mavi gözleri Engin'in aleve dönen yeşil gözlerine kenetlendi.

"Aptal, düşüncesiz ve cahil olabilirim ama kötü biri değilim! İyi niyetim için özür dilerim!"

Engin aynı kaskatı tavrını bozmadıysa da sanki bir parça pişmanlık gözlerine birikti. "Seni bu aralar büyükbabamın yanında görmek istemiyorum!"

Hare ölecekmiş gibi bir acı hissetti. O yaşlı adamı sevmişti, ona kötülüğü dokunamazdı. İşittiği onca azardan çok, bu sözler onu kırdı. Gözlerinden aniden bir dalga indi. Başını yere eğdi, saçları yüzüne duvar oldu. Sonra usulca "Tamam," dedi ve eve gitmek için sağa döndü. Engin'e son kez bakmayarak ama onun kendisine hâlâ aynı sertlikle baktığını bilerek, kollarındaki çiziklerin değil, kalbindeki o derin ve büyük kesiğin acısıyla hızla

eve doğru ilerledi. O an etrafında dolanan kediyi görünce öfkeyle "Defol git!" diye bağırdı. İçeriye girmeden önce de Nur Hanım'ın gözleriyle karşılaştı. O da tıpkı oğlu gibi bakıyordu. Hare kadını boğmakla, sessizce mutfağa kaçmak arasında bir tercih yaptı. Neyse ki cinayet şıkkını seçmemişti.

Hare gittikten sonra bile onun gidiş yoluna bakan Engin Dinçerler, derin ve sıkıntılı bir nefes bıraktı. Hare'nin yaptığını düşündükçe öfkesi yine alevleniyordu. Böyle bir şeyi ona sormadan nasıl yapardı? Şüphesiz o kız işittiği her şeyi ya da en kötü muameleyi hak etmişti. Aslında Engin onu kovmayı bile düşünmüş, bu cümle ağzına kadar gelmiş ama söylememeyi başarmıştı.

Ona öfkeliydi, çok çok öfkeliydi! İyi niyetine dair içinde bir şüphe taşımasa da, kızın kendi başına bu kararı vermesi onu delirten asıl şeydi. Kedi veya köpek... Ya da herhangi bir hayvan... Öylece büyükbabasının yanına bırakılamazdı. Çirkin'in bütün kontrolleri yapılmıştı ve bir insana saldırmayacağını biliyordu ama bir sokak kedisinin ne yapacağını kim önceden kestirebilirdi?

Sakinleşmek için kendine zaman verirken, İhsan'ın ağaçların arasından köpekle birlikte çıktığını gördü. Onu da bir güzel azarladıktan sonra, başka bir konu hakkında uzun uzun direktifler verdi. Ardından büyükbabasını içeriye götürmesini buyurdu.

Hare mutfağa girdiğinde ayakta duramayacak haldeydi. Kendini en yakın sandalyeye bırakırken elleriyle yüzünü kapattı ve sesinin çıkmasını engelleyerek ağlamaya başladı. Hıçkırıklarını önleyebilmişti ama çığlık atma isteğini bastıramıyordu. Avazı çıktığı kadar bağırmak, bütün öfkesini kalbinden atabilmek, tüm dünyayla kavga etmek istiyor ancak bu kavgayı kaybedeceğini de biliyordu. Çünkü kaybetmek onun için klişeydi. Hayatı bir sürü başarısızlıkla geçmiş, çok fazla mağlubiyet yaşamıştı ve de bunlara alışmıştı. Fakat birçoğu bugün aldığı o iki darbe kadar onu acıtmamıştı. Engin'den duyduğu

sözler doğrudan kalbine ulaşıyor ve o kalbi iyileştirmesi gerekirken daha da yaralıyordu.

"Kalpsiz kalp cerrahı mı olurmuş!" diye söylenirken ağlamaya devam ediyordu. "Kesin kendi kalbini de ameliyatla çıkarmıştır! Kütük, sinir bozucu, kalpsiz kalp cerrahı!"

Zayıf bir miyavlama Hare'nin sesini böldü o an. Genç kız yine ayaklarına doğru gelen o kediyi görünce, sinirleri tamamen harap olmuş bir halde kediyle konuşmaya başladı. "Ondan nefret ediyorum!" dedi. Kedi mırladı ve Hare onun *Ben de!* dediğini düşünmek istedi. Kalbindeki acı aynı olsa da biraz yatışmıştı.

Antreden yayılan topuk seslerini işitince dikkatini oraya verdi. Nur Hanım'ın sesi de topuklularıyla beraber evde yankılanmaya başladı. "Kimse beni rahatsız etmesin, uyuyacağım!"

"Kışa daha çok var ama," diyen genç kız, zor da olsa gülümsedi.

Birkaç saniye sonra İhsan içeriye girdi. "Hare, hadi hazırlan," dedi doğrudan.

Genç kız gözyaşlarını hızlıca sildi. Gözleri şaşkınca açıldı ama sonra anladı. Kovulmuştu işte! Haberi de İhsan veriyordu. "Tamam," dedi sakince. Kalbinden geçen o büyük acıya rağmen ayağa kalkabildiğine şaşırdı.

"Acele et. Muhtemelen bir şey olmaz ama yine de tedbir almak zorundayız."

Hiçbir şey anlamadığını gösteren Hare kaşlarını çattı. "Ne tedbiri?"

"Seni kedi tırmalamış galiba. Engin Hocam söyledi. Doktora görünmem gerekiyormuş. Seni ben götüreceğim."

Hare birkaç saniye boyunca durakladı. İşittiklerini anladığında şaşkına dönmüştü. "Engin mi söyledi sana?" diye sordu.

İhsan başını salladı. "Senin için endişelenmiş gibi görünüyordu, Hare. Ve haklı da..."

"Benim için mi endişelenmiş? Hah! Hiç sanmıyorum. Büyükbabası için endişeliydi ve bana da o yüzden bağırdı. Şimdi beni mi düşünüyor?"

"Hare, o bir doktor, herkesi düşünmesi gerekiyor. Bir de..." İhsan durdu ve hafifçe sırıttı. "Senin için herkesten daha çok endişeleneceğine eminim."

Hare'nin kalbi bu sözlerle sanki hafifledi. Yine de Engin'in o acıtıcı, kanatan sözlerinden sonra, onun için endişelendiğine ihtimal vermiyordu. Muhtemelen evinde çalışan birinin başına dert olmasını istemiyordu. Ancak Hare hastaneye gitmeyi düşünmüyordu. "İstanbul'daki evimizde sürekli sokak kedisi beslerdik. Biz de aşı olurduk ve kedileri veterinere götürmüştük. Zaten tırmaladıktan sonra sabunla dakikalarca yıkadım."

"Aşı oldun demek... Yine de koruyuculuğu hakkında Engin Hoca'mla konuşmalısın bence. Bu işlerin uzmanı değilim."

Konuyu uzatmayacağını gösterir gibi başını salladı. Tam bu sırada bir araç sesi duyunca, "Taner geldi sanırım. Lüzum olursa beni o götürür. Sen Kudret Dede'yle ilgilen," diyerek İhsan'a gülümsedi.

"İhmal edeyim deme!"

Genç kız Sare'den haber almak için koşarak villanın kapısına ulaştığında, Engin'in hiçbir şey olmamış gibi gölgelikte kitap okuduğunu, Çirkin'inse kamyona doğru havladığını gördü.

Engin de kızı fark etmişti. Güneş gözlüğünü çıkarmadan ona baktı. Birkaç saniye o halde durdu ve sonra yeniden kitabına odaklandı.

Hare onunla göz göze gelmişti ama gözlüğü yüzünden bakışlarını görememişti. Muhtemelen kaşları çatıktı ve gözlerinde yine o alevli bakışları vardı. Ne de olsa onun kalbini toparlanmayacak şekilde kırmasının üzerinden on beş dakika bile geçmemişti. Hare kırık kalbiyle yeni bir sızı duydu. Eğer bu evde bir çalışan olmasaydı, eğer Engin'in sevgilisi ya da daha ilerisi karısı olsaydı, kollarını birbirine bağlar, ona kızgınca bir şeyler söyler ve surat asardı. Her kadının sevdiği adama yaptığı nazı, küskünlüğü gösterir, sonra Engin'in ondan özür dileyeceği anı beklerdi. Bir âşık nasıl af dilerse Engin de öyle af dilerdi ama Hare onu hemen affetmezdi.

Bu hayal genç kızın daha da somurtmasına neden oldu. İmkânsızı düşlemek acı vermişti. Sonunda zor da olsa, dikkatini Engin'den çekebildi.

Taner aracından inip Çirkin'i sevmeye başlayınca Hare elinde olmadan bağırdı. "Taner, şu köpeği uzaklaştırır mısın lütfen?"

Genç adam başını kaldırıp uzun uzun kızı inceledi. Derken Engin'i fark etti ve ona selam verdi. Engin hâlâ güneş gözlüğünü çıkarmamıştı ama Taner'e baktığını belli ederek başıyla hafifçe karşılık verdi. Sonra yeniden Hare'ye baktı ama kız onu görmüyordu.

"Bir şey yapmayacak. Hâlâ korkuyor musun bu tatlı köpekten?"

Taner'in sorusuyla genç kız dudaklarını büktü. "Tatlı mı? Ah evet... Bir timsah, hatta bir ejderha kadar tatlı!"

"Amma da abarttın. Bu köpek insanlardan bile daha evcil."

"İnsanlar mı?" Genç kız kollarını göğsünde kavuşturup en alıngan haliyle durdu. "Evet, insanlar gerçekten çok vahşi olabiliyorlar. En eğitimlisi bile bazen ilkel bir mağara adamına dönebiliyor. Hem de hiç yoktan bir sebeple. Sahiden de eğitimli olmanın medeni olmakla hiç alakası yokmuş."

Engin bu sözlerin hedefinin kim olduğunu biliyordu. Sinirli bir homurtuyla başını kitaptan kaldırıp kıza döndü ama Hare yine ona bakmadı.

"Şimdi de Çirkin'e bir kulübe yapmaya geldim. Oğlumun bir evi olacak."

Hare'nin mavi gözleri sonuna kadar açıldı. "Çirkin'e kulübe mi yapacaksın? Yani beyefendi buraya iyice yerleşecek!"

Taner kahkaha atarken Engin sinirden kitabına odaklanamıyordu. İkisinin konuşmaları onu rahatsız ediyor, Hare'ye lanet olası hastaneye gitmesini emretmek için deliriyordu. Belli ki kızın bazı amaçları vardı. Sabırla bekledi, sabırla...

"Taner, Çirkin'i uzaklaştırır mısın artık? Seninle konuşmam gerek."

Kızın tek muhatabı Taner olduğu için Engin daha büyük bir öfkeyle onları dinlemeye başladı. Artık hangi kitabın, kaçıncı sayfasında kaldığını bile hatırlamıyordu.

"Çirkin, hadi oğlum, git şurada oyna," diyen Taner köpeği yollarken Hare koşarak onun yanına gitti.

Kısık sesiyle sordu. "Sare iyi mi? Yerleşti mi çiftliğe?"

"Çok iyi. Onu merak etme. Asıl sen iyi misin?"

"Kız kardeşim gittiği için üzgünüm sadece."

Taner de o an kızın çıplak kollarındaki kesikleri fark etti ve aniden Hare'nin ellerini tutup yaralarına baktı. "Ne oldu sana? Bunlar da ne?"

Genç kız gülümsedi. "Yaramaz bir kedi yaptı."

"Kedi sana işkence mi yaptı?"

"Sadece sudan hoşlanmadığını gösterdi."

"Ne hale getirmiş seni!"

"İyiyim ben," diyen genç kız ellerini çekti.

O an Engin'in onlara nefretle baktığını bilmiyordu. Genç adam, Hare'nin Taner'e ne sorduğunu, Taner'in neye gülümsediğini anlamamıştı ama o herifin kızın ellerini ne amaçla tuttuğunu anlamıştı. Kollarındaki kesikleri o da fark etmişti muhtemelen. Fark edilmeyecek gibi değildi ki! O aptal kız, vahşi bir kediyi yıkarken kendini tam anlamıyla yaralamıştı. Öte yandan Taner gibi biri yaralardan, kesiklerden ne anlardı ki? Burada bir tane doktor zaten vardı. Kızın ellerini ne diye tutuyordu?

"Sen hastaneye gitmeyecek misin?" diye bağırdı en sonunda. Orada olduğunu iyice belli ederek kitabını sertçe kapattı.

Hare ona kaşlarını çatarak baktı. "Gitmeyeceğim."

"Ne hastanesi?" Taner de konuya dâhil oldu.

"Kedi tırmaladığı için," diyen Hare kesikleri işaret etti.

"Doktor bey haklı, Hare. Gel seni götüreyim. Aşı olman gerek."

Engin Dinçerler, Taner'e seslendi bu defa. "Sen kulübeyi yap! Kızı İhsan götürecek!"

Taner sinirle homurdanıp cevap vermeye niyetlendiğinde Hare atıldı. "Gitmiyorum. Uyarınız için teşekkürler, doktor bey. İstanbul'da kedi beslediğim için tüm aşıları olmuştum. Benim için endişelenmeyin."

"Senin için endişelenen yok! Sadece işimi yapıyorum."

Hare bu acımasız sözlere rağmen gülümseyebildi. Hafif, alaycı, aynı zamanda keyifsiz bir gülüştü. Soğuk bir sesle "Ah, benimle işiniz kalmadı!" dedi ve saçlarını savurup Taner'e döndü.

Ancak Engin onları bu kadar kolay bırakmayacaktı. Genç adamın hedefi bu defa Taner'di. Gözlüğünü çıkarıp bakışlarını genç adama dikti ve "Anahtarları getirdin mi?" diye sordu.

"Getirdim, Engin Bey. İhsan Abi'yle birlikte oradaki işleri de hallederiz bugün."

"Önce eşyaların durumunu görmek istiyorum. Yıpranmış olanları atarsınız. Anahtarı bana ver."

Taner cebinden müştemilatın anahtarını çıkardı.

"Sen getir!" diyen Engin, başıyla Hare'ye işaret etti.

Genç kız, anahtarı hışımla Taner'in elinden kapıp aynı hışımla Engin'e doğru yürüdü. Ona ulaştığında dünyanın en yapmacık gülüşünü yüzüne yerleştirdi. "Buyurun, efendim."

"Senin içeride işin yok mu?"

Hare mavi gözlerini açtı. "Yok, efendim."

"Emin misin?"

"Evet."

"Odamı topladın mı?"

Hare zafer kazanmışçasına gülümsedi. "Çoktaaaaan."

Engin daha derinden çattığı kaşlarıyla bir süre düşündü. Sonra "Salonu, mutfağı?" diye sordu.

"Her yer tamamen sterilize edildi, doktor bey. Rahatça ameliyat yapabilirsiniz."

"Ne ameliyatı?

"Bilmem, siz söyleyin. Temizliğe bu kadar taktığınıza göre, evin bir yerlerine bir ameliyathane kuracağınızı düşündüm."

Genç adamın dudaklarında alaycı bir gülüş belirdi. "Burada ameliyat edilecek tek kişi sensin ama ne yazık ki bu konu benim uzmanlığımın dışında."

Hare masumca gözlerini açtı. "Ne ameliyatı olacağım ki ben?"

"Şu gereğinden fazla konuşan dilini kısaltma ya da belki de beyin nakli!"

Kız sinirle dudaklarını birbirine bastırdı. Eğer bunu yapmasaydı ağzından okkalı bir küfür çıkacaktı. "Ah, bence siz önce

kendinize bir kalp nakli yapın!" İşaret parmağını genç adamın tişörtünün sardığı o geniş göğsüne doğrulttu. "Orada bir kalp olmadığına eminim."

Engin bakışlarını kıstı. Neredeyse gülümseyecekti ama kıza olan öfkesi hâlâ geçmemişti. "Bir kalbim olduğunu biliyorsun," dedi sessizce.

"Az önce bana bağırdığınızda, sesiniz içinizdeki o derin boşluktan geliyor gibiydi. Kalbin yerini kaplamış olan o boşluktan!"

Engin başını dikleştirdi. Bu defa sesi daha da çekici bir tona sahipti. "Bir kalbim olduğunu biliyorsun!" diye yineledi derin bir vurguyla. "Sadece bazı aptallıklar için tahammülüm yok!"

Hare dayanamadı ve avucunu kaldırıp genç adamın kalbinin üstüne yerleştirdi. Bunu yaparken sıkı bir cümle kurmayı planlıyordu ama avucunun değdiği o sert göğüs ve altında atan sıcacık kalbin çarpıntısıyla aklındaki her şeyi unuttu. Gözlerini usulca kaldırıp Engin'in koyu yeşile dönen gözlerine sabitledi. Avucu yanıyordu, avucunun altındaki kumaş yanıyordu, kumaşın altındaki ten yanıyordu... Hare yanıyordu!

İkisi de tek kelime etmeden bu şekilde dururken Taner onların iletişimini keserek "Hare!" diye bağırdı.

Genç kız gözlerini kırpıştırdı ama Taner'e dönmedi. Engin'e verecek bir cevabı olduğunu hatırlayıp gülümsedi. "Evet, bir kalbiniz varmış ama bence kullanılmamaktan pas tutmuş ya da küflenmiştir. Silebilseydim orayı da silerdim." Sonra başını çevirip Taner'e baktı.

Taner gergin ifadesiyle, "Bana yardım eder misin, Hare? İşin var mı?" diye sordu.

"Var!"

"Yok!"

Hare'yle aynı anda ancak daha baskın ve kızgın sesiyle cevap veren Engin de sonunda Taner'e döndü. "Hare'nin işi var! Sen kulübeyi yapmaya başla!" diye buyurdu.

Taner homurdanıp aracın arkasındaki araç gerçekleri alırken Hare ona döndü. "Ne işim var? Ne buyuracaksınız?"

"Koltuğuma güneş vuruyor. Gölgeliğe çek."

Hare oflayarak bambudan yapılma hafif koltuğu ağacın gölge kısmına aldı. Sonra patronuna döndü ve "İzninizle," diyerek onun yanından ayrılıp Taner'e doğru yürümeye başladı.

Engin ona izin verdi, çünkü burada durup dakikalarca bu kızla laf dalaşına giremeyeceğini anlamıştı. Ağır adımlarıyla yeniden koltuğuna kurulup kitabını eline aldı. Güneş gözlüğünü taktıktan sonra kitabını araladı ama oraya konsantre olamadı. Siyah camın ardından gözleri Hare'deydi. Kız, yüzündeki o aptal gülüşle Taner'e yardım ediyordu. Kızın bu son derece sıradan davranışı bile Engin'i öfkelendirmeye yetiyordu. En kötüsü de, onları izlerken neden bu kadar öfke duyduğunu kendisi de bilmiyordu.

Hare, Taner'e yardım ederken bir parça da olsa gerginliğini atabilmişti. Etrafta Çirkin de yoktu ve köpek korkusu olmadan onunla konuşurken rahatlıyordu. Sare'yi sorup duruyor ve sanki ayrılalı yıllar olmuş gibi ondan haberler almaya çalışıyordu. Taner genç kıza sabırla cevap verirken bütün araç gereci kulübeyi yapacakları yere taşımışlardı.

"Sıkıntı yaşamıyorsun burada, değil mi?"

"Hayır," dedi genç kız. "Alıştım buraya. Sevmeye de başladım. İnşallah Kudret Dedem sağlığına kavuşur da uzun yıllar burada kalabilir."

Taner iki tahtayı birleştirip çivileri çakarken durakladı. "Kudret Bey sağlığına kavuşsa bile, Dinçerler Ailesi'nin burada kalacağını sanmam, Hare. Herkesin yapmak zorunda olduğu bir işi var. Sonunda gidecekler." Genç adam gergin bir nefes bıraktı. "O da gidecektir."

Hare, Taner'in kimi kastettiğini biliyordu. Utanarak gözlerini kaçırdı ve anlamamış gibi yaptı. "Giderlerse gitsinler. Zaten herkes çok kasıntı."

"Yine de ondan hoşlanıyorsun!" Taner'in sesi şimdi daha öfkeli çıkmıştı. "O adam patronun, hepimizin patronu!"

Hare gözlerini kaldırıp ona baktı. "Lütfen hiçbir şey bilmediğin bu konuyu kapatır mısın?"

"Demek doğru!"

Hare itiraz edecekti ki, ondan önce başka bir ses araya girdi. Genç kız uzaklardan adını işitti. "Hare! Buraya gel!"

Engin ona sesleniyordu ve Hare ne kadar kızgın olursa olsun, Engin'in sesini, o sesten adının söylenişini duyduğunda kalbinin yine deli gibi attığını fark ediyordu. Heyecanını gizleyip kafasını kaldırdı.

"Yine ne oldu, doktor bey?"

"Sade bir kahve istiyorum!"

Hare ofladı ve Taner'e baktı. "Sana da getireyim."

Genç adam itiraz etmedi. Hare de kalkıp eve doğru yürüdü. Engin'in yanından geçerken genç adama kötü kötü baktı ama güneş gözlüğü yüzünden onun bakışlarını göremedi. Ancak o alaycı gülüşünü fark etmişti.

Kahveyi servis ettikten sonra diğerini Taner'e götürürken, bu defa Engin kızın ardından kötü kötü baktı. Ne kadar da düşünceliydi! Misafirlerine kahve yapmayı ihmal etmemişti.

Hare, Taner'e kahvesini uzatmıştı ki, bir kez daha adını işitti.

"Hare!"

Genç kız, Engin'in onu rahat bırakmayacağını anlamıştı. Taner'den hoşlanmadığını dün Hare'yi kucağına aldığında ima etmişti. Doğru ya, onu kucağına almış, hisleriyle oynamış, sonra da cahil olduğunu söylemişti. Şimdi de sırf Taner'den hoşlanmıyor diye sohbetlerini bölüp duruyordu. Ancak genç kız direnecekti. Taner'le vakit geçirdiği için doktor beyin öfkelenmesi onu mutlu ediyordu.

Olduğu yerden kımıldamadan "Buyurun, efendim. Yine ne istiyorsunuz?" diye bağırdı.

"İçeriden gözlüğümü getir."

"Gözlüğünüz gözünüzde, efendim."

"Okuma gözlüğünden bahsediyorum!"

Hare kısıkça ve kızgınca fısıldadı. "Şimdiye kadar nasıl okudun acaba?"

Taner de homurdanırken, Hare çaresizce yine işini bırakıp eve yöneldi. Engin'in odasından gözlüğünü aldı ve birkaç saniye durup onun o hoş kokusunu soludu. Sonra gülümsedi ve

Engin'in, onlar baş başa kaldıkça delirmesinin keyfini çıkardı. Aşağı indiğinde somurtmayı ihmal etmedi.

"Buyurun, efendim!"

Engin gözlüğünü çıkarırken kızdan diğer gözlüğünü aldı. Gözleri birbirini buldu. İkisi de öfkeyle bakıyordu. Hare bir teşekkür bekledi ama gelmeyeceğini anladığında saçlarını savurup yine Taner'in yanına gitti.

Taner kıza sıkıntıyla baktı. "Sanırım kendi başıma yapsam daha iyi olacak. Engin Bey seni kovmak için sebep arıyor gibi."

Hare kovulma kısmını hiç düşünmemişti. Engin'in sırf Taner'e yardım ettiği için kendisini kovacağını sanmıyordu. Onun derdinin başka olduğunu düşünüyor, düşünmek istiyordu. Sadece onları kıskandığı için bu kadar müdahaleci olduğuna inanıyordu. Bu inanışı onu keyiften dört köşe yapsa da, önceki hakaretlerini hatırladıkça daha çok bileniyordu.

Taner kulübenin omurgasını bitirirken Hare hâlâ Engin'i düşünüyor ama bambaşka konularda Taner'le konuşmayı da ihmal etmiyordu.

"Hare!"

Yine sesini duyunca sırtı Engin'e dönük olduğu için ona göstermeden genişçe gülümsedi ama yüzünü ona çevirdiğinde ölümüne somurtmaya devam etti.

"Buyurun, efendim!" dedi dişlerinin arasından.

"Susadım. Soğuk su getir."

"Zıkkım iç!"

Taner kahkaha atarken Engin daha da öfkelendi ve aynı anda daha sertçe bağırdı. "Hemen!"

"Geliyorum, efendim!"

Adımlarını kızgınca ata ata mutfaktan soğuk suyu getirdi. Genç adamın tepesinde dururken, suyu başından aşağı döktüğünü hayal etti. Hayaline o kadar dalmıştı ki, Engin'in kızgınca "Ne bekliyorsun?" dediğini işittiğinde korkuyla sıçradı ve dolu bardaktan bir miktar su tıpkı hayalindeki gibi genç adamın üstüne döküldü.

Hare çığlık atıp geriye kayarken Engin hışımla ayağa fırladı. Boynu ve tişörtünün üst kısmı ıslanmış bir halde öfkeyle kıza baktı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Hare, onun bir dev gibi görünen bedeninden ürküp geriye doğru adım attı. "Kaza oldu!" diye panikle yanıt verdi. "Alt tarafı su, ne olacak!"

Engin Dinçerler, normal bir zamanda normal bir insanla yaşasa asla sinirlenmeyeceği bu olayın kahramanı Hare olunca sakin kalamıyordu. Kızın Taner'e yardım etmek için canla başla mücadele etmesi ve ona tıpkı bir cadı gibi cevap vermesi öfkesini harladığı için kendine hâkim olamıyordu. Aniden sinirle ve tek hamleyle tişörtünü çıkardı. Hare kocaman açılmış gözlerini onun üst kısmına dikerken Engin tişörtü uzattı.

"Bana yeni bir tişört getir!"

Hare gözlerini nihayet yasak bölgelerden çekip Engin'in gözlerine sabitledi. Tişörtü aldı ve birdenbire gülümsedi. Kendine engel olamamıştı. Engin'in bu kontrolsüz öfkesinden korkması gerekirken o gülümsüyordu. Çünkü Engin bu haliyle öyle çekici, karşı konulmaz ve tatlıydı ki, Hare bütün kırgınlığını unutması bir yana, neredeyse onun boynuna atlamak üzereydi.

"Neye gülüyorsun sen?"

Kız yanıt vermek yerine koşarak eve girdi. Engin'in hafifçe ıslanmış tişörtünü makineye atmadan önce durdu ve kokladı. Tişörtü daha bu sabah giydiğini biliyordu ama yine de kokusu kumaşa sinmişti. Hare sımsıcak olan ve yavaşça yatışan kalbindeki heyecanla gülümsemeye devam etti. Engin onu çok kırmış ve ondan hiç hoşlanmıyor olsa da, Hare o adamdan deli gibi hoşlanıyordu. Doktor bey buna karışamazdı. Bunu ondan alamazdı. Hare, ne yaparsa yapsın Engin'i sevmekten öyle kolayca vazgeçemeyeceğini anladı. Temiz, ütülü bir tişört aldı ve aşağıya indi.

Engin'in biçimli vücuduna, düzgün kaslarına bu defa bakmadı. "Başka bir emriniz yoksa işimize dönüyorum."

Engin yeni bir şey bulmak için birkaç saniye bekledi ama kız çoktan Taner'e doğru gitmeye başlamıştı. Genç adam tişörtü başından geçirirken hâlâ kaşları çatık bir vaziyetteydi.

Kızın Taner'e koşuşu, hemen onunla sohbete başlaması, o neşeli sesi Engin'i yeni bir kızgınlığa iterken kendine inanamadı. Onları baş başa bir şeyler yaparken görmekten nefret etmişti, etmeye de devam ediyordu! Buna bir son vermezse kendi kurallarını çiğneyeceğini anladı. Son verdiğinde de kendi kurallarını çiğnemiş olacaktı ama yapmalıydı. Hare'yi oradan ebediyen çekip almalıydı.

O an aklına harika bir fikir geldi. Kitabını bıraktı ve etrafa bakındı. Köpek görünmüyordu. Güçlü sesiyle Çirkin'e seslenip ıslık çalmaya başladı. Birkaç saniye sonra Çirkin çamların arasından fırladı. Aynı anda Hare de fırladı ve çığlık çığlığa eve koşmaya başladı. Genç kız Çirkin'den daha hızlıydı. Sabah sporunda onunla yarışırken iki dakikada tükenmiş ve yere yığılmıştı ama Çirkin'den kaçarken olimpiyat koşucusu kesilmişti.

Engin sonunda Hare'nin kapıları çarpa çarpa gözden kaybolmasıyla keyiflenirken Çirkin'i kollarına alıp sevmeye başladı. Sonra kimse duymadan fısıldadı. "Aferin oğlum, aferin sana!"

Çirkin işbirliği yaptıklarını anlamış gibi havladı. Dilini çıkarıp şımarıklıklarına devam ederken Hare çoktan yukarı kata çıkmış, odasının kapısını bile kilitlemişti.

Hare bir saat boyunca odasından çıkamadı. Camdan havuza ve etrafına bakındı ama neyse ki Çirkin yoktu. Penceresi ön bahçeyi yandan gördüğü için köpeğin orada olup olmadığını bilmiyordu. Uzun süredir aşağı inmemişti ama biri bir şey isterse bahanesi hazırdı. Hem o kalpsiz cerrah bilerek o şımarık köpeği yanına çağırmıştı. Bu durumda o bitmek bilmeyen isteklerinden birini daha emrederse karşısında kimseyi bulamayacaktı. Bir saati de biraz geçince Hare artık dayanamadı. Kapıyı yavaşça açtı. Ses yoktu. Terliklerini çıkarıp ayak parmakları üzerinde yürüyerek merdivenlere yöneldi. Aşağıya kadar indiğinde de Çirkin'in sesini ya da varlığına dair bir şey duymamıştı. Yavaşça antrede yürüdü, dışarı adım attı ve etrafta kuş seslerinden, hafifçe esen sıcak yelin ağaçlarla oynaşmasından başka bir ses duymadı. Ön tarafta da kimse görünmüyordu.

Terliklerini giyip yavaşça bahçeye süzüldü ve sağ tarafta kalan kulübeye baktı. İşte suçlu oradaydı... Çirkin önündeki mamayı yiyordu ve neyse ki bağlıydı. Hare derin bir nefes bırakıp eve döndüğü sırada aniden arkasındaki şeye çarptı. Bir insana... Korkuyla sıçradığı an Engin'in sıcaklığını tanıdı.

Alnı onun boynunun altında, geniş ve sert göğsüne dayanırken, iki elin omuzlarını kavradığını fark etti. Boynunu geriye çekip gözlerini sevdiği adama dikti.

"Bir kaçak gibi ne yapıyorsun burada?" diye sordu genç adam. Gözlerinde tüm gün boyunca olan gergin ve kızgın bakışların aynısından vardı.

Hare sakinleşmek için soluklanırken nefeslerini genç adamın gövdesine bıraktı. Sonunda "Asıl siz, böyle sessizce arkamda durarak ne yapıyordunuz?" dedi.

"Sessiz olmak için çabalamıyordum. Sanırım senin dikkatin başka yerdeydi!"

Hare mavi gözlerini kırpıştırdı. Engin onu güçlü kolları arasında tutmaya devam ediyordu. "Dikkatim şeydeydi..." dediğinde genç adam sertçe "Taner'de miydi?" diye sordu. "Onu mu arıyordun?"

Hare *Çirkin'i arıyordum*, diyecekti ama son anda kendine engel oldu. "Evet," dedi. "Onu arıyordum. Kulübeyi bitirip bitirmediğini soracaktım."

"Sana evimde uygunsuz davranışlar istemediğimi söylemedim mi?"

"Taner'le konuşmamın nesi uygunsuz?"

Engin meydan okur gibi başını hafifçe dikleştirdi. "Onunla baş başa kaldığın her an fısıldaşmanı oldukça uygunsuz buluyorum. Sanki bir şeyler gizliyor ya da çeviriyorsun!"

"Gizlediğim bir şey yok, sadece önemsiz konuşmalarımızla o asil kulaklarınıza işkence etmek istemiyorum. Ancak konuştuğumuz şeyleri size rapor etmemi istiyorsanız, inanın bana, benim gibi cahil bir insanın konuşmaları sandığınız kadar ilginizi çekmez."

"İlgimi çektiğini mi düşünüyorsun?" Genç adam şimdi yeşil gözlerine kızla eğlendiğini, dalga geçtiğini gösteren bir bakış yerleştirmişti. "Yoksa... Sahiden seninle ilgilendiğimi mi sandın?"

Engin'in yakışıklı çehresindeki alaycılık, Hare'yi en son birbirlerine böyle yakın durdukları ana götürdü. Sonrasında kalbinin nasıl kırıldığını hatırlıyordu. Engin ondan hiç hoşlanmadığını gayet açık bir şekilde ifade etmişti. Şimdi de aynısını yapıyordu. Bu defa kırılacak bir kalbi bile kalmamıştı. Daha fazlasını duyamazdı.

Kendini çekti ve Engin'in tutuşundan kaçtı. "Lütfen izin verin, işlerim var!" dedi incinmiş bir sesle.

"İşlerin olduğunu yeni mi hatırladın?"

"Evet, yeni hatırladım. Müsaade ederseniz akşam yemeğini hazırlamam gerekiyor."

"Müsaade etmiyorum!"

"Ah, yine mi zorbalık ve kabalık!"

"Evet," dedi genç adam. O güzelim yeşil gözleriyle kızın ruhuna aktığından habersizdi. "Ne de olsa ben medeniyetsiz biri sayılırım."

Bu manidar sözlerle nihayet Hare dikkatini sevdiği adamın gözlerinden ayırabildi. Bir parça olsun keyiflenen genç kız, dokundurmasının Engin için önemli olduğunu görmenin sevinciyle tek kaşını kaldırdı. "Ben sadece eğitimin insanları her konuda medeni yapmakta üstün bir rolü olmadığını söylemiştim. Eminim Freud benim yerime daha iyi açıklardı."

"Beni ne kadar tanıyorsun? Kim olduğuma dair fikir yürütmek senin ne haddine!"

"Haddime değil evet ama ben de insan sarrafı sayılırım."

Genç adam kızın sözlerini önemsemedi. "Seni kovmam için bana durmadan sebepler verdiğinin farkında mısın?"

Hare bu sözlere inanamayarak şaşkınca bir nefes bıraktı. "Beni kovmak mı? Ah evet, büyükbabanız üzülmesin diye başka biri olduğum, onunla hiç anlamadığım konuşmalar yaptığım, o mutlu olsun diye huysuz bir kedinin her yerimi kanatmasına izin verdiğim, tüm bunları yaptığım için sizden ve her fırsatta

annenizden işittiğim onca hakarete katlandığım için kovulmayı hak ediyorsam peki, tamam! Zahmet etmeyin, istifa ediyorum!"

Sonra kendini hışımla çekip eve doğru döndü ve saçlarını savura savura öfkeli adımlarla yürümeye başladı. Engin ise şaşkın ve kızgın bir halde öylece bakakaldı. Kız istifa mı etmişti? Arkasına bile bakmadan çekip gidiyordu yani, öyle mi? Buna izin veremezdi. Hızlıca Hare'nin peşine düştü ve verandanın merdivenini çıkmadan onu bileğinden yakalamayı başardı. Kızı kendine çevirdi. Bir şey söyleyecek, kızacak, hesap soracaktı ama Hare'nin şaşkın mavi gözleri, aynı zamanda çattığı kaşları, sinirle hareket eden çenesi onu tek bir şeye yönlendirdi. Baştan beri yapmak istediği şeye... Bu amaçla bileğini çekip bedenini bedenine yaklaştırdı ve diğer elini beline koyarak kızı kendi gövdesine bastırdı.

"Ben izin vermeden gidemezsin!" dedikten sonra elini Hare'nin sarı saçlarının altından boynuna götürüp, ensesini kavrayarak onu kendine doğru kaldırdı. "Hiçbir yere gidemezsin!" Aynı anda kızın üzerine eğildi. Dudaklarına şiddetle değdi ve onu öpmeye başladı. Sımsıkı, uzun uzun ve derinden...

Hare kocaman açılmış mavi gözlerini kapatmayı kim bilir ne zaman sonra akıl etti. Bunun bir hayal olmadığını anladığında direnmek aklına bile gelmedi. Ellerini Engin'in omuzlarına bastırdı. Ona içinden gelen o büyük aşkla karşılık verdi. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama yapmaktan başka bir şey istemiyordu. Düşünemiyor, ne kendine ne de Engin'e karşı koyabiliyordu. Şüphesiz en çok kalbine karşı koyamıyor, mantığının onu tümden terk edişini bile önemsemiyordu. Sevdiği adam onu öperken Hare mutluluktan uçmaktan başkasını düşünemiyordu. Ve o an Engin'in de aynı şeyleri hissettiğini bilmiyordu.

Engin Dinçerler hayatını disipline, titizliğe, mantığa, kurallarına adamış bir adamdı ancak sıradan bir kızın onu delice öfkelendirmesine engel olamıyor, o kızı arzulamaktan vazgeçemiyordu. İstese vaziyeti buraya getirmeden bitirir ve yapması gerekeni yaparak kızı çoktan göndermiş olurdu ama istediği tek şey onu öpmek, o kızgın, sinirle tutuşan dudaklarına

dokunmaktı. İstediği tek şey isminin anlamı ateş olan bu kızın onu yakmasına izin vermekti.

İkisi de isteklerinin esiriydiler ve dünyadan kopup bambaşka yerlere gidiyorlardı.

Şüphesiz ruhları başka seyahatlere çıktığı için hiçbir şeyi de işitmemişlerdi. Nur Hanım'ın topukluları da buna dahildi. Kadın odasından çıkıp açık dış kapıya yöneldiğinde gördüğü şeyle daha fazla adım atamamıştı. Oğlu ve o hizmetçi kız öpüşüyorlardı! Bir an bağırıp bu rezaleti sonlandırmak istedi ama daha iyi bir yol buldu. Şokunun geçmesini bekledikten sonra nefretle arkasını dönüp yeniden odaya girdi. O kıza haddini bildirecek bir şeyler yapmak bağırıp çağırmaktan çok daha iyi olacaktı.

Cep telefonunu kaptığı gibi bir numarayı tuşlamaya başladı.

Sare sonunda özgürlüğün tadını çıkarabilmişti. Ablası mecburi bir suç işlemişti ama sanki hapis yatan Sare'ydi. Doğrusu Dinçerler Malikânesi'ne hapishane demek haksızlıktı ama genç kız bütün gün bir odada kalmanın tutsaklıkla eş değer olduğunu da biliyordu.

Çiftliğin tadını çıkarıp hayvanları severken mutluydu. Tek sorun ablasını özlüyor olmasıydı ama bugünlerin de geçeceğini biliyordu. Hare elbette bir yol bulurdu, bulabilirdi. Bu arada Sare de kasabadaki bir eczanede çalışabilirdi. Ya da en yakın ilçede... Yarım saat mesafedeki ilçede iş bulabilirse, ikisi de bir parça huzura erebilir, dahası eczane için parayı daha çabuk biriktirebilirlerdi.

İçindeki umutla çiftlikteki hayvanların yemlenmesine yardım ettikten sonra, hem deniz havası almak, hem de o tarafa gitmişken yapabilirse Hare'yi görmek için çiftlikten ayrıldı. Bahadır Dede ve Taner öğleden sonra Antalya'ya gitmek için yola çıkmışlardı. Sare, Bahadır Dede'nin en büyük kız torunu olan Fatma'ya önce denizi, sonra ablasını göreceğini söyleyerek evden çıktı. Küçük küçük muhteşem koyların olduğu bu kasabanın denize bakan her yeri cenneti anımsatıyordu.

Burada Hare'yle birlikte piknik yapmayı aklına koyan genç kız bir süre dalgaları izleyip, suyun huzurlu sesini dinledi. Bir bahar günü doğaya hâkim olan ne kadar ses, ne kadar canlı varsa hepsiyle ilgilendi. Duyularını sonuna kadar açıp temiz havanın ve huzurun onu sarmasına izin verdi. Bir an sonra aniden arkasında bir çıtırtı duyunca gözlerini korkuyla açtı. Dinçerler'in villasında saklanırken her sese karşı oldukça hassaslaştığı için, yabancı sesleri şimdi daha net ayırt edebiliyordu. Bu kesinlikle yabancı bir sesti.

Genç kız biraz endişelenerek en iyisinin çiftliğe dönmek olduğunu anlayınca ayağa kalktı. Terliklerini giydi ve etrafı yokladı. Olağan dışı bir şey görmedi ama sanki izleniyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Saçmalıyorum! diye düşünürken adımları hızlanmıştı. Şansına etrafta kimsecikler de yoktu. Ağaçlar ve yarı bele kadar gelen bitkiler yüzünden arkasını da tamamen göremediği için koşmaya başladı. Sarı saçları ve uzun eteği rüzgârla birlikte dalgalanırken kalbi korkuyla çarpıyordu.

Sonra arkasındaki hareketlilik arttı. Aniden geriye döndüğünde, koşmayan ama hızlı adımlarıyla ona yaklaşan dev gibi bir adam gördü. Deri montu vardı ve gözleri bu açıdan bile Sare'yi küle çevirmeye yetmişti. Karanlık, siyah gözleri, siyah kıyafetleri ve dudağında korkunç tebessümle tıpkı ölüm meleğine benziyordu.

Sare çantasını kaptığı gibi son hızla koşmaya başladı ama çok geçti. Birkaç saniye sonra adam tek koluyla onu belinden yakalayıp rahatça havaya kaldırırken, diğer eliyle de ağzını kapattı. Sare o devasa cüssede kaybolmuş bir halde, yerden santimlerce yukarıda, adamın kollarında çırpınmaya başladı.

Adam kızı kolayca zapt ederken başını onun saçlarına gömdü. Sare'nin tüylerini diken diken eden, kalbini parçalara bölen o cümleyi kulağına fısıldadı. "Benden kaçabileceğini mi sandın, küçük hırsız? Benden, Doğu Özkara'dan kaçabileceğine gerçekten inandın mı?"

Sare şok içinde nefes alamadı. Ağzının üstüne kapan iri el yüzünden dışarı çıkamayan çığlıklarını bile susturdu. Mavi

gözleri kocaman açıldı ve saniyeler içinde anladı... O adam, barın sahibinin oğlu, Doğu Özkara, soygunu Hare'nin yaptığını biliyordu. Bilmediği şey, Hare'nin bir ikiz kardeşi olduğuydu.

Ve yakaladığı kızın o ikiz kardeş, yani Sare Kayhan olduğunu da kesinlikle bilmiyordu!

Sare hayatının şokunu bu yabancının kollarında yaşarken korkudan ölmek üzereydi. Yakalanmanın ve kaçırılmanın korkusunu yenebilse dahi, Doğu denen adamın sesindeki tehlikeli vurgular yüzünden, hatta sadece konuşmasıyla ölebilirdi. Adamın, saçlarına ilişen sesi bile cehennemden geliyor gibiydi. Onunla yüz yüze kaldığında ne olacağını bilemiyordu. Öylesine korkmuştu ki, bir an gerçeği haykırmak istedi.

Ben Hare değilim! Yalvarmaya da hazırdı. *Lütfen bırak beni! Lütfen bana dokunma!*

Elbette yapmadı. Yapamadı... Tabii ağzının üstünde devasa bir el olması da bunda etkiliydi ama gerçeği itiraf ettiği an, ablasının hayatı tehlikeye girerdi. Bunu Hare'ye yapamazdı. Onun için ölebilirdi. Bu adam onu kolayca ikiye bölebilirdi ama yine de Hare'yi ele veremezdi.

Doğu'nun kollarında havada sallanırken kulağına yeniden adamın tehditkâr sesi doldu. "Şimdi elimi ağzından çekeceğim

ve sen bağırmayacaksın. Çünkü bağırdığın an seni öldürebileceğimi biliyorsun."

Sare'nin dünyasında her şey durdu. Mavi gözleri büyürken zor da olsa başını sallayabildi. Sonunda Doğu da kızın dudaklarına kapanan elini çekti. Sare derin bir nefes verip hayata tutunmaya çalışırken, Doğu onu yere bıraktı ve eğilip düşen çantasını aldı. Çantayı açıp içindeki birkaç şeyi yere döktü. Belli ki aradığı şeyi bulamamıştı. Bir elini hâlâ sımsıkı, kelepçe gibi kavradığı kızın elinden çekip onu tamamen kendine yapıştırdı. Avucu bu defa başka bir yere kapandı. Kızın bacaklarına! Sare o avuç içini eteğinin üstünde hissettiği an bağırmama sözünü tutamadı.

"Bana dokunma, aşağılık sapık! Bana dokunma!"

"Kes sesini! Sana dokunmaya meraklı değilim. Telefonunu arıyorum."

Sare buna inanacak değildi. "Yalancı, pislik, katil!" Tüm gücüyle bağırdı. "İmdaaat!"

Doğu yeniden kızın ağzını kapatıp bu defa en tehlikeli sesiyle fısıldadı. "Bir kez daha bağırırsan, on saniye bile yaşayamazsın!"

Bu defa Sare'den yanıt beklemeden, onun zayıf bedenini kolayca tek koluyla tutup diğer eliyle elbisesinin cebini aramaya başladı. Sare bedeninin oradan oraya havalanışı karşısında şaşıramıyordu bile... Sadece korkuyor ve üzerinde gezinen ellerle dehşete düşüyordu.

Sonunda sessizce ve titreyerek "Telefonum yok!" dedi. Bu düpedüz yalandı ama bu yalanla Doğu'yu kandırabilirse, bulduğu ilk fırsatta polisi arayabilirdi. *Ah, polis mi?* Polis ikisini de tutuklardı muhtemelen. Bu fikri hemen eledi.

"Hem hırsız, hem de yalancı! Kimin telefonu yok ki?"

"Benim yok!"

"İşte buradaymış!"

Doğu, kızın salaş elbisesindeki tek cepten eski model telefonu çıkarıp kendi pantolon cebine tıktı. Sonra yerdeki çantasını ve içindekileri aldı. Arkasında kanıt bırakmak istemiyordu. Kızı paldır küldür taşıyarak arabasına doğru götürmeye başladı.

Sare ne kadar süre bu şekilde taşındığını fark etmedi. Dakikalar da olabilirdi, saatler de... Hatta günler bile olabilirdi. O devasa kollarda ayakları yerden kesilmiş, sırtı adamın göğsüne yapışmış halde ve elinden hiçbir şeyin gelmediği bir çaresizlikle bir arabanın bagajına kabaca bırakılana kadar taşındı. Araba büyükçe bir şeydi ve muhtemelen bagajı da genişti ama Sare için orası nefesini kesen daracık, küçücük bir bölme, bir darağacı ipi gibiydi. Soluk alamayınca doğrulmaya çalıştı ve başını kaldırdığında tepesinde durup ona kötü kötü bakan Doğu'yu gördü.

Doğu bagajın kapısını göstererek, "Kafanı kaldırırsan bu şey beynini dağıtıp geçer, çünkü kapıları pek kibar kapatamıyorum, anladın mı?" diye sordu.

Sare dolu dolu gözlerini ona dikti. "Bırak beni! Yalvarırım bırak! Ben çalmadım. Barı ben soymadım."

Doğu'nun sert hatlı yüzüne belirgin bir alay yerleşti. "Bunu sonra konuşacağız."

Sare bagajın kapısı üzerine kapanmadan evvel zor da olsa son kez bağırabildi. "İmdaaaat!"

Sesi karanlık bir kuyuda yankılanır gibi oldu. Dünyası da o karanlığa esir olurken ağlamaya başladı. Ölecekti! Bu adamın ellerinde ölecekti ve kimse onu bulamayacaktı. Kimse onu kurtaramayacaktı.

Araba hareket etmeye başladı. Aynı anda aracın içine güçlü bir müzik sesi doldu. İnsanı delirtebilecek kadar yüksek sesli, karmaşık metal müzik türünde bir şarkıydı. Koya inen yol dağlık ve toprak olduğu için aracın sarsıntısı da beterdi. Her inip kalktığında, bir taşa takıldığında, bir tümsekten geçtiğinde Sare savrulup çarpmanın acısını bedeninde keskin sızılar olarak duyuyordu. Ayağıyla kaputa vursa da aracın çıkardığı gürültü ve müzik sesi onun zayıf tekmelerini bastırıyordu. Bir süre boyunca gittiler. Bütün o süre boyunca Sare sakin kalamadı, plan falan kuramadı, sadece ağladı. Hare olsaydı şimdiye çoktan buradan kurtulmuş olurdu ama o sadece ağlayabiliyordu. Bir de boğazını yırtarcasına bağırıyordu. Sonunda bedenindeki acılar onu mağlup etti. Sesi kısıldı ve sadece hıçkırıkları kaldı.

Genç kız araba durana kadar sakinleşmeye çalıştı. Araba durup bagajın kapısı açıldığında belki adama sağlam bir tekme atabilir, en azından onu bir süre sersemletip bu arada kaçabilirdi. Aklına gelen tek ve en iyi plan buydu. Bunu eyleme dökmek için hazırdı. Dizini geriye çekti ve zamanı gelince ayağını var gücüyle ileri savurmak için kendini kastı. Bir ok gibi gergin, hedefe odaklı ve elinden gelenin en iyisini yapmak için yeminliydi.

Aracın durmasından birkaç dakika sonra bile bagajın kapısı açılmadı. Neyse ki müzik susmuştu. Şimdi adamın sesini duyuyordu. Telefonla konuşuyor olmalıydı, çünkü ona yanıt veren ikinci bir ses yoktu.

"Yakında geleceğim, çok az işim kaldı," demişti Doğu.

Çok az iş, Sare miydi? Onu öldürüp, ıssız bir yerde denize atmayı mı düşünüyordu yoksa?

Kız korkudan titriyordu. Dizlerinin gerginliği yerini ağır bir titremeye bırakırken, bütün konsantrasyonu gözlerinden yaş olarak akmaya başladı. Şoför mahallinin kapısının açılma ve kapanma sesini duyduğunda bir parça olsun aklını harekete geçirebildi. Dizini yine geri çekti ama boş yere çabaladığını artık biliyordu.

Saniyeler sonra bagajın kapağı açılmaya başladı. İçeriye önce hafif bir gün ışığı sızdı, ardından parlak bir aydınlık doldu. Sonra o aydınlık, önünde duran yapılı bir beden yüzünden kardı. Sare gözlerini kapattı ve hiç düşünmeden çılgın gibi tekmeler atmaya başladı. Attığı tekmeler boşlukta son bulurken, bir an sonra ayak bileğine bir el sımsıkı yapıştı.

"Kes lan şunu!"

Sare'nin gözleri korkuyla açıldı ve bakışları Doğu'nun bakışlarıyla karşılaştı. Doğu'nun siyah gözleri, eksi binlerce derecede donup kalmış bir buz kütlesini anımsatıyordu. İfadesi kızgın ve bakışları fena halde hiddetliydi. O bakışlar, kızın gözlerinden yüzüne, sonra üst kısmına, en sonunda aşağıya indi. En uzun sürede orada kalmıştı.

Sare onun neye baktığını görmek için kafasını kaldırdı ve durumunu fark ettiğinde dehşete düştü. Tekme atıp durmaktan

etekleri toplanmıştı. Korkudan ölürcesine kumaşı bacaklarına indirdi. Sonunda Doğu'ya baktığında gözlerinden dalga dalga yaşlar akmaya başladı.

"Ba-Bana ne-ne yapacaksın?" diye kekeledi. Ona dokunacak olursa Sare ölürdü. Doğrudan kafasına sıkmasını tercih ederdi. "Lütfen," diye yalvarmaya başladı. "Lütfen bana dokunma! Lütfen!"

Genç adamın dudakları kıvrıldı. "Güzel," dedi kısıkça. "Böyle yumuşak başlı olman hoşuma gitti. Son görüşmemizde bana nasıl meydan okuduğunu hatırladım da, doğrusu o halini bir daha görmek istemem."

Hare ona meydan mı okumuştu? Elbette okurdu. O, Hare'ydi. Aralarında sadece yirmi beş dakika olsa da, daima ablası olarak gördüğü Hare'ye kızamadı. Onun karakteri buydu. İnatlaşır, laf sokar, kavgaya tutuşurdu. Oysa Sare bu adamla bir yerde karşılaşsaydı, ardına bakmadan kaçıp giderdi.

Fakat kaçamamıştı!

Kolundan kabaca çekildiğinde yere düşeceğinden korktu ama Doğu onu tek eliyle bir kukla gibi yönetmeyi başarıyordu. Onu bagajdan çıkarıp ayakları üzerinde durdurduğunda, Sare hızlıca etrafa bakıp bağırmaya başladı. "Yardım edin, imdaaat! Kimse yok mu?"

Kimse yoktu. Çünkü bulundukları yer, yüksek duvarları olan bir villanın bahçesiydi. Baharlıkoy'un neresi olduğunu bilmiyordu ama dalgaların sesini, denizin kokusunu duyuyordu. Muhtemelen kıyıya yakın bir yazlıktı. Bu mevsimde de dağda taşta kimse olmazdı.

Kolundan tutulup eve doğru yürütülürken dirense de, adam onu kolayca istediği yere çekebiliyordu. Üstüne bir sürü yaprak ve begonvil çiçeklerinin döküldüğü havuzun yanından geçerken buranın uzun zamandır kullanılmadığını anladı. Etraf bakımsızdı ve terk edilmiş gibiydi. Belli ki Doğu Özkara bu mülke de zorla girmişti.

Sare korkuyla eceline sürüklenirken, Hare olmadığını söylemekte tereddütte kaldı. Kendisi zaten hapı yutmuştu, Hare'nin hayatını da tehlikeye atmamalıydı.

Doğu villanın kapısını anahtarıyla açınca, Sare şaşırdı. Demek burayı kiralamış ya da satın almıştı. Kiralamış olmalıydı, çünkü işinin yakında biteceğini söylemişti. Belki de onu bu evde öldürüp bir yerlere gömerdi.

Tir tir titrerken, "Burada bana ne yapacaksın?" diye sordu gözlerini kocaman açarak.

Doğu kızın mavi gözlerinin tam içine baktı. Öylesine yakındı ki, göz bebeklerinin bile titrediğini fark edebiliyordu. "Konuşacağız!" dedi ruhsuzca.

"Ben bir şey yapmadım. Bırak beni! Yemin ederim ben yapmadım!"

Doğu cevap vermedi ve bu ketum hali Sare'yi daha da korkuttu.

Villanın içi ferah, dışına göre daha temiz ve lükstü. Genç kız bir an insan sesleri duyup hızlıca ümide kapıldı. Ancak seslerin televizyondan geldiğini görünce omuzları düştü. Evde başka biri olsaydı belki konuşarak, ağlayarak ya da yalvararak bir sonuç elde edebilirdi ama Doğu'nun bir yardımcıya ihtiyaç duymayacağını ona bakınca bile anlıyordu.

Doğu nihayet kolunu bırakınca Sare fırlayarak kapıya koştu. Bir an ümide kapıldı ama kapı kilitliydi. Üstelik Doğu alay edercesine anahtarı elinde sallıyordu. Sare yine de pes etmedi. Salonun kuzeyindeki Amerikan mutfağa geçip kapısını zorlamaya başladı. Camlı kapı hareket bile etmiyordu. Var gücüyle cama darbeler indirmeye çalıştıysa da sadece ellerini acıttı. Ardından salonun raylı kapılarına, havuza açılan bölümüne, her yere koştu. Hiçbirini açamadı.

Tüm bu çabaları karşısında Doğu'nun eğlenerek ona baktığını fark edince sinirden köpürdü. Şu Conan öylesine rahattı ki, Sare onun bütün önlemleri çoktan aldığını anlamıştı. Ne kadar denerse denesin buradan bu şekilde kurtulamazdı.

Sonunda dayanamadı ve uzak bir mesafeden bağırdı. "Neye bakıyorsun sen? Masum bir kızı kaçırman çok mu keyif verici?" Korkudan sesi titriyordu.

Doğu'nun tek kaşı kalktı. "Masum! Sen mi?"

"Ben tabii ki! Ben çok masumum. Yemin ederim. Vallahi çok masumum. Lütfen bırak beni!"

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence sen de öyle düşünmüyorsun."

Sare onun gündelik şeylerden bahseder gibi rahatça konuşması karşısında delirmek üzereydi. Hare olsaydı ne yapardı? Kahretsin! Hare ne yaparsa onu katiyen yapmamalıydı! Zaten muhtemelen Hare'nin çenesini tutamaması yüzünden bu herif peşlerine düşmüştü.

Bu kez daha uysal bir sesle fısıldadı. "Lütfen bırak beni."

Doğu'nun gülümsemesi genişledi. Bu cadının yalvarması hoşuna gidiyordu. Öte yandan bu kadar itaatkâr olması da ona hiç uymuyordu. Yavaşça Sare'ye doğru yürürken gözlerini bir an olsun ondan ayırmadı. Kız kaçabilirmiş gibi geri geri giderken de keyfi katlandı.

Sırtı cam kapıya yaslanmış olan Sare, Doğu dibine kadar geldiğinde gözlerini çekmek zorunda kaldı. Bu kadar yakından ona bakmak genç kızı ürpertmişti. Bakışlarının hizasına denk gelen yere, yani geniş, beton gibi göğsüne bakarken anladı, elleriyle vurarak bir duvarı bile delebilirdi ama bu adam bir duvardan daha beterdi. Onu asla yenemezdi.

Yine de yaptı. Avuçlarını onun tişörtünün üstüne bastırıp tüm gücüyle itmeye çalıştı. "Bırak beni, bırak işte... Paranı ben çalmadım!"

Doğu onun sarı saçlarına tepeden bakarken tek hamlede bileğini kavradı ve öylesine sıktı ki, Sare kemiğinin un ufak olduğunu sandı. Acıyla çığlık atıp bükülürken Doğu onu peşinden kolayca sürüklemeye başladı. Sanki bir uçurtmayı çeker gibi rahattı. Kız zayıf ve güçsüzdü.

Genç kız, mahzene ya da bodruma götürülmeyi bekliyordu ama merdivenleri çıkmaya başladıklarında aklı karıştı. Doğu koridordaki ilk odanın kapısını açıp onu içeri ittiğinde dengesini sağlayamadı ve yüzüstü yere kapaklandı. Buna aldırmadı, saçlarını hızla yüzünden çekti. Bir an sonra öleceğini sandı. *Keşke hemen ölsem!* diye düşündü ama tek yapabildiği yine koşmak oldu. Kapının önünde dikilen, aslında yeni bir kapı gibi bütün

boşluğu kapatan Doğu'yu yıkarak çıkmak niyetindeydi ama onu geçebileceğini nasıl düşünmüştü ki?

Doğu kızın kollarından tuttuğu gibi onu kendine doğru kaldırdı.

Sare'nin yalnızca ayak parmakları yere temas ediyordu. Bedeni acıyla kasılıyor, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına yapışan saçları yüzünden bir tek gözlerinin maviliği seçiliyordu.

"Artık kes şunu! Buradan kaçamazsın. Cama çarpıp duran sinek gibi boşuna debelenme!"

"Ne istiyorsun benden?" Saçlarını yüzünden itebilmek için başını sertçe savurdu ve biraz olsun görüşü açıldı. "Bana dokunma... Lütfen... Yalvarırım."

Doğu kızı biraz daha korkutmak için bir süre cevap vermedi. Yine de bu onu rahatsız etti. Her şey olabilirdi. Kavgacı, serseri, sorunlu... Ancak bir tecavüzcü asla!

Kızın üzerine eğildi ve "O kadar aşağılık birine mi benziyorum?" diye sordu gergince.

Sare bir an tereddüt etti ama yine de cevap verdi. "Evet!"

Kızın korkudan titreyen kirpiklerinin altında derin bir denize dönen gözlerinin mavisi Doğu'nun bakışlarına karışırken, verdiği yanıt onu daha da kızdırdı. Ancak itiraz etmedi genç adam. Madem öyle görünüyordu, öyle görünmeye devam edecekti.

Sare'yi yeniden odaya iterken, "Demek paramı çaldın!" diye gürledi.

"Ben yapmadım! Yemin ederim ben değilim!"

Doğu odanın içine doğru iki adım attı. Sare yatağın hemen yanında ayakta duruyordu ama Doğu'nun kendisine yaklaştığını görünce dizleri tutmaz oldu. Aniden yere oturdu, dizlerini karnına çekti, koluyla başını sardı ve inlemeye başladı. "Bana dokunma lütfen, bana dokunma..."

Adım sesleri gittikçe yaklaşırken genç kız nefes alamamaya başladı. Zihni karmakarışık olmuştu, ne düşüneceğini bilemiyordu. Hare olmadığını söylemek dışında her şeyi itiraf etme fikri kafasında dolanırken, hiçbir düşüncesini mantıklı bulamıyordu. Sadece korkuyor ve ağlıyordu. Yere diktiği

bakışlarının önünde Doğu'nun gölgesi belirince çılgın gibi sayıklamaya başladı.

"Ben çalmadım, çalmadım..."

Ardı ardına yüzlerce kez, histeriye kapılmış gibi, sanki bildiği başka kelime yokmuş gibi sayıkladı.

"İtiraf edip, paramı getireceksin!"

Doğu'nun derinden gelen sesiyle Sare irkildi. Başını kaldırmaya cesaret edemedi. Bütün vücudu sarsılıyordu. "Bi-bir şey ya-yapmadım ben."

Doğu onu tek eliyle kolayca tutup ayağa dikti. Sare'nin başı o an şiddetle dönüyordu. Doğu bedenine dokunduğu an bilinci yavaşça onu terk etmeye başlamıştı. Zihni gibi vücudu da gevşeyip hafiflerken son kez fısıldayabildi. "Yapmadım."

Doğu onun yüzünü kendine çevirdi ve bağırarak "Bu cevaptan usandım!" dedi.

Kızın dudaklarından son kez "Bi-bilmiyorum," kelimesi çıktı ama sesi çok kısıktı. Doğu onun gözlerine bakıp etkili bir tehdit sunma niyetindeyken, gözleri son kez buluştu ve birkaç saniye sonra Sare'nin mavi gözleri kaydı. Gözkapakları, berrak denizleri anımsatan gözlerinin üstüne gece gibi kapanırken bedeni Doğu'nun elinde düşüşe geçti. Bayılmıştı!

Doğu öfkeyle küfrettikten sonra kızın düşmesine izin vermedi. Dahası diğer kolunu da uzattı ve Sare'nin hafif vücudunu kaldırıp kucağına aldı. Sağ eli ve saçları yere doğru uzanırken başı Doğu'nun göğsüne yaslanmıştı.

Genç adam yeniden küfretti ve kızın bir melek kadar saf görünen yüzüne bakarken ölümcül bir öfkeyle tısladı. "Seni öldüreceğim, aptal hırsız!"

Kızın odasından çıkarken kapısını kilitledi. Oradan ayrılmadı. Kapının önünde bir dev gibi dikilirken aniden döndü ve sert yumruğunu duvara çarptı. Duvardan tok bir ses çıkarken Doğu kızı sarsarak uyandırmak, bir güzel pataklamak istedi.

Yıllardır bu yöntemi seçmişti. Ona yanlış yapan ve konuşmak istemeyen kurbanlarının birkaç kemiğini kırmak daima işe yarardı. Özellikle çene kemiğini... Yüzü yamulmuş insanlar

kan tükürürken baygın gözlerini ona diker ve önce anlaşılmayan şeyler söyler, sonra kanı yutup bülbüle dönerlerdi.

Ama bir kadına bunu yapmazdı. Asla! Onu konuşturacak başka yollar bulmalıydı.

Engin Dinçerler, Hare Kayhan'ı yıllarca öpebilirdi. Asırlarca o yumuşak, cezbedici dudaklarının tadına bakabilir, onu kollarında tutabilir, kokusuyla, sıcaklığıyla, varlığıyla dolabilirdi. Belinden sımsıkı kavradığı kızın karşı koymayışı onu daha çok teşvik ederken birinin itirazı vardı.

Çirkin onlara doğru havlamaya başlayınca ilk duraklayan Hare oldu. Aslında o an korkudan ötürü her uzvuyla Engin'e dolanmıştı. Sadece dudaklarını çekmiş, başını onun göğsüne gömmüştü. Engin de onu sımsıkı kuşatmıştı.

"Geliyor mu? Geliyor mu?" diye sordu korkuyla.

Engin güven verici sesiyle, "Çok uzakta ve bağlı," dedi.

Hare genç adamın göğsüne derin ve sıcak bir nefes bıraktı. Bir süredir tuttuğu nefesi... Şimdi ise başını kaldırmaya cesareti yoktu. Engin Dinçerler, yani sevdiği adam onu öpmüştü! Hare buna inanamıyordu. Engin'in bunu neden yaptığını, dahası ona neden karşılık verdiğini, üstelik şimdi ne düşüneceğini ya da ne söylemesi gerektiğini de bilmiyordu. Söyleyebileceği bir şeyler olduğunu da sanmıyordu. Kaldı ki, Engin'in göğsünde de bu kadar uzun süre hareketsiz duramazdı. Burası kamuya açık bir otopark alanı değildi ve Hare istediği kadar bu sıcaklığın tadını çıkaramazdı.

Sonunda başını kaldırdı. Az önce Engin'e karşılık verirken hiç utanmadığı halde, şimdi gözlerinde utanmanın binbir tonu dolaşıyordu. İlk önce onun konuşmasını bekledi. Engin'in bir şey söylemesini, bir şey yapmasını... Nihayet bakışları karşılaştığında Hare utanarak gözlerini kırptı, Engin ise hafifçe gülümsedi. Bir an sonra genç adam elini kaldırıp kızın yanağına yayılan sarı saçlarını yüzünden nazikçe çekti. Onu hâlâ kollarında tutuyordu ve ilk andaki gerginliği de yok olmuş gibi görünüyordu.

"Bugün sana çok kaba davrandım," dedi sıcak bir sesle. İşte o büyük konuşma geliyordu.

Hare kocaman bir nefes aldı, zira havasızlıktan ölmek üzereydi. "Evet," diyebildi sonunda.

Engin, işaret ve başparmağıyla kızın çenesini tutup kendine doğru kaldırdı. Hare artık sürekli yüzünü eğemeyecekti. Genç adam o kızaran, tatlı yüzü görmek istiyordu. "Haklı olduğum taraflar vardı."

Hare hemen kaşlarını çattı. Bu tavrı genç adamı daha geniş gülümsetti.

"Ve haksız olduğum..."

"Sadece tepkiniz beni çok üzdü," dedi Hare. Böyle bir konuşma yaptığına inanamıyordu. Bu adamın çoğunlukla haklı olsa da, haksız olduğunu da itiraf etmesi Hare'nin direnişini yumuşatıyordu.

Genç adam kızın yüzünü bırakıp hafifçe geri çekildi ve bu defa bileğinden tutup kolunu kaldırdı. "Aşıları ne zaman olmuştun?" diye sordu birdenbire. Gözlerini kızın gözlerine kenetledi. Yeşil rengi sahici bir endişeyle kararmıştı sanki.

Hare onun endişesini gördü. "Geçen yıl," dedi.

Engin bu cevaptan memnun olmuş gibi başını hafifçe salladı ve aynı anda parmak uçlarıyla kedinin yaraladığı yerlerden geçti. Hafifçe dokunmuştu ama etkisi Hare'nin kalbinde dokuz şiddetinde bir depreme neden oldu. "Kendini yaraladın..." dedi. Sert bir soluk aldı. "Ve anlayışlı olamadığım için birkaç yara da ben açtım."

Hare başını salladı. "Size sormam gerekirdi."

"Sorman gerekirdi."

"Ama kötü bir niyetim yoktu."

"Biliyorum." Genç adam, kızın avuç içindeki küçük bir kesiği okşarken "Tüm bunlar için üzgünüm," diye devam etti.

Hare kendine hâkim olamadı. Engin'in tutup okşadığı elini biraz daha kaldırıp onun sert hatlı yüzüne dokundu. Ona dokunmazsa ölecek gibiydi. "O kadar da büyük bir sorun değil ama lütfen bir daha yapma," dedi içindeki bütün aşk mavi

gözlerine birikirken. Kelimeleri de bu aşktan nasibini almış, daha içten söylenmeye başlamıştı.

Engin kızın bileğini dudaklarına doğru götürdü. Avuç içinden hafifçe öptü. "Benim için ciddi bir sorun bu, Hare. Senin yanında hiç olmadığım birine dönüşüyorum."

Hare bu konuşmadan pek bir şey anlamadığını kaşlarını çatarak gösterdi.

Genç adam açıklamaya çalıştı. "Benim için de karmaşık. Seninle ilgili olan her şey karmaşık..."

Hare karmaşık bir yanının olmadığından emindi. Aslında daima netti. Basitti, olduğu gibiydi, hayatında hiç rol yapmamıştı. Bir tek Engin'in yanında kendi olmaktan çıkmıştı. Ne de olsa gerçek hayatta bir hırsızdı ama bu adamın yanında kendini o çocukluk günlerindeki kadar masum ve saf duygularla çevrelenmiş hissediyordu. Keşke Engin de o günleri anımsadığını gösteren bir şey yapsaydı. Yine de Hare için öylesine büyük bir şey yapmıştı ki...

Yapmaya da devam ediyordu. "Özür dilerim..." dedi aniden, pişmanlığı aşikâr olan sesiyle.

Hare onun özür dilemesine şaşırmadı. Engin'le ilişkileri en baştan güvensizlik üzerine kurulmuştu. Engin kızı evinden kaçmaya çalışan bir hırsız sanmıştı ama zamanla Hare onun nasıl da centilmen bir adam olduğunu anlamıştı. Bazen sadece Hare'ye karşı kabalaşıyordu ve genç kız bunu ancak şimdi anlıyordu. *Senin yanında hiç olmadığım birine dönüşüyorum...* Belki Hare'nin hissettiği kadar derin duygular hissetmiyordu ama Hare artık emindi. Engin Dinçerler de Hare Kayhan'dan hoşlanıyordu.

Genç kız kendi düşüncesiyle gülümseyip, sevdiği adamın özrünü kabul etti. Ancak onun neşesine kıyasla Engin'in sakinliği ve centilmenliği bir anda yok oldu. Gergin ve sinirli görünüyordu.

"Taner'le ne kadar samimisin?" diye sordu.

Hare mavi gözlerini kırpıştırdı. "Anlamadım?"

"Taner'le nasıl bir iletişiminiz var, Hare? Çok mu yakınsınız?"

"Hayır! Biz samimi değiliz. Evet, onu eskiden beri tanırım ama çok yakın değilim."

"Olmanı da istemiyorum! Çok yakın, az yakın, biraz yakın... Hiçbirini istemiyorum!"

Genç kız heyecandan ölmek üzereydi. Dudaklarına gelen soruyu sormadan edemedi. "Neden bunu dediniz? Yani Taner'den mi hoşlanmıyorsunuz yoksa..."

"Senin ona yakın olmandan hoşlanmıyorum. Dahası bu beni delirtiyor!"

Kalbini istila eden bir çarpıntı nefes alışını zorlaştırsa da, genç kız kendini ele vermedi. "Taner sadece arkadaşım," diyebildi sakince.

"O seni sadece arkadaşı olarak görmüyor!" Hare düzgün bir cevap bulmaya uğraşırken genç adam devam etti. "Bana *tamam* demelisin, Hare."

Hare sonunda gülümseyip "Tamam," dedi. İçinde kocaman bir salon dolusu insan dans ediyordu. Kendini tutamadı. Heyecandan ölürken "Neden?" diye sordu kısıkça. *Neden benden bunları istiyorsun?*

"Çünkü seni tamamen ilk ben gördüm!" Engin, Hare'nin beklediğinden daha cömert davrandı. Ellerini tuttu, bütün varlığını sadece o ana ve ona adarcasına devam etti. "Kusurlarınla ya da mükemmelliğinle... İkisi de umurumda değil... Seni her şeyinle ilk ben gördüm, Hare! Titreyen ellerini ben tuttum. Kalbini ben yatıştırdım. Belki birlikte olduğun ilk adam değilim... Bir başkası güzelliğini, kalbini ve seni sen yapan bütün o büyüleyici özelliklerini keşfetmiş, üstelik benden önce sana yaklaşabilmiş, kalbine sızmış bile olabilir ama bundan sonra sadece ben varım. Bu elleri sadece ben tutabilir, korktuğunda sana ben sarılabilir, kaygılarını ve sevinçlerini senin kadar ben sahiplenebilirim. Kalbinle ilgili her şey de öncelikle benim sorunum. Hem kişisel doktorun olduğum için, hem de..." Nihayet bir parça gülümsedi. "Hem de sevgilin olduğum için."

"Sevgili mi?"

Hare'nin her cevap verişi büyük bir şaşkınlık içeriyordu ve bu hali Engin'in çok hoşuna gidiyordu. "Evet," dedi yine o iç eriten gülüşünden sunarak. "Biz artık sevgili olduk." Bir an durakladı. Hare'nin hayatında birinin olmadığını biliyordu fakat

o da sevgili olmayı istemeliydi. "Tabii sen de istiyorsan... Ancak bana kalırsa ikimiz de aynı fikirdeyiz."

Genç kız neredeyse çığlık atarak "Sevgili mi?" diye bağırdıktan sonra cevabını Engin'in göğsüne sokularak verdi. "Ben... Ben... inanamıyorum!" Hızlıca başını kaldırdı ve aynı hızla konuşmaya devam etti. "Elbette ben de istiyorum. Ben... Ben..." *Seni seviyorum*... diyemedi. Bunu söylemek için acele etmedi.

Engin aldığı yanıttan memnun olarak hafifçe çekildi. Kızın ellerini çevirip kendi avuçlarının içinde bıraktı ve durumuna baktı. Tahmin ettiği gibi yine titriyordu. "Sanırım bu titreme de heyecandan?" diye sordu. Bir tür test yöntemi olmuştu bu genç adam için. Kızın bütün duyguları, yüzünden, o güzelim mavi gözlerinden, sesinden bile okunuyordu ama ellerinin de bir lisanı vardı artık.

Hare gülümsedi ve yavaşça başını salladı. "Şu an tepeden tırnağa heyecan içindeyim."

Genç adam onu çekip sımsıkı sarıldı. Hare artık onundu. Bu düşünceyle ifadesine açık bir küstahlık yerleşti. Kimseyi sahiplenmek ya da üzerinde hak iddia etmek istemiyordu ama söz konusu Hare olunca bunu yapacağını göstermekten çekinmemiş, dahası bundan hoşlanmıştı.

Çünkü Hare başkaydı. Bambaşka...

Kızı mutfağından kaçarken ilk kez gördüğünde güzelliğini fark etmişti. Sonra deliliği onu tuhaf biçimde etkilemişti. Lafını sakınmaması ve bazen tam bir cadı olması, sonra büyükbabası için yaptıkları, özverisi, masumiyeti ve derken bu sabah... Büyükbabasıyla konuşurken verdiği cevaplar... Engin konuşmanın son kısmına yetişmişti ama Kudret Dinçerler'in elini tutup anlamsız cümlelerine uyarken Hare'nin çok tatlı olduğunu düşünmüştü.

Sonra bu düşüncelerinden ötürü kendine olan kızgınlığını, huysuz bir kedi yüzünden ondan çıkarmış ancak gözyaşlarıyla rahatsız olmuştu. Bu rahatsızlık Taner'in gelmesi ve Hare'nin onunla canla başla ilgilenmesi yüzünden tavana vurmuş, öfkesini kontrol edememişti. Hare'nin Taner'e gülümsediğini bile görmek istemiyordu. İstediği tek şey kızı Taner'den ya da tüm

dünyadan çekip almaktı. Kendine katmak, onun gülüşünün sebebi olmak ve onu kolları arasına almaktı. Yapmıştı da...

Öpücüğü planlamamış olsa da, Hare'ye dair birçok şeyi detaylı düşünmeye başlamıştı. Son günlerde onu ne zaman aklından çıkarabilmişti ki? Kendiyle yalnız kaldığı her an, düşünmesi gereken bir sürü problemi olduğu halde sadece o kıza yoğunlaşmıştı. Birdenbire aklına gelişini, görünür bir yerdeyse onu izlemeyi, yanında yoksa ne yaptığını merak etmeyi engelleyememişti. Tüm bunların artık bir sonuca bağlanması gerektiğini biliyordu. Gecikmek için sebebi yoktu. Aksine acele etmek, hızlı davranmak için çok geçerli bir sebebi vardı. Birlikte olabileceklerine dair kendisi çoktan ikna olmuştu ve Hare'yi de ikna etmeliydi.

Hare ise ondan beterdi. Genç kız zamandan, mekândan, bedeninden ayrılmıştı. Ruhu hayaller âleminde, masallar dünyasında sürükleniyordu. İnanamıyordu... Ellerinde olan ellere, onu öpen dudaklara, ona sarılan kollara ve onunla artık sevgili olduğunu söyleyen bu adama inanamıyordu. Gerçekleşmesi imkânsız olan bir şeyi yaşamak bir insanı nasıl sarsarsa öyle sarsılıyordu. Onun için görünmez olma, suyun üzerinde yürüme, kuşa dönüşme ya da sihirli bir güce sahip olma ihtimali nasıl ki sıfırsa; Engin'le sevgili olma ihtimali de işte öyle, kocaman bir sıfırdı! Aslında birinin kanatlarının çıktığına bile inanabilirdi ama Engin'le sevgili olacağına asla inanamazdı. Şimdi tüm bu imkânsızlar gerçekleşmişti. Eğer *full HD* bir rüya görmüyorsa sahiden oluyordu. Bu adam gerçekti. Hare onu seviyordu ve o da belli ki Hare'den hoşlanıyordu. Hayat ne acayip bir şeydi!

Şimdi de el ele yürüyorlardı. Genç kız bir yandan elini kavrayan o sıcacık avucun keyfini çıkarırken, diğer yandan Engin'in duygularının boyutunu merak ediyordu. Ama bunun üzerine düşünmek istemedi. Aşkına karşılık bulmak için bu adamı sevmemişti. Zaten çoğu aşk karşılıksız değil miydi? Belki çok yakında karşılığını da alabilirdi ama bu ihtimal olsun ya da olmasın, bu kadarı bile o kalpsiz cerrah için büyük bir adımdı. Hare içinse imkânsız bir düşe uyanmaktı.

Mutluluk dolu düşüncelere o kadar dalmıştı ki, Çirkin'in kulübesinin tam dibinde durduğunu fark edemedi. Bir saniye! Eteğini dişleriyle çekiştiren şey o köpek miydi?

Hare gözlerini fal taşı gibi açarak fırladı ama Engin onu sımsıkı tuttuğu için hiçbir yere gidemedi. Neyse ki Engin'in geniş sırtına ulaşmıştı. Oraya kapandı, kendini sevdiği adamın sırtına yapıştırdı ve elini bırakması için yalvarmaya başladı.

"Engin, lütfen bırak beni! Niye getirdin ki beni buraya? Of! Korkuyorum işte!"

"Korkunla yüzleşmen için, güzelim," diyen genç adam Hare'ye döndü. Kız şimdi göğsüne kapanmıştı.

Hare kafasını kaldırıp ağlamaklı gözleriyle baktı. "Korkumu yenemem."

"Çirkin'le yenebilirsin. Sadece dene."

"Yapamam."

"Hadi!"

Sevgilisinin buyurmasıyla Hare denemeye karar verdiğini gösterircesine başını salladı. Engin yavaşça kenara çekildi ama kızın elini bırakmadı. Hare de ilk saniyeden yan çizdi ve Engin'le birlikte geriye doğru bir adım attı. Hayır! Çirkin'e bu kadar yakın olmaya, onunla yüz yüze durmaya hazır değildi.

Engin, Hare'nin kıyı kıyı kaçmasına gülümsemeden edemedi. "Bu kadar korkak olduğunu bilmiyordum," derken bir parça ciddi olmaya çalıştı.

"Ben hiçbir şeyden korkmam ama köpekler... Of!"

"Bana güveniyor musun?"

Hare zor da olsa gülümseyebildi. "Her şeyden çok..."

"O halde yapmalısın."

Kız somurttu ve çaresizce omuzları düştü. "Tamam."

Engin ona takdir dolu bir bakış attı. Kızın elini tuttu ve onu yavaşça kendine çekti. Bu aynı zamanda Çirkin'e gittikçe yaklaşmaktı.

Sonunda genç kız köpekle karşı karşıya kalabildi.

"Şimdi elini uzat ve onun başını hafifçe okşa."

Hare dehşetle Engin'e baktı. "Elimi tek hamlede kapabilir!"

Genç adam köpeğin başını okşayıp onu severken, "Çirkin, oğlum, daha önce genç kızların elinin tadına baktın mı?" diye sordu.

Çirkin, Engin'e cevap verir gibi havladı. Tabii havlaması demek, Hare'nin yine genç adamın arkasına fırlaması demekti.

Engin derin bir nefes verip, bu defa kaşlarını çattı ve kızı yine inatla köpeğe doğru itti. "Hiçbir şey olmayacak, Hare. Ben yanındayım."

Şüphesiz Hare sadece buna güveniyordu. Yanında Engin dışında biri olsaydı kesinlikle bunu yapmazdı. Elini yine çaresizce uzattı ama bu defa gözlerini kapattı. Ne olacaksa olsun diye düşündüyse de aslında korkudan ölüyordu.

Eli zangır zangır titrerken Engin bu titremeden rahatsız olmuştu. Kızın bileğini tutup başparmağıyla tenini okşarken, ona güvende olduğunu bir kez daha hissettirdi. Hare bu temasla kalbinde bir çarpıntı hissetti ve sonunda parmaklarının Çirkin'in kafasına değdiğini fark edince gözlerini açtı. Köpeğin kızıla çalan yumuşak tüyleri parmak uçlarını gıdıklıyordu. Hafifçe gülümsedi. Tam o an hiç olmaması gereken bir şey oldu ve Çirkin ağzını kocaman açıp kızın avuç içini boydan boya bir güzel yaladı. Hare için buraya kadardı! Kendini öylesine hızlı çekti ki, Engin'in kollarından bile kurtuldu. Bir ok gibi fırlayıp eve doğru koşarken Engin onun arkasından kahkaha attı. Herkese ve her şeye kafa tutabilen bu kız, sevimli bir köpekten ölümüne korkuyordu.

"Ne dersin oğlum, sence bu deli kız sana alışabilecek mi?"

Çirkin iki kez havladı ve Engin'in anlayabildiği kadarıyla bu *hayır* demekti.

Hare içindeki büyük mutlulukla akşam yemeğini hazırladı. Yine hafif, zeytinyağlı şeyler tercih etmişti. Dinçerler Ailesi, sağlıklı yaşamak konusunda pek esnek davranmıyordu ve Hare de buna alışmıştı. Aslında böyle bir durumda bir şeyler yapabilmesi bile mucizeydi. Bütün gün etrafta dans etmek istiyordu. Yıllarca, asırlarca dans edebilir, yine de içindeki coşkuyu

tamamen atamazdı. Engin bundan böyle sevgili olduklarını söylemişti. Sonunda o da Hare'yi fark etmişti.

Genç kız elindeki kepçeyi yüzüne doğru kaldırıp insanmış gibi onunla konuşmaya başladı. "Sence beni seviyor mudur? Âşık olmuş mudur bana?"

Kepçeden üzerine çorba damlayınca bir eşyayla konuşmaması gerektiğini anladı. Bir insanla, en yakınındaki kişiyle, canının yarısıyla konuşmalıydı. Bu haberi hemen kardeşine vermeli, onu da mutlu etmeliydi. Mutfaktaki telefondan Sare'nin cep telefonunu tuşlarken kendini konuşmaya hazırlamıştı ama Sare telefonu açmadı.

"Kim bilir yine nerede unuttu telefonu?" diyen genç kız gülümsedi. Nasılsa kız kardeşiyle görüşüp her şeyi ona anlatırdı. Şimdi Kudret Dede'nin çorbasını götürmeliydi.

Yavaş adımlarla yaşlı adamın odasına yönelirken koridorda Nur Hanım'la karşılaştı. Gülümseyerek "Yemek birazdan hazır olacak," dese de, Nur Hanım aldırmadı. İfadesi, yıkılıp enkaza dönüşmüş bir beton yığınına benziyordu. Hare kadının bu halini Engin'le yeni başlayan özel ilişkisine yormadı. Neticede bunu kimse bilmiyordu. Sahi doktor bey bir sevgilisi olduğunu birilerine söyleyecek miydi? Hare için fark etmezdi. Engin neye karar verirse versin Hare ona uyardı. Onun için önemli olan tek şey, Engin'in sonunda kalbine karşılık vermesiydi. Onu şimdiden çok özlemişti. Çirkin'den kaçtığından beri Engin'i görmediği için onun aşağıya ineceği zamanı iple çekiyordu.

Kudret Bey yine hafızası ve şuuru gitmiş bir haldeydi ama yemeğini yedi. Hare onunla konuşmaya çalıştıysa da, yaşlı adam boş gözlerle bakmakla yetindi. Oradaki işi bittikten sonra yeniden mutfağa gidip hızlıca masayı hazırlamaya başladı. Açık balkon kapısından sızan bahar havası ve akşam olmasına rağmen kokularını yitirmeyen çiçekler onun mutluluğuna mutluluk katarken Nur Hanım da gelmişti. Henüz sofra hazır olmasa da oturdu, dirseklerini masaya dayadı ve ellerini birleştirip parmaklarını çenesinin altına yasladı.

"Sen nereden gelmiştin buraya?"

Hare, artık kayınvalidesi olarak gördüğü kadına döndü ve sıcak bir gülüş attı. "İstanbul'dan, efendim."

"Neden geldin oradan?"

"Çalışmak için geldik." Hemen öksürüp hatasını düzeltti. "Geldim yani... Orada güvenilir bir iş bulmak biraz sorundu."

"Daha önce nerede çalışıyordun?"

Hare sorguya çekiliyormuş gibi bir hisse kapıldı. "Bir barda."

"Bar!" Kadın iğrendiğini apaçık belli ederek, "Bir barda çalışıyordun, öyle mi?" dedi.

Genç kız, Nur Hanım'ın böyle bir tepki vermesine şaşırmıştı. "Evet, bir barda garsonluk yapıyordum."

"Neden oradaki işini bırakıp buraya geldin? Böyle bir kasabada bize denk gelmeseydin iyi bir iş bulman mucize olurdu."

"Burası benim memleketim. Ailemle burada yaşardık."

"Kasabalısın demek!"

"Evet."

"Kasabalı ve barda çalışmış garson bir kız... Şimdi ise evimde bir hizmetçi!" Kötü bir kahkaha attı. "Hayat ne tuhaf, değil mi?"

Hare ekmekleri keserken gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Yanıt vermedi. Kadın onu üç kez aşağıladığını sanıyordu. Kasabalı, garson ve hizmetçi diyerek... Hare bu sıfatlardan hiçbirinde aşağılanacak bir yan görmüyor, Nur Hanım'ın kendinden başka herkesi küçümseyen lanet bir kadın olduğunu da neyse ki biliyordu.

"Ama tatlım biliyorsun ki, buradaki işimiz bitince oğlumla yine Ankara'ya döneceğiz."

Bu kadın bir şey mi biliyordu? Engin ona söylemiş olabilir miydi?

"Biliyorum, efendim," dedi bozuntuya vermeden. Bu bilgiden anında nefret etti. Nur Hanım sonsuza kadar gidebilirdi ama Engin giderse Hare ne yapacağını bilmiyordu.

"Ve o zaman sen de başka bir iş bulacaksın."

"Sanırım bulabilirim."

"Ah tabii! Kasabada barlar olduğuna eminim. Neticede burası yazın turist alan bir yer."

Nur Dinçerler kendi kendine eğlenip kahkahalar atarken, Engin de mutfak kapısında göründü. Önce arkası dönük Hare'ye, sonra masaya, ardından annesine baktı.

"Keyfin yerinde, Nur Hanım," diyerek mesafeli bir şekilde annesiyle konuştu.

Kadın elini hafifçe salladı. "Ah, evet oğlum. Hare'yle konuşuyordum da... Biliyor musun, Hare burada çalışmadan önce İstanbul'da bir barda çalışıyormuş."

Engin sandalyesine kuruldu ve Hare'ye dair ilk kez öğrendiği bu bilgiyle ifadesi az da olsa gerildi. Bakışlarını onunla göz göze gelemeyen Hare'den çekti ve "Biliyorum," dedi.

Hare şaşkınlık içinde Engin'e bakarken, Nur Hanım da gözlerini kocaman açtı. "Biliyor muydun?"

Bu sorunun söylenişindeki vurguda, *Böyle bir kızı nasıl işe alırsın?* cümlesinin olduğuna Hare yemin edebilirdi.

Genç adam annesine kaşlarını çattı. "Evet, biliyordum!"

Kadın bu defa Hare'ye baktı. Kırmızı rujlu dudakları alayla kıvrılmıştı. "Siz konsomasyona da çıkıyorsunuz, değil mi? Yani erkek müşterilerle özel ilgilenmekten bahsediyorum."

Hare neredeyse elindeki tabakları düşürüyordu. Mavi gözleri şoke olmuş halde açılırken Engin sert bir ifadeyle annesine döndü.

Nur Hanım hiç duraklamadan devam etti. "Üçüncü sınıf yerlerde bunlar normal şeyler tabii. Ne de olsa bu tür şeylere mecbur bırakılıyorsunuz. Kısacık, dekolteli elbiseler falan... Gerçekten çok kötü!"

Hare'nin elleri titremeye başladı. Korkuyla doluydu ve sadece Engin'e bakıyordu. Onun ölümcül ifadesine... Kesinlikle çok öfkeliydi. Aniden koyu yeşil gözlerini kaldırıp Hare'ye dikince, kızın kalbinden incecik ancak bıçak yarası gibi keskin bir sızı geçti.

"Bi-biz öyle şeyler yapmazdık!" dedi. Sanki sadece Engin'le konuşuyor, onu ikna etmeye çabalıyor, annesinin çirkin ithamlarına karşılık bir açıklama getirmeye çalışıyordu. Titreyen ellerini arkasına saklayarak bu defa kadına baktı. "Ben sadece garsondum."

"Ah tatlım, utanmana gerek yok. Geçmişte herkes hatalar yapabilir. O tür yerlerde böyle şeylerin normal olduğunu biliyorum."

Hare daha fazla dayanamadı ve dudakları sinirle kasılırken "Nereden biliyorsunuz?" diye sordu. "Anlaşılan o tür yerlerde sık sık bulunmuşsunuz!"

"Seni haddini bilmez, küstah hizmetçi!"

"Nur Hanım!" Engin masaya şiddetli bir darbe indirdi. Kaskatı çehresini annesine çevirdi ve tehlikeli sesiyle fısıldadı. "Bu konuyu kapat!"

Annesi oksijensiz kalmış gibi hızlı hızlı nefes alıp verirken, genç adam bu defa Hare'ye baktı. Kızın dolu gözlerinden yaşlar inmek üzereydi.

"Ve sen... Annemden özür dile."

Hare sarsakça "Özür dilerim," dedikten sonra yemeğe döndü.

Konu kapanmış gibiydi ama Hare'nin kalbindeki kesikler kapanmadan kanamaya devam ediyordu. Engin'in tedavi edici bir şey yapmasını bekliyor, küçük bir bakışını bile arıyordu. Beklediği şeyler olmadı. Engin onunla ilgilenmedi ve Hare'nin korkusu daha da şiddetlendi. Öyle ki ellerini kontrol etmek artık bir hayaldi. Buna rağmen, zorlansa da çorba kâsesini masaya koyabildi. Fakat çorbayı tabaklara koyarken ellerine hiçbir şekilde söz geçiremediği için etrafa döküp durdu.

Sonunda Engin kızgın bir ses tonuyla "Bırak şunu!" diye buyurdu.

Hare kaşığı bıraktı. Elleri hâlâ titriyordu.

"Zavallıcık!" diyen Nur Hanım yüzünü ekşitti. "Sen de mi Parkinson oldun? Yoksa Alzheimer mı? Hayret, içki dolu tepsileri nasıl taşıdın o barda?"

Nur Hanım'ın cümlesiyle Hare'nin gözlerinde biriken yaşlar sonunda özgürlüklerine kavuştu. Bir an önce bu yemeğin bitmesini isterken, istediği bir başka şey de şu çorba dolu tencereyi kadının tepesinden aşağıya dökmekti.

"Anne, uzatma!" diyen Engin otoritesiyle ortama hâkim oldu.

Hare gözlerini yerden kaldırmadan, "Be-ben İhsan Abi'ye haber vereyim," diyerek kapıya doğru koştu ama Nur Hanım'ın yine söyleyecek bir şeyleri vardı.

"Yemeği İhsan'ın odasına götür. Bize katılmak zorunda değil!"

Engin gözlerini Hare'ye çevirmeden, "Çağır!" dedi tek kelimeyle.

Hare sonunda mutfaktan çıktı. Antreye ulaştığında durdu ve sırtını duvara yaslayıp soluklanmaya çalıştı. Gözlerinden inen yaşları durduramıyor olsa da, elinin tersiyle hızlıca yüzünü sildi.

"Sakin ol!" dedi kendi kendine. "Sakin ol ve dilini tut, seni aptal!"

Hare yarım saat boyunca odasına kapanıp ağladı. Sonunda aşağıdan gelen sesler kesilince inmeye cesaret edebildi. Mutfağı toplayıp kahve yapması ve muhtemelen bazı acı şeylerle yüzleşmesi gerekiyordu. Yaşadığı aşkı kaybetme korkusuyla aşağıya inerken, Engin'in onun hakkında ne düşündüğünü deli gibi merak ediyordu. Sevdiği adamın o bakışlarını ve sertliğini hatırlayınca, artık sevgili olmadıklarına neredeyse emin oldu. Annesinin sözleri onu etkilemiş olmalıydı. Elbette... Kadın Hare'yi, para karşılığında bedenini sunmakla, erkeklerin elinde oyuncak olmakla suçlamıştı.

Hare bütün umutlarını tüketmiş bir halde mutfağa girdi. İçeride kimse yoktu. Masanın üstündeki tabaklar öylece duruyordu. Engin'in oturduğu yerdeki tabak neredeyse doluydu. Pek bir şey yememişti. Hare onun sandalyesine oturdu ve gözlerini kapatıp sanki o yanındaymış gibi hayallere daldı. Artık onun, sevdiği adamın, bir kez daha hayallerinin ötesine geçtiğini biliyordu.

Birkaç dakika sonra ayaklandı ve umutsuzca mutfağı toplayıp kahve yaptı. Korkudan ölse de bu kahve Engin'i görmek için bir bahane olacaktı. Onunla konuşması gerekiyordu ama salon bomboştu. Engin ortalarda görünmüyordu. Nur Hanım da odasında televizyon izliyor olmalıydı. Hare, İhsan'a kahve

götürüp onunla biraz sohbet etti. Kudret Dede'yle de ilgilendi ama yaşlı adam anlamsız bir iki cümle dışında kızla konuşmadı.

Hare yeniden mutfağa girdiğinde ağlamamak için kendiyle savaştı. Engin bir açıklama bile istemiyordu. Muhtemelen *Bu kızla ne işim var?* diye düşünüp, tek kelime etmeden Hare'ye yol vermişti.

Genç kız kalbindeki acıyı unutabilmek için ev işleriyle oyalanmak istedi. Mutfaktaki her şey derli toplu olmasına rağmen, yapacak bir sürü iş buldu. Akşamın o saatinde mutfak dolaplarını sildi, buzdolabını düzenledi, yiyecekleri kontrol etti. Bahadır Dede ve Taner geldiğinde onlara vermek için eksikleri yazdığı bir liste hazırladı. Yine de içindeki sıkıntıyı yenemedi.

"Keşke kız kardeşim yanımda olsaydı," diye fısıldarken, gün içinde yaşadığı onlarca farklı duygudan en ağırının Engin'in ondan nefret etmesi olduğuna karar verdi. Doktor bey, barda çalışan bir kızı istemiyorsa, o kızın o barı soyan bir hırsız olduğunu öğrenince kim bilir neler düşünürdü! Eğer olur da gerçekler açığa çıkarsa, polis bir ipucu bulup Hare'yi tutuklamak için gelirse, Engin'in evde olmamasını dilerdi. Onun yüzüne bakamazdı. Böyle bir suçu işlemeye mecbur olduğunu bile anlatamazdı ki! Engin gibi biri onu kesinlikle affetmezdi.

Hare umutsuzca iç çekip gözleri dolu dolu bir yerleri hışımla silerken hafif bir patırtı duydu ama üzerinde durmadı. Kendi sorunlarına odaklanmış, acısıyla baş başa kalmıştı. Ancak birkaç saniye sonra mutfak kapısı çarparak kapanınca korkuyla sıçradı. Bedenini çevirdiğinde, Engin'in orada olduğunu gördü. Dayanamadı ve içinden geleni yapıp kendini onun kollarına bıraktı.

Engin ona sarılmadı, öylece bir duvar gibi durdu. Hare sonunda kendini çekip sevdiği adama baktı. Engin'in söyleyecekleri vardı sanki. Muhtemelen bu ilişkiyi bitirdiğini açıklayacaktı.

Genç kız kendini en kötüsünü hazırlarken aynı anda hızlıca konuşmaya başladı. "Konsomatris falan değildim ben! Asla o tür şeylere bulaşmadım, yemin ederim."

Engin'in gerilmiş hatlarında bir değişim olmadı. "Bana barda çalıştığını söylememiştin."

"Sormamıştın ki! Bununla ilgili konuşacak bir konumuz olmadı ki! Gizlediğimden değil, sadece daha önce hiç bahsi geçmediğinden söylemedim."

"Ne tür bir bardı burası?"

"Sıradan bir bar işte... Para kazanıyordum. Annenin itham ettiği gibi hatalı bir şey yapmadım. Asla!" *Yani o barı soymak dışında ama buna mecburdum ve sen bunu hiçbir zaman öğrenmemelisin.*

"Farklı amaçlara yönelik açılan bir sürü mekân var, Hare!"

Kız hızlıca başını salladı. "Sıra dışı ya da illegal şeyler yapılan, kadınların pazarlandığı o tür iğrenç yerlerden biri değildi. Evet, zaman zaman maaşımızı geç ödüyorlardı ama bu yasadışı sayılır mı bilmiyorum. Ben sadece garsonluk yaptım. Kimse benden başka bir şey istemedi."

Engin daha fazla detay duymak istemiyordu. Mesleğine başladığından beri seçkin mekânlara uğruyor olsa da, üniversitedeyken elbette o tarz yerlere gitmişti. Hare'nin öyle bir yerde çalışmasına, geçimini oradan sağlamasına sözü yoktu. Bu onu ilgilendirmiyordu. İlgilendiği kısım başkaydı.

"Anneme de bir daha asla saygısızlık yapmayacaksın. Seni ne kadar zorlarsa zorlasın."

Engin'in sert ikazıyla Hare başını salladı. "Özür dilerim ama dediğin gibi, beni çok zorladı."

Engin, genç kızla teması kesip aralarına mesafe koydu. Bu defa bakışları sanki daha da öfkeliydi. "Barda dans eder miydin?"

Hare'nin gözleri kocaman açıldı. Engin'e inanamıyordu. Böyle bir şeyi nasıl sorar, nasıl düşünürdü? Kaşlarını çattı ve o da kızgınca yanıt verdi. "Striptiz yapıp yapmadığımı mı soruyorsun? Çünkü eğer bunu soracaksan direkt sorabilirsin!"

"Dans ettin mi, etmedin mi?"

Hare kollarını göğsünde buluşturdu. "Tabii ki etmedim!"

Engin'in geniş, sert göğsünden bir nefes boşaldı. "O halde şimdi yap!"

"Ne yapayım? Anlamadım!"

"Dans et!"

"Ne demek bu? Bana ne demek istiyorsun?"

"Sadece dans etmeni istiyorum, Hare!"

"Bak ben bundan hoşlanmadım! Annen gibi düşünüyorsan... Beni bu şekilde aşağılayabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun!"

Genç kız şimdi üzüntüden çok öfke hissediyordu. Engin'in *dans et* deyişinden kırılmıştı. Sanki ona kötü bir şey ima ediyordu. Buna izin veremezdi.

"Yapmayacağım! Bana neyi ima ettiğini bilmiyorum ama bu... bu... çok..."

Engin ona doğru tek ve kararlı bir adım attı. Yüzüne doğru eğildi. "Daha önce de seni dans ederken izlemiştim. Çünkü dansını izlemek hoşuma gidiyor. Şu an öfkemin geçmesinin tek yolu bu! Ne anladığını, ne düşündüğünü bilmiyorum ama sen şunu bilsen iyi edersin..." Kızı kollarından tutup kendine çekti. "Sadece benim için dans etmeni istiyorum!"

Kız gözlerini kırpıştırdı. "Hoşlandığın için mi yani?"

Engin'in bakışları her şeyi açıklıyordu. Hare sonunda derin bir nefes bırakıp gözlerini kapattı. "Tamam." Kalbi biraz yatışmıştı. Ortamın gerginliği yok olsun diye gülümsedi ve "Belki birlikte dans edebiliriz?" diye sordu.

Engin anında "Hayır!" diyerek, hiçbir olumlu tepki vermeyeceğini açıkça gösterdi.

"Tango, vals ya da Flamenko?"

"Hare, beni daha fazla kışkırtma!"

"Peki! Senin dans ettiğini düşünemiyorum zaten," diyen genç kız daha geniş gülümsedi. Biraz olsun yüklerini atmıştı. Engin sandığı gibi ilişkilerinin bittiğini söylemiyordu. Söylemeyecekti. Onu küçümsediği de yoktu. Olsaydı, annesine barda çalıştığını bildiğini söyler miydi? Onu en başından beri korumaya çalışıyordu.

"Burada mı dans edeceğim?"

Engin geriye çekilip sırtını kapalı mutfak kapısına yasladı. Girmeye çalışan olursa onu geçemeyecekti.

"Müzik?"

Hare'nin bitmeyen soruları genç adamın sabrını zorluyordu. "Sen bir şeyler söyle!"

Hare düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra, "Tamam," diyerek mutfağına ortasına doğru oldukça zarif hareketlerle yürüdü. Dansa başlamadan önce parmak arası terliğini çıkarıp attı.

Engin onun elbise giymiş olmasını tercih ederdi ama kotuyla da şahane görünüyordu.

Sonunda Hare dansına başladı ama şarkı falan söylemedi. Sessiz ve sözsüz bir şekilde modern danstan bir parça sunuyordu. Bazen bale yapar gibi, bazen tangodan figürler sunar gibi dans etti. Bazen buz pistinde kayar gibi kaydı, bazen saniyelerce kendi etrafında döndü. Her ne yaptıysa o kadar tutkuyla yaptı ki, Engin gözlerini bile kırpmadan onu izledi. Savrulan ve dalgalanan sarı saçları, zarif ellerinin havada çizdiği motifler, ince bacaklarında gezinen sessiz melodilerle o kadar güzeldi ki, bir kelebek gibi kanatlanmış uçuyordu sanki. Engin onun dans edişinin tüm sanat dalları içinde en güzeli olduğuna emindi.

Hare'yi şu an büyük bir hayranlıkla izlese de, hatta bugün sevgili olduklarını ilan etmiş olsa da, tüm bunlar Baharlıkoy'la, bu evle, bu bahar mevsimiyle sınırlı kalacaktı. Yaşanan ve yaşanacak tüm olaylar, keyifli anlar, verilen sözler, kıskanmalar, kısa süreli tatlı bir anı olarak kalacaktı. Engin Dinçerler'in kimseyle evlenmeye ya da uzun bir birliktelik yaşamaya niyeti yoktu. Hare onu etkilemişti evet ama bu kadardı. Sadece güzelliğine duyduğu bir heves vardı. Konuşabildiği, eğlenebildiği, yanındayken keyifle zaman geçirdiği, onu tüm olumsuz düşüncelerden uzaklaştırabilen güzel bir partnerdi Hare. Duygu yok, sorumluluk yok... Buradan çekip gittiğinde ikisi de iyi birer arkadaş olarak kalacaktı.

Sonunda genç adam güzel partnerine doğru yürüdü. Dansını kesti ve onu kollarının arasına aldı.

Hare heyecanla çarpan kalbini sakinleştiremeden, mavi gözlerini kapatıp sevdiği adama sokuldu. Göğsünde dinlendi, soluklarını yatıştırdı. Saniyeler sonra gözlerini kaldırıp genç adama baktı. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

Engin nihayet gülümsedi. "En başından beri aksini düşünmedim."

"Ama fena halde somurtuyordun ve sorduğun sorular..."

"Hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettiğim içindi."

"Eskiden çalıştığım yeri bilmemen o kadar da büyük bir sorun olmazdı ama değil mi?"

"Sana dair her şeyi bilmek istiyorum, Hare. Her şeyi..."

Genç kızın kalbinde ansızın beliriveren korku, yüzündeki gülüşü sildi. Engin her şeyi bilseydi, ona yine böyle sımsıkı sarılır, böyle güzel bakar mıydı? Cevabını biliyor ve bundan ölümüne korkuyordu.

On Birinci Bölüm

Hare, mutluluk sarhoşu olmasını engelleyen korkusuna rağmen, o büyük krizi atlatmalarına seviniyordu. Engin, annesinin oyununa gelmemişti. Geçmişini, mesleğini, ne yaptığını önemsememiş, sadece onun dediklerine inanmıştı. Hare'yi mutluluktan uçurmuştu.

Şimdiyse mutfaktaki masaya oturmuş, işleri bitene kadar Hare'ye eşlik ediyordu. Genç kız bardaki işinden detaylıca bahsederken Engin onu dinledi ve zaman zaman sorularıyla konuşmaya dâhil oldu. Hare sevdiği adamla sohbet etmenin keyfini her anına kadar çıkardı. Gecenin sonu el ele üst kata çıkmak oldu.

Hare adeta ayakları yere basmayarak, havada süzülerek çıkıyordu basamakları. Engin'in sımsıkı tuttuğu elinden bütün varlığına akan o sonsuz mutluluğu gerçekten yaşayıp yaşamadığını, bunun bir hayal olup olmadığını bir an düşündü. Hayal olmadığını sadece avucuna değil, kalbine de dolan sıcaklıkla anladığında, talihinin nihayet yüzüne gülmesine şaşırdı.

Tuhaftı ama işler bir kez olsun yolunda gidiyordu. Bu sürekli yaşadığı bir lüks değildi.

İkisinin de odalarının bulunduğu kata geldiklerinde Engin onu durdurdu. Bir saniye için gözlerine baktı. Bakışları her zamanki gibi ciddi ancak alevden bir deniz kadar sıcaktı. Bar konusunu tamamen kapatmış gibiydi. Bir an sonra onu kollarına çekip öptüğünde Hare'nin tüm soru işaretleri de silindi. Kız, yalnızca ruhundaki huzurun tadını çıkardı.

"Şimdi odana git ve hiçbir şeyi düşünmeden uyu."

Hare, Engin'den gelen bu yatıştırıcı cümleyle daha da rahatladı. Saçlarını savurarak başını salladı. "O zaman iyi geceler, doktor bey."

"İyi geceler, sevgilim."

Sevgilim mi? Hare, daha önce duyduğu hiçbir kelimeyi bu kelime kadar sevmediğini düşündü. Öylesine güzeldi ki...

Kanatlanmış da uçuyor gibi odasına doğru giderken dans etti. Parmak uçlarında döne döne gidiyordu. Engin'in ona baktığını bildiği için heyecandan ölüyor ve neredeyse kafasıyla kapıya dalıyordu ama neyse ki dengesini bulabildi. Kapıyı açıp içeri girmeden önce son kez sevdiği adama baktı. Engin Dinçerler uzun boyu, yapılı vücudu, koyu yeşil gözleriyle Hare için dünyadaki en yakışıklı, en mükemmel erkekti. Ve ona gülümsüyordu! Kalp ve Damar Cerrahı Engin Dinçerler, kaçak bir suçlu, bir hırsız ve kötü bir dansçı olan Hare Kayhan'a gülümsüyordu. Dahası bu adam, o kızın *sevgilisiydi!*

Genç kız kendini odasına zor attı. Sonunda kapıyı kapattığında koşarak yatağa zıpladı. Elini kalbine bastırdı ve sakinleşmeye çalıştı. Zira bu kalp böyle çarpmaya devam ederse, evdekiler büyük bir zelzele olduğunu sanabilirlerdi.

Nur Hanım'ı mümkün olduğunca az görmek için çabalayan Hare, ertesi gün onu neredeyse her yerde gördü. Sanki kadın onu takip ediyor, nereye gitse arkasından geliyordu. Bahçede Kudret Bey'e eşlik ederken kadın güneşlenmeye çıkıyor, onlar içeri girince güneş sefası da bitiyordu. Mutfağa bile kaç kez

kontrole gelmişti. Hare onun bu davranışlarını şüpheli bulduğu için endişelenmeye başlamıştı. Engin'le hiç yalnız kalamamışlar ve konuşamamışlardı. Gerçi doktor bey de böyle bir niyeti olduğunu belli etmemişti. Hare onunla doğru düzgün bakışamamıştı bile. Oysa yeniyetme âşıklar gibi biraz cilve, biraz işve yapmak istiyordu ama Engin Dinçerler hiç de heyecanlı ve romantik bir adam olmadığı için, Hare'ye sadece kendi kendine hayallere dalmak kalıyordu. Olsun... Engin'in bir kalbi olduğunu göstermesi bile yeterdi Hare'ye. Bununla yıllar boyu yaşayabilirdi.

Yıllar boyu onunla sevgili kalıp kalamayacaklarını düşününce içine bir parça huzursuzluk yerleşti. Baharlıkoy dünyanın uzağında bir masal ülkesi gibiydi onun için. Ancak her masal bir gün biterdi. Çoğu da mutlu sonlu olurdu ama Hare kendi masalının böyle biteceğine dair tek bir kanıt bile bulamıyordu. Gerçi sevdiği adamla bir ilişkiye başlayalı henüz bir gün olmuştu. İkinci günden Engin'in *hiç ayrılmayacaklarını* söylemesini bekliyordu. Delirdiğini düşündü ama aşk yüzünden böyle davrandığını biliyordu. Aşk da insanı delirtebilirdi. Bütün mantığını, aklını, beynini alıp yerine bir lunapark koyabilirdi. Hare de Engin'le sevgili olduğundan beri atlıkarıncadan hiç inmemişti.

Engin, Çirkin'le bahçede koşarken Hare dışarı çıkıp onları izlemeye başladı. Engin'in üzerinde kaslarını saran haki rengi bir tişört, altında kot pantolon vardı. Fit, rahat ve yine Hare'nin nefesini kesecek kadar yakışıklıydı. Genç kız Çirkin'den korkmasa, şimdiye kadar çoktan oraya koşmuş olurdu. Engin'le birlikte Çirkin'le oynamayı çok isterdi ama ne yazık ki abisi çok küçükken onu sürekli köpeklerle korkuttuğu için bu korkusu kalıcı bir hale gelmişti.

Hare yine de onları izlerken bile mutluydu. Ancak Nur Hanım'ın topuklularının sesini duyunca yüzündeki gülüşü sildi ve daha ciddi durup villadan inen sarmaşıktaki kurumuş yaprakları temizliyormuş gibi yaptı. Bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu. "Bu kuru, çirkin yapraklar da amma çokmuş. Dal mı kırıldı acaba?"

"Senin yapacak işlerin yok mu?" diyen Nur Hanım kızgın sesiyle bağırınca Hare gülümseyerek ona döndü.

"Ah, siz mi geldiniz? Ben de bahçede temizlik yapıyordum." Elindeki kuru yaprağı gösterdi.

"Gözümün önünde durma!"

"Ama içerideki işlerim bitti."

"Yapacak başka bir şey bul o zaman!"

Kadının azarlayan sesiyle Hare somurtup eve dönmüştü ki Engin ona seslendi.

"Hare!"

Kız heyecanla sevdiği adama baktı. Yüzüne planlamadığı bir gülüş kendiliğinden yerleşti. "Buyurun, efendim."

"Arabamın anahtarını getir. Odamdaydı sanırım."

Hare başını sallayıp, Nur Hanım'a katiyen göstermediği o kocaman gülümsemesiyle, sarı saçlarını havalandırarak içeriye koştu. Bir dakika dolmadan elinde anahtarla yeniden aşağıya inmişti.

Engin'e bulutların üstündeymiş gibi koşarken Nur Hanım onları izliyordu. Engin annesine göstermeden Hare'ye göz kırptı. Anahtarı ondan alırken de ellerini uzun süre Hare'nin elinde, bileğinde, teninde dolaştırdı. Sonra güneş gözlüğünü yakasından alıp gözlerine yerleştirdi. Garaja doğru giderken Hare iç çekti ve orada öylece durmaya devam etti.

"Ne dikiliyorsun sen orada?"

Hare, Nur Hanım'ın sesiyle gözlerini devirdi. "Ne cadı bir kaynanam var yahu! Şansıma tüküreyim!"

Sonunda eve doğru yürümek zorunda kaldı. Bunu yaparken de acele etmemeye çalıştı ama Nur Hanım'ın bakışları doğrudan üzerinde olduğu için çaresizce içeriye girdi. Yine de kapıdan gizlice bakmayı ihmal etmedi. Engin'i görmek istiyordu. Belli ki bir yere gidecekti ve gitmeden önce ona el sallamak istiyordu. Tam bir aptal âşık olduğunu biliyor, bunu kabul ediyordu. Gizlice kapının arkasına saklanıp dışarıyı gözetlerken, birkaç dakika sonra Engin'in aracı çakıl taşlarını eze eze verandanın önünde durdu.

Lüks arabanın üstü açıktı ve karizmasını daima bir kıyafet gibi taşıyan Engin Dinçerler bu haliyle Hare'nin düşüp bayılmasına neden olmak üzereydi. Annesine bir şey söyleyeceğini sanan Hare beklemeye devam ederken Engin yeniden ona seslendi.

"Hare! Buraya gel!"

Kız adını işitir işitmez hızlıca dışarı çıktı. Nur Hanım *Sen ne zaman geldin?* der gibi bakarken Hare kadını görmüyordu. Gözleri sadece sevdiği adamdaydı.

"Geldim."

"Benimle birlikte kasabaya geliyorsun," diyen Engin sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi görünmek için onunla göz temasını kesip karşıya baktı. "Ev için alınacak bir şeyler olduğunu söylemiştin. Atla!"

Hare önce şaşırdı, sonra hemen role girdi. "Evet evet... Bir sürü ihtiyaç birikti. Zaten Bahadır Dede ve Taner de birkaç gün gelmeyecekler. Mecburen alışveriş yapıp..."

"Hare!"

"Ah, kısa cevaplar... Özür dilerim."

Hare arabaya doğru yürürken Nur Hanım bağırdı. "Ben seninle gelirim. Kız evde kalsın."

Engin annesine döndü. "Evde ihtiyaç duyulan şeylerden haberdar mısın, anne? Hem büyükbabam için senin evde kalman daha iyi olur."

Kadın dudağını sarkıtırken Hare ondan çekindiği için kararsız kalmıştı. Engin ona dönerek bütün kararsızlığını yok etti.

"Seni daha ne kadar bekleyeceğim?"

Hare hızlıca arabanın etrafını dolandı. Ön koltuğa oturmak konusunda tereddüt ettiğini gören Engin gözleriyle yanını işaret etti. Hare, Nur Hanım'ın keskin bakışları altında olsa da mutluluğunu gizlemeden, giydiği mavi çiçekli uzun eteğini hafifçe toplayıp ön koltuğa oturdu ve sevdiği adama baktı. Engin dudağındaki o hafif gülüşle bile Hare'nin kalbini titretti. Sonra aniden gaza bastı ve araç arkasında beyaz toz bulutu bırakarak yola çıktı.

Nur Hanım bir süre onların arkasından bakakalıp nefretle soluklandı. Ardından elindeki telefonu kaldırıp son aramalara girdi.

"İndin mi, tatlım?" Gelen yanıtla hoşnutça gülümsedi. "Kasabaya gelince ara beni, konum atarım sana."

Sonra telefonu kapattı ve somurtmaya devam etti.

Hare arabanın içinde ayağa kalkmış, kollarını genişçe açarak rüzgârı, güneşi, gökyüzünü adeta ruhuna çekiyordu. Rüzgâr saçlarını savururken araba dar yolun eskimiş asfaltı üzerinde süratle kayıyordu. Engin Dinçerler şehir içinde asla sürat yapmazdı ama burada durum farklıydı. Yol bomboştu. Kasaba gerideydi ve etrafta ne bir ev, ne de insan vardı. Sadece Hare'nin çığlıkları, sıcak bir yel ve tepelerinde parlayan güneş onlara eşlik ediyordu. Mevsim harikaydı, doğa harikaydı, deniz ve güneş harikaydı. Sarı saçları rüzgârla dans eden, gözleri en berrak gökyüzünden daha mavi, bu güzel kız harikaydı.

Kızın mutluluğu onu da gülümsetirken aracı denize doğru inen toprak yola sürdü. Engebeli arazide arabanın hızı mecburen düşünce Hare de sonunda koltuğuna oturdu.

"Şimdi kendimi sahiden bir kelebek gibi hissediyorum," dedi nefes nefese.

Engin merakla ona döndü. "Kelebek mi?"

"Ah, evet... Annem çocukken yaramazlık yaptığımda bana *kelebek* derdi. Aslında kızmak için söylerdi ama benim çok hoşuma giderdi." Sare'yle onları ayıran bu kelebek izinden detaylıca bahsetmedi.

Engin, Hare'nin kelebeklerden daha güzel olduğunu düşünse de, bu hitaptan çok hoşlandı. "Kelebek," dedi genç kıza dönerek. "Seni tanımlayan en isabetli sözcük..."

Hare coşkuyla atıldı. "Sevdin mi?"

"Çok sevdim."

Hare heyecanla atan kalbini dinlerken yaşadığı aşka şükretti. Her şey o kadar büyülüydü ki... İnanamıyordu. Birinin

onu inandırmasını istiyordu. "Hayat ne güzel, değil mi?" diye sordu mutlulukla.

Engin derinden gelen sesiyle yanıt verdi. "Güzel olan sensin."

Hare sevdiği adama gülümsedi ve onun da çekici gülüşünü alıp tam kalbinin üstüne yerleştirdi.

"Bu yol sahile ya da herhangi bir koya çıkar mı?"

Engin'in sorusuyla genç kız gözlerini kocaman açtı. "Alışverişe gittiğimizi sanıyordum."

"O cevap annem içindi." Dudağında yarım ve çapkın bir gülüş vardı. "Seninle dolaşmak istedim."

Hare zaten mutlulukla doluydu ama şimdi o mutluluk bedenine sığmayarak her yerden taşıyordu. "Sahil villanın oradan daha yakındı," dedi. Bunu Engin'in de bildiğinden emindi.

"Yolu bilerek uzattım."

Yanılmadığını gören Hare "Neden?" diye sordu.

"Seni arabamın içinde görmek çok hoşuma gittiği için sanırım. Özellikle kollarını açıp çığlık attığın kısımlarda."

"Çoğu erkeğin arabalarına karşı fazla hassas olduğunu biliyorum. Bu yüzden sana teşekkür etmem gerekiyor mu?"

Kızın muzipliği karşısında Engin de sırıttı. "Şu an hassas olduğum tek konu sensin, güzelim."

Hare tatlı bir kahkaha attı. "Ah, bu onur verici..." Bir an sonra düşünüyormuş gibi dudakları büzüldü. "Bu yol sahile çıkar ama araba oraya inemez. Durup yürümemiz lazım," dedi. Sonra aniden aklına bir şey geldi. "Denize varmadan önce de çok güzel bir yer biliyorum. Önce oraya gidelim mi?"

Engin "Bana uyar," demekle yetindi.

Hare ona yolu tarif etti. On dakika sonra oraya ulaşmışlardı. Denize inmek için biraz fazla yürümeleri gerekecekti ama sorun değildi. Arabayı bırakıp yürümeye başladılar. Bir süre sessizce devam ettiler. Ta ki yıllar önce ilk karşılaştıkları yere varana kadar... Hare tam da o gün, yirmi iki yıl önce dibine oturup ağladığı ağacın altında durdu.

"İşte geldik."

"Ne var burada?"

Genç kız, *Burada yirmi iki yıl öncesi var!* demek istedi ama onun hatırlamasını inatla bekleyecekti.

"Bilmem... Küçükken burayı çok severdim," dedi sadece.

Engin güneş gözlüğünü çıkarıp yeşil gözlerini kesintisiz bir şekilde Hare'ye dikti, elini saçlarından kaydırdı.

"Baharlıkoy'un bu kadar güzel olduğunu unutmuştum."

Hare onun unuttuğunu biliyordu ama hatırlayacağından da emindi. Bugün, birazdan, az sonra bunu yapacağını biliyordu.

"Ne kadar oldu buraya gelmeyeli?"

Engin anımsamaya çalıştı. "On, belki de on beş yıl..."

Kızın gözleri kocaman açıldı. "Ama yazın burası harikadır. Saklı bir cennettir. Deniz için nereye gidiyordunuz peki? Ah, anladım... Kesin Bodrum, Marmaris, Çeşme..."

"Genellikle Fransa kıyıları..."

Hare dudaklarını sarkıttı. "Elbette! Nur Hanım'ın buralara gelip denize girdiğini düşünemiyorum."

Engin hafifçe kaşlarını çattı ama fazla kızmadı. Hare haklıydı.

"Anlıyorum ama... Neticede buraya jet sosyete uğramaz. Çoğunlukla kasabalı ve aileleri gelir. Sahi, siz nasıl olmuş da buraya gelip yazlık yapmışsınız?"

Engin kızı kolunun altına aldı. Hare onun göğsüne sokuldu.

"Büyükbabamın babasından kalan mülkü varmış. Açıkçası nereden ve ne şekilde kaldığını bilmiyorum ama hatırladığım tek şey, çok küçükken büyükbabamla buraya geleceğim zamanı iple çektiğim. Çocukken çok severdim."

Hare hemen atladı. "Biliyorum!" Sonra panikle gözlerini açtı ve hızlı hızlı devam etti. "Yani bir kere gören herkes burayı çok sever. Ağaçsız, sadece kumsalı olan ruhsuz bir yer değildir. Baksana, her taraf nasıl da yemyeşil... Dağlar, kayalıklar, uçurumlar, vadiler ve gizli saklı bir sürü güzellik. Özellikle o yüksek kayalıklardan denizi izlemek insanı büyülüyor." Kız kafasını kaldırıp mavi, parlak gözlerini sevdiği adama dikti. "Ama seni büyüleyen sadece benim, öyle değil mi?"

Genç adam tek kaşını kaldırdı. "Biraz kararsız kaldım aslında. Belki benim için burada dans edersen tamamen emin olabilirim."

Hare gülümsedi. Engin'in, dansını sevmesine bayılıyordu. Sadece onun için, sadece onun gözleri, onun hayranlığı için saatlerce dans edebilirdi.

"Telefonun yanında mı?" Engin cebinden telefonunu çıkardı. "Brian Crain'in *Wind* parçasını açar mısın? Onunla dans etmek istiyorum."

Engin video izleme kanalına Hare'nin söylediği parçayı yazdı. Hare şarkı başlamadan evvel sevdiği adamın kolundan çıktı ve rahatça dans edebileceği birkaç adım uzaklıktaki düzlüğe koştu. Engin *o ağaca* yaslanırken, Hare yüzünü ona çevirdi. Bu aynı zamanda rüzgâra karşı durmaktı. Derken müzik duyuldu. Sözsüz bir eserdi. Genç kız, gözlerini kapatıp kendini melodiye bıraktı. Müziğin doğayla uyumu, rüzgârın dansla uyumu, her şeyden öte Hare'nin tüm dünyayla uyumu o kadar şahaneydi ki, Engin onu her an artan bir hayranlıkla izlemeye devam etti. Müzik biraz hüzünlüydü ve Hare de sanki acı bir aşkı sunuyormuş gibi dans ediyordu. Sarı saçları rüzgârla birlikte bazen yüzüne çarpıyor, bazen ipek bir şal gibi dalgalanıyordu.

Sonunda müzik bitti ve Hare son hamlesini yaparak durdu. Gözlerini açtı, dudaklarına anında kocaman bir gülümseme yerleşti. Engin'in alkışlarına reveransla karşılık verdi ve sonra koşarak onun kollarına sokuldu. Genç adam, kızın beyaz tişörtünün gevşek yakasını çekerek terlemiş omuzlarını, boynunu öptü. Kokusunu içine çekti, sarı saçlarına yüzünü gömdü. Güzel sevgilisini sımsıkı sardı. Hare'nin hızlı hızlı soluklanmasıyla aniden eğildi ve onu kucağına aldı. Yorulduğunu anlamıştı.

Kız, her şeyden çok sevdiği adamın boynuna sarıldı, başını göğsüne yasladı. İleride bir noktayı gösterdi. "Deniz şurada..." Çok mutlu olsa da bir yanı hâlâ kederliydi. Engin yıllar öncesini hâlâ hatırlamamıştı. Tam da o yere geldikleri halde. Son bir umutla sordu. "Buraya hiç gelmiş miydin?"

Genç adam şöyle bir etrafa baktı. "Gelmiş olabilirim. Bazen tek başıma denize kadar inerdim ama yıllar önceydi. Pek hatırlamıyorum."

Hare'nin yüzü düştü. "Ben de gelirdim," dedi heyecanla. "Bizim eve epey uzak ama bir keresinde nasıl koştuysam tam buraya kadar gelmiştim."

"Hep böyle yaramazdın, değil mi?"

Hare gururla gülümsedi. "Hem de ne yaramaz! Annemden az dayak yemedim. Of, çok fena acıtırdı!"

"Bazen gerçekten pataklanmayı hak ediyorsun."

"Tabii siz hiç yaramaz olmadığınız için pataklanmanın ne demek olduğunu bilmezsiniz, doktor bey. Hele bir de suç aleti olarak terlik ya da oklava kullanıldıysa... Hoş, kafaya denk gelen terliktense, popoya yenilen oklavayı tercih ederim."

"Eminim annen yüzde yüz haklıdır."

Hare hüzünlendi. "Daima haklıydı..." Engin'in gözlerine bakınca kederli hali biraz yatıştı. "Nur Hanım dayağa karşıydı tabii."

"Annemin daima bizden daha önemli işleri olurdu. Babam ise çocukların eğitilmesine bile bilimsel yaklaşırdı. Bu yüzden ailede pataklama deneyimleri olmadı. Gerçi babaannem Ercüment'ten çok şikâyetçiydi."

"O yaramaz kardeş, sen bilge abiydin, değil mi? Eminim o zamanlar bile sakin ve kontrollüydün." Aslında bunu zaten biliyordu. Kısacık bir an karşılaşmış olsalar da, Engin'in çocukluğu şimdi bile hatırındaydı. Sahiden yaşına göre çok bilgeydi.

"Ben de normal bir çocuktum, Hare."

Kız manidar bir şekilde sırıttı. "Ah, ailenin burjuva olması başka şey tabii... Yoksa aristokrat mı demeliydim?"

"Aslında güzelim, ailemizdeki herkes son derece halkın içinden insanlardır."

"Halkın içi mi? Hadi ama doktor bey..."

Hare'nin meydan okumasıyla Engin durakladı. Bakışları karşılaştığında, Hare onun son derece ciddi olduğunu anladı. Kaşları bile çatıktı. "Ailem köklü bir geçmişe sahip ve evet, varlıklı. Öte yandan kendimizi seçilmiş ya da özel hissetmeyiz."

Hare onun sözünü kesti. "Annen hariç!"

Haklıydı.

"Annem hariç," dedi genç adam omuz silkerek. "Ancak o bile ayrıcalıklı olmanın zengin olmakla mümkün olmadığını bilir. İnsanı seçilmiş ya da özel yapan tek şey topluma, insanlığa, dünyaya kattığı değerdir."

"Yine de bazılarının daha iyi imkânlara sahip olması, dünyaya değer katacak donanımlara ulaşmasını kolaylaştırıyor."

"Eğer beni kastettiysen, devlet üniversitesinde okudum ve tıp fakültesine kendi çabamla, özel ders bile almadan girdim. Kendimi bildim bileli okulla, derslerle aram hep iyiydi."

"Bunu anlamak güç değil ve hayır, seni kastetmedim. Sanırım kendimi kastettim."

Engin, Hare'ye anlayışlı bir bakış attı. "Anlat bana," dedi içten sesiyle. "Neyi hayal ettin?"

Hare artık çok uzaklarda kalmış bir konu olan eğitim hayatını düşündü. "Küçükken anaokulu öğretmeni olmak isterdim ama büyüdükçe sanata ilgi duydum. Konservatuar sınavlarına girdim, kazandım da... Ancak çalışmam gerekiyordu ve üniversite hayatı başlamadan bitti."

"Devam edebilirsin."

"Bu bana hep çok zor göründü." Hare detaylardan bahsedemezdi. Sare için, onun mesleği için kendinden feragat etmişti.

"Devam etmek istersen bir yol bulabileceğimize eminim, güzelim."

Hare sevdiği adama büyük bir hayranlıkla bakarken başını salladı. "Teşekkür ederim, doktor bey. O kadar iyisiniz ki."

"Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Çok mutluyum zaten."

Engin onun saçlarından öptü. Hare bu adamı en fazla ne kadar sevebileceğini bilmiyordu. Bunun bir sınırı varsa ki olmadığından emindi, tam o noktada, son seviyedeydi.

"Peki, Ankara'da hangi hastanede çalışıyorsun?"

"Devlet hastanesindeyim. Herkes gibi mesai usulüne göre çalışma saatlerim ve maaşım var. Babam da uzun yıllar bu şekilde çalıştı. Tabii sonra daha faydalı olabilmek adına kendi hastanesini açtı."

"Ve sen orada çalışmıyorsun! Neden peki?"

"Ailene ait bir yerde çalışmanın keyifli bir yanı yok. Üstelik bu babamın girişimi, benim değil."

"Ya kardeşin... Ercüment ne yapıyor?"

"O da Londra'da bir yardım kuruluşunun kliniğinde son derece cüzi bir maaşla çalışıyor."

"O da mı doktor?"

"Ailenin bütün erkekleri gibi."

Hare, Engin'in özel hayatına dair bir sürü şey öğrenmenin mutluluğu ve öğrendiklerinin şaşkınlığı içindeydi. "Ercüment Bey evli ve bir kızı vardı, değil mi?"

"Evet. Kızı Mia... Eşi de bir pastacı."

Hare şimdi iyiden iyiye şaşırmıştı. "Gerçekten mi?"

Demek Dinçerler Ailesi'nin doktorları, başka mesleklerden insanlarla da evlenebiliyordu. Bu bilgi Hare'yi çocukça mutlu etti. Nur Hanım bir pastacıyı kabul ettiyse, Hare'yi de edebilirdi. Yani onun gözünden bir garson, köylü ve hizmetçiyi... Aslında onu kabulleneceğinden o kadar da emin değildi.

"Annen de doktor mu? Bu arada artık beni indirebilirsin. Pek hafif sayılmam."

Engin "Bir kuş kadar hafifsin," dedi ve onu bırakmadı. Sonra asıl konuya, annesine döndü. "O çalışmıyor. Bildiğim kadarıyla daha önce de hiç çalışmamış. Ailesi epey varlıklıymış. Şimdilerde sadece zengin vakıfların toplantılarına katılıyor. Pek onayladığım bir hayat olduğu söylenemez."

Demek Nur Hanım, bir mesleği bile yokken, Hare'ye bir sürü hakaret yağdırıyordu. Bunları öğrenmesi çok iyi olmuştu. İleride Hare'yi aşağılayacak olursa, Hare de ona bir çift laf edebilirdi. İç çekti usulca. Kendini gelecekte Nur Hanım'ın gelini olmaya öyle bir hazırlamıştı ki, Engin'in onunla evlenmeme ihtimalini hiç düşünmemişti. Engin onunla evlenir miydi? Hare çok ama çok umutsuzdu.

Genç kız geleceği ve geçmişi düşünmekten vazgeçip o ana döndü. Engin'e masmavi gözlerini dikip gülümseyerek "Plaja az kaldı. Koşalım mı?" diye sordu.

Genç adam alaycı bir gülüş attı. "Yine bir meydan okuma mı bu?" dedikten sonra kızı yere indirdi.

Hare ayakları yere basar basmaz koşmaya başladı. "Evet, bir meydan okuma ama çoktan kaybettin bile!"

Engin onun arkasından gülümsemekle yetindi. Hare, bir kez daha hile yapıyordu. Duraklamadan kendisi de koşmaya başladı. Sonunda küçücük bir vadiden geçip saklı bir plaja ulaştı. En fazla elli metrelik plaj, iki koca kayanın arasında muhteşem bir güzellikti. Engin asıl güzelliğe odaklandı. Hare'ye... Kız çoktan eteklerini dizlerine kadar kaldırıp suya girmişti. Ayrıca tir tir titriyordu.

"Of! Çok soğuk!"

Boynunu omuzlarının arasına gömüp pişman gözleriyle baktı. Engin'in gelmeyeceğini düşünüp çıkmaya hazırlanırken genç adam tam aksini yaptı. Tişörtünü hızlıca çıkardı. Varlığının o erkeksi heybetiyle suya doğru yürümeye başlayınca Hare'nin titremesi geçti. Engin birkaç saniye sonra ona ulaştığında Hare yarı beline kadar ıslanmıştı. Genç adam aniden onu kucaklayıp denize düşürünce tamamen sırılsıklam oldu ve daha da üşümeye başladı.

"Şimdi daha çok donuyorum."

Engin kızı kendine yaklaştırdı ve dudaklarına dokundu. Hare bütün gücüyle ona sarılıp gözlerini kapattı. Tutkuyla başlayan bu yakınlaşma genç kızı esir aldı. Ancak aniden suya bırakılınca neye uğradığını şaşırdı. Suyun içinde çırpınırken sonunda ayakları yumuşak kumlara değdi.

Kafasını kaldırır kaldırmaz "Hile yaptın!" diye bağırdı.

Engin çapkınca sırıttı.

Hare, boynuna sarılıp onu suya devirmeye çalıştı ama bu cüssede birini nasıl yıkabilirdi? Adam yerinden kıpırdamamıştı bile. Ancak Hare'nin pes etmeye niyeti yoktu. Bu defa sırtına çıktı fakat yine de onu yıkmayı başaramadı. Sonunda oflayarak kendini suya bıraktı ve ona su sıçratmaya başladı. Ne yazık ki bu çabası kısa sürdü, çünkü Engin tek eliyle koca bir dalgayı savurunca ağzı burnu suyla doldu.

"Seninle su savaşı bile yapılmıyor! Birazcık bana yardımcı olmaya ne dersin?"

Engin "Bir kez daha kazanmana izin veriyorum," dedikten sonra, kendini sırtüstü suya bıraktı. Hare hemen onun üstüne atladı ve bir süreliğine suya gömmeyi başardı. Genç adam yeniden doğrulduğunda zaferini kutlayan Hare'yi kavradığı gibi kaldırıp kucağına aldı. Hare hızlıca bacaklarını onun beline sardı ve kollarını da boynuna doladı. Kızın bütün bedeni şimdi suyun üstündeydi.

Bu halde Engin onu sudan çıkardı. Hare'nin ince kıyafetleri bedenine dolanmıştı. Bunu fark eden genç kız, ayakları yere değer değmez eteğini düzeltip koşarak kumlara yattı. Acilen kurumalıydı. Güneş tepesinden vuruyor, gözlerini açamıyordu. Yaşadığı şeylerin mutluluğu yüzünde kalıcı bir gülümseme bırakırken, her şeyin bir rüya olmasından korktu. Bu mutluluğu bozacak her şeyden delice korktu. Bir kadından... Mesela Engin'in annesinden ya da çok uzaklarda olsa bile Gülce'den... Sonra kendinden ve geçmişinden korktu. Hırsızlık yaptığı ortaya çıkarsa yaşayacağı şeyden, Engin'in onu bir daha yanında tutmayacağını bilmekten korktu. İkiz kardeşini öğrendiğinde vereceği tepkiden bile korkuyordu. Tüm geçmişinden, tüm geleceğinden korkuyordu Hare. Sadece bu anda kalmak, sonsuza kadar burada Engin'le birlikte olmak istiyordu. Onu görmek için gözlerini açtığında güneş ışığı yüzüne vurunca yeniden kapamak zorunda kaldı. Bir an sonra güneş, ışığın önüne gelen gölgeyle kesintiye uğradı. Hare gözlerini açabildi ve tepesinde duran sevdiği adamı gördü. Göğsünden süzülen sular, parmaklarıyla geriye ittelediği koyu saçları, capcanlı yeşil gözleriyle bu dünyadan değildi sanki. Gülümsemiyordu ama buna gerek de yoktu. Hare'ye öyle derin bakıyordu ki, genç kız kendini özel, değerli ve anlamlı hissetti. Korktuğu o geçmiş gün gelir de su yüzüne çıkarsa, Engin'in onun yanında olacağına inanmak istedi. Onun aşkına, kalbine ve hayatına sahip olmak istedi. Şimdilik sadece bir sevgiliydi ve bu ona yetiyordu.

Engin yanına uzandığında, Hare hiç zaman kaybetmeden sevgilisinin göğsüne kapandı. Genç adam onu koluyla sardı. Çok sürmeden Hare'nin içi geçti. Tatlı bir uyku onu esir aldı ve sevdiği adamın göğsünde sızıp kaldı. Engin onun rahatını

bozmadı, aksine bunun tadını çıkardı. Güzel sevgilisiyle yaşadığı bu deneyimi sevmişti. Hare önceki kısa maceralarına hiç benzemiyordu. Yoğun çalışma saatleri ve mesleğinin sorumlulukları yüzünden ilişkilere pek fazla zaman ayıramıyordu ama yaşadığı geçici ilişkilerde bu tür eğlencelerle hiç ilgilenmemişti. Gülce en ciddi ilişkisi olmuştu ve ondan sonra gelenler bir molaydı sadece.

Hare de o molalardan biriydi. Baharlıkoy'un sarışın, çılgın, tatlı dans perisi... Güzel bir deneyim olacaktı. Engin onunla en özel birliktelikleri paylaşmadığı halde, kız şimdiden farklı bir yere sahipti. Onunla dolaşmak, sohbet etmek keyifliydi. Partnerlerinde pek fazla aramadığı bir özellikti konuşabilmek. Hare'yle her şeyi konuşabilirdi. Engin büyükbabasının sağlığı için bu kasabadaydı ama artık bir başka sebep daha vardı. Hare'yle eğlenceli, özel ve güzel birkaç hafta geçirmeden buradan gitmek istemiyordu. Kaçınılmaz son gelip de yolları ayrılana dek onunla birlikte olmayı, dolaşmayı, gündelik ve saçma konulardan konuşmayı, onun dans edişini izlemeyi istiyordu.

Hare sonunda uyanınca kedi gibi Engin'e daha çok sırnaştı. "Artık gitmeliyiz," diyen genç adamın sözleriyle hemen somurttu ama bunu ona göstermedi. Kafasını kaldırdığında yine gülümsüyordu.

"Gidelim. Kudret Dedem yalnız kaldı."

Engin önce kaşlarını çatıp, sonra kendini tutmaya çalışıyormuş gibi gülmeye başladı. Hare onu güldüren şeyin kendisiyle alakalı olduğunu anladığında gözlerini sonuna kadar açtı.

"Ne oldu, ne var? Neye güldün?"

Engin başının altındaki kolu çekip onun yanağına dokundu. "Sol yanağın ıstakoz gibi kızarmış."

Hare elini onun elinin üstüne koydu. "Sağ tarafımda bir şey yok mu yani?"

Engin daha çok eğlenirken *hayır* anlamında kaşlarını kaldırdı.

"Ne yani, bir tarafım normal ten rengim, bir tarafım kırmızı mı?"

Genç adam sırıttı. Aslında kendini tutmakta oldukça iyiydi. Hare onun göğsünü dürtüp somurttu. "Güneşte hemen

kızarıyorum ben. Denize gireceğimizi, güneşe bu kadar maruz kalacağımı bilseydim kremimi sürerdim. Of! Niye böyle bir şey yaptık ki?"

Sahi, denize ilk kim atlamıştı? Sonra da kumlara uzanıp kendini güneşe ilk sunan kimdi?"

Hare aniden hâlâ kurumamış kıyafetlerini fark edince kaygı içinde Engin'e baktı. "Alışveriş yapmadık! Üstelik ıslağız! Annen anlayacak!"

Engin çapkınca gülümsedi. "Islak olan sensin, güzelim. Ben yeterince kuru sayılırım. Her neyse... Senin başına bir kaza geldiğini söyleriz. Zaten sakar biri olduğun için annem buna şaşırmaz."

Hare dudaklarını büktü. "Peki, nasıl bir kazada bu kadar ıslanmışım, doktor bey? Herhalde marketteki beş litrelik suları tek tek açıp üstüme dökmemişimdir."

"Aslında bu mantıklı..."

"Of, dalga geçme!"

Engin onun nemli saçlarını yüzünden çekti. "Kasabaya gidip bir şeyler alana kadar tamamen kuruyabilirsin."

"Ya sen?"

"Benim tişörtüm kuru ve pantolonumu da çok dert etmiyorum. Annem zaten fark etmez."

Hare bir an için Engin'e annesine gerçeği söylemenin nasıl olacağını soracaktı. Nur Hanım oğluyla hizmetçi kızın sevgili olduklarını bilseydi ne olurdu ki? Peki, Engin annesinin öğrenmesini ister miydi? Şu anki duruma göre belli ki istemiyordu.

Hare bunu fark edince bir parça üzüldü. Engin aralarındaki şeyi henüz ciddi bir ilişki olarak görmüyordu. Henüz... Yakında bunun değişeceğini düşünüyordu.

Plajdan ıslak kıyafetleri ve her yere bulaşan kumlara rağmen ayrıldılar. Neyse ki arabaya yürüyene kadar kumlar biraz dökülmüş, kıyafetleri de biraz daha kurumuştu. Yine de Hare'nin saçları hâlâ nemli ve tuzlu deniz suyu yüzünden karmakarışık olmuştu. Bugün yaşadığı mutlulukla yol boyunca gülümsedi. Sevdiği adama geçtikleri yerlere dair anılarını anlattı ve o da ilgiyle dinledi.

Sonunda kasabadaki işlerini bitirip villaya ulaştıklarında Hare korku doluydu. Nur Hanım'a yakalanmak istemiyordu. Araba bahçe kapısından girip eve yaklaşırken hızlıca inip koşmak için kendini hazırlamıştı. Şimdilik evin çevresinde kimse görünmüyordu.

"Sanırım annen içeride... Başarabiliriz," diyerek Engin'e dönüp gülümsedi.

Ancak aynı anda genç adamın kaşlarını çatıp eve doğru dimdik baktığını görünce o da oraya döndü. Şimdi birini görüyordu. Bir kadındı. Buradan sadece uzun, kızıl saçları seçilebiliyordu.

Araba durunca Hare oraya bakmayı sürdürdü. Meraktan ölüyordu. Nur Hanım da artık oradaydı ve kızıl saçlı kadın, genç bir kızdı.

"Hocam, merhaba," diyerek gülümsediğinde Hare hemen Engin'e baktı.

Engin sert bir bakışla Hare'ye döndü. Genç kız onun bakışından gelen talimatla içinde pek bir şey olmayan market poşetini kaptığı gibi, elleri titreyerek arabadan indi. Ancak başını kaldırdığı ilk an kızla göz göze geldi. Kızın onların çevresinden biri olduğu belliydi. Hare'yi baştan ayağa süzmüştü.

Hare önleyemediği bir kıskançlık duyarken Engin'in arkadan gelen sesini işitti.

"Senin burada ne işin var, Beril?"

Kız duraklamadan, keyifli sesiyle yanıt verdi. "Sizi özledim ve hatırlarsanız bir kahve sözünüz vardı."

Hare duyduğu cümlenin şokuyla koşarak eve girdi.

Doğu her iki dakikada bir Sare'nin odasına girip, onun uyanıp uyanmadığına bakıyordu. Tam bir saattir kız baygındı. Sinirleniyordu artık. Aslında delirmek üzereydi. Sonunda dayanamayarak yine odaya girdi ve kızın tepesinde bir dev gibi dikilip bir süre onu izledikten sonra omzundan dürttü.

"Uyan!"

Sare huzurla soluk alıp vermeye devam etmekten başka bir şey yapmadı. Uyanmadı ve onun bu hali genç adamın küfretmesine

neden oldu. Yeniden kızın omzundan, bu defa daha da şiddetli dürtüp karanlık gözlerini kıstı. "Eğer numara yapıyorsan ve ben bunu anlarsam, inan bana ebedi bir uykuya dalarsın!"

Sare onu yine umursamadı. Doğu en sonunda homurdana homurdana odadan çıktı. Adım sesleri kesilince genç kız korkuyla gözlerini açtı. Masmavi gözleri tavana sabitliyken sessiz bir nefes bıraktı.

"Allah'ım, ölüyordum! Ölüyordum!"

Sesleri dinleyerek yataktan usulca indi. Önce kapıya doğru gitti ve kapının kilitli olmadığını fark ederek etrafı kontrol etmeye karar verdi. Ayak parmakları üzerinde usulca odadan çıktı. Sadece üç odanın olduğu üst kat temizdi. Diğer odaların kapıları kilitliydi. Aşağıdan televizyon sesi geliyordu. Genç kız oraya inmeye cesaret edemedi. Yeniden odasına girip pencereye yöneldi. İyi haber; pencerede korkuluk yoktu. Kötü haber; çok yüksekti! Aşağıya atlasa muhtemelen ölürdü. Ölmeden kurtulabilirse de, bundan sonra ya beynini ya da bacaklarını kullanamayabilirdi. Yan tarafta yoğun bir sarmaşık bitkisi vardı ama asla o yolu kullanacak kadar cesareti yoktu. Sıkıntıyla oflayıp kafasını cama yasladı.

"Demek prensesimiz sonunda uyanmış!"

Ensesinde duyduğu ve onu baştan ayağa ürperten sesle korkuyla sıçradı. Aniden Doğu'ya döndü ve artık bayılma numarasına devam edemeyeceğine emin oldu.

"Kaçmaya mı çalışıyordun?"

Sare hızlı hızlı soluk alıp verirken Doğu'nun sorusunu da yanıtsız bırakmadı. "Yok canım, ne kaçması? Bu eve bayıldım da... Manzarasının ne kadar güzel olduğuna bakıyordum." Dudaklarını kızgınca birbirine bastırdı. "Elbette kaçmaya çalışıyordum!"

Doğu ona takdir dolu bir bakış atıp sırıttı. "Cesur ve..." Kıza doğru bir adım daha attı. "Aptalsın!"

Nefret ve öfkeyle söylediği son kelimeden sonra, Sare koşarak onu geçmeye çalıştı ama Doğu kolundan kavradığı gibi kendine çekti. Sare'den epey uzun olduğu için üzerine bir hayli

eğilmek zorunda kaldı. Yüzüne doğru keskin bir vurguyla fısıldadı. "Demek benim paramı çalmaya cesaret ettin!"

Sare "Ben çalmadım!" diye inledi. Gözleri hızla dolmuştu.

"Sakın ağlayınca sana acıyacağımı düşünme! Çünkü yalanlarına inanmıyorum. Ayrıca senin çaldığını da biliyorum."

"Kanıtın nerede hani?"

"Buraya niye kaçtın?"

"Ah, kanıtın bu mu yani? Bravo Sherlock!"

Doğu kızgın bir nefes bıraktı ve "Hayır!" dedi kendini kontrol ederek. "Kanıt kameralarda... Hepsinden kaçamamışsın!"

Sare gözyaşlarından ötürü Doğu'nun yüzünü flu görüyordu. Son damlalarını akıtıp onu tamamen ve kesintisiz gördüğünde kalbi aniden titredi. Bu adamın gözleri nasıl bu kadar siyah ve kirpikleri nasıl bu kadar... güzeldi? Hemen kendine geldi. Gözlerini kırpıştırdı ve Doğu'nun fiziksel özelliklerini düşünmemeye çalıştı.

"Kameralar seni yanıltmış!" diyerek asıl konuya döndü. Hare'nin hata yapmadığına emindi. "Bir tek sen mi gördün o kameraları? Polisler de benim orada olduğumu gördüyse, neden beni yakalamaya gelmiyorlar?"

Doğu yarım bir gülüş attı. "Polislerin haberi yok, çünkü görüntü bardan değil, kaçarken yakalandığın bir başka kameradan."

Sare şimdi tereddüt içindeydi. Ya doğruyu söylüyorsa? Hare bu durumda ne yapacağını bilirdi. Kameralara yakalanıp yakalanmadığını da elbette bilirdi. Hare ne yapardı? Bu kez onun yapacağını yapmalıydı. Şüphesiz kahkaha falan atıp, meydan okurdu. Sare de öyle yaptı. Kahkaha attı ama bunu rol icabı yaptığını çok belli etti. Çünkü korkudan ölüyordu.

"Bu saçmalığa inanıp sahte bir itiraf yapmamı bekliyorsan çok beklersin!"

"Merak etme, itiraf almak için oldukça iyi yöntemlerim var. Beni asıl heyecanlandıran, itiraftan sonra cezanı ödetmek için yapacaklarım."

Sare buz gibi hissetti. Sanki kanı, hücreleri, her şeyi baştan ayağa donmuştu. Kalbinden geçen korkuyla ağzı aralandı,

oradan büyükçe bir hava boşalttı. "Sa-saçma bu... Bana işkence mi yapacaksın?"

Doğu onunla iyiden iyiye eğlendiğini gösteren o kötü gülüşünden bir kez daha attı ve "Sana biraz zaman vereceğim," dedi. "Düşün, taşın, ne yapacağına karar ver. Eğer itiraf edip paramın yerini söylersen, cezanı ödetirken birazcık nazik olabilirim."

"Karar verecek bir şey yok. Paranı ben çalmadım!"

"Her neyse... Şimdi bana burada ne aradığını anlat."

"Beni buraya kaçırarak sen getirdin ya!"

Genç adam sabrı kalmamış gibi gözlerini kapatıp açtı. "Salak mısın sen? Bu evi değil, bu berbat kasabayı soruyorum!"

"Bana bak, burası benim memleketim. Düzgün konuş!"

"Ne yaparsın?"

"Ne mi yaparım?" Sare dudaklarını büküp düşündü. Ne yapabilirdi ki? "Hayattan soğuyana kadar şarkı söylerim. Sesim iğrençtir."

"Fark ettim." Doğu alayla gülümsedi. "Ancak ağzını kapatmam benim için sorun olmaz. Biliyorsun, daha önce de yaptım."

"Bu defa elini bir güzel ısırıp etini kopartırım."

Doğu iri, kaslı kollarını göğsünde buluşturdu. "Bir koli bandı da icabına bakar."

Sare elini hemen ağzının üstüne kapattı ve o halde homurdanarak "Sakın!" dedi. "O çok acıtır!"

"Daha önce de ağzına koli bandı yedin, değil mi? Kim bilir kaç yeri soyup, kaç suça bulaşmışsındır!"

Sare gözlerini devirdi ve ona *Ne kadar da cahilsin!* bakışı attı. "Evet, okuldan eve, evden okula giderken her yeri soyardım. Koli bandının berbat bir şey olduğunu, tadına bakmadan anlayabiliyorum, seni kas israfı!"

"Okul..." Doğu kaşlarını daha derinden çattı. "Ne okuluna gidiyordun?"

"Eczacılık..." diyen Sare aniden ne dediğini fark etti. "Yani kız kardeşim eczacılık okurken ben dans okuluna gittim." Niye bunu söylemişti ki?

Doğu inanmış mıydı? İnanmaması için bir sebep yoktu ki. Onların ikiz olduğunu bilmiyordu. Bilseydi muhakkak bir şey söylerdi.

"Kız kardeşin nerede?"

Sare titremeye başlamıştı. "Sakın onu da bulayım deme!"

"Benim işim seninle!"

"Evet, işin benimle... Onunla değil!" Ah, kahretsin! Tam anlamıyla batırıyordu. "Ne münasebet canım! Benimle de işin yok, ben çalmadım!"

Doğu inanmadığını bakışlarıyla belli ediyordu. Genç adam bir an sonra gözlerini kıstı ve dudağında küstah bir gülüşle ilgilendiği kısma döndü. "Dans mı? Sen mi? Bu çarpık vücutla mı?"

Sare sinirle soludu. "Vücudumun neresi çarpık?"

Doğu bir adım geriye kaydı ve kızı tepeden tırnağa, apaçık bir alayla süzdü. "Barın en çirkini sendin."

"Hah!" Sare şok içinde kahkaha attı. Neticede o, Hare'nin ikiziydi. Doğu, Hare'ye çirkin diyorsa, bu direkt olarak Sare'yi de kapsıyordu. Üstelik az önce onu incelemiş ve gözlerinin içine bakarak çarpık vücutlu demişti. Genç kız daha fazla dayanamadı ve içindeki her şeyi döktü, saçtı. "Ah tabii, senin ilgi alanın hormonlu Ruslar olunca, beni beğenmemen normal! Sonya mıydı, Tanya mıydı, Tenya mıydı, neydi şu kız? Onun hava yastıklarına çok maruz kalmışsın sanırım, beynine oksijen gitmiyor!"

Sare ne saçmaladığını bilmiyordu. Neden o kızı işin içine kattığını, neden kendini kanıtlamaya çalıştığını bilmiyordu.

"Sonya!" diyen Doğu, ifadesine inanılmaz bir sinir yerleştirip hiddetle kıza yaklaştı ve kollarından kavradı. Sonya'yla birlikte olduğunu kimse bilmiyordu. Üstelik onunla ilk ve son kez buluştuğu yer, babasına ait olan bardı. Ve o gece bar soyulmuştu.

"Sen Sonya'yı nereden biliyorsun?" diye gürledi.

Sare tenindeki şiddetli acıyla kıvrandı. "Ne demek bu? Gizli bir şey mi sanki?"

"Gizliydi... Ama gördüğüm kadarıyla sen biliyormuşsun."

Sare titredi. Lanet olsun! Faka basmıştı. "He-herkes biliyor ki!" dedi çaresizce.

Doğu onu sertçe itti. "Ona kimseye bundan bahsetmemesini söylemiştim!"

"Demek ki söylemiş." Sare şimdi vicdan azabından ölecekti. Ya bu adam, o Rus kıza da zarar verirse? "Aman, sanki çok önemli bir şeymiş gibi... Ne kızıyorsun ki? Sevgilin olabilir. Bize ne?"

"O kadın benim sevgilim değil!"

"Değil mi?" Böyle bir soru sormayacaktı ama ağzından fırlamıştı işte.

"Sana ne lan?" diye bağırdı Doğu.

Sanki bir ayı gürlemiş gibi irkildi genç kız. Doğu'nun sesiyle saçlarının savrulduğuna yemin edebilirdi. "Ba-bana ne tabii!" diye kekeledi.

Doğu ona ölümcül gözleriyle bakarken elini ensesine inen uzun, siyah saçlarına geçirdi. Sonra elini kaldırıp tehdit edercesine uzattı. "Bana bak, beni her an daha da kızdırıyorsun ve bu sağlığın için hiç iyi bir haber değil! Bir daha bana soru falan sorma!"

"Se-sen bana soru soruyorsun ama!"

"Bana cevap verme!"

Sare korkuyla yatağa oturdu. Ayakta duramıyordu artık. Sonra Doğu gibi bir düşmanın karşısında yatağa oturduğu için hemen pişman oldu ve ayağa fırladı.

Doğu bir süre odanın içinde volta attı, sonra durup Sare'ye baktı. "Demek dansçısın!"

Sare yanıt vermedi.

"Bana bir gösteri yapmaya ne dersin, aptal hırsız!"

"Ne-ne gösterisi?"

"Bilmem, sen karar ver. Eğer iyi dans edersen, koli bandını unutabilirim."

Sare korkuyla tir tir titrerken hemen atıldı. "Bu saçmalık! Beni kaçırdın ve ben sana dans mı edeceğim?"

"Sana bir anlaşma sunuyorum."

Kız ona nefretle baksa da, kendi içinde durumu değerlendiriyordu. "O halde bana dokunmaya da kalkmayacaksın! Söz mü?"

Doğu bir kadına bunu yapacak kadar aşağılık bir şerefsiz olmadığını bağırmak istedi ama yapmadı. Sadece kızla dalga geçmek istiyordu. Onun dansçı olabileceğine ihtimal bile vermiyordu. "Sana dokunmayacağım!" dedi kızgınca.

Sare tırnaklarını yemek istiyordu. Dansın hiçbir şeyinden anlamıyordu ve anlamadığı bir şey üstüne bu adamla pazarlık yapıyordu. Hare'nin figürlerini hatırlamaya çalıştı. Ne yapıyordu o, nasıl dans ediyordu? Ah, aklında hiçbir şey yoktu ki!

"Tamam ama sözünde duracaksın! Erkek sözü."

Doğu sinirle homurdanınca Sare daha fazla uzatmadı. Dudağının bir kenarını ısırıp, yavaşça ortaya doğru bir adım attı. Doğu geri çekilip sırtını duvara yasladı ve iri kollarını göğsünde kavuşturarak Sare'ye baktı.

Kız önce ellerini kaldırdı, sonra aniden indirdi. Kendi etrafında döndü ve Kuğu Gölü Balesi yapar gibi bacağını açtı. Sonra yine döndü ve o an neredeyse düşüyordu! Bir süre daha bu anlamsız hareketlerine devam etti.

En sonunda Doğu, "Bu kadar yeter!" diye gürledi. "Bu ne biçim dans be? Gözlerim kanamak üzere!"

Sare utandı ve mahcup olmuş gibi bakışlarını yere çevirdi.

"Dans okuluna gidip bu kadarını öğrendiysen, ağır bir zekâ sorunun var demektir."

Sare bu hakaretle, dans okuluna falan gitmediğini, gidenin Hare olduğunu ve onun da mükemmel dans ettiğini söylemek, şu an Hare yerine ikiz kardeşini tutsak ettiğini haykırmak istedi. Nefretle hızlı hızlı soluklanırken, "Karşımda bir katil varken profesyonel bir şekilde dans etmemi mi bekliyorsun?" diye sordu.

"Katil... Hmm..." Doğu siyah gözlerini kıstı. Onu kızdırıp kışkırttıkça kızın bütün suçlarını itiraf edebileceğini anlamıştı. Bu maksatla, tepeden bir bakışla gözlerini dimdik Sare'ye çiviledi. "Belki biraz daha üzerinde çalışırsan başka dansları yapabilirsin. Bence denemeye değer."

Kız safça "Ne dansı?" diye sordu.

"Direk, kafes, oryantal?"

Sare dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıp başını eğdi. Nefret ve öfke dolu gözlerini Doğu'ya dikmekten, ona küfretmekten korkuyordu. Onu kışkırtmamalıydı. Dişlerinin arasından tıslayarak, "O tür dansları öldürsen yapmam!" dedi.

Doğu kıza iyice yaklaştı. Bu onu korkutmak, tehdit edebilmek için yaptığı bir hamleydi. "Paramı ödeyemezsen, hapiste bütün dansları öğrenecek bol bol zaman bulursun nasılsa."

"Ha-Hapis mi?" Kız geriye çekildi ama dizleri yatağa değince durdu. Yatakla Doğu arasında kaldığını bilmek onu korkudan öldürecekti.

Doğu da bir adım daha attı ve Sare yatağa devrilmemek için kendine zorlukla hâkim oldu. "Ya çaldıklarının yerini söyler paramı bana getirirsin, ya da seni polise veririm ve yıllarca içeride kalmanı sağlarım! Tabii polise vermeden önce göreceğim hesaplar olduğunu da bilmelisin!"

"Beni polise verirsen asıl suçlu sen olursun! Adam kaçırmak basit bir suç mu?"

"Seni kaçırdığımı ispatlayamazsın. Hatta polislere ne söyleyeceğimi de buldum. Seni onlara vermemem karşılığında, çaldığın parayı başka yollarla ödemek için bana ahlaksız teklifte bulunduğunu ama bunu reddedip seni ihbar ettiğimi söylerim."

Doğu'nun alaycı, küstah bakışlarıyla Sare deliye döndü. Bu defa kendini tutamadı. "Seni... Seni yalancı, adi!" Kırılan gururu yüzünden daha da ileri gitti ve elini kaldırıp bütün gücüyle Doğu'ya bir tokat attı. Doğu'nun yüzü bir milim bile kıpırdamadı ama Sare'nin avuç içi ateşe tutmuşlar gibi acıyla yandı. Bu yaptığının sonu olacağını anlayan kız, tam şu an daha fazla acı çekmeden ölmeyi diledi.

Doğu ise gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu. Bakışlarıyla bir duvarı ortadan ikiye bölebilir, bir yanardağı faaliyete geçirebilir, bir fay hattını baştan başa kırabilirdi! Sare'yi ise kalp krizinden götürecekti.

Kız kendini savunmak için gözyaşlarının arasından "Aşağılık, adi, pislik!" diye bağırmaya devam etti.

Doğu aniden kızın kolunu tuttu, bütün hiddetiyle onu kendine çekti. "Bir daha böyle bir aptallık yaparsan, önce o elini,

sonra da..." Gözlerini kısıp, Sare'yi neredeyse korkudan öldürecek o gülüşüyle baktı. Bir elini aşağıya uzatıp cebinden bir şey çıkardı ve Sare'nin gözlerinin önüne getirdi. "Sonra da dilini keserim!"

Genç kız gördüğü şeyle çırpındı, kaçmaya çalıştı, çığlıklar attı. Zira Doğu'nun çıkardığı şey minik ancak oldukça keskin görünen bir bıçaktı! Kulpu deriydi ve tam anlamıyla parlıyordu. Üstelik gözlerinin önünde duruyordu.

Sare bedenini geriye savurmaya çalışırken kolunu Doğu'nun güçlü avucundan kurtaramadı. Saçları savruldu, gözyaşları kontrolsüzce aktı ve kalbi göğsüne dar gelmeye başladı.

Kızın deli gibi korktuğunu gören ve az sonra ona hiçbir iş bırakmadan öleceğini anlayan Doğu, kaşlarını çatıp kolunu aşağı indirdi ve bıçağı sakladı. "Kes şunu! Delirdin mi?" diyerek kızı sarstı.

Sare delirmekten beterdi. "Bırak beni, bırak..."

Doğu onu bıraktığında yatağa düştü. Oradan fırlayıp diğer tarafa geçti. Sonra kendini hışımla kapıya savurup dışarı çıktı. Duvarlara çarpa çarpa aşağıya indi ama her yer yine kapalıydı. Çaresizce mutfağa koşup başka bir bıçak aradı ve buldu. Katili olmak üzere olan adam usulca aşağıya inerken, "Bana yaklaşırsan seni öldürürüm!" dedi.

Doğu kızın elindeki şeyi görünce alayla gülümsedi. Onun korkudan öleceğini sanarak yanılmıştı. Onun amacı öldürmekti. Bunu yapacak kadar da gözü dönmüştü. Ancak hâlâ Doğu Özkara'yı tanıyamamıştı.

"Sanırım artık seninle ciddi bir ilişkiye başlamanın zamanı geldi!" diye fısıldadı o korkunç sesiyle.

Sare nefes almaya çalışırken kekeledi. "İ-ilişki mi? Seninle tek ilişkim, katil kurban ilişkisi olacak!" Bıçağı tutan eli titrerken, "Bana yaklaşma, beni bırak!" diye bağırmaya devam etti. "Ben hiçbir şey yapmadım. Bırak beni!"

"Yaptığını biliyorsun ve bana her şeyi anlatacaksın!"

Sare, korkusu yüzünden bıçağı alıp onu tehdit ettiği için pişman olmuştu. Bu bıçağı kullanmayı bilse dahi kimseyi

öldüremezdi. Onu yaralayamazdı bile! Anca kendisi ölürdü, hem de korkudan...

"Yüz elli bin senin için ne-nedir ki, bu kadar pe-peşine düşüyorsun?"

Doğu başını salladı. "Doğru, benim için bu miktarda bir para hiçbir şey ama benden ve ailemden çalmaya cesaret ettiğin için her kuruşunu tek tek öde-ye-cek-sin! Hangi yolla olduğu beni ilgilendirmiyor!"

Sare bir eliyle mutfak tezgâhını tutup diğer eliyle bıçağı sallarken bir kez daha bayılmak üzereydi. Direniyordu... Hem akıl sağlığını, hem beden sağlığını korumak için direniyordu.

Doğu ona usul usul yaklaşırken ellerinin titremesi, Hare'nin meşhur titremelerini bile sollamıştı. Korkuyla ellerine bakıp yeniden Doğu'ya döndü. Onun cüssesini şimdi fark etmiş gibi bütün cesareti silinmeye başladı. Adam bir doksan, belki de iki metreydi. İri yarı bir kas yığınıydı. Gözleri kapkaraydı ve o cüsse olmasa bile bakışlarından Sare ona meydan okumanın aptallığını anlayabilirdi.

Bıçağı sımsıkı tutmaktan beyaza kesmiş eline bakarken aniden inanılmazı yaptı. Pes etti! Elini açtı, bıçak yere düştü. Zeminden çıkan kötü sesle Sare iki elini birden yüzüne kapatıp ağlamaya başladı.

Doğu hızlıca kıza yaklaştı ve ayağıyla bıçağı kenara itti. Tam onu kollarından tutup sarsacakken durakladı. Kızın bir şeyler mırıldandığını işitti. Çok kısıktı... Anlamıyordu. "Ne dedin?" diye bağırdı.

Sare ellerini yüzünden çekti. Başını kaldırıp gözyaşlarıyla dolu mavi gözlerini Doğu'nun koyu gözleriyle buluşturdu ve itiraf etti.

"Ben... Ben Hare değilim. Ben onun ikiz kardeşi Sare'yim."

On İkinci Bölüm

"Ben Hare değilim! Ben onun ikiz kardeşi Sare'yim!"

Sare yeniden aynı şeyi söyledi. Bu defa bağırarak ve gözlerini Doğu'nun gözlerinden ayırmayarak.

Doğu elbette bu cümleyi işitmişti ama yanlış duyduğunu düşündü. Kızı kollarından tutup canını acıtırcasına sarsarken, "Ne saçmalıyorsun?" diye tısladı.

Sare'nin gözlerinden yaşlar ardı ardına aktı. "Benim adım, Sare Kayhan. Ben sandığın kişi değilim. O benim ablam!"

Doğu kızı iterek bıraktı. Yüzüne sinirli bir gülüş yerleşti. "Bu saçmalığa inanacağımı sanıyorsan..."

"Yemin ederim!" Sare genç adamın sözünü kesip, ilk kez ona doğru bir adım attı. "Biz ikiz kardeşiz! O benden sadece yirmi beş dakika büyük... Tek yumurta ikiziyiz. Anlamıyor musun? Gerçek bu!"

Doğu'nun buna inanması mümkün değildi. Bu berbat bir numaraydı, saçmalıktı, kesinlikle komik bir yalandı.

Genç kız onun ikna olmadığını görünce "Haklısın," dedi. "Ben de olsam inanmazdım ama gerçek bu! Biz iki farklı insanız. Kanıtlarım da var. Mesela Hare'nin baldırında kelebek şeklinde bir doğum lekesi var. Bir saniye... Sen bunu göremezsin!" Bir şey arıyormuş gibi gözlerini panikle zeminde gezdirdi. "Hah, buldum! Cep telefonum burada mı?"

Doğu telefonu salonda bir yere atmıştı. Bir ara inceleyecekti ama şifreliydi ve Sare'nin uyanmasını beklemişti. Bunu hatırlayınca kızı bileğinden tutup salona götürdü. Cam sehpanın üstündeki telefonu gören Sare ondan hızlı davrandı ve telefonu alıp açtı. Bu sırada ekranda iki cevapsız arama olduğunu görünce hızlıca çağrıları sildi. Muhtemelen ya Hare aramıştı ya da çiftlikten birileri... İki durumda da Doğu numarayı görmemeliydi.

Bu sırada Doğu, "Ne var telefonda?" diye gürleyip kızın korkudan irkilmesine sebep oldu.

"Fotoğraflarımız!" diyen Sare biraz olsun sakinleşmişti. Kendini kurtarmış olabilirdi evet ama Hare'yi de kesinlikle ele vermeyecekti.

Kanepeye oturup fotoğraf galerisine girdi. Eline telefon geçmişken polisi ya da yardım edecek birilerini aramak bile aklına gelmiyordu. Doğu'ya ikiz olduklarını kanıtlama derdine düşmüştü yalnızca.

Doğu, kızın hevesi karşısında daha fazla itiraz etmeden yanına oturdu. "Ver şu lanet şeyi bana!" dedi ama bu bir istek değildi. Zaten bunu söyler söylemez telefonu sertçe kızın elinden kapmıştı.

Sare bu açıdan göremediği telefon ekranına bakabilmek için Doğu'ya iyice yaklaştı. Dizleri ve kolları tamamen birbirine değiyordu. Aslında telefona bakarken meraklı bir çocuk gibi görünüyordu. Doğu'nun elinde telefon ekranını net göremeyince kafasını genç adamın kucağına doğru indirdi. Öylesine yakındı ki, Doğu derin bir nefes aldı. Bu kız az önce ondan delice korkup, cinayet işleyecek kadar gözü kararan o kız mıydı? Gerçek anlamıyla tuhaf bir saflığı vardı.

Kız "Şuraya gireceksin," diyerek ona talimatlar vermeye başlayınca Doğu burnundan soludu. Kafasını ona çevirmeden

yandan bir bakışla kızın konumuna baktı. Kafası tam olarak göğsünün hizasındaydı. Onu itmedi ama tepesinde bir dev gibi homurdanmayı sürdürdü.

"Bu aptal telefonlardan ben de anlıyorum!"

Sare ona bakmadan mırıldandı. "Cilalı Taş Devri'nden kalmış gibi davrandığın için..." Yeniden ekrana dönüp aniden "İşte bu!" diye bağırdı. "Görüyor musun, ikimiz yan yanayız ve bu kesinlikle *photoshop* değil!"

Doğu kolunu sertçe çekince, Sare hafifçe doğruldu. Doğu'nun ekrana bakışını ve gerçeği görmesini izledi.

Doğu ekrana bakarken şaşkın ve elbette sinirliydi. Kız haklı gibiydi. Tamamen aynı görünen iki kız, yanaklarını birleştirip kameraya gülümsüyordu. Tek fotoğrafın yansıması olacak kadar birbirlerine benziyorlardı ama birinin saçları daha uzundu ve kıyafetleri farklıydı. Sağdakinin Sare olduğunu düşündü. O biraz daha masumdu, diğerinin gözleri daha uyanık bakıyordu sanki.

"Bu sen misin?" Sare'nin ekrandaki yüzüne dokundu.

Sare "Tam isabet!" diye fısıldadı. Sonra tamamen geri çekilip "Şimdi bana inandın mı?" diye sordu.

Doğu telefonu sehpanın üstüne fırlatıp Sare'ye döndü. "Siz ne çeşit manyaklarsınız?"

"Sadece ikiziz ve bu dünyada görebileceğin en masum kızlarız."

Genç adam dalga geçerek "Elbette!" dedi. "Hırsızlık, dolandırıcılık, üçkâğıtçılık... Oldukça masum şeyler!"

"Bak, sana dediğim gibi..."

Kızın sözünü sertçe kesti. "Paramı sen çalmadın ama ikizin çaldı!"

"Hayır! Hare de yapmadı. Paranı çalmış olsaydık bana bir eczane açardık ve Hare de hizmetçilik yapmazdı, değil mi?"

"Hizmetçilik! Demek aileme yamuk yapan o hırsız, şimdi bir hizmetçi."

Sare korkuyla gözlerini açtı. "Yaşlı, hasta, tek başına kalan, zavallı, kimsesiz bir dedeye bakıyor. Onu kaçırırsan ya da polise verirsen adamcağız da ölür."

"Bu yalanı şimdi uydurdun!"

Yani birazcık öyle olmuştu ama bir kısmı doğruydu. "Yemin ederim yalan söylemiyorum. İstersen Bahadır Dede'yi ya da Taner'i arayıp çaktırmadan sorabilirim!"

"Kim onlar? Yine aklından ne planlar geçiyor?"

"Kaldığım çiftlikten aile dostları. Hare'ye işi onlar buldu. Ben de çiftlikte kalıyordum işte."

Doğu çiftliği elbette biliyordu. Kızı görene kadar gözetlemişti.

Sare onu ikna etmeyi umarak çaresizce devam etti. "Yemin ederim adam çok hasta ve Hare ona bakıyor. Bak onu kaçıramazsın, tamam mı?"

Doğu tek kaşını kaldırdı. "Seni kaçırdım... Bu durumda seni polise vermem ama ablana ödeteceğim bedelleri onun yerine sana ödetirsem eminim çok üzülür. Ona yapacaklarımdan daha da çok üzülür belki de."

Sare dehşetle gözlerini açtı ve ayağa fırlayıp Doğu'dan uzaklaştı. "Bana da, ablama da zarar vermeyeceksin! Bizi öldürmeyeceksin, yapmayacaksın!"

"Benim için amaca giden yolda her şey mubahtır!"

"Masum birine zarar vermek de mi?"

"Bu konuda pek fazla kriterim yok!" Doğu onu iyice korkuttuğundan emin olmak için her şeyi söyleyebilirdi.

"Bak, beni öldüremezsin! Daha bir sürü hastanın iyileşmesine yardımcı olacağım. Beni öldürürsen belki de zavallı bir insan, ağır hasta karısı, çocuğu ya da anne babasına ilaç bulmak için taa bir ilçeye gitmek zorunda kalacak. Ya geç kaldığı için hastası ölürse, ya ilaç bulamadığı için geri dönüşü olmayan şeyler olursa? Ama ben bu kasabaya bir eczane açıp her türden ilacı getireceğim ve böylece kimse ölmeyecek!"

Doğu kızın çenesinden usandığını gösterircesine kaşlarını çattı ama daha çok bu safça cevapları karşısında gülmek istiyordu. Hakikaten bu kızlar değişik birer manyaktı!

"Paramı getirmezseniz yapıp yapmadığımı görürsünüz!" dedi yeterince tehditkâr bir sesle.

"Paran bizde değil dedim anlamı..."

"Kes şu yalanları! Beni sadece kızdırıyorsun!" O da ayağa kalkıp Sare'ye doğru yürüdü. "İtiraf et!"

"Bilmiyorum!"

"Bak! Madem bana o hatayı yapan sen değilsin, o zaman ablana çok fena şeyler yapmam gerekecek! Bana bunu yaptığı için hak ettiğini ikimiz de biliyoruz."

"O yapmadı!"

"Kimse benden bir şey çalamaz. Buna cesaret edenin nefesini keserim!"

Sare az sonra korkudan ölecekti. Doğu *nefesini keserim* derken doğruyu söylüyordu. Sare onun öfkeden kararmış gözlerine bakarken ya da tehditlerini duyarken zaten ölmek üzereydi.

"Lütfen bizi rahat bırak..."

"Artık elimdesin ve kaçışın yok! Ama size hatanızı telafi edecek bir şans vereceğim! Bana yanlış yapanlara asla vermediğim bir şans!"

Sare zorlukla nefes aldı. "Lütfen..."

"Kes ağlamayı! Şimdi ablanı arayacaksın ve ona durumu anlatıp hayatının tehlikede olduğunu söyleyeceksin!"

Sare bu konuşmanın bu şekilde sabaha kadar süreceğini anladı. "Bi-bilmiyorum!" diye kekeledi son kez. Umutsuz ve çaresizdi.

"O halde burada kalırsın! Zaten ablanı da çok kolay bulurum. Şu kaldığın çiftliktekiler eminim onun yerini bilir. Belki onlara bile bir sürprizim olabilir."

"Asla!" Sare kollarıyla kendini sardı. Ölümcül korkusu yine gelmişti. Bu adam Bahadır Dede ve ailesine de zarar verir miydi? Kız düşüp bayılmak, dahası ölmek üzereydi. "Yapamazsın!" diye bağırdı tüm gücüyle.

"Yaparım!"

Sare bir an aklından bir şey geçirdi ve düşünmedi. Hışımla sehpanın üstündeki telefonu kapıp koşmaya başladı. Merdivenleri çıkarken bir yandan şifreyi girmeye çalışıyordu. Polisi aramalıydı. Ne olursa olsun, polise verilmek ya da hapse girmek bu adamın esiri olmaktan kat kat daha iyiydi.

Doğu'nun peşinden geldiğini görünce dizleri tutmaz oldu. Elleri de zangırdadığı için telefonu merdivenlerin başında düşürdü ama hemen düşürdüğü yerden aldı. Doğu birkaç basamak gerisindeydi. Odaya koşup kapıyı kapatabilirse polisi arayabilirdi. En azından kaçırıldığını söylemesi yeterli olurdu. Polis telefon sinyalinden onun yerini bulabilirdi. 1'i tuşlarken odaya ulaşmıştı. Kapıyı kapatıp 5'e bastığı an bir şey sertçe kapıya çarptı. Öyle ki Sare kapıdan savruldu ve elindeki telefon yere fırlayıp parçalarına ayrıldı. Kapıyı tutmaya çalışırken ikinci darbe daha güçlü oldu. Sare de telefon gibi yere yuvarlandı. Yüzüstü zeminle birleşirken, başının yanında duran telefon parçalarına uzandı ama onları birleştirmeye zaman bulamadı.

Doğu, onu bacaklarının arasına alıp tepesinde durdu. Sonra eğildi ve telefonu elinden söküp aldı.

Sare alnını yere yasladı. Gözlerini kapatıp ağlamamaya çalışırken bedenini çevirdi ve tepesinde duran Doğu'ya bağırdı. "Biz bir şey yapmadık!"

Doğu ayaklarının dibinde, hâlâ itirazlarına devam eden kıza bakarken kendine engel olamadı ve alayla gülmeye başladı. "Polisi mi arayacaktın? Demek hapisten korkmuyorsun? Doğru karar! Benden daha çok korkmalısın, zavallı tarla faresi."

"Senin gibi bir alçak olmaktansa, zavallı olmayı tercih ederim."

"Paramı çalıp kaçan, bana yamuk yapan sizsiniz ama ben mi alçak oluyorum?"

Sare kaşlarını çattı. Aslında bu bir anlamda doğruydu. "Güzellikle de haberimiz olup olmadığını sorabilirsin, değil mi?"

"Bunu zaten yapmıştım. Ablanı uyarmıştım."

"Uyarma mı? Kim bilir onu nasıl korkuttun ki senden kaçıp buralara geldik!"

"Benden kaçtınız demek!" Doğu şimdi keyiflenmişti. Kızın üzerinden çekilirken onu da kolundan tutarak kaldırdı. "Sabrım tükendi. Seni burada aç ve susuz bırakıp işkence etmeye bile hevesim yok. İşimi direkt görmeyi düşünüyorum. Sonra ablanı bulup ona da aynısını yapacağımı söylememe gerek yok sanırım. Şimdi her şeyi anlatıyorsun!"

Sare onun sözlerine inanıyordu. Adam dev gibiydi. Öfkeli bir dev gibi... Onu kolayca bulduysa Hare'yi de bulabilirdi. Masum olmasına rağmen ona bunları yapmayı taahhüt ediyorsa, kim bilir Hare'ye neler yapardı! Korkuyla dolan gözlerini silmeden yüzünü eğdi. Gözyaşları yere doğru akarken "Tamam," dedi. "Her şey anlatacağım!" İçinden ekledi. *Beni affet, kelebek...*

Doğu mengene gibi sıktığı kolu bıraktı. Sare ayakta duramayınca yatağına çöktü. Yüzünü kaldıramıyordu.

"Paranı biz çaldık!"

Doğu'nun yüzüne hem memnuniyet, hem de daha büyük bir öfkenin ifadesi yerleşti. En başından beri şüpheleri birkaç kişinin üstünde yoğunlaşmıştı. Kameraya yakalanan kapüşonlu hırsızın zayıf fiziği aklındaki seçenekleri üçe indirmişti. İkisini araştırıp bir şey bulamamıştı. Geriye Hare kalmıştı. Onun evden ayrılıp gittiğini öğrendiğinde, içinden bir his doğru kişiyi bulduğunu fısıldamıştı. Kızın geçmişini araştırmak en kolayıydı. Üç kardeştiler ve anne babası ölmüştü. Akrabaları hemen hemen yok denecek kadar azdı. Kasabadan birileri, onlara yardımları dokunan aile dostlarından bahsetmişti. Doğu oraya gidip çiftliği gözetlediğinde kızı görmüştü. Sonunda yalnız kaldığında harekete geçmişti ama yanlış kişiyi kaçırmıştı. Buna rağmen nihayet doğru cevaplara ulaşmıştı.

Şimdi bu kızı bulduğu için hem memnundu, hem de değildi. Memnun değildi, çünkü parayı o çalmamıştı; onu polise veremez, Hare'nin suçunun bedelini ona ödetemezdi. Öte yandan memnundu, çünkü bu kız, ablasını korumak için Doğu'nun istediği tüm cevapları verecekti. Ondan intikamını Sare aracılığıyla da alabilirdi. Özkara Ailesi'ne yaptığı hatayı bu yolla da ödetebilirdi. Sare'yi elinde tutmak avantajı olacaktı. Sare... Kızın ismi buydu. Onu ikna etmek daha kolaydı. Çünkü her şeyden korkuyordu. Doğu'nun aklına gelmeyen şeylerden bile... Sonunda da kuş gibi ötmüştü.

"Devam et!" diye buyurdu.

Sare o an başını kaldırıp Doğu'ya baktı. Mavi gözleri nefretle parlıyordu. "Barı Hare soydu, çünkü baban olacak o bunak bunu hak etmişti!"

Doğu kıza doğru bir adım attı. Koyu gözleri kızgın, kaşları çatıktı. "Eğer babam hakkında tek kelime daha edersen..."

"Yalan mı? Üç aydır elemanlarının maaşını ödemiyordu ama onları insanlık dışı koşullarda çalıştırmaya da doyamıyordu. Özellikle ablam köle gibi çalışıyordu. Hare kaç gün eve sabahın köründe geldi!"

Doğu'nun bunlardan haberi yoktu. Bardaki durumu, çalışanların halini bilmiyordu ve hiçbir zaman umurunda da olmamıştı. Babası bu soygunla büyük itibar kaybedip alay konusu olduğunda, Doğu intikam almak için ilk kez bara dikkat kesilmiş, çalışanları araştırmıştı. Ödeme almadıklarını bilmiyordu, o şerefsiz Tosun bu bilgiyi paylaşmamıştı. Şimdi bunları Sare'den işitmek onu rahatsız etti.

"İki kız kardeş, İstanbul'da yalnız yaşıyorduk. Ablamın çalışmaktan başka bir çaresi yoktu. Ben üniversiteye giderken, o kendi hayallerinden vazgeçip çalışmak zorunda kaldı." Gözyaşları oluk oluk akarken o yaşları kabaca sildi.

"Sana acıyacağımı düşünüp bunları anlatıyorsan, fena halde yanılıyorsun! Ne yaşadığınız umurumda bile değil. Hiçbir şey benim ailemin parasını çalma gerekçesi olamaz!"

"Elbette olur!" diyen Sare ayağa kalktı. Artık korkmuyordu. "Kendimi acındırmak için söylemiyorum. Bunlar gerçekler! Babanın, personelinin üç kuruşuna gözünü dikmesi... İşte gerçek bu!"

Doğu bütün mesafeleri kapattı. Kızın kollarından kavrayıp tamamen kendine çekti. "Bu martavallardan usandım! Öncelikle paramın yerini söyleyeceksin!"

Sare düşünceli bir şekilde bakışlarını genç adamın kaskatı göğsünde gezdirdi. Sonra gözlerini kaldırıp ona dik dik baktı. "Paranın yerini söylersem, bizi tehdit etmekten vazgeçeceksin!"

Doğu hırsızlığın bedelini ödetmek istiyordu ama kızı bu odada kilitli tutmak dışında, ona fiziksel hiçbir şey yapamazdı. Eğer bu soruyu soran bir erkek olsaydı, paranın canı cehenneme deyip onun tüm kemiklerini çoktan kırmış olurdu fakat bu kızın hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Tamam!" dedi ses tonunun en sert haliyle.

"Abimde..." Sare bedenini itip kendini onun kollarından kurtardı. "Abime verdik."

"Abinizde?" Demek üçüncü kardeş bir abiydi. "Nerede o?"

"Bilmiyoruz ki... Sürekli başı beladadır ve hep kaçak yaşar."

"Parayı niye ona verdiniz?"

"Çünkü ölüm tehdidi aldığını söyledi. Parayı bulamazsa onu öldüreceklermiş."

"Yani o kadar yoksulluktan sonra parayı yemeyip, ortalıktan tüyen abinize mi verdiniz? Buna inanacağımı mı sanıyorsun?"

Sare alayla güldü. "İster inan ister inanma! Abim böyledir. Sürekli bir şeyleri batırır ve Hare sürekli onun ardını toplar. Bu defa da öyle yaptı. Barınızı soydu ve parayı ona verdi. Başka çaremiz yoktu çünkü. İşe yaramaz da olsa, o bizim abimiz. Ölmesine izin veremezdik."

"Parayı ona vermediniz... Sallıyorsun, değil mi?"

"Yemin ederim doğruyu söylüyorum. Senin hiç kardeşin, abin, ablan yok mu? İnsan ailesi için her şeyi yapar. Bunun için beni öldürecek misin? Yap o zaman!"

Doğu sesli ve öfkeli bir şekilde solurken Sare şimdi daha beter korkuyordu. Göstermemeye çalışıyor ve aptalca bir kahramanlık yapıyor olabilirdi ama kalbi durmak üzereydi. Doğu'nun bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Öğrenmek bile istemiyordu.

"Hare'yi kaçırsan da hiçbir şey değişmeyecek. Paran yok, gitti. Abim de zaten birilerine vermiştir. Vermemişse bile çoktan kadınlarla yemiştir."

"Siz geri zekâlı mısınız?" diye gürledi Doğu. "Bu kadar şerefsiz biri için hırsızlık yapıp, yaşadığınız hayatı, şehri bırakıp buraya kaçtınız yani, öyle mi?" Doğu bundan rahatsız olmuştu. Bu kahrolası rahatsızlığın neden kaynaklandığını da bilmiyordu.

"Evet, onun için yaptık. Ne yapabilirdik? Bir gün gidip morgdan cenazesini mi alsaydık?"

Doğu sakinleşmekten oldukça uzaktı. Sare'nin anlattıkları onu daha çok öfkelendirmişti. O abiyi eline geçirip kemiklerini tek tek kırabilirdi. "O sizin için bunları yapar mıydı?" diye sordu.

Sare cevabın *hayır* olduğunu biliyordu ama Doğu'ya bunu itiraf edemedi. Abisini kötüleyemedi. "Elbette yapardı," dedi.

"O halde şimdi işimiz abinle!"

"Onu asla bulamazsın. Kim bilir nereye kaçmıştır."

"Benden kaçamaz!" Doğu kötü kötü sırıtıp telefonu kıza uzattı ama vermeden önce tehdit etti. "Şimdi abini ara ve o parayı iste."

"Yapamam..."

"Yapacaksın!"

"Bilmiyorum. Numarası yok. Hiçbir zaman sabit bir numarası olmadı. İhtiyacı olduğunda o bizi arar."

Doğu ellerini siyah saçlarına geçirip derin bir nefes bıraktı. Sonra aniden döndü ve yumruğunu duvara geçirdi. Sare duvarın elinden daha çok hasar aldığına emindi. "Ne biçim ailesiniz lan siz?" diye bağırınca da korkuyla sıçradı.

"Birbiri için her şeyi yapan bir aileyiz!"

Doğu gözlerini kızın kaygılı, mavi gözlerine sabitledi. "Sizi kullanan bir abinin elinde oyuncak olmuş iki aptalsınız!"

Kız buna hak verebilirdi, söyleyen Doğu olmasaydı eğer. Abileri her zaman sorumsuz biri olmuştu ama ölüm tehdidi altındayken onu hiçe sayamazlardı.

"Abinin adı ne?"

Sare gerçeği söyleyip söylememekte kararsız kaldı ama sonra söylemeye karar verdi. Nasılsa Oğuz'a ulaşamazdı. "Oğuz... Oğuz Kayhan."

Doğu ismi aklına not etti. "Ulaşabileceğin bir yer ya da numara yok mu?"

"Yok... Nereye gittiğini bize söylemez."

Kız gözlerini kaçırınca Doğu onun bir şeyler sakladığını anladı. Yanına gidip gözlerini ona dimdik sabitledi. "Fikrim değişmedi. Bir sonuç almadan seni bırakmayacağım. Ya ablanla çözersin ya abinle!"

"Ne yani, çözemezsem sonsuza kadar seninle mi kalacağım?"

Doğu tek kaşını imayla kaldırdı ve "Kalmak mı istiyorsun?" diye sordu. Biraz daha yaklaşmıştı sanki.

Sare hakarete uğramış gibi irkildi. "Ne münasebet! Senin yanında niye kalmak isteyeyim ki? Kim bilir bana neler yapardın! Hem hangi salak, katilinin yanında kalmak ister?"

Doğu'nun ifadesi değişmedi ama Sare'nin dediği bir cümlede takılı kaldı. *Kim bilir ona neler yapardı!* Onunla neler yapabileceğini düşünürken kızı baştan ayağa incelemeye başladı. Ona ilk kez dikkatle ve alıcı gözle baktı. Şimdiye kadar sadece büyük bir öfke ve kin duymuştu. Şimdi de öyleydi ama bir an için aklı başka düşüncelere gitti. Normal şartlarda kız güzel sayılabilirdi. Pekâlâ, kabul! Oldukça güzeldi. Mavi gözleri, sarı saçları vardı ama Sonya ya da diğer yabancı kızlar gibi soğuk bir güzellik değildi bu. Boyu çok uzun değildi, manken falan olamazdı ama şu incecik beliyle Doğu'nun ellerine tam olarak sığardı. Genç adam normal şartlarda kıza kur bile yapabilirdi. Onu ayartması kolay olurdu ve ona yapacağı şeyleri şüphesiz o da severdi.

Düşünceleriyle rahatsız olup daha da gerilirken yeniden duvarları sarsarcasına gürledi. "Şimdi hemen abine ulaşacak bir yol bul!"

Sare şiddetle ürperdi. "Ulaşa..."

"Ulaşacaksın!"

"Bi-Bir yer vardı," diye kekeledi genç kız.

"Neresi?"

"Takıldığı bir kahvehane... Bazen bizi oradan arar, biz de onu ararız."

"Ara!"

Sare ikiletmedi. "Telefon?"

Doğu telefonun yerdeki parçasını da alıp birleştirdi. Cihazı kabaca uzattıktan sonra kızın tepesinde, ekranı görecek şekilde durdu.

"Bir yanlış yaparsan, birine durumu ima eder ya da açık açık söylersen, bir saniye sonra pişman olursun."

"Lütfen tehditlerine biraz ara verir misin? Ne dediğini anladım!"

Doğu tepesinden sırıttı. "Aferin!"

Sare korkudan titreyerek numarayı buldu.

"Hoparlörü aç!"

Denileni yaptı ve telefon çalarken beklediler. Üçüncü çalışta açılmıştı. Sesi boğuk çıkan bir adam hattın diğer ucundaydı.

"Alo!"

"Yakup Abi?"

"Benim."

"Oğuz orada mı, abi?"

"Oğuz kim? Tanımıyorum öyle birini."

"Oğuz Kayhan... Çok önemli."

Adam bir süre yanıt vermedi. Tereddüt ediyordu. "Sen kimsin?"

"Kız kardeşi."

"Hale miydin sen, Hülya mı?"

"Ben Sare."

"Sare... Hmm... Siz ikizdiniz, değil mi? Nasılsın, güzelim?"

Sare, tepesinde sinirle homurdanan Doğu varken düşünemiyordu. Kendini ele vermemeye çalıştı. "İ-iyiyim... Abim orada mı? Çok acil onu bulmam lazım."

"Bir ara ablanla birlikte bana uğrayın. Sizi merak ediyorum. Tek başınıza..."

Doğu daha da öfkeli bir nefes alınca Sare gözlerini kırpıştırdı. "Uğrarız. Oğuz orada mı?"

"Yok, gülüm. Kaç haftadır ben de hayırsızdan haber alamıyorum. Uğrayın bana. Bakarız, konuşuruz, buluruz."

"Görürsen aradığımı söyler misin? Beni cep telefonundan muhakkak arasın. Parayla ilgili bir şey var da..."

"Konu ne, gülüm? Anlat bana. Yardımcı olurum. Biliyorsun, ben de sizin abiniz sayılırım."

"Yok, abi... İyiyiz, sağ ol."

"Unutmayın, Yakup Abi'niz hep yanınızda. Bir şeye ihtiyacınız olursa..."

Adamın sesi aniden kesildi. Doğu kızın kucağındaki telefonu alıp hışımla kapatmıştı.

"Kim lan bu yavşak? Kadın mı pazarlıyor, şerefsiz?"

Doğu'nun adama olan öfkesini gören Sare şaşkına döndü. "Abimin bir arkadaşı."

"Abinin arkadaşları böyleyse..."

"Nereden biliyorsun ki sen? İki dakika konuşmadı bile."

"Ben şerefsizleri iyi tanırım!"

"Allah Allah ya! Adam abilik yaptı ve halimizi sordu işte."

Doğu gözlerini şaşkınca açınca Sare daha da şaşırdı. Bu adamın öfkeden başka bir duygusunun olduğunu bilmiyordu. Şaşırabiliyor muydu yani? Peki, mesela gerçekten gülebilir miydi? Ya da sevgi nedir biliyor muydu? Birini sevebilir miydi? Sare katiyen inanmıyordu.

"Sen gerçekten salaklık derecesinde safsın, değil mi?"

Kız kendini işaret etti. "Ben mi? Hiç de bile!"

"Ulan, şu hayvan herif iki saniyede sana askıntı oldu!"

"Ne? Yakup Abi mi?"

"Abi diyor lan hâlâ! Gel de kafayı kırma!"

"Of!"

Doğu, Sare'nin şakağına dokunup hafifçe itti. "Şurayı kullan kızım, şurayı! Herif tam bir şerefsiz! Yanında olsaydın kim bilir ne yapardı!"

"Ah, eminim senin bana yaptığının yüzde birini yapmazdı!"

Doğu bu sözlere o kadar öfkelendi ki, kızı bir kez daha kollarından kavrayıp kabaca sarstı. "Ben sana dokundum mu?"

Kız gözlerini onun ellerine indirdi. "Şu an ne yapıyorsun acaba?"

"Onu mu soruyorum sana? O anlamda, taciz anlamında dokundum mu? Cevap ver bana!"

Doğu'nun öfkeyle hırlamasıyla Sare gözlerini kaçırıp "Hayır," dedi.

Genç adam onu bıraktı. "Ne olursa olsun, asla bir kadına bunu yapmam ama o adamın yanında olsaydın, işin çoktan bitmişti! Gözünü aç, Külkedisi! Dünya böyle bir yer... Bu tür şerefsizler her yerde!"

Sare şaşkınca dudaklarını büktü. Doğu haklı mıydı? Sare'nin erkeklerle yoğun ilişkileri olmamıştı. Sevgilileri olmuştu ama onlar da çok iyi ve medeni insanlardı. Kimseden bir kötülük görmemişti. Zorbalık gördüğü ilk erkek, abisini saymazsa, Doğu'nun ta kendisiydi.

"Sen de... Sen de beni başka şekillerde korkutup, sonra da Yakup gibilere karşı uyarıyorsun! Sen nesin peki?"

"Ben..." Doğu tek kelime ettikten sonra durakladı. Kızın üzgün, kaygılı gözleri, saflığı, masumiyeti onu bir an için etkisi altına aldı. "Ben sadece bana ait olanı istiyorum. Kimseden zorla bir şey almıyorum, almadım da! Babamın kasasını patlattınız, onurunu çiğnediniz, düşmanlarına güldürdünüz... Çok masummuşsunuz gibi davranma!" Telefonu cebine sıkıştırıp arkasını döndü. Çıkmadan önce durdu ama Sare'ye bakmadı. "Hemen döneceğim. Burada uslu uslu bekle. Söylememe gerek yok ama kaçamazsın. Deneme bile!"

"Nereye gidiyorsun?"

Sare bir adım öne atılıp panikle sorunca, Doğu kıza döndü. Bakışları arsızca kısıktı. "Merak etme, seni aldatmıyorum. Hayatımda başka bir kadın yok. Bu kadar panikleme, tatlım."

Kız birkaç saniye şaşkınca bakakaldı. Sonra şok içinde yapmacık bir kahkaha attı. "Ne kadar komiksin! Keşke başka bir kadın olsa da beni bıraksan!"

"Başka kadın olsa da seni bırakmam."

Doğu'nun çapkın bir sesle kurduğu bu cümleyle Sare'nin tüyleri diken diken oldu. Böyle bir adamdan, bir zorbadan bunları duymak, kalbini olduğu kadar bedenini de titretti. Hoşuna gittiğinden değil! Elbette! Kesinlikle! Sadece bir anlığına hayal ettiği şeyin dehşeti yüzünden böyle heyecanlanmıştı. Başka açıklaması yoktu.

Sonunda bu ağır gerilimden kurtulmak için başka bir şey söylemeye karar verdi. Bir süredir kendisini hatırlatan midesi mevzu bahisti. "Acıktım!" dedi masumca.

Doğu ona alayla baktı. "Sana yemek verirsem kaçırılmanın en anlamı kalır ki?"

Kız duyduklarına inanamadı. "Ve susadım."

"Aç ve susuz... İşte şimdi gerçek bir esir oldun."

"Şimdiye kadar neydim acaba?"

"Sana sabreden, iyi bir ev sahibinin konuğuydun."

"Hangi ev sahibi konuğuna işkence edip tehditler savurur?"

"Çok kızan bir ev sahibi."

"Gerçekten çok acıktım. Sabahtan beri buradayım ve hava çoktan kararmış."

"Henüz bir gün bile olmadı. İlk günden pes etmemelisin."

Sare bezgince ofladı. Başı da çatlıyordu. "Kaç gün bu şekilde geçecek?"

Doğu cevap vermedi. Bunun cevabı onda da yoktu.

Adam odadan çıkıp kapıyı sertçe kapatınca Sare kendini yatağa bıraktı. Kapının kilitlenme sesi gelirken gözleri dolmuştu. Usul usul ağlamaya başladı. Bütün kapıların kilitlendiğini, burarın bir hapishaneyi anımsattığını biliyordu. Yine de bir çıkış planı aramaktan vazgeçmemeliydi. Bu sırada aşağıdan motor sesi geldi. Koşarak pencereye ulaştı. Doğu'nun motora bindiğini görünce gözleri kocaman açıldı. Bahçede bir motosiklet olduğunu görmemişti. Doğu'nun cüssesine uygun dev gibi bir şeydi. Adam o motorun üstünde Sare'nin tam anlamıyla nefesini kesti. Öyle ki, Doğu çıkana kadar onu izlemeyi sürdürdü.

Doğu Özkara sinirden delirmek üzereydi. Yaşadığı bu lanet olası şeye inanamıyordu. Güya çok kolay olacaktı. Öyle sanmıştı. Kızı korkutup sorgulayacak ve en fazla birkaç saat içinde hem intikamını almış, hem de parasını bulmuş olacaktı. Oysa şimdi durum tam anlamıyla boka sarmıştı!

Yanlış kızı kaçırmıştı ve kızın paradan haberi yoktu. Bir de işe yaramaz bir abi çıkmıştı piyasaya. Doğu, abiye dair hiçbir detaya ulaşmamış olsa da, Sare'ye tamamen inanıyordu. Neden ve nasıl bu kadar kolay inandığını bilmiyordu ama kızın masumiyeti o kadar açıktı ki, Doğu'ya ona inanmaktan başka bir ihtimal kalmıyordu. İnsanları tanıyordu. Yalanları da... Sare'yi de tanıyordu artık. Belki de sadece onun üstüne yoğunlaşmalıydı ama hayır, uğraşmak istemiyordu. Kızı yem olarak kullanacaktı. Abisi eninde sonunda ona ulaşacak ve kız kardeşini korumak için parayı getirecekti. Adam tam bir sefildi ama Doğu'nun yapacaklarının küçük bir fragmanını izleyince bu iş çözülecekti.

Genç adam planını yapmıştı ama onu rahatsız eden bir şey vardı. Yanlış kızı kaçırmak ve bu kızın olabildiğine günahsız

oluşu onu daha da sinirlendiriyordu. Gerçi bu iyi bir şeydi. Kız kolayca ötmüştü. Bunun devamının geleceğini de biliyordu.

Şimdi kafasını dağıtmalıydı. Kasabaya gitmeyi düşündü ama orada bir şeyler içebileceği bir mekân bulabilmek için dolanıp vakit kaybetmek istemiyordu. Kızı uzun süre evde yalnız bırakmaya niyeti yoktu. Bu yüzden bir büfeden ihtiyacı olanı alıp motorunu sahile sürdü. Gece karanlığında midesini yakıcı alkolle yıkarken kaşları çatık halde simsiyah denizi izliyordu. Bir sahile oturup kafasını dinlemeyeli yıllar olmuştu. Babasının pis işleri ve içinde olduğu karanlık dünyada kendiyle yalnız kalmamıştı. Buna ihtiyacı da yoktu.

Bir iki saat sonra motorunu yeniden ıssız bir yerde kiraladığı o yazlığa sürerken Sare'nin uyuduğunu umuyordu. Onunla uğraşmak istemiyordu. En son acıktığını söylemişti. Canı cehenneme!

Doğu o kızları hafife almamayı kendine öğütleyip bahçe kapısını dikkatle açtı. Kız odadan çıkmış olamazdı ama bir ihtimal çıktıysa bile evin içinde dolanıyor olmalıydı. Yine bir bıçak alıp ona saldıracak olursa, Doğu bu defa kibar davranmayacağını biliyordu. Yavaşça bahçeye girip kapıyı kilitlerken motorunu garaja götürdü.

Tam bu sırada incecik bir ses duydu. İnleme gibiydi. Sese dikkat kesildi.

"İm-imdat... Yardım edin..."

Doğu, Sare'nin sesini hemen tanıdı. Çok cılızdı ama oydu. Motoru bırakıp havuzun etrafını dolandı. Kızı o zaman gördü. Havuzun birkaç metre uzağında, odasının penceresinin altında, betonda yatıyordu. Sarı saçları gece karanlığında bile parlıyordu.

Hareket etmiyordu, sadece arada sırada sesi geliyordu. Koşarak ona ulaştı. Kolları yerde tamamen açık, başı sağa yatık ve bir dizi büküktü. "Ne oldu?" diye bağırdığında kız kafasını çevirdi.

Sare ona yaklaşan adamı görünce "Yardım et, lütfen!" diye inledi.

Doğu hızla kızın yanında yere oturdu ve hiç beklemeden onun solgun yüzüne dokundu. "Ne oldu sana?"

Sare yanağındaki sıcak avucu teninin her hücresinde hissederken şaşıramadı bile. "Düştüm," diye fısıldadı.

"Seni aptal! Kaçmaya çalıştın, değil mi?"

Doğu'nun sert sözleriyle Sare dudaklarını sarkıtıp ağlamaya başladı. "Ayaklarım... İkisini de oynatamıyorum. Bütün kemiklerim kırıldı sanırım."

Doğu hızlıca kızın bükülmüş sağ ayağına ulaştı. Bileğinden tuttuğu gibi Sare acıyla inledi. Ellerinin arasındaki bileği kontrol etti. "Kırık yok," dedi en sonunda.

Diğer ayağına ve dizine kadar bacağına dokunup kırık olup olmadığına baktı. Onda da kırık yoktu. Hem ayaklarını, hem dizlerini kötü bir şekilde incitmiş olmalıydı. Çok acı çektiği her halinden belliydi.

Sonunda eğildi ve inleyen kızı yerden kaldırıp güvenle kucağına aldı. Kız koluyla boynuna sarılınca Doğu homurdandı ama yine de onu taşımaya devam etti.

Başı beladaydı... Her ikisinin de başı fena halde beladaydı...

Engin, Beril'i gördüğü an bir hayli sinirlense de sakinliğini korumayı başardı. Bu onun en belirgin özelliklerden biriydi. Soğukkanlı, sakin ve kontrollü olabilmek... Her koşulda, her mekânda... Çünkü duygularının onu kolayca ele geçirmesine izin verdiği an, mesleki olarak da zorda kalacağını bilirdi. Büyükbabasının öğrettiği bir sürü değerli şeyden biriydi bu. *Duygularını unutma ama onların seni ele geçirmesine de izin verme. Onları sen ele geçir.*

Engin Dinçerler bu yüzden öfkesinin dizginlerini de elinde tutuyordu. Hare'nin içeri girmesinin ardından kimseye bakmayarak gözlerini karşıya, boşluğa dikmişti. Çok geçmeden otomobilini garaja sürdü. Aracı park edip indikten sonra villaya doğru yürüdü. Beril aynı yerde durmaya devam ediyordu. Gülümsüyordu ve bu, Engin'in hiç hoşuna gitmemişti.

Ona yaklaştığı sırada "Senin burada ne işin var?" diye sordu doğrudan. Bu sorunun kabalık içerdiğini biliyordu ama böyle bir emrivakiyi gülümseyerek karşılayacak değildi.

"Beril'i ben davet ettim." Annesi basamakları inerken yanıt vermişti. "Burada tek başına canım sıkılıyordu. Beril'den hafta sonunda bana eşlik etmesini istedim."

Engin annesine döndü. Huzursuz ifadesi hâlâ yüzündeydi. "Siz tanışıyor musunuz?"

"Ah elbette!" diyen genç kız, Nur Hanım'a gülümsedi. "Nur Hanım sizi ziyarete geldiğinde birlikte kahve içmiştik."

Engin bu bilgiye şaşırmış olsa da, daha ziyade kızmıştı. Bu, Beril'den beklenebilecek bir şeydi ama buna kalkışacak cesareti olması onu hafife aldığını gösteriyordu. Böyle kurnazlıklardan hoşlanmazdı, şimdi de hoşlanmamıştı. Anlaşılan Beril, hanesine yazılan eksilerden yeterince haberdar değildi.

"Ah evet, oğlum... Odanda seni beklerken Beril bana eşlik etti. Uzun uzun sohbet ettik. Dahası bana senden bahsetti." Nur Hanım bunu söylerken keyiften ölüyor gibiydi. "Eh, ne derler bilirsin; *bir kahvenin kırk yıl hatırı vardır.*" Nur Hanım, Beril'le birlikte bu sözlere gülerken Engin onlara tek kelime daha etmeden içeriye yöneldi. Beril'den de, onun saçma sapan tanışma hikâyesinden de usanmıştı.

"Hocam, bir saniye..." Beril arkasından koşmaya başladı.

Engin evin içine girer girmez aniden durdu. Sakinleşmeye çalışmak için biraz daha çaba sarf etmesi gerekiyordu.

"Hastaneyi sormayacak mısınız? Durumları, hastalarınızı..."

"Hepsinden haber alıyorum, Beril. Bunun için sana ihtiyacım yok. Ayrıca..." Engin derin bir nefes bıraktı ve tamamen dürüst davrandı. "Burada olmandan hiç hoşlanmadım."

"İnanın bu durumun sizinle ve size hissettiğim şeylerle bir ilgisi yok. Ben sadece annenize arkadaşlık yapmak için geldim."

Engin, kızın gözlerine bakarak yalan söylediğini anlayabiliyordu. Öfkeli bir nefes aldı ve cevap vermeyerek üst kata yöneldi. Hızlıca attığı adımlarından bile gerginliği okunuyordu. Sonunda odasına girip kapıyı sertçe kapattı. Sinirle tişörtünü çıkarıp yere fırlattı ve duşa girdi.

Annesiyle de ayrıca bir konuşma yapması gerekecekti!

Hare üst kattaki duşu kullandı ve sadece on dakikada işini bitirdi. Nur Hanım'dan azar işitmek istemiyordu. Zaten aşağıda bir de misafir vardı. Hare'nin içini kemiren kıskançlık ateşiyle yüreğini cayır cayır yakan genç, güzel bir kız... Kötü düşüncelerine gem vurarak nihayet aşağıya indi. Kadınlar havuz kenarında şezlonglarda oturuyorlardı. Neyse ki Beril havuza girmemişti ama kısacık elbisesiyle güneşleniyor, Nur Hanım'la birlikte kahkahalar atıyordu. Hare bu görüntüyü bile kıskandığını hissetti. Hem Beril'in güzelliği ve bu evdeki rahatlığını, hem de onun Nur Hanım'la bu kadar iyi anlaşmasını delice kıskanıyordu. Nur Hanım'dan hoşlanmıyor olsa da, onunla böyle gülebilmeyi isterdi. Bu dileğinin gerçekleşeceğine dair minik bir umut dahi taşıyamadığı için somurttu. Ne fark ederdi ki? Engin onun tarafındaydı. Bugün muhteşem şeyler yaşamışlardı. Bir parça gülümseyip kadınların yanına gitti.

"Bir şey ister misiniz?"

Nur Hanım gözlüğünü çıkardı. Belli ki göz teması kurmak ve gözlerindeki ateşle Hare'yi yakmak istiyordu. "Neredesin sen?"

"Şey... Ben hızlıca bir duş aldım, efendim. Hava epey sıcaktı, çok terlemiştim."

"Kızdaki lükse bak! Burada bir hizmetçi olduğunu unutmuş."

Nur Hanım'ın cevabıyla Hare gözlerini başka yere çevirdi. Kadına bakmaya devam ederse kesinlikle cinnet geçirirdi.

"Ben limonata istiyorum," diye konuşmaya girdi Beril. "Yalnız soğuk olmasın."

Hare başını sallayıp yeniden Nur Hanım'a baktı.

"Meyve kokteyli hazırla bana da."

Genç kız arkasını dönüp eve girmeye çalışırken kadın yine seslendi. "Elini çabuk tut! Sakın oyalanayım deme! Misafirime en iyi şekilde hizmet edeceksin!"

Hare cevap vermeden içeriye koştu. İçinden söyleniyordu ama mutfağa girer girmez dışından da saydırmaya başladı. "Kokoş, kokuşmuş, kokuşuk kaynana! Zıkkım iç! Allah'ım, birken iki oldular!"

Söylenme faslını kısa tuttu. Bu evde rahatça küfür bile edemiyordu. İçecekleri hazırlayıp dışarıya götürdüğünde, Engin'in

de orada olduğunu gördü. Engin oturmamış ayakta dikiliyordu. Demek ki onlara katılmayacaktı. Hare sevdiği adamın, kısacık bir an dahi olsa o kızın yanında bulunmasından hoşlanmıyordu ama onu gördüğü için mutluydu. Kadınlara göstermemeye çalışarak ona gülümsedi. Engin'de ise hiçbir gülümseme ifadesi belirmedi. Neyse ki Hare onun bu duygusuzluğuna alışıktı.

"Siz bir şey ister misiniz?"

Genç adam kıza baktı. Yeşil gözleri parlak, açık ve çok güzeldi. Saçları nemliydi. Duş almış, kıyafetlerini değiştirmişti. Hare'yle yaşadıkları o tatlı anıdan tümden sıyrılmış gibiydi. O eski adama benziyordu. Soğuk, katı, kalpsiz cerraha...

"Hayır, istemiyorum," deyince Hare başını salladı. Göz teması kurmak bile genç kıza iyi gelmişti.

"Siz ikiniz hastanede çok iyi anlaşıyordunuz, değil mi?" Nur Hanım keyifli sesiyle sohbet konusu açarken Hare kimlerin iyi anlaştığını hemen anladı. "Beril de çok iyi bir cerrah olacak. Zeki, medeni ve başarılı bir doktor..."

Hare yavaş yavaş içeri girdi ama bu sözleri duymuştu. Beril Hanım zekiydi, medeniydi, başarılıydı ve doktordu. Nur Dinçerler *doktor* kelimesini çivi çakar gibi söylemişti. Belli ki kız, Engin'in hastanesinde çalışıyordu. Yoksa... Yoksa onlar... *Sevgili miydi?* Hare korku içinde mutfağa koştu. Akşam yemeğini hazırlaması gerekiyordu ama zihni allak bullaktı. Engin'i ve Beril'i düşünüyordu. İkisinin bir geçmişi olduğu açıktı ama bir kadın oğlunun eski sevgilisini niye evine çağırırdı ki? Bu saçmaydı! Yeni sevgilisi olsa... O halde Engin bir başkasıyla sevgiliyken, Hare'yi neden sevgilisi ilan etmişti? Bu düpedüz adilikti ve hayır, böyle bir şeyi Engin'den asla beklemiyordu. Üstelik Engin kızın burada olmasından açıkça hoşlanmamış gibiydi.

"Ne o halde, ne? Aralarında ne var? Sadece arkadaşlar mı yani?"

Kendi kendine söylenip umutsuzca dolabı yoklarken tencereyi çıkardı. Bu sırada mutfağa gittikçe yaklaşan topuk seslerini işitince derhal hazır ola geçti. Nur Hanım elinde boş bardaklarla hışımla içeri girdi.

"Al şunları elimden! Senin işini de ben mi yapacağım?"

Hare koşarak kadının elindeki bardakları aldı. Herhangi bir şey söylemedi. Ancak belli ki kadının söyleyecekleri vardı. Ya da bilerek Engin ve Beril'i baş başa bırakmıştı.

"Beril benim ve oğlum için çok kıymetli biridir. Onu en iyi şekilde ağırlamak istiyorum. Sakın bir hata yapma!"

Hare başını sallamakla yetindi.

"Beril'i sen de gördün, değil mi? Nasıl güzel ve başarılı... Şimdiden bizim hastanede çalışması için onun aklına giriyorum."

Kız bulaşık makinesini düzenlerken sahte bir gülüşle "Eminim öyledir," dedi.

Nur Hanım'ın tepeden bakışları Hare'ye sabitli bir şekilde devam etti. "Mecburi hizmeti bitince zaten bizimle çalışacak. Ancak şimdi de oğlumun asistanı... Her gün birlikteler."

"Çok güzelmiş."

"Tabii Beril gibi bir afetle, oğlum gibi yakışıklı bir adamın birlikte olmaları da kaçınılmaz."

"Ah, elbette!"

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Hare gülümseyen yüzüyle kadına döndü. "Aşk olsun... Neden dalga geçeyim, sizi can kulağıyla dinliyorum."

"Önemli olan beni dinlemen değil, önemli olan dersini alıp almaman!"

"Affedersiniz ama ne dersi almamı bekliyorsunuz?"

Hare şimdi şüpheyle bakıyordu. Bu kadın kesinlikle bir şeyler biliyor, bilmiyorsa bile tahmin ediyordu. Elbette Engin'e öyle aptal aptal gülümsemeye devam ettikçe Kudret Dede bile ona körkütük âşık olduğunu fark edebilirdi.

"Alman gereken ders şu, küçük hanım. Toplumun kendi içinde görünmez sınırları, duvarları vardır. Herkes hayatına benzeyenlerle, kendi seviyesinde olan, kendi gibi yaşayanlarla aynı sınırın içinde yer alır. Bazen bir sınırdan diğerine geçişler olabilir ve bazen de zorla o sınırları yıkmak isteyenler çıkabilir ama istisnalar durumu değiştirmez. Bir kişi nereye aitse orada kalır, kalmalıdır! Yeterince açık ve kibar olduğumu düşünüyorum!"

"Hindistan'daki kast sistemi değil mi bu? Bravo, gerçekten harika özetlediniz!"

"Bana bak, küstahlık yapmaya devam edersen, gözünün yaşına bakmadan seni hemen şimdi kovarım!" Kadın gözlerini kısıp kibirle gülümsedi. "Ah tabii, Engin'e güveniyorsun, değil mi? Onun seni koruyacağını sanıyorsun ama yanılıyorsun! Sınırlar herkes için geçerlidir. Bu sınırların olmadığını sananlar için bile... Zaten sen de yaşadığının peri masalı olmadığını çok yakında göreceksin!"

Hare buz gibi terler akıtırken kesinlikle emin oldu. Bu kadın her şeyi biliyordu. Bu yaptığı da apaçık bir gözdağıydı.

"Anlıyorum," demekle yetindi.

"Anladığından emin ol! Sonuçları kalbini kırmasın." Bir an durakladı ve yüzüne son derece alaycı bir gülüş yerleştirdi. "Bu arada senin kaldığın odaya Beril yerleşecek. Eşyalarını toplayıp odayı Beril için hazırla!"

Kadın son sözlerini söyledikten sonra kapanışı kötü bir bakışla yapıp mutfaktan çıktı. Hare onun arkasından derin bir nefes bıraktı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, hangi cümleye, neye, kime odaklanacağını bilmiyordu. Hissettiği tek şey kaygıydı. Nur Hanım onu açıkça uyarmış, tam anlamıyla tehdit etmişti. Hare için işler zorlaşıyordu. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Engin'e duyduğu hislerin derinliği onu boğmak üzereydi. Bu saatten sonra istese de aşkını durduramaz, ondan nefret edemez, kalbine söz geçiremez ya da annesinin tehditleriyle bundan vazgeçemezdi.

Yemeği hazırlayıp pişmesi için bırakırken koşarak odasına çıktı. Bu odadan kovulmuştu ve evden tümden kovulması da yakındı. Öte yandan onu Engin'e şikâyet de edemezdi. Bu açıkça alçalmak, ispiyonlamak olurdu. Sessizce müstakbel kayınvalidesine katlanacaktı.

Eşyalarını alt kattaki koridorun en sonundaki odaya taşıdıktan sonra, tek kişilik küçük yatağa oturup sıkıntıyla ofladı. Engin ve Beril'in ne yaptıklarını bilmiyordu. Ne konuştuklarını, neler paylaştıklarını, eğlenip eğlenmediklerini... Kalan eşyaları

toplamak için üst kata çıktığında Engin'in odasına girdiğini fark etti. O da kapısını kapatmadan önce Hare'yi fark etmişti.

"Gel buraya!" diye buyurup kızı çağırdı.

Hare üzgün yüzü ve şiddetle atan kalbiyle içeri girdi.

Engin apaçık bir kızgınlıkla konuşmaya başladı. "Neredeydin? Ortalıkta görünmüyorsun?"

Hare onun yüzüne dokunmak, ellerini teninde gezdirmek istedi ama o kadar cesur davranamadı. "İşlerim var. Çok, çok işim var."

"Ne işi?"

"Odamı boşaltıyorum. Beril Hanım geçecekmiş."

"Anladım."

Engin tek kelimeyle yanıt verdi. Odasını taşımasına gerek olmadığını, Beril'e başka yer bulunabileceğini söylemedi.

Hare "Ben... Bir şey sormak istiyorum," diyerek asıl konuya girdi. Öğrenmezse çatlardı.

Engin onu çekip yüzünü kavradı, saçlarını okşadı. Kızgınlığı yok olmuştu. "Söyle, güzelim."

"O kız... Tam olarak kim?"

"Beril mi? Haddini aşmış biri!"

Kız gözlerini kocaman açtı. "Nasıl yani?"

"Beril çalıştığım hastanede asistan."

"Bu kadar mı?"

Genç adam kaşlarını çattı. "Ne kadar olduğunu sanıyordun?"

"Seni ziyarete gelecek kadar yakın olduğunu biliyorum sadece."

"Hare, ne sanıyordun dedim!"

Kız açık olmaya karar verdi. "Sevgilin mi?"

Engin aniden onu bıraktı. Koyu yeşil gözlerindeki öfke aşikârdı. "Sen ne saçmaladığının farkında mısın?"

"Bilmem, sen söyle."

"Sevgilim var ve onu seninle aldatıyorum, öyle mi?"

"Hayır, senin kimseyi aldattığını sanmıyorum ama..."

"Ama mı? Benim bu kadar aşağılık olabileceğimi düşünüyor musun, Hare? Ya hemen bana yanıt ver, ya da çık!"

"Ben... Ben öyle demek istemedim!"

"Açıkla!"

Engin'in sert sesiyle ürken genç kız kendini ona savurdu. Yüzünü göğsüne gömüp kollarının altından o duvar gibi bedene sarıldı. Engin ona dokunmadı ve Hare de buna aldırmadı. Onu kızdırmanın bedeli kollarından mahrum olmaktı.

"Ben sadece, bir zamanlar bir şey hissettiğin biri olup olmadığını merak ettim."

"His mi?" Engin bu kelimeyi ilk kez duyuyormuş gibi söylemişti. "His yok, Hare! Asla olmadı!"

"Ya onda?" Hare şimdi başını kaldırıp mavi gözlerini açtı. "Onda var mıydı?"

"Nereden bilebilirim? Bu tür konularla uğraşacak zamanım yok. Sadece bir şeyler içmek için ısrarcı olurdu."

"Elbette olur! Çünkü hisleri var. Ta Ankara'dan buraya annene duyduğu sevgi için, onunla sohbet etmek için gelmiş olamaz ya!"

"Hare! Sana annem hakkında düzgün konuşmanı söylemiştim."

"Ah, evet!" *Kötü kaynanam hakkında nasıl düzgün konuşabilirim?* diye düşünen Hare hafifçe geri çekildi. "Biliyor musun, annenin bizden haberi var."

Engin'in ifadesi değişmedi. Bu habere şaşırmamış gibiydi. "O mu söyledi?"

"Evet... Yani direkt olarak değil ama beni tehdit etti."

"Ne yaptı?"

Hare biraz panikledi. Bunu söylemeyecekti ama dilini tutmakta pek iyi değildi işte. Ya Engin annesine kızarsa, onunla tartışırsa? Bunu istemiyordu. Her şeyin barışçıl yollarla çözülmesi taraftarıydı.

"Bana toplumsal sınırlardan ve yerimi bilmem gerektiğinden bahsetti."

Engin hafifçe sırıttı. "Saçmalamış."

Hare onun gülüşüyle biraz olsun gerginliğini atabildi. "Bence de!" Genç adam bu kelimeyi onaylamayınca, "Sadece size katılıyorum, hocam," dedi manidar bir sesle. Birazcık cadılık yapmak istiyordu. "Hocaaammm!" diyerek Beril'i taklit ederken

dudaklarını büktü. "Acaba gitmeden önce bana şöyle sıkıca, ama sımsıkı sarılır mısınız?"

Engin, tenkit eden bir bakış atsa da kollarını ona dolayıp bedenine çekti ve acıtırcasına kendine bastırdı. Sonra daha da iyisini yaparak onu öptü.

"Ah, yemek! Yemek yandı!" Hare mavi gözlerini kocaman açıp Engin'in iri kollarından çıkmak için geriye kaydı ancak sevdiği adam onu bırakmadı. "Artık beni bırakmalısınız, hocam. Anneniz birazdan beni aramaya çıkar. Eğer burada bulursa biteriz."

"Umurumda değil!"

Engin onun yüzüne doğru eğilince Hare genç adamı tüm gücüyle bir kez daha itti. Engin'den hemen uzaklaşamazsa aşağıya inmek daha da zorlaşacaktı. Neyse ki sevdiği adam gülümseyerek onu bıraktı. Hare saçlarını parmaklarıyla taradı ve son kez Engin'e bakıp kapıya yöneldi.

"Annemle konuşacağım. Seni rahat bırakacak."

Genç kız gülümseyerek sevdiği adama doğru döndü. "Gerçekten mi?"

Engin başını sallamakla yetindi.

Hare ona hayali bir öpücük gönderip kapıyı yavaşça açtı. Tam koridora adım atmıştı ki, eski odasından çıkan Beril'i gördü.

Beril de onu görmüştü ve yüzüne açık bir öfke yerleşti. "Nur Hanım seni çağırıyordu!" dedi azarlar gibi.

Hare ona cevap vermeyip merdivenlere yöneldi. Neredeyse tüm basamakları inmişti ki durakladı. Yukarıdaki sesleri dinledi. Kızın ayak seslerini işitti. Sonra kapıya vurduğunu duydu. Engin'in odasına mı gitmişti? Ve kapının açılma sesi geldi.

Hare gözlerini kırpıştırıp korkuyla mutfağa koştu. Aslında koşmak istediği yer Engin'in odasıydı. O kız, Kalp ve Damar Cerrahisi Asistanı Beril, sevdiği adamın yatak odasına mı girmek istemişti? Muhtemelen Engin onu içeri almazdı! Peki, niye gitmişti o kız? Ne oluyordu şimdi?

"Sadece konuşuyorlar!" diyerek kendini sakinleştirmeye çalıştı ama yapamadı. Kıskançlıktan ölüyordu.

Akşam yemeğinden sonra evdeki herkes Kudret Dede'nin odasına gitmişti. Hare hariç... İhsan'ın dediğine göre, Kudret Dinçerler biraz kendindeydi. Engin de konuşmanın ona iyi geleceğini söylemişti. Bir tek Hare orada yoktu. Kendini tam anlamıyla dışlanmış hissediyordu. Aslında dinlenebildiği için memnundu ama Kudret Dede'yi bile o kızla paylaşmak istemiyordu.

"Hare, içeriden seni çağırıyorlar."

Kız duyduğu sesle hafifçe irkildi. Kapı önündeki İhsan Abi'ye baktı. Heyecanla ayağa fırladı. "Beni mi çağırıyorlar? Kim çağırıyor, Engin mi?"

"Kudret Bey," diyen adam gülümsedi. "Yani Gülce'yi çağırıyor."

Hare'nin tüm hevesi bir balon gibi söndü. Yine de oraya gideceği için çok mutluydu. "Kudret Dedem konuştu mu şu yeni kızla?" İhsan'la birlikte yürürken, odaya girmeden önce tüm detayları almak istiyordu.

"Yok konuşmadı. Nur Hanım'la konuştu biraz."

Hare bundan bencilce bir mutluluk duydu. Kapıyı çalıp odaya girerken, kadınların suratlarının beş karış olmasının keyfini çıkardı.

"Beni mi istediniz?"

Engin onu çağırdı. "Gel, Hare."

Sevdiği adam çağırınca Hare koşarak giderdi. Öyle de yaptı. Geniş odada hızlı adımlarıyla yatağın başına geçti.

"Seni sordu. Gülce'yi..."

Kız biraz somurtur gibi oldu ama fazla sürdürmedi. "Dedeciğim. Geldim. Ben Gülce..."

Gözkapakları bile titreyen yaşlı adam, daldığı boşluktan uyandı. Titreyen ellerini sımsıkı bir şekilde kapatmıştı. İfadesiz yüzüyle Hare'ye döndü. Gözlerindeki fer bile sönmüştü.

"Gü-Gülce... Ailen na-nasıl, kızım?"

Hare hep aynı soruyu işitiyordu ama hiçbir zaman bunu dert etmiyordu. "İyiler, efendim. Sağlığınıza duacılar," dedi kocaman bir gülüşle.

Kudret Bey bu defa "Engin ne-nerede?" diye sordu.

Genç adam ayağa kalkıp onun görüş alanına girdi. "Buradayım, büyükbaba."

"Ne za-man... se-sen... evlene-cek-siniz?"

Engin büyükbabasına ciddiyetle baktı. "Yakında."

Hare de gülümseyerek ona baktı. Keşke söylediği gerçek olsaydı.

"To-torun..."

"Tabii ki, dedeciğim. Tam beş tane çocuk yapacağız!" diyen Hare heyecanla konuşunca, yaşlı adam gözlerini ona çevirdi. Engin kaşlarını çatmış olsa da, kız mutlulukla gülümsüyordu.

Kudret Dinçerler yanıt vermedi. Bakışlarından ya da ifadesinden bir şeyler okumak o kadar güçtü ki, Hare de üzüntüyle gözlerini eğdi.

"Bu kadar yeterli. Seni yormayalım."

Engin odadakilere dönüp gözleriyle çıkış talimatı verdi. Hare önden çıkarken Beril ve Nur Hanım da onu takip ettiler.

"Ben bir duş alayım. Burası hakikaten sandığımdan sıcakmış!" diyen Beril antrede tüm eve banyoya gireceğini ilan edince Hare somurttu. Bu gereksiz bilgiyi ne diye bağıra bağıra söylemişti ki? Kız yukarı çıkana kadar onu kötü kötü incelemeyi sürdürdü. Nur Hanım'ın da kötü kötü kendisini incelediğini görünce mutfağa yöneldi. Birkaç adım atmıştı ki Engin'in sesini işitti.

"Anne, birkaç dakikalığına dışarı gel. Seninle konuşmamız gerekiyor."

Hare bunu duyar duymaz adım atamadı. Mutfağa girmek yerine yeniden döndü ve duvara sinerek onlara baktı. Demek verandada oturup konuşacaklardı. Hare, Engin'in annesine kızmasını istemiyordu ama ne diyeceğini de çok merak ediyordu. *Hare'yi rahat bırak, çünkü biz sevgiliyiz!* diyecek miydi mesela? Muhtemelen... Genç kız heyecandan kalbinde büyük bir çarpıntı hissetti. Bu anı katiyen kaçırmak istemiyordu. Önce yukarıyı, sonra yan tarafları kontrol edip kimsenin olmadığına ikna olunca ayak parmakları üzerinde dış kapıya yöneldi. Evden çıkmadan da onları duyabilirdi.

"Evet, o kızla konuştum, çünkü bunu yapmam gerekiyordu!"

Hare konuşmanın başını kaçırmıştı. Kim bilir Engin annesine nasıl kızmıştı? Kadının sesi bir parça uslanmış gibi geliyordu.

Bu sırada Engin'in sertçe söylediği cümle gece karanlığına karıştı. "Bu yaptığın saçmalık!" Ve Hare'nin de elleri birbirine karıştı. Kapıyı tutarken kahkaha atmamak için kendiyle savaşıyordu.

"Gelip hemen sana yetiştirdi, değil mi?"

"Ben ısrarcı oldum. Hem konumuz bu değil. Yaptığını onaylamıyorum ve bir daha asla Hare'yle bu şekilde konuşmanı istemiyorum!"

Hare neredeyse göbek atacaktı.

"Oğlum, ne düşündüğümü biliyorsun. Sana uzun uzun izah etmeyeceğim. O kızla bir şeyler yaşadığının farkındayım. Kısa süreli olsa bile bundan hiç hoşlanmıyorum!"

Engin gergin bir nefes bıraktı. Hare pürdikkat kesilmişti.

"Seninle bu konuşmayı yaptığıma bile inanamıyorum! Daima kız arkadaşlarımıza müdahale etmeyi sevdin. Ercüment buna izin verebilir ama sen de biliyorsun ki beni manipüle edemezsin!"

Hare kapıya daha çok yapıştı. Engin apaçık bir şekilde annesine *Hare'den ayrılmayacağım!* diyordu.

Kadın hızlı hızlı konuşmaya girdi. "Ercüment'e müdahale etmekle çok iyi yaptım! Bundan asla pişman değilim. O kız oğlumun hayatını mahvedecekti ve aptal oğlum da tüm yalanlarına rağmen neredeyse onunla evlenmek üzereydi."

"Ama ben kimseyle evlenmek üzere değilim, Nur Hanım! Ve böyle bir niyetim de yok! Üstelik çılgınca âşık da değilim. Bu sıradan, geçici ilişkime karışma hakkını kendinde nasıl buluyorsun?"

"Ah, Engin... O kızla asla evlenmeyeceğini biliyorum tabii ama onun farklı düşündüğüne eminim."

"Ne demek farklı düşünüyor?"

"Seninle ilgili gelecek planları var."

Engin daha da gerilmişti. "Saçmalık! Bunun kısa süreli bir şey olduğunun o da farkında. Buradan gittiğimde her şey bitecek. Hare de bunu biliyor."

"Biliyor mu? Ona söyledin mi? Eminim o kız, gelinlik modeline bile karar vermiştir."

Engin alaycı bir şekilde gülümsedi. "Böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğini Hare'nin de bildiğinden eminim."

"Bana inanmıyor musun? Güven bana oğlum, o kızdan ayrılmalısın. İşler çığırından çıkmadan önce... Hem Beril gibi bir kız dururken neden o? O türlü türlü yerlerde çalışmış, bir ailesi var mı yok mu, nasıl insanlar olduklarını bile bilmediğimiz tuhaf bir kız. Kim bilir neler saklıyordur! Bir de Beril'e bak... Sana hayran, sana inanıyor, seninle olmak için can atıyor ve ailemize yakışan da o. Ailesi, geçmişi, geleceği apaçık ortada. Tüm bunları nasıl göz ardı edersin?"

"Bu konuşma gereksiz yerlere gidiyor. Kimseyi hayatıma, ailemin hayatına aldığım yok! Ama almış olsaydım da, olumsuz diye saydığın hiçbir özellik umurumda olmazdı. Hare güzel, zeki ve eğlenceli bir kız. Zamanı gelince de yollarımız ayrılacak. Şimdilik sadece keyifli bir şeyler yaşıyoruz. Ve ona asla aşk, evlilik ya da bir gelecek vadetmedim. Etmem de..."

"Biliyorum, oğlum. Yine de dikkatli ol!"

"İşlerin kontrolden çıkmasına asla izin vermem! Bu yüzden konuyu çok önemliymiş gibi kurcalama ve sakın bir daha kızı tehdit etme."

"Haklısın. Konuştukça, gündeme geldikçe kız daha çok beklentiye girecek. Sen de dikkatli ol. Onunla ne istiyorsan yap ama asla gerçek bir sevgili olmadığını, onunla asla evlenmeyeceğini belli et!"

"Bunu bildiğine eminim."

Bilmiyordu. Hare tırnaklarını kapıya geçirip soluklanmaya çalışırken hiçbir şey bilmediğinin farkındaydı. İşittiklerini anlayamıyordu. Duymuştu ama kalbi almıyordu. Delirmek üzereydi. Kalbi bu gerçekleri kabul etmediğini gösterircesine şiddetle, acıyla çarpıyordu. Elleri bile titriyordu. Bu defa ne korkudan, ne de kaygıdan... Bu defa elleri ilk kez üzüntüden titriyordu.

Kalbini değil ama aklını biraz olsun toplayıp mutfağa koşarken gözyaşlarını zor tuttu. Orada da ağlamadı. Hiç ağlamadı. Sadece anladı. Kendine kızdı ve kendini suçladı. Başka kimseyi suçlayamazdı. Engin... O adam... İlk ve son aşkı... Onun hakkında çok açık konuşmuştu. *Kısa süreli* demişti, *asla evlenmeyeceğim* demişti, *eğleniyoruz sadece* demişti. Dedikleri doğruydu. Yalan yoktu. Aksini söylememiş, buna dair Hare'ye asla umut vermemişti. Ciddi değildi. Olmayacaktı...

Gülümsedi genç kız. Sonra kahkaha attı. Deli gibi... Kendinden geçer gibi, acıdan ne yaptığını bilmiyormuş gibi kahkaha attı. Yaşadığı şeyin aptallığına gülüyordu. Duygularının yoğunluğuna, geleceğini planlamasına, Engin'in ona karşı duygular beslediğine inanmasına gülüyordu. Saflığına gülüyordu. Gülerken gözyaşları acıyla akıyordu. Ağlamamaya yemin etmişti ama gözyaşları onun sözünü bozarak yanaklarından boşalıyordu.

"Hey, seni bu kadar mutlu eden ne?"

Engin'in sesini duyunca gözyaşlarını sildi. Acıyla inen son birkaç damlayı da ona göstermeden yok edebildi. Kafasını kaldırıp sevdiği adamı görünce gülmek değil, çığlık çığlığa ağlamak istedi. Onu görmeye bile dayanamıyor, kalbi yarılıyordu.

"Hi-hiç! Aklıma komik bir şey geldi," diyerek geçiştirdi.

Engin ağır adımlarıyla ona yaklaştı. Hare dudaklarını sımsıkı birbirine kenetledi. Genç adam belinden tutup kendine çekince alnını onun göğsüne dayadı ve içli içli ağladı. Ancak Engin yüzünü kaldırdığında, sanki gülmekten ağlıyormuş gibi yine kahkaha attı. "Of! Çok komikti!" dedi şüphe duymasına izin vermeyerek.

"Bana da anlatmak ister misin?"

Hare, *sen zaten biliyorsun* demek istediyse de diyemedi. "Belki bir gün anlatırım."

Engin kızın acıyla ağladığını fark etmedi, sadece gülümsedi. Yeşil gözlerini can alıcı bir şekilde kıza sabitlerken, Hare ondan, onun böyle bakmasından nefret etti. Sevdiği adam dudaklarına eğildiğindeyse Hare gözlerini kapattı. Ona karşılık vermedi ama itiraz da etmemişti.

Birkaç saniye sonra gülümsemeye çalışarak, "Git hadi! Ev bu kadar kalabalıkken yakınlaşmamalıyız," dedi.

"O konu hakkında endişelenme. Annem bir daha seninle o şekilde konuşmayacak."

"Ah, öyle mi?" Hare gözlerini kocaman açıp şaşırmış gibi yaptı. "Hallettin o halde."

Engin onun tişörtünü kaydırıp omzundan öptü. "Yarın seninle biraz konuşalım," dedi. Bir parça gerilmişti sanki.

Hare başını salladı. "Konuşalım. Benim de konuşmak istediklerim var."

"Önemliyse şimdi anlat bana. Evdekilerin ne düşüneceği umurumda değil."

Hare acısını gizleyip gülümsedi. Umurunda olmadığını zaten biliyordu. Yüzüne yapmacık bir gülüş yerleşti. "Ah, hayır hayır... Yarını bekleyebilirim. Ancak seninki önemliyse..."

"Yarın konuşuruz," diyen genç adam çekici bir şekilde gülümsedi ve sonunda mutfaktan çıktı.

O çıkar çıkmaz Hare kapıya koştu. Kapıyı kapattı ve yere çöküp sessizce hıçkırıklara boğuldu.

Dakikalarca ağladı. İçindeki bütün duyguları, nefreti, öfkeyi, Engin'in söylediği tüm sözlerin kırgınlığını, acısını döküp sonunda ayağa kalktı.

Engin mutfağa girdiği anda genç kızın aklına gelen bir şey vardı. Bunu yapacaktı. Artık aptal âşık olmanın sırası değildi. Kendine bunu yapamazdı. Güçlü biriydi o! Hayatı savaşlarla geçmiş, çoğunlukla kaybetmiş ama bazen de kazanmıştı. Bu savaştaysa kazanıp kazanmayacağının önemi yoktu. Sadece savaşacaktı. Engin Dinçerler'e karşı, onun duygusuzluğuna karşı, göğüs kafesinde öylece bomboş atan o hissiz kalbine karşı, Hare'yi eğlence olarak görmesine karşı tüm gücüyle, gururuyla ve yirmi iki yılı tek çırpıda silebilecek bir kararlılıkla savaşacaktı.

Ve şimdi yarını bekleyecekti. Yarın her şeyi çözecekti.

On Üçüncü Bölüm

Gözlerini açtığında içindeki sıkıntı da aynı hızla uyandığı için umutsuzca somurttu. Güne böyle başlamanın ne kadar berbat olduğunu hatırlamak zorunda kalmıştı. Oysa son günlerde heyecanla uyanmış, coşkuyla yataktan fırlamış, ev işlerini bile mutlulukla yapmıştı. Çünkü Engin'le sevgiliydi ve bunun tadını çıkarmaktan hiç kaçınmamıştı. Hoş, onunla hâlâ sevgiliydi ama tadını çıkaracak bir durum yoktu. Durum tam anlamıyla içler acısıydı.

Hare bu defa küçük, sevimsiz yeni odasında olmanın huzursuzluğuyla da doluydu. O mutluluk anlarının değiştiğinin somut bir kanıtıydı sanki bu oda. Bezgince yatağından çıktı, yüzünü yıkadıktan sonra da ayaklarını sürüyerek mutfağa girdi. Engin her zamanki gibi sabah sporu için bahçede olmalıydı. Onun bu saatlerde doğada olmayı sevdiğini bilen Hare, onun sevdiği her şeyi kendisinin de koşulsuzca sevdiğini fark etti. Şüphesiz en çok onunla olmayı seviyordu fakat geçmişten gelen bu derin hisleri, basit bir hevesten öte bir karşılık alamamıştı.

Yine de onu görmek istedi. Dün gece bir karara varmıştı ama bu kararı uygulama konusunda pek iyi değildi. Bahçeye çıkmaması, onu görmemesi, önemsememesi gerekiyordu ancak bunu kalbine yaptırabilecek bir güç henüz yoktu. Girişte durup sevdiği adamı görmeyi beklerken, ilk olarak Beril'i gördü. Hem de Çirkin'le birlikte! Neyse ki Engin ortalıkla yoktu ama Hare o kızın köpekle ilgilenmesini bile delice kıskanmıştı. Çirkin'den korktuğu için kendisinden nefret etti. Şimdi oraya gidip, köpeğin şımarıkça üstüne atlamasına izin vermek ve Beril'e bu eve kimin hâkim olduğunu göstermek vardı ama ne yazık ki Çirkin'le arasındaki mesafeyi hep korumak zorundaydı.

Yine de dayanamadı ve bağırdı. "Çirkin, buraya gel, oğlum! Sana kahvaltını vereceğim."

Tasmasından sökülmüş olan Çirkin başını kaldırıp Hare'ye baktı. İki kere havladıktan sonra dili ağzından sarkarken ona doğru koşmaya başladı.

Hare panikle yerinden sıçradı. "Koşma be! Yavaş yavaş gel!" Çirkin'in hevesle koşmaya devam ettiğini görünce çığlık atarak hışımla içeri girdi. Kapıyı sıkıca kapatırken kendine küfretmeye başladı. "Aptal Hare! Şimdi asla dışarı çıkamaz ve Engin'in o kızla ne yaptığını göremezsin!"

Üstelik bir de fena halde rezil olmuştu. Olsun, en azından ona ait olan şeylerden uzak durması gerektiğini o kıza göstermişti.

Çaresizce dudaklarını sarkıtıp mutfağa gitti. Çirkin'in mamasını hazırlayıp oraya bir yere koydu. Zaman zaman onu ziyarete gelen kedi için de mutfak bahçesine bir kap süt bıraktı. Sonra kahvaltıyı hazırlayıp insanların gelmesini bekledi.

İlk gelen Beril'di. Onu görünce Hare'nin suratı asıldı ama göstermemeye çalıştı. "Günaydın," dedi tüm nezaketiyle. Sabah kızı gördüğünde bir günaydın bile dememişti ancak bundan pişmanlık duymuyordu.

Beril ona sesli bir cevap vermek yerine başını salladı. Masaya oturdu ama kahvaltıya başlamadı.

"Sen ne zamandır burada çalışıyorsun?"

Hare işittiği soruyla kıza döndü. Kabalık etmek istemiyordu. "Doktor bey geldiği gün işe başladım."

Beril ince kaşlarından birini imayla kaldırdı. "Bu kadar çabuk mu?"

"Ne?"

"Hocamın ilgisini bu kadar çabuk mu çektin yani?"

Hare böyle doğrudan bir soru beklemiyordu. "Ne sorduğunuzu anlamadım!"

"Ah, öyle mi? Bence anladın."

"Bakın, sizinle hayatım ya da başkasının hayatı hakkında konuşacak değilim."

"Elbette... Kendini çok mühim biri olarak görüyorsun, değil mi? Engin Dinçerler sana ilgi duyuyor diye kendini Cambridge Düşesi falan sanıyorsun."

Hare alayla gülümsedi. Şimdi kabalık etmeme kuralını çiğneme zamanıydı. "Düşes mi? Şuna kraliçe diyelim."

Beril hafifçe kahkaha attı. "Tahtında fazla oturamayacaksın ama!"

"Yerime siz mi geçeceksiniz?"

"Doğru olan da bu değil mi? Kraliçeler aristokrat bir soydan gelir."

"Beril! Kes şunu!"

Ortama aniden dolan bu keskin ikazla, iki genç kız da aynı anda ürperip kapıya döndü. Engin öfkeli bakışlarıyla onlara bakıyordu. Spordan sonra odasına çıkmadan doğrudan buraya gelmiş olmalıydı. Üzerindeki spor kıyafetler terden bedenine yapışmış, gözleri hiddetle aydınlanmış, geniş göğsünü yükseltip alçaltan solukları öfkesini yansıtır gibi belirginleşmişti.

Gözlerini Hare'ye sabitledi ve "Hare, bizi yalnız bırak!" dedi son derece ikna edici bir sesle. Ancak Hare ikna olmak yerine şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Engin onun gitmeye gönüllü olmadığını görünce daha sert bir sesle emretti. "Çık dedim!"

Hare kızgınca soluyup, "Ben Kudret Dede'me bakacağım!" diyerek hızlı adımlarla mutfaktan çıktı.

O gider gitmez Beril de ayağa kalkıp tamamen Engin'e döndü. "Hocam, böyle kalitesiz ve bayağı bir konuşmaya şahit olduğunuz için özür dilerim."

Engin onu duymuyormuş gibi bir süre konuşmadı. Ardından "Buraya neden geldin?" diye sordu.

Kız beceriksizce gülümsedi. "Annenizin davetiyle geldiğimi biliyorsunuz."

"Annemle ne zamandan beri iletişim halindesiniz?"

"Biz... Şey... Birkaç aydan beri zaman zaman buluşuyoruz."

"Nur Dinçerler aklına nasıl girdi, Beril? Senin buraya gelebilecek cesarete sahip olmadığını biliyorum!"

"Hocam, bakın... Kötü bir niyetle burada bulunmuyorum."

"Cevap ver!"

Kız pes edercesine iç çekti. "Nur Hanım benim size duyduğum hislerden haberdar ve sanırım bizi birbirimize yakıştırıyor."

Engin, duyduklarından hiç hoşlanmadığını belli eden bakışlarla bakıyordu. "Dinçerler Hastanesi'nde çalışmanı istedi mi senden?"

Beril biraz panikledi. "Şey, hocam... O konuyu..."

"Beril, uzatma!"

"Evet. Mecburi hizmetim bitince beni oraya alacağını söyledi."

"İlk olarak," Engin gözlerini kızdan ayırdı ve son derece rahat bir tavırla kendine bir bardak portakal suyu doldurdu. İçmeden önce yine ona baktı. "Bunu aklından çıkar. Çünkü böyle bir şeye izin vermeyeceğim."

"Fakat hocam, hastaneniz benim için bulunmaz bir fırsat. Çok ünlü cerrahlar var. Her asistanın hayalidir orası."

"Şansını başka yerde denersin. Annemle görüşeceksen buna karışamam ama sakın benim hakkımda konuşmaya kalkışmayın!"

"Bunu yapmıyorum!"

"Elbette!" Engin tek nefeste koca bir bardak içeceği bitirdi. Bardağı tezgâha sertçe bıraktıktan sonra mutfaktan çıkmak için kapıya yöneldi. Gözden kaybolmadan önce de son direktiflerini buyurdu. "Hare'den uzak dur ve mümkün olan en kısa sürede Ankara'ya dön!"

Genç adam Beril'i kızgın ve üzgün bir şekilde ardında bırakırken onun hakkında pek fazla düşünmedi. Kızı ilk kez uyarmamıştı ama ilk kez bu kadar açık ve sert olmuştu. Bunu hak ettiğini biliyordu. Odasına çıkmadan önce de büyükbabasının

odasına girdi. Hare oradaki sandalyeye kıvrılmış yere bakıyordu. Kudret Dinçerler ise uykudaydı. Engin yine de büyükbabasının bağlı olduğu cihazları kontrol etti. Sonra da bakışlarıyla Hare'ye onu takip etmesini işaret etti.

Hare biraz çekinerek de olsa Engin'in peşinden gitti. Yukarıya, onun odasına gireceklerini görünce kararını uygulama vaktinin geldiğini anladı. Bundan nefret ediyordu, bunu yapmak istemiyordu ama yapmaya mecburdu.

Engin onu odaya itip kapıyı kapatırken bu defa hep yaptığı gibi Hare'yi kollarına çekmedi. Gergin ve kızgın görünüyordu. Hare onun bu haline alışkındı ve korkmuyordu. Çünkü kendisi de hemen hemen benzer hisler içindeydi.

"Beril'le o şekilde konuşmamalıydın!"

Hare pervasızca omuz silkti. "Ben böyle biriyim. O bana nasıl konuştuysa, ben de öyle yanıtlar verdim."

"Evet! İkiniz tam anlamıyla saçmalıyordunuz ve ben, bu evdeki kadınların aptallıklarından bıktım!"

Hare alaycı bir kahkaha attı. "Ne dediğini duydun, değil mi? Bana kendimi Cambridge Düşesi sandığımı söyledi. Benim cevabım kesinlikle daha iyiydi. Nasıl da oturttum ama!"

"Hare! Bu şekilde çirkin benzetmeler yapmanı istemiyorum!"

"Ah, öyle mi? Hocam... Unuttunuz sanırım ama ben buyum. Barlarda, sokaklarda, benim yaşadığım dünyada insanlar böyle konuşur. Çok daha beteri, sürekli küfrederler. Yani aslında o kız, okkalı küfürler ederek saçından tutup sürüklemediğim için çok şanslı."

"Sen ne saçmalıyorsun?" Engin kıza doğru tek adım attı. Bu adımla aralarındaki mesafe iyice azalmıştı.

Hare bu adımdan çekindi ama göstermedi. "Diyorum ki doktor bey, o kızın kibirli kıçına bir tekme atmalıydım!"

Engin onun kollarını kavrayıp sıktı. "Sana ne oluyor? Kendine gel!"

"Kendimdeyim ben. Zaten kendim olamadığım için gerginim. Eğer kendim olsaydım, o kızı saçlarından tuttuğum gibi duvara fırlatırdım!"

"Hare, seni son kez ikaz ediyorum! Bu kenar mahalle ağzını bırak!"

Engin'in koyu yeşil gözlerindeki korkutucu ateşe rağmen, Hare durumu idare etmeyi, rolünü sürdürmeyi başardı. Yalan söylemek gittikçe zorlaşıyordu ve olmadığı biriymiş gibi davranmaktan nefret etmişti ama pes etmeyecekti. Kendini geri çekip genç adama baktı. "Biliyor musun, ben sıkıldım," dedi bezgin bir ifadeyle.

Genç adam kaşlarını çattı. Açıklamasını buyuran bakışlarıyla kızı inceledi.

"Annenin azarlarından, Beril'in laf sokmasından, bu konuşmadan, her şeyden..." Durakladı ve gözlerini yere sabitleyip o kelimeyi fısıldadı. "Senden de..."

"Benden?"

Hare buraya kadar idare etmişti ama bundan sonrasını nasıl yapacağını bilmiyordu. Derin bir nefes alarak işe başladı. Sonra başını kaldırıp, umursamazca konuşmaya çalıştı. "Biz birbirimize uygun değiliz. Uygunluk bir ilişkideki en önemli şeydir. Annen haklı aslında... Bu ilişki ya da adı her neyse, saçmalıktan başka bir şey değil!"

Engin'in bakışları daha da hiddetlendi. "Saçmalık! Öyle mi?"

Kız gözlerini devirdi. Konuşmak, uygun cümleler bulmak, ağlamadan ve kaçmadan bunu yapabilmek o kadar zordu ki...

"Evet! Sen fazla idealistsin, sorumluluk sahibisin, detaycısın, ciddisin ve zor birisin. Ben umursamaz, keyfine göre hareket eden, kolay sıkılan, rahatına düşkün biriyim. Pek anlaşamayacağız sanırım ve ben bunlarla uğraşmak istemiyorum. Zaten ilişkimiz öylesine başladı ve öylesine devam etti. Duygular olmadan... Sadece anlık bir çekimle. Bu onu bir ilişki bile yapmaz. Bir oyalanmaydı sanırım. Zaten ne kadar sürdü ki!"

"Haklısın!" dedi genç adam. O da şimdi tıpkı Hare gibi alayla gülüyordu. Gülmek fiili yaptığı şey için iyimser bir yorumdu aslında. Engin Dinçerler tam anlamıyla köpürüyordu. "Bunun kısa süreli bir şey olduğuna katılıyorum. Bu konuda hemfikir olmamıza sevindim," dedi. İnsan sevindiği bir şeyi çivi çakar gibi söylemezdi oysa...

"Ah hocam, başka ne olacaktı ki? Pembe panjurlu evimizde, üç beş çocuk hayali kuracak değildik ya? Ama iyi eğlendik."

Engin, kızın sözlerine katılıyordu ve kesinlikle onun gibi düşünüyordu ama bu düşüncelerinin Hare tarafından dile getirilmesi karşısında tuhaf bir öfke, hatta nefret duyuyordu. Bıktığını söylemesi ise Engin'i delirtmişti.

"Aslında yeterince eğlenmedik," derken kızı kabaca kendine çekti. Başparmağıyla dudaklarına dokundu. Onu öpmeden önce öfkeli, sıcak, yumuşak dudaklarını okşadı. Sonra hiç beklemeden Hare'nin dudaklarına kapandı.

Genç kız bir an onu itmeyi düşündü ama bu düşüncesi bir sis gibi yok oldu. Gözlerini kapatıp sevdiği adama uydu. *Bu bir veda öpücüğü...* dedi kendi kendine. *Sadece bu kadar!* Engin'in kollarına sanki muhtaçmış gibi sokulurken tırnaklarını kol kaslarına geçirdi. Genç adamın sıcak nefesi onun nefesine karıştı. Sonunda zor da olsa "Dur," diyebildi.

Engin bir süre durmadı. Kendini çekebildiğinde öfkesi hâlâ olduğu yerdeydi.

Hare zihnini toparlayıp, umursamazlık zırhını kuşanarak o ana döndü. "Bu kadar eğlence yeter," diyen dudaklarını muzipçe kıvırdı. "Imm... Şey... Daha fazlası ilgimi çekmiyor. Sanırım tıkandığı yerde durmak en iyisi."

Engin tek kaşını kaldırdı. Hare'nin tereddüt ettiğini görüyordu ama meseleyi de uzatmak istemiyordu. Gergin, gururlu ve kızgındı, Hare'yi sözleriyle hırpalayabilirdi. "Bitirmek istiyorsun, öyle mi?" diye sordu sakin, kontrollü ancak derinde büyük öfke hissedilen sesiyle.

Hare duraklamadı. Samimiyeti en aza çekip ona yeniden 'siz' demeye bile başladı. "Evet... Güzel ve eğlenceli zaman geçirdik ancak ben uzun ilişkilerin insanı değilim, doktor bey. Eminim siz de değilsinizdir. Aklımı meşgul edecek bir ilişki istemiyorum. Zaten dediğim gibi, annenizin bakışlarından ve iğnelemelerinden usandım. Şimdi de Beril! Of amma sıkıcı!"

"Haklısın," diyen Engin gülümsedi. Sonra oldukça rahat bir tavırla tişörtünü çıkarıp, "Arkadaş olalım," dedi. Bir de çapkınca göz kırptı. Tam bir adi gibi davranıyor, Hare'nin oyununu

kuralına göre oynuyordu. Kızı sersemleten o arsız bakışlarıyla bakarken, "Bana ihtiyacın olursa buradayım," diye ekledi.

Hare onun kayıtsızlığı karşısında suratına tokat atmak ya da ayağını dizine falan geçirmek istiyordu. Bunun yerine derince soluyup öfkesini gizleyerek gülümsedi. "Ben de... buradayım!"

Hare'ye sıradan biri gibi bakmaya başlayan genç adam, profesyonelce umursamazdı. "Az önce de dediğim gibi, tüm bu kadın saçmalıklarından, annemle problemlerinizden usanmıştım. Bunların yol yakınken sona ermesi herkes için daha iyi olacak."

Hare yapay bir coşkuyla hızlıca yanıt verdi. "Aynen ya! Tabii Allah Kudret Dede'me sağlık sıhhat versin. İnşallah uzun süre burada kalırsınız ama yine de bizim sevgili olmamız saçmalık. Gerçi kalsanız da bu defa mesleğiniz beklemez. Yani neticede buraya yerleşmediniz. Eninde sonunda Ankara'ya döneceksiniz. Birbirimiz için güzel bir anı olmanın da tatlı tarafları vardı, bırakalım böyle kalsın."

Engin o anının yarım kaldığını biliyordu. Hare'ye doyamamıştı ve hücrelerine kadar onu yanında istiyordu. Hare'nin hiç itiraz etmeden sevgili olmalarını kabullenmesine, rahatlığına güvenmiş, deli dolu çılgın hallerinin onu duygusal travmalara itmeyeceğini tahmin etmişti. Öte yandan annesi haklıydı. Kız sonradan bu ilişkiye başka anlamlar atfedebilirdi. Kadınlar duygusal varlıklardı. Hare'nin ileride *hislerimle oynadın* türünde suçlamalara girmeyeceğinin garantisi yoktu. Bu yüzden onun bitirmesi en iyisiydi. Ancak buna rağmen Engin rahatlamaktan çok, çok uzaktı. Öfkeden deliriyordu. Hare'nin bu kadar çabuk bitirmesi, bunu kelimelere böyle kolayca dökebilmesi onu sinirlendiriyordu.

Tişörtünü yere fırlatıp banyoya yöneldi. İçeri girmeden önce kıza dönüp, "O halde birbirimize ilerisi için şans dileyelim," dedi. Gerginliği apaçık okunuyordu.

Hare gülümsedi. "Ah, yeni ilişkiler konusunda mı?"

Engin yumruğunu duvara geçirmemek için kendine zorlukla hâkim oldu. Onu bir an başka bir erkeğin yanında hayal etmişti. Bu kontrol dışı öfkesine şaşırıp kendine kızarken,

kayıtsızca "Ne öğrenmek istersen," dedi. "Erkekler dünyasıyla ilgili aklına takılan şeyleri sormaktan asla çekinme."

Hare şımarıkça parmağını dudağına yasladı. "Tamam, doktor bey. Tabii siz, kadınlar dünyasına dair her şeyi eminim biliyorsunuzdur ama yardımım dokunursa sevinirim."

Engin alaycı gözlerini kıstı. "Kadınlar hakkında her şeyi biliyorum, Hare. Şimdi çıkabilirsin."

Kız başını salladı. Sonra aralarında bu konuşma hiç geçmemiş gibi gülümsedi. "Ah, kahvaltı?"

"Birazdan inerim."

Engin kapıyı açıp banyoya girdi. Kapıyı arkasından biraz gürültüyle kapatmıştı ama Hare o güçlü sesi bile duymadı. Bu işkence bittiği için derin bir nefes bıraktı. Aynı hızla gözleri doldu. Tam anlamıyla facia bir konuşma yapmışlardı. Tam anlamıyla saçmalamıştı. Tam anlamıyla hapı yutmuştu!

Gözyaşları akarken, titreyen ellerini göğsüne, kalbinin üstüne bastırıp acı içinde söylendi. "Kadınlar hakkında her şeyi biliyormuş! Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, kalpsiz kalp cerrahı!"

Daha derin bir iç çekti. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bu acıyla nasıl yaşayacaktı? Bir erkeği bu kadar sevmenin sonuçlarına dair asla düşünmemişti. Aşkı yeni bulmuştu ve bulduğu gibi kaybetmişti. Engin onu kısa bir macera olarak gördüğünü söylemiş, Hare de onun bu kararına uygun şekilde rol yapmıştı. Şimdiyse kalbi yarılıyordu. Sanki birileri demir pençeleriyle göğüs kafesini açıyor, kalbini çıkarıp Hüküm Dağı'na* atarak yok ediyordu.

Hare dizlerinde yeterli dermanı bulamayınca sırtını duvara yaslayarak soluklanmaya çalıştı. Belki beş dakika sonra ancak kendine geldi. Engin birazdan banyodan çıkacaktı ama o, hâlâ onun odasında, onun kokusunu soluyor, onun varlığıyla bitmiş bedenine güç yüklemesi yapmaya çalışıyordu.

Güçsüzdü, mutsuzdu ama yıkılmamıştı. Gururunu koruyabilmişti en azından. Engin ona tekmeyi basmadan önce ilişkiyi

* *Yüzüklerin Efendisi... Tolkein evreninde yüzüğün yok olduğu mekân.*

bitirmişti. Skor tabelasında artık bir puanı vardı. Diğer tüm sayılar ise Engin Dinçerler'e aitti.

Genç kız tüm gün normal davranmaya, Engin'e, annesine ve Beril'e karşı olabildiğince profesyonel görünmeye çalıştı. Her işi yaptı, herkese gülümsedi, hayat normal seyrinde akıyormuş gibi davrandı. İçindeki acı bir tufan gibi benliğini darmadağın etse de, dışından hiçbir şekilde üzüntüsünü belli etmedi. Mutfaktaki işi bitince telefonu kaldırıp kız kardeşini aradı. Artık onunla konuşması gerekiyordu. Neyse ki bu defa Sare telefonu açmıştı.

"Kelebeğim..."

Kız kardeşinin sesini duymak Hare'ye iyi geldi. "Neredesin sen, Sarelle? Neden telefonuna bakmıyorsun? Çok merak ettim seni. İyi misin, canım?"

"İyiyim iyiyim! Hare... Ben... Şey... İlçede bir eczanede iş buldum. Çiftlikten ayrıldım."

"Ne yaptın?"

"Çiftlikten ayrıldım. Eczanede çalışıyorum."

Hare şimdi bambaşka bir dertle uğraşmak zorunda kalmıştı. "Nasıl, nereden buldun? Güvenilir bir yer mi? Patronun iyi mi?"

"Çooook!"

"Sare, sesinde bir şey var senin! Benden bir şey gizliyor gibisin. Neler dönüyor?"

"Abla, hi-hiçbir şey gizlemiyorum. İyiyim ben. Bir eczanede çalışıyorum. Bahadır Dedelere yük olmak istemedim."

Hare derin bir nefes bıraktı. "Nerede kalıyorsun peki?"

"Ah, şey... Eczacı ablanın evinde. Yalnız yaşıyor. Ona hem arkadaşlık yapıyorum, hem de çalışıyorum. Şimdilik şartlarım iyi. Zaten beğenmezsem ayrılırım."

Hare ofladı. "Sana inanmalı mıyım? Bak, bana söylemeye çekindiğin bir şey yok, değil mi?"

"Of kelebek ya! Sorun yok diyorum!"

"Bana sormadan nasıl yaparsın bunu? Ya o Conan Doğu seni bulursa? Tek başınasın ve o adinin elinden..."

Sare aniden hızlı hızlı soluklanıp biraz da panikle Hare'nin sözünü kesti. "Bulamaz beni! Nereden bulsun? Hem o adam düşse düşse senin peşine düşer."

Hare keyiflendi. "Beni de nah bulur! Aptal Conan! Nasıl uyuttum ama onu..."

"Öhhhöö öhö! Abla, tamam ya! Bırak şu adamı! Keyfimizi kaçırma."

Hare gülümsedi. "İyi be!"

"Sen nasılsın?"

Hare bir an kız kardeşine Engin'le yaşadığı şeyleri anlatmak istedi ama bu epey uzun sürerdi. Zaten o *kısa süreli ilişki* başladığı gibi bitmişti. Belki yüz yüze geldiklerinde Sare'ye her şeyi açıklardı. Şimdilik onu meşgul etmemeyi seçti. "İyiyim ben, Sarelle. Seni özledim," dedi duygusallaşmış sesiyle.

"Ben de seni, kelebeğim. Şey... Abim aradı mı seni?"

"Hayır. Zaten beni arayamaz. Telefon sende ya..."

"Ah, evet! Neyse Hare, ben işe dönmeliyim."

"Hemen başladın mı? Alıştın mı biraz?"

"Şimdilik rafları düzenliyorum. Bir yerden başlamam lazım."

"Tamam o zaman. Dikkat et kendine. Beni her gün ara ve hafta sonu ziyaretime gel."

"Tamam."

Ve telefon aniden kapandı. Hare elindeki telefona tuhaf tuhaf bakarken şaşkındı. Sare biraz garip mi davranmıştı? Acelesi var gibiydi. Üstelik bugüne kadar hiç telefonu yüzüne kapatmamıştı. Çalışıyor olması da Hare'yi endişelendirmişti. Yine de onun iyi olması yeterliydi. Hare kendi dertlerini düşünürken bir kez daha içine o karamsarlık yerleşti. Kasveti yok olsun diye Kudret Dede'yle ilgilenmeye karar verdi. Tam da İhsan, yaşlı adamı dışarı çıkarıyordu. Hare de onlara eşlik etti. Çirkin bağlı olduğu için nispeten rahattı. Nur Hanım da ortalıkta yoktu ama Beril bahçede dolanıyordu. Neyse ki Engin de görünmüyordu.

Genç kız Kudret Dinçerler'le konuşmaya çalıştı ancak yaşlı adam, anlamsız cümleler dışında Hare'ye yanıt vermedi. Kız bir

saat kadar bu geziyle oyalandı. Kadınlar taksi çağırıp kasabaya alışverişe çıkmışlardı. Engin de bir ara arabasına binip gitmişti.

Akşama kadar evde kimse yoktu. Yemeği de kimse yemedi ancak kadınlar ılık akşam havasında verandada kahve içmişlerdi. Beril, Engin'in kahvesini odasına çıkarmıştı. O bunu yaparken Hare de kıskançlık, acı ve binbir türlü olumsuz duyguyla savaşmak zorunda kalmıştı. Onların üst katta yalnız kalmalarına dayanamıyor, türlü türlü düşünce beynini kemiriyordu. Geceyi zor etti. Neredeyse sabaha kadar uyuyamadı ve yeni güne yine berbat bir halde başladı.

Öğlene kadar klasik mutfak işlerini yaptıktan sonra, bahçeye bir aracın girdiğini işitti. Bahadır Dede gelmiş olmalıydı. Hevesle dışarı çıktı. Kız kardeşinden haberler almak istiyordu. Ancak Bahadır Dede görünmüyordu, sadece Taner vardı. Evin bazı ihtiyaçlarını getirmişti. Hare'yi gördüğünde gülümseyerek selam verdi, kız da ona el salladı. Sonra da yardım etmek için kamyonete yöneldi. Poşetleri beraber taşımaya başladılar.

Hare vakit kaybetmeden kız kardeşini sormuştu ancak Taner de pek fazla detay bilmiyordu. "Çantasını alıp çıkmış. Kemer'de nasıl da hemen iş bulabildi anlamadım. Ben seni cevval sanırdım ama Sare de epey iyiymiş."

Kız gülümsedi. Sare uzun zamandır kendi ayakları üzerinde durabiliyordu. "Size sormadı mı?"

"Gittiğinde çiftlikte değildik. Dün gece geldik zaten. Sare iki gün önce gitmiş ama aradı bizi. İyiymiş. Bir ara uğrarız yanına. Sen de izin alıp gelirsin."

Hare heyecanla mavi gözlerini açtı. "Çok iyi olur."

Bu sırada bahçeye çıkan Beril onlara baktı. Taner eve doğru yürürken Beril'e de kibarca selam verdi. Hare onları izledi ve keşke Beril, Taner'den hoşlansa diye düşündü ama bu imkânsızdı. Zaten Taner'in öyle bir niyeti olmadığı belliydi, çünkü Hare'ye bakarken bir zamanlar Engin'in de fark ettiği gibi hayranlığını gizlemiyordu.

Kalan poşeti Taner götürürken Hare bahçede kaldı. Sonra genç adam da onun yanına geldi. "Sen nasılsın? Burada..." diye

sormuştu ki, bir anda yükselen kahkaha sesi sorusunu tamamlamasına engel oldu.

Sese doğru döndüklerinde Beril'in kahkaha attığını gördüler. Üstelik Engin de oradaydı. Beril'in yanına oturmuştu ve belli ki kıza kahkahalar attıran da oydu. Hare gözlerine inanamadı. Engin'in bu kadar hızlı olacağını beklemiyor, onun kıza ne anlattığını deli gibi merak ediyordu. Çok iyi anlaşıyormuş gibi görünen Engin ve Beril'i kızgın korlara atmak istiyordu. O an ayrılık kararı aldığı için kendini kutladı ve aynı hızla Taner'e döndü. Onları umursuyormuş gibi görünmemeliydi.

"Antalya nasıldı, Taner?"

Taner ona cevap vermek yerine gözleriyle evi işaret etti. "Bu kız kimmiş? Burada ne işi var? Kudret Dede'nin hemşiresi falan mı?"

Hare nefretle dudaklarını oynattı. "Çok sevgili doktorumuzun asistanı!"

"Güzel kızmış."

Hare bozuldu. "Çok mu beğendin, Taner? Aranızı yapayım mı? Valla çok iyi olur bu."

Taner gülümseyerek başını salladı. "İlgilenmiyorum, Hare. Benim ilgilendiğim başka biri var."

Umut dolu gözleriyle bakınca Hare az önceki soru için pişman oldu. Kıskandığı için bunu sormamıştı. Taner ondan hoşlanırken Beril'e bakabiliyorsa, ondan hiç hoşlanmayan Engin kim bilir Beril'e nasıl bakardı! Bu düşünce genç kızı kıskançlıktan kudurtuyordu.

"Çirkin! Oğlum!"

Taner köpeği çağırınca Hare gitmek istedi ama genç adam buna izin vermedi. Kızın bileğine yapıştı. "Gitme," dedi gülümseyerek. "Seni biraz Çirkin'e alıştırayım mı?"

Hare bunu zaten yapmıştı. Engin onun elini tutup Çirkin'e dokundurmuştu. Ancak Hare yine de kaçmıştı. Engin'in, sevdiği adamın, bir zamanlar sevgilisi olan adamın başaramadığı şeyi Taner nasıl yapabilirdi? Ancak genç kız aniden tek kaşını kaldırdı. Belki biraz çabalamalı ve bunu kendisi başarmalıydı. *"Yapmalıyım!"* diye fısıldadı. Eğer Taner sayesinde Çirkin'le iyi

anlaşırsa Engin bundan hiç hoşlanmazdı! Onun başaramadığı şeyi Taner'in başarmış olması doktor beyin egosuna büyük bir darbe vururdu. Ne de olsa Taner'e karşı oldukça kötü hisler beslediğini söylemişti. Bir zamanlar Hare'nin onunla ilgilenmesine de kızmıştı. O halde Hare bunu kesinlikle yapmalıydı.

"Taner, lütfen Çirkin'in bağlı ve benden yeterince uzakta olduğundan emin ol. Ancak o zaman denerim."

Genç adam gülümsedi. "Yeterince uzak."

Birlikte köpeğe doğru yürüyorlardı. Aslında Hare daha çok geri geri gidiyor gibiydi. Neyse ki zor da olsa köpeğin yakınında durabildi. Gözlerini sımsıkı kapattı. İçinden kendine telkinlerde bulunuyordu. *Köpek bir şey yapmıyor! Çok uslu ve sevimli... Yanında da Taner var. Sana bir şey olmayacak. Aptallık yapma! Şu kalpsiz cerraha gününü göster!*

"Köpeğin başını okşayacağım," dedi.

Taner gözlerini ilgiyle açtı. "Sen mi?"

"Evet, Taner! Lütfen onu yavaşça bana yaklaştır."

"Gözlerini sürekli kapalı tutmayı mı düşünüyorsun?"

Hare tam da böyle düşünüyordu. Nasılsa arkası Engin'e dönüktü ve doktor bey onun korkudan gözlerini kapattığını bilmeyecekti. Titreyerek "Evet," dedi. Sonra elini uzattı.

Taner yavaşça köpeği genç kıza yönlendirdi.

"Bak Çirkin, sakın elimi yalama!" Hare bir yandan köpeği ikaz ederken, diğer yandan korkudan altına yapmak üzereydi. Kalbi gümbürdüyordu ama inanılmaz bir metanet örneği gösterip kaçmıyordu.

Sonunda yine Çirkin'in başına dokunabildi. Köpek bu kez dilini çıkarmadı. Taner de hayvanın boynunu okşuyordu. Sevilmekten çılgına dönen Çirkin, kendini o ellere bıraktı. Hare de hiçbir şey olmadığını, dahası Çirkin'in yumuşacık başını okşamaktan hoşlandığını fark edince daha da cesaretlendi. Tabii Engin'e yapmak istediklerinin öfkesi de olunca kolayca pes etmemişti. Elini daha sıkı bastırdı. Hatta ileri geri hareket ettirdi. Sonra dudaklarının arasından "Bu kadar yeter," diye tıslad. "Şimdi köpeği benden uzak tut ki gözlerimi açabileyim."

Taner, Çirkin'i uzaklaştırdı. Hare gözlerini açtı ve kaçmadı. Ayakları kaçmak için can atıyordu ama kendine hâkim oldu. "Ay canım Çirkin!" diye bağırıp kahkaha attı. Engin'i çıldırtmak için resmen köpeği kullanıyordu. Acaba Taner'i de kullanmış sayılır mıydı?

"Hadi hadi gidelim," diye fısıldadı sonunda.

Taner gülümseyerek kıza yaklaştı. Ona dokunmadı ama yakınında durdu. "Çok cesurdun. Tebrikler."

Hare az da olsa keyiflendi. "Gel de sana soğuk bir şeyler ikram edeyim."

Genç adam başını salladı. Ardından ikisi birlikte eve doğru yürüdü. Hare, Engin'in hâlâ orada olduğunu görüp zaferini kutladı. Çirkin'den korktuğunu göstermemişti. Engin bunu fark etmiş miydi acaba?

Onlara iyice yaklaşmışlardı ki beklenen soruyu Beril dile getirdi. "Hare'cim, sen köpekten korkmuyor muydun?"

Hare yapmacık bir samimiyetle sırıttı. "Evet Beril Hanım, çok korkuyordum ama sağ olsun Taner korkumu yenmemde bana yardımcı oldu."

Engin güneş gözlüğü gözlerinde, onlarla ilgilenmeyerek dimdik karşıya bakıyordu. Kasıntı, soğuk ve her zamanki gibi hissizdi. Az önce Beril'e kahkahalar attıran o adam, bu profesyonel derin dondurucu muydu? Hare, Engin'in bu kayıtsızlığından dolayı biraz umutsuzluğa kapıldı. Onun dikkatini çekememişti belli ki.

"Ne içersiniz?" diye sordu bıkkın bir tavırla.

Taner, Beril'in karşısındaki koltuğa oturdu. "Portakal suyu alırım."

Beril de "Elmalı soda," dedi.

Genç kız onlarla hiçbir şekilde ilgilenmeyen ve Kaf Dağı'nda güneşlenen sevdiği adama baktı. "Siz ne alırsınız, doktor bey?"

Engin başını yavaşça Hare'ye doğru çevirdi. Gözlüğünden ötürü nasıl baktığı anlaşılmıyordu ama dudakları kaskatı bir şekilde kenetliydi. Bir an sonra sertçe "Hiçbir şey!" diye yanıt verdi.

Hare gülümseyerek içeriye koştu. Ancak mutfağa girer girmez sevinse mi üzülse mi bilemedi. Engin'in çehresinden herhangi bir duygu okumak niye o kadar zordu ki? Alçak herif nasıl böyle hissiz görünebiliyordu? Yine de... Öfkeliydi sanki! Hare delirdiğini düşündü. En ufak şeyden büyük anlamlar çıkarmaya çalışıyordu ama Engin'in ona değer verip, onu kıskandığına inanmıyordu. Ona duyduğu öfkeyi portakallardan çıkarırcasına meyvelere vahşice davranırken, kulağına adım sesleri geldi. Yere hakikaten sağlam basıyordu. Sesin sahibini görmek için kapıya doğru dönmüştü ki, aniden kalbi şiddetle atmaya başladı. Engin içerideydi! Hare'yi fark etmemiş gibi dolabı açıp soğuk bir içki çıkardı. Kutuyu hiddetle açarken gözlerini Hare'ye katiyen dikmedi.

Kız da onunla ilgilenmiyormuş gibi işine devam etti.

Nihayet genç kız, o gergin ve keskin ses tonundan beklediği cümleyi işitti. "Çirkin'le anlaşmaya başlamışsın."

Engin'e göstermeden sırıttı. "Ah, evet... Taner'in sayesinde. Çok yardımcı oldu. Tabii daha çok yol katetmem gerekiyor."

"Taner!" Engin bu ismi hakaret eder gibi söyledi. "İyi biri tabii," diyerek sözlerini tamamladı.

Hare sonunda ona döndü. Engin'in, gelip de tam arkasında durduğunu fark etmemişti. Onu bu kadar yakınında göreceğini beklemediği için biraz paniğe kapıldı. Of! Çok yakındı! Niye bu kadar yakındı ki? O upuzun boyuyla, o cüssesiyle, o yakışıklılığıyla Hare için saf bir işkence kaynağıydı.

"İyi biri, evet," dedi gülümseyerek. Kalp atışlarının sesini Engin duyabilirdi.

"Senden kesinlikle hoşlanıyor," diyen genç adam, Hare'nin aksine sakin görünüyordu. En azından sesi gerçekten sakindi. Öte yandan bakışları dikkatli ve bir kayayı ikiye yarabilecek kadar keskindi.

Hare keyifle "Bunu daha önce de söylemiştiniz," dedi.

Engin kızgın bir nefes çekti. Daha önce söylediğini biliyordu. Hare'ye sevgili olduklarını ilan ettiğinde... Öncesinde de Taner'den uzak durması konusunda onu ikaz etmişti. "Daha

önce de söylemiştim ve sen sadece arkadaşın olduğunu iddia etmiştin!"

"Hâlâ öyle!"

Engin kaşlarını çattı. İnanmamış gibi görünüyordu. "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu aniden. *Eğer hoşlanıyorsan canına okurum!* der gibi bakıyordu.

Hare düşünceli bir şekilde gözlerini tavana dikti. Kararsız kalmış gibi davranıyordu.

"Kahretsin, Hare! Daha dün benden ayrıldın ve bugün o heriften mi hoşlanıyorsun?"

İşte genç kızın beklediği sinir harbi buydu. Kalpsiz kalp cerrahı Engin Dinçerler, sonunda patlamıştı.

Ellerini panikle salladı. "Ah, yok öyle bir şey tabii. Kabul edelim, sizinle birbirimize duyduğumuz şey de hoşlanma değildi ki!" Engin'in, annesine söylediği şeyleri tekrarladı. "Eğleniyorduk. İyi vakit geçiyorduk."

Genç adamın çenesi seğirdi. Gözlerindeki haşin bakışlar kızı küle çevirebilirdi. "Evet!" dedi bastırarak. Sonra aniden alayla gülümsedi. "Yine de sana önerim şu; Taner'le eğleneceğini düşünüyorsan devam et. Ancak sanki o pek eğlenceli bir tip değil."

"Öyle demeyin, doktor bey. Sizi ilk gördüğümde gülme yetinizin olmadığını sanmıştım ama bence siz de eğlenceliydiniz. Oysa Taner en başından beri bana sürekli gülümsüyor. Kim bilir nasıl da eğlencelidir. Onu keşfetmem gerek."

Engin'in kaya kütlesi gibi geniş ve sert göğsü derin bir nefes alırken gerildi. "Elbette!" dedi yeşil gözleri tamamen koyulaşmış bir halde. "Taner'in de seninle eğleneceğini düşünüyorum. Çünkü öyle birisin. Erkeklerle kolayca iletişime geçme ve onlarla ilişki yaşama konusunda geniş bir bakış açın var. Bu oldukça cesaret gerektiren bir şey."

Bu cesaret miydi Hare bilmiyordu ama kesinlikle bir hakaret olduğunu biliyordu. Genç kız derinde paramparça olmuş hissetti ama bunu hiç göstermedi. Sevimli bir şekilde gülümsedi. "Size katılıyorum. Evet, ben dışa dönük biriyim. Aşk falan zaten yalan şeyler. Eh, o zaman işin eğlencesini kaçırmamalıyız, değil mi?"

"Kesinlikle!"

"Belki siz de Beril'le bunu denersiniz?"

Engin karizmatik bir tavırla kafasını hafifçe eğdi. "Ankara'ya dönünce daha iyi birkaç seçeneğin beni beklediğini biliyorum."

Hare kahkaha attı. Sesindeki hüznü zar zor gizleyebildi. Konuşmak gittikçe zorlaşıyordu. "Ah, değil mi ya? Kim bilir orada ne hatunlar vardır?"

Engin gözlerini kıstı. "Tahmin bile edemezsin."

"Şanlısınız, hocam."

"Hep öyleydim."

Hare göz pınarlarına yaşların tırmandığını fark ettiği an içeceklere yöneldi. "Şunları götüreyim."

Engin başını salladı. "Götür!"

Beraber çıkışa yürüdüler. Onları Beril'in ve Taner'in kahkahaları karşıladı. İkisi çok iyi anlaşıyor gibiydi.

"Of! Bu çok kötü bir espriydi," diyen Beril yine kahkaha atarken Taner ellerini kaldırdı.

"Katılıyorum ama ne zaman Ankara lafı geçse bunu herkes yapar."

"Bence Ankara'ya haksızlık yapıyorsunuz. Görseydiniz böyle düşünmezdiniz."

"Deniz olmayan bir yerde yaşayamam."

Hare "Ben de," diyerek Taner'e gülümsedi. Artık dikkatleri çekmek istiyordu. Ve son kalesi Taner'i de kaptıramazdı. Bencil bir kaltak gibi davrandığını biliyordu ama Beril'in tamamen eli boş dönmesini istiyordu.

"İstanbul, sonra burası... Harika şehirler. Fakat Ankara sıkıcı," dedi hem Beril'i, hem Engin'i kışkırtmaya çalışarak.

Engin ağır ağır koltuğuna yerleşti. Oradaki fanilerin sohbetine katılmaya karar vermiş doğaüstü bir varlık gibi görünüyordu. "İyi bir hayatın varsa, her zaman her yerde yaşayabilirsin," dedi otoriter sesiyle.

Beril kendini beğenmiş bir tavırla araya girdi. "Tabii bizim meslekte olanlar için iyi bir hayat, hastaneyle ev arasında."

Hare *Demek o yüzden kısa eğlenceler arıyorsunuz!* diye geçirdi içinden.

Sonunda Nur Hanım da onlara katılınca Hare sohbeti kesip içeriye yöneldi. Taner de oradakilere veda edip villadan ayrıldı.

Ertesi gün nihayet Beril gidiyordu. Engin, Hare'den ayrıldıktan sonra Beril'e daha sıcak davranmıştı. Bu Hare'nin gözünden kaçmamıştı. Kız da, Nur Hanım da oldukça mutluydular. Tabii doktor bey de öyle... Hare ise onları izlerken sinirden kuduruyordu. Üstelik o gün Taner de gelmemişti. Engin'i çıldırtabilecek hiçbir şey yoktu. Çirkin'e yaklaşamıyordu. Sadece Kudret Dede'yle konuşuyordu. Öte yandan Engin hiçbir başka adım atmamış, öfkeli bakışları dışında Hare'yle ilgilenmemişti. Bir şeyler isterken onunla konuşmuş, diğer zamanlar onu görmezden gelmişti. Genç kız bundan büyük bir acı duymuş ve yaşadıklarının kısa süreli bir ilişki olduğundan bütünüyle emin olmuştu.

Öğleden sonra Beril gitmeye hazırlanırken Hare biraz olsun rahatladı. Ancak Beril olsa da olmasa da Engin'in kalbine giremeyeceğini fark etmişti. Şimdi de o kalpsiz adam Hare'yi burada acılar içinde bırakıp, Beril'i Antalya'ya, havaalanına götürecekti. Aslında Taner dün ayrılmadan önce Beril'i Antalya'ya bırakabileceğini söylemişti ama Engin karşı çıkmıştı.

Engin otomobilini garajdan çıkarırken Hare gözünü kırpmadan onu izledi. En son bu arabayla ne yaptıklarını hatırladı. O ağacın altında, sonra sahilde harika bir gün geçirmişlerdi. Şimdi o arabaya Beril binecekti. Hare dayanamıyordu... Sadece dayanmaya çalışıyordu.

İhsan, Beril'in valizini getirirken, Engin de arabasını villanın kapısının önünde durdurdu. Hare uzaktan onları izliyordu.

"Hare, buraya gel!" Engin tıpkı o günkü gibi Hare'yi çağırıyordu.

Koşarak arabanın yanına gitti. İçinde anlamsız, desteksiz bir umut vardı. Engin'in Beril'i burada bırakıp onu götüreceğine dair saçma bir umuda kapılmıştı. Umut etmekten başkasını yapamıyordu ki... Gülümsüyordu bir de. Sanki sevdiği adam yine *Benimle geliyorsun!* diyecekmiş gibi gülümsüyordu.

"Buyurun," dedi o gülüşü silmeden.

Engin, Hare'ye döndü. Yeşil gözlerini onun yüzünde bir süre gezdirdi. "Odamdan bilgisayarımı ve evrak çantamı getir."

Hare hiç düşünmeden yukarıya koştu. Bilgisayarın tüm parçalarını topladı, çantaları hazırladı ve hızlıca aşağıya indi. Ancak o an detayları fark ederek şaşkınca gözlerini açtı. Engin arabadaydı, yola çıkacaktı... Bilgisayarı ne yapacaktı ki?

"Şey... Neden istediniz?" diye sormaktan kendini alamadı.

Genç adam, kıza doğru döndü. Gergin sesiyle yanıt verdi. "Ankara'ya dönüyorum."

Hare'nin kalbi şiddetle çarptı. Aynı anda Beril de gelip ön koltuğa yerleşti ve "Birlikte dönüyoruz," dedi.

Engin arabayı yeniden çalıştırdı. Tek kelime etmeden, bir açıklama getirmeden yola koyuldu. Hare son anda geri çekildi. Engin'in lüks aracıyla ve elbette Beril'le birlikte gözden kayboluşunu izledi. Bir tür şok halinde, öylece onların arkasından bakakaldı.

Arabanın tozunu yuttu ve o an, ağır bir keder de onun kalbini yutup, yerine kocaman bir boşluk bıraktı.

On Dördüncü Bölüm

"Ulan, ömrüm seni taşımakla mı geçecek?"

Sare, düştüğü yerden Doğu'nun kollarında eve taşınırken, onun sorusuna önce acıyla inleyerek karşılık verdi. Ardından ağlamaklı sesiyle dramını arttırarak hızlı hızlı konuştu. "Özür dilerim... Özür dilerim... Ben kazara düştüm. Yemin ederim bak!"

Doğu küfretmemek için kendini tuttu. "Kaçmaya çalışırken olmadı yani?"

"Hayır hayır! Kaçmaya çalışmıyordum. Bu kadar... yüksekten nasıl kaçabilirim ki? Pencereyi açtım ve sonra dengemi kaybettim."

Doğu kızın sözlerine katiyen inanmıyordu. Dengesini kaybedip düşseydi, muhtemelen çoktan ölmüş olurdu. Sarmaşıklara tutunarak inmeye çalıştığı, yerlere saçılmış taze yapraklardan belliydi.

Ona inanmadığını yeterince açık göstermiş olacak ki, Sare yalvarmaya devam etti. "Bak kaçmıyordum... Lütfen... Ne olur bana zarar verme!"

Doğu, kucağındaki kızın yerini daraltacak kadar sert göğsünü şişiren büyük bir nefes aldı. "Kendine yaptıklarından sonra bana iş kalmıyor!"

Sare acıdan ölecek gibiydi. "Of! Çok kötü, çok kötü... Liflerimin hepsi koptu! Kırılmaktan beter bu! Öleceğim sanki."

Genç adam kız inledikçe, onu bu halde havuza atıp çırpınmasını seyretmek ya da ayak bileklerinin üstünden bir de motosikletiyle geçmek istiyordu. O kadar öfkeliydi ki, onu bu halde bırakıp sabaha kadar acı çekmesine razı gelecekti. Doğrusu bunu yaparsa biraz olsun uğraşlarının karşılığını alacaktı ama kendine sürekli hatırlatması gereken bir şey vardı; barı soyan bu kız değildi! Masum bir kadına hiçbir şey yapamazdı. Aslında Sare masum olmasaydı da hayal ettiklerini yapar mıydı, bilemiyordu. Bu saatten sonra tek istediği en azından parayı almaktı.

Evin kapısına ulaştıklarında kızı indirdi ama tek koluyla belinden tutmaya devam etti. Sare bu şekilde yere basmıyordu, çünkü Doğu'nun tek kolunun kas gücüyle bile ayakları yerden kesilmişti. Doğu diğer eliyle kapıyı açıp kızı yeniden kucağına aldı. Ancak onu kaldırdığı an kızın dudakları nasıl olduysa çenesini sıyırdı. Bu temas onu birdenbire hazırlıksız yakaladı. Sare'yi bir kadın olarak fark etmek yeterince rahatsızlık vericiydi zaten. Neredeyse bir haftadır sadece öfke salgılıyor, öfke alıyor, nefesinden öfke veriyordu. Oysa şimdi düşüncelerine yeni bir şey daha eklenmişti. Sare'nin varlığı... Hem fiziksel, hem duygusal varlığı. Doğu ona dair hiçbir olumlu his geliştirmeyecekti. Kızdan gelecek bütün etkilere tamamen kapalıydı. Buna emindi, aksinin ihtimali bile yoktu!

Kızı odasına getirdiğinde, açık pencereyi görünce yine katışıksız bir öfke onu ele geçirdi. Adeta havada bıraktığı kız yatağa devrilince acıyla yeniden inledi ve bu defa daha da içli bir şekilde ağlamaya başladı.

Doğu pencereyi sertçe kapattı. Sare'ye döndüğünde kendini tutmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdı. İşaret parmağı tehditkârca uzandı. Siyah gözleri, üzerindeki siyah deri montundan daha koyuydu.

"Bir daha böyle bir şey yaparsan, seni bu defa çatıya çıkarır, oradan kendi ellerimle aşağıya atarım!"

"Ta-tamam," diye fısıldadı genç kız. "Ama buz... buz lazım. Yoksa morarır ve davul gibi olur."

Doğu elini gür saçlarına geçirdi ve tufanı anımsatan bir nefes bıraktı. "Burada bekle!" diye gürledi.

"Bu halde nereye gidebilirim? İki ayağım da sakat ve acıdan ölüyorum." Sare bir çocuk gibi dudaklarını sarkıttı ve ellerini yüzüne yaslayıp gözyaşlarını gizledi.

Doğu, odanın kapısını çarparak kapattı ve hızlı adımlarıyla mutfağa indi. Montunu çıkarıp oraya bir yere fırlattı. Buzluğu açtığında neyse ki aradığı şeyi buldu. Minik buz parçalarını kalıbından söktü ve derince bir kaba koyup yukarı çıkardı. Odaya girer girmez, buz dolu kabı olduğu gibi Sare'nin yatağına fırlattı.

Genç kız, bir kısmı erimiş buzların üstüne düşüşüyle çığlık atıp sıçrarken, "Delirdin mi? Niye fırlatıyorsun?" diye söylenmeye başladı ama boşunaydı. Doğu, her yere saçılan buz küplerinden çok daha soğuktu! Eliyle tek tek topladığı buzları yeniden kabına koyarken genç adama döndü. Bir çift sözü daha vardı ama Doğu'nun yüzündeki o kızgın, biraz da gizemli, ancak daha çok sarsıcı ifadeyi görünce derhal sustu. Sanki tek kelime daha ederse, adam pençeleriyle onu boğacak bir kartala falan dönüşecekti.

Sare kendini tedavi etmeye çalışırken, Doğu da sırtını duvara yaslayıp kollarını göğsünde birleştirmiş onu izliyordu. Genç kız adama bakmamaya çalışarak işine yöneldi. Eteğinin ucunu dişlerine kıstırıp alttan kumaşı boydan boya yırttı. Üzerindeki en sevdiği elbiselerinden biriydi ama buradan kurtulduğunda kendine en pahalısını alacağına dair söz verip buzları kumaşa sardı. Önce sağ bileğinin üstüne bastırdı, sonra sol bileğine aynısını yaptı. Tüm bu anlarda acısını göstermekten bile çekindi. Doğu'dan deli gibi korkuyordu.

Doğu orada öylece durmaya, sessizce kızı incelemeye devam etti. Buzlar eridiğinde Sare de ıslak bezi ve kabı yatağın yanına, yere bıraktı. Sonra o da kollarını birleştirdi ve tıpkı Doğu'nun yaptığı gibi onu kötü kötü incelemeye başladı. Korkuyordu

ama Doğu'yu çözmeye de çalışıyordu. Niye böyle bakıyordu? Ölümden dönmüş birine karşı bile hiçbir tavizi yoktu. Sare çekinse de, maviliklerini onun gözlerindeki koyu karanlığa sabitledi. İkisi de meydan okur gibiydi. İkisi de avını süzen birer avcı gibi görünüyordu. Gerçi Sare çoktan kapana kısılmıştı ama yine de avantaj Doğu'da değilmiş gibi ona mağrurca bakmaya devam etti. Aslında Doğu'nun bir şey söylemesini bekliyordu, çünkü bir şey söyleyecekmiş gibi duruyordu. Soruları vardı, çatık kaşlarından belliydi. Sare, bekledi ve gözünü bile kırpmadan bakmaya devam etti. Sırf o baktığı için... İddiaya tutuşur gibi baktı ama bir an sonra bu bakış, başka anlamlara kaydı.

Herif gerçekten yakışıklıydı. Sare bir kere onun gözlerine bakarken tuhaf bir ürperti duymuştu ama şimdi yüzüne bakarken sanki ilk kez onu fark ediyordu. Fiziksel özelliklerinden yayılan görkemden bahsetmeye gerek yoktu. Adam her kızın ikinci kez dönüp bakacağı, baktıktan sonra da saatlerce bakmaya devam edeceği bir yapıdaydı ama yüzü, gözlerinin derinliği, muntazam hatları, karakteristik çenesi, kirli sakalları, dudakları ve nihayetinde simsiyah saçlarıyla havalı bir aktör gibi görünüyordu. Sare onu motosikletiyle görünce zaten epey havalı olduğunu anlamıştı ama altında o hayvansı motosiklet olmadan da Doğu fena halde çekiciydi. Bir düşman olmasaydı ve onunla bu şekilde tanışmasaydı, mesela eczaneye gelip bir şey alsaydı, Sare heyecandan ürperirdi. Tabii Doğu eczaneden çıkar çıkmaz Sare'yi aklından siler, muhtemelen öncesinde de fark etmez, ona dönüp bakmazdı bile!

"Neye bakıyorsun kızım sen?"

Doğu'nun öfkeli sesi bile genç kızı bulundukları ana döndüremedi. Zihninde ne sahneler dönüyordu!

"Sana diyorum!"

Sare gözlerini kırpıştırarak kendine geldi. Yakalanmıştı ve kıvırmalıydı. "Du-duvara bakıyorum," dedi kekeleyerek.

"İki saattir bana bakıyorsun!"

"Ah, öyle mi? Ben duvara baktığımı sanıyordum. Seni fark edememişim de. Eh, insan bir duvara bu kadar benzeyince..."

"Bana bak, fazla konuşma seni pişman ederim!"

"Bana bak diyor şimdi de... Az önce sana baktığım için bağırmadın mı? Şimdi de bakmadığım için bağırıyor. Ne tuhaf adam ya!"

"Sen canına susadın, değil mi? Beni böyle kışkırtarak en sonunda katilin olacağımı hâlâ anlamadın mı?"

Sare artık Doğu'nun tüm tehditlerinden o kadar da korkmadığını hissetti. Garipti, belki de alışmıştı ama gülümsemesine engel olamadı. "Gerçekten merak ediyorum, tehdit etmeden, bağırmadan, cinayet planlarından bahsetmeden normal bir şekilde konuşabiliyor musun?"

Doğu sonunda sırtını duvardan çekti. Kollarını çözüp hafifçe sırıttı. "Anlaşılan tehditlerimden korkmuyorsun."

"Bağışıklık kazandım sanırım. İnsan uzun süre aynı şeye maruz kalınca alışıyor."

"Bana sakın alışma," diyen genç adam ona kısık, derin ve sanki içten içe bir anlamı varmış gibi baktı. "Seninle işim bittiğinde arkamdan ağlamanı istemem."

Sare de keyiflenmişti. "Lütfen ayrılık tarihimizi verir misin bana? Kendimi şimdiden mutsuz sona hazırlayayım."

"Dua et de abin çabuk gelsin."

"Of, ona kaldıysam uzun yıllar birlikteyiz demektir."

"Merak etme! Kendime seninle işkence yapmaya hiç niyetim yok."

"O zaman beni bırakırsın, değil mi?"

"Aslında ben adamlarımdan birini başında bırakmaktan bahsediyorum. Biliyorsun, o parayı sizden son kuruşuna kadar alacağım ve bu süre boyunca sen hiçbir yere gidemeyeceksin!"

"Başka bir adam mı?" Sare, Doğu'nun konuşmasında sadece bu kısma takıldı. "Asla olmaz!"

Genç adamın dudaklarındaki alaycı tebessüm genişledi. Doğrusu Sare'nin başına başka bir adam bırakmayı o da istemiyordu. Ne kadar sürerse sürsün kızla kendisi ilgilenecekti. Sare onun ustalık eseri olacaktı. Hiçbir şeyden haberi olmayan bir kız, onu amaçlarına götürecekti. Yanıt vermek yerine sonunda Sare'yi yalnız bırakmaya karar verdi. Telefon ondaydı. Oğuz

denen herif arayacak olursa, Sare abisini buraya, Baharlıkoy'a çağıracaktı. Doğu da onlarla hesabını görecekti.

Genç adam odadan çıkarken Sare uysal, biraz da çekingen sesiyle ona seslendi. "Biliyorum şu an esaret altındayım ama ben..." Doğu devasa bedenini ona çevirdi. Gözleri buluştuğunda Sare en acıklı ifadesini takındı. "Ben gerçekten çok açım. Başım çatlıyor ve varsa bir ağrı kesici o kadar iyi olur ki..."

Doğu başını salladı. "Acı çekmen işime geliyor. Ben de birazcık hizmetlerimin karşılığını almalıyım, değil mi?"

Sare ona inanamıyordu. Somurtarak kafasını çevirdi. Doğu kapısını sertçe kapatıp kilitledi. Sare elini başına yaslayıp ofladı. Gerçekten acı içindeydi. Her tarafı ağrıyor, midesi gurulduyordu. Uyumak için tümüyle yatağa uzandı ama örtüyü üstüne çekmedi. Cenin gibi kıvrılıp ablasını düşünmeye başladı. Onu ele verdiği için pişmandı ama çaresi kalmamıştı. Neyse ki Doğu, Hare'yi bulmak için bir şey yapmıyordu. Sare'yle işini görecekti. Bu durumda, en azından ablasının başına bir şey gelmesine izin vermemiş oluyordu. Abisi ise başka bir mevzuydu. Doğu söz vermişti, parayı alınca onlara zarar vermeyecekti. Bu süreçte Sare bütün acıları çekmeye hazırdı. Madem kaçamıyordu, o halde Doğu Özkara, Hare'ye ve Oğuz'a zarar vermesin diye her şeye katlanmalıydı. Esir olmak, acı çekmek, aç ve susuz kalmak da buna dâhildi.

Genç kız düşünceleri içinde dolanıp dururken kapıya yaklaşan ayak seslerini işitti. Pozisyonunu bozmadı, başını bile çevirmedi. Doğu kapıyı açtığında da ona dönmedi.

"Al bunu!"

Sonunda ona baktığı an, Doğu elindeki bir şeyi yine yatağa doğru fırlattı. Kocaman, yeşil bir elmaydı. Sare'nin en sevdiği elma türüydü. Hevesle elmayı kapıp dudaklarına götürmüştü ki, ısırmadan önce "Yıkadın mı acaba?" diye sordu.

Doğu homurdanıp kapıyı kızın suratına çarptı.

"Hayret bir şey ya! Bunların üstünde ne kadar zirai ilaç var, biliyor musun, Doğu Efendi!" Elmayı eteğine sürdü ve çaresizce yedi. En azından midesi biraz yatışmıştı.

Ertesi gün Sare erkenden uyandı. İçinde binbir türlü endişe varken nasıl uyuyabildiğine de şaşırıyordu. Öğlene kadar Doğu'dan ses çıkmadı. Alt kattan sesler geliyordu ama Doğu, Sare'yle hiç ilgilenmiyordu. Genç kız buna sevinmeliydi ama bir parça hayal kırıklığı içindeydi.

"Oh, beyefendi kahvaltısını da yapmıştır şimdi! Tabii beni düşünen yok ki!"

Midesi guruldarken bir de mesanesi ona kendini hatırlattı. Tuvalete gitmesi gerekiyordu. Kafasını eğip aşağı kata doğru bağırmaya başladı "Hey! Bay Conan!"

Sonra bekledi. Dakikalarca... En sonunda Doğu onu hatırlayıp yukarı çıktı.

"Ne var?"

"Tuvaletim var!" Sare de onun gibi kızgınca yanıt vermişti. "Yemek yemeden günlerce dayanabilirim ama günlerce kendimi tutamam, değil mi?"

Doğu dişlerini birbirine bastırıp sertçe soludu. Bundan kaçamazdı. "Hâlâ yürüyemiyor musun?" diye sordu rahatsız bir tavırla.

Sare kaşlarını kaldırmakla yetinince, genç adam yaklaşıp onu tek hamlede kucağına aldı. Sare kıvranıp dururken kolunu Doğu'ya sardı. Bir yerlere sıkıca tutunmazsa işin sonu kötü olabilirdi. Doğu onu karşıdaki odaya yöneltince orada bir tuvalet olduğunu fark etti. Gerçi kapılara daha önce bakmıştı. Demek yeni nesil Conan tuvalet kapılarını bile kilitlemişti.

"Anahtarı cebimden çıkart!"

Doğu'nun sesiyle gözlerini kocaman açtı. "Ben mi? Senin kucağındayken mi?"

Doğu yüzünü kıza doğru indirdi. Aralarında beş santim bile yoktu. Simsiyah gözlerini berrak maviliklere sabitledi. "Sol elinin olduğu yerde, kotumun cebinde!"

Sare, Doğu'nun boynuna sarılan elini indirmek zorunda kaldı. Bu açıdan o cebe ulaşmak için hafifçe geri çekildi ve elini ikisinin arasından aşağıya uzattı. Cebi ararken de Doğu'ya dokunuyor olmanın korkusu ya da heyecanı kalbinin şiddetle çarpmasına neden oldu. Nihayet elini sola doğru kaydırıp cebin

dikişini bulunca derin bir nefes verdi. Neyse ki utanç dolu bir kaza yaşanmamıştı. Elini cebe geçirmeye çalışırken de zorlanıyordu, çünkü Doğu'nun bütün vücudu saf çelikten oluşmuştu sanki. Sonunda cepten anahtarı çıkarıp titreyen elleriyle kapıya yöneltti. Doğu'nun omzunun üstünden anahtar deliğine bakarken ter içinde kalmıştı. Hem hızla çarpan kalbi, hem de onu gittikçe zorlayan mesanesiyle bir süre anahtarı kilide geçiremedi. Doğu'yu sinirlendirmemeye çalıştı, çünkü adam onu aniden bırakırsa kesinlikle koyuverecekti.

"Sakın beni bırakma," dedi alt dudağını ısırırken.

Doğu homurdanıp dururken nihayet anahtar deliğe uydu ve kapı açıldı.

"Bırakıyorum! Hazırlan!" dedi adam içeri girdiklerinde.

Sare gözlerini kapatıp nefesini tuttu. Doğu onu hafifçe bıraktığında ayakları yere değdi. İki bileği de incindiği için elleriyle Doğu'nun omuzlarına yapışmış, oradan güç alıyordu.

"Ee, şey... Bundan sonrasını ben hallederim."

Doğu umurunda değilmiş gibi omuz silkti ve Sare lavaboya tutununca dışarı çıktı. Kız işini bitirince tekrar içeri girdi.

"Yüzümü yıkamama da yardım eder misin?" diye sordu Sare en tatlı sesiyle. Doğu gittikçe daha çok sinirleniyordu ve Sare onu tuttuğu gibi pencereden atmasından korkuyordu.

Genç adam yanıt vermedi ama yardım edeceğini gösterdi. Kızı tek koluyla belinden sarıp kaldırdı ve aynı anda derin bir nefes dudaklarından çıkıp Sare'nin saçlarına ulaştı.

Genç kız bu halde nefes bile alamadığı için birkaç saniyede işini bitirdi. "Tamam," dedikten sonra Doğu onu yeniden kucağına aldı. En güvenilir pozisyon buydu ve bu halde bile Sare tamamen adamla bütünleşmişti.

Doğu her defasında kızı gerçek bir centilmen gibi taşımış ve Sare'nin takdirini kazanmıştı. Sare bu adamın ona zorla sahip olmayacağından artık emindi. Güçsüz bir kıza karşı bile o tür dürtülerde bulunmamıştı.

Doğu tek kelime etmeden kızı odasına götürüp, yatağına bıraktı. Bu işkencenin bittiğine Sare'den daha çok seviniyor, bir dahaki lavabo macerasından sağ çıkmayı umuyordu. Odadan

ayrılmak için kapıya yönelmişti ki, arka cebindeki telefonun titrediğini hissetti. Kızın abisi arıyor olabilirdi. Hızlıca telefonu çıkardığında Antalya'nın alan kodunu gördü. Arayan diğeri olmalıydı. Hare... Esas suçlu!

"Aç telefonu ve karşıdakine sakın hiçbir şey hissettirme. Ablanla da uğraşmak istemiyorum. İşim abinle. Tabii doğruyu söylediysen! Eğer yalan söylediysen işim üçünüzle olur. Hatta o çiftliktekileri de katmak zorunda kalırım!"

"Söylediğim her şey doğru!" diyen genç kız sakin olmaya çalıştı. "Peki, Hare'ye nerede olduğumu söyleyeceğim? Çiftlikte olmadığımı kesin öğrenmiştir."

"Uydur bir şey! Mantıklı olsun."

Doğu'nun ölümcül sesindeki ikazla Sare başını sallayıp bir süredir çalan telefonu açtı. "Kelebeğim..." Hoparlör tuşuna da basmayı unutmadı.

"Neredesin sen, Sarelle? Neden telefonuna bakmıyorsun? Çok merak ettim seni. İyi misin, canım?" Ablasının sesini duyunca aniden gözleri doldu. Sanki yıllardır onu duymamış, görmemişti.

Doğu ona kötü kötü bakınca da hızlıca yanıt vermek zorunda kaldı. "İyiyim iyiyim! Hare... Ben... Şey..." Aklına gelen ilk yalanı söyledi. "İlçede bir eczanede iş buldum. Çiftlikten ayrıldım."

"Ne yaptın?"

Sare inandırıcı olmaya çalıştı. "Çiftlikten ayrıldım. Eczanede çalışıyorum."

"Nasıl, nereden buldun? Güvenilir bir yer mi? Patronun iyi mi?"

Ablasının endişeli bir sesle sorduğu soru karşısında Sare şu an patronu konumunda olan Doğu'ya baktı. "Çooook!" dedi alayla.

"Sare, sesinde bir şey var senin! Benden bir şey gizliyor gibisin. Neler dönüyor?" Hare elbette öyle kolayca yutacak biri değildi.

"Abla, hi-hiçbir şey gizlemiyorum. İyiyim ben. Bir eczanede çalışıyorum. Bahadır Dedelere yük olmak istemedim."

"Nerede kalıyorsun peki?"

"Ah, şey... Eczacı ablanın evinde. Yalnız yaşıyor. Ona hem arkadaşlık yapıyorum, hem de çalışıyorum. Şimdilik şartlarım iyi. Zaten beğenmezsem ayrılırım."

"Sana inanmalı mıyım? Bak, bana söylemeye çekindiğin bir şey yok, değil mi?"

"Of kelebek ya! Sorun yok diyorum!"

"Bana sormadan nasıl yaparsın bunu? Ya o Conan Doğu seni bulursa? Tek başınasın ve o adinin elinden..."

Sare, Doğu'nun adı geçince buz kesildi. Tepesinde duran adamın, Hare'nin söylediği lakabı işittiğini fark edince de panikleyerek Hare'nin sözünü kesti. "Bulamaz beni! Nereden bulsun? Hem o adam düşse düşse senin peşine düşer."

"Beni de nah bulur! Aptal Conan! Nasıl uyuttum ama onu..."

Hare'nin son kelimelerinde Sare bağırarak öksürdü. "Öhh-höö öhö! Abla, tamam ya! Bırak şu adamı! Keyfimiz kaçırma!"

Ne yazık ki Doğu, Hare'yi işitmişti. Birazdan dünyayı yok edecek devasa bir nükleer bomba düğmesine basacak kadar nefret dolu görünüyordu.

Sare beceriksizce gülümseyip, konuyu hızlıca kapatmaya çalıştı. "Sen nasılsın?"

"İyiyim ben, Sarelle. Seni özledim."

"Ben de seni, kelebeğim. Şey... Abim aradı mı seni?" Oğuz'a ne kadar çabuk ulaşırlarsa o kadar iyiydi.

"Hayır. Zaten beni arayamaz. Telefon sende ya..."

Doğu'nun işaretiyle kapatması gerektiğini anlayan Sare, "Ah, evet! Neyse Hare, ben işe dönmeliyim," dedi hızlıca.

"Hemen başladın mı? Alıştın mı biraz?"

"Şimdilik rafları düzenliyorum. Bir yerden başlamam lazım."

"Tamam, o zaman. Dikkat et kendine. Beni her gün ara ve hafta sonu ziyaretime gel."

Sare "Tamam," diyecek zamanı zor buldu. Doğu telefonu yine karşı tarafın suratına kapatmıştı.

"Conan mı? *O aptal Conan beni nah bulur* mu?" diyen genç adam dişlerinin arasından nefretle hırladı.

Sare dehşet içinde çaresizce kıvırmaya çalıştı. "Conan güçlüdür, kaslıdır, acayip yakışıklıdır değil mi?"

Doğu elini kaldırıp tehdit edercesine uzattı. "Ulan ikinizi de, hayır hayır üçünüzü de öldüreceğim! Şimdiden nasıl olsun diye düşünmeye başladım. Belki iki üç timsah alırım. İzlemesi çok zevkli olur."

"Doğu, lütfen... Sence bu komik mi? Ne olur, artık öldürmekten bahsetme. Çok korkuyorum! Zaten ablamı ve abimi de ele verdim. Benim yüzünden onlara bir şey yaparsan ölürüm. Lütfen bana yap! Birine bir şey yapacaksan bana yap!"

Sare acı içinde yalvarırken mavi gözlerinden dökülen yaşlar birbirleriyle yarışmaya başladı. Kızın çektiği acı açıkça görülüyordu. Öte yandan ona adıyla seslendiğinde Doğu tuhaf hissetti. Kızın hıçkırıkları ve dinmek bilmeyen gözyaşları da içindeki o tuhaf hissi arttırırken "Tamam," dedi sakince. Bağırmadı, kontrollüydü.

Ama kız onu duymuyor gibiydi. Hâlâ yalvarıyor, kederle söyleniyordu. Doğu en sonunda dayanamadı ve sonuçları ya da sebepleri düşünmeden eğilip kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Sonra kendine doğru kaldırdı. Sare'nin gözyaşları ellerini ıslattı. "Tamam!" dedi ikna edici bir ses tonuyla. "Hare'ye hiçbir şey yapmayacağım! Ağlama artık."

Dudakları titreyen, boğuk sesiyle hıçkıran kız, okyanusa dönmüş mavi gözlerini bu tehlikeli adamın yüzüne sabitlerken şaşkındı. Yanağındaki elleri de ilk kez o an hissedip derin bir nefes bıraktı. Bir an sonra Doğu'nun başparmağıyla gözyaşlarını sildiğini hissedince korkusu sanki şekil değiştirdi. Kalbini işgal eden çarpıntının korkuyla bir ilgisi yoktu. Nedensizce böyle durmak istiyordu. Ona bakıyordu. Bakışları karşılık da buluyordu. Sanki benzer şeyleri düşünüyor, sözlere ihtiyaç duymadan birbirlerine aynı şeyleri anlatıyorlardı. Bir müddet, gözleri kenetli halde durdular ve Doğu son damlası akana kadar onun gözyaşlarını silmeye devam etti.

Bir süre sonra "Çiftliktekileri de arayıp bu yalanı onlara da anlat," dedi o her zamanki tavrıyla. Telefonu yeniden Sare'ye uzattığında aralarındaki o tuhaf çekim de normale döndü. Doğu'nun kızgın, Sare'nin çaresiz hissettiği hale. Biraz önceki saniyeler hiç yaşanmamış gibi...

Genç kız nihayet kalbinin verdiği bu tuhaf moladan uyandı. Telefonu alıp kayıtlı numaralardan Taner'in numarasını tuşladı. Ona da ablasına söylediğine benzer şeyler söyledi. İşi bitince telefonunu yeniden Doğu'ya uzattı.

Doğu cihazı alıp cebine tıktı ve tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Sare onun ardından öylece kapıya bakmaya devam etti. Az önce neler olduğunu düşündü. Doğu'nun yaptıklarını hayal etti ve sanki onun dokunuşunu yine hissetti. Kalbi öylesine şiddetle çarpıyordu ki, neredeyse göğüs kafesine zarar verecekti. O an ne bedenindeki acıları, ne midesindeki açlığı hissetti. O an hissettiği tek şey, kalbindeki dehşet verici çarpıntıydı. Geçmiyordu! Dakikalardır çarpıp duruyordu! Sare ellerini kaldırıp önce kalbine, sonra yanağına bastırdı. Doğu'nun dokunduğu yerler alev almış gibi yanıyor, sanki ömrünün sonuna kadar yanmaya devam edeceğini haykırıyordu. Düşünmemeye çalıştı ve yatağa uzandı.

Yarım saat sonra Doğu yine geldi. Bu defa tek eliyle bir tepsi tutuyordu. Sare gözlerini şaşkınca bir tepsiye, bir Doğu'ya kaydırdı.

"O da ne?" Doğu tepsiyi fırlatmak yerine yatağa bıraktı. Sare üzerindeki şeyleri görünce önce gözlerini kocaman açtı, sonra gülümsemeye başladı. "Affedersin, bu nedir?" Eline aldığı yarısı yanık, rengi tamamen değişik tostu gösterdi.

Doğu cevap vermedi ama verseydi de Sare'yi azarlardı. Ona kahvaltı hazırlamıştı ve şimdi bunu gururuna yediremiyormuş gibi homurdanıyordu. Sare aniden Doğu'nun felaket halde tatlı olduğunu düşündü ve bu düşüncesi için kendine kızmak bile istemedi. Haklıydı çünkü. Gerçeği açık yüreklilikle kabul ediyordu. Doğu hem huzursuz hem de sinirliydi ama nihayetinde Sare için bir tost –en azından tosta benzeyen bir şey– yapmıştı.

Elindeki şeyin yanık olmayan tarafından bir parça ısırdı. Çok beğenmiş gibi yapmayı da ihmal etmedi. "Teşekkür ederim."

"İstediğin ağrı kesicinin adı neydi?"

Sare bugün şaşırmalara doymuyordu. Şaşkınlığını belli eden o acemi bakışıyla bir an ne cevap vereceğini düşündü.

"Parasetamol içeren herhangi bir şey olabilir," dedi. Doğu'nun yine kaşlarını çattığını görünce "Tamam, *Apranax* alabilirsin."

Doğu herhangi bir şey söylemeden odadan çıktı. Sare bu defa kapı kilitlenme sesini duymadı. Bu onu yeni şoka sürüklerken tostun hafif yanık yerlerini de yedi. Çok acıkmıştı.

Doğu düşünceler içinde boğuşuyordu. Sinirliydi, gergindi ve ne yapacağını bilemediği bir yerdeydi. Hayatı boyunca böyle bir yer olmamıştı. Daima ne yaptığını, ne yapacağını bilirdi. Şimdi bilmiyordu. Elinde sakat bir rehine vardı. Çok güzel bir rehineydi. Masum ve saftı. Mavi gözleri dolunca ona bakmaya doyamamıştı. Ağladığında o gözlere sanki Büyük Okyanus sığıyordu. Dudaklarından yayılan sımsıcak nefesi bir yaz gününün huzurundan bile iyiydi. Doğu, rehinesine karşı sadece hayranlık değil, ikisi için de tehlikeli olabilecek dürtüler de duyuyordu.

Genç adam motorunu daha hızlı sürdü. Geniş ve bomboş araziye yayılan motosikletinin sesi içindeki tüm karmaşayı bastırırken kendini rüzgâra bıraktı. İstanbul'da motor sürmenin keyifli bir yanı yoktu. Oysa burada bu muhteşem özgürlüğü iliklerine kadar hissediyordu. Sare onun rehinesi olmasaydı, onu da arkasına attığı gibi sahile götürür, saçlarının uçuşmasının keyfini çıkarır, sonra ıssız bir yerde onu uzun uzun öperdi.

Doğu kendi kendine küfretti ve düşüncelerinin ilerlemesini durdurdu. Kasabadaki bir eczaneden üç beş çeşit ağrı kesici ve burkulmalara iyi gelen kas gevşetici bir krem aldı. Marketten taze ekmek, peynir ve süt de alarak motosikletini yeniden kiraladığı villaya, yarı kapalı hapishanesine sürdü. Bahçeden girdiğinde kızı yine bir yerlerden düşmüş görmek istemiyordu. Doğrusu böyle bir vaziyeti yeniden görseydi bile şaşırmazdı. Bu düşünce genç adamı gülümsetti. Sare'nin, masumiyetine rağmen, damarına basıldığında neye dönüştüğünü biliyordu. İyi bir eczacı olacak, insanlarla iyi anlaşacak ancak hakkını da kimsede bırakmayacaktı.

Doğu elindeki ilaçlarla beklemeden yukarı çıkarken sesleri dinledi. Her şey olağan seyrinde akıyor gibiydi. Kapıyı

kilitlemediğini hatırlıyordu ama üzerinde durmamıştı. Kızın nasılsa iki bileği de feci şekilde burkulmuştu. Bir yerlerden kaçmasına imkân yoktu. Yine de temkinli bir şekilde kapıyı açtı.

Sare'yi görür görmez bakışları gevşedi. Yatağına uzanmış, avuçlarını çenesinin altında birleştirmiş uyuyordu. Kapı sesini duyunca kıpırdanmış ve hemen ardından uyanmıştı.

"Geldin mi?" diye sordu uykulu sesi, aralık gözleriyle. Çok güzel görünüyordu.

Doğu kızın güzelliğini düşünmeyi bıraktı. Poşetteki su şişesini alıp kızın yanına, yatağa oturdu. Sonra da ilaçlara uzanıp Sare'nin istediği hapı ambalajından çıkardı. Sare acıyla kasılsa da yatakta oturmayı başardı. Doğu'nun uzattığı hapı alıp hızlıca yuttu.

Kız suyu içerken Doğu da kremi çıkardı. Sare gözlerini ilgiyle açtı. "Krem hiç aklıma gelmemişti. Çok iyi düşünmüşsün," dedi gerçek bir hayranlıkla.

Doğu ona enfes bir gülüş attı. "Ne biçim eczacısın sen?"

Onun böyle şakalaşıp, içtenlikle gülümsediği tek an bu olabilirdi. Sare bu gülüşü kalbinin en gizli noktasına kazıdı. "Terzi kendi söküğünü dikemezmiş."

Doğu kremi açtı ve Sare'ye uzatmak yerine kendi parmağına sıktı. Sonra hafifçe aşağı kayıp kızın eteğini çekiştirdi. Açığa çıkan bileklerine baktı. Bacaklarında da bir süre oyalanmıştı.

"İyi haber, şişmemiş," dedi.

Sare onun ne dediğini birkaç saniye sonra anladı. Çünkü o an kendisi heyecandan ölmekle meşguldü. Doğu'nun yaptıklarına inanamıyordu. Ona ilaçlar, kremler almış, şimdi de onu tedavi ediyordu. Sare şoke olmuş halde bileklerini kavrayan adama bakıyordu. Onu yandan görüyordu ama yüzünün her detayı artık ezberindeydi. Genç kız bir anda sağ bileğine yayılan serinlikle kendine geldi ve ayağına baktı. Doğu nazikçe kremi bileğine yayıyordu. Dokunuşu hafifti ve ellerini çok fazla hareket ettirmesine gerek yoktu. Tek hamlede bileğinin her yerine ulaşabilen, büyük, güçlü elleri vardı. Hare onun ilgisinden hoşlansa da henüz şuurunu yitirmemişti.

Hatırladı... Bir planı vardı. Sadece o plan için epey uğraşmış, detaylı bir eylem rotası hazırlamıştı. Şimdi gerçekleştirmeliydi. Çünkü esaret altındaki herkes bunu yapar, kaçmak için yollar arardı. Kimse durup onu kaçıranlara hayranlık duymaz, yakışıklılığına övgüler dizmez, ellerinin tadını çıkarmazdı! Sare de bunu yapmayacaktı. Genç kız içinde bariz bir korku ve çekince olmasına rağmen elini hafifçe geriye kaydırdı ve yastığın altına sakladığı bıçağa yöneldi.

Doğu bileğiyle ilgilendiği için onu görmüyordu. Göremezdi. Sare'nin işi çok kolaydı. Sadece adamı etkisiz hale getirecek bir yere bıçağı saplamalı ve sonra anahtarları alıp kaçmalıydı. Hare'yi de uyardıktan sonra bambaşka yerlere gitmeliydiler. Bunu yapmak için önünde hiçbir engel yoktu. Mükemmel bir fırsat bulmuştu ve yapmalıydı.

Doğu'ya hissettirmeden bıçağı çıkarıp kolunu kaldırdı ve genç adamın boynunun hizasına gelince kalbi gümbürdedi. Nedendir bilinmez, gözyaşları göz pınarlarını doldurmuştu. Yapmalıydı... Yapacaktı... *Yapamıyordu!* Bıçağı biraz indirdi. Onu boynundan falan bıçaklamayacaktı. Hayır, kolu ya da omzu iyiydi. Doğu'yu sadece yaralayacak, bayıltacak ya da hareket edemez hale getirecekti. Sonra 112'yi arayacak ve onun tamamen iyileştiğinden emin olacaktı. Gitmeden önce de Doğu'nun cebine bir not bırakacaktı.

Lütfen bizi arama, peşimize düşme. Paranı bulmak için her şeyi yapacağım. Lütfen!

Lütfen seni yaraladığım için beni affet! Hayır, bu cümleyi yazmayacaktı.

Her şey hazırdı. Plan çok basitti. Hayır! Hiç de öyle değildi. Sare'nin bıçağı tutan eli havada asılı kalmıştı. Bileğinde nazikçe gezinen o ellerin sahibine, arada sırada konuşan ve ona telkinlerde bulunan bu adama zarar veremiyordu. Elleri titriyor, kalbi acıyor ve nefesi kesiliyordu.

Yap! diye bağırdı içinden. *Yapmalısın!*

Yapamadı... Yapmayacaktı.

Tam da Sare'nin karar verdiği o an, Doğu kafasını çevirip ona baktı.

Genç adam, Sare'ye döndüğü gibi havadaki bıçağı gördü ve Sare o an panikle sarsıldı. Doğu'nun şaşırmış gözlerine anbean yerleşen öfke öyle etkiliydi ki, Sare için sanki ölüm fermanı imzalanmış gibiydi. O gözlerde gördüğü tehlike ve karanlık ifadeyle genç kız artık düşünemedi. Düşünmekten, mantıktan, akıldan uzaktı. Sadece korkusu ve paniği vardı. O an dürtülerinin kurbanı olup, gözlerini kapatarak bıçağı itti.

Doğu hızlı bir hamleyle bıçağı kavradı ancak yine de tişörtünün altından kolunu sıyırmış ve upuzun bir kesik atmıştı.

Kızın bileğini ölümcül bir kuvvetle sıkan genç adam, bıçağı elinden söktüğü gibi yere fırlattı. Kızın karşı koyuşlarının şiddeti ve sanki bıçağı bulup işini tamamlama isteğiyle doluymuş gibi davranmasıyla, Doğu onu zapt etmekte zorlanıyordu. Sare bir tür krize girmiş gibi çırpınırken, genç adam içinde uyanan hiddetle Sare'yi savurdu. Bu hamleyle Sare yataktan düştü. Elleri mermer zeminin serinliğiyle, gözleri ise o zemindeki bıçakla buluştu. Düşünemez haldeydi. Doğu ona zarar vermeden önce bir şey yapmalıydı. Bu yüzden bıçağı yeniden aldığı gibi hızla ayağa fırladı ama Doğu çok daha hızlıydı. Genç adam kollarından tuttuğu kızı sertçe duvara yapıştırdı. Sare sırtındaki keskin acıyla inlerken, bıçağı tutan elini kaldırmaya çalıştı ama Doğu onun bileğini öldürücü bir şiddetle tutup bıçağı ondan bir kez daha söktü. Bu defa suç aletini yere atmadı. Uzun boyu ve cüssesiyle kontrol altığına aldığı kız kıpırdayamazken Doğu kanayan kolunu kaldırıp hasara baktı. Onun için önemsiz bir kesikti.

Genç adam o an kızın hiç zorlanmadan ayakta durduğunu fark etti. "Bak sen şu işe! Anlaşılan bileklerin aniden iyileşti!" diye fısıldadı.

Sesi Sare'nin bütün tüylerini, bütün duyularını, bütün zerrelerini korkuyla titretti. İtiraf edemedi ve onu itmeye çalıştı. Kalbi şiddetle çarpıyor, Doğu'nun beş dakika önceki ilgili hallerinin tam zıttı olan ölümcül öfkesinden huzursuz oluyordu. Her şeyi geriye alıp, o lanet olası bıçağı hiç çıkarmamış olmayı istiyordu. Keşke bunu yapabilse, en azından Doğu'ya izah edebilmenin bir yolunu bulabilseydi.

"Bu sakat ayaklarla mutfağa inip bıçağı aldın, sonra da beni öldürmeye çalıştın ha!"

Sare başını *hayır* anlamında salladı. Onu öldürmeyecekti. Nasıl yapabilirdi ki? Sadece onu yaralayacak, sonra da kaçacaktı. Ama yaralamaktan bile vazgeçmişti. Eğer Doğu birkaç saniye daha bakmasaydı, bıçağı yerine koymuş olacaktı. Ama Doğu bıçağı görmüştü ve Sare paniğe kapılmıştı. Ne yapması gerektiğini düşünememişti, çünkü mantığı ve aklı onu tamamen terk etmişti. İtiraz etse de Doğu inanmazdı. İnkâr etse de onu ikna edemezdi. Gördükleri varken, Sare'nin *yapmayacaktım* haykırışına nasıl inanırdı? Sare vazgeçti. En azından şimdi ona karşı koymalıydı. En azından ölmemek için direnmeliydi. Yaptı! Çırpındı. Doğu'nun elindeki bıçağa rağmen deli gibi çırpındı ve onu itti.

"Bırak beni, seni adi! Bırak!" derken Doğu onu yeniden duvara yapıştırdı. O öfkeli yüze doğru eğilen genç adam, aralarında bir santim ya var ya yokken durdu. Bir şey söyleyecekti ama kelimeler dışarı çıkamadı. Yüzleri birbirine değmek üzereydi. İkisinin de kızgın bir boğa gibi çıkan hızlı, sert solukları birbirlerinin yüzüne çarpıyordu. Doğu öfkeden kapkaranlık kesilmiş gözleriyle bakarken, Sare korkudan sesli bir şekilde soluyordu.

Sonra tüm olacaklar *olmadı!*

Bambaşka şeyler oldu...

Doğu, Sare'yi öldürmekten çok daha beterini yaptı. Siyah gözleri kızın dudaklarına indi ve bir saniye beklemeden o dudaklara hiddetle kapandı!

On Beşinci Bölüm

Hare, süratle gözden kaybolan arabanın arkasından bakakaldı. Bir an koşmak istedi ama kendi isteklerine bile boyun eğmeyecek kadar yaralanmıştı. Beril'i alıp giden Engin'in arkasından koşmak, derin kesiklerle dolu gururunu şüphesiz daha da zedeleyecekti. Sessizce ve dolu gözleriyle kaderine razı geldi. Onları seyretti, yolda kalan son izlerini seyretti, havalanan kuşları seyretti ve en çok kalbindeki ağır yenilgiyi seyretti.

"Kaç saat daha orada dikilmeyi düşünüyorsun?"

Nur Hanım'ın keyifli sesini duyunca içindeki duyguların derinliği daha da arttı. Üzüntüsü onu nefes alamaz hale getirmişti ve şimdi de kadına duyduğu öfkeyle başa çıkmaya çalışacaktı. Kadının bir hayli eğlenerek onu izlediğini anlamamak için aptal olması gerekiyordu. Nur Hanım'a bakmamaya çalışarak döndü ve sessizce eve doğru yürüdü. Yanından geçerken de inatla kadına bakmadı.

"Biraz olsun aklına başına gelmiştir umarım!"

Hare sonunda dayanamadı ve kafasını kaldırdı. Tahmin ettiğinden daha alaycı bakışlar onu karşıladı.

"Aklım hep başımdaydı!" dedi. Sonra koşarak içeri girdi. Gözyaşlarını göstererek daha da mutlu etmeyecekti onu.

Engin Dinçerler havaalanı yolunda, asistanı Beril'in çok sayıdaki sorusuna az sayıda cevaplar verdi. Bu davranışı bir ikazdı ve onun daha fazla konuşmasını istemiyordu ama Beril durmak bilmiyordu.

"Kesinlikle tatil için gelinebilecek bir yer. Sakin, huzurlu, doğayla ve denizle iç içe..."

Beril'in yazlık hakkındaki yorumlarından da sıkılan genç adam, birkaç saniyeliğine ona döndü. Gözlüğü gözlerinde olsa da bakışlara gerek duyulmayan ifadesini gören Beril, sonunda derin bir nefes bırakıp sustu. Havaalanına kadar yeni bir sohbet konusu açmadı ve Engin onun orada olduğunu bile unuttu. Nihayet havaalanına geldiklerinde genç adam aracını giriş kapısında durdurdu ve Beril'e inebileceğini söyledi.

"Arabayı park edeceksiniz sanırım. Bekliyorum sizi burada."

"Bekleme, Beril. Yolculuğun bundan sonraki kısmında yalnız kalmak istiyorum."

Engin'in isteği Beril için son derece açıklayıcı olmuştu. Kız ilk kez üstelemeden ayrılmayı kabul etti. Engin onu bırakıp aracını otoparka sürerken buradan henüz gitmek istemediğini fark etti. Bu fark ediş, yol boyunca ona eşlik eden öfkesine bir tuğla daha ekledi. Çünkü neden kızdığına dair bazı tahminleri vardı ve bu nedenden artık tamamen kurtulmak istiyordu.

Gece yarısına doğru nihayet Ankara'daki evindeydi. Önce hastaneye uğramış ve bir sürü toplantı yapıp, bir sürü rapor incelemişti. Ancak işleri bitince evine gelebilmişti. Ankara'yı ve yalnız yaşadığı dairesini özlemişti. Düzenli bir hayatı vardı. Burada kafa karışıklığına izin yoktu. Burada büyük öfkelere kapılmaz, insanlara tahammülsüzlük etmezdi. Mesleği zaman zaman tahammül sınırlarını zorlasa da, kabalık yaptığı pek görülmemişti. Burada onun sinirlerini zorlayan geveze, inatçı ve

bulduğu her fırsatta dans eden sarışın bir kız yoktu! Uzun saatler boyunca baş başa olmak istediği biri de elbette yoktu! O kız Baharlıkoy'daydı. *Hare...* Hayatına en hızlı şekilde aldığı sevgili oydu. En hızlı şekilde hayatından çıkan sevgili de şüphesiz o olmuştu.

Sıkıldım demiş, sonra da aralarındaki her şeyi bitirmişti. Engin de ona izin vermişti. Neticede varacağı yer orasıydı. Şimdi Hare'yi düşünmesi bile saçmalıktı ama hayatı boyunca ilk kez kendini bu kadar kontrol dışı hissediyordu. Düşüncelerinin ipleri kendisinde değildi. Hare'yi aklından çıkaramıyordu. Oysa yarın sabah önemli bir ameliyatı vardı. Uzun süredir kalp nakli bekleyen hastasına, uygun vericiyle eşleştirme yapılmıştı. Zaman kaybetmeksizin işlemin yapılması gerekiyordu. Zaten Ankara'ya da apar topar bunun için gelmişti. Dinlenmeli ve kafasındaki o kahrolası şeyi atmalıydı. Hastane koridorlarına, ameliyathanelere, yoğun bakım ünitelerine denk gelen hayatını eski haline çevirmeliydi. Yapamıyordu. Hâlâ serin olan Ankara havasında, ılık ılık esen Baharlıkoy'un huzur verici yelini; evindeki elektronik cihazlardan gelen minik seslerde, yazlığın bahçesindeki ağaçlardan yayılan melodileri arıyordu. En çok da, yalnız kaldığı bu evde, rastgele bir yerden çıkarak masmavi gözleriyle ona bakan, mutlulukla gülümseyen, elleri daima heyecandan titreyen o kızı arıyordu.

Aradığı şeyleri bulamayacağını biliyordu...

Sabah erken saatlerde hastaneye giden genç adam, büyük bir ekiple birlikte tüm hazırlıkların her aşamasında bulundu. Ameliyat hemen yapılacaktı ve diğer cerrahilerle beraber titizlikle çalışılması gerekiyordu. Hastanın tüm raporları operasyona uygun olduğu için beklemeye de gerek yoktu. Bu yoğunluk boyunca sadece işine odaklanmayı başarabildi. Beril mesleki sorulardan başka konuları konuşmaya hevesli olmasına rağmen, Engin ona katiyen taviz vermiyordu. Kızın hastanedeki herkese iki günlük Baharlıkoy tatilini büyük bir abartmayla anlattığını

ve bu hikâyenin yanlış anlamalara yol açabileceğini de tahmin ediyordu ama umurunda bile değildi.

O gün içinde yapılan kalp nakli başarıyla geçmişti. Altı saatten biraz uzun süren ameliyatta herhangi bir komplikasyonun gelişmemesi Engin'i rahatlatmıştı. Aklını kurcalayan başka sorunları olmasına rağmen, bunu mesleğinde bir dezavantaja çevirmediği için memnundu. Yoğun bakıma alınan hastasını üç dört gün daha dikkatle izlemesi gerektiğinden, aklındaki o sorundan, o mavi gözlü, sarı saçlı, baş belası sorundan kaçabileceğini biliyordu. Büyükbabasının durumunda herhangi bir değişiklik olmazsa, bir hafta ya da daha fazla Ankara'da kalmayı planlamıştı. Bu, Hare'yi ve onun etkisini tamamen silmek için yeterli bir zaman olacaktı. Aslında Hare'yi silmek için zamana bile ihtiyacı yoktu ama kızı kendiyle yalnız bırakmak ve verdiği kararın doğruluğunu sorgulamadığını ona da göstermek istiyordu. Gerçi Hare kendiyle yalnız kalmayacaktı. Muhtemelen Taner denen o adam bir sürü bahaneyle yazlığa gitmeye devam edecek ve Hare'yle bol bol zaman geçirecekti!

Engin, Hare'nin onun isteklerine itiraz etmeyeceğine emindi. Taner deniz kıyısında yürümek istese, Hare elbette koşa koşa giderdi. O aileye karşı *hayır* diyebilecek herhangi bir itiraz mekanizması yoktu. Hem Bahadır Amca'yı, hem de Taner'i çok seviyordu. Engin bunu görmüştü ve Taner kısmı hariç, takdir de ediyordu. Ama kendisi bu durumu kontrol edemediği için, hatırladıkça deliriyordu. Üstelik kızın, sıkıldığını ve bunaldığını söyleyerek ondan ayrılması ve Taner'le muhtemelen hiç sıkılmayacak olması Engin'i daha da öfkelendiriyordu.

Hare'nin Taner'le eğlendiğini unutmaya çalışıp, hastanedeki yoğunluktan ötürü bunu biraz da olsa başarmıştı. Ancak raporları okuduktan hemen sonra, odasına giderken koridorda, kahve alırken kafede, eve giderken arabasında... Hare hep aklındaydı, o her yerdeydi! Engin daha önce bir kadının ondan ayrı kaldığında ne yaptığıyla pek ilgilenmiş sayılmazdı ama şimdi... Şimdi Hare'nin Taner'e dans edip etmediği tek gündemi olmuştu.

"Hocam, yeni AST testi sonuçları geldi."

Kapısının tıklatıldığını duymamıştı ama Beril'in sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Okuma gözlüğünü takarak, Beril'in verdiği dosyayı inceledi. Hastanın vücudu orta dereceli rejeksiyon* atağı göstermişti. İlaçların dozunun arttırılması gerekiyordu ama yine de durum sandığından daha iyiydi.

Beril'e talimatlarını verip gönderirken kız, biraz ara vermesi için onu ikna etmeye çalıştı ama Engin ona hoşnutsuz bakışlarıyla yeterli cevabı verdi.

Öğleden sonra annesini aradı. Gün içinde birkaç kez arıyordu. Hem annesini hem de İhsan'ı... Büyükbabası için günlük rutinler devam ediyordu. Çoğunlukla yaşlı adamın bilinci kapalıydı ama yine de İhsan onu dikkatle bahçeye çıkarıyor, onunla konuşmaya çalışıyordu.

Engin, İhsan'a Hare'yi sorma düşüncesindeydi. Bunu doğrudan yapmayacaktı ama bir yolunu bulmuştu.

"O kız kediyi yaklaştırmıyor, değil mi?"

İhsan'ın gülümseyen sesini işitti. "Hare mi? Hayır, hocam. Ama sürekli Kudret Bey'in yanında. Kızcağız onunla çok ilgileniyor."

Genç adam bu cevaba şaşırmadı. Taner'i de sorması gerekiyordu, çünkü merak ediyordu. Onun Hare'ye yaklaşıp yaklaşmadığını ya da tam tersini. Belirsizlikten ya da duyguların onu yönlendirmesinden hiç hoşlanmayan adamın içindeki sorular ve kaygılar bitmek bilmiyordu. Taner'i sormayı gururuna yedirememeyip telefonu kapattı. Babasıyla yemek yemek için hastaneden çıkmaya hazırlanırken nihayet ayağa kalkabildi. Düşüncelerinden ötürü ifadesine ölümcül bir öfke yerleşmişti. Öyle ki, önlüğünü sertçe kendinden söktüğü gibi yere fırlattı. Ellerini saçlarına geçirip derin derin solurken, yaşadığı bu kızgınlıktan bile nefret ediyordu. Şu an her şeyden nefret etmenin kıyısında duruyordu. Hare'yi düşünmekten, onu özlemekten, ona bir daha dokunmayacağını, bir daha onun dans edişini izlemeyeceğini bilmekten nefret ediyordu. Titreyen ellerini alıp sımsıkı tutmayacağını, göğsündeki açıklığa sığan bedenini sarmayacağını, saçlarının kokusunu solumayacağını, uzun uzun verdiği

* Vücudun nakil edilen organı reddetme durumu.

cevapları dinleyemeyeceğini bilmekten nefret ediyordu. O mavi gözlerin başka bir adam için parlayacağını, o tatlı dudakların başkasına gülümsemek için kıvrılacağını, o güzel bedenin başkasına sarılacağını düşünmekten nefret ediyordu.

En çok da Hare'nin ayrılık sözlerinden ve ilişkilerini bitirmesinden nefret ediyordu. Pekâlâ, bu ilişki Engin'in de geleceği olmadığını bilerek başladığı bir hevesten ibaretti. Sonunda bir gün bu konuma geleceğini de biliyordu. Baharlıkoy'dan ayrılıp Ankara'ya dönecek ve ardından her şey eskisi gibi akmaya devam edecekti. Oysa hiçbir şeyin eskisi gibi akmadığını, belki de hiçbir zaman akmayacağını şimdi görüyordu. Bir haftalığına Baharlıkoy'dan ayrılmış olduğunu ve Hare'yi günler sonra yeniden göreceğini bildiği halde, ondan uzak kalmanın yaşattığı bu kaygı ve öfke haline inanamıyordu.

Engin Dinçerler bir kadın için böyle berbat kaygılar yaşayacağını bile tahmin etmezken, hayatına tümüyle yabancı olan Hare için bunları yaşadığına inanamıyordu.

Engin'in olmadığı günler, Hare için tam anlamıyla bir eziyetti. Nur Hanım'ın zorbalığı ayrı bir işkence konusuydu ama yaşadığı sıkıntının tek ve en büyük kaynağı Engin'in yokluğuydu. Onu özlüyordu. Hem de deli gibi! Onu özlerken aynı anda kalbini dağıtıp geçen bir hatırlama da yaşıyordu. Sevdiği adam o kızla gitmişti! Beril'le Ankara'ya dönmüştü. Tek bir açıklama yapmadan, neden gittiğini, ne zaman döneceğini bile söylemeden. Belki de hiç dönmeyecekti! Belki Kudret Dede de buradan alınacak ve eski hayatlarına devam edeceklerdi. Mesleğine ara vermesi zor olmalıydı, belki artık işinin başına dönmesi gerekmişti. Ya da belki de hastanede kısa bir işi vardı. Ancak ne olursa olsun Hare'ye hiçbir şey söylememiş, onu önemsememiş, kendisine âşık bir kızla birlikte çekip gitmişti.

Hare o günü hatırladığında gözlerine yaşlar doluyordu. Taner'in ya da Bahadır Dede'nin gelişi de bu durumu değiştirmiyordu. Bazen bilinci yerinde olmayan Kudret Dede'yle konuşunca biraz ferahlıyordu.

Hare umutsuzluk denizinde, kırık kalbinden yaptığı bir kayıkla dolaşıyordu. Odasına gittiğinde cüzdanının derininde sakladığı mektubu çıkarıyor, yedi yaşındaki halinin yazdığı satırları okuyor, kederle gülümsüyordu. Engin'in gidişinin dördüncü gününde, Hare artık bütünüyle umutsuzluğa kapılmıştı. Onun bir daha gelmeyeceğine emindi. Eğer kalbi bu kadar kırık olmasa kendisi onun peşine düşerdi. Engin'i bulur, yıllar öncesinden bahseder ve ta en başından beri onu sevdiğini söylerdi. Karşılık almasa bile, en azından bir umutla aşkı için savaşmış olurdu. Şimdi o umut da yoktu! Engin annesine her şeyi açıkça anlatmış, Hare'yle bir gelecek düşünmediğini söylemişti. Hare bu duvarı nasıl aşabileceğini bilmiyordu.

Öğlen vakti, Taner yine her zamanki gibi evin ihtiyaçlarını getirip içeriye taşıdı. Gitmeden önce bir müddet Çirkin'le oynadı. Hare'ye de epey ilgi göstermişti ama kız ona nazik davranmak dışında karşılık vermedi.

O gittikten sonra Hare, bütün cesaretiyle Çirkin'e yaklaştı. Çirkin elbette bağlıydı ve ona yetişemeyeceği halde köpeğin bir hayli uzağına oturdu. Onunla konuştu, ona dert anlattı. Çirkin de sanki anlıyormuş gibi bir an olsun dikkatini kızdan ayırmadı. Hare kendi sınırlarını aşıp uzun süre Çirkin'e içini döktükten sonra, Nur Hanım'ın öğle uykusuna yattığını bilmenin rahatlığıyla bahçede dolanmaya karar verdi. Henüz yeşermiş minik otlardan küçük bir daireye rastladığında, içinden geçeni yapmak için terliklerini çıkarıp oraya koştu. Etraf sessizdi, kimse yoktu ve Hare, Engin'in onu izlediğini hayal ederek dans etmek istiyordu.

Gözlerini kapatıp başını dikleştirdi. Müziğe ihtiyaç duymuyordu. Kalbindeki acı ona yeterli fonu sağlıyordu. Gözleri kapalı bir şekilde dakikalarca dans etti. Aklında sadece Engin'le olduğu zamanlar vardı. Mutfakta dans ederken ona yakalandığı o an... Sonra onun isteğiyle dans edişi... Kumsala inmeden önce rüzgâra karşı dans ettiği o tatlı dakikalar... Gözyaşları kapalı göz kapaklarının altından sızıp yanaklarına inerken son hamlelerini de yaptı. Bir kere hafifçe zıpladıktan sonra

balerinler gibi ayak parmaklarının üzerinde durdu ve dansını bitirip nihayet gözlerini açtı.

O an karşısında gördüğü hayalle dengesi sarsılıp geriye yalpaladı. Engin üç adım uzağında duruyordu. Ah! Onu o kadar çok hayal etmişti ki, bir an karşısında duruyor sanmıştı. Gözlerini sımsıkı kapattı ve açınca yine boşluğa bakacağını sandı ama yanılmıştı. Engin'in hayali orada durmaya devam ediyordu. Sonra ellerini kaldırdı ve Hare'yi alkışladı.

Hare şoke olmuş halde masmavi gözlerini sonuna kadar açtı. Sevdiği adamın orada olduğunu anlamak için ona dokunmasına gerek yoktu. Hayal olmadığına, rüya görmediğine emindi. Vücuduna zalimce dolanan, kolları dirseğine kadar katlı beyaz gömleği ve siyah kumaş pantolonu içinde, upuzun boyu, geriye taranmış saçları, dikkatle bakan yeşil gözleriyle orada öylece duruyordu işte. Capcanlı şekilde... Tüm yakışıklılığı ve görkemiyle... Engin Dinçerler tam karşısındaydı!

"Sen... Sen... Buradasın!" diyen dudakları hafifçe aralandı.

Engin alkışlamayı bitirdi. Koyu ve derin gözlerindeki o yoğunluğu, Hare'nin şaşkın, mavi gözlerine iliştirirken hafifçe başını salladı. "Geldim," dedi son derece sakin sesiyle. Sonra kıza doğru yavaşça yürümeye başladı. İkinci cümlesini kurarken sesi aniden sertleşti. "O burada mıydı?" Çattığı kaşları, o derin bakışlarına hiddet ve öfke doldurdu.

Kız gözlerini kırpıştırdı. "Kim?"

"Taner!" Sesinde sakinlikten eser yoktu artık.

"Buradaydı," dedi Hare. Bir anlığına içini kaplayan umuttan nefret etti. Kendini sıradan bir konuşma yaptıklarına inandırmaya çalıştı. "Neden soruyorsunuz? Bir şey mi diyecektiniz?" Heyecanına yenilip kekelemedi ama elleri titriyordu. O elleri hızla arkasına sakladı.

Genç adam bir adım daha attı. "Evet, bir şey diyecektim!"

"Ne diyecektiniz? Acilse arayıp söyleyebiliriz."

"Ara!" diyen Engin elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. Taner'in numarasını tuşlayıp Hare'ye uzattı.

"Ben mi konuşacağım?" Kız şimdi daha da şaşkındı.

"Sen konuşacaksın. Hâlâ anlamıyorsa ben hallederim!"

Hare dudaklarını büküp gözlerini kocaman açtı ama itiraz da etmedi. Telefonu alıp kulağına dayadı. Birkaç saniye sonra telefon açıldı. Taner'in sesini duyunca "Merhaba, Taner," dedi ve devamı için Engin'e baktı.

"Hare! Sen misin? Doktor beyin telefonundan neden arıyorsun? O geldi mi?"

Hare, Engin'den talimat beklerken "Geldi," diyebildi. "Sana bir şey söyleyecekmiş ama benim söylememi istedi." Telefonu kendinden uzaklaştırdı ve ona dikkatle bakan Engin'e seslendi. "Ne istiyorsunuz? Ne diyeceğim Taner'e?"

Engin bir adım daha attı. Aralarındaki mesafe kısacıktı artık. Elini kaldırsa Hare'ye dokunabilirdi.

"Şunu diyeceksin..." Durakladı genç adam. Koyu yeşil gözlerini kıstı, dudağına zorlukla fark edilen bir tebessüm yerleştirdi ve otoriter bir tavırla devam etti. "Ona, yalnızca benim olduğunu söyleyeceksin, Hare! Bir daha asla sana başka niyetlerle yaklaşmaması ve sana dair yanlış beklentilere girmemesi gerektiğini, çünkü sonsuza kadar benimle birlikte olacağını ve bunu kimsenin değiştiremeyeceğini söyleyeceksin!"

Hare'nin dudakları aralandıysa da tek kelime çıkamadı. O dudaklardan sadece büyük bir nefes firar etti. Gözleri sonuna kadar açıldı, kirpikleri hızlı hızlı birbirine çarptı. Sonunda kısık ve yumuşacık bir sözcük duyuldu. "Ne?" Genç kız şaşkınlığını iki harfe sığdırmış ve Engin'e de ulaştırmıştı ama kendi kalbine ulaştıramadığı cevapların ihtiyacıyla "Ne dedin sen?" diye ekledi. Zamanı, mekânı, elindeki telefonu, karşıdan gelen sesi ve her şeyi unuttu. "Be-Ben anlamıyorum!"

Engin, kızın elinden telefonu alıp "Duydun mu?" diye sorduktan sonra Taner'in yüzüne kapattı ve cebine attı. Sonra hiç düşünmeden Hare'nin kollarını kavradı, onu kendine çekerken bir yandan da ona yaklaştı. Şimdi aralarında herhangi bir boşluk, hiçbir soyut ve somut engel olmadan yüz yüze duruyorlardı. Genç adam eğilip kızın kulağına fısıldadı. "Sen benimsin, Hare. Benim sevgilimsin!"

Hare iki elini birden dudaklarının üstüne kapattı. Gözleri dolu doluydu ve yaşadığı şaşkınlığı tanımlayacak bir kelime

yoktu. Ellerini dudaklarının üzerinden çekmeden "Engin... Sen ne diyorsun?" diye fısıldadı boğuk sesiyle.

Engin Dinçerler kızın ellerini tutup kendi yüzüne doğru kaldırdı. Avuç içlerinden ve bileğinden öperken o elleri hiç bırakmadı. Sonunda yüzüne dokunmak için temasını kesti. Hare'nin yüzünün kıyısından akan sarı saçları okşadı, sakin sesindeki o kendinden emin tonla, o arsız ve çapkın tınıyla konuşmaya devam etti.

"Benden sıkıldığını söylemiştin. Haklısın, ben sıkıcı bir adamım," dedi biraz gülümseyerek. "Eğlenmekten anlamam. Mesleğim her şeyden önce gelir. Ciddiyet ilk kuralımdır. Senin içindeki enerjiye ve coşkuya karşılık veremeyebilirim ve bu seni biraz bunaltabilir ama buna alışman gerekecek, güzelim. Yine de senin için eğlenceli şeyler keşfedebilir, en azından birlikteyken kesinlikle sıkılmayacağına garanti verebilirim. Senin mutlu olman için, benimleyken ya da yanında ben yokken hiçbir şeyi dert edinmemen için her şeyi yapacağım. Annemi düşünme... Sadece konuşur. Onun sözleriyle karar almayacağımı çok iyi bilir. Seni onaylamaması da umurunda değil. Sana duyduğu hislerin önyargı olduğunu anlayacaktır. Babam büyük ihtimalle seni sever. Çünkü o mutlu insanlara bayılır. Çünkü ben seni daima mutlu edeceğim, sevgilim. Sıkılsan da, istemesen de, başka çaren yok, anladın mı? Bana katlanacaksın!"

"Engin, sen... Sen neler diyorsun? Ah, ben neler duyuyorum? Hayal mi bu? Lütfen öyle olmasın!"

Genç adam Hare'nin dolu dolu gözlerinden, umut arayan sözlerinden, o tatlı şaşkınlığından istediği cevaplara kavuştu. Kontrollü gülüşü, sakin ve ciddi tavrıyla kızın gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını sildi. Her hareketi, sözlerinin ve vaatlerinin altına atılmış bir imza kadar gerçek, Hare'nin tüm şüphelerini silecek kadar canlıydı.

"Biliyor musun, hayatım boyunca en çok zorlandığım teşhisi sonunda kendi kalbime koydum," dedi yarım bir gülüşle.

Hare, mavi gözlerindeki berrak deniz bir kez daha taşmadan önce sorabilirdi. "Ne teşhisi?"

"Kalbimin sadece sana ait oluşunun teşhisi, sevgilim. Ortalama 80 bpm* olan kalp atımımda duyulan şeyin, senin adın olduğunun... Bunu işitmek için steteskopa ya da EKG'ye gerek olmadığının... Bütün koroner arter sistemimden geçen tek şeyin senin sesin, kokun, nefesin olduğunun... Sen ve sana dair her şeyin kalbimi, bedenimi ve tüm hayatımı beslediğinin teşhisi."

Kendini çekti ama kelimeleri Hare'nin ruhunu okşamaya devam ederken o büyülü itirafı fısıldadı. "Seni seviyorum!" dedi bir mühür gibi bastırarak. Tereddütsüz ve kararlıydı. Aldığı büyükçe nefes beyaz gömleğini gererken, verdiği nefes "Sevdiğim tek kadın sensin!" cümlesiyle bitti. Sanki kalbini de beraberinde çıkarıp genç kıza vermişti. Ona neyi var neyi yoksa vermeye de hazırdı. "Buna alış!" dedi buyurucasına. "Seni bırakmaya niyetim yok, güzelim. Seni seviyorum... Her şeyimle âşığım sana ve senin her şeyine..."

Hare'nin gözlerine yeni bir gözyaşı akını yerleşti. Yirmi iki yıldır yüreğinde büyüttüğü en gizli duygularının karşılık bulduğunu görüyor, işitiyordu. Kalbi şiddetle çarpıyor, elleri bugüne değin hiç olmadığı kadar harika bir sebeple titriyordu. Dudaklarından firar eden kocaman, sesli nefesler heyecanını apaçık ilan ederken, bütün varlığı şaşkınlık içinde çırpınıyordu. Sanki ebedi mutluluğa çok yakın duruyor ama aklını karıştıran şeyler o mutluluğa erişmesine izin vermiyordu. Engin'in annesine söyledikleri, Beril'le aniden gidişi ve sonra böyle birdenbire karşısına çıkması, Taner'i sorması, kıskançlığı... Tüm bunları düşününce bir an aklı karıştı.

"Ben... Ben bu söylediklerine inanamıyorum. Sen beni seviyor musun gerçekten? Âşık mısın bana?"

Engin onun tepkilerini hayranlıkla izlerken, genişçe ve Hare'nin zar zor aldığı nefesi daha da kesercesine gülümsedi. Başını sallayarak, "Duyduğun her şey doğru," dedi.

"Benimle dalga geçme! Bak, benim ismim Hare! *Har*dan geliyor. Yani ateşten... Sakın ama sakın *ateşle oynama*, Engin Dinçerler! Bu defa ağlayıp kaçmak yerine, seni de, o bencil hayatını da, bu evi de, her şeyi yakarım! Bunu artık kaldıramam!"

---

* *Dakikadaki kalp atış sayısı.*

Engin onun sözlerini bastırdı. "Seni seviyorum, Hare! Bu da bir çeşit yangın değil mi zaten? Beni yakmak mı istiyorsun, güzelim? Yaktın zaten. Baksana bana! Hazırlıksız ve provasız bir halde, dünyanın en berbat ilanı aşkını yaptım az önce."

Hare sonunda yenildi. Kendisinin aksine, Engin ona hiç yalan söylememişti. Bu adamın hayatı tamamen dürüstlük üzerine inşa edilmişti. Mesafeli, fazlasıyla ciddi ve huysuz bir adam olsa da bir yalancı değildi. Üstelik genç bir kızın hisleriyle oynayacak, var olmayan duygularla onu kandırmaya çalışacak en son erkekti. Hare bunu sevdiği adamın o yeşil, derin gözlerine bakarak bile anlardı. Şimdi de birkaç saniyeliğine kendine bu lüksü tanıdı. Mutluluğa uzandı ve dokunmak için beklediği o birkaç saniye Engin'in yakışıklı çehresini, derin bakışlarını izledi. Kalbindeki ritim en çılgın danslardan daha hareketli, daha şiddetliydi. Sonunda hem hafifçe gülümseyip hem de daha sesli bir şekilde ağlayarak, alnını Engin'in beyaz gömleğinin üstünden göğsüne bastırdı. "Beni seviyorsun..." diye mırıldandı.

"Tuhaf ve belki de bir cerrahın söylememesi gereken akıldan uzak, duygusal bir itiraf olacak ama sanki bir kalbim olduğunu ilk kez hissediyorum." Engin, Hare'yi göğsüne daha sıkı bastırdığını fark etmedi. "Senden ilişkimizin geleceği için şimdilik bir cevap beklemiyorum." Durakladı. Biraz gerilmişti. "Ne de olsa bana her şeyden sıkıldığını söylemiştin. Ve benden de..."

Hare hızla başını kaldırdı. Kızgın bakışların yerleştiği mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Annenle konuşurken duydum seni," dedi alıngan bir tavırla. "Benimle ilişkinin ciddi olmadığını, bunun geçici bir eğlence olduğunu söyledin."

Engin'in kaşları çatıldı. "Seninle eğlenmemin, birlikteyken keyifli zaman geçirmemizin nesi yanlıştı?"

"Bakın doktor bey!"

Engin muzipçe, kızın kaşlarının arasındaki o sert çizgiye dokundu. "Sakin ol, kelebek. Anneme söylediklerimi nasıl duyduğunu sormayacağım. Belli ki bir kaza olmuş." Hare'nin gizlice onları dinlediğini tahmin ediyordu. Bunu hayalinde canlandırırken kızın o halde çok tatlı olduğunu düşündü ama duyduklarıyla nasıl öfkelendiğini de gözlerinin önüne getirebildi.

Üstelik Hare'nin sırf bu konuşmayı işittiği için ayrılmaya karar verdiğini de anlamıştı. *Gururlu, inatçı, dik başlı, sarı bir kelebek!* Engin ona duyduğu hislerin derinleştiğini hissetti. "Seni o zaman bile seviyormuşum, sadece fark edememiş olmalıyım." İddiasını kanıtlamak için Hare'ye daha derinden bakıp, daha ikna edici bir sesle konuşmaya devam etti. "Biliyor musun, insan vücudu kendine yabancı olan şeyi tanır ve bunu sistemine kolay kolay kabul etmez. Mesela kalp transplantasyonu... Yani organ nakli. Alıcı ve vericinin kalbi her şeyiyle tamamen uyuşur ama bazen alıcının vücudu o kalbi reddeder. Çünkü ona ait olmadığını, bunun başka birinin kalbi olduğunu bilir ve buna karşı bağışıklık geliştirir. Bu durumda immunsupresif ilaçlarla bağışıklık sistemini baskılamaya çalışırız." Durakladı ve sırıttı. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Hare gözlerini kısıp dudağını ısırdı. "Imm... Senin için yabancı bir organ gibiydim. Aslında tamamen birbirimizle uyumlu olsak da, beni kabul etmeye hazır değildin. Bu yüzden kendini inkâr edip, duygularına karşı bağışıklık geliştirdin. Çünkü..." Hare dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdı. "Çünkü kendi beğenmiş alçağın tekiydin!"

Engin başını sallarken sırıttı. "Bu da doğru bir yorum olarak kabul edilebilir." Kızın saçlarını okşamaya başladı. "Evet, geç de olsa anladım. Bana mükemmel bir şekilde uyan tek kadın sensin. Ve haklısın... İlişkimizin geçici bir heves olduğunu düşündüğüm için suçluyum. Bu mümkün değilmiş. Bu bir heves değil Hare, bu tamamen aşk! Bundan sonra daima seninle olmayı, seninle eğlenmeyi düşünüyorum. Belki de sen, bana sıkıcı olmamayı öğretirsin."

"Bakın, doktor bey..." diyen Hare kendini çekmek istemediği için olduğu yerde, yani Engin'in göğsünde sorular sormaya devam etti. Yeniden hayal kırıklığı yaşamamak için kalbinin ve zihninin berrak olmasına ihtiyacı vardı. "Cümlelerin çok hoş ama duyguların Baharlıkoy'a özelse, geçiciyse ve bir gün sona ereceğine şimdiden karar verdiysen, bu aşkın buranın dışındaki, Ankara'daki hayatında yeri yoksa, bu kasabada bulunurken zamanını geçireceğin bir oyalanmaysa, ben yokum!

Çünkü eğer öyleyse, benden asla karşılık alamazsın! Aşkta hesap kitap olmaz, doktor bey."

"İlk olarak, seni asla bırakmayacağım, Hare... Ne burada ne başka yerde. Ve ikincisi, bana karşılık vermediğini sanıyorsun ama yanılıyorsun, güzelim. Sen beni zaten seviyorsun. Bana karşılığını çoktan verdin."

Hare bu sözlere hazırlıksız yakalandı. Engin'e hiç aşkından bahsetmemişti ki! Şimdiye kadar sadece Engin duygularını itiraf etmiş, Hare'ye soru bile sormamış, genç kız yıllardır kalbinde büyüyen o devasa aşkını bile anlatmamıştı. Oysa doktor bey bu konuda kendine çok güveniyor gibiydi. Genç kız gururla başını kaldırıp meydan okumasına karşılık verdi. "Hiç de bile! Ben sana karşılık falan vermedim, tamam mı?" dedi keyifle. Bu işin sonunu merak ediyor, içi içine sığmıyordu. "Yani sarıldım diye sana âşık olduğumu sanıyorsan yanılıyorsun. Şeyden sarıldım... Hava biraz serin ve..."

Engin onun sözlerini kesti. "Senin yerine cevabı ben vereceğim." Kızın ellerini tuttu ve avuç içlerine yerleştirdi. "Ellerin," dedi tek kaşını kaldırıp gülümseyerek. "Ellerin hâlâ titriyor ve bu, kelimelere gerek duyulmayacak kadar gerçek bir itiraf. Korktuğun için değil bu titreme... Kalbine dolan heyecan yüzünden titriyorsun. Beni görünce heyecanlandığını kendin söylemiştin, değil mi? Ve heyecanlandığında vücudunda adrenalin salgılanması artar. Adrenalin baş belası bir şeydir, sevgilim. Senin durumunda tam bir kanıttır hatta. Çünkü adrenalin kas sistemine etki edip ellerini titrettiği gibi, kan basıncını da yükseltip, kalp atış hızını arttırıyor. Eminim şu an kalbini dinleyebilseydim, bana nasıl âşık olduğunu daha net bir şekilde kanıtlardım. Bir de göz bebeklerinin büyümesi var tabii. Şu an o masmavi gözlerini görebilseydin ne dediğimi anlardın, güzelim. İşte bunların tümü benim için yeterli cevap. Sen de beni seviyorsun."

Hare içinden küfretti. Bir doktoru sevmek ne kötüymüş! Duygularını ele vermese de vücudu kendini ele veriyordu. Artık çaresizdi. "Doğru," diye fısıldadı. "Seni seviyorum." Ancak bir anda Engin'i kıskandı. O tıbbi laflarla aşkını itiraf etmiş, tüm

karizmasıyla bütün puanları toplamıştı. Oysa Hare onu yıllar öncesinden seviyordu. Onun aşkı daha eskiydi bir kere! Bunu söylemezse sanki yarım kalacakmış gibi hissetti. "Ah, doktor bey! Gerçekten mesleğinin tecrübesiyle bakmasan, vücudum kendini ele vermese, somut veriler olmasa duygulardan hiçbir şey anlamayacaksın, değil mi?" Bir an hafifçe öfkelenerek Engin'in göğsünü itti. "Ne sanıyordun ki beni? Duygular olmadan bir kadın bir ilişkiye başlar mı? Neyim ben, robot mu? Ben sana çok önceden âşıktım. Senin için dans edişim, seninle her yere gelişim, bir aptal gibi gözlerimi senden ayıramayışım, Beril'i ya da Gülce'yi deli gibi kıskanışım... Ne için olabilir sence? Burada gözlerim kapalı dans ederken kimi düşünüyordum, kiminle anılarımı hayal ediyordum?" Genç kız durakladı ve onu hayranlıkla, gülümseyerek izleyen Engin'e daha da kızgın baktı. "Hiç kusura bakma, bu konuda kısa cevaplar vermeyeceğim. Çünkü şimdi birdenbire karşıma çıkıp beni sevdiğini söyleyerek o ilk taşı sen atmış olmuyorsun, tamam mı? Ben çok önceden beri sana..."

Engin dayanamadı ve kızın yüzünü ellerinin arasına alıp hızlıca üzerine eğilerek dudaklarına yapıştı. Onu uzun uzun öptü. Onu hem haşin, hem de sakin bir tavırla öptü. Hem kalbindeki duygularla, hem de bir erkeğin bir kadına duyduğu arzuyla öptü. Onu bir sevgili gibi öptü. Onu hayatından hiç çıkarmayacağını ilan eder gibi öptü. Nefesini nefesine, ruhunu ruhuna, kalbini kalbine kattı. Nihayet güçlü avuçlarının arasındaki yüzü okşayarak kendini çekti.

"Anladım," dedi tek kaşı havada. "Birinci sensin. Ancak söylediğim o aptalca cümleleri duyunca her şeyi bitirmeye karar verdin. Neden gelip bana sormadın? Neden içinde yaşadın, neden beni sevdiğin halde kaçmayı tercih ettin?"

"Beni asla sevmeyecek bir adamla olamazdım."

Engin onu yeniden öptü. Hatasını telafi etmek ister gibi... "Özür dilerim, kelebek. İlk kez âşık olan bir adama biraz daha müsamaha göstermeliydin. Belki de duygularımı görmemi beklemeliydin."

Hare yıllardır beklediğini inatla söylemedi. Hâlâ bu gizemi sürdürmek ve Engin'in hatırlayacağı anı beklemek istiyordu. Gülümsedi. "Çok kırıldım, Engin. Çok, çok fazla kırıldım." Ve tam da o an genç kız için geçmişin perdeleri araladı. Aniden ve hiç düşünmeden kendini geri çekti. Gözleri yeni bir kırgınlıkla gölgelendi. "Gittin!" dedi suçlarcasına. "Beril'le gittin!"

"Çünkü acil bir hastam vardı. Uygun kalp bulunmuştu ve derhal operasyona geçmemiz gerekiyordu."

Hare şaşırdı. "Bana da söyleyebilirdin!"

Engin de o ana gitti ve aniden öfkelendi. "Taner'le o kadar ilgiliydin ki, sana hiçbir şey söylememem gerektiğini anladım!"

"Çünkü annene söylediklerini duymuştum. Çünkü gururum paramparça edilmişti."

"Anlaşılan bütün hatalar dönüp dolaşıp bende birikiyor. Suçluyum, haklısın. Yine de umarım çok geç kalmamışımdır. Umarım kalbindeki yerim hâlâ duruyordur, sevgilim. Şimdi bana bir cevap vermek ister misin?"

Engin'in böyle konuştuğunu duymak, böyle baktığını görmek için kaç yıldır bekliyordu? Yaşadığı bu muhteşem dakikaları kavgalarla karartmak istemediği için sonunda gülümsedi. Engin Dinçerler'i her şeyden çok seviyordu ve şimdi aşkına karşılık bulmuştu. Hem de ne karşılık! Dünya dışı olan bu adam, ona kendi dilinde, kendi mesleğinde ve sahiden romantizmle alakası olmasa da dünyanın en güzel aşk itirafını yapmıştı. Onun yeşil gözlerine bakarken, dudağındaki o tebessümün, gözlerindeki o keyfin ve kalbindeki o çarpıntının sebebi olduğunu bilirken daha fazla direnemedi. Kollarını Engin'in boynuna sardı, ayak parmakları üzerinde yükseldi ama istediği yere ulaşamadı. Engin sonunda çapkın bir şekilde tek kaşını kaldırdı ve eğilerek Hare'nin ona yetişmesini sağladı.

Dudakları da kalpleri gibi birbirine geçti. Bir an sonra genç kız "Seni seviyorum," dedi. Başka ne cevap verebilirdi ki?

Engin ona gülümseyip daha sıkı sarıldığı sırada o ses duyuldu. "Engin! Gelir gelmez nereye kayboldun, oğlum? Seni özledim."

Hare hemen kendini çekti ama Engin onu bırakmadı. Belindeki elini kaydırıp kızın elini tuttu. "Gel benimle," dedi ve göz kırptı. "Annemi biraz çıldırtalım."

Hare birbirine kenetli ellerine baktı. "Böyle mi?"

"İstersen seni kucağıma alıp öperken de karşısına çıkabiliriz."

Hare kahkaha attı. "Ah, bu kadarı annenize insafsızlık olur, doktor bey."

"Haklısın," diyen genç adam, sevdiği kızın elini bir an bile bırakmadan onunla birlikte eve, annesine doğru yürümeye başladı.

Nur Dinçerler artık ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin bu aşka engel olamazdı.

Ya da ikisi öyle sanıyordu...

On Altıncı Bölüm

Doğu, Sare'yi öperken herhangi bir şey düşünmekten uzaktı. Ona çok kızgındı. Yaptığı plan için, onu öldürmeye çalıştığı için, güvenini böylesine sarstığı için... Bu kızgınlıkla onun bedenini elleriyle ikiye bölebilirdi ama bundan daha çok istediği tek şey bir kere olsun Sare'yi öpmekti. Kızın öfke ateşiyle parlayan gözlerini gördüğünde, kendi öfkesinin onu ele geçirmesine izin verdi. Sonuçlarının böyle olacağını o da tahmin etmemişti. Oysa sonuçlar yakıcı ve yıkıcıydı. Ayrıca şahaneydi!

Sare'nin de duraklamadan karşılık vermesiyle kalplerindeki barikatlar yıkıldı. Doğu'nun elindeki bıçak yere düştü ve çıkan sese ikisi de aldırış etmedi. Genç adam sanki her şeyini vermeye hazırdı. Sare de her şeyi almaya, her şeyin sahibi olmaya çoktan karar vermişti.

Sare o an anladı. Aralarındaki bu özel iletişim, basit bir heves değildi. Doğu ona hayatının şokunu yaşatıyor, ruhunu bedeninden çekip alarak bulutların üstüne taşıyor, ona geçmişini ve geleceğini unutturuyordu. Doğu da benzer hisler içindeydi.

Bulutlarda değil, yangınlarda geziyordu. Üstelik geçmeyen öfkesi yüzünden Sare'yle yok olana kadar, ikisinden de tek zerre kalmayana kadar bütünleşmek istiyordu. Bu delilik, çılgınlık, saçmalıktı!

Doğu hislerini ve aklını kontrol etmeyi başardığında Sare'yi aniden bıraktı. Bırakır bırakmaz da yüzüne doğru gelen tokadı gördü. Ancak Sare amacına ulaşamadı, çünkü Doğu onun bileğini havada yakalamıştı. Bu meydan okumayla birbirlerine kenetlenen gözleri, gerçek dünyaya inmiş olduklarının da kanıtıydı. İkisinin de bakışları aralarındaki düşmanlığı canlandıran dev bir alev gibi parlak ve yakıcıydı. Öyle ki bu düşmanlık, az önce yaşanan tüm o duygusal anı da küle çevirmişti. Doğu avucunun içinde ölümüne sıktığı incecik bileği kırmak ister gibi tutarken, Sare acıyla kasılsa da masmavi gözlerindeki gururla başını eğmiyordu.

Nihayet konuşabildiğinde "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Sonra tereddütle gözlerini kapatıp açtı. Dudakları titrerken sesi de titredi. "Sa-sakın... Sakın bi-bir daha bana dokunma!"

Doğu ona neden dokunduğunu elbette biliyordu. Sare onun en karanlık taraflarına sızabilmiş bir kadındı. Hem masumiyetiyle sızmış, hem de o masumiyeti maske olarak kullanan plancı ve yalancı yanıyla... Genç adam, Sare'nin en çok hangisi olduğunu, karakterinin hangi tarafta biriktiğini bilmiyor, doğrusu bunu çözmeyi de hiç istemiyordu. Onu karmakarışık bir halde, bütünüyle istiyordu.

Aynı zamanda, tam da şu an onu öldürmek istiyordu!

Sonunda tamamen kendini çekti. Yerdeki bıçağı da alıp, öfkesine rağmen alaycı ve keyifli gözleriyle bıçağa baktı. "Beni bununla mı öldürecektin?" Parmağıyla kolundaki kesikten akan incecik kanı sildi. Bu kesik umurunda bile değildi.

Sare kanı görünce daha da panikleyerek gözlerini kırpıştırdı. "Ben kimseyi öldüremem!" dedi sessizce. Ardından hafif de olsa Doğu'yu yaraladığını kendine hatırlattı. Suçluluk duymamalıydı ama kabul etmek istemese de endişeyle doluydu. Bu halini göstermemek adına, "Ben sen miyim ki, birilerini öldürmek için fırsat kollayayım?" diye sordu.

Doğu ona inanmadı. Bir daha asla inanmayacaktı. "Ben de kimseyi öldürmedim ama bu gidişle sen kesinlikle benim ilkim olacaksın!"

Sesindeki aleni öfkeyle kız duvara daha çok sindi.

"Bunu sonraya saklamana gerek yok, şimdi de yapabilirsin! Senden de, tehditlerinde de nefret ediyorum!"

Sare öfkesini tamamen gösterme taraftarıydı, çünkü başka bir tarafını göstermek istemiyordu. Kızgınlığını kullanarak, derinlere gizlemek istediği duygularını koruma altına alabilirdi. Bu yüzden Doğu'ya bağırıp çağırdı, ona nefretini haykırdı. Böylelikle az önce gösterdiği o arsız tarafını hem Doğu'ya hem de kendine unutturmaya çalıştı. Ah, Doğu Özkara'yla öpüşmüştü! Genç kız bu eylemi zihninde tanımlamaktan bile kaçınıp sadece unutmak istiyordu. Kendine inanamıyor, mantıklı hiçbir açıklama getiremiyordu. Eğer Doğu onunla dalga geçmeye kalkışırsa utançtan ölürdü. Ve Doğu Özkara kesinlikle dalga geçecek gibi görünüyordu.

"Demek benden nefret ediyorsun..." diyen genç adamın gözleri manidar bir şekilde kısıldı. "Nefret ettiğin her erkekle öpüşüyor musun, güzelim?"

İşte beklediği psikolojik savaş başlamıştı. Doğu'nun kolundaki ince kesiğe bakmamaya çalışarak gözlerini aksi yöne çevirdi. Ancak Doğu çenesine dokunup yüzünü sertçe kendine çevirince gözlerine bakmaktan başka çaresi kalmadı.

"Beni sen öptün!" dedi kısıkça.

Doğu tek kaşını kaldırıp sırıttı. "Ve sen de karşı koymadın. Buna devam edebileceğimizi biliyorsun, değil mi?"

Doğu böyle yaptığında Sare ondan *sahiden* nefret ediyordu. Böyle duygusuz bir piç gibi davrandığında, onunla dalga geçtiğinde ve onu utandırdığında... Önceden en çok korkuttuğunda ondan nefret ediyordu ama şimdi korkmuyor, utanıyordu.

"İstemiyorum!" dedi kaşlarını çatıp mavi gözlerine öfke doldururken.

Doğu kızın yüzünü kabaca bıraktı. Şimdi dalga geçmeyen ama tamamen kızgın görünen bir ifadeyle bakıyordu. Bıçağı

kızın gözlerinin önünde sallayıp ağır ağır gülümsedi. "Bir daha beni öldürmeye çalışırsan, daha büyük ve keskin bir şey dene."

Kızı orada bırakıp kapıya yürüdü. Kapıyı açmıştı ki Sare'nin sesini duydu.

"Bak ben..." Doğu kıza dönmedi ve açık kapının önünde dikilmeye devam etti. Sonra kızın itirafı geldi. "Ben seni öldürmek istemedim. Kolun için de... Üzgünüm..."

Doğu'nun devasa omuzları aldığı derin nefesle hafifçe kalktı, sonra indi. Tek kelime etmeden kapıyı çarptı ve arkasından kilitledi.

Sare belirsizlikle dolu bir gün geçirdi. İçinde tarif edemediği bir huzursuzluk ve umutsuzluk vardı. Ağlamak istiyordu ama nedenine dair net bir cevap bulamıyordu. Şüphesiz tutsak olması iyi bir cevaptı ama Sare bu yüzden yeterince ağlamıştı zaten. Şimdi içinde başka bir şey varmış gibi hissediyordu. Kocaman bir şeydi ama belirsiz ve anlaşılması zordu da.

Doğu odaya hiç gelmeyince Sare'nin içindeki umutsuzluk daha da arttı. Aslında o adamın gelmemesi çok daha iyiydi ama Sare bundan korkuyordu. Artık esirini hiç umursamıyordu. Bir ihtiyacı olup olmadığı sormuyor, bir tane elmayı bile çok görüyordu. Sare, Doğu'nun öfkesini anlıyordu ama bu kadar umursamaz olabileceğine inanmıyordu. Eskiden en azından gelip sorular sorar, cevapların peşine düşerdi. Oysa dünden beri ne bir şey sormuş, ne bir cevap istemişti. Ne var ki Sare onu deli gibi merak ediyordu. Kolundaki kesiğin dikişe ihtiyacı olmadığını biliyordu ama yine de hasarı merak ediyor ve bunu yaptığı için pişmanlık duyuyordu.

Öğlene doğru nihayet Sare hatırlandı. Kız, ayak seslerini işitince uzandığı yerden doğrularak yatağa oturdu. Dizlerini karnına çekti, elleriyle dizlerini sardı.

Doğu kapının kilidini açınca Sare de oraya baktı. Elinde bir tabakla içeriye girmişti. Diğer kolunun altında da büyük bir su şişesi vardı. Çatık kaşları ve suratsız haliyle öfkeli olduğunu

açıkça gösterirken elindeki tabağı yatağa bıraktı. Sare'nin sayabildiği kadarıyla tabakta on iki dilim patates kızartması vardı.

"Lavaboyu kullanacak mısın?"

Sare, Doğu'nun konuşmasıyla hem şaşırdı, hem de bir anlığına içinde küçücük bir sıcaklık hissetti. "Evet. Duş da almak istiyorum ama kıyafetim yok," dedi sakince.

Doğu yanıt vermedi, sadece bakışlarıyla kalkmasını işaret etti. Sonra Sare'ye lavabonun kapısını açtı ve dışarıda onu bekledi. Kız duşa giremeyeceğini anladığında somurttuysa da, bu arzusunun ve hayal kırıklığının Doğu'nun üzerinde herhangi bir tesiri olmadığını gördü. Bu konuyu üsteleyecekti ama Doğu'yu daha fazla kızdırmaktan korkuyordu. İfadesine bakılırsa zaten yeterince kızgındı. Sare isteklerinin onun umurunda olmadığını artık biliyordu. Yürüdüğünü gördükçe de sanki daha çok kızıyordu. Sare neredeyse gerçekten sakatlanmadığı için üzülecekti. Doğu'nun köpürmesi normaldi. Hem de iyileşmesi için onunla içten bir şekilde ilgilenip, ardından koluna giren bıçakla her şeyin yalan olduğunu anladıktan sonra...

Genç kız yeniden odasına girdiğinde Doğu dışarıdan kapıyı çarparak kapattı. Kilit sesiyle birlikte Sare'nin gözlerine tırmanan yaşlar da hızlı hızlı inmeye başladı. Yatağın üstündeki tabağı alıp yere bıraktı. Hiçbir şey yemeyecekti. Zaten Doğu da yemesini istemediğini, kuş besler gibi getirdiği yiyecekle göstermişti. Sare içindeki şeye bir teşhis koyabildiğinde bunun kırgınlık olduğunu anladı. Doğu'ya kırgındı. Oysa onunla en son konuşmalarından keyif almıştı. Doğu şakalar yapmış, onunla ilgilenmiş, sapasağlam olan ayağını iyileştirmeye bile çalışmıştı. Tabii Sare her şeyi mahvedene kadar... O bıçağı çıkarmasaydı, Doğu'nun ona kesinlikle kötü davranmayacağını fark etmişti. Ne yazık ki bu fark ediş, iş işten geçtikten sonra olmuştu. Gerçi tüm bunlar yaşanmasaydı, Doğu muhtemelen asla onu öpmezdi. O öpücük birdenbire gelmişti, ikisinin de hiç düşünmediği o anda... Aniden her şey kararmış, Sare sadece hissetmiş ve karşı koyamamıştı. Koymayı aklına bile getirmemişti. Sare o anları hatırlayınca hem kızardı, hem de gülümsedi. Bu hisleri için kendine kızması gerekiyordu ama yapamıyordu.

Doğu'nun motosiklet sesini duyunca geçmişten sıyrıldı. Akşamüstü olmak üzereydi. Doğu gidiyordu ve kim bilir ne zaman gelecekti! Sare o olmadan bu evde ürperdiğini hissetti. Korkması gereken tek kişi Doğu'ydu ama tam aksine, o bu evde yokken daha çok korkuyordu artık. Yatağına kıvrılıp gözlerini kapattı. Başı deli gibi ağrıyordu, yerdeki ilaçlara uzanacak hali bile yoktu.

Nihayet gece yarısına az bir zaman kala Doğu'nun geldiğini işitti. Tüm ağrılarına rağmen pencereye koşma dürtüsünü engelleyemedi. Bahçede, motorun farları ve gökyüzündeki berrak aydan yansıyan aydınlık dışında hiçbir ışık parçası yoktu. Farlar da sadece karşıyı gösterdiği için Doğu'yu göremedi. Son ışıklar da sönünce Sare yeniden yatağına döndü ve kıvrılıp uyumaya çalıştı. Ancak Doğu'nun yukarı çıktığını fark edince kalbi aniden deli gibi çarpmaya başladı. Yerinden kıpırdamadı, aynı pozisyonda durmaya devam etti ama heyecanı yüzünden, önceki kadar sakin değildi.

Kapı açılınca da Doğu'ya dönmedi. Söyleyecek ya da yapacak bir şeyi varsa konuşurdu nasılsa. Muhtemelen şimdi de iki dilim elmayı vermek için gelmişti.

"Al şunları!"

Doğu'nun kaskatı sesindeki buyurgan ton, Sare'nin gardını düşürdü. Kafasını kaldırdı ve önce Doğu'nun kolundaki sargıyı, sonra elindeki poşeti gördü.

"Nedir bu?"

"Duşa gir!" Poşeti kapının yanına bırakıp odadan çıktı.

Doğu odanın dışında beklerken Sare de hızlıca ayağa kalktı. Poşeti aldığında içinde yeni kıyafetler olduğunu gördü. Bir tişört, kocaman, kalın bir hırka, bir kot pantolon ve paketi açılmamış iç çamaşırları vardı. En altta ise plaj havlusunu gördü. Kafasını uzatıp Doğu'ya bakmak istedi ama Doğu zaten bir süredir onu izlediği için kelimeler söylenmeden önce gözleri birbirine kenetlendi. Kızın dudağındaki o gülüş, adamın yüzündeki o ifadesizliğe çarptı. Sare yine de gülüşünü silmedi ve usulca "Teşekkür ederim," dedi. Kolunun durumunu soracaktı ama

vazgeçti. Doğu ona yanıt vermeyeceğini yeterince açık bir şekilde göstermişti.

Sare pes ederek banyoya girdi.

Kötü bir şampuanla saçlarını yıkayan genç kız, suyun teninden kayışıyla kendini yenilenmiş, canlanmış hissetti. Gerçi midesinin olduğu yerde bir çöküntü vardı ve gözlerinin altı da morarmıştı. Neredeyse bir günden fazladır hiçbir şey yememişti ama bunu düşünmüyordu. Aklında Doğu vardı. Onu anımsarken ikinci bir iş yapamadı, duşun altında kıpırtısız durmaya devam etti. Gözleri kapalı, sadece düşünceleriyle ve yeni fark ettiği duygularıyla orada öylece kalakaldı. Sonunda Doğu'nun beklemekten sıkılıp öfkeleneceğinden korkarak suyu kapattı. Havluyla kurulandı ve kıyafetleri nemli bedeninin üstüne geçirdi. En sonunda kocaman havluyu kafasına sarıp duştan çıktı.

Kapıyı açar açmaz Doğu'nun çatık kaşlarıyla karşılaşacağını sanıyordu ancak genç adamı göremedi. Doğu'nun iri yarı cüssesi olmadan koridor kocaman bir boşluktan ibaretti. Bu görüntü Sare'yi hayal kırıklığına uğratsa da, başka bir detay onu şaşırttı. Doğu, Sare'yi beklemeden, yani kapısını kilitlemeden gitmişti! Sare bir an için aşağıya inmeyi düşündü ama cesaret edemedi. Odasına girip saçlarını kuruttu, yatağını topladı. Bir şeyler yapması ya da uyumaya çalışması onu oyalayamıyordu. Sonunda kendine, kalbine yenilip odadan çıktı ve yavaşça merdivenlere yöneldi. Doğu onu görünce kızabilirdi ama bunu düşünmedi. Doğu'yu görmek istiyor, onun ne yaptığını merak ediyordu. Terlikleri şıp şıp sesler çıkarırken merdivenlerin yarısında Doğu'nun duygusuz sesini işitti.

"Kaçmaya çalışıp sakın beni rahatsız edeyim deme!"

Sare irkildi ve bu buz gibi ses tonuyla üşüdüğünü hissetti. Doğu'yu görene kadar yanıt vermedi. Onu salonda oturmuş, ayaklarını sehpaya uzatmış bir halde televizyon izlerken görünce derin bir nefes aldı. Doğu Özkara'yı, o sert ve tehlikeli adamı, böyle sıradan bir şey yaparken izlemek tuhaftı. Sare bu görüntüyü sevmişti.

"Kaçmaya çalışmıyorum."

Aslında Doğu'dan kaçıp odasına çıkmalıydı ancak bunun yerine son basamakları da inerek mutfağa yöneldi. Doğu'nun onu dikkatle ve hoşnutsuzca izlediğini biliyordu. Bu yüzden olabildiğince sakin ve hareketlerinde açık davranmaya çalıştı. Buzdolabından bir elma çıkarıp yıkadı. Ardından kocaman bir ısırık alıp gözlerini kapattı. Sonsuza kadar meyveyle beslenebilirdi, çünkü zaten ağır yemekler midesine hiç iyi gelmiyordu. Gözlerini açınca da Doğu'nun ona dik dik baktığını gördü.

Genç adam "Odana git!" diyerek kızı tersledi.

"Gitmek istemiyorum!"

Doğu pozisyonunu bile bozmadan, bu defa daha sakin ancak daha sert bir tonda "Seni sürükleyerek götürmemi istemiyorsan hemen defol!" dedi.

Sare omuz silkti ve bir yanı deli gibi korkarken yürümeye başladı. Mutfakla salonu ayıran iki basamaktan indi ve birkaç metre uzağındaki kanepeye yöneldi. Doğu'nun neredeyse yarısını kaplayarak oturduğu o kanepeye. Televizyonun arkasından dolanıp sonunda Doğu'nun yanındaki boşluğa oturdu.

Doğu kızın her hareketini dikkatle inceliyordu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Sare elmadan bir ısırık daha aldı. Sonra Doğu'ya döndü ve onun simsiyah gözlerindeki öfkeyi görünce gülümsedi. Neden sürekli kızıyordu ki? Neden kendisi de bir aptal gibi sürekli gülümsüyordu?

"Bu defa bıçağı nerene sakladın?"

Sare de şimdi sinirle homurdanıp televizyona döndü. Ekranda futbol maçı vardı. "Hiçbir şey saklamadım," diye mırıldandı.

"Odana git!"

"Gitmiyorum!"

"Odana git dedim!"

Doğu bu defa gürledi ve Sare de korkudan sıçradı ama yine de "Gitmiyorum işte," demeyi başardı. Bir yandan elmayı yemeye devam etti.

"Gerçekten seni öldüreceğim!"

Sare gözlerini devirdi. "Hep aynı tehdit! Daha iyi bir şeyin yok mu?"

Yeniden Doğu'ya baktı ve o an, genç adamın yüzündeki çapkın gülüşü görünce gözleri kocaman açıldı. Doğu nihayet kızmak dışında bir tepki vermişti. "Daha iyi tehditlerim var ama muhtemelen artık seni korkutmaz."

Sare mavi gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl yani?"

"Dokunmak üzerine olanlardan bahsediyorum. Eminim bunları artık tehdit olarak görmüyorsundur. Aslında senin, benim üstüme atlamandan korkmaya başladığımı bile söyleyebilirim."

Sare'nin yediği elma boğazında kaldı. Şiddetle öksürürken Doğu'nun epeyce eğlendiğini gördü. Sonunda nefesini düzene sokup "Bu saçmalık!" diye bağırdı. Doğu o meşhur alaycı gülüşünü gönderdiğinde Sare de aynı bakışla ona baktı. "O halde beni neden öptün?" diye sordu ansızın. Bu defa kendisi Doğu'yu köşeye sıkıştırmak istiyordu.

Fakat Doğu hiç de bir yerlere sıkışmış gibi görünmüyordu. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Ben bir soru sormuştum zaten!"

"Demek gitti."

"Niye öptün beni, Doğu Özkara?"

Doğu umurunda değilmiş gibi ekrana döndü. "Sadece sana istediğini verdim."

Sare utansa da çenesini dikleştirdi. "Yani sen istemedin, öyle mi?"

"Tek bir an bile!"

"Elbette... Çünkü sen daima istenilen tarafsın, değil mi? Ah, sendeki bu özgüven yeni bir gezegen keşfeden bilim adamlarında bile yok!"

Doğu kıza döndü ve fısıldadı. "Ben bir gezegenden çok daha iyisini keşfettim."

"Neymiş o?"

"Sensin..."

Sare'nin gözleri sonuna kadar açıldı ve aniden dudağı kıvrıldı. Sonra panikleyerek hemen televizyona döndü. "Ee... Ki-Kim kazanıyor?" diyerek kekeledi. Konuyu hemen değiştirmezse fena halde saçmalayabilirdi. Çünkü Doğu böyle baktığında, böyle gülümsediğinde Sare'nin devreleri yanıyordu.

Üstelik alaycı mı sahici mi olduğu anlaşılmıyordu ve Sare ona meydan okumaya devam ederse kendini ele vermekten korkuyordu. "*ARS* ve *BAR* mı?" Genç kız ekrandaki takım kısaltmalarını okudu. "Bunlar hangi takımlar ki? Ardahan Spor ve Bartın Spor mu?"

Doğu dalga geçerek sırıttı. Cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Ah, buldum!" diyen Sare, bir iki milli maç haricinde hiç futbol maçı izlemediğini katiyen göstermemeye çalıştı. "Ülke mi bunlar? Arabistan ve Barbados mu yoksa?"

"Barbados!"

Doğu'nun alaycı sesiyle Sare ona dönerek bir çocuk gibi bilgi yarıştırma çabasına girdi. "Elbette böyle bir ülke olduğundan haberin yok, değil mi?"

Doğu aniden öfkelendiyse de yanıt vermedi.

"Rihanna bile Barbodoslu!"

Doğu tek kelime fısıldadı. "Rihanna!"

Sare sonunda onun dikkatini çekebilmişti ama bunu bir kadının sayesinde başardığı için somurttu. "Ah evet, Rihanna! Gerçi senin tipin sayılmaz. Esmer biri neticede. Sen daha çok Slav ırkını beğeniyordun, değil mi?"

"Rihanna'ya hayır demezdim."

Sare dudaklarını büktü. "Elbette demezdin! Tabii Rihanna da Doğu gelse de beni kaçırsa diye bekliyordu zaten!"

"Beni görseydi bunu kesinlikle derdi." Doğu çapkınca sırıtmaya devam ediyordu.

Sare içinde büyüyen şeyin kıskançlık olduğunu bilmeden hemen atıldı. "Ama unutma, kaçırdığın her kızı kendine âşık edemezsin!"

Doğu tek kaşını kaldırdı ve pürdikkat Sare'ye baktı. "Şimdi de bana âşık mı oldun? Zavallı..."

Sare bu sözlerle terledi, dehşete düştü ve derhal savunmaya geçti. "Kes şunu! Sence bu, dünya üzerinde mümkün olan bir şey mi? Sen ve ben mi? Ah, yüzyılın esprisi!"

Doğu onun kızarmaktan dolayı birazdan tutuşacağına emindi. Keyfini hiç bozmadan manidar sesiyle konuşmaya devam etti. "Her neyse... Genel olarak sarışınları beğeniyorum diye sana

ilgi göstereceğimi ya da bir kere daha seni öpeceğimi sanıyorsan pek umutlanma derim."

Sare küfretmek istediyse de buna cesaret edemedi. Kıpkırmızı olmuş halde, dudaklarını birbirine bastırarak yeniden maça döndü.

Sare televizyona odaklanıyormuş gibi yaparken Doğu sadece ona bakıyordu. Kızgındı, Sare'nin cinayet planını hâlâ unutmamıştı ama az önceki konuşma onu tuhaf biçimde keyiflendirmişti. Sonunda elmasını bitirip sırtını kanepeye yaslayarak maçı izleyen kızdan gözlerini çekebildi. "Arsenal ve Barcelona," dedi kayıtsızca.

Sare parmağını şıklattı. "Üçüncü tahminim onlar olacaktı!"

"Eminim!" diyen genç adam, onunla alay etmeyi sevdiğini fark etti. Sare'ye takılmayı, onunla eğlenmeyi ve onu kızdırmayı seviyordu. Kızın muhtemelen ilk kez bu kadar uzun süre futbol maçı izlediğini düşünüyordu ve bu konuda da onu delirtebilirdi ama yapmadı. Sare uslu ve yine çok masum görünüyordu. Doğu onu incelediği bu anlardan sonra yeniden maça odaklanamadı. Yanında sakince soluk alıp veren, sessizce, hareket etmeden oturan bu kız bütün dikkatini bencilce alıp kendine çekmişti.

Dakikalar sonra Sare hareketlendiğinde Doğu'nun yine kaşları çatıldı. İçindeki o yakıcı istekleri çiğneyip kıza odasına gitmesini emredecekken durakladı. Çünkü Sare esneyip dururken yavaşça Doğu'ya doğru uzanmıştı.

Bir an sonra genç kız elini kaldırdı ve Doğu'nun sargılı koluna hafifçe dokundu. "Doktora mı gittin?"

Doğu, o berbat anı yeniden hatırladığı için gerildi. "Doktora gitmedim!" dedi tüm öfkesi sesinden okunurken. "Gitseydim, doktor muhtemelen şüphelenip polisi de işin içine katardı."

"Senin için kötü olurdu tabii."

"Senin için daha kötü olurdu."

"Ah, hayır! Senin bir genç kızı kaçırdığın ortaya çıkardı."

"O genç kız ve ailesinin birer suç makinesi oldukları ortaya çıkardı aslında."

Sare dudaklarını birbirine bastırdı. Verecek bir cevabı olsa da sustu. Düşününce Doğu'yu daha çok haklı buluyordu. Bu yüzden sessizliği seçti. Doğu'nun yeniden televizyona dönmesiyle biraz olsun rahatladı ve yapacağı şey için daha çok cesaret buldu. Yavaşça eğildi, başını Doğu'nun dizlerine koydu. Ellerini de çenesinin altında birleştirdikten sonra maçı o halde izlemeye başladı. Bunu yaptığına kendisi bile inanamıyordu.

Doğu ise şaşkınlıkla çatılan kaşlarının altından, koyu gözleriyle, dizlerine yatan Sare'ye bakıyordu. Bir an için kucağındaki sarı kafayı itmeyi, onu sertçe kendinden ayırmayı düşündüyse de bunu eyleme dökmedi. Sare'yi orada tutmaya devam etti. Sonunda Sare'nin sakin soluklarını duyunca eğildi ve uykuya daldığını gördü. Bu andan itibaren yeniden televizyona ya da herhangi bir şeye konsantre olması imkânsızdı. Gözlerini Sare'den alamıyordu. Bu kız, pek çok konuda numara yapmış, onu kandırmıştı. Sarmaşıklardan düşmüş gibi davranmış ve yerde acı içinde kıvranırken Doğu onun için endişelenmişti. Ancak sonradan hepsinin yalan olduğu ortaya çıkmıştı. Masum ve şeytani bir yanı vardı Sare'nin. Ve onun bu oyunlarını hatırladıkça deli gibi öfkeleniyordu ama şu an numara yapmadığını biliyordu. Kız gerçekten uyuyordu.

Genç adam, içinden gelen isteği sorgulamadı, sadece yaptı. Elini kaldırıp kızın saçlarına uzandı. Parmak uçları nemli sarı saçlara değdi ve o saçları yüzünden çekip hafifçe yanağını okşadı. Alnındaki minik şişliği gördüğünde, bunu yapanın kendisi olduğunu anımsamak Doğu'yu rahatsız etti Kız kollarında bıçakla çırpınırken, Doğu onu refleksi yüzünden itmiş ve kız da başını çarpmıştı. Elbette o hain planı karşısında daha beterini de hak etmişti ama Doğu onu suçlamıyordu. Çareler araması, savaşması mantıklı olandı. Sare mantığını hiç unutmamıştı ama Doğu son günlerde mantıklı olmaktan çok uzaktı. Şimdi olduğu gibi... Sare'yle ne yapacağını bilmiyordu. Sonsuza kadar bu halde, başı dizlerindeyken uyumasını seyretmek dışında elbette.

Kızı omzundan itti ve Sare oflayıp puflayarak uyanıncaya kadar ona kaba davranmaya devam etti.

"Odana git!"

Sare kaşlarını çatarak mahmur, mavi gözlerini ovuşturdu. "Boynum tutuldu zaten! Her yerin taş gibi!" Ayağa kalktı ama uykulu olduğu için sendeledi. Düşmeden önce Doğu onu tuttu ve aniden kucağına aldı. Artık kendi itirazlarına bile aldırmıyordu.

"Bu defa beni kucağına alan sensin," diye fısıldadı genç kız esneyerek.

Doğu homurdandı. "Bana başka seçenek bırakmayan kim?"

Kız iç çekip kollarını Doğu'ya sardı ve sıcak göğsüne daha çok sokuldu. "Burada olmayı seviyorum," der demez uykuya daldı.

Doğu içinden fısıldadı.

Burada olmanı ben de seviyorum...

Sare ertesi sabah gün ağarmadan uyandı. Dün gece yaşadıkları rüyasına girmişti. Doğu'dan bu kadar etkilendiği için kendine kızmaya başladı.

"Aptalım ben! Kocaman bir aptal!"

Yaşadığı bu duygu yoğunluğuna inanamıyordu. Doğu'yu hatırladıkça onu nefessiz bırakan bu heyecana inanamıyordu. Kalbini böylesine titreten hislere, hatta Doğu'ya *âşık* olduğuna inanamıyordu. Sadece gerçeği kabullenmişti. Delilik olsa da biliyordu... Doğu'yu seviyordu.

İçinde henüz keşfettiği bu bilgiyle ne yapması, nasıl davranması gerektiğini ise hiç bilmiyordu. Doğu ona karşı kayıtsız gibiydi. Öpücüğü hariç... Sare o anları hatırlayınca kalbindeki çarpıntı daha da şiddetleniyordu. Çünkü Doğu'nun da onunla ilgilendiğinin ilk ve tek kanıtı buydu.

Genç kız kapalı bir yerde tutsak hayatı yaşasa da, içindeki coşku onu mutlu etmeye yetmişti. Doğu'yu görmek istiyordu. Koluna bakmak ve yapabileceği bir şey varsa yapmak istiyordu. Doğu'yu artık hiçbir şey için suçlamıyordu. Neticede ailesinin parası çalınmıştı. Bunun peşine düşmesi, intikam istemesi normaldi. Sare hayatında hiç yüz elli bin lira görmemişti. Doğu için bu para oldukça az bir meblağ olabilirdi ama

sonuçta çalınmıştı. Üstelik Doğu parayı asıl çalan kişiye, yani Hare'ye de zarar vermemiş, vermeyeceğini de taahhüt etmişti. Sare ona güveniyordu.

Öğlene doğru yine Doğu'nun ayak seslerini işittiğinde yüzünü pencereden çevirip kapıya baktı. Bir süredir dışarıyı izliyordu. Kilit sesi duymayınca da şaşırdı. Doğu'nun artık onu kilitlemediğini görmek, içindeki mutluluğu katladı. Ancak Doğu içeri girdiğinde ifadesi o kadar sertti ki Sare ürperdi. Hareketleri de net bir öfke taşıyor, bakışlarıyla gerginliğini apaçık gösteriyordu.

Genç adam hiçbir şey söylemeden elindeki telefonu uzattı. "Abin aradı! Çalıştığın eczanenin patronuymuşum gibi konuştum. Bir numara bıraktı. Şimdi o numarayı arayacak ve ona paramın yerini soracaksın."

Doğu'nun buz gibi sesiyle Sare bir anda kendini mutsuz hissetti. Niye burada tutulduğunu hatırlamıştı. "Parayı çoktan harcamıştır. Asla elinde tutmaz," dedi dürüstçe.

"O halde daha çok para bulduğunu söyleyip onu buraya çağıracaksın!"

"Ne-Ne yapacaksın, Doğu? Abime ne yapacaksın?"

"Onu öldürmeyeceğim! Sadece hesabımı göreceğim. Paramı getirecek ve bu iş kapanacak!"

Sare, Doğu'dan yine korkmaya başlamıştı. Yine o ilk günkü adam gibi görünüyordu. Titreyen eliyle telefonu aldı.

"Sakın bir numara yapma!" diyen Doğu, yine aynı tehditkâr tavrıyla Sare'nin içine kocaman bir hayal kırıklığı yerleştirdi. Bu adamın bir gün her şeyi unutup, sevgisine karşılık vereceğine dair içinde sakladığı o minicik umut da aniden yok oldu.

Ekrandaki numarayı tuşlarken derin bir nefes aldı. Gözlerini Doğu'dan çekti, çünkü ona bakmak kalbini acıtıyordu ve hayır, ağlamak istemiyordu.

"Abi!"

Hoparlör açıktı. Oğuz'un kayıtsız, umursamaz sesi odaya doldu.

"Sare... Yakup piçine beni sormuşsun. Ne oldu? Niye aradın beni?"

"Şey için aradım, abi... Seni merak ettim. Nasılsın? Şu sana verdiğimiz parayı ne yaptın?"

"Kalmadı, kızım. Para mara yok bende!"

Sare bir an boyunca sustu. "Anladım, tamam."

"Bir daha beni para için arama! Size verecek para yok bende. Çulsuzum ben, anladın mı? Hare'ye de söyle. Başınızın çaresine bakın. Zaten bizim kasabada paraya ihtiyacınız bile olmaz. O Bahadır denilen bunak baksın size."

Sare nefretle derin bir nefes aldı. Doğu'nun yanında abisinden bunları işitmek, kardeşlerine hiç değer vermediğini duymak onu incitti, utandırdı. Aynı zamanda kızdırdı da... "Baksana abi, çalıştığım eczanenin kasası çok basit bir sistemle açılıyor. Üstelik ağzına kadar dolu. Borcunun kalanını ödeyebilir ve o adamlardan tamamen kurtulabilirsin," diyerek Doğu'nun talimatlarından bağımsız yanıtlar vermeye başladı. Aklında bir şeyler vardı.

"Siz Hare'yle yaparsınız o işi... Parayı da kırışırız ha güzel kardeşim?"

Oğuz'un sesi aniden sıcak ve ilgili bir hale gelince, Sare daha büyük bir öfke hissetti.

"Yapamayız. Zaten ablam gelemez. Hem bir kere senin için bir yeri soydu ve artık bunu katiyen yapmaz! Üstelik yazlığın birinde hizmetçi olarak çalışıyor ve dışarı çıkamıyor. Sözümü kesme! Hayır dedim."

Oğuz ısrarla o yeri kız kardeşlerinin soyması gerektiğini söylüyordu. Yıllardır onları sömürdüğü, mahvettiği yetmemiş, şimdi yine kandırmaya çalışıyordu.

"Ya sen gelirsin ya da parayı unutursun! Umurumda değil! Şimdi kapatıyorum."

"Tamam tamam! Sabah ilk uçağa binerim. Patlatırız kasayı ama yüzde ellisini alırım."

Oğuz blöfü yutmuştu.

"Tamam. Bekliyorum. Gelince sana adresi vereceğim."

Telefonu nihayet kapatan genç kız Doğu'ya döndü ve bir an *Abimin ağzını burnunu kırar mısın?* diye sormak istedi. Sonra

bundan vazgeçti. Şu an Oğuz'dan nefret ediyordu ama yine de bunu ona yapamazdı.

"Yarın burada olur," dedi Doğu'dan hâlâ utanarak.

Doğu ilk kez o an gülümsedi. "İyi iş çıkardın," dedi Oğuz'la ilgili herhangi bir yorum yapmayarak.

Sare onun gülümsemesiyle heyecandan titredi ama kendini kontrol etti. İçinde büyük bir korku vardı. İşler karışacak gibi duruyordu. Karışmasa bile, Doğu'nun onunla işi bitecekti. Genç kız Doğu'dan ayrılmaya hazırlıklı olmadığını fark etti. Üzüntüsünü belli edeceğini anlayınca başka bir konuya geçti. "Ablamı arayabilir miyim? Merak ediyordur. Birbirimizden ayrı olsak da her gün konuşurduk ama üç gündür onunla konuşmadım. Meraktan ölüyordur."

Doğu telefonu uzattı. "Ona neden abla diyorsun? İkiz değil misiniz?"

Sare yazlığın numarasını çevirdi. "Çünkü o benim ablam," derken içten bir şekilde gülümsedi. "O bana hep ablalık yaptı. Oğuz'a bile ablalık yaptı. Annem ve babam ölünce Hare kendini annemin yerine koydu. Bu aileyi ayakta tutabilecek tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu."

Doğu, sevgi dolu aileler konusunda pek deneyimli değildi. Üç beş metresi olan, pis işlere bulaşmış bir babası ve alkolik bir annesi vardı. Kardeşi yoktu ve o da şımartılarak büyütülmemişti. Bunları Sare'ye anlatmadı, çünkü kızın yaşadıklarının daha ağır olduğunu biliyordu.

Aniden içinden geçeni yapan genç adam kıza iyice yaklaştı ve eli hafifçe ona doğru uzandı. Sare mavi, şaşkın gözleriyle bakarken ikisinin arasındaki yakınlığı o ses böldü.

"Alo! Alo! Sarelle? Cevap versene, alo!"

Hare konuşuyordu. Sare numarayı tuşladığını unutmuştu. Doğu'nun eli teniyle bütünleşmedi. Sare de beceriksizce gülümseyerek Doğu'dan gözlerini çekti ve ablasıyla konuşmaya başladı.

Doğu bütün gün Sare'den uzak durdu, Sare de kapılar kilitli olmamasına rağmen Doğu'nun karşısına çıkmadı. Kendini

ayrılığa hazırlıyordu. Doğu'ya daha fazla alışmak istemiyordu. Onu ne kadar az görürse ona olan hislerini, onun yakışıklılığını, o çekimini, güven veren sesini, cüssesini, öpücüğünü, her şeyini daha kolay unutabilirdi. Üstelik kendini aşka bırakamayacak kadar gergindi. Oğuz bugün ortaya çıkacaktı. Sare neler olabileceğini bilmiyordu.

Öğlen beklenen arama geldi. Sare, Oğuz'a işten izin aldığını, kiraladığı eve gelmesini söyledi. Yani buraya... Bu villaya. Yeri tam bilmiyordu ama Doğu öncesinde ona tarif etmişti. Sare de abisine anlattı. İki saat sonra villanın kapısı çalındı.

Doğu kızın kolunu tutarak bahçeye çıkardı. Kapıyı açmadan önce de klasik tehdidini savurdu. "Sakın bir hata yapma!"

Sare soğuk soğuk ürperdi ve "Sen de," diye fısıldadı. "Lütfen bize zarar verme."

Doğu yanıt vermedi ama gözlerindeki bir şey, Sare'nin ona yine, bir kez daha güvenmesine neden oldu.

Genç kız, Doğu'nun kaba tutuşu altında villanın kapısının kilidini açtı. Doğu kapının arkasında elinde silahıyla gizlenmişti. Sare korkudan ölürken Oğuz hızla içeriye daldı. Sare ona sarılmasını beklerken, Oğuz kardeşine doğru düzgün bakmayarak gözlerini villaya dikti.

"Oha kızım! Burası ne böyle? Villada mı kalıyorsun lan sen?"

Sare abisinin o aç gözlerini görünce nefretle doldu. Onu neredeyse altı aydır görmemişti ama Oğuz'un tek ilgilendiği evin büyüklüğüydü.

"Kızım, piyango mu vurdu sana?"

Oğuz keyifle evi daha dikkatli bir şekilde incelemeye başladı. Garajı, havuzu ve gördüğü her şeyi memnuniyetle izledi. Tam arkasını dönmüştü ki, kapının ardından çıkan gölgeyi gördü. Gölge de onu gördü! Birkaç saniye boyunca ikisi de kıpırdamadı.

Sonunda Oğuz hızla geriye sendelerken Doğu öfkeyle kaşlarını çattı. Hışımla kapıyı kapatan genç adam, silahını Oğuz'a doğrulttu. Onu gördüğünde yaşadığı şok geçmiş, yerine tufan gibi bir öfke yerleşmişti.

"Vay canına! Kimleri görüyorum? Şerefsiz Kemal! Demek gerçek adın Oğuz'muş!"

Doğu'nun öfkeli sesi ve alaycı gözleriyle Sare şaşkına dönerken, Oğuz kekeleyerek konuşmaya başladı. "Doğu Bey! Sizin bu-burada ne işiniz var?"

Sare gözlerini kocaman açarak bir abisine, bir de Doğu'ya baktı. Aynı anda usulca fısıldadı. "Siz... Birbirinizi tanıyor musunuz?"

On Yedinci Bölüm

Hare mutluluğun, insanı çılgına çevirebilecek kadar eşsiz bir sihir olduğunu ilk kez görüyordu. Hayatı boyunca, çocukluk çağları dışında pek fazla büyük mutluluk yaşamamıştı. Çocukken bildiği en büyük mutluluk da babasının gelişiydi. Tüm aile yaz mevsiminde buluşurdu ve maddi yetersizliklere rağmen herkes çok mutlu görünürdü. Sonra her şey tepetaklak olmuştu.

Hare kötü anıları hatırlamaktan kaçınarak iç çekti. Sevdiği adamın, sımsıkı kavradığı elini hafifçe sıkmasıyla gözlerini kaldırıp ona baktı.

"Ne oldu, güzelim? Annemi mi düşünüyorsun?"

Hare geniş bir gülümsemeyle birlikte başını salladı. "Hayır hayır... Hiçbir şey düşünmüyorum. Çok mutluyum."

Aslında o an kendi annesini düşünüyordu ama bunu söylemekten vazgeçti. Engin'e ailesini, geçmişini, hayatını, kısaca her şeyi anlatmak zorunda olduğunu biliyordu. Bu onu biraz germişti. Mesela Sare'den hiç bahsetmemişti. Çünkü Engin'le karşılaştıkları ilk gün, Sare'yi anlatmak, onun da kalmasını

sağlamak riskli görünmüştü. Üstelik kız kardeşi evde bir süre de gizlenmişti. Sonra bardaki olaylar... Soygun, kaçışları... Engin bir hırsızı sevdiğini öğrenirse ne düşünürdü? Ayrılırdı tabii... Kesin ayrılırdı! Saygın bir meslek utanç verici bir suçla lekelendiğinde, Engin eskisi kadar anlayışlı olmayabilirdi. Hare bu durumda Engin'i anlayabilirdi ama o, Hare'yi anlar mıydı? Açıklasa bile ona inanır, sebeplerinde haklı olduğunu görebilir miydi? Hayır, Hare bu olayı anlatamazdı. Yapamazdı! En azından şimdi değil... En azından biraz olsun mutlu olmak istiyordu. Yirmi iki yıllık büyük aşkı Engin Dinçerler'le yaşadığı bu müthiş anların biraz olsun keyfine varmak istiyordu. Hâlâ inanamadığı bu aşkı sindirmek için en azından bir elli yıla daha ihtiyacı vardı. Belki ondan sonra Engin'e itiraf edebilirdi.

Hare'yi düşüncelerinden ayıran şey, Engin'in annesine seslenmesi oldu. Kadın eve doğru yürürken oğlunu işitince coşkuyla döndü. Gördüğü manzara karşısında coşkusunun sönmesi yaklaşık iki saniyeyi buldu.

"Engin! Sen..." Gözleri iki gencin birbirine kenetli ellerine takıldı. "Ne zaman geldin?"

Genç adam Hare'nin elini bıraktı ama bu defa onu çekip kolunun altına aldı. "Yaklaşık yarım saat önce," dedi rahat bir tavırla.

Nur Hanım'ın gözleri Hare'ye çevrildi. Ona baktığında yüzündeki şaşkın ifadenin yerini anbean büyüyen bir öfke aldı. Kadın sessizleşti ve Engin de herhangi bir açıklama yapacak gibi değildi. Hare ise koşarak eve girmek istiyordu ama Engin buna izin vermeyeceğini gösterircesine onu sımsıkı kuşatmıştı.

"Büyükbabam nasıl?"

Kadın bu soruyu saniyeler sonra işitti. Memnuniyetsiz bakışlarıyla "İyi," dedi. Şu an Kudret Dinçerler'in nasıl olduğuyla ilgilenmiyordu. "Her zamanki gibi bilinci kapalı."

"Hare ona iyi gelecektir. Büyükbabamı görelim mi?"

Kafasını çevirip hafifçe geriye kaydı. Upuzun boyuyla yanında kısacık kalan Hare'yi göremiyordu. Kız da onu görmek için kafasını kaldırdı ve gülümsedi. "Çok isterim."

Engin, Hare'yi o şekilde Kudret Dinçerler'in yanına götürdü. Yaşlı adam sessizdi ama Hare onunla konuştu. Havadan sudan bahsetti ve bunların hepsini içinden geldiği gibi yaptı. Engin ziyaretin yeterli olduğunu söylediğinde birlikte çıktılar. Hare her anı, her saniyeyi sevdiği adamla bitişik halde yaşamak istiyordu. Onunla el ele olmayı, ona sarılmayı, nereye gitse onunla olmayı istiyordu. Neyse ki Engin Dinçerler, yani bir zamanların kalpsiz kalp cerrahı da Hare'yi kendinden ayırmaya pek gönüllü değildi.

Ancak ayrılmaları gerekiyordu, çünkü Nur Hanım oğluna konuşmak istediğini söylemişti. Hare de böylece akşam yemeğini hazırlayabilirdi. Kız onların yanından ayrılırken bu kez konuşmalarına şahit olma ihtiyacı duymadı. Engin'i seviyordu ve onun sevgisine de güveniyordu. Annesine söyleyecekleri kendi aralarındaydı. Hare'nin kalbi artık tamamen huzura ermişti.

Hare gözden kaybolunca Nur Hanım koltuğa bile oturmadan sinirle odanın içinde dönmeye başladı. Engin ise çoktan koltuğuna kurulmuş halde elindeki telefonla ilgileniyordu. Kadın itirazlarını sıralamaya hazırlanırken, genç adam telefonu kulağına dayadı ve karşı tarafla konuşmaya başladı. Öncelikli konusu nakil yaptığı hastaydı, bir diğeri de önümüzdeki günlerde yapacağı delik kapama operasyonuydu. Son durumlara dair bilgileri aldıktan sonra telefonu kapattı ve asıl konuya odaklandı.

"Konu Hare'yle ilgiliyse, evet, ne yaptığımı biliyorum."

"Bence bilmiyorsun, oğlum! Bu can sıkıcı meselenin bittiğini sanıyordum."

"Hare'yi sevdiğimi fark ettim ve onun da beni sevdiğini biliyorum. Aşk dedikleri şey bu işte... Basit ve son derece anlaşılır. Neden hep yaptığın gibi bunu bir trajediye çeviriyorsun?"

Kadın kızgınca güldü. "Aşk mı? Aşk mı dedin sen?" Kulaklarına inanamıyordu. "Sen kimseye âşık olmazsın, Engin! Aşka inanmazsın bile! Kendin söylemiştin... Yıllar önce... Hatırlıyorum! Hatta Gülce'ye bile âşık değildin!"

"Akıllı telefon kullanıyorsun ve zaman zaman telefonuna gelen güncelleme bilgilerine göre hesaplarını güncelliyorsun."

"Oğlum, ne alakası..."

Engin elini kaldırıp, sözünü tamamlamak istediğini gösterdi. "Şu telefonun içindeki programlar bile kendini yenileyip güncellerken, insan beyninin neler yapabileceğini biliyor musunuz, Nur Hanım? Her yeni bilgi, tecrübe, düşünce eskinin yerini alır ve beyin kendini daima günceller, yükseltir. Hare'nin bana yaptığı şey de buna benziyor. Eski inançlarımı tamamen değiştirdi, yerine daha yenisini, daha iyisini koydu. Sen de düşüncelerini yenile ve lütfen içine biraz insan sevgisi, en azından saygısı koymayı dene."

"O kıza karşı mı? Asla!" Nur Hanım oğlunun ikazına rağmen itirazlarına devam etmeye kararlıydı. "Peki, sen onu ne kadar tanıyorsun? Ona nasıl güvenirsin? Sen ki her şeyi mantığınla yapan bir adamsın! Duyguların hayatında hiçbir zaman yeri olmadı. Şimdi bir âmâ gibi o kız için sürüklenecek misin?"

"Sadece yaşayacağım. Bunu deneyeceğim ve senin olaya küresel bir felaketmiş gibi bakmanı istemiyorum."

"Biliyor musun, o kızın çalıştığı barda iki ay kadar önce bir hırsızlık vakası yaşanmış."

Engin bir an kaşlarını çattı ama bu bilgiyle ilgilenmedi.

Annesi hızlı hızlı devam etti. "Faili bulunamamış! Peki, Hare İstanbul gibi bir yerden kalkıp buralara ne diye gelmiş? Kaçtığı için olabilir mi?"

"Saçma teorilerinle dedektiflik yapmayı bırak. Hare'den de uzak dur!"

"Nasıl bu kadar tedbirsiz olabilirsin, nasıl bu kadar gözün kapalı olabilir?"

Engin ayağa kalktı. Annesine şöyle bir baktı ama bu bakış konuyu uzatmayacağının açık ilanıydı. Çıkmaya hazırlanırken Nur Hanım arkasından son kez seslendi.

"Sana kanıtlayacağım! O kızın masum olmadığını sana kanıtlayacağım! Tıpkı Ercüment'i o kanser hücresinden kurtardığım gibi, seni de kurtaracağım!"

Engin başını sallarken gülümsemekle yetindi. "Ne o, doktorluğa mı özendin? Ailende yeterince yokmuş gibi..."

Aklında en ufak bir tereddüt olmadan, annesini salonda bırakıp çıktı.

Hare gergin geçen saatlerden sonra nihayet Engin'in mutfağa gelişiyle derin bir nefes bıraktı. Onun içeriye girdiğini fark ettiği an, kalbindeki büyük endişeye rağmen heyecanla irkildi. Neyse ki Engin de hâlâ keyifli görünüyordu. Annesiyle her ne konuştuysa Hare bunda aleyhine gelişen bir şey olmadığını anlamıştı.

Yine de sormazsa çatlardı. "Nur Hanım'la konuştunuz mu?" Engin başını sallarken Hare panik içinde devam etti. "Konu bendim, değil mi?"

Genç adam bu defa kısa bir gülüşle karşılık verip mutfak kapısını kapattı. Sırtını kapıya yaslayarak kollarını göğsünde birleştirdi. Tişörtünün altından çıkan belirgin kasları Hare'nin yutkunmasına neden olmuştu.

"Ne söyledi benim hakkımda?" Masmavi gözlerini sonuna kadar açıp tişörtünü çekiştirmeye, saçlarıyla uğraşmaya başladı. Stresten ölebilirdi ama Engin onun aksine fazla rahat ve olabildiğine karşı konulmaz görünüyordu.

"Ah, lütfen sevgilim, konuşur musun artık? Annen benim için ne söyledi?"

"Dans etmeni istiyorum."

"Böyle mi dedi?" Hare zor da olsa gülümsedi ve Engin'in de gülümsediğini görünce gerginliği bir nebze daha azaldı. "Bu karmaşanın ortasında dans mı edeyim?"

"Karmaşa yok, güzelim. Sadece dans etmeni istiyorum."

"Özledin mi dansımı?" Hare artık tamamen normale dönmüştü.

"Her şeyini özledim."

Engin'in karizmatik sesiyle, adeta bir kıvılcımı tutuşturmuş gibi karşılık vermesi Hare'yi neredeyse sıvıya çevirmek üzereydi. Sonunda yenildi ve ağır adımlarıyla mutfağın ortasına geldi. Müziksiz dans edeceğini sanırken Engin telefonunu çıkardı. Mutfağa hareketli ve keyifli bir ezgi dolmaya başladı.

Hare, Engin Dinçerler gibi bir adamın böyle bir parça seçmesine şaşırmıştı. Bu onun ciddiyetle örülmüş kimliğine pek

uymayacak kadar hareketli bir şarkıydı. İlk kez hareketli bir şekilde dans edecekti ve bundan dolayı heyecanlanmıştı. Müziğe alışmaya çalışırken dudağını ısırdı, başını ve bacağını melodiye göre sallamaya başladı. Ardından elini saçlarına götürdü, tokasını çıkarıp attı. Sonra aniden saçlarını savurdu. Ayakları hafifçe zıplarken, kollarını açıp kalçalarını kıvırdı. Ellerini bedeninde gezdirip kendi etrafında bir balerin gibi hızla döndü. Hareketli dans edişi de son derece estetikti. Müziğin ritmini kavradığında artık tamamen müziğe uyumlu dans etmeye başladı. Melodiyle birlikte saçları yüzüne düşüp duruyor, ifadesi değişiyordu. Değişmeyen tek şey gözlerindeki o bakışlardı ve o bakışların tek hedefi Engin'in kısık, yeşil gözleriydi. Sonunda yere oturarak dansını bitirdi.

Engin hızlıca ona ulaştı ve yerden kaldırıp kollarına aldı. Güçlü bedeniyle onu sardı ve dinlenmesi için zaman verdi. Hare nefesini ve kalp çarpıntısını düzene sokmaya çalışırken "Harika bir şarkıydı! İsmi nedir?" diye fısıldadı soluk soluğa.

"Butterfly.*"

"Kelebek... Benim öyle mi?" Şımarıkça sırıttı.

"Sensin," diyen genç adamın koyu gözleri Hare'nin maviliklerine kenetlendi.

"Sözleri nasıl? Yani bu kelebek nasıl bir kelebek?"

Engin tek kaşını kaldırdı. İfadesi çapkınca gevşedi. "*Sende her şey var, kelebek...* Özeti bu cümle ama geneli biraz edepsiz."

Hare'nin yanakları kızardı. "Hmm... Sanırım bir ara çevirisini okumalıyım." Gözlerini kaçırıp dudağını ısırdı.

Engin'in gülüşü şimdi daha da genişledi. Bakışlarını bir an ayırmadı Hare'den. "Okurken beni hatırla..."

"Sizi hatırlamak için önce unutmam gerekiyor, doktor bey. Hayatımın herhangi bir anında böyle bir şeyin olabileceğini hiç sanmıyorum."

Genç adam kızın bilekleri tuttu ve avuç içlerinden öptü. "Umarım olmaz, kelebek."

Hare o elleri sımsıkı kavradı. Şimdi buna bir son vermeliydi. Çünkü mutfakta olmak ve az sonra yemeklerin yanacağını

* *Jason Mraz'ın şarkısı.*

bilmek romantizmi dilediğince yaşamasına engel oluyordu. Gözleriyle fırını işaret etti. "Üzgünüm ama şu an sizinle değil yemeklerle ilgilenmem gerekiyor, hocam. Müsaade eder misiniz?"

"Tek şartla..."

Hare tatlı bir kahkaha attı. "Ah dur tahmin edeyim..." Ayak parmakları üzerinde yükseldi. Bu halde bile Engin'e yetişemeyince somurttu. Nihayet beklediği hamle geldi. Sevdiği adam onu belinden kavrayıp yükseltirken kendisi de eğildi. Dudakları birbirini bulduğunda her şey tamamlanmış oldu. Hare bu anı bitirmek istemese de çekilmeyi başardı ve neyse ki yemeği yakmadan kurtardı.

Panik halinde yemekle ilgilenirken Engin orada onu izlemeye devam etti. Kızın dans edişi kadar, gündelik hayatını izlemek de genç adama zevk veriyordu. Yemeklere bakarken yaşadığı gerilim, işlerle ilgilenirken hiçbir zaman yakınmayışı, konuşurken dudaklarının hareketi, gülümserken gözlerindeki derinlik ya da hiçbir şey yapmadığında, sadece nefes aldığında soluklarının sıcaklığı... Kızın pahalı kıyafetleri yoktu, genellikle tişört ve kot giyiyordu. Onu çiçekli elbiseleri, uçuşan etekleri içinde de görmüştü ama şık bir tuvalet giydiğinde nasıl baş döndürücü olabileceğini de tahmin edebiliyordu. Hare, özenle saklanmış bir hazineydi. Kat kat sandıkları, kilitli kapakları, kalın örtüleri vardı. Engin hepsini açacak ve onu her haliyle görecek, her haliyle sevecek, her haliyle kendine katıp, sonsuza kadar varlığının, hayatının ve en önemlisi de kalbinin üzerinde hâkimiyetini sürdürecekti. Yaptığı ya da yapmadığı işleri, bu evde bulunma sebebi, geçmişi, bir çalışan oluşu umurunda değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Hare bundan sonra onun ayrılmaz parçası olacaktı. Hare'yi asla bırakamayacağını Ankara'ya gittiği o dört gün içinde anlamıştı. Dört günden daha büyük bir ayrılığı ömrü boyunca asla yaşamayacaktı.

"Az önce yaptığın dansın bir adı var mıydı, yoksa serbest stil mi?" diyerek sonunda aklındaki soruya odaklanabildi.

Hare gülümseyerek ona döndü. "Aslında ortaya karışık oldu. Biraz modern dans, biraz Cha Cha, biraz Bachata..."

"Sevdim bunu."

"Ben de seni..."

Engin'in yakışıklı çehresine kontrollü bir gülüş yerleşti. "Flamenko da yapıyor musun?" Hare'yi Flamenko yaparken izlemek muhtemelen dünyanın en güzel şeyi olurdu.

Genç kız bu soruyu işitince aniden somurttu. "Çok ama çok kötüyüm bu konuda. Umarım bir gün kendimi geliştiririm."

Engin onun kötüyüm derken abarttığına emindi. Konuyu üstelemedi. Eskiden çalıştığı barın soyulmasıyla ilgili herhangi bir şey sormayı da düşünmedi. Bu konuda Hare'ye dair tek bir şüphesi yoktu. Onu mutfakta yalnız bırakmadı ve uzun uzun konuştular. Ta ki İhsan, Engin'i çağırana kadar...

Genç adam hızlıca büyükbabasının yanına giderken Hare de dayanamadı ve peşinden gitti. Kudret Dede'nin sağlığıyla ilgili olumsuz bir haber onu endişelendirmişti.

Engin büyükbabasının cihazlarını ve tansiyonunu kontrol etti. Biraz ateşi çıkmıştı. Acil bir durum görünmüyordu ama yine de doktorunu arayıp onu bilgilendirdi. Cahit Bey hastaneye yatışı gerekli görmese de Engin aynı şekilde düşünmüyordu. Tedavinin seyri için onu birkaç gün içinde Antalya'ya götürme kararı aldı.

Akşam yemeğinden sonra Hare tüm işlerini bitirip Nur Hanım'ın kahvesini salona götürdü. Kadının orada olduğunu ve kahkahalar atarak telefonla konuştuğunu biliyordu. Genç kız gergin olsa da rahat görünmeye çalışarak derin bir nefes aldı ve içeriye girdi. Bu defa korku yüzünden elleri titreyebilirdi. Kahveyi tepsiye dökerse Nur Hanım'ın çenesinden kurtulamayacağını bilerek daha da panikledi. Oğlunun ve kayınpederinin aksine Nur Dinçerler, Hare'ye pek de olumlu sinyaller göndermiyordu. Engin'e rağmen, Nur Hanım için Hare dün neyse bugün de oydu.

Kahveyi sehpanın üstüne bırakırken gözleri gayriihtiyari kadının önündeki şeye kaydı. Nur Hanım, elindeki siyah çantanın içindekileri tepeleme bir şekilde kanepeye dökmüştü. Hare'nin gördüğü kadarıyla dökülenlerin hepsi mücevher, altın

ve kutular dolusu değerli takılardı. Daha önce bu kadar pahalı takıları bir arada görmemişti. Nur Hanım'ın elmasları, altınları, farklı renkteki taşları neredeyse bir servete eşit görünüyordu.

"Sence bu mu?" diyen kadın eline zümrüt bir kolye alıp boynuna tuttu. Ardından onu indirip inci bir kolyeyi boynuna götürdü. "Yoksa bu mu?"

Hare gözlerini kocaman açtı. Kadının ona fikrini sormasıyla şaşkına dönmüştü. "Bence inci olan," dedi içten bir gülüş atarak.

"Ah, bence de... İnci her zaman daha göz alıcı ve daha ayrıcalıklıdır. Hele gerçek inciyse... Gerçi bu pırlanta da içime sindi ama..." Pırlanta bir kolyeyi zarif kutusundan çıkardı.

Hare'nin nefesi kesildi. "En güzeli bu!" dedi hayranlıkla.

"Aferin! Sakın unutma, elmas diğer tüm taşlardan daha değerlidir. Ayrıca tüm taşların kraliçesidir." Kadın keyifle iç çekti. "Bu kolye sevgili eşim Reha'nın otuzuncu yıl hediyesi."

"Reha Bey çok zevkliymiş."

Hare şimdiden kayınpederi olarak gördüğü Reha Dinçerler ile bir gün tanışmayı dileyerek, çıkmak için izin istedi. Nur Hanım her şeyi kabaca çantaya tıkıp, çantayı da kanepenin üstünde bıraktıktan sonra Hare'ye izin verdi. Hare salonun ortasında duran çantaya hayretle baktı. Birilerinin bu eve hırsızlık için girmesine imkân yoktu ama kendisi bile bu servetin öylece burada bırakılması karşısında endişelenmişti. Neredeyse kadına mücevherleri kilitli bir yerde tutmasını söyleyecekti ki vazgeçti. Mücevherlerle ilgiliymiş gibi görünmek istemiyordu.

Salondan çıkarken Engin'i düşünüp heyecanla titredi. Kahvesi biraz soğumuş olmalıydı ama Hare, Engin'in bunu dert etmeyeceğini biliyordu. Elbette isterse ona yeniden kahve yapabilirdi. Ömrünün sonuna kadar ona kahve yapabilirdi.

Engin verandada, ölgün tavan lambasının menekşeye çalan loş ışığının altında, okuma gözlüğünü takmış kitap okuyordu. Her zamanki şeyleri yapıyor olmasına rağmen, Hare onu görünce heyecanlandığı ve bu aşkın yaşandığına hâlâ inanamadığı için ürperdi. İçinden serin bir yel koparken kalbi tekledi. Gülümseyerek sevdiği adamın yanına gitti.

Engin'in kemik çerçeveli gözlüğü ona öylesine yakışıyor ve o yapılı bedeniyle öylesine çekici bir tezatlık oluşturuyordu ki, Hare onu izlemek için aylarını, yıllarını feda edebileceğini biliyordu. Ancak seyir zevkinin yerine daha güzeli geldi. Engin onu fark etti ve gülümseyerek gözlerini ona sabitledi.

"Ne okuyorsun, sevgilim?" Engin Dinçerler'e böylesine samimi bir şekilde hitap etmek heyecanını zirveye taşıdı.

Genç adam elindeki kitabın kapağını gösterdi. Hare epey kalın olan kitabın adını okudu. Engin kitabı İngilizce orijinalinden okuyordu.

"Ne anlatıyor bu kitap?"

"Bilimkurgu türünde bir eser. Kitap okumayı seviyor musun?"

Hare hevesle başını salladı. "Ama bilimkurguyu pek sevmem. Ben daha çok öykü ve şiir kitaplarını severim." Derin bir nefes aldı. "Bir de mektupları..." Kendi mektubunu da hatırladı ama onun edebi hiçbir yanı yoktu. O, Engin'e yazılmış, halka açılmayan, yedi yaşında bir kız çocuğunun ilk ve tek mektubuydu.

Engin, Hare'ye hayranlık dolu bir bakış attıktan sonra eliyle yanındaki boşluğu gösterdi. Hare koşarak onun yanına yerleşti. Sevdiği adam kolunu kaldırınca da göğsüne kapandı.

"Bir gün barda, herkes çıktıktan sonra kalanları toplarken bir şey buldum. Bir şiir kitabıydı. Taburenin üstünde duruyordu. İncecikti. Sahibi belki bilerek bırakmış, belki de içindeki şiirler omuzlarına artık ağır gelmeye başlamıştı. Ya da ne bileyim, eski sevgilisi falan hediye etmişti. Üzerinde sadece bir tarih vardı. 02.02.2002... Kim bilir neyin tarihi! Soran olur diye onu günlerce bardaki dolabımda sakladım. Fakat kimse gelmedi. Ben de onu *benim* yaptım."

Engin, Hare'nin saçlarından öptü. "Böylece en çok şiiri mi sevdin?"

"Şiiri hep sevmişimdir. Tabii rastgele açtığım sayfada okuduğum o ilk dizeden sonra sanırım daha da çok sevdim."

"Neydi o ilk dize?"

Hare kafasını kaldırıp Engin'e baktı ve o kitapta ilk okuduğu dizeyi fısıldadı. "Ben çekildiğim her fotoğrafta, defolu bir kelebek gibi çıkarım.*"

Genç adam birkaç saniye orada, kelebeğin yüzünde, geceye rağmen cam gibi parlayan gözlerinde kaldı. Sonra eğildi ve onu öptü.

Hare neşeyle dolup taşıyordu. "Ama sen şiir sevmiyorsun, değil mi? Ah, elbette sevmezsin. Böyle duygusal metinler sevdiğini düşünemiyorum zaten. Gerçi bilimkurgu okuduğunu görmek de şaşırtıcı." Gözlüğü ve ışığın yetersizliği Engin'in o yeşil gözlerini bütünüyle görmesini engelliyordu ama dudaklarında keyifli bir tebessüm vardı. "Senin sadece bilimsel makaleler falan okuduğunu sanırdım," diye devam etti. Küçük bir çocukken Engin böyle söylemişti. O zamanlarda bile bu tür şeyleri okumaktan zevk aldığını o heyecanlı yüz ifadesiyle hatırlıyordu.

"Kafamı meşgul edecek makaleleri burada okumuyorum. Hem kafam ve kalbim artık yeterince meşgul."

Hare mutlulukla gözlerini kırpıştırdı. Sonra elini kaldırıp Engin'in kalbinin üstüne yerleştirdi. Genç adamın kalp atışları hızlı ve tempoluydu.

Sevdiği kadının avucunu bilerek tam da kalbinin üstüne koyduğunu fark eden genç adam, kendi elini de onun elinin üzerine kapattı. "Mesleğim olduğu için kalbin anatomisini, her detayı biliyorum elbette ama şimdi bir kadın için böylesine hızlandığını hissetmenin şaşkınlığını da yaşıyorum. Bunu bir kalp cerrahı olarak bu kadar açık deneyimlemek epey tuhafmış."

"Aşkın fiziksel bir yanı da varmış, değil mi hocam?"

"Kesinlikle! Senin ellerin, benim kalbim..."

"Benim de kalbim!" diyen genç kız yeniden kafasını kaldırdı. Bu defa Engin'in o çok sevdiği gözlerini görmeliydi. Gözlüğü genç adamın gözlerinden çekip aldı. "Dokun," dedi kalbini işaret ederek. "Nasıl da çarpıyor? Bilsen şaşarsın!"

"Oraya dokunmamı mı istiyorsun?" Engin'in gözlerini imayla kısıldı.

"Ne?"

---

* *Didem Madak*

"Toraksın olduğu bu bölümden bahsediyorum, kelebek." Gözleri kızın gövdesine indi. Arsızca gülüyordu. "Kalp de burada yer alır tabii. Ancak toraksın ön duvarında, üst ve altta 2-4. kostalarla sternum ve lateralde ön aksiller çizgi arasında da bir organ yer alır. Yuvarlak bir kabartıdır. Ve ben kalbine dokunurken kesinlikle oraya da dokunacağım demektir."

Hare'nin kaşları çatıldı. "Bana hava mı atıyorsunuz, doktor bey? Hiçbir şey anlamadım."

"Sadece kibar olmaya çalışıyorum."

Engin'in sırıtmasıyla Hare gözlerini kıstı. Kalbini düşündü ve elini kaldırıp kalbine dokundu. Aynı anda neresine dokunduğunu anladı ve gözleri kocaman açıldı. "Ah tamam! Yuvarlak kabartı derken... Şimdi anladım!"

"Dokunmamı istiyorsan benim için sorun değil."

"Başka kadınların o bölgelerine pek çok kez dokundun, değil mi? Ah doğru ya, mesleğin tam da oralarla ilgili." Şüphesiz mesleği dışında da o bölgeyle ilgili deneyimleri olmuştu. Hare bunu bilmek istemiyordu, şimdi bile öfkeyle dolmuştu.

"Hastalarımı kıskandığını söyleme sakın."

"Püff!"

"Çok kıskandıysan seni de muayene edebilirim." Genç adam meydan okuyan bakışlarıyla Hare'yi kolayca oyununa alet etti.

Hare de şüphesiz bundan zevk alıyordu. Doktor bey onu muayene edecekse seve seve... Ancak bir sorun vardı. "Stetoskobun yanında değil ama... Kalp muayenesinin ilk kuralı kalbi dinlemek değil mi?"

"Eminim kalp atışlarını bu halde de duyabilirim. Sadece yeterince yakın olmam gerekiyor."

Engin iyice eğlenirken Hare onu ciddiyetle dinliyordu.

"Gerçekten mi? Çıplak kulakla kalp atışını duyabilir misin?"

"Arada başka engeller yoksa ve dediğim gibi yeterince yakınsam. Odama çıkıp denemeye ne dersin, güzelim?" Engin kahkaha atmamak için kendine zorlukla hâkim oluyordu.

"Engel mi? Yani kıyafet gibi mi?" Genç kız yine şaşkına dönüp gözlerini kocaman açtı ama neyse ki sonunda kavradı.

Yapmacık bir kızgınlıkla Engin'in o sert göğsünü dürttü. "Benimle eğleniyor musunuz, doktor bey?"

Engin enfes bir gülüşle Hare'yi kuşattı. "Evet dersem yine bir ayrılık konuşması yapacak mısın?"

Hare kahkaha attı. İlk ayrılık sebepleri Engin'in onu eğlence olarak gördüğünü itiraf etmesiydi. O zamanlar bu fikir karşısında çok kırılmış olsa da, şimdi buna takılmıyordu. Şimdi ikisi de âşıktı. Bu ilişkinin her yeri aşkla doluydu. Eğlenceli olması da bu yüzden kırıcı değil, müthişti.

"Evet demezsen ayrılık konuşması yapmaya hazırlanıyorum aslında."

Engin'in dudaklarından keyifli bir nefes çıktı. Sesi ise buna kıyasla daha ciddiydi. "Bir daha asla ayrılık konuşması yapma," dedi sakince.

Hare gözlerini kaldırdı. "Sen de," diye fısıldadı. "Lütfen... Ne olursa olsun..."

Genç adam cevabını onu kollarıyla daha sıkı sararak verdi. Aynı anda yavaşça alnından öptü. Saçlarını ve yüzünü okşadı. Hare'nin mavi gözlerine ilişen yeşil gözlerini orada tuttu, bakışları birbirine kenetli kaldı. Aralarındaki en uzun bakışma bile olabilirdi. İkisi de tebessüm ediyor ve mavi ile yeşili amansızca yarıştırıyorlardı. Hare tam da bu anda bir *seni seviyorum* itirafı daha duyacağını sandı ama beklediği olmadı. Olmasına da gerek yoktu. Uzun süredir Engin'in göğsünde olan eli onun kalp atışlarıyla, sanki asırlardır gözlerinde olan gözleri bakışlarıyla, onu saran bedeni sıcaklığıyla aşkını zaten apaçık göstermişti.

Yine de kendisi söyleme isteğini bastıramadı. "Seni seviyorum," dedi mutlulukla.

Engin gülümsedi. Hare başını olduğu yere yeniden yasladı ve gözlerini kapattı. Serin gecede, sevdiği adamın kollarında uykuya daldı.

Genç adam bir saat kadar daha orada kalmaya, Hare'yi göğsünde tutmaya devam etti. Kızın daldığını biliyordu ve bu halde kitap okumak harikaydı ama dikkatini verebildiği en son şey kitapta yazan şeylerdi. Hare'nin saçlarını okşayıp kendi kendine sırıttı. Bu kızı seviyordu ve buna kendisi bile inanamıyordu.

Hare sevilecek biri olmadığı için değildi şaşkınlığı... Aksine kendisinin bu kadar yoğun duygularla bir kadını sevebileceğini sanmamasıydı. Hare'ye kadar... Dikbaşlı, geveze, sarışın kelebeğe kadar...

Uyandığında gözlerini bile açmadan önce dudakları kıvrıldı. Onu karşılayan şey ışıktan önce kokuydu. Engin'in kokusu... Göğsüne her yattığında, ona her sarıldığında ve yakınlarında olduğunda Hare onu soluyordu. Şimdi olduğu gibi...

Bilinci yavaş yavaş yerine gelirken büyük bir nefes daha çekti içine. Sonra gözlerini açtı. Odada bir tuhaflık vardı. İyice ayılmaya çalışırken farklı bir yerde olduğunu anladı. Elbette! Engin'in odasındaydı.

Hızla diğer tarafa döndü ama yatak boştu. Yüzünü onun yastığına gömüp gülümsedi. Engin gece onu buraya taşımıştı demek. Hare mutlulukla iç çekip hâlâ tam olarak canlanmamış güne baktı. Sevdiği adam sabah sporu için yine erkenden uyanıp bahçeye çıkmıştı. Kendisinin de artık kalkması gerekiyordu ama birazcık daha zamanı vardı. Hem Engin geç kaldığı için ona bir şey demezdi. Diğerlerinin uyanmasına da en azından bir iki saat daha vardı.

Gerinip esnerken odanın kapısı açıldı. Genç kız biraz korkarak irkildi. Karşısında Engin'i görünce de tüm korkularının yerini kocaman bir heyecan aldı. Sevdiği adam yine soluk soluğaydı. Yine tişörtü terden ıslanmış, yeşil gözleri aydınlık bir orman gibi can alıcı bir renge bürünmüştü. Daima tıraşlı olan yüzündeki birkaç günlük sakalıyla, karmakarışık saçlarıyla, sert hatlı çehresiyle o her zamanki titizlikten uzaktı. Kasları kollarını davetkâr bir şekilde kuşatmış, tişörtü göğsüne yapışmıştı. Michelangelo, Engin'i görseydi, Davut Heykeli yerine onun heykelini yontardı. İfadesi yine sert ve duygusuzdu ama hep olduğu gibi çok yakışıklıydı. Hare için dünyanın durma sebebiydi.

"Günaydın," dediğinde kızın dünyası yeniden dönmeye başladı.

"Günaydın," dedi büyük bir gülüşle.

Engin kapıyı kapattıktan sonra hızla tişörtünü çıkardı ve buruşturup göğsünü sildi. Ardından yere atıp doğrudan Hare'ye yaklaştı. Kızın tam önünde ayakta durdu. Çenesini tutup kaldırdı ve onu sakince öptü. Genç kız kollarını sevdiği adamın boynuna dolarken güne bu şekilde başlamaktan, ömrünün kalanında da çok ama çok hoşlanacağını anladı.

"Benim tatlı kelebeğim," diye fısıldadı genç adam.

Hare aralarındaki yakınlığa rağmen kızardı. Ondan böyle sözler duymak mucizeydi. Söyleyecek bir şey aradı ama sadece gülümseyebildi. Sanki aklı onu terk etmiş, tatlı bir sersemlikle kuşanmıştı.

Gözlerini sevdiği adama sabitledi ve onun bakışlarının derinliğinde zerrelerine kadar yok olabileceğini anladı. Engin için zaman Hare oldu, Hare için mekân Engin'di. Kollarından önce birbirlerine dolanan kalpleri onları bulutlardan bir kulenin en tepesine çıkardı. Dönmek söz konusu bile değildi.

Engin sevdiği kadının elini, kalbini, ruhunu tuttu ve alıp kendine kattı. Bundan sonra onu asla bırakmayacağını kendine, Hare'ye, tüm evrene kanıtladı. Ondan her şeyi aldı, ona her şeyini verdi.

Hare için de bu aşk, yirmi iki yıl boyunca olduğu gibi bundan sonraki tüm geleceğinde de değişmez başrol olacağını apaçık ilan etti. Artık bütünüyle tamamlanmıştı aşkı. Kalbi mutlulukla dolup taşarken, ruhu da hafiflemiş, bedeni kuş gibi havalanmış, sanki etten ve kemikten değil, sadece pamuklardan oluşan bir şeye dönüşmüştü.

Saçlarını Engin'in banyosunda kuruturken şarkı söyleyerek aynadaki aksine bakıyordu. Birkaç dakika sonra, tamamen kurumayan saçlarıyla duştan çıktı. Üzerinde Engin'in hiç kullanmadığı –çünkü o, beline havlu sarmayı tercih ediyordu– bornozla odaya girdi. Engin telefonla konuşuyordu. Bu saatte? Saat sekiz bile olmamıştı. Hare tıbbi terimlerle dolu konuşmayı dinlerken, Engin onu fark etti. Aynı anda kurduğu cümle yarım kaldı ve çapkınca gülmeye başladı. Hare kocaman bornozun içinde

kaybolmuştu. Sadece başı meydandaydı. Genç kız Engin'in neye sırıttığını anladığında dudaklarını bükerek gözlerini devirdi. Engin konuşmasını sonlandırıp ona yaklaştı ve tek koluyla beline sarılıp bornozu çekiştirdi. Eli tenine temas etmeden önce Hare genç adamı durdurabildi. Biraz daha kalma fikri onu da kışkırtsa da, artık şu büyülü anlardan çıkmalı, gerçek hayata dönmeli, mesela mutfağa gitmeliydi. Çaresizce odasına gideceğini fısıldadı. Temiz kıyafetleri oradaydı.

Bir sonraki karşılaşmaları kahvaltı masasındaydı. Nur Hanım'ın somurtmalarına rağmen Hare de onlarla birlikte kahvaltı yaptı. Engin'in sıcak ilgisi bile Hare'yi tam anlamıyla rahatlatamıyordu. Nur Hanım da ılımlı görünüyor, en azından laf vurmuyordu ama kadının hali Hare'ye fırtına öncesi sessizliği hatırlatıyordu.

Hare mutfaktaki işlerini bitirince toz almak için salona geçti. Açık kapılardan Engin'in havuza girmeye hazırlandığını gördü. Tam ona seslenecekken genç adam profesyonel bir atlayışla havuza daldı ve neredeyse diğer ucunda göründü.

Hare'yi bahçeye açılan kapıların önünde görünce "Seni bekliyordum," dedi.

Hare şaşkındı. "Havuza mı gireceğim?"

"Neden olmasın?"

"Soğuk değil mi?"

"Aksine çok iyi."

"Ama işler..."

"İşleri umursayan mı var?"

Hare bu defa küçük adımlarla havuzun kenarına gidip fısıldayarak konuştu. "Annen?"

"Dert etme."

"O ederse?"

"Etmeyecek."

Engin'in son derece ikna edici olan sesiyle bir an düşündü. Aslında buraya geldiğinden beri o havuza atlamak istiyordu ama bu elbette mümkün olmamıştı. Şimdi sadece bir adım uzaktaydı. İkna olması çok kısa sürdü. Gülümsedi. "Mayomu çıkarayım o zaman."

Engin "Burada olacağım," der demez Hare içeriye koştu. Merdivenlere yöneldiği sırada Nur Hanım'la karşılaştı. Kadının havuz olayından haberdar olduğu açıktı. Hiçbir şey söylemedi ama bakışları yeterince ikaz ediciydi. Hare aldırmadı. Odasına gitti ve valizinin derinlerindeki mayosunu çıkarıp giyindi. Ardından iki tane havlu kapıp hızla aşağıya indi. Çok iyi bir yüzücü olduğunu gösterircesine şık bir hareketle suya atladı. Sevdiği adamla birlikte yüzmek, Hare'nin hayat karşısındaki mutluluk skorlarına bir puan daha ekledi.

Dakikalar sonra, önce Hare ardından Engin sudan çıktı. Hare keyifle havluya sarınırken Engin onun bedenindeki o lekeyi gördü. Kalçasının hemen altında, sağ baldırının üstündeki doğum lekesini... Sabah sormaya pek fırsat bulamamıştı.

Eli hafifçe oraya dokundu ve usulca kızın kulağına fısıldadı. "Demek kelebek burada."

Hare gözlerini kocaman açtı. Lekeyi tamamen unutmuştu. Onu ikizinden ayıran şey, kelebeğe benzeyen –Hare'ye göre kelebekle alakası yoktu– bu lekeydi. Engin'in şezlonguna, onun yanına oturmak istedi ama sevdiği adamın bedeni zaten orayı tamamen doldurduğu için pek sığamadı. Engin onu memnuniyetle kollarına, neredeyse kucağına aldı.

Hare ona iyice sokularak gülümsedi. "Kelebeğe hiç benzemiyor, değil mi?"

"İyimser düşünürsen benzer."

"Küçükken yaramazlık yaptığımda annem beni hep bu lekeyle korkuturdu. Dediğine göre, o kadar yaramazmışım ki, zavallı bir kelebeğin üstüne oturup onun pertini çıkarmışım. O leke de bir lanet gibi popomda belirmiş."

Genç adam sesli bir şekilde güldü. "Bu oldukça iyi bir hikâyeymiş."

"Ah bir de bana sor! Her yaramazlık yaptığımda diğer kalçamda da hamam böceği lekesinin çıkacağından korkardım."

Engin sırıtarak "Sen tescilli bir kelebeksin," dedi.

"Neyse ki lekem kelebeğe benziyor. Ya kurbağaya benzeseydi... Tescilli kurbağa mı olurdum?" Kendi sözleriyle kendisi kahkaha attı.

"Ne olursan ol, yine benim olurdun."

Hare bu sözler karşısında iç çekti ve kızardı. Engin ona böyle bakınca, onunla böyle konuşunca, annesine rağmen ona bunları yaşatınca, bütün dertleri nasıl da yok oluyordu. Hayatın güzel olduğuna inanıyor ve bundan sonra işlerin yolunda gideceğine dair ümitleniyordu. Engin onu sevmekle, sadece yıllardır süren hayalini gerçekleştirmemiş, Hare'ye adeta yepyeni bir hayat da vermişti. Sorumsuz abisinin, borçların, ödenmemiş kiraların, hırsızlığın, kaçışların olmadığı, ham maddesi düşler olan muhteşem bir hayat... Bunu kaybederse toparlayamayacağını biliyordu.

"Yeni bir yarışa var mısın?" derken tüm duygusal kaygılarından arındı. Havuzdaki bütün yarışları Engin kazanmıştı. Hare koşarken yaptığı gibi burada hile yapamamıştı.

"Bence güzelim, sana yeni bir yenilgi yaşatmak yerine, bir diğer planıma geçeyim."

Kızın mavi gözleri parladı. "Ne planı?"

"Bugün seninle dışarı çıkmak istiyorum. Gece yarısına kadar birlikte olalım."

Hare heveslendi ancak bir anda surat astı. "Kudret Dedem ne olacak? Ben neysem de, senin evde bulunmaman sorun olmaz mı?"

"İdare ederler."

"O halde hemen hazırlanayım." Ayağa fırlamıştı bile...

Antalya'da ilk olarak bir doktora gittiler. Engin uzmanlığı olmadığı için Hare'nin titreyen ellerine kesin bir teşhis koyamamış, ancak bunu ihmal de etmemişti. Hare İstanbul'da bir kere doktora göründüğünü söylemiş olsa da, Engin bizzat görerek içini rahatlatmak istediğinden onu şehirdeki bir arkadaşına muayene ettirdi. Sebebinin geçmişten gelen psikolojik bir travma olduğuna dair hemfikir olmak dışında neyse ki daha önemli bir bulguya rastlamamışlardı.

Hastaneden sonra birlikte deniz manzaralı harika bir yerde yemek yediler. Ardından sahilde el ele yürüdüler. Engin ona

hayatını anlattı. Pek fazla sürprizli olmayan, başarıya ve çalışmaya adanmış düzenli bir hayatı olduğunu zaten tahmin eden genç kız yanılmadığını gördü. Dinçerler Ailesi'nde birçok doktor, cerrah ve akademisyen vardı. Engin, büyükbabasından sonra kardeşi Ercüment'ten, onun İngiliz eşinden, küçük yeğeninden bahsetti. Hare onu zevkle dinledi ve onun sevdiği herkesi sevdiğini fark etti. Kendisi de ona hayatını anlattı. Abisinden bahsetti ama Sare'den konuşacak cesareti henüz yoktu. Onu evde sakladığını söylemesi gerekirdi ki bu son derece olumsuz karşılanabilirdi. Bunun yerine İstanbul'daki en yakın arkadaşlarından bahsetti. Onlarla uzun zamandır görüşmediğini anlattı ve Engin'e de en yakın arkadaşlarını sordu. Engin, tıp fakültesinde tanıştığı birçok arkadaşıyla hâlâ görüştüğünü ama içlerinden ikisiyle sık sık birlikte olduğunu söyledi. Mehmet genel cerrahtı, Ural ise estetik cerrah... Hare, Ural'la daha çok ilgilendi, çünkü yaptığı operasyonları merak ediyordu.

"Ah, Ural Bey'le tanıştırır mısın beni? Ona neremin yamuk olduğunu sormak isterim."

Engin aniden, inanılmaz bir biçimde hiddetle yanıt verdi. "Asla!" Hare şaşırıp bakışlarıyla neden diye sorarken Engin gözlerini düşmanca kıstı. "O adi tam bir kadın avcısıdır! Sana bakmasına bile izin veremem."

Kız keyifle gülümsedi. "Ama neticede bir hekim."

"Boş versene! Senin ona ihtiyacın yok. Her şeyin mükemmel."

Sözlerine sertçe başlamış olsa da sonunda Hare'yi mutlulukla gülümsetmişti.

"Ne yani, arkadaşlarınla hiç tanışamayacak mıyım?"

"Sana asılmayacak olanlar ve Tuna, Tekin gibi evli, çoluklu, aileleriyle epey ilgili olanlarla tanışabilirsin ancak."

"Hmm... Onlar da mı doktor?"

Engin olumsuz anlamda başını salladı. "İkisi de iş adamı."

"Ya... Nasıl tanıştınız peki?"

"Liseden arkadaşlarım."

"Demek onlar evlenip çoluk çocuğa karıştılar ama sen bekâr kaldın. Ne şanslıyım be!"

Engin hafifçe sırıttı. "Ben daha şanslıyım."

Hare'nin kafasında delice sorular dönüyordu. Mesela bunlardan biri, *Sen de evlenip çoluk çocuğa karışmak istemez misin?* sorusuydu ama bunu sormaya utanıyordu. Engin'in gözünde evlilik delisi bir kadın olmak ve onu bir şeylere mecbur bırakacağı izlenimi vermek istemiyordu. Engin'in aşkına güveni tamdı. Onunla şimdi, şu an yaşadığı mutluluğu düşünmek Hare'ye yetiyordu.

Bütün gün birlikte zaman geçirdiler ve Hare bir an bile sıkılmadı. Engin'in de sıkılmadığına ikna oldu. Çünkü ilişkileri kadar konuşmaları da olaylı, çatışmalı, fikir ayrılıklarıyla dolu ve tamamen uyumsuzdu. Buna rağmen birbirini bütünüyle tamamlayan konuşmalar da yine bu uyumsuzluktan çıkıyordu. Engin akıl ve mantığıyla rasyonel bir yaklaşımla görüşlerini izah ederken, Hare için her şey anlık ve duygusaldı. En son plajdaki şezlongların düzeni hakkında konuşurlarken Hare bir an düşünmüş ve bu saçma sapan konudan bile nasıl böylesine keyif alabildiğine şaşırmıştı.

Gece yarısına doğru eve döndüklerinde Nur Hanım memnuniyetsiz bakışlarıyla onları karşıladı. Hare istediği bir şey olup olmadığını sordu ama kadın somurtmaya devam edip yanıt vermeye bile tenezzül etmedi.

Hare odasına gider gitmez Engin annesine dönüp, hiçbir şey hakkında endişelenmemesi gerektiğini söyledi. Nur Hanım sadece endişelenmiyor, ayrıca Hare'yi de kıskanıyordu. Annesiyle ilişkisi hiçbir zaman yoğun bir samimiyet üstüne kurulmamıştı ama Engin annesine daima büyük bir saygı beslemişti. Her ne kadar Baharlıkoy'u sevmiyor ve burada kayda değer hiçbir şey bulamıyor olsa da, Engin onun en azından Antalya'ya gitmekten, orada pahalı ve şık bir restoranda yemek yemekten hoşlanacağını biliyordu. En kısa zamanda annesini de bir yemeğe çıkaracaktı.

"Her şey seni çok sevdiğim ve hayatın hakkında endişelendiğim için," dedi Nur Hanım oğluna gülümseyerek.

Engin ciddiyetle başını salladı. "Seni anlıyorum ancak hayatım hakkında en iyi kararı vereceğime dair şüphen olmasını da istemiyorum."

Annesi yeni itirazlar sıralamaya hazırlanırken Engin yorgun olduğunu söylemekle yetindi. Aslında yorgun değil, sabırsızdı. Hare'yi kollarına almak, düşünebildiği tek şeydi.

Ertesi gün Hare, gün doğduktan sonra uyandı. Dün epey yorucu geçmişti. Buna rağmen, kendisi derin uykudayken Engin yine spordaydı. Gülümseyen genç kız hızlı bir duşun ardından mutfağa indi. Tam saatinde işlerin başında olmak istiyordu. Nur Hanım dün fırsat bulamamış olsa bile, bugün geciken her şeyi sorun edebilirdi.

Genç kız huzur içinde kahvaltı hazırlarken evde yankılanan sesler duydu. Engin yukarı çıkmış olmalıydı. Nur Hanım da birkaç dakikaya kadar mutfakta belirecekti. Kadın sosyetik bir asilzade olsa da öğlene kadar uyumuyordu.

Nihayet masayı hazırlaması bitince insanları beklemeye başladı. İlk gelen Engin oldu ve açılışı da Hare'yi sımsıkı öperek yaptı. Annesi gelene kadar da onu bırakmadı. Ne zaman ki Nur Hanım içeriye girdi, ancak o zaman sevdiği kızı özgürlüğüne kavuşturup rahatça sandalyesine oturdu. Fakat annesinin ayakta durmaya devam ettiğini ve Hare'yi kötü kötü incelemeye başladığını fark etti.

Genç adam doğrudan "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Kadın ağır ağır oğluna döndü. "Bir sorun var, oğlum! Büyük, çok büyük bir sorun var!"

Engin kaşlarını çatıp ne olduğunu sorarken Hare de işini bırakıp onlara döndü.

"Bu kız!" dedi Nur Hanım nefretle bağırarak. "Bu kızın ne yaptığını biliyor musun? Ah! Nereden bileceksin ki? Hepimizi uyuttu. Ama ne demiştim? Sana onun masum olmadığını kanıtlayacağımı söylemiştim, değil mi?"

"Sen ne saçmalıyorsun?" Engin adeta gürleyerek yerinden kalktı.

Hare hâlâ şok içindeydi.

Kadın kızgın bir şekilde hızlı hızlı solurken elindeki telefonu kaldırdı. "İşte kanıt! Bu kızın aşağılık bir hırsız olduğunun kanıtı."

Hare'nin nefesi kesildi. Nur Dinçerler barı soyduğunu mu öğrenmişti? Nasıl olur, imkân yoktu!

Engin annesinin elinden telefonu kapıp ekrandaki videoyu açarken, Hare de koşup ekrana baktı.

"Dün gece çekildi. Ben çektim!" dedi Nur Dinçerler.

Hare hiçbir şey anlamıyordu. Ekrana odaklandığında, loş bir aydınlık içindeki odayı tanıdı. Bu evin salonuydu. Sonra odanın içinde dolanan kişiyi gördü. Önce anlayamadı. Bir an sonra sarı saçları fark etti. Derken dolanan kişi kafasını kaldırıp yüzü alenen ortadayken odayı kurcalamaya başladı. Hare'nin gözleri ve ağzı kocaman açıldı.

"İşte bu sensin, aşağılık hırsız!" Nur Hanım acımasızca Hare'yi hedef almıştı. "Salona bıraktığım mücevher çantamı hatırlıyorsun, değil mi? Elbette hatırlıyorsun! Onu sen çaldın! Sonra kime verdin ya da nereye sakladın bilmiyorum ama seni gördüm! Bir de hâlâ utanmadan bu eve gelip, bir fahişe gibi davranmaya devam mı ediyorsun?"

Hare duyduklarının ve gördüklerinin şokuyla sonunda kafasını kaldırdı, aynı anda yanağına sert bir tokat indi. Nur Hanım'ın darbesiyle saçları savruldu ve gözlerinden hızla yaşlar inmeye başladı. Zihni karanlık, duyguları karanlık, düşünceleri kapkaranlıktı! Anlayamıyordu... Dün gece salona bile girmemişti ki! Ama ekrandaki oydu! Sonra birdenbire karanlık perde kalktı, her şey açığa çıktı. Gerçek öylesine keskin bir şekilde onu sarstı ki, yanağındaki acı bile yok olup gitti.

Eliyle ağzını kapatırken kollarından sertçe kavrandığını fark etti. Engin onun üzerine eğilip, koyu yeşil gözlerindeki nefret ateşi ve ölümcül bir ses tonuyla "Sen... Sen ne yaptın?" diye tısladı.

"Ben..."

"Bana yapmadığını söyle! Bu kahrolası şeyin bir yanlış anlaşılma, bir oyun olduğunu söyle!" Engin de apaçık bir şekilde ekrandaki kişinin Hare olduğunu biliyordu ama gördüklerine

rağmen buna inanamıyordu. Akıl dışı olduğunu bilse de, Hare'den o itirafı almadıkça bu lanet olası şeye inanmayı reddediyordu. "Çantayı alıp kaçanın sen olmadığını söyle!"

Hare'nin mavi gözleri titreşti ve aynı anda ardı ardına yaşlar inmeye başladı. Saniyeler sonra, kısık ve cılız sesiyle fısıldadı. "Benim o... Ben... Ben yaptım..."

On Sekizinci Bölüm

Sare gözlerini kocaman açarak bir abisine, bir de Doğu'ya baktı. Aynı anda usulca fısıldadı. "Siz... Birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Benim paramı çaldı!" diyen Doğu öfkeyle kollarını göğsünde buluşturdu.

Oğuz yanıt vermek yerine panikle bahçe kapısına yöneldi, derhal kaçmalıydı. Belli ki tuzağa düşmüştü. Sare'yi bile sormadan sadece kendini kurtarma derdindeydi. Tam kapıya ulaşmıştı ki, Doğu bir kale gibi karşısında durdu.

Oğuz hışımla geri çekildi ve kız kardeşine döndü. "Senin burada, bu adamla ne işin var?" Nihayet sormak aklına gelmişti. "Bana tuzak mı kurdunuz?"

Doğu da sorular içindeydi ama en çok sorusu olan Sare'ydi. "Ablam bu adamın barını soydu!"

"Ne? Nasıl? Senin ne işin var lan o zaman burada?"

Oğuz'un cümleleri Doğu'yu ateşledi. Tek hamlede ve tek eliyle adamın yakasını kavrayıp büktü, onu nefessiz bıraktı. "Demek kızların abisi sensin!"

Adam nefes almaya çalışırken bir yandan yalvarmaya başladı. "Lütfen Doğu Bey, bırakın beni. Ben zaten her şeyi sizin paranızı ödemek için yaptırdım."

"Ulan şerefsiz! Bana olan borcunu benim paramı çalarak mı ödeyecektin? Nerede lan o zaman paralar?"

Oğuz ıkınıp bir şeyler gevelerken Sare araya girdi. "Çaldığımız parayı ne yaptın peki?"

Genç kız sakince sormuş olsa da, Doğu'nun artık sakinlikle uzaktan yakından alakası yoktu. Oğuz'u sertçe sarsıp, dişlerinin arasından öfkeyle hırladı. "Bu kızların aldığı parayı ne yaptın dedim!"

"Ba-bakın Doğu Bey... Paranız..."

Sare de nefret dolu sesiyle aynı şeyi sordu. "Evet, ne yaptın abi?"

Oğuz kafasını çevirmeye çalışırken Sare'ye kızgınca bakmayı planlıyordu ama Doğu onu bırakmadı. Bakışlarıyla sorusunu yineledi. Bu defa Oğuz'un yanıt vermemesi mümkün değildi, çünkü Doğu sadece gözlerindeki o öfkeyle bile onu öldürebilirdi.

Oğuz sonunda "Parayı başkasına vermem gerekti," diye fısıldadı.

Sare nefretle atıldı. "Ah, dur tahmin edeyim! Rus kadınlarına yedirdin, değil mi?"

"Demek çaldığın paraları kadınlarla harcıyorsun!" Doğu keskin bir tonda, öfke içinde devam etti. "Kız kardeşlerin üç beş kuruşa muhtaç yaşarken, sen hem onlara hırsızlık yaptırıp hem de paraları Ruslarla yiyorsun! Kendine adam mı diyorsun lan sen?"

Oğuz "Sana ne!" deme gafletini gösterdi. Aynı anda yüzüne aldığı yumrukla konuşmaya devam edemedi. Geriye sendeleyip yere düştü. Doğu durmayacağını göstererek onu yerden kaldırdı ve aynı yere bir tane daha geçirdi. Boyu daha uzun ve bedeni daha iri yarı olduğu için, Oğuz'u istediği gibi evire çevire dövebiliyordu.

Sare birkaç yumruğa sessiz kaldı, çünkü abisinin bu kadarını hak ettiğini biliyordu. Ancak abisi kan tükürmeye başlayınca, Doğu'nun koluna yapışıp "Lütfen dur artık!" diye inledi.

Genç adam döndü ve hiddetle bağırdı. "Sen karışma!"

Sare neye uğradığını şaşırarak gözlerini kocaman açtı. Doğu'dan böylesine bir tepki beklemiyordu. Aralarının düzeldiğini sanırken, Doğu resmen ilk günlerdeki o mağara adamına dönmüştü. Elbette dönerdi... Bu ailedeki herkes ona büyük yanlışlar yapmıştı. Nasıl anlayışlı ve sakin kalabilirdi ki? Bunun farkına varmak genç kızı korkuttu. Aslında daha çok kalbini korkuttu. Doğu'nun ondan nefret etmesine dayanamazdı ama Oğuz'dan sonra bu artık kaçınılmazdı.

"Yapma... Yapma artık!" diye fısıldarken korksa da pes etmedi. Oğuz bayılmak üzereydi. Dudağı patlamış, kaşı yarılmış, sol gözü tamamen kapanmıştı. Burnu da kırılmış olabilirdi.

"Bir yeri kırılırsa hastaneye gitmesi gerekir. Onu hastaneye mi götüreceksin, Doğu?"

"Ne hastanesi!" diye gürledi Doğu. "Onu direkt öldüreceğim!"

Sare gibi Oğuz da dehşete düştü. Ellerini kaldırdı ve Doğu'yu durdurabilmeyi umut etti. Ağzını dolduran kan konuşmasına bile izin vermiyordu. Boğulmak üzereydi. Kanı tükürüp görebildiği tek gözünü korkuyla sonuna kadar açtı. "Paranı getireceğim! Yemin ederim. Eski borcu da yeni borcu da..."

"Getireceksin tabii! Tıpış tıpış getireceksin!"

"Ya-yarın..."

Doğu sonunda onu kabaca iterek bıraktı. Oğuz dengesini bulamayınca Sare koşarak onu tuttu.

"Telefonunu, cüzdanını, üstünde ne varsa hepsini hemen bana ver!"

Oğuz derhal üstünü taradı ve her şeyi korku içinde Doğu'ya teslim etti. Doğu birkaç saniye telefonu kurcaladıktan sonra Sare'ye baktı. "Onu odaya çıkar!"

Doğu'nun korkutucu emriyle başını sallayan genç kız, abisini merdivenlere yönlendirdi. Onları takip eden Doğu'nun ifadesi tam anlamıyla ölümcüldü. Oğuz'u Kemal ismiyle tanıyordu. Önce adamlarının yanında takılmaya başlamış, sonra

işe ihtiyacı olduğunu söylemişti. Üç çocuğu ve sakat bir karısı vardı. Doğu ona acıdığını hatırlıyordu. Oto galerisine gelip gitmesine izin vermişti. Birkaç hafta sonra da galeriyi soyup kaçmıştı. Doğu paranın üstünde durmamış, hatta ona acıdığı ve hikâyesine inandığı için peşine bile düşmemişti. Bu olaydan sonra, aşağılık adamın kız kardeşlerini kandırıp para istemesi ve büyük kız kardeşin barı soymaya mecbur oluşu Doğu'yu şimdi daha çok sinirlendiriyordu. Kim bilir bu herif daha ne suçlara karışmıştı!

"Karın nasıl? İyileşti mi?" diye sordu alaycı sesiyle.

Sare "Ne karısı?" diye fısıldadı. Merdivenleri çıkarken dönüp Doğu'ya baktı. Şaşkınlığı yüzüne saf bir ifade yerleştirmişti. "Abim evli değil ki..."

Doğu nefretle güldü. "Olmadığını biliyorum!"

"Niye soruyorsun o zaman?"

Doğu gözlerini açıp kapatarak sakinleşmeye çalıştı. Sare'ye bu kadar saf olmayı nasıl başardığını sormak istiyordu ama şu an bu kıza da güvenmiyordu. Pekâlâ, Sare saftı, masumdu, anlattıkları gerçekti ama böyle bir abinin böyle bir kız kardeşi olması onu şaşırtıyordu.

Sare abisini odaya getirince Doğu elini kaldırıp ikisini de tehdit etti. "Burada bekleyin! Hemen geliyorum!" Ellerini yıkaması gerekiyordu. O şerefsizin kanı yumruklarına bulaşmıştı. Çıkarken kapıyı üstlerine kilitlemeyi unutmadı.

"Abi, ne oluyor Allah aşkına! Sen Doğu'yu tanıyor musun? Gerçekten daha önceden parasını mı çaldın?"

Oğuz sırtüstü yatağa uzandı. "Böyle şansa tüküreyim!" diye fısıldadı Sare'yi duymayarak. Dizine sert bir darbe alınca nihayet kızgınca tepesinde dikilen kız kardeşine baktı.

"Sana diyorum, abi! Bir de karın olduğunu mu söyledin? Ya sen bu kadar yalanı nereden buluyorsun?"

Oğuz kolunun tersiyle yüzünü silmeye çalıştı. Bir gözü artık hiç açılmıyordu. Üstelik morarmıştı ve korkunç görünüyordu. Yine de Sare ondan korkmuyordu. Çünkü abisinin bu halini

daha önce de birkaç kez görmüştü. Küçükken annesiyle temizlikten geldikleri bir gün, Oğuz'u bahçede kanlar içinde yatarken bulmuşlardı. Hatta durumu o kadar kötüydü ki annesi ağlama krizine girmiş, Sare kendini başka bir odaya kilitlemişti. Hare ise onlar gelmeden önce korkudan evden kaçmıştı. Hatta Hare'nin ellerinin titremesi de bu olaydan sonra başlamıştı. Lise son sınıfta ve yirmili yaşlarının sonunda da benzer olaylar olmuştu. Oğuz'un aileye yaşattığı trajediler saymakla bitmezdi.

Geçmişten ötürü iyice kızan Sare nefretle odanın içinde dolanırken Oğuz lafa girdi. "Kızım, ben bu adamın galerisinde çalışmak için yalan söyledim, tamam mı?"

"Ah tabii ki söyledin... Sonra da onu soydun!"

"Ulan altı üstü otuz bin çaldım. O para bu herifin elinin kiri değil be!"

Sare nefretle güldü. "Otuz pavyonda dağıttın değil mi o paraları?"

Oğuz umursamazca yaralı olmayan kaşını kaldırdı. "Siz de mi Doğu Özkara'nın galerisini soydunuz? Ben bile sizden az çalmışım. Helal bacılarıma..."

Böyle bir şeyle övünmesi genç kızı daha da kızdırdı. Onun yüzünden ablası suça bulaşmıştı. Oğuz'dan nefret ediyordu. "Hare senin için çalıştığı barı soydu! Bar da Doğu'nun babasınınmış."

"Hay koyayım böyle işe! Gele gele en psikopatına denk geldik."

Sare bu fikre bir nebze katılıyordu ama Doğu'nun içindeki bambaşka adamdan da haberdardı. Şimdi her ne kadar abisinin dediği o psikopat olsa da...

"Parayı nasıl bulacaksın peki? Bir de getireceğim dedin!"

"Ne bileyim kızım ya!" Oğuz oturur pozisyona geçti. Ellerini alnına dayadı. Her yeri acıyordu. Doğu onu iyi benzetmişti ama arsızlıkta bir dünya markası olduğu ve çok kez sıkı dayaklar yediği için antrenmanlıydı. Parmak ucuyla şişmiş gözüne dokundu. Küçücük bir temas bile canını yakmıştı. "Hare nerede?"

"Çalışıyor." Sare, bu durumdan nasıl kurtulacaklarını düşünürken kayıtsızca yanıt vermişti.

"Nerede çalışıyor?"

"Bir villada."

"Villa!" Oğuz elini üç numara tıraşlı kafasına götürdü. Adam, kız kardeşleri gibi sarışın değildi. Açık kahverengi gözleri, kumral renkte saçları vardı. "Zengin bir yerde çalışıyor yani?"

Sare onun aslında ne kastettiğini hiç anlamadı. "Evet... Epey zenginler." Son kelimeyi söyleyince gözlerini yerden kaldırdı ve dişlerinin arasından nefretle tısladı. "Sakın! Sakın aklından bile geçirme!"

Oğuz omuz silkti. "Sen bilirsin, kızım. Bu herif ikimizi de öldürür, öldürmezse bile çürüyene kadar burada tutar. O da yetmez, Hare'yi de getirir ve ailemizin köküne kibrit suyunu döker."

"Doğu öyle biri değil!"

Oğuz hışımla ayağa fırladı. "Ne var lan sizin aranızda? Bana bak!"

"Bir şey yok! Olsaydı da seni hiç ilgilendirmezdi. Sen kimsin ki bana hesap soruyorsun ya?"

"Ben senin abinim!"

"Abimmiş! Şimdiye kadar neredeydin? Yıllardır Ruslarla, Moldovyalılarla, bütün milletlerden kadınlarla tüm paramızı yiyip, serserilik yaparken bir kere aklına geldik mi?"

Oğuz ensesini kavradı. Cevap veremedi.

"Otuz yedi yaşındasın abi, otuz yedi! Kurulu düzenin yok, bir eşin yok, devamlı kaldığın bir yer yok... Aksine sürekli suç işleyip birilerinden kaçıyorsun! Hayatın bok gibi, bizi de kendinle beraber oraya çekiyorsun!"

Oğuz ofladı. "Ne yapayım, kızım? Yurt dışında iş ayarlamaya çalışıyorum. Bakarsın olur. Yine de kimsenin dırdırını çekemem, evlenemem ben öyle. Sabit bir yerde de kalamam. Ruhum kalıplara girmiyor. Özgür adamım ben."

"Ya bırak bu bohem, ıssız adam havalarını! İşe yaramazın tekiyim desene!"

"Bana bak!"

"Yok öyle artık! Hare her zaman senin ne mal olduğunu biliyordu ama ben... Ben saf gibi hep sana arka çıktım! Abimizdir

dedim, elimizden geleni yapmalıyız dedim ama artık ne halin varsa gör!"

"Valla kızım, ben halimi görürüm ama sen de görürsün. Hare de görür! Bu adam üçümüzü de öldürür, cesedimizi gömer ve hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam eder."

"Yapmaz öyle bir şey!"

"Yapmaz ha! Bana ne yaptığını görmedin mi?" Eliyle dağılmış yüzünü işaret etti. "Sen araya girmeseydin beni öldürecekti!"

"Haksız mı?"

"Kes artık! Şimdi bana Hare'nin çalıştığı yeri söyle!"

"Ne yapacaksın sen orada?"

Oğuz yerinden kalktı ve kız kardeşinin tam önünde durdu. Onun kollarını hafifçe kavradı. Açık olan sol gözünden yaşlar inmeye başladı. "Bak kardeşim, özür diliyorum senden de, ablandan da... Çok hatalar yaptım, affedin beni! Ne olursa olsun biz bir aileyiz. Ben sizi aramıyorum, sormuyorum, çünkü dediğin gibi bir baltaya sap olamadım. Sizi de kendimle sürüklemek istemedim. Şimdi işler değişti. Artık hiç olmadığı kadar kenetlenmemizin zamanı geldi. Yoksa bu felaketten kurtulamayız."

"Ne yapacaksın abi, ne planlıyorsun?"

"Ben değil, bi'tanem... Sen yapacaksın."

"Ne?"

"Hare'nin çalıştığı villayı soyman gerekiyor."

Sare neredeyse çığlık atacaktı. "Sen kafayı yemişsin!"

"Dinle beni! Bunu yapmaya mecburuz. Orada ne varsa alıp getirmeli ve bu adama borcumuzu ödemelisin ki bizi bıraksın. Yoksa dediğim gibi üçümüzü de öldürür. Bak onun galerisinin mahzeninde kaç adamın işini bitirdiğini ben biliyorum."

"Ya-yalan söylüyorsun!"

"Vallahi kızım ya! Şimdi bana odaklan. Sen o villayı hiç gördün mü?"

Sare şaşkınlıktan cevap veremedi ama abisi cevabını almıştı. "Evin her yerini biliyor olmalısın. Ben yapardım ama bu gözle hiçbir şey göremiyorum ki!"

"Abi saçmalıyorsun!"

"Kardeşim mecburuz diyorum! Bu kasabada parayı başka nasıl bulacağız? Banka mı soyacağız? Bak, Hare de o evde değil mi? Kimse seni tanımaz. Biri seni görürse uyurgezer taklidi yaparsın ya da su içmeye kalktığını söylersin. Seni Hare sanırlar."

"Hayır! Benim Hare olmadığımı hemen anlarlar. Biz birbirimize benzemiyoruz bile! Hare çok daha güzel."

"Kızım, kendine gel. Siz ikizsiniz. Ben bile sizi karıştırıyorum."

Sare'nin beyninde binlerce şey dolanıyordu. Planın saçmalığı dışında, Hare'yle birbirlerine tıpatıp benzemediklerini de düşünüyordu. Zaten Hare de öyle düşünürdü. Bu yüzden o evde kaldıklarında dışarı bile çıkamamıştı. Çünkü biri görürse Hare olmadığını anlardı.

"Sare... Kardeşim... Bunu yapmalısın! Hem de bu gece! O eve gir. Para kasası falan vardır ya da değerli bir şeyler... Ne bulursan getir ki buradan kurtulabilelim. Hare'yi de ortak et hatta. O bütün paradan zaten haberdardır. Yardım ederse daha kolay biter. Çok kolay hem de... Bu mükemmel bir plan!"

Sare, ablasını bu işe karıştırmak yerine kendini bir uçurumdan atar, atlarken Oğuz'u da peşinden sürüklerdi. Hare hiçbir şey bilmeyecekti. Yeterince bedel ödemişti.

"Ne diyorsun, kardeşim? Bak yapamazsak, bırak seni, beni, Hare'yi, bu adam tüm sevdiklerimizi bulup hepsine zarar verir. Öyle bir manyak diyorum sana!"

Sare, Doğu'nun Bahadır Dede'nin ailesine de zarar vereceğini söylediği anları hatırladı. Kalbinde dolanan kaygılar onu öldürmek üzereydi. Abisi, Doğu'yu ondan daha iyi tanıyor olabilir miydi? Doğu hakkında çok kesin konuşuyordu.

"O evde bir şey bulamayabilirim!" dedi abisini vazgeçirmeye çalışarak.

"Kim var? Kadınlar var mı?"

"Bir kadın var..."

"Tamam işte! Aile zenginse illaki kadının altınları falan vardır. Zaten şu boktan kasabaya baksana, kızım. Kredi kartının geçtiği kaç yer vardır ki? Adamlar nakitle dolaşıyordur. Evde kasa bile vardır. Hare kesin şifresini biliyordur."

"Doğu çalıntı parayı almaz!"

"O zaman bir yalan sallarım. Orası önemli değil. Bunu yapmalıyız."

Oğuz ikna etmek amacıyla kardeşini sarstı. Aynı anda kilit sesi duydular ve birbirlerinden koptular. Doğu kapıyı açıp içeri girerken gözlerini doğrudan adama dikti.

"Dediğim gibi," diyen Oğuz hemen lafa girdi. "Paranı getireceğim. Hem de bu akşam."

"Nereden bulacaksın bir gecede?"

"Sare'yle birlikte bir çözüm bulduk."

Doğu şüpheyle kıza döndü. "Ne çözümü bu?"

Sare elini saçlarına geçirdi. Derin bir nefes bırakıp gözlerini Doğu'dan çekti. Aynı anda Oğuz'un bakışlarıyla karşılaştı. Abisi Doğu'ya göstermeden hafifçe başını salladı. Sare hâlâ abisine itiraz eden bakışlar atıyordu. Bu boğucu kararsızlık yüzünden ölmek üzereydi. Kimin tarafında olması gerektiğini bilmiyordu. Kalbi Doğu'ya dönmüştü, aklı abisindeydi!

Sessizlik uzadığında Doğu daha da sinirlenip yeniden Oğuz'a döndü. "Yine ne çeviriyorsun lan? Bence paraya gerek yok, belki de sadece seni bu evin bahçesine gömmeliyim!"

Oğuz korkuyla aniden "Tefeciden alacağım!" diye yalan söyledi.

Doğu tek kaşını kaldırdı. Bu fikir işine gelirdi. Oğuz'u sahiden öldürmek istiyordu ama bunu yapamazdı. Hem bir katil olmadığı için, hem de Sare için... Öte yandan Oğuz'un tefeci gibi tehlikeli tiplere borçlanmasıyla gerçek bir intikam almış olabilirdi. Onun hakkından bu tip adamlar iyi gelirdi. Kendisi epey kibar davranmıştı. Sadece kaşını biraz yarmış, gözünü patlatmıştı.

"Kim bu tefeci?" diye sordu bir an sonra.

"Kasabadaki zengin adamlardan biri. Ama bir sorun var. Ben görüşemem. Sare gidip alacak parayı."

"Olmaz!" Doğu hemen müdahale etti. "Senin borcun bu... Kız kardeşinin değil!"

"Bu halimle bana borç verirler mi sence? Yüzüm gözüm yara içinde. Adamlar bana güvenmez!"

"Ulan, sağlam yüzle çok güvenilir bir tipin var sanki!"

"Her neyse... Sare gider, parayı benim adıma alır."

Doğu kıza fikrini bile sormadı. "Olmaz dedim!"

Sare sonunda atıldı. Başka çaresi olmadığını kavradığında yalana devam etti. "En azından deneyeyim."

"Parayı senin değil, abinin getirmesini istiyorum."

Oğuz araya girdi. "Adamlar beni zaten tanıyor. İsmimi söylerse, istediği parayı Sare'ye verirler. Başka bir yol bilmiyoruz, tamam mı? O zaman hep birlikte burada yaşarız artık!"

Doğu alayla güldü. "Yaşayacağına eminsin yani!"

"Doğu, lütfen! Borcu ödeyeceğiz ve konu kapanacak," diyen Sare genç adama dolu gözleriyle baktı. Çaresizdi. Hırsızlık yapacağını söyleseydi Doğu kabul etmezdi. Abisi iyi bir yol bulmuştu. Sare'nin hızlıca eve girip, bulduğu parayı alması yeterliydi. İstediği kadar parayı bulamazsa, adamların az verdiklerini ya da hiç vermediklerini söylerdi. Yapmak zorundaydı. Çünkü Doğu, abisini gerçekten öldürecek kadar öfkeliydi. Sare şu an abisinden nefret ediyordu ama onun cinayete kurban gitmesini, Doğu'nun bunu yapmasını istemiyordu. Çünkü Doğu'nun bir katil olmadığına dair inancı, Doğu her konuştuğunda gittikçe azalıyordu. Öfkesiyle her şeyi yapabilecek biri gibi görünüyordu. Birkaç gündür Sare'yi koruyan, özgür bırakan o tatlı adamın korkunç bir katile döneceğini görmektense her yeri soyar, her türlü hırsızlığı yapardı. Doğu'ya âşıkken onun böyle bir adam olduğunu bilmek ve görmek onu kahrediyordu.

"Doğu! İzin ver paranı getirelim," diye inledi bir kez daha.

Doğu kızın kolunu kavradığı gibi onu çekip dışarı çıkardı. Oğuz'un üstüne kapıyı kilitledi. Koridorda Sare'yi duvara yapıştırdı. Üzerine eğilip kızgınca "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye tısladı. "Bu saçmalık da ne?"

Sare korku içinde fısıldadı. "İzin ver paranı getireyim. Sonra da bizi, beni bırakırsın."

Doğu kızı o an bıraktı. "Demek gitmeyi bu kadar çok istiyorsun?"

Ah, bu da neydi? Doğu'nun sözlerindeki bu suçlar ton, bakışlarındaki bu kızgınlık... Oğuz'u paralarken böyle değildi.

Oradaki öfke katışıksız ve yalındı. Oysa şimdi... Sanki hayal kırıklığı vardı. Sare düşüncelerine engel oldu. Doğu'ya dair gelecek hayalleri kuramazdı. Yolları eninde sonunda ayrılacaktı. Abisine zarar verip ayrılırsa Sare kendini affedemezdi.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı gözyaşları içinde. "Oğuz'u bırakmanın tek yolu buysa yapmalıyım." Sare şimdi bir de Hare ile Oğuz arasında kalmıştı. Hare'nin çalıştığı yeri soyacaktı ama Oğuz'u kurtarmak için... Hare onu anlardı. Hem yakalanmayacaktı ve kimse zarar görmeyecekti. Kararlıydı.

Doğu sert göğsünden derin bir nefes aldı. "Tamam, o zaman!" dedi kaskatı sesiyle. "Yap! Paramı getir ve sonra defolup gidin!"

Sare'nin kolundan tuttu ve onu aşağıya götürdü. Sonra kızı kendi yatak odasına kilitledi.

Gece yarısına doğru gitmek için hazırlardı. Oğuz öncesinde yalandan bir görüşme yaparak tefeciden randevu almıştı. Dediğine göre, randevu gece yarısından sonraydı. Doğu adamı doğru dürüst dinlememişti bile. Aklı Sare'deydi. Onu böyle bir şeye bulaştırmak istemiyordu ama kızın gitmeye bu kadar çok meraklı olduğunu görünce kabul etmişti. Artık tüm bu saçmalıklardan kurtulmak istiyordu. Buraya gelirken tek istediği şey onları soymaya cüret edebilen o kızı bulup biraz korkutarak intikamını ve sonra da parayı almaktı ama işler epey karışmıştı. Sare'yi kaçırıp onun masumiyetiyle tüm planları altüst olduğunda işin aslını öğrenmişti. Kızların hikâyesinin arkasında şerefsiz bir abi vardı. Doğu o abiyi öylece bırakamazdı. Adam, önceden tanıdığı ve ona yanlış yapmış biri çıkınca da öfkesi alevlenmişti.

Doğu, Sare'nin ellerini bağlamamıştı ama abisinin ellerine kalın bir halat geçirmişti. Kızın tarif ettiği yerde aracını durduğunda saat gece yarısı ikiye geliyordu.

Ön koltukta oturan Sare inmek için hazırlandığında, Doğu hafifçe koluna dokunarak ona engel oldu. Kız tedirgin ifadesiyle dönünce Doğu yavaşça fısıldadı. "Dikkatli ol!"

Sare gülümsemeye çalışıp başını salladı.

"Ve parayı Oğuz'un istediğini, borcunu onun ödeyeceğini söylemeyi unutma! O şerefsizin kız kardeşi olduğunu da sakın söyleme!"

Oğuz arkada kıvranırken Sare gülümsedi. Bir an uzanıp Doğu'yu öpmek istedi. Doğu'nun tam olarak hangi kimliğinin gerçek olduğunu bilmiyordu. "Asla," dedi.

"Yarım saat içinde burada olmazsan seni almaya gelirim."

Sare'nin kalbi gümbürdedi. Neden bu kadar anlayışlı olmuştu ki? Tüm cesareti silinirken tek istediği Doğu'yla baş başa, sonsuza kadar burada kalmaktı.

Birkaç saniye sonra nihayet arabadan inebildi.

Rüzgâr sarı saçlarını savururken genç kız yola koyuldu. Doğu karanlığa karışana kadar onu izledi.

Dinçerler Yazlığı'nda bütün ışıklar kapalıydı. Herkes uyuyor olmalıydı. Sare de bundan cesaret alıp kolayca eve girdi. Bunu yapabilmesinin sebebi Hare'nin mutfak kapısını kilitlemediğini bilmekti. Mutfakta bir şey bulamayacağını anlayan genç kız doğrudan salona geçti. Salona daha önce hiç girmemişti ama kasanın burada olabileceğini düşünüyordu. En azından bir kere bakmalıydı. Hiçbir şey bulamazsa Nur Dinçerler'in odasına girecekti. Engin'in odasına girmeyi asla düşünmüyordu. Bundan deli gibi korkuyordu. Gelmişken Hare'yi görmeyi, ona uzun uzun sarılmayı ya da ondan özür dilemeyi çok istiyordu ama bunu aklına bile getirmemesi gerektiğini biliyordu

Umutsuzca salonun duvarlarını kontrol ederken kapıya döndüğünde gözüne bir ışık yansıdı. Tam karşıda duruyordu. Sare kaşlarını çatarak oraya yöneldi ve kanepenin üstünde siyah şişkin bir şey olduğunu gördü. Bu bir çantaydı. Usulca dokunduğunda çantadan hafif bir şıngırdama sesi geldi. Sare şok içinde kalmıştı! Ağzı açık çantanın içindekiler mücevherdi. Hem şok hem de korkuyla dolu olduğu için detaylı düşünmekten de uzaktı. Bu yüzden çantayı kaptığı gibi kucağına aldı. Koşarak salondan ayrılıp mutfağa yöneldiğinde minik bir tıkırtı duydu.

O an korkuyla olduğu yerde kalakaldı ama ses bir daha duyulmadı. Genç kız sessiz adımlarıyla açık bıraktığı mutfak kapısından çıkıp gitti.

Korkudan ölüyordu. Titreyen adımlarıyla zorlukla yola ulaştığında derin bir nefes bıraktı. Yaptıklarına inanamıyordu. Başarmıştı! Tam olarak ne kadarlık bir mücevher çaldığını bilmiyordu ama Doğu'ya olan borcu kapatacağına emindi.

Nihayet parlak ay ışığı altındaki arabayı gördüğünde daha hızlı koşmaya başladı. O an Doğu'nun da arabadan çıktığını gördü. Temkinli bir şekilde Oğuz'un oturduğu tarafta duruyordu.

"Hallettin mi?"

Sare rahat görünmeye çalışarak "Evet!" dedi.

Doğu aniden uzanıp Sare'nin solgun yüzüne dokundu. "Sorun yok, değil mi?"

Artık var! diye düşündü Sare. Doğu ona böyle dokununca dünyası tepetaklak oluyordu. Başını sallayıp çantayı uzattı. "İşte paran."

Doğu kaşlarını çattı. Kızın elindeki çantayı aldığı gibi içini açtı. Gördükleriyle ifadesi daha da katılaşırken Sare'ye iyice yaklaştı. "Bunlar da ne?" diye gürledi.

"Bo-borcun..."

Doğu bir eliyle çantayı tutarken diğer eliyle kızın kolunu kavrayıp sertçe kendine çekti. "Bunlar ne diyorum, Sare? Burada orijinal mücevherler var! Adamlar sana bunları mı verdi?"

"E-evet!"

"Tefeciler ne zamandır mücevher veriyor? Sakın yalan söyleme!"

Sare hiç planlamadığı detaylarla irkildi. "Ne bileyim ben... Bunları verdiler!"

Doğu dişlerini birbirine bastırdı. O kadar öfkeliydi ki, bir an küfretmemek için kendine zorlukla hâkim oldu. "Bana hemen doğruyu söyle!" Kız yanıt vermeyince onu şiddetle sarstı. "Bana doğruyu söyle dedim!"

Sare korkuyla titredi ve gerçeği söylemekten başka çaresi kalmadı. "Çaldım, tamam mı?" Sonra ağlamaya başladı "Al işte paranın hepsi burada. Bırak bizi!"

"Seni geri zekâlı! O abin olacak şerefsiz mi kandırdı seni?" Doğu bunu söyler söylemez hışımla arabaya döndü ama arabanın içi boştu! Oğuz içinde değildi. Genç adam nefretle derin bir nefes alıp sağı solu kontrol ederken birden o sesi işitti.

"Çantayı bana ver!"

Sesin geldiği tarafa döndü. Oğuz oradaydı... Birkaç adım uzağında. Bilekleri bağlı değildi ve kolunun altında Sare vardı! Sare'nin boğazında da küçük, ince bir bıçak...

Oğuz bıçağı titretirken yeniden bağırdı. "Çantayı bana ver!"

En az Sare kadar şaşkına dönen Doğu'nun ifadesine anbean devasa, yakıcı bir nefret oturdu. "Kız kardeşini mi öldüreceksin?" derken sesi cehennemin derinliklerinden geliyor gibiydi.

"En azından acı verici bir şekilde yaralayabilirim."

"A-abii... Ne yapıyorsun sen?"

"Özür dilerim, kardeşim. Sana zarar vermek istemiyorum. Tabii şu adam bana çantayı verirse!"

"Ya vermezsem!" diyen Doğu, tam bir şerefsiz olsa da Oğuz'un kız kardeşine zarar verebileceğine inanmıyordu. Blöf yapıyor olmalıydı.

"Ver dedim! Yoksa olacaklardan, bu kızın başına gelecekler-den sen sorumlu olursun! O mücevherler benim kurtuluşum!"

Sare hâlâ şok içindeydi. Duyduklarına inanamıyordu! Boğazına batan küçük ancak keskin bıçak yüzünden nefes bile alamıyordu. Abisinin bu kadarını yaptığını görmek onu kahrediyordu. Doğu'nun da mücevherleri verebileceğine ikna olamıyordu. Bir adam, yabancı bir adamı, kendi kız kardeşiyle tehdit ediyordu! O yabancı adam, o kız için neden bunca paradan vazgeçerdi ki? Doğu da yapmayacaktı! Sare bedenindeki acıdan çok kalbindeki acıyla ölmek üzereydi. Abisinin ne kadar çılgınlaşabileceğini ise tahmin edemiyordu.

"Sare'yi hemen bırak!" Doğu'nun sesini işitti. Keskin bir kırbaç gibi gecenin sessizliğini yarmıştı.

"Çantayı fırlat! Yemin ediyorum yaparım!"

Doğu şimdi umursamazca tek kaşını kaldırdı. "Yapacakla-rın neden umurumda olsun ki? O senin kız kardeşin!"

Oğuz'un cevabı alayla gülmek oldu. "Kız kardeşimle aranızda bir şey var. Sare'ye değer veriyorsun. Bu aptal da sana bayılıyor. Bence ikiniz de mutluluğu hak ediyorsunuz." Kötü bir kahkaha attı. "Umurumda da değil! Sadece parayı istiyorum. Orada en azından yarım milyon var!"

Sare abisinin ilk cümlelerine takılı kaldı. Gerçekten Doğu ona değer veriyordu muydu?

Doğu da orada kalmıştı. Sare ona bayılıyor muydu? Şimdi gözleri, Sare'nin masmavi, korku dolu gözlerindeydi. Kızın gözleri de ondaydı. Konuşmuyor olsalar da sanki kelimeler havada süzülüyordu. Doğu kararını çoktan vermişti zaten. Şeref yoksunu bir adam yüzünden, Sare'nin küçücük bir kesik almasına bile izin veremezdi. Çantayı dikkatli bir şekilde attı, çünkü Oğuz'un tek bir yanlış hareketi Sare'nin yaralanmasına neden olabilirdi.

Oğuz, kız kardeşine yere düşen çantayı almasını söyledi. Sare boğazındaki bıçakla birlikte hareket edip hafifçe eğildi ve çantayı aldı. Bir saniye sonra Oğuz kızın elinden mücevher dolu çantayı kaptı ve aynı hızla Sare'yi fırlattı. Kız dengesizce savrulup arabanın kaportasına çarpıp yere düştü. Oğuz süratle ormana doğru koşup karanlıkta kaybolurken, Doğu hiç düşünmeden Sare'nin yanında yere çöktü. Onu kollarına aldı, yüzünü okşadı ve endişe içinde "İyi misin?" diye sordu.

Sare'nin dolu gözlerinden yaşlar aktı. "A-abim kaçıyor!"

Doğu bir an için kafasını kaldırıp ormana baktı. Oğuz çoktan gözden kaybolmuştu. Genç adam onu bulacağını biliyordu. Onu bulacak ve elleriyle lime lime edecekti!

Ama şimdi değil... Şimdi yalnızca Sare vardı. Ağlayan ve durmadan özür dileyen kızı çekip sımsıkı göğsüne hapsetti.

On Dokuzuncu Bölüm

Hare ekranda ikizi Sare'yi gördüğünde gözlerine inanamamıştı. Öylesine büyük bir şok içine girmişti ki, Engin'in elindeki telefona bakakaldığı o an, hayatı boyunca yaşadığı en sarsıcı anlardan biri olmuştu. Sare hırsızlık yapmıştı! Gördüğü şey buydu. Bir an kendinden şüphe duydu, çünkü Sare'ye kendinden bile daha çok güvenirdi. Belki de yapan kendisiydi... Belki de uyurgezerdi ve gece Engin'in yanından ayrılıp bu saçma sapan şeyi yapmıştı. Ama hayır! Bu mümkün değildi. Uyurgezer bile olsa, ekrandaki kızın giydiği gibi bir hırkası yoktu. Sare'ydi bu! Onun hareketlerini, yürüyüşünü, nefes alışını bile tanıyordu. *Neden? Nasıl?*

Kız kardeşinin yaptığı bu şeyin sebeplerini düşünmek yerine, onun böyle bir şeyi nasıl yapabildiğine odaklanmıştı. Yüzünde patlayan tokadın acısı, Engin'in sözlerinin acısı, kız kardeşinin yaptıklarının yanına yaklaşamazdı. Düşünceleri, kocaman bir düğümdü boğazında, nefesi kesilmişti.

Nur Hanım bir süredir uzayan sessizliği bıçak gibi kesti. "Hemen polisi arayacağım! Bu aşağılık hırsıza verdiğim mühlet yeter!"

"Anne!" Engin bir an için bile gözlerini Hare'den çekmeden annesine seslendi. "Hemen Ankara'ya dönüyorsun!"

Kadın inler gibi bir ses çıkardı. "Ne?"

"Ankara'ya dönüyorsun dedim. Hazırlan!" Telefonu kadına uzattı ve bakışlarıyla kararının kesin olduğunu, buna karşı çıkılmasına müsaade etmeyeceğini gösterdi.

"Ama oğlum, neden? Tüm mücevherlerimi çalan bu adi hırsızın yaptıklarına göz yumup öfkeni benden mi çıkaracaksın?"

"Git ve eşyalarını topla! Bu sorunla ben ilgileneceğim."

Kadın yeniden itiraz edemedi. Amacına ulaşmış ve o kızı oğlundan uzak tutmayı başarmıştı. Ancak Engin'i ilk kez bu kadar kızgın gördüğü için de şaşkındı. O daima kontrollü tepkiler verirdi ve sakinleşmek pek fazla zamanını almazdı ama bu defa... Bu defa Nur Dinçerler bile onu tanıyamıyordu. Elbette bu, bir açıdan iyiydi. Bu kızın katiyen yeni bir şansı olmadığını gösteriyordu.

"Polisi arayacaksın, değil mi? Videoyu sana da göndereceğim. Dikkat et, kaçmasın. Çaldıklarını da getirecek tabii!"

Hare kendisinden en adi suçlular gibi bahsedilmesi karşısında anbean daha da acı çekiyordu. Nur Hanım'ın gidişine bile sevinemiyordu, çünkü Engin'le yalnız kalmaktan ilk kez korkuyordu.

"Anne! Sana git diyorum!"

Kadın sinirle homurdanıp Hare'ye son kez nefret dolu bir bakış attı ama kız bu bakışı görmedi. Gözleri yerdeydi. Gözyaşlarını durduramıyordu.

Annesi çıkar çıkmaz Engin, Hare'nin kolundan kavradığı gibi onu kabaca çekip sandalyeye oturttu. Hare'nin tepesinde öfkeyle soluklanırken aslında ona değil kendine zaman tanıyordu. Sakinleşmek sandığından zor olacaktı.

"Çaldığım her şeyi yerine koyacağım!" Hare başını kaldırdı ve Engin'in koyu, öfkeli, yeşil gözleri onun yoğun, mavi gözlerine kenetlendi.

Genç adam bakışlarıyla Hare'yi sanki yüzlerce parçaya bölebilirdi. "Neden yaptın? Kimsin sen? Nesin?" diye sordu sessizce ama nefretle. Bağırsaydı Hare daha az korkardı.

Engin'in sesindeki bu tona alışmamış olan genç kız hıçkırdı. "Ben... Ben..." Düşünmeye çalıştı ama bir süre başaramadı. Belki de bu olayı Sare'nin yaptığını ama telafi edeceğini söylemeliydi. Bu fikir Hare'nin aklına geldiği gibi yok oldu. Kız kardeşini ele veremezdi. Sare'nin hayatını bitiremezdi. Kendi hayatı umurunda bile değildi. Aile olmak, birbirleri için her acıyı, her hatayı göğüslemekti. Aile olmak, Hare'nin daima kız kardeşini koruması demekti. Annesi küçükken hep böyle söylerdi. *Sen Sare'nin ablasısın, ona her zaman göz kulak olmak zorundasın...* Genç kız daima böyle davranmıştı ve aile olarak da sadece Sare'yi görüyordu. Abisini hatırlayınca aniden bir uyanış hissetti. *Elbette!* Sare'yi anlıyordu.

"Abim yüzünden..." derken sesi kısıldı. "Abimin bir sürü borcu vardı. Onu öldürmekle tehdit etmişlerdi ve ben de..." Devam edemedi. Kelimeleri toparlayamıyordu. Aklında mantıklı bir nedene ulaşmıştı ancak kalbi o kadar yaralıydı ki, bütün kelimeler o yaralara takılıyordu. "Abimin paraya ihtiyacı vardı," diye fısıldadı yeniden. Sare'nin de tıpkı bu sebeple hırsızlık yaptığına emindi. Oğuz onu aramış olmalıydı. Yine o lanet olası başı beladaydı!

Bu fikir fazlasıyla mantıklı gelince gözyaşlarını silip ayağa kalktı. Kalbindeki yaraları daha da kanatan sevdiği adamın bakışları gözlerine ilişince, elleri gibi sesi de şiddetle titredi. "Engin... Me-Mecbur kaldım!"

Engin'in nefreti ne azaldı, ne de yön değiştirdi. Daha da arttı. "Bana neden anlatmadın?"

"Ben... Ben senin benim hakkımda kötü düşünmeni istemedim."

"Hırsızlık yapınca hakkında çok iyi şeyler düşünürdüm, değil mi? Tabii yakalanmayı hesap edemedin!"

"Mecburdum! Yemin..."

Genç adam bir kasırga gibi kızın sözünü kesti. "Bu aptalca bir yalan!""

"Abime para bulmak zorundaydım."

Engin, şimdi tamamen öfkeyle dolu bedenini hafifçe çevirdi, Hare'nin tam önünde, upuzun boyu, kahredici ifadesiyle duruyordu. Bir an Hare'nin kollarından tutup canını acıtmak istedi ama vazgeçti. Ona dokunduğu an, onu sadece acıtmayacak, darmadağın etmek isteyecekti. "Sen zavallı bir yalancısın!"

"Çaldıklarımı abime verdim. Bende değil." Bakışlarını bulanıklaştıran gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Sevgilim... İnan bana. Me-mecbur kaldım ama telafi edeceğim. Her şeyi eksiksiz yerine koyacağım." Böyle büyük bir söz vermenin yanlışlığını düşünmedi. Eğer Sare mücevherleri Oğuz'a verdiyse bir daha asla bulamayabilirlerdi. Yine de deneyecekti. Engin'in ona inanmasını sağlamalıydı. Sare'yi katmadan bunu yapabilmeliydi.

"Seninle ve yalanlarınla ben uğraşmayacağım!" Engin, Hare'den uzaklaştı. Kaskatı ifadesiyle telefonunu çıkardı.

Hare onun ne yaptığını gördüğünde tüm gücüyle koluna sarıldı. "Lütfen yapma! Lütfen polisi arama! Engin, yalvarırım sana, polisi katma, ne olur!" Gözyaşları arasında titreyen sesiyle zorlukla konuşuyordu. İrili damlalar mavi gözlerinden ardı ardına iniyor, hıçkırıkları sesini bölüyor, elleri hiç olmadığı kadar şiddetle titriyordu.

"Yapma..."

Engin kolunu sertçe savurdu ve Hare ondan koparak sendeledi. Genç adam yarım bıraktığı işi yapmak üzere tuşlara yeniden dokundu. Hare bu defa ona müdahale etmeye cesaret edemedi. Ancak doğrudan yüzüne, gözlerine baktı. Yüzünü gölgeleyen öfkesinden nefret etti. Çaresizce inledi. "Bulacağım. Beni hapse gönderme..." Dizleri bedenini taşıyamadı ve yere çöktü. Kalbi yarılıyordu. "Lütfen yapma..."

Engin son tuşa basmadan önce durakladı. Konuşmasına, bağırmasına, suçlamasına gerek olmadan sessizliğiyle Hare'yi yok ediyordu.

"Mecbur kaldım... İsteyerek yapmadım."

Genç kız son bir ümitle başını kaldırdı. Engin'in yeşil gözlerindeki bakışla dünyası tamamen küle döndü. Sevdiği adam şimdi telefona değil, Hare'nin gözlerinin tam içine bakıyordu.

Hare o an Engin'in gözlerindeki bu nefretin, bu öfkenin onu öldürebileceğini biliyordu. Kalbinin onu bırakacağına ve bir daha atmayacağına inanıyordu. Engin o zaman bile hiçbir şey yapmazdı muhtemelen. Orada öylece Hare'nin ölümünü izlerdi. Hare ölebilirdi. Acısı, ruhunu bedeninden sökebilirdi. Ancak böylece yok olmak istemiyordu. Engin'e ve ailesine yapılanları telafi etmek, Sare'nin hayatını bitirmeden, onu yalnız bırakmadan bu işi çözmek istiyordu. Kız kardeşi oyuna gelip bu çılgınlığa kalkışmış olabilirdi ama Hare bunlara son vermek istiyordu. Ne kaçmayı düşünüyordu, ne de polise teslim olmayı... Hem polis soruşturmasında muhakkak bir ikizi olduğu ortaya çıkardı. Bu durumda Sare de şüpheli durumuna düşebilirdi. Her şey mümkündü, her şey olabilirdi. Ya telafi ederse? Belki Engin insafa gelirdi! Öte yandan genç kız, bir daha onun kalbine girmeyeceğinden emindi. O olay bitmişti, o aşamayı geçmişti artık! Çaldıklarını bulsa bile, Engin onu bir daha hayatına almazdı. Hare bar soygununun aralarını açacağını düşünürken, daha kötüsüyle en berbat şekilde yüzleşmenin dehşetine hâlâ inanamıyordu. Kâbus muydu bu? Öyle olmalıydı. Başka açıklaması yoktu! Sare... Sare bunu nasıl yapardı?

Gözlerinin kesintisiz temasında, genç kız son kez *yapma* dercesine başını salladı. Sarı saçları ıslak yanaklarına yapıştı ve Engin o saçlardan da, Hare'nin ıslak yüzünden de nefret etti. Son tuşa basmadı! Sert ve ani bir hamleyle telefonu masaya fırlattı. Bir eli saçlarının arasına karıştı, diğeri sımsıkı masayı kavradı. Öfkeyle inip kalkan geniş göğsü aldığı her nefesle daha da genişledi. Bir an sonra eğilip kızı yerden kaldırdı. Kollarından hiddetle sıkarken dişlerinin arasından tısladı. "Çalıştığın barı soyan da sendin, değil mi?"

Hare'nin gözleri sonuna kadar açıldı. O gözlerden akan yaşlar durmaya niyetleri yokmuş gibi peş peşe düşüyordu. "Bilebiliyor musun?"

Engin onu bıraktı. "Demek sen yaptın!"

"Nereden biliyorsun?"

"Annem sana güvenmediği için eski iş yerini araştırmış. Bunu bana söylediğinde üzerinde durmadım. Sana sormadım

bile! Oysa sen bir değil, iki kez bu suçu işledin! Anlaşılan ne bir konsomatris, ne de bir striptizciymişsin. Sen aşağılık, profesyonel bir hırsızmışsın!"

Hare nefessiz kaldı. Bu haksız kelimelerin her biri harflerine bölünüyor ve o harfler keskin bir bıçak gibi kalbine saplanıyordu. Engin onu bıraktığında yeniden düşmemek için elini masaya yasladı. Ne söylemesi, nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu. Engin'in gözünden bakınca suçu sabitti elbette! Affa yer yoktu! Bir hırsızdı, bir suçlu... Sonunda titreyen elleriyle yüzünü kapatıp, avuçlarına derin nefesler bıraktı.

Bir müddet sonra yeniden Engin'e bakabildiğinde biraz sakinleşmişti. "Beni dinleyeceksen her şeyi anlatacağım," dedi.

"Polise anlatman gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır hayır! Engin, yapma! Ben senin sevdiğin kadınım. Bu sevginin hatırına beni dinle!"

"Şu an ne hissettiğimi bilmek istemezsin!" Sesi de, bakışları da, duruşu da, varlığının her noktası da hissettiği nefretin ilanıydı

"Biliyorum... Nefret ediyorsun benden. Haklısın. Ama beni dinlersen belki biraz olsun anlarsın."

Engin nihayet birkaç dakikasını ayırmaya karar verdi. "Anlat!"

Hare, sevdiği adamın sesiyle minik bir umuda teslim oldu. Yapılan eylemler değişmeyecekti ama belki sebebini bilirse Engin onu affedebilirdi. Yutkundu ve kelimeler ağzından anlaşılır bir şekilde çıksın diye ağlamamaya çalıştı. "Buralı olduğumu biliyorsun. Bahadır Dede ve Taner'e zaten ailemi sorabilirsin. Anne ve babam Antalya yolunda bir trafik kazasında vefat ettiler. Bir abim var..." Büyük bir nefes aldı ve gözlerini kaçırıp sonunda itiraf etti. "Bir de kız kardeşim... İsmi Sare." İkiz olduklarını söylemedi.

Engin bu bilgiden yeni haberdar oluyordu. Bu onu daha da kızdırdı. Koyu yeşil gözlerini kapatıp açtı. "Bana bundan hiç bahsetmedin!"

"Evet... Çünkü seninle ilk karşılaştığımız gün o da bu evdeydi ama karşılaşmamız pek hoş olmayınca Sare'yi gizlemek zorunda kalmıştım."

Engin bir şeylere şaşırmayı çok önceden bırakmıştı. İnsanların nasıl büyük ve inandırıcı yalanlar söyleyebileceklerine doktorluk mesleği boyunca pek çok uç örnekle tanık olmuştu. Bu yüzden Hare'ye de şaşırmadı. Belli ki onu hiç tanımıyordu. Yine de böylesine affedilmez yalanları sevdiği kadından duymak onu daha da öfkelendirdi.

"Anlaşılan yalanların uzun bir konuşmanın konusu olacak!" Bakışlarıyla sandalyeyi işaret etti. Hare'nin ellerinin titremesinden rahatsız olmuştu. Onun sakinleşmesini istiyordu. "Otur!" diye emretti.

Hare hiç düşünmeden sandalyeye hafifçe çöktü. "Özür dilerim... Buraya ilk geldiğinde beni hırsız sanmıştın ve..."

Engin'in alaycı ve sinirli gülüşüyle Hare'nin kalbi acıdı. Gözleri kaçınılmaz olarak yine doldu. Bu hayatı hak edecek ne yapmıştı?

"Evet, öyleydim ama bu bir kerelik bir şeydi. Senden ya da evinden hiçbir şey çalmadım, çalmayacaktım. Sadece sen öyle sanırsın diye kız kardeşimden bahsetmedim."

"Bu evde mi hâlâ?"

"Hayır hayır! O bir eczacı. Birkaç gün kalıp Bahadır Dede'nin çiftliğine döndü."

Engin'in ifadesi daha da katılaştı. "Demek onlar da bu işin içinde?"

"Lütfen onları suçlama. İşin içinde olan sadece benim. Suçlu sadece benim! Herkes benim yüzümden bu yalanlara ortak oldu." Genç kız dayanamayıp yeniden hıçkırdı.

Engin onu sarsıp ağlamayı kesmesini söylemek istedi. Ancak bunu yapmak yerine tehlikeli bir tonda "Devam et lanet olası hikâyene!" diye bağırdı.

"Kı-Kız kardeşim Sare eczacılık fakültesini bitirdi. İstanbul'da beş yıldır bir eczanede çalışıyordu. Ona kendi eczanesini açmak için para biriktiriyorduk. Ben de barda çalışarak destek oluyordum." Durdu ve elini alnına yasladı. "Ah, konudan konuya atladım. Kafamı toparlayamıyorum. Çok, çok üzgünüm..." Yeniden hıçkırıklara boğuldu. Engin'in en azından biraz olsun anlayışlı olacağını, ona dokunacağını, saçlarını okşayacağını

ve sana güveniyorum demesini beklemişti ama bu sadece aptal bir hayalden ibaretti. Engin'in sert ifadesinin hiç değişmediğini görünce kendini toparlamaya çalıştı. Tek bir şansı vardı. Ağlayarak heba edemezdi.

"Her neyse... İ-İkimiz de çalışıyorduk. Ailem ölünce İstanbul'a taşınmıştık ama abim sık sık iş değiştirirdi. Sonra eve uğramamaya başladı. Birkaç ayda bir eve gelip, tüm paramızı alıp giderdi. Borçları varmış. Hep öyle söylerdi. Sare'nin eczanesi için biriktirdiğimiz yirmi beş binin hepsini aldığında ona çok kızmıştım. O parayı biriktirmek kaç yılımı almıştı."

Engin, bu miktarda paranın hayatında hiçbir zaman anlamı olmadığını fark etti. Yanında ağlayan kız için bu basit paranın önemini görünce kendini berbat hissetti ama bu his çabuk geçti. Hare'nin bu yaptığı sefil bir ajitasyondan başkası değildi.

"Kendini acındırmadan devam et!"

Hare dolu dolu gözlerini kaldırdı. "Bunu yaptığımı mı sanıyorsun? Sadece gerçeklerden bahsediyorum!" Kızgınlıkla bağırsa da sesi daha çok acı doluydu. "Tüm paramızı abime verdik. Çünkü o ailemizdi. Kimsemiz yoktu İstanbul'da. Abim tüm parayı alınca dansa bile devam edemedim. Kursa para veremezdim. Üst üste barda mesaiye kaldım. Çünkü daha çok çalışmam ve parayı yerine koymam gerekiyordu. Ama çalıştığım yerden de üç aydır maaş alamıyordum. Adam tam bir şerefsizdi."

Engin'in çenesi seğirdi. Öfkesi bir anlığına Hare'nin patronuna doğru yön değiştirdi. "Ve sen de bu yüzden orayı soymaya karar verdin!" Sesi suçlayıcı çıkmıştı. Ne olursa olsun, bu fikir Engin Dinçerler gibi bir adama mantıklı gelmezdi.

Kız başını salladı. "Hayır. Maaş almadığım için en fazla işten çıkardım. Bunu da yapacaktım, çünkü bar ortamından, gecelerce çalışmaktan usanmıştım. Derken bir gün abim aradı. İki yüz yetmiş bin liralık borcu olduğunu söyledi. Bir kısmını kendisi bulacakmış ama bizim de parayı toparlamamız gerektiğini, yoksa öldürüleceğini anlattı." Hare o günleri anınca aynı korkuyu hissetti. Elleri daha da şiddetle titreyince eteklerini tuttu. "Abim işe yaramazın biriydi. Küçüklüğümüzden beri birileri onu sürekli öldüresiye döverdi. Eninde sonunda bu yolla öleceğini

biliyordum. Eğer parayı bulamazsam buna ben sebep olacaktım. Yapamazdım, Engin... Yapamazdım! Anlıyor musun beni? Sen büyükbaban için mesleğine ara verip buraya geldin. Hiçbir şeyi olmayan bu kasabaya. Çünkü o senin ailen ve son dileği buydu. Yapman gerekiyordu. Ben de bu yüzden yaptım!"

Engin bir an sessiz kaldı. Öfkesi ve nefreti azalmamış olsa da –çünkü söylediği yalanlar ve sakladıkları onu affetmesini hâlâ engelliyordu– Hare'nin sözleri onu etkiledi. "Ben yasadışı bir şey yapmadım! Kendini benimle mi kıyaslıyorsun?"

Hare saçlarını savururcasına başını salladı. "Hayır, ben sadece..."

"Devam et!"

"Evet, parayı çaldım ve abimin bir arkadaşı gelip hepsini aldı. Sonra buraya kaçtım. Patronumdan ve onun oğlundan korkuyordum. Bize zarar vermelerinden korkuyordum. Bahadır Dede'ye geldik. O da bize bu evde çalışabileceğimizi söyledi. Sonra seni gördüm..." Hare, yağmur yüklü bulutlarla dolu, kararmış gökyüzünü anımsatan mavi gözlerindeki kederle gülümsedi. "Seni sevdim... İçinde hiçbir kötülük olmayan kalbimle sevdim seni. Ellerim suçluydu belki... Belki başkasının parasını bu eller çaldı ama kalbim... Onu senin için tertemiz bıraktım." *Yirmi iki yıldan beri...* Hare çocukluk anılarından asla bahsetmeyecekti. Ölse bile... "Dün gece de yine abim için yaptım. Çünkü o öyle biri."

Engin, Hare'nin yüzündeki kederi görmemeye çalıştı. Kızgındı. Ne olursa olsun Hare bir hırsızdı! Ona inanmayı düşünemezdi bile. Mesleği insan hayatını kurtarmak olsa da, idealleri insan onuru üzerine inşa edilmişti. Hare bu onuru çiğnemiş bir suçluydu.

"Ve sen de tam bir aptalsın, öyle mi?" diyerek sonunda söze girdi. "Her defasında abin için hırsızlık yapıyorsun! Onun zavallı hayatı için! Bu kahrolası hikâyeye inanacağım, öyle mi?"

"Engin, lütfen... Aptalım ben, evet... Abim için yaptım. Çünkü ne olursa olsun onun ölmesini istemiyorum."

Ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeleri tüketip Engin'e ulaştı. Hiç düşünmeden yüzünü onun sert göğsüne gömdü. Bir saniye

orada kaldı. Engin onu kendinden kaba bir hamleyle ayırınca, dolu mavi gözlerini kırpıştırdı. "Kötü biri olmadığımı, bir suçlu olmadığımı biliyorsun!"

"Haklısın! İki kere yüklü miktarda para mı çaldın? Boş versene... Elbette bu seni kötü biri yapmaz!"

"Üzerinde her zaman taşıdığın şu duygusuzluğu bırak artık! Kendini sadece benim yerime koy!"

"Bu kadar kişiliksiz olmayı empati yaparken bile rahatsız edici buluyorum!"

"Ben kişiliksiz değilim! Anlamıyor musun? Senin gibi zeki bir adam nasıl anlamaz?"

"Senin gibi bir üçkâğıtçı, arsız bir hırsızı anlamamı mı bekliyorsun?" Kızın kolundan kavradı. Yeşil gözleri hiddetin en koyu tonuna bürünmüştü. "O halde zorda kalan herkes hırsızlık yapsın. Kafası bozulan herkes adam öldürsün. Bu ülkede polis denen bir şey var. Biri seni ya da abini ölümle tehdit ediyorsa polise gidersin. Bu kadar basit! Gidip hırsızlık yapmazsın! Hırsızlık yapmaman gerektiğini bilirsin!"

Hare'nin dudakları titredi. "İki genç kız, karanlık adamlara karşı nasıl kendimizi koruyabilirdik? Abimi öldürmelerini nasıl engelleyebilirdik? Biliyorum o tertemiz, başarı dolu dünyanda karanlık, tehlikeli kimse olmadı. İşler senin için daima düzenliydi ama benim hayatım böyle değil. Ben üçüncü sınıf barlarda, arka sokaklarda, sarhoşların, müptezellerin, uyuşturucu bağımlılarının arasında dolaştım. Abim daha beter yerlerde kim bilir ne pisliklere bulaştı. Bilmiyorum, bilmek de istemiyorum ama senin gibi bir hayat yaşayamadığım için, temiz kalamadığım için, bir meslek sahibi olamadığım için ben de mutlu değilim. Keşke... Keşke senin karşına bir doktor olarak çıksaydım. Ya da sıradan, herhangi biri... Ama ben bir kaçağım! Bir hırsızım! Ben buyum, çünkü buna mecbur bırakıldım! Şimdi polisi mi arayacaksın? O halde yap!" Masanın üstündeki telefonu kaptı ve titreyen eliyle ona uzattı. "Ara," dedi. "Beni ihbar et. Gerçekten korkmuyorum artık. Umurumda değil. Kız kardeşim de abim de nasıl olsa hayatta kalmayı başarırlar. Pes ediyorum, çünkü seni kaybettim ben. Daha önemli ne kaybedebilirim?"

Sesi boğuk boğuk çıkıp gözyaşları akarken, titreyen elindeki telefon kayıp yere düştü. Engin tam da o an kızı çekip ona sımsıkı sarılmak, hem titremesini, hem korkusunu, hem de gözyaşlarını yok etmek istedi. *Sen kirli değilsin!* demek istedi. Yaşadıkları zor şeyler olsa da genç adam, tüm bu yalanları ve sırları hak etmediğini biliyordu. Hare her şeyi en başında anlatabilirdi. Yardım etmesini ya da gerekli parayı vermesini isteyebilirdi. Engin bunu zaten yapardı. Hem de hiç sorgulamadan. Yaşadığı evi soymadan önce Hare birçok çözüm bulabilirdi ama yapmamıştı. Üstelik sevgili oldukları halde kız kardeşini bile gizleyen bu kadına şimdi nasıl güvenebilirdi? Güvenmiyordu! İşlediği suçlara hak vermiyordu. Böyle birini, bir hırsızı sevmek istemiyordu!

"Eğer kaçarsan hakkında düşündüğüm her şeyin gerçek olduğunu kanıtlarsın!" dedi buz gibi sesiyle.

"Hakkımda ne düşünüyorsun? Anlattıklarımdan sonra düşüncelerin hiç değişmedi mi?"

"Yalan olmadığını nereden bilebilirim? İşimde de, hayatımda da somut bulgular olmadıkça söylenenlere inanmam. Düşüncelerim değişmedi, Hare Kayhan! Tabii ismin buysa!"

"Kimliğime bak o zaman!"

Hare de bağırdı ama Engin'in yanıtı onu bakışlarıyla üç beş parçaya ayırmak oldu.

"Kaçmayacağım!" diye fısıldadı. "Paranızı getireceğim! Sonra da sen benim haklı olduğuma..."

Engin sertçe onun sözünü kesti. "Sonra da sen defolup gideceksin!" Hare'yi yanında tutmaya devam edemezdi. Eninde sonunda kalbinin yenileceğini biliyordu.

"Ne? Beni kovacak mısın?"

"Ne sanmıştın? Hiç şey yaşanmamış gibi devam edeceğimizi mi?"

Hare sevdiği adamın alaycılığı karşısında yeni bir ağlama krizine girebilirdi. Gururu kendini hatırlattı. "Bu saatten sonra mı?" Engin'in cevabı bakışlarından okunuyordu zaten. "Asla yapmazsın," diye devam etti. "Bir hırsızla, bir kaybedenle, hayatın tabaktaki dibini sıyıran bir bahtsızla sevgili olmak mı?

Hayır hayır... Ben senin asalet dolu hayatına yakışmayan bir leke gibi kalırım, değil mi?"

Engin bir yerleri yumruklama ihtiyacı hissetti. Hayatı boyunca insanlar arasında, hiçbir ayrıma, hiçbir sınıfsal farka inanmamıştı. Fakat öfkeli yanı Hare'yi daha da kanatmayı seçti. "Kendini ve beni yeterince tanımana sevindim!" dedi. "Şimdi... Sakın bir yere kaçmaya kalkışma!"

Hare acı içinde gülümsedi. "Buradayım, doktor bey!"

Öğlene doğru gelen ambulans Kudret Dinçerler'i Antalya'ya doğru yola çıkardı. Yaşlı adamın ateşi zaman zaman yükselmeye devam ediyordu ve Engin onu gözlem altında tutmak istiyordu. Böylece bu yerden de, Hare'den de uzaklaşabilecekti. Çünkü bu evde Hare'yle kalmaya devam ederse, sonunda onu kollarına alacağını biliyordu. O kızı artık hiç tanımamış olduğunu düşünse de, nedense kaçıp gitmeyeceğinden emindi.

Genç adam annesini de havaalanına bırakmak için aracına aldı. Hastabakıcıyı izne göndermişti ve Hare'nin de evde yalnız kalmasına elbette müsaade edemezdi. Hare'yi görmek bile istemediği için onu çiftliğe gönderdi. Taner'in bu fırsatı beklediğini ve Hare'nin de üçkâğıtla dolu kafasını kullanarak onu kolayca avucuna alabileceğini biliyordu. Bu Engin Dinçerler'in şiddetli bir kızgınlık duymasına neden oldu. Eğer Taner bir aptal gibi Hare'ye kanarsa, o halde Engin de her şeyi onlara anlatırdı. Hare'nin hiçbir erkeğin yanında durmasına, onunla konuşmasına, ona gülümsemesine müsaade edemezdi. Bu durumda belki de polise gitmeliydi. Bu yolla hiçbir erkek Hare'ye ulaşamazdı ama Engin bunu yapmayacaktı. Bir yanı, Hare'nin söylediklerini kanıtlamasını istiyordu. Mücevherleri bulmasını, abisine ve kız kardeşine dair anlattıklarının gerçek olmasını istiyordu. Onun hiçbir çıkar yol olmadığı için tüm bunlara bulaştığını görmeli, adi bir suçlu olmadığını bilmeliydi. Katı kurallarına hiç uymasa da, kalbi bir telafi, bir kanıt, ufacık bir masumiyet karinesi arıyordu.

Hare villadan gitmeyi hiç istemese de, Engin onu tam anlamıyla kovmuştu. Eğer gitmezse her şeyi Bahadır Dede'nin ailesine anlatacağını söylediğinde Hare çaresiz kalmıştı. Bahadır Dede'nin suçlayan, hayal kırıklığına uğrayan bakışlarına katlanamazdı.

Villadan ayrılıp çiftliğe giden yola saptığında, tozlu yolda beyaz bir duman bulutu çıkaran ambulans da yanından geçti. Sonra Engin'in arabası Hare'yi toza ve kedere boğdu. Genç kıza sadece hıçkırıkları eşlik ediyordu. Engin onu dağ başında yapayalnız bırakmıştı. Kaçıp gitmesi bile umurunda değildi demek ki. Hare, Engin'in artık onu hiçbir zaman sevmeyeceğini fark ederken ağlamaktan kalbi yoruldu. Ayakları onu Engin'le ilk karşılaştıkları, elini ilk tuttuğu, yirmi iki yıl öncesindeki o yere götürdü. İkinci gidişlerinde Engin'in onu kucağına aldığı o ağacın altına oturup ağladı. Denize girdikleri ve sonra birlikte uzandıkları o sahilde acı içinde çığlıklar attı. Akşama doğru ancak çiftliğe ulaştı.

Gözleri şişmiş, ayakları acımış, başına müthiş ağrılar girmişti. Onu ilk gören Taner oldu. Kamyonetiyle kasabaya doğru yola çıkan genç adam, çiftliğin girişinde Hare'yi görünce hemen aracı durdurup aşağıya indi ve kızın kolunu kavradı. Hare bir ölü gibi ruhsuzdu. Taner'i fark etmesi biraz zaman aldı.

"Bu halin de ne? Hare, burada ne işin var?"

Hare mavi gözlerini zorlukla kaldırdı. "Ku-Kudret Dedem hastaneye kaldırıldı. Herkes gidince ben de buraya geldim."

Taner kızı hemen kamyonete bindirdi. Eve geldiklerinde onu doğruca salona götürdü ve kalabalığın şaşkınlığına aldırmadan bir kanepeye oturttu. Hare bir çuval gibi omuzları düşük halde öylece oturmaya devam etti. Sonra Bahadır Dede geldi ve genç kız tüm hikâyeyi saklayarak herkesin Antalya'ya gittiğini söyledi. Çiftliktekiler onun sağlığından şüphe ediyordu. Onu neredeyse bir doktora götüreceklerdi ama Hare buna izin vermedi. Sadece üzüntüden bu halde olduğunu, yakında toparlayacağını söyledi. Herkes ona inandı.

Kahvaltı bile yapmadığı halde öğleden sonra sadece bir bardak süt içti. Sonra ellinci kez Taner'in telefonunu isteyip

Sare'yi aradı. Geldiğinden beri sayısız kez aramasına rağmen kız kardeşi telefonu açmamıştı. Hare kaygıdan ve meraktan ölmek üzereydi. Sare'nin neden villaya hırsız olarak girdiğini bilmek istiyordu. Sonunda kız kardeşi telefonu açınca büyük bir nefes bıraktı.

Onunla konuşmak için odadan çıkıp yalnız kalacağı bir yer buldu. İlk cümlesi "Sare, sen ne yaptın?" diye sormak oldu.

Kız kardeşi birkaç saniye boyunca durakladı. "Ne demek bu, ne yaptım ben?"

"Hırsızlığından bahsediyorum, seni aptal! Sen Engin'in evini nasıl soyarsın, Sare? Bunu bana, ona nasıl yaparsın?"

Sare'nin telaşla inlediğini duydu. "Sen bunu nereden biliyorsun, abla?"

"Yakalandın çünkü!"

"Ne? Nasıl?"

"Nur Dinçerler seni videoya çekmiş! Şimdi Engin de, annesi de her şeyi benim çaldığımı sanıyorlar. Polise vereceklerdi." Hare kendine engel olamadı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Abla... Çok özür dilerim. Ben bir beyinsizim! Orada öylece duran mücevherleri bile fark edilmeden çalamadım!"

"Neden yaptın, Sare? Allah aşkına bana mantıklı bir neden ver! Orada ne işin vardı? Sen ilçede değil miydin?"

Sare de ağlamaya başlamıştı. Bir süre konuşamadı. Sonunda "Mecbur kaldım," dedi ve Oğuz'dan bahsetti. Hare *mecbur kalmak* lafından da, abilerinden de nefret ediyordu.

"Nerede o şerefsiz abimiz?"

"Bilmiyorum. Kaçtı. Bulacağım ama!"

"Nasıl bulacaksın tek başına? Sakın bir belaya bulaşma, Sare! Yemin ediyorum artık dayanamıyorum. Beni öldüreceksiniz sonunda!"

"Kelebek, lütfen bana güven. Yalnız değilim. Yanımda bir arkadaşım var. O bana yardımcı olacak."

Hare şaşkın ve kızgındı. Bağırırcasına konuşmaya devam etti. "Arkadaşın kim, Sare? Ne arkadaşından bahsediyorsun? Birine hırsızlık yaptığını mı anlattın?"

"Hayır hayır... Yani evet! Neyse, sen beni düşünme! Söz veriyorum Oğuz'u bulacağım!"

"Sen nasıl bulacaksın? Ben bulurum!"

"Bu defa bana bırakacaksın, kelebek! Sana bulacağım diyorum! Hatamı telafi edeceğim. Ağlama ve sabırla bekle beni! Sakın polise gitmelerine izin verme."

"Çok geç artık. Bulsan da Engin'in hisleri değişmeyecek ki... Benden nefret ediyor. Beni asla affetmeyecek."

"Her şeyi düzelteceğim, yemin ediyorum! Şimdi kapatmalıyım!"

"Sen neredesin?"

"Baharlıkoy'dayım."

"Ne? Hemen Bahadır Dede'nin çiftliğine geliyorsun! Kiminlesin? Neredesin? Vallahi birazdan öleceğim artık. Yazık bana! Bu çektiklerimi kim çekebilir? Allah'ım, yeter artık ne olur! Sare, hemen buraya geleceksin!"

"Gelemem, abla. Lütfen sus ve bana inan. Güvendeyim ve abimden mücevherleri alacağım. Sadece biraz zaman ver."

"Sare, korkutuyorsun beni!"

"Korkma... Şimdi işleri toparlama sırası bende. Hep sen kahramanlık yapamazsın, değil mi? Bana da biraz kahramanlık yapma hakkı tanımalısın."

Hare acı içinde gülümsedi. "Geri zekâlı!"

Ve telefon kapandı. Şimdi endişeleri ikiye katlanmıştı. Sare ne yapıyordu? Neden bahsediyordu? Yanındaki kimdi? Oğuz'u nasıl bulacaktı? Her şeyi çözse bile, Engin onu sevmeye devam edecek miydi? Hare bir tek bundan emindi... Engin onu tamamen söküp atmıştı!

Bütün gece uyumadı. Duvarları seyretti, sesleri dinledi ama en çok bugün yaşananları zihninde seyretti, söylenen sözleri dinledi. Engin'in sözlerini... Ona inanmayışını, ondan nefret edişini... Onu artık sevmeyeceğini, her şey bitince onu kovacağını söyleyişini...

Hare her defasında daha da çok ağladı. Bir şeyler düşündü ama Oğuz'u nasıl bulabileceğini bilmiyordu. Taner'e bile Oğuz'un burada takıldığı birilerini tanıyıp tanımadığını sordu. Taner ona şüpheyle bakınca Hare üstelemedi.

Ertesi gün Bahadır Dede ve Taner hastaneye gitmek için hazırlardı. Hare de orada, herkesten önce bekliyordu.

"Ben de geleceğim!" dedi kararlıca. Engin bundan hiç hoşlanmayacaktı ama Hare'nin Kudret Dinçerler'e olan sevgisine karışamazdı. Hare, Engin'i görmek ve ona kaçmadığını, kaçmayacağını da kanıtlamak istiyordu elbette ancak yaşlı adama duyduğu sevgi de önemli bir nedendi.

"Hastaneden dönüşte Çirkin'i alıp çiftliğe getirelim. Yazık hayvancağıza... Evde kimse kalmayınca üzülmüştür."

Bahadır Dede'nin sözleriyle Hare biraz olsun düşüncelerinden ayrılabildi. "Çirkin'in çiftlikte kalması çok iyi olur," dedi. En azından o villaya dönerse korkularından biri eksilmiş olurdu.

Taner söze girdi. "Sanırım Dinçerler Villası'na yeniden gidebileceğine dair ümidin var ama anlaşılan Kudret Bey'in sağlığı pek iyi değil, Hare. Allah korusun tabii ama vefat ederse aile Ankara'ya dönecektir."

Ne kadar da acımasızdı. Hare bu ihtimalle buz gibi üşüdü. Eğer Kudret Dede'ye bir şey olursa Engin tamamen gidecekti! Öncesinde de muhakkak Hare'yi polise teslim ederdi.

"Allah gecinden versin, oğlum. Kudret Bey'e bir şey olmayacak. Hem Hare kızım ne dedi, acil bir durum yokmuş ki."

"Bilemeyiz, dede."

Taner'in sözleri Hare'yi yaralamaya devam ediyordu. Adam haklıydı aslında. Her şeyin yavaş yavaş sonuna geliyordu. Hare buna hazır değildi. Engin'le bu kadar çabuk ayrılmaya hazır olamazdı. Gerekirse Ankara'ya giderdi. Koşardı onun için. Tüm yolları yürüyerek bile olsa aşardı. Tabii bir hapse kapatılırsa öncesinde büyük bir tünel kazması gerekirdi. Olsun... Onu da yapardı.

Bir saat kadar sonra hastaneye ulaşmışlardı. Hare araçtan inerken korkudan ölüyordu. Elleri yine titremeye başlamıştı. Engin onu görmekten hiç hoşlanmayacaktı. Ya Bahadır Dede'nin

yanında ona bir şey söylerse? Ya hırsız olduğunu açıklarsa? Hare'nin kalbi gümbürdedi. Gözyaşları akmaya hazırlanırken kendini kontrol edebildi. Hastaneden içeri girdiklerinde kontrolü yine kaybetti. Hatta basamakları fark edemeyince Taner onu kolundan tuttu. Hare itiraz etmedi.

Kudret Dede'nin yattığı servise gelince orada bir kalabalık olduğunu gördü. Servisten içeri herkesi almadıklarını biliyordu. Muhtemelen orada duranlar diğer hastaların yakınlarıydı. Bir aile vardı. Küçük, sarışın bir kız koridor boyunca koşuyor, hastanenin kederli havasını gülücükleriyle inletiyordu. Hare tıpkı kendi küçüklüğüne benzeyen o minik sarışını gülümseyerek izledi. Bir az olsun ruhu ferahlarken annesinin küçük kıza seslendiğini duydu.

"Mia... Tatlım, please koşmak, durmak!"

"Koşup durma," diye düzeltti onu yanındaki adam.

Kadın gülümsedi ve bozuk Türkçesiyle "Koşup durma," dedi.

Hare'nin beyni küçük kızın adını işitmekle ona bir sinyal gönderdi. *Mia!* Bu ismi biliyordu. Tam sonuca varmıştı ki, servisin otomatik kapısı açıldı. Üzerinde doktor önlüğü olan Engin içeriden çıkmıştı. Küçük kız koşarak onun kollarına atladı.

"*Uncle* Engin, benim *grandpa* iyi mi?"

"Çok iyi, meleğim."

Hare bu görüntüyle gülümsedi ve aynı anda gözleri doldu. Engin kucağındaki minikle o kadar tatlı görünüyordu ki, ona duyduğu özlem canını yakıyor, onun kendisinden nefret ettiğini bilmek kalbini acıtıyordu.

"Ercüment değil mi o?"

Bahadır Dede'nin seslenmesiyle, Engin'in yanında duran ve ondan birkaç santim daha kısa olan genç bir adam onlara doğru döndü. Aynı anda kahkaha attı. "Bahadır Amca! Vay yaşlı kurt!"

Bahadır Dede'nin oraya ulaşmasını beklemeden koştu ve yaşlı adama sarıldı.

Onlar kucaklaşırken Hare sadece Engin'e bakıyordu. Engin'in gözleri de ondaydı. Mia'yı kucaklarken gülümsüyordu ama şimdi kılıç kadar keskin bir öfke ifadesini esir almıştı. Hare buna sebep olduğu için kendinden nefret etti.

Bu sırada Ercüment onları ailesiyle tanıştırdı. "Eşim Kelly ve kızım Mia."

İngiliz kadın da sarışındı. Gözleri yeşildi ve sanki yüzüne hiç silinmeyen bir gülümseme eklemişti. Bahadır Dede aileyle tanışması ve hatır sorması bitince Taner'i tanıştırdı. Kimse Hare'yi tanıştırmak için adım atmıyordu.

Yaşlı adam sonunda Engin'e döndü. "Engin oğlum, Kudret Bey'im nasıl? Bir sorun yok, değil mi?"

Engin hafifçe başını salladı. "Bazı problemler oldu ama şu an iyi." Bir an sonra sakinliği silindi. Kızgın gözleriyle Hare'yi işaret etti. "Onun burada ne işi var?" Bir de Taner'e baktı. Yine Hare'nin tam dibinde duruyordu.

Bahadır Dede şaşkınca gözlerini açarken Taner'in kaşları çatıldı.

"Kızcağız Kudret Bey'i merak etti. Bizimle gelmek istedi. Ne yaptı yine Allasen? Sen söyle bana, ben onun hakkından gelirim."

Engin'in bakışları kısıldı. "Şimdilik ne yaptığını bilmeseniz daha iyi olur."

Hare kimse gözyaşlarını görmesin diye kafasını çevirdi, saçlarıyla yüzünü kapattı.

Yaşlı adam gerginliği yok etmek için hemen konuyu değiştirdi. Engin'in kucağındaki küçük kızın sırtına dokundu. "Söyle bakayım minik melek, sen kaç yaşındasın?"

Mia dudaklarını büktü. Soruyu pek anlamamıştı. Engin cümleyi İngilizce olarak kulağına fısıldadı. Mia'nın yeşil gözleri kocaman açılırken sağ elinin tüm parmaklarını kaldırdı. Sonra başparmağını yeniden kıvırdı. "Four!"

"Türkçesini söyle bir de..."

Babasının sesiyle Mia somurttu. Düşündü ama çıkaramamıştı. Aklına gelen ilk Türkçe sayıyı söyledi. "Ooonn sekiz!"

Ercüment "Dört," diyerek açıklık getirdi.

Herkes gülümsüyordu o an... İki kişi hariç! Onların gözleri yine birbirlerindeydi. Hare uzun süre Engin'e bakmadan duramıyordu. Engin zaten ondan başkasını görmüyordu.

"Hey!" diyen Mia, Hare'yi gösterince, genç kız ilk kez hüzünlenmek dışında bir tepki verdi. Küçük kıza gülümsedi ve el salladı. "Merhaba..."

Mia amcasının kucağından inmek istediğinde Engin onu güvenle bıraktı. Küçük kız koşarak Hare'nin yanına gitti. Biraz utangaç duruyordu. Hare'den bir adım atmasını bekliyor gibiydi. Hare bu sinyali hemen anladı ve eğilip küçük kızı kucağına aldı.

Engin hiçbir şey söylemeden onu izlemeye devam ederken Hare için duygusal baskı dayanılmayacak seviyedeydi. Kalbi çarpıyordu ve neyse ki Mia'yı tuttuğu için ellerinin titremesini kimse görmüyordu.

O an yoğun bakım servisinin kapısı yeniden açıldı. Genç bir kadın çıktı ve hafifçe gülümseyerek konuşmaya başladı. "Kudret Bey beni tanımadı ama durumu oldukça iyi."

"Beni de tanımadı," dedi Ercüment somurtarak.

Hare kadının kim olduğuna dair fikir yürütmeye çalıştı. Bu defa içeriden bir hemşire çıkarak konuşmaya girdi.

"Affedersiniz! Kudret Bey, Gülce isminde birini görmek istiyor."

Hare kucağındaki küçük kızı yere bırakarak "Geliyorum," dedi. Ancak tek bir adım bile atamadan kalakaldı. Çünkü aynı anda bir başkası da *"Geliyorum!"* demişti.

Bu kişi az önce çıkan o genç kadından başkası değildi. Demek gerçek Gülce oydu! Engin'in eski sevgilisi, eski aşkı... Buradaydı... Engin'in tam yanında!

Yirminci Bölüm

Hare, Gülce'ye kocaman açılmış gözleriyle bakarken, Gülce'nin bakışlarındaki şaşkınlık da onunkiyle yarışacak seviyedeydi. Aslında Engin dışında herkes şaşkındı.

Kadın nazik bir gülüşle, şaşkınlığını gizleyemeden konuşmaya girdi. "Affedersiniz, sizin isminiz de mi Gülce?"

Hare ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Gözleri kaçınılmaz olarak Engin'e döndü. Onun konuşmasını ve ne yapılması gerektiğini söylemesini beklediyse de Engin'in sessizliği sürdü.

"Hayır... Hayır, benim ismim Hare," dedi sonunda. Servise gitmek için yeniden bir hamlede bulunmadı.

Gülce bir süre Hare'ye tuhaf tuhaf baktıktan sonra, geriye dönüp kapıya dokundu. Girmeden önce Engin'e baktı. "Gelmiyor musun?"

Engin "Sen git," dedi.

Kadın başını sallayıp giderken Bahadır Dede onun ardından baktı. "Kudret Bey'im Gülce derken Hare'yi görmek istiyordu, değil mi, Engin oğlum? Hare girseydi ya!"

Engin gözlerini Hare'den çekmedi. "Büyükbabam ikisinin ayrı kişiler olduğunu fark edemeyecek halde. Hare'nin oraya girmesine lüzum yok!"

Hare bu cümleyle bile derin bir keder hissetti. Yine de Engin'in diğer sözlerine göre bu en insaflı cümlesiydi.

Bahadır Dede "Demek Gülce denen hanım kızımız bu?" diye sordu.

Hare kendi kendine mırıldandı. "Ben daha güzelim!"

Taner onu işitmişti. "Bence de," dedi sessizce.

Hare ona bakıp işaret parmağını hafifçe dudağının üstüne koydu. Tam bu sırada Engin'in kızgın bakışları onları hedef aldı. Hare, sevdiği adamın tıpkı huysuz bir öğretmen gibi *Neye gülüyorsanız söyleyin biz de gülelim!* bakışı karşısında biraz olsun keyiflendi. Ne zaman Taner'le ilgili bir şey olsa Engin hemen varlığını belli ediyordu. Çok duygusuzdu ama aynı zamanda çok da kıskançtı.

Bu sırada Ercüment de öne çıkıp genç kıza yaklaştı. O da Engin gibi yeşil gözlüydü. Saçları daha açık bir tondaydı ve kesinlikle daha güleç yüzlüydü. "Siz?" diye sordu. Bir saniye sonra Hare'nin hemen yanında duran Taner'e baktı. "Tabii ya! Taner'in sevgilisi ya da eşisiniz."

Engin sertçe kardeşine baktı. "Saçmalama, Ercüment!"

Genç adam ağır ağır abisine döndü. Tek kaşı havada, yüzünde muzip bir ifade vardı. "Hımm... Yoksa senin sevgilin mi?"

Bu kez Taner gergince araya girdi. "Değil!"

Engin devasa bir öfkeyle Taner'e baktı. Demek o gün Hare onu telefonla aradığında ve Engin onu Hare'den uzak durması konusunda açıkça ikaz ettiğinde duymamıştı ya da şimdi haberi yokmuş gibi davranıyordu. "Hare benimle," dedi bu konu hakkında tek söz sahibi kendisiymiş gibi. "Yazlıkta çalışıyor."

"Oh, bu wonderfull! Ben de yalniz kalmayacak..." diyen Ercüment'in eşi hızla Hare'nin olduğunu tarafa geçti. "Ben Kelly!" Elini uzattı ve genç kız gülümseyerek o eli sıktı. "Sen biliyor Hare ben de baker! Ah, yani chef... Siz ne diyor? Imm..."

"Pastacı..."

Kocasının yanıtıyla genç kadın gülümsedi. "Evet, ben pastacı. İtalyan pastası değil, tatlı pasta... Biz seninle birlikte pasta yapabilir mi?"

"Ah buna bayılırım."

Ercüment karısına yöneldi. Nazikçe genç kadının beline dokundu, yüzü saçlarına hafifçe değdi ve "Tatlım, sence şimdi pastanın zamanı mı?" diye sordu.

"Her zaman pasta zamanı! Pasta kadar insanı bir şey mutlu edemez!"

Küçük kız da bağırdı. "Pasta..."

Ercüment eğilip kızını kucakladı. Onu boynundan öptü ve küçük kız gıdıklanırken gülüşleriyle ortamın neşesini hızla arttırdı.

Sonunda Engin aileye dönerek "Bu kadar ziyaret yeterli," dedi. "Çok geç olmadan Baharlıkoy'a dönün. Her şey yolunda giderse yarın gelmiş oluruz."

"Emin misin?" diye sordu Ercüment kaygılı gözlerle. "Ben kalırım."

"Hayır. Sen ailenle ilgilenmelisin. Buraya tatile geldiler. Hastaneler Mia'ya göre değil."

"O zaman biz Ercüment oğlumu da alıp dönelim, evladım."

Engin, Bahadır Dede'ye başını salladı.

Hare dayanamayarak atıldı. "Ben de kalıyorum."

"Kalmıyorsun!" Engin hiç beklemeden yanıt verdi.

Bahadır Dede, Hare'yi koruma güdüsünü bastıramadı. Onun üzüntüsünü görmüştü. Bu defa bir suçu olmadığını anlamış gibi kıza üzüldü. "Sen yine bizim çiftliğe gelirsin, sarı kelebeğim."

Genç kız burada kalmayı arzulasa da, bu kadar insanın içinde Engin'i daha da kızdırmak istemedi. Hüzünle kaderine razı gelirken Engin yeniden konuştu. "Hare çiftliğe değil, villaya gidecek." Yeşil gözlerini kızın dolmak üzere olan maviliklerine kızgın bir kor gibi değdirdi. "Evdekilere en iyi şekilde hizmet et!"

Hare onun duygusuzluğu karşısında neredeyse çığlık atacaktı. Hiçbir şekilde, kimseye aldırmadan nasıl bu kadar katı olabiliyordu? Çaresizce "Tamam," dedi.

Tam o sırada Gülce servisten çıktı. İnsanların ilgisi ona kayarken Hare'nin kalbi acıyordu. Gülce sarı saçlıydı ama onun

saçları doğal sarı değildi. Boyamıştı! Gözleri kahverengiydi ve epey alımlıydı. Hare'nin giymeye korktuğu yüksek topukluları ve upuzun bir boyu vardı.

"Biz gidiyoruz. O halde sen de bizimle gel," diyen Ercüment, Gülce'ye baktı.

Genç kadın hayır anlamında başını salladı. "Burada kalsam daha iyi olacak."

Hare'nin kalbi korkuyla titredi. Kendisi kalamıyordu ama Gülce burada, Engin'le baş başa mı kalacaktı? Burası bir hastane olduğu için pek de baş başa sayılmazlardı ancak bunun gecesi de vardı! Sevdiği adamı, eski sevgilisiyle nasıl yalnız bırakırdı? O an hem Engin'i, hem de Kudret Dede'yi bu kadından kıskandığını fark etti. Herkesi kıskanıyordu ondan. Kimseyle konuşmasını istemiyordu. Bahadır Dede'yle bile, Taner'le bile... Ancak Hare eğer onunla bir yarışa girerse, çoğunluğun Gülce'nin tarafını seçeceğini biliyordu. Ya Engin... O kimi seçerdi? Muhtemelen bir hırsızı seçmezdi.

Ercüment ve ailesi toparlanırken Taner de yeniden geçmiş olsun dileklerini iletip Hare'nin koluna dokundu. "Hadi biz aşağı inelim."

Hare, Taner'e neşesiz bir gülüş attı. "Siz gidin. Birazdan gelirim."

Onun önemli bir işi vardı. Suçlu bile olsa, bir kaybeden de olsa, son kozunu oynamadan gitmeyecekti. Bakışlarını kaldırıp Engin'e sabitledi. Engin o bir saniyede bile Hare'ye alevden oklar göndermeyi başardı. Sonra yeğenini kucaklayıp, o duygusuz herif değilmiş gibi muhteşem bir gülüş atarak onu yanağından öptü. Mia'nın öpücüğü ise Hare'nin de yapmayı çok istediği şekilde kocamandı.

Yeğenini babasına veren genç adam, Hare'yle hiç ilgilenmedi. Kalabalık sonunda çıkışa yönelirken Hare hızla Engin'in karşısında durdu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Gülce de birkaç adım uzakta onları izliyordu. Şaşırmış, ifadesi gerilmişti.

"Konuş," dedi genç adam. Kaşları çatıldı. "Buldun mu?"

Hare, Engin'le Gülce'yi yan yana gördüğünden beri mücevherleri tamamen aklından çıkarmış, Engin'e ne demesi gerektiğini bile düşünmemişti. Üstelik bu konuda hiçbir sonuca da ulaşamamıştı. Oğuz'u bulmak için kasabadaki eski arkadaşlarından bilgi alabileceğini sanıyordu ama bugünün gündemi Kudret Dede'nin hastalığı olunca işe koyulamamıştı. Şimdi Sare'ye inanmak ve ondan bir haber gelmesini beklemek dışında çaresi yoktu. "Abimle iletişime geçtim," diye yalan söylemek zorunda kaldı. "Ödemeye çalışacak."

Engin ona inanmadı ve bunu bakışlarıyla da gösterdi. "Öyle olsun!"

"Affedersiniz," diyen Gülce yanlarına gelince Hare şaşkınca kadına baktı. "Özel bir konuşma mı? Engin'e bir şey sormam gerekiyor da..."

"Evet, özel bir konuşma! Lütfen izin verir misiniz?"

"Pardon... Hale'ydi, değil mi?"

"Hare!"

"Sanırım konuşmanız biraz bekleyecek. Çünkü Engin'e acil bir şey sormam gerekiyor."

"Ah, hiç sanmıyorum. Çünkü benimki de acil."

Engin sonunda müdahale etti. "Gülce, sen bekleme odasına git. Geliyorum."

Kadın somurtsa da Engin'in otoritesine itiraz edemedi. Topukluları koridoru inletirken Hare ondan nefret ettiğine karar verdi.

Engin'in aniden kolundan tutmasıyla ona döndü. İfadesindeki kızgınlık, sevdiği adamı görür görmez yumuşadı ve üzüntüye kaydı. "Engin... Aşkım..." diye inledi. Ellerini tutmak için kendi ellerini uzattı.

Engin, Hare'nin ona dokunmasına müsaade etti ama karşılık vermedi. Kızın sıcak avuçları iri eline dolanırken "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bu kadının burada ne iş var?"

"Seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü sen benim sevgilimsin ve o da senin eski sevgilin!"

"Aramızdaki her şeyin bittiğini idrak ettiğini sanıyordum."

"Bitmediğini biliyorsun," diye fısıldadı. Sesi güçsüzdü ama bu defa ağlamayacaktı. "Beni seviyorsun. Ben de seni... Çok hem de... Çok, çok..."

"Bu sevgi tamamen nefrete döndü. Seni görmek bile istemiyorum. Bunu yeterince açık bir şekilde gösterdim!"

"Evet, biliyorum ama beni tamamen sildiğine de inanmıyorum. Ne yani, Taner'le ilgilenmem de umurunda olmaz mı?"

Engin aniden avucundaki eli sıktı. "Sakın!" diye fısıldadı sertçe. "Sakın beni kızdırmak için ona yaklaşayım deme!"

"Seni kızdırmak mı? Seni daha fazla nasıl kızdırabilirim ki? Şu halini görüyor musun, sevgilim? Bir volkana atlasam daha az canım yanar. Beni ne hale getirdiğini görüyor musun?"

"Buna sebep olan sen ve senin suçların!"

Hare gözlerini kapatıp derin bir nefes bıraktı. "Biliyorum. Sadece... Şunu söylememe izin ver. Lütfen beni sevmekten vazgeçme. Çünkü sen de yanılabilirsin. Bazen gördüklerin bile yanıltıcı olabilir. Beni kalbinden çıkarma ve bu aşkı yok etmeye kalkışma! En azından bir süre için."

"Senin neler yaptığını gördüm, işittim. Yine tüm o lanet olası konuşmaları yapmamı mı istiyorsun? Şimdi defolup git, Hare! Beni çileden çıkarma."

Hare dirense de bir damlanın inişini engelleyemedi. "Gideceğim. Sadece... Ne olur Gülce'yle yakınlaşma. Bak, bunu yaparsan beni aldatmış olursun!"

Engin müthiş bir öfkeyle homurdanıp elini çekti. O eli gür saçlarının arasına geçirirken Hare'yi parçalara ayırmak isteyen bir bakış attı. Bunu kelimelere dökmekten de çekinmedi. "Seni öldürmek istiyorum!"

Hare kederle gülümsedi. "Biliyorum. Fakat inan bana, ben zaten ölüyorum. Biyolojik olarak değil belki ama ruhen ölüyorum. Bana söz ver... Gülce'yle olmaz... Asla olmaz!"

"Git!"

Genç adam, Hare'nin gözlerine bir an boyunca baktı. Çok susamış birinin suya doyması gibiydi bu bakış. Sonra önünden çekilip yeniden yoğun bakım servisine girdi.

Kapı kapanırken Hare hastane koridorunda yapayalnız kaldı. Gözyaşları aktı ama onları da kararlıca sildi. Ne olursa olsun Engin'in Gülce'yle o türden bir ilişkiye başlamayacağını sanki biliyordu. Gözleri nefretle baksa da, Hare derinlerde onun aşkını görüyordu. Kızgındı... Çok kızgındı ama hâlâ âşıktı. Hem onu polise bile vermemişti. Engin Dinçerler gibi toplum düzeninin, kuralların, yasaların savunucusu bir adamın, Hare gibi suçu açık birini hâlâ polise vermeyişini başka nasıl izah edebilirdi? Onun da gerçeklerin açığa çıkmasını, her şeyin yoluna girmesini istediğini düşünüyor, umut ediyordu. Kalbini dolduran bu umuda tutunmak istedi. Zaten pes etmeyecekti ve Engin'in kalbinin pes etmediğini görmek de ona yaşamak için bir sebep verdi. Zor da olsa gülümsedi ve sonra koşarak koridoru geçti. Dışarıda onu bekleyen kalabalığa hiçbir şey olmamış gibi görünmeyi başardı.

Hare, Kelly'ye bayılmıştı. Komik Türkçesi, saf bir iyiliksever oluşu ve maharetli elleriyle son iki gündür ilk kez gerçek anlamıyla gülümsemesine sebep olmuştu. Üstelik Mia'nın evde koşturması, şarkılar söylemesi ve her fırsatta Hare'nin saçlarını okşaması genç kıza çok iyi gelmişti. Ercüment de çok iyi biriydi ve Hare, Engin'in annesi hariç, bütün ailesini çok sevdiğini fark etmişti. En çok Engin'i seviyor olsa da, sevgisi bu aralar canını yakıyordu.

"Hareee," diye bağırarak ona seslenen Kelly'yi işitince elindeki işi bıraktı. Ailenin kalması için kullanılmayan kocaman bir odayı tertemiz yapmıştı. Son rötuşları halledip, Kelly'yi bekletmeden aşağıya indi. Genç kadın yine mutfaktaydı. Geldiğinden beri kısa süreliğine havuza girmek ve bahçede oyalanmak dışında mutfaktan hiç çıkmamıştı. Hare hiçbir şeye elini sürmemesi gerektiğini söylese de kadın onu dinlememişti.

"Eveeet, geldim. Ne oldu?"

"Imm... Ben şeyi bulamiyorum. Sugar... Siz ne diyordu?"

"Şeker mi?"

Kadın şeker kavanozunu eline aldı. Kafasını salladı. "Bu sugar değil. Little..." Eliyle şekerin küçüklüğünü göstermeye çalıştığında Hare gülümsedi.

"Anladım! Sanırım pudra şekerinden bahsediyorsun. Şurada olmalıydı," diyerek bir yerleri kurcaladı. Şekeri bulduğunda Kelly de yaptığı kurabiyeleri fırından çıkarmıştı.

"İşte pasta!" diyerek coşkuyla bağırdı.

Hare koşarak tepsiye baktı. "Aa! Bunlar bisküvi mi?" dedi. Marketlerde satılan petibörlere benziyordu ama epey kalınıydı.

Kelly başını dikleştirdi ve fırın eldiveniyle bir taneyi eline aldı. Eserine gururla bakarak "Nööv!" dedi. Elindekini Hare'ye uzattı "Bunun adi *shortbread!**"

Hare onun İngiliz aksanını taklit etmeye çalıştı ama başaramadı. "Harika görünüyor," deyip iştahla bir parça ısırdı. Eli gibi dili de birazcık yanınca acıyla zıpladı. Kelly ona kahkaha atarken kurabiyenin tadıyla gözleri kocaman açıldı. "Bu muhteşem bir şey!"

Kadın memnuniyetle gülümsedi. "Bir de tea yapalim, Hare? Kurabiyelerin yaninda süpır olcak."

"Tabii," diyen genç kız hemen çay için suyu kaynatmaya başladı. Bu arada Kelly'nin ellerini beline yaslayıp pürdikkat onu incelediğini gördü. Bu bakış onu biraz tedirgin etti. Kadın gülümsüyordu ama bakışlarında bir sürü soru vardı.

Hare dayanamadı ve "Hadi sor!" dedi.

Kelly'nin yeşil gözleri yapmacık bir şaşkınlıkla açıldı. "Ah ben ne soracak ki?"

"Yapma lütfen. Soruların olduğunu görüyorum. Sor hadi. Hepsine yanıt vereceğim."

"Hmm..." Genç kadın kurabiyelere pudra şekeri serpmeye başladı. Bir yandan da en çok merak ettiği soruyu sordu. "Sen Engin'in... So... Yani şey... Girlfriend?"

Hare tatlı tatlı gülümserken başını salladı. "Nereden anladın?"

"Engin sürekli sana bakiyor and sen de ona bakiyor."

"Ah, gerçekten mi, Kelly? Bana mı bakıyordu?"

---

* İskoç mutfağına ait bir tür tatlı kurabiye.

"Of course, tatlim. Hep sana bakiyor. Ben doğru bildi, değil mi?"

Hare yüzüne düşen bir tutam saçı çekti ve gülümsedi. "Evet, doğru bildin ama bu aralar biraz kavgalıyız."

"Oh! I'm sorry. Ben Engin'le konuşabilir..."

"Hayır hayır! Hata benimdi." Hare bir an buz gibi hissetti. Ya Engin onlara hırsız olduğunu söylerse? Hare bunun korkusuyla titredi. Düşünmemeye çalıştı.

"Gülce sizinle mi geldi?" diye sordu sonunda.

Kelly omuz silkti. "Evet. Ercü onu aradi. Bizim Grandpa Mr. Kudret'in hastaliği söyledi. O da Amerika'dan geldi."

"Anlıyorum... Niye gelmiş ki?"

"Bilmiyorum, tatlim. Gülce iyi bir kiz gibi."

"Engin'in *ex girlfriend*'i ama!"

"So? Engin sadece seni seviyor."

Hare mutsuzca iç çekti. "Ama sence o kadın benden daha güzel değil mi?"

"Are you crazy? Hayir, tatlim! Ben bilmiyor ama seni çok sevdi. Aşk güzellik mi sadece?"

"Elbette aşk sadece güzellik değil ama şu halime bak, Kelly! Gülce bir doktor, gösterişli biri... Benimse hiçbir şeyim yok. Engin onunla zaman geçirdikçe benimle olduğu için pişman olacak." Hare kalbini bu genç kadına açmakta bir sakınca görmüyordu. Ona hızlı bir şekilde güvenmişti ama bundan pişman olmayacağını biliyordu sanki.

"Nööv, tatlim. Sen yanlış düşünüyor. Sen biliyor, ben de *dokta* değil. Ancak Ercü beni seviyor."

"Doktaa?" Hare, genç kadının İngiliz aksanını sevimli bir şekilde taklit etti. "Evet, sen de doktor değilsin ama sen doğuştan asilsin, Kelly!"

"Asil? What asil?"

Hare kafasını kaşıdı. "Yani aristokrat."

Kadın güçlü bir kahkaha attı ve kendini gösterdi. "Me?" Başını hızla salladı. "Sen biliyor, ben ımm... Orphanage'da büyüdü."

"Nerede?"

"Türkçe şey... Evsizler evi?"

"Evsizler mi? Yetimhanede mi yoksa?"

Kadın parmağını şıklattı. "Evet. Benim anne and baba yok."

"Ah, çok üzüldüm. Benimkiler de öldü." İngiliz kadın üzüntüyle kaşlarını çattı. Hare duygusal havayı dağıtmak için muzipçe gülümsedi. "Ercüment'le nasıl tanıştınız?"

"Ben her gün onun kliniğe kruvasan götürürdü. Orada âşik oldum. Ama o başka birini unutmamiş."

"Ne? Başka biri mi varmış?"

Kelly dudaklarını sarkıtıp başını salladı. "Ankara'da bir kadin. O kötü biriydi." Eliyle karnını gösterip hamileliği işaret etti. "O *pregnant* olduğunu söylemiş. Ama yalan! Sonra Ercü Britanya'ya gelmiş. Ben onu gördü ve bekledi, Hare. Aylarca bekledi. Nööv! Yillarca bekledi. Sonra oldu iste. Çok kolay."

"Kolay mı? Sen de az çekmemişsin ki canım ya."

"Ne çekmiş ben, Hare?"

Hare dudağını ısırıp gülümsedi. Nasıl anlatabileceğini bilmiyordu. "Acı çekmişsin. Yani üzülmüşsün. Yine de çok şanslısın."

Hare iç geçirdi. Ercüment'in eski sevgilisi, hamile olduğu yalanını ortaya atıp Ercüment'i kandırmaya çalıştığı için kötü biriyse, bu durumda Hare kötünün de ötesiydi. Ercüment o kadını söküp atmıştı hayatından ve Kelly'yi sevmişti. Ya Engin? O da hayatından Hare'yi söküp atarsa?

"Çok güzel bir ailesiniz," diyen genç kız kadına sımsıcak bir gülüş attı.

Kadın ona göz kırptı ve kurabiyeleri eline aldı. "Hadi bunlari götürelım."

Hare çayı demlenmeye bırakıp onun peşine takıldı. Kocası ve kızı bahçede Çirkin'le oynuyordu. Hare dışarı adım atar atmaz devam etmekten korktu.

"Hadi, Hare. Sen gelmiyor?"

"Oh nööv, Kelly. Ben gelmiyor, çünkü Çirkin'den korkuyor."

"Köpekten?" Kelly kahkaha attı.

Kız üzgünce başını salladı.

"Ama o çok tatli."

"Bence o bir canavar."

Kelly abartıyla gözlerini açtı. "Bunlari verip yine gelirim"

Hare kadına gülümsedi. Kadın da ona içten bir gülümseme gönderip ailesinin yanına yöneldi. Sımsıcak sesiyle onlara seslendi.

Küçük kız, Çirkin'in suratını yalamasıyla kıkır kıkır güler ken çığlık attı. "Maaaami! I'm hungry!"

Hare kızın acıktığını anlamıştı. Yemek hazırlaması gerekiyordu. Bu kurabiyeler onları ancak bir saat tok tutardı. Yine de biraz bekledi. Kelly'ye söz vermişti. Onunla sohbet etmek istiyordu. Hem belki akşam için özellikle istediği bir yemek olacaktı. Ona sormadan hazırlamak istemiyordu.

Genç kız iç çekerek onları izledi. Ercüment karısını kollarının arasına alıp saçlarını kokladı ve elini bir an olsun belinden çekmeden onu kızlarına doğru götürdü. Hare onları müthiş bir duygusal yoğunlukla izliyordu. Tam o an Çirkin fırladı ve kadının elindeki tabağı kaptığı gibi yere düşürdü. Hare dehşet içinde ağzını kocaman açarken herkes kahkahayı bastı. Hare gözleri dolu dolu onları seyretmeye devam etti. Engin'le bir gün böyle olmasına imkân yoktu. Engin onun hırsız olmadığını asla bilmeyecekti. Üstelik şimdi Gülce'yle birlikteydi. Hare'nin kalbi kederle gölgelendi. Kelly ona doğru gelirken ayağa fırladı.

"Size yeni bir tabak getireyim."

Kelly el sallayarak onay verdi. Hare içeriye koştu. Gözyaşlarını kadından gizlemeyi başardı.

Akşam saatlerinde Ercüment de tıpkı abisi gibi tabletiyle işine gömülmüştü. Onun da takip ettiği hastaları vardı. Cerrah değildi ama yine de hastalarından bazılarının durumu ağırdı. Gönüllü çalıştığı klinikte evsizlere, göçmenlere, kimsesizlere yardım ediyorlardı. Genç adam kontrollerini bitirince Kelly onun işinden Hare'ye detaylıca bahsetti. Hare onları büyük bir takdirle dinledi ve genç adamın da bazı özel sorularına maruz kaldı. Anlaşılan Kelly ona, Engin'in sevgilisi olduğunu söylemişti.

Ercüment bu ilişkiden asla rahatsızlık duymadığını apaçık gösterdi. Hatta keyifle gülerek annesinin bu duruma nasıl baktığını sordu.

Hare içtenlikle "Pek iyi karşılamadı," dedi.

Ercüment kahkaha attı. "İntikamımı aldığın için teşekkürler."

Hare anlamadı ve sormaya da kalkışmadı. Çünkü o sırada Kelly kocasının kolunu dürtmüş ve "Ercü, sen yoksa o kızla olmadığına pişman?" diye sormuştu.

Ercüment alıngan karısının alnından öptü. "Başıma gelen en iyi şey sensin."

Kadın mutlulukla ikna olduğunu gösterirken Hare de biraz aydınlanır gibi oldu. Nur Hanım, Ercüment'le sevgilisinin arasını mı bozmuştu yoksa? Tıpkı Engin'le Hare'ye yapmak istediği gibi...

Detayları sormadı. Birkaç dakika sonra da Ercüment onları yalnız bırakıp telefon görüşmeleri yapmak için villaya girdi. Kocası gider gitmez Kelly hemen Hare'ye sorular yağdırmaya başladı. Nur Hanım olmadan, gerçekten sevdiği bir kadınla sohbet etmenin keyfine varan Hare de içindeki acıları biraz olsun unutmayı başardı. Hatta Mia'ya birkaç basit dans hareketi öğretti. Küçük kız sarı saçlarını tıpkı Hare gibi savurmakta üstün performans gösterse de, dans konusunda pek yol kat edemedi. Zaten resim çizmekten hoşlandığını anlattı ve Hare yine de ona dansının çok iyi olduğunu söyledi.

Mia mutlulukla dolup Hare'nin kucağına atladı. İkisinin sarı saçları birbirine karıştı. Kelly onların fotoğrafını çekip sosyal medya hesaplarında *'Kızımın ikizini buldum!'* diye paylaştı. Hare içi burkularak gülümsedi. Asıl ikizini çok özlemiş ve bu onu duygusallaştırmıştı. Bundan İngiliz kadına bahsetmedi.

Ertesi gün yine sabah erkenden uyanıp, kimse kalkmadan kahvaltıyı hazırladı. Aileyle birlikte keyifli bir kahvaltı yaptığında saat dokuza geliyordu. Kadınlar kahve keyfi yaparken Ercüment onları yalnız bırakmıştı. Genç adam bir saat sonra, büyükbabasıyla Engin'in yolda olduklarını söylemek için mutfağa girdi. Dediğine göre, büyükbabasını hastanede tutmak için bir sebep yoktu. Durumu stabildi. Sadece artık hiç konuşmayabilirdi.

Hare bu haberle kederlense de, eskisi gibi devam edeceklerini görünce biraz olsun mutlu oldu. Ercüment ve ailesi varken

Engin'in o kadar katı olamayacağını kendine hatırlattı. Bu minik bir umut olsa da, genç kızın içinde bahar çiçekleri açtırmaya yetmişti.

Ercüment mutfaktan çıktıktan sonra, Kelly yine tilkiler dolaşan kafasındaki planlarla Hare'ye baktı. "Engin geliyor," dedi imalı bir sesle.

Hare hiçbir şey anlamadı ve "Evet," demekle yetindi.

"O zaman biz hemen başlamalı."

"Neye başlamalıyız? Anlamadım... Pasta yapmaya mı?"

Kelly bilgece başını salladı. "Nööv Hare..." Sonra kalktı ve Hare'nin elinden tuttu. "Come with me, honey."

Engin, Alfa Romeo'sunu bu hızda kullanmak zorunda kaldığı için homurdanıyordu. Ancak ambulansa uygun gitmesi gerekiyordu. Oysa içinden geçen, gaza basmak, yapabildiği bütün sürati yapmak ve Baharlıkoy'daki yazlığa çabucak ulaşmaktı. Bunu istemesine neden olan şeyi, daha doğrusu kişiyi biliyordu! Bütün yaptıklarına rağmen onu görmek istediği için öfkesi de gittikçe şiddetleniyordu.

Yolda Gülce'nin sorularına mümkün olduğunca az yanıt verip onu da germişti.

"Yıllar sonra karşılaşıyoruz ama senin umurunda değil!" diyen genç kadın sonunda geçmiş defterleri açtı.

Engin bezgince bir nefes bıraktı. "Ne yapmamı bekliyorsun, Gülce?"

"Biraz ilgili olabilirsin."

"Bir arkadaşın olarak yeterince ilgiliyim."

"Arkadaş mı? Bu kadar mıyız yani?"

Engin çatık kaşlarıyla genç kadına baktı. "Üzerinden çok zaman geçti. Herkes kendi yolunu seçip, kendini hayatını yaşadı. Bu kadar basit! Düşman değiliz elbette ama sıkı dost olmak için de bir neden yok."

"Düşman değiliz, evet! Çünkü seni affettim ben."

Engin alayla gülümsedi. Üstelemedi ama kadın konuyu kurcalamak isteyerek "Beni terk ettin!" diye söylendi.

Engin derin bir nefes aldı. Bu sakinleşmeye çalışmaktı. Yine yanıt vermedi.

"Of! Tamam, susuyorum!"

"İyi edersin!"

"Duygusuz!"

Gülce sinirle kollarını göğsünde buluşturdu. "Ne kadar da sessiz bir yer," diyerek birkaç dakika sonra yeniden konuşmaya başladı. "Ne şanssızım ki, bugün de feci bir yağmur yağacak gibi. Oysa öğleden sonra denize gideriz diye umuyordum."

Engin tepkisiz kalınca kadın ona döndü. "Gideriz, değil mi? Yani başka bir gün..."

"Gidebilirsin elbette. Gelmek isteyen olursa hep birlikte gidersiniz. Deniz yürüme mesafesinde."

"Hadi ama sen de gelirsin. Eğlenceyi kaçırmak istemezsin değil mi? İnsan burada denize de girmese ne yapabilir ki? Eminim sen de burada sıkılıyorsundur."

Engin'in aklı direkt Hare'ye gitti. Üç saniye önce olduğu gibi... Baharlıkoy'u sıkıcı yapmayan tek detay oydu! O kız... Suçlu ve masum... Güzel ve kötü... Yaralı ve günahkâr...

Engin onu aklından çıkarmanın hiçbir zaman mümkün olmayacağını zaten ilk ayrılıklarında anlamıştı. İkincisi daha beterdi. Hare'yi ruhuna kattıktan, kalbini kalbine karıştırdıktan sonra onu asla unutamazdı. Onun her şeyini deli gibi özlüyordu. Uzun cevaplarını, cin gibi bakışlarını, titreyen ellerini, masmavi gözlerindeki o derinliği, dudaklarından çıkan her şeyi, sımsıcak nefesi... Sonra bütün kıvrımlarını, kelebek lekesini, göbeğinin üstündeki kan benini, kızdığında alnının ortasında beliren çizgiyi, gülümsediğinde sağ yanında hafifçe çukurlaşan gamzeyi... Dağınık sarı saçlarını, paniklemesini, Çirkin'den korkup kaçışını... Dans edişini... Rüzgâra, müziğe, melodiye hükmedişini ve bunu yaparken Engin'e dünyayı unutturmasını...

Engin Dinçerler o kıza çok âşıktı. Onu delicesine seviyordu. Aynı zamanda ondan ölümüne nefret ediyordu!

Düşünceleri o kadar yoğundu ki, eve ulaştıklarını bile sonradan fark etti. Aracını durdurup hızla indi ve ambulansa ulaştı. Görevliler yaşlı adamın hasta yatağını çıkarırken genç adam

her şeyi kontrol altına aldı. Ercüment ve ailesi kapıda bekliyorlardı. Hare'yi göremedi. Gözleri görebildiği her yeri taradı ama kız yoktu. Kaçtığını düşünmüyordu. Belki de çiftliğe gitmişti. Taner'e... Engin yoğun bir öfkenin kan gibi damarlarına yayıldığını hissetti. Nakil bitince Hare'yi bir süre unutmaya çalışarak büyükbabasının durumunu Ercüment'e kısaca izah etti. Hare hâlâ yoktu! Aileyi salona gönderip odasına çıkarken karanlık düşünceler içindeydi. Artık tek şeyden emindi... Kız çiftlikteydi!

Farkında olmadan elleri yumruk olurken odasının kapısını sertçe açtı. İçeri doğru adım atmıştı ki, gördüğü manzarayla hamlesi yarım kaldı. Hare içerideydi! Tam karşısında duruyordu. Muhteşem görünüyordu! İnce askılı, kıpkırmızı şık bir elbisenin içindeydi. Kumaş dizlerine iniyor, bedenini sımsıkı sarıyordu. Bütün kıvrımları can alıcı bir şekilde sergileniyor, düzgün bacakları, güzel vücuduyla, kasvetli bulutlar yüzünden kararmış odayı adeta parlatıyordu. Genç adam, kızın ayaklarında ilk kez sandalet ya da spor ayakkabıları dışında bir şey görüyordu. Sivri burun, siyah, yüksek topuklu bir ayakkabıydı bu. Boyunu uzatmış, elbiseyi mükemmel şekilde tamamlamıştı. Saçları da yapılmıştı. O saçlar şimdi dağınıkça bağlı ya da öylesine açık değildi. Muhteşem sarı bukleler, iri, düzgün dalgalar şeklinde aşağıya doğru akıyordu. Yüzünde belirgin ancak sade bir makyaj vardı. Hare bu evde hiç makyaj yapmamış, Engin onu daima doğal güzelliğiyle görmüştü. Şimdi dudaklarına sürdüğü kırmızı ruj, masmavi gözlerini açığa çıkaran göz makyajı ona çok yakışmıştı. Bir yıldız gibiydi. Bir kırmızı halı aktristi, dünyaca ünlü bir model ya da dünyanın en güzel kadını unvanına sahip tescilli bir kadındı sanki.

Engin ona sadece âşık değildi, hayrandı da! Onu tüm dünyadan deli gibi kıskanıyordu! Hare bu halde dünyanın karşısına çıksa, herkes güzelliğinin tutsağı olabilirdi.

Engin bunu istemezdi. Bu onu sinirlendirirdi. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Genç adam hayranlığını profesyonelce gizlerken, alaycılığını da aynı profesyonellikle ortaya serdi. "Kendini benim için mi hazırladın?" diye sordu. Koyulaşan gözleri, kızın kıvrımlarını

zevkle turladı. Aynı anda dışarıda patlayan şimşek odanın içini daha da aydınlattı.

Hare korkuyla sıçradı ama şu an en belirgin duygusu heyecandı. Titreyen ellerinden birini gizlediği yerden çıkarıp tedirgince saçlarına geçirdi. Kelly onun ne kadar güzel olduğunu göstermek istemişti. Engin'in de görmesi için ısrar etmişti. Hare bu fikirle heyecanlanmış, belki de Engin'in öfkesini biraz olsun dindirebilmeyi amaçlamıştı.

"Senin için," dedi başını sallayarak. "Güzel olmuş muyum?" diye devam etti.

Engin odaya girdi. Kapıyı kapattı. Başını dikleştirip ona tepeden baktı. "Güzel ve yalancı!"

Hare'nin gözlerine hüzün yerleşti. "Gülce'den daha güzel miyim?" İçindeki yakıcı kıskançlıkla bunu sormuştu ama sorduğu an pişman oldu.

Engin kendini kapıdan çekti, ona doğru adımlar attı. "Kim, hangi kadın senin seviyene yaklaşabilir?"

Hare'nin kalbi gümbürdedi. Hafif de olsa gülümseyebildi. "Beni hâlâ seviyorsun, değil mi? Kızgın ve belki kırgın olsan da..."

Engin'in bakışları manidar bir şekilde kısıldı. "En çok neyini seviyorum biliyor musun?" diye sordu.

Hare iki elini önünde birleştirdi. Elleri titriyordu ama fark etmiyordu. Sadece Engin vardı. Dünyası sadece bu adamdan ibaretti. "Neyi?" diye sordu masumca.

Genç adam aralarındaki son mesafeyi de kapattı ve kızın kollarını kavradığı gibi kendine çekti. Alaycı bakışları Hare'nin yüzünü turlarken eğildi ve dudağından hafifçe öptü. Bu temas ona yetmedi. Daha büyük bir istekle kızın dudaklarına uyguladığı baskıyı arttırdı. Geri dönüşün mümkün olmadığı noktaya varmadan önce kendini çekti. Usulca kızın kulağına fısıldadı.

"Senin sadece bu harika vücudunu seviyorum, benim yalancı, hırsız, suçlu sevgilim. Çünkü sen artık sadece bundan ibaretsin!" Genç adam son hamlesini ortaya sürerken galibiyetini de ilan etti.

Hare hışımla ellerini kaldırdı ve Engin'in sert göğsünü tüm gücüyle itti. Dolu gözlerinden yaşlar inerken "Sen... Sen..." dedi ama devamını getiremedi.

Engin kayıtsız bir bakış attı. "Böyle giyinmenin sebebini ikimiz de biliyoruz, değil mi? Sanırım bu bir baştan çıkarma hamlesi ve belki de bu yolla suçlarını affettirmek istedin. İşin sonunda memnun kalırsam, bunu düşünebilirim."

Güçlü bir şimşek Engin'in sesini bölerken Hare aynı anda bağırdı. "Ben sadece beni güzel bulmanı istedim, sadece beni..." Gelmekte olan yeni bir yıldırımın ışığı odayı aydınlattı, sesi ise kızın son kelimesini bastırdı. Gözlerinden inen yaşları kabaca silerken Engin'e bütün öfkesiyle baktı. "Ben bunları hak etmiyorum. Etmiyorum!"

"Neyi hak ettiğini bence biliyorsun! Bu evdeki onurlu insanların seninle sıradan biriymişsin gibi konuşmalarını, Mia'nın sana gülümsemesini, Kelly'nin seni bir arkadaş gibi görmesini, insanların sevgisini ve saygısını değil, bütün suçlular gibi toplumdan tecrit edilip, layık olduğun yeri, demir parmaklıkları hak ediyorsun!" Ellerinin baskısı Hare'nin kollarında izler bırakırken, nefreti de kalbinde ağır bir iz bıraktı. "Bunları mı duymak istiyorsun benden? Yaptığın şeyler ortadayken, sana ne söylememi bekliyorsun? Aptal bir elbisenin sana çok yakıştığını mı, dünyanın en güzel kadını olduğunu mu?" Umursamaz bir bakışla gözlerini Hare'den çekti. "Oysa ihtiyacın olan görüntünün değil, karakterinin kusursuz olması... Fakat ben bunu beklemek için çok geç kaldım, değil mi?"

Hare'nin dudaklarından sadece bir hıçkırık çıktı. Kelimeler, itirazlar, savunmalar tamamen sustu. Diyebileceği ne vardı ki? Aklı kaçıp gitmekten yanaydı. O da tam olarak bunu yaptı. Engin'i iterek kapıya koştu. Tahta kapıyı hışımla açarken yüksek topuklular yüzünden ayağı burkuldu. Acıyla inlese de durmadı. Ayakkabıları holde fırlattı ve gözyaşları hızla inerken koşmaya başladı. Merdivenleri inip antreye geçti. Kapıya kadar durmadı. Kalabalığın şaşkın bakışlarının altında dış kapıyı açtı ve yalın ayak kendini şiddetle yağan yağmura bıraktı.

Çamurlu çimlere basa basa koştu. Bahçenin içlerine kadar koştu. Yağmur saçlarını bozup yüzüne yapıştırırken, hem gözyaşları hem de yağmurla birlikte makyajı akarken koştu. Ayakları çamura bulandı, Kelly'ye ait olan elbise de, Hare'nin saatler süren bütün hazırlığı da mahvoldu. Sadece Engin'e güzelliğini göstermek istemişti ancak aldığı karşılık görüntüsünü değil, kalbini mahvetmişti. Durmadı. Koşmaya devam etti. Bu dakikalarca sürdü. Sonunda dayanamadı. Hıçkırıklarla ağlarken durdu ve ellerini dizlerine yasladı. Kalbi yarılırken başı dönüyordu. Acısı, kederi onu öldürebilirdi. Sonra bir anda doğruldu. Gözyaşlarının arasında derin bir nefes aldı ve bu acıyı içinden nasıl söküp atabileceğini düşünmeye çalıştı. Atamayacağını biliyordu ama ona iyi gelecek bir şey yapmazsa ölüp kalacağından korkuyordu. Aradığı şeyi buldu. Onu her zaman gerçeklerden çekip alan, hislerini uyuşturan, zihnindeki ağırlıklara, kalbindeki kırıklıklara iyi gelen tek şey danstı. Gözlerini kapattı ve yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı. Yağmurun müziğine eşlik eden gök gürültüsünün öfkesinden ürkse de, sadece elleri değil bütün vücudu zangır zangır titrese de, bir ritim tutturarak dans etmeye başladı. Bu acıyla başka türlü nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bildiği tek şey dans etmekti. Başka bir meziyeti yoktu. Kalbine iyi gelen başka hiçbir şey yoktu şu anda. Sağanak yağmurun sesi ona müzik olurken, aralık dudaklarından hıçkırıklar salınıyor, anıların hücumunda Engin'in ona yaşattığı bütün o yıkımla dans ediyordu. Birkaç saniye sonra sesler duyunca zihni o ana dönebildi. Gözlerini açtı ve tam karşısında, üzerindeki beyaz gömleği sırılsıklam olmuş, saçları ıslanmış, yüzünü hiddet bürümüş Engin'i gördü.

Aralarında bir iki metre vardı. Sevdiği adam ona az öncekinden daha büyük bir öfkeyle bakarken, Hare'nin yüzünden de daha büyük bir keder geçti. Durmadı! Elleri sicim gibi inen yağmuru bölüp zarif parmakları boşlukta süzüldü. Çamurlu, yumuşak zemin bütün ayaklarına yayılırken, gözyaşlarını umarsızca akıtmaya devam etti. Engin'in gözleri üzerindeydi ve ikisi de bu çılgın oyunla büyülenmiş gibiydi.

Hare etrafında dönerken hıçkırdı. Sonra yeniden dönmek için hamle yaptığında ayaklarının altında çukurlaşan zemine takıldı. Dengesini tamamen kaybedip, dizlerinin ve avuçlarının üstünde yere düştü. Islak saçları altın bir şerit gibi yüzünden inerken öylece kalakaldı. Bir saniye sonra sırtında bir el hissetti. Sonra diğer el dizlerinin altına girdi ve Hare aniden havalandı.

Engin'in onu kucağına aldığını fark ettiğinde "Bırak! Bırak beni!" diye karşı koymaya çalıştı.

Genç adam kızgınca "Kes sesini!" diye tısladı.

Hare bir kez daha karşı koymadı. Aşık olduğu adamın yüzünden inen yağmur suları genç kızın yüzüne aktı. Sevdiği o koyu yeşil gözler ıslak bir orman gibiydi. Aralarına sadece yağmur damlaları girerken ruhları çoktan sarmaş dolaş olmuş, birbirine karışmıştı. Birinin gururu, diğerinin öfkesi bu aşka yenilmeyi engelliyordu. Hare'nin kalbi gibi bedeni de pes etti. Eli aşağıya düştü, yağmur yüzüne inerken gözleri kapandı. Başı sevdiği adamın hızla atan kalbine yakın, bedeni onun güçlü kolları arasında güvendeydi.

Kendini bırakmadan önce Engin'in sesini işitti. "Senden nefret ediyorum!" dedi. Hare'nin kalbine sanki bir bıçak saplamıştı.

Genç kız için her şey silinmeye başladı. O an hayal mi gerçek mi olduğunu anlayamadığı o cümle ona eşlik etti. Engin'in sesi bu defa belli belirsizdi. "Seni deli gibi seviyorum!" demişti sanki.

Bıçak saplandığı yerden çıktı. Acısı daha büyük oldu.

Yirmi Birinci Bölüm

Doğu onu sımsıkı sardığında, Sare neden ağladığını bile unutacak kadar şaşkındı. Abisi tüm mücevherleri alıp kaçmış, Sare'yi mahvetmişti. Doğu'nun şimdi dünyanın tümünü kavuracak bir öfke krizine girmesi gerekiyordu ama o, Sare'yi kollarına almıştı. Üstelik tüm mücevherlerden vazgeçmişti. Sare için... Genç kız bu andan itibaren varlığını korku ve endişeyle meşgul eden her şeyden arındı. Doğu'nun güçlü kollarının arasında, kendini ilk kez kaygısız bir şekilde ona bıraktı. Doğu başkaydı... Bambaşkaydı. Sare'nin hayatındaki hiçbir detaya uymuyordu ama onu özel kılan uyumsuzluğunda gizli çekimdi. Sanki ne olursa olsun Doğu onu anlayacak, ona kızmayacak ve sanki onu sonsuza kadar asla bırakmayacak, hep, hep koruyacaktı. Sare bu düşünceyle titredi ve Doğu'ya daha sıkı sarıldı.

"Benim... Benim bir suçum yok!" diye inledi. Doğu'nun ona kızmasını kaldıramazdı. "Yemin ediyorum abimin mücevherleri alıp kaçacağından haberim yoktu."

Doğu onu hafifçe çekti. Önce alnındaki kızarıklığa, sonra gözyaşlarına dokundu. "Bana zaten her şeyi anlatacaksın!"

Sare bu yakınlıktan böyle bir ses tonu ve böyle bir cümle beklemiyordu. Doğu sakin, ilgili ama çok sinirliydi. Abisinin söylediklerini hatırlayınca acı içinde gülümsedi. Abisi Doğu'nun ona değer verdiğini söylemişti ama Sare, Doğu'nun şu anki ifadesi yüzünden bu konuda bir umut beslemeye çekiniyordu.

"Ne anlatacağım?" diye sordu dolu mavi gözleriyle. Hâlâ birbirlerine kenetli haldeydiler.

"Abinle konuştuğun her şeyi! Sizi yalnız bıraktığımda olanları... Kimin evini soyduğunu, neden yaptığını... Her şeyi!"

Sare gözlerini kaçırmak istedi ama Doğu onun yüzünü kendine doğru kaldırdı. Aralarındaki mesafe çok azdı ve solukları birbirine değiyordu. Doğu homurdanarak kendini çekti. Kızın oturmasını sağladıktan sonra ayağa kalktı, tek hamlede onu da kaldırdı.

"Arabaya bin!"

"Abimin peşine düşecek miyiz? Nereye gidebileceğine dair konuşmalıyız."

Doğu yandan, sert bir bakış attı. "Sana güvenebileceğimi sanmıyorum!"

"Ne?" Sare'nin mavi gözleri sonuna kadar açıldı.

"Bin!"

Sare kızgınca dudaklarını birbirine bastırıp arabaya oturdu. Doğu'nun bu haline bakarak az önce yaşananların gerçek olmadığını düşünmek üzereydi. Sanki Sare için Oğuz'a boyun eğen, hatta kaçmasına izin veren, sonra onu düştüğü yerden kaldıran, sımsıkı sarılan, gözyaşlarına dokunan o değildi. Alıngan bir çocuk gibi kollarını göğsünde buluşturdu. Doğu da oturunca sayıp dökmek istediklerini hiç çekinmeden bağırdı. "Bana güvenmiyorsan niye mücevherleri abime verdin? Ben de işin içindeysem abim nasılsa bana zarar vermezdi, değil mi? Eğer onunla işbirliği yapmış olsaydım niye boğazıma bıçak dayıyordu? Birlikte hareket ediyorsak..."

"Kahrolası sorunu anladım! Daha ne kadar uzatacaksın?" Doğu ona keskin bir bakış attı ve arabanın kapısını sertçe kapattı.

"O halde cevap ver! Bana güvenmiyorsan..." Sesi iyice kısıldı. "Neden yaptın?"

Doğu elini direksiyona geçirdi. "Çünkü sana rastladığımdan beri hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor! Sana yaptıklarınızın bedelini ödetecekken, şu an bedel ödeyen benim. Başıma gelen bir belasın sen!"

Sare alınmış ve kırılmıştı. "O halde neden mücevherleri abime verdin? Beni nasılsa öldürmezdi. Parayı da alırdın, benden de kurtulurdun."

"Saçmaladım işte!"

"Pişman mısın?"

Doğu büyükçe bir nefes alıp geniş göğsünü şişirdi ve acımasızca gürledi. "Evet!"

Sare'nin kırık kalbi daha da kanadı. "O halde izin ver düzelteyim. Bırak beni. Abimi bulurum. Parayı getiririm ve..."

"Başkasının çalıntı parasına ihtiyacım yok!" Doğu da başını çevirip Sare'ye baktı. "Ve seni asla bırakmayacağım!"

Bakışları çarpışıp kalırken Sare tuhaf hisler içinde bu cümleyi anlamlandırmaya çalıştı. Pek fazla olumlu düşünmemesi gerektiğini kendine hatırlattı. Doğu pişman olduğunu söylemişti zaten. Yine de Sare kalbinin derinlerinde bir yerlerde buna inanmıyordu. Doğu sonradan pişman olacağı bir şey yapmazdı. Sare onun kızgın olduğu için böyle konuştuğunu düşünmeye çalıştı. Çünkü Doğu tam bir duvar, kütük, kolon, beton yığını gibi bir adamdı! Yumuşak ve esnek hiçbir tarafı yoktu. Öyle ki, Sare onda tek bir çatlak, sızıntı ya da küçücük bir yol bulamadığı için ona ulaşamıyordu. Abisi Sare kısmında doğru demişti. Sare ona bayılıyordu. Aslında bu tabir çok yetersizdi. Ona âşıktı, onu seviyordu! Aynı şiddetle ondan korkuyordu. Sonlarının ne olacağını bilmiyordu. Aslında bir tahmini vardı. Doğu onu bırakıp gidecekti. Olacağı buydu!

"Eve mi gidiyoruz?" diye sordu.

Doğu yanıt vermedi. Sare ofladı. Araç eve yaklaşınca anladı. Kaderine sessizce razı gelirken Doğu arabayı villaya soktu.

"İn!"

Sare hızlıca arabadan indi. Eve yönelmişti ki Doğu ona seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

"İçeri..." Gözleri şaşkınca açılmıştı.

"Bekle!"

Doğu motoru çıkarıp kapıya getirdi. Motordaki tek kaskı kıza uzattı. "Tak!"

"Sen?"

Genç adam yanıtsız kalınca Sare kendi kendine "Zaten taş kafalı olunca kaska gerek duymuyor!" diye mırıldandı.

"Kes sesini ve bin!"

"İn, bin, tak, konuş, sus! Biraz nezaket kaslarını eritmez!" Kaskı aldı ve kabaca başına geçirdi. "Ne kadar sürecek bu?"

"Abini buluncaya kadar!"

Sare tam bir cümle işittiği için memnundu. "Nereye gidiyoruz peki?"

"O adiyi bulacak bilgiler toplamaya. Arkadaşlarını hatırla. Yardım isteyeceği birileri var mıydı? Kim olursa..."

"Bir süredir düşünüyorum zaten. Aklıma gelen birkaç isim var."

"Yerlerini hatırlıyor musun?"

"Evet. Sahile gidelim."

Doğu başka bir şey söylemeden ya da sormadan motora bindi. Gözleri arkayı işaret ederken Sare'nin kızgınlığı yerini heyecana bıraktı. İlk kez Doğu'nun motoruna binecekti. Berbat bir sebeple olsa bile, bu onu heyecanlandırıyordu. Tedirgince kocaman motorun üstüne yerleşti. Doğu yavaşça motoru dışarı sürdü. Ardından tekrar inip kapıları kapattı ve yeniden motoruna kuruldu.

"Sıkı tutun!" diye buyurduğunda Sare deri montunun üstünden ona sarıldı ve sağ eliyle sol elinin bileğini kavradı. Tüm hatları Doğu'ya yapışmış haldeydi. Elinde olmadan gülümsedi. Bütün o sorunlar hiç yaşanmamış olsaydı, şu an dünyanın en mutlu insanı Sare olabilirdi.

Gece serinliğinde motor bozuk toprak yollardan, eğimli araziden sallanarak gitse de, kasabaya inen sapağı geçince asfaltın üzerinde adeta kaymaya başladı. Sare motora binmenin

böylesine muhteşem olabileceğini ilk kez tadıyordu. Kendini huzura, rüzgâra ve Doğu'ya bıraktı. Nefesi kesildi, kalbi titredi ve gözyaşları usulca rüzgâra karıştı. Doğu'yu sevmenin ve bu aşkın hiç yaşanmayacağını fark etmenin acısıyla kalakalmıştı. Başını genç adamın sırtına yaslayıp gözlerini kapattı.

Bir müddet daha gittikten sonra sahile ulaşmışlardı. Tüm dükkânlar kapalıydı. Sokaklarda birkaç genç dışında kimse yoktu. Doğu motorunun hızını iyice düşürdü.

"Ne tarafa?" diye sordu başını çevirip.

"Devam edelim. Buranın küçük bir marinası vardı."

Doğu motorunu oraya kadar sürdü. Birkaç dakika sonra hedefe ulaşınca motordan indi. O inince Sare de önce kaskını çıkarmak istedi ama bir türlü yapamadı. İndi ve bir daha denedi ama yine kafasına sıkışmış gibiydi. Doğu, tam karşısında onu alaycı bakışlarıyla izlerken neredeyse gülmek üzereydi. Sare kıvranıp durdukça o eğleniyordu. Sonunda dayanamadı ve kıza yaklaştı. Kaskı çözmeye çalışan ellerini kavradı. Bir süre o elleri bırakmadı. Sare kızararak ellerini indirince Doğu da kaskı çözdü. Yavaşça kafasından çıkardı. Sare derin bir nefes alırken Doğu kaskı motorun üstüne bıraktı. Elleri yeniden Sare'ye uzandı. Dağılmış sarı saçlarını düzeltti. Ardından ellerini kızın yanaklarında gezdirdi, ona dilediğince dokundu. Bir an sonra kızgınca ellerini çekti. Bu kız hakikaten başına belaydı ve ondan derhal kurtulmalıydı! Bu yüzden abisini çabuk bulmalı ve yüzünü yeniden bir güzel dağıtmalıydı! Sonra Sare'yi bırakacaktı. Bunu yapacaktı, çünkü başka türlüsü saçmalıktı. Oğuz denen o adi de saçmalamıştı. Sare sana bayılıyor derken, bir başkasının bunu fark etmesi Doğu'nun tüm hislerini bir düğüme çevirmişti. Sare'yi öptüğünden beri, aslında ondan bile önce, kız aklını meşgul etmeye başlamıştı. Masumiyeti, güzelliği, ailesini ele vermemek için yaptıkları ve nihayet her şeyi yoluna koyma ümidiyle kalkıştığı hırsızlık...

Doğu yeniden sinirlendiğini fark etti. "Nerede şu arkadaşı?" diye sordu.

"Bir tur teknesi vardı. Adı Şaheser'di. Buralarda olmalı."

Doğu hareketlenince Sare de onun yanında yürümeye başladı. Sahil boyunca bütün teknelere baktılar ama o isimde bir tekne yoktu. Zaten sahipleri de henüz gelmemişti. Havanın aydınlanmasına birkaç saat kalmıştı ve onları beklemekten başka çareleri yoktu. Sare kıyıdaki bir banka otururken Doğu onun karşısında volta atıyordu. Genç kız dayanamadı ve banka uzanarak gözlerini kapattı. Uykuya dalması saniyeleri bulmadı.

Omzundan dürtülerek uyandırıldığında gün ağarmıştı.

"Kalk! Tekneciler geldi."

Doğu'nun hissiz sesiyle somurtan genç kız, onun arkasından yürümeye başladı. İlk sordukları kişi aradıkları adamın teknesinin yerini işaret etti.

Oraya ulaştıklarında Doğu beklemeden konuşmaya başladı. "Kolay gelsin! Kadir Kaptan'ı arıyorum. Teknesinin adı Şaheser olan..."

Güvertedeki iki adamdan daha yaşlı olanı kafasını kaldırdı. "O teknem on yıl önce battı. Kim soruyor?"

Tam bu sırada Sare "Kadir Abi!" diyerek öne çıkmak için adım atmış ki, Doğu onun bileğine yapışıp buna izin vermedi. Kızı yanına çekip adama bağırdı. "Sen misin?"

"Benim, koçum. Siz kimsiniz?"

Sare umutla gülümsedi. Konuşmak üzereyken çekinerek Doğu'ya baktı. Genç adam konuşması için Sare'ye sözsüz bir şekilde izin verdi. "Abi, beni hatırladın mı? Arkadaşın Oğuz Kayhan'ın kız kardeşiyim."

"Lan yoksa sen şey misin? Hani bir gece tekneme girip uyuyakalan, sonra balığa çıkınca fark ettiğim o kız mı?"

Sare adamın hatırladığını görünce umutlandı. "O Hare'ydi. Benim ikizim. Polise gitmiştik. Sen geldiğinde de polis seni tutuklamıştı."

Adam kahkaha attı. "Buyurun gelin, çayımız var."

Doğu gergince "Yok!" dedi. "Sen gel buraya kaptan, konuşacaklarımız var."

Adam tekneden atladı. "Hayırdır, koçum? Sen kimsin?" Sare'ye baktı. "Seninki mi?"

Sare cevap veremeden Doğu hızlıca "Evet!" dedi ve kızı kolunun altına çekti. "Oğuz'u arıyoruz."

Adam şaşırınca Doğu onun bu akşam Oğuz'u görmediğini anladı. "Ne oldu ki Oğuz'a? O da mı kasabada? Vay adi, hiç aramadı beni."

"Sana uğramadı mı?"

"Yok, koçum."

"Tekneyle Kıbrıs'a ya da Yunan adalarına açılıyor musun?"

Adam gözlerini kıstı. Yasadışı yollarla yaptığı bu şeyin dile getirilmesiyle biraz panikledi ama Doğu'ya güvenmeye karar verdi. "Zaman zaman..."

Sare devam etti. "Abim de sana gelip onu kaçırmanı söyleyebilir, Kadir Abi."

"Niye ki? Oğuz bir şeyden mi kaçıyor?"

Doğu çenesini hafifçe kaldırdı. Bu tavrı, adama hem gözdağı vermek hem de güven duymasını sağlamak için yaptığı bir hareketti. "Oğuz seni ararsa hiçbir şey çaktırmadan beni arayacaksın."

Kadir gergince bir adım çekildi. "Ben adam satmam!"

"Bak birader, bu kız Oğuz'un kız kardeşi. Abisini görmesi lazım, ailevi bir mesele. Seni ararsa, onu bir yerlere kaçırmanı söylerse, başkasından bir şey duyarsan, biri sana Oğuz'u anlatırsa, bana haber verecek ve onu oyalayacaksın. Karşılığında beş bin! Keş!"

"Beş bin mi?" Adamın gözleri kocaman açıldı.

"On yapıyorum lan! Etrafa sor soruştur, belki başkasıyla irtibata geçer. Verdiğin bilgiye göre parayı arttıracağım. Anlaştık mı?"

"Ya Oğuz daha fazla verirse?"

Sare alayla güldü. "Kadir Abi, sen abimi iyi tanırsın. Öyle kolayca on bin çıkarıp verir mi sence?"

Adam sırıttı "Haklısın kardeşim, vermez. Yine de verecek olursa..."

"İki katı!"

Doğu'nun kararlı sesiyle elini uzattı. Doğu o eli sıkmadan önce tehdit etmeyi unutmadı. "Benden sana asla bir yamuk olmaz. Sakın sen de bana yapayım deme!"

Sare de bilmiş bir tavırla "Valla Kadir Abi, bence de yapma," diyerek konuşmaya katıldı. "Biliyor musun, sevgilimin babası İstanbullu ünlü Özkara Ailesi'nin reisi. Yeraltı dünyasının hâkimi! Anlarsın ya... Sorun çıkarmak istemeyeceğin tipte insanlar."

Doğu sinirle homurdanırken, adamın gözleri büyüdü. Sare'nin sözleri işe yaramıştı. Kadir telefonunu çıkarıp Doğu'nun numarasını kaydetti. Tedirgin olduğu her halinden belliydi. Sonunda ikili oradan ayrıldı.

Sare, Doğu'nun kocaman adımlarına yetişmeye çalışırken koşar gibiydi. Heyecanla "Bence abim kesin gelecek!" dedi.

Doğu sıktığı çenesi, kaskatı ifadesiyle yine çok kızgındı. Sare'ye yandan sert bir bakış attı. "Demek İstanbullu ünlü Özkara Ailesi! Yeraltı dünyasının hâkimi!"

Sare gülümseyerek ona döndü. "Ah, böyle söylediğim için alındınız mı, Doğu Bey? Kendini iyiliğe ve hayır işlerine adamış bir aileydiniz de, bizim mi haberimiz yoktu acaba?"

Doğu aniden durdu ve daha da tehlikeli bir bakışla tepeden Sare'ye baktı. "İstanbullu bile değiliz!" Kızgın ve sevimli bir dev gibi görünüyordu.

"Nerelisiniz peki? Dünyadan bir yerden mi?"

"Cehennemden!"

"Hmm... Şaşırmadım."

Doğu sıktığı çenesi, çattığı kaşlarıyla Sare'ye ölümcül bir bakış atsa da herhangi bir şey söylemedi. Kız kendini tutamadı. Gülümseyip Doğu'nun koluna dokundu. "Adam korksun diye öyle dedim ama haksız da sayılmam ki."

Doğu kolunu hiddetle çekince Sare yalpaladı ama neyse ki düşmedi. Doğu geniş adımlarıyla motora hızla varınca Sare de koşarak oraya ulaştı. Bu defa kaskı daha kolay taktı, Doğu'dan önce motora oturdu. Doğu'nun onu villaya götürüp kilit altına vuracağını sanırken, genç adam tam aksi yöne motorunu sürdü. Hâlâ parlak birkaç yıldızın olduğu gökyüzünün kararsız aydınlığında denizin mis kokusu duyulurken, ıssız bir noktada

durdu. Sare bu defa kaskını çıkarmayı başardı. Yolda Hare'yi düşündüğü için genç kızın tüm neşesi kaçmıştı. Yaptığı hırsızlık yüzünden ablasının başına bir şey gelmemesini dileyerek, sahilde yürümeye başlayan Doğu'nun peşine takıldı.

Genç adam neredeyse dalgaların ulaşacağı bir yerde kumsala oturdu. Hare bir an ona baktıysa da soru sormaya cesaret edemeyerek o da kendini kumlara bıraktı. Doğu'nun yanındaydı ama ona temas etmiyordu. Dizlerini çekti ve kollarını dizlerine sararak denize baktı. Henüz canlanmamış güneşin denizle buluşması muhteşem bir kızıllık oluşturmuş, insanın içine kadar ilişen tatlı bir seyirlik haline gelmişti. Ancak Sare oraya değil, Doğu'ya bakmak istiyordu. Başını hafifçe çevirip sevdiği adama baktı. Yüzü gölgeler içinde daha da sert görünüyordu. Sanki Doğu, bir kayadan oyulmuştu. Hatları keskin, kaşları çatık, ifadesi oldukça sertti. Aniden ona dönünce Sare ürkerek gözlerini kırpıştırdı.

Doğu'nun delici bakışları onun masmavi gözleriyle kesişince irkildi. Öte yandan gözlerini Doğu'nun gece kadar siyah gözlerinden çekmeyerek genç adamı şaşırttı. Doğu da konuşmadı. Sadece bakıştılar ve o an Doğu, Sare'yi kollarına çekmemek için kendiyle savaştı. Sare, onun hayatına giren hiçbir kadına benzemiyordu. Aileleri olmayan iki kız kardeş, İstanbul gibi bir yerde yalnız yaşamalarına rağmen, Sare sanki bir kozada büyümüştü. Ablasının, yani Hare'nin bunu sağladığını biliyordu genç adam. Hare'yle karşılaştığında onun bir cadaloz olduğunu düşünmüştü. Şimdi bu düşüncesinin ne kadar isabetli olduğunu görüyordu. Hare Kayhan o kadar güçlü bir kız olmasaydı, Sare'yi de koruyamazdı. Hayatın darbelerine karşı Sare'ye kalkan olma görevini başarıyla üstlenmişti. Kendisi gecelerce barda çalışırken Sare okuluna devam etmiş, mezun olunca da bir işe başlamıştı. Belki de Sare'nin başına gelen en iyi şey ablasıydı.

Doğu, bu aileye karşı duyduğu tüm olumlu hisler için kendine öfkelendi. İşleri yakında bitecek ve bu lanet olası aileyi hayatından tamamen çıkaracaktı. Para umurunda değildi. Parayı değil, Oğuz'u bulmak ve ona gerçek bir korku yaşatmak

istiyordu. Sonra Sare'yi bırakacaktı. Sare onun hayatına tamamen zıt biriydi ve Doğu da onun dünyasının hiçbir yerine kendini konumlandıramıyordu.

"Anlat!" diyerek sonunda lafa girdi. İçinde yaşadığı çelişkiler onu sinirleniyordu.

Sare kaşlarını çattı. "Ne anlatayım?"

"Dünyanın oluşumundan başla!"

Sare sonunda gülümseyebildi. "Her şey başta bir gaz bulutuydu."

Doğu da sonunda öfkeli çehresini biraz olsun gevşeten hafif bir tebessüm takındı. "Gerçekten eczacılık okuduğuna emin misin? Hayalinde ya da rüyanda görmüş olabilir misin?"

"Elbette okudum! Hem de dereceyle bitirdim."

"Aferin, Einstein! Şimdi asıl konumuza odaklan! Hırsızlık yapmanı Oğuz mu istedi?"

Sare başını salladı.

Doğu derin bir nefes alarak "Tek tek sormayacağım, en başından anlat!" dedi gergince.

Sare endişeyle fısıldadı. "Kızmayacağına söz verir misin?"

"Hayır!"

"O halde anlatmıyorum!"

"Şu an zaten ellerimde çiçeklerle karşında durmuyorum. Yeterince kızgınım!"

Sare bambaşka bir yere gitti. "Çiçekler mi? Sen mi? Sahi, daha önce bir kadına çiçek aldın mı?"

"Kahrolası konuya odaklan!"

"Aslında konudan kaçmaya çalışıyorum, çünkü çok kızacaksın."

Doğu tek tek kelimeleri bastırdı. "Şu an zaten çok kızıyorum!"

"Ay tamam!" Kız derin bir nefes alıp gözlerini denize çevirdi. Doğu'nun o kopkoyu öfkeli gözlerine bakarak tek kelime edemezdi. "Abim parayı muhakkak bulmamız gerektiğini söyledi. Bu yüzden Hare'nin çalıştığı yeri soyma fikrini ortaya attı."

"Sen ablanın çalıştığı yeri mi soydun?" Doğu'nun ifadesine ilk kez şaşkınlık yerleşti. Sare'nin bunu yaptığına inanamıyordu.

"Aptallıktı, evet!"

"Ya senin yüzünden ablanı suçlarlarsa?"

"Yakalanmadım, değil mi?"

"Ya etrafta kamera varsa?"

"Yoktu. Biliyorum. O evde kaldım." Elini alnına yasladı. "Of! Bilmiyorum! Bilmek istemiyorum, Doğu. Umarım kameraya çıkmamışımdır. Hare'den bilirlerse kendimi asla affetmem!" Bir parça ümitle genç adama baktı. "Ama biz birbirimize benzemiyoruz ki... Yani ikiziz ama... Benzemiyoruz, değil mi?" Onay bekleyen sözleri aslında nasıl da umutsuz olduğunu ele veriyordu.

Doğu da onun umutlarını boşa çıkardı. "Seni Hare sanıp kaçırmıştım!"

Kız ofladı ve gözleri doldu. "Her şey... Her şey abimin suçu! Eğer beni kandırmasaydı..."

"Seni nasıl kandırdı?"

Doğu'nun gergin sesiyle genç kız ürperdi. "Parayı bulamazsak senin..." Aniden elleriyle yüzünü kapattı. Utanıyor ve abisinin yalanlarına inandığı için kendini suçluyordu. Avuçlarının içine ağlarken Doğu hareketlendi ve Sare'nin kolunu sertçe çekti. Kız ona bakmayınca da yüzünü kendine çevirdi. Hareketleri nezaketten uzaktı.

"Devam et!"

"Parayı bulamazsak senin tüm ailemizi öldüreceğini söyledi!"

"Ne?"

"Duydun işte..." Sare yüzünü onun iri elinden kurtardı. Çünkü gözlerine biraz daha bakarsa, affetmesi için kollarına atlardı.

"Ve sen de buna inandın!"

"Abimi çok kötü dövmüştün. O da seni önceden tanıdığını ve neler yaptığını gördüğünü söyleyince..."

"Neler yapmışım?"

"Adamın birini döverek öldürmüşsün."

"Kimi?"

"Bilmiyorum! Abim..." Sare konuşamadı ve gözlerini hızlıca sildi.

"İnandın mı ona?" diyen Doğu'nun sesi sakin bir öfke içeriyordu. Kız yanıt vermeyince bu defa sesinin tonunu iyice yükseltti. "İnandın mı dedim!"

Sare korkudan ölürken Doğu'ya döndü. Kahrolmuş bir ifadeyle başını salladı. Gözyaşları yanaklarından indi. "Ben... Ben senin böyle biri olmadığını biliyordum ama günlerdir kimseyle konuşmamıştım. Sadece sen vardın ve nasıl desem... Birbirimize çok fazla maruz kaldık. İyi ve kötü bir sürü şey yaşadık. Bu yüzden belki de hatalı kararlar verebileceğimi sandım. Yani senin hakkında çok iyimserdim ama yanılabileceğimi düşündüm."

Doğu ona inanamıyordu. Pekâlâ, ilk günlerde Sare'ye iyi davranmamıştı ama bunda haklı olduğundan şu an bile emindi. Buraya geliş amacını hatırlıyordu. İntikam istiyordu. Ancak Sare onu değiştirmişti. Kıza gerçekten değer vermiş, masumiyetine inanmış, yalanlar söyleyip dolaplar çevirse de üstüne pek fazla gitmemişti. Üstelik ona kapılmıştı. Onu öpmüş, ona karşı çok daha derin arzular duymuştu.

Tüm bunların ardından bu aptal kızın abisine inanması karşısında sinirlerine hâkim olamadı. "Demek parayı bulamazsanız sizi öldürecektim!"

Sare üzgün ifadesiyle derin bir nefes bıraktı. "Korktum ve saçmaladım..."

"Abin kaçınca mı anladın?"

"Doğu, lütfen... Bana karşı nasıl acımasız olduğunu hatırlıyor musun? Ya abimi döverkenki halini..."

"Size verdiği zararlar için abini dövdüm, seni aptal! Onu para için dövdüğümü mü sanıyorsun?"

"Ne? Nasıl?"

"Sizi böyle bir hayata zorladığı için, sadece bunun için onu öldürmek istedim. Çünkü siz, çünkü sen, kahrolası sen bunları hak etmemiştin." Siyah gözleri bir kuyu gibi derindi. "Ve biliyor musun, abin haklıydı! Sana değer veriyordum."

"Doğu..." Sare gözyaşları içinde gülümsedi. "Bana değer veriyor musun gerçekten?" Cevap beklemeden tüm bedeniyle döndü. "Abim hep yalancı, hep hatalıydı ama bu gece söylediği şeyde haklıydı. Ben de sana bayılıyorum! Evet, bu doğru.

Aslında daha da ötesi var." Ayrıntılara girmedi. Utanmış, kızarmıştı. "Şimdi senin de bana değer verdiğini duymak... Ah, bu inanılması güç bir rüya gibi."

Doğu bir an için sessiz kalsa da sonra alayla gülümsedi. "Değer veriyordum, Sare! Geçmiş zamanda kaldın artık. Şimdi benim için bir anlamın yok!"

Kız gözlerini kocaman açtı. "Nasıl olmaz, kendini kandırma!"

"Demek parayı bulamazsan seni öldürecektim?"

"Doğu, bak... Açıkladım, değil mi?"

"Peki... Bırakıyorum seni." Doğu tekrar önüne döndü ve hiçbir şey olmamış gibi denizi izlemeye devam etti. Kayıtsız bir ses tonuyla "Artık özgürsün!" dedi.

"Bırakıyor musun beni? Ama abimi bulmadık ve para..."

Genç adam sertçe kızın sözünü kesti. "O şerefsizi ben bulurum! Seni artık istemiyorum, parayı da, hiçbir şeyi de... Git, Sare!"

"Yani sen şimdi beni kovuyor musun?"

Doğu ona döndü ve nefretle gülümsedi. "Kovmak mı? Seni özgür bırakıyorum! Defol git işte!"

"Gitmiyorum!"

"Git dedim! İstediğin bu değil miydi? Abin seni benimle korkutmadı mı? Seni tüm korkularından azat ediyorum. Artık tutsağım değilsin."

"Hayır, öyleyim..." Sare'nin dolu mavi gözlerinden birkaç damla yaş daha indi. "Nereye gideceğim? Gidecek bir yerim yok."

"Çiftliğe git, ablana git. Nereye gidiyorsan git! Umurunda değilsin, anladın mı?"

"Umurundayım!"

Doğu hiddetli bir tavırla ona döndü ve gürledi. "Sare, defol!"

"Gitmiyorum, Doğu!"

"Gidiyorsun!"

"Bu saatte mi? Hava aydınlanmadı bile!" Doğu yanıtsız kalınca dişlerini birbirine bastırıp kızgınca söylendi. "Tamam, o halde!"

Hışımla ayağa kalktı. Kotuna yapışan kumları silkeleyip hızlı adımlarıyla sahilden yola doğru yürümeye başladı. Ayakları

kumlara bata çıka giderken Doğu derin bir nefes aldı ve küfretti. Kafasını çevirip Sare'ye baktı. Yürümeyi bilmiyormuş gibi adımları sarsak, hareketleri acemiydi. Koşmaya çalışıyor, başaramıyor, yürümekte de zorlanıyordu. Doğu onun nereye gittiğini bilmiyordu. Onu bu saatte nasıl gönderdiğini de bilmiyordu! Duyduklarının öfkesiyle kızı kovmak istemişti ama bu saatte onu nasıl bırakabilirdi ki? Hiçbir saatte onu bırakamazdı!

Genç adam kalktı ve kıza doğru yürüdü. Sare şimdi yola ulaşmıştı. Yol boştu ama otostop çekmek için hazırlandığı belliydi. Doğu ona inanamıyordu. Uzaktan bir arabanın yaklaşmakta olduğunu görünce adımları hızlandı. Sare yolun ortasında kollarını açıp kapatıyor, arabaya durmasını işaret ediyordu. Doğu ise öfkeden deliriyordu. Kendisi oraya yetişemeden arabanın yavaşladığını gördü. Tamamen durduğunda da Sare cama eğilip içindekilerle konuşmaya başladı.

Birkaç adım sonra kıza ulaştığında belinden kavradığı gibi onu havalandırdı ve kolayca yan tarafa çekti.

Arabadakiler "Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

Doğu onlara doğru eğilip en tehlikeli sesiyle "Bas git!" dedi. "Kız benim sevgilim!"

Arabadakiler birbirlerine baktılar. "Kardeş, sevgiline sahip çık."

Doğu yumruğunu arabanın tepesine indirdi ve hiddetle bağırdı. "Defol git dedim lan!"

"Bas bas!" diyen gençlerden birinin sözüyle şoför hızla gaza basıp yola çıktı.

Doğu da aynı hızla Sare'ye döndü. "Motora yürü!"

Sare kollarını göğsünde birleştirdi. "Kovulduğumu hatırlıyorum."

"Motora bin dedim!"

"Binmiyorum!"

Doğu konuşmadı. Sadece derin bir nefes bıraktı ve Sare bu nefesle birlikte daha fazlasına cesaret edemedi. Yine de söylenmekten vazgeçmedi. Oflaya puflaya motora bindi, villaya kadar de tek kelime konuşmadılar.

Villaya ulaştıklarında genç kız hiç beklemeden odasına çıktı. Uykusu geliyor, başı çatlıyordu. Yatağa uzandığında tüm kapılar sonuna kadar açıktı. Doğu kapıyı kilitlemek için bile gelmedi. Elbette gelmezdi... Onu zaten bırakmıştı. Bu defa gitmeyen Sare olmuştu.

Doğu adamlarına bir sürü talimat vererek bir saate yakın telefonla konuştu. Oğuz İstanbul'a giderse onu kıskıvrak yakalayacaklardı. Oğuz'un takıldığı kahvehaneyi, gerçek adını, memleketini, ailesini anlattı ve herhangi bir hatayı affetmeyeceğini söyledi. Şu an yapılması gereken tek şey beklemekti. Nihayet salondaki kanepeye uzanıp gözlerini tavana dikti. Gözlerini diktiği yerde Sare'nin odası vardı. Onu aklından çıkarmaya çalışıp, dakikalarca uzandığı yerde dönüp durdu.

Cebinde titreyen telefon yüzünden uyandı. Kaşları çatık, çehresi gergin, her zamanki gibi öfkeli bir halde telefonu çıkardı. Ekranda bir sürü çağrı vardı. Doğu öyle derin sızmıştı ki hiçbirini duymamıştı. Neyse ki çalan telefon Sare'nin eski model küçük telefonuydu ve arayan da Taner isimli biriydi. Doğu onun çiftlikten biri olduğunu biliyordu. Kendi telefonunu çıkarıp Kadir Kaptan'ı yeniden aradı. Adam hâlâ Oğuz'dan bir haber almamıştı.

Yukarıdan ayak sesleri geldiğini duyunca Sare'nin kalktığını anladı. Kendisi de kanepeye oturdu ve ellerini gür, dağınık saçlarına geçirip esnedi. Sare de esneye esneye merdivenleri inerken "Bir haber var mı?" diye sordu.

Doğu, Sare'ye hâlâ kızgın olduğu için aksi bir sesle yanıt verdi. "Taner aradı."

Sare gözlerini kocaman açtı ve korkuyla "Taner beni neden arasın ki? Kesin bir şey oldu, bir sorun var!" dedi.

"Ara onu," diyen genç adam telefonu çıkarıp kıza uzattı. O da hiç belli etmese de Hare'nin suçlanmasını istemiyordu.

Sare tam numarayı tuşluyordu ki telefon çalmaya başladı. Aynı numaradan aranıyordu. Genç kız panikle telefonu açtı ve normal davranmaya çalıştı ancak Taner'i beklerken Hare'nin

sesini duyduğunda ters giden bir şey olduğunu fark etti. Hoparlörü açarak Doğu'nun da duymasını istedi. Hare her şeyi anlattı. Sare'nin kameraya alındığını, evdekilerin şimdilik polise gitmediğini, Sare'yi ele vermediğini... Bir de Engin'den bahsetti. Sare en çok bu kısımda ağladı ve Doğu'yu gizleyerek mücevherleri bulacağına dair ablasına söz verdi. Doğu için bir arkadaşım dedi ve genç adam da buna itiraz etmedi. O da Sare gibi düşünüyordu. Hare'nin de tamamen suçsuz olduğunu artık biliyordu. Barı soyarken tek kuruşu kendileri için almadığını, her şeyi o lanet olası abileri için yaptığını biliyordu. Şimdi de hapse girebilirdi ama kız kardeşini yine de ele vermemişti.

Sare telefonu kapatır kapatmaz "Doğu... Ne yaptım ben?" diye ağlamaya başladı.

Mavi gözlerinden koca birer damla olarak inen gözyaşlarıyla Sare'nin solgun, kederli yüzü Doğu'nun kalbinde bir sancı oldu. Hiç duraklamadı ve kızı çekip göğsüne yasladı. Ona hâlâ kızgın olsa da artık gözyaşlarına dayanamıyordu. Sare'yi zaten çok fazla ağlatmıştı, şimdi onun tek damla gözyaşı için Oğuz'u öldürmek istiyordu.

"Onu bulacak ve her şeyi alacağız!" dedi sakince.

Sare de ablasına böyle demişti ama Doğu'nun bunu demesi genç kızı umutlandırıyordu. Kafasını kaldırıp Doğu'ya baktı. "Bulacağız, değil mi? Hare'ye yaptığım şeyi telafi edeceğiz."

Doğu kendinden emin bir tavırla başını salladı "Bana güven," dedi. "Her şeyi yoluna koyacağım."

Sare ona güvendi ve kalbindeki ağırlık biraz olsun hafifledi. Doğu'nun siyah, derin gözlerine bakarken Doğu da bütünüyle ona teslim olmuştu. Sonra ansızın her şey değişti. Gergin ve kederli hava yerini müthiş bir çekime bıraktı. Genç adam Sare'ye doğru eğildi, Sare kendini yükseltti ve dudakları aynı ritimle buluştu. Sare, Doğu'nun çehresini avuçlarıyla okşarken, Doğu tek eliyle onu ensesinden kendine bastırdı. Sare kendini Titanik batarken enstrümanını çalmaya devam eden kemancı gibi hissediyordu. Her şey altüst oluyordu ama hepsini unutmuştu o an. Doğu'yla her şey yakında bitecek, herkes kendi yoluna gidecekti. Sare muhtemelen hapse gideceğini düşünüyordu. Bu

his kalbini darmadağın ederken kendini hafifçe çekti. Sevdiği adamın gözlerine yakından, derin bir bakışla bakarken bir anda fısıldadı. "Doğu, ben... Ben sana âşığım..."

Doğu'nun kaşları çatıldı ama sonra o sert çehresi aniden gevşedi ve duyduğu itirafın hoşuna gittiğini gösteren bir ifade belirdi. Karanlık siyah gözleri, Sare'nin mavi gözlerindeki denizle buluştu.

Sare pişman değildi. Sevdiğini yeniden söyleyebilirdi ve cevap da beklemiyordu. Yine de Doğu'dan bir karşılık gelecek gibiydi. Sare biraz daha beklerse sanki istediği şeyi duyacakmış gibi hissetti. Sabırla bekledi...

Ta ki aralarına o sevimsiz telefon sesi girene kadar!

Doğu'nun telefonu masada titreşince Sare'nin gözleri kocaman açıldı. Doğu da aynı hızla kendini çekerek, söyleyeceği her neyse Sare'yi bundan mahrum bıraktı.

Telefona uzandı ve huysuz sesiyle açtı. "Ne var?"

"Koçum, Oğuz aradı."

Doğu öfkeyle "Geliyor mu?" diye sordu.

"Aynen. İki saat sonra... Ilıcasu Plajı'nda... Plaj kasabanın otuz kilometre batısında... Sare bilir."

"Orada olacağım. Bir bokluk olursa senden bilirim."

"Merak etme! Her şey yolunda!"

Doğu telefonu kapattı ve hislerini biraz olsun yatıştırmak için geriye yaslanıp derin derin soludu. Hâlâ Sare'nin etkisi altındaydı. Yaptıklarının ve söylediklerinin...

Sare de sonunda kendine geldi ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Abin iki saate kadar Ilıcasu Plajı'na gelecekmiş."

Sare bir an düşündü ve "Biliyorum orayı," dedi.

"Tarif et bana."

"Ya ben? Ben de geleceğim!"

"Olmaz! Sen burada kalacaksın."

"Hayır hayır! Abimi görmek ve ona hayatımızdan tamamen çıkıp gitmesini söylemek istiyorum. Doğu, lütfen izin ver."

Doğu bunu ondan esirgemedi. Oğuz'un tam bir vedayla Sare'nin ve ablasının hayatından bütünüyle çıkmasını istiyordu.

Oğuz, Yunan adalarına kaçacağı koya gelmişti. Yanında iki küçük valiz vardı. Tekneye aceleyle binmiş ve Doğu gizlendiği yerden onu izlemişti. Artık harekete geçme zamanıydı.

Kadir Kaptan teknenin halatını çözerken Doğu'ya bakıp başını salladı. Doğu bu işaret üzerine Sare'ye baktı ve hiç planlamadığı halde kızın elini sımsıkı tuttu. Sanki ona temas etmezse, onu sımsıkı tutmazsa başına bir şey gelecekmiş gibi hissetmişti. Yanındayken bile Sare hakkında endişelendiğini fark edince kendine kızdı ancak yine de kızın elini bırakmadı. Birlikte koşarak tekneye ulaştılar. Sessiz adımlarıyla tekneye girdikten sonra Kadir Kaptan halatı tamamen çözdü ve denize açıldı.

"Oh be! Sonunda kurtuluyorum buradan!" Oğuz içeri girdiğinde sırıtıyordu.

"Demek benden kurtulabileceğini sandın!"

Doğu'nun kılıç gibi sesini duyan Oğuz neye uğradığını şaşırdı. Doğu teknenin içinde, onu bekler vaziyette duruyordu. Yanında da kız kardeşi vardı.

"Bir kere soracağım, mücevherler nerede?"

Oğuz'un yanıtı elindeki çantayı göğsüne çekmek oldu. "Mücevher yok," dese de Doğu alayla sırıttı. Dönüp Sare'ye bakınca genç kız ona kendinden emin bir bakış attı.

Doğu zaman kaybetmek istemiyordu. Sormadan, sorgulamadan iki adımda Oğuz'a yetişti ve tek yumrukla onu teknenin duvarına yapıştırdı. Çanta yere düştüğünde onu hızlıca alıp Sare'ye fırlattı. Kız çantayı açtı ve içini kontrol etti. İçinde bir çanta daha vardı. Mücevherler ondaydı.

"Buradalar!" dedi.

Doğu gözlerini Oğuz'dan ayırmadan ölümcül bir şekilde gülümsedi. "Mücevherleri bozdurmaktan korktun tabii... Hepsinde sertifika numarası olduğunu biliyordun. Kaçtığın yerde bozduracaktın ama bak şimdi neler oldu!"

"Nasıl buldunuz beni?" Oğuz korkuyla titrerken kız kardeşine baktı ve şiddetle bağırdı. "Sen mi yaptın?"

Sare ona nefretle gülümsedi. Doğu öncesinde uzak durması için Sare'yi ikaz, daha doğrusu tehdit ettiği için mesafeyi koruyarak bağırdı. "Ben yaptım! Kadir Abi'yi buldum ve seni tuzağa çektik. Çünkü aşağılık herifin tekisin ve artık benim abim değilsin!

"Ulan... Ulan seni öldüreceğim!"

Bu cümleyi kurmasıyla Doğu'nun onun suratını dağıtması aynı anda oldu. Dakikalarca öfkesini çıkardı ve Oğuz tek bir an bile karşılık veremedi. Doğu kendini çektiğinde adamın görüntüsü felaketti ve neredeyse yarı baygın haldeydi.

Doğu ayakkabısının ucuyla onu dürttü. Oğuz zor da olsa kafasını kaldırdı ve şişmiş, korku dolu gözleri, Doğu'nun öfkeli gözleriyle kesişti. Doğu tam da bunu istiyordu. Bütün hiddetiyle Oğuz'un gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Bir daha asla bu kızlara yaklaşmayacaksın! Bir daha onlardan hiçbir şey istemeyeceksin! Özlediysen ki senin gibi bir şerefsizden bunu beklemiyorum, sadece ayda bir telefonla arayacaksın. Eğer senin Sare'ye ya da Hare'ye bir yanlış yaptığını duyarsam, bir dahaki karşılaşmamızda şimdiki kadar kibar olmam ve inan bana, bir daha ayağa kalkamayacak hale gelene kadar da seni bırakmam!"

Oğuz'un dişleri ağzına döküldüğü için konuşamıyordu. Doğu ayakkabısıyla göğsüne bastığında inledi. "Tamam mı lan?"

Oğuz zor da olsa başını salladı.

"Bu arada hapse gireceksin! Beni iki kez soyduğunu polise itiraf edeceksin. Birazdan seni almaya gelirler."

Oğuz yeni bir şokla sarsılırken itiraz edemedi. Doğu'nun onu bu halde bırakmayacağını bilmeliydi.

Doğu ona son kez nefretle bakıp çıkışa yöneldi. Sare'yi de orada bırakmadı. Kızdan çantayı alıp yine elinden tuttu. Çıkmadan önce "Abine söyleyeceğin bir şey var mı?" diye sordu.

Sare sırtı tekne duvarına yaslı, yerdeki abisine baktı. Elinde olmadan gözyaşları akıyordu. "Gerçekten senin ailemiz olduğunu sanmıştım! Kız kardeşlerini bırakıp gitmenin bir sebebi olduğuna inandırmıştım kendimi. Hare senin rezilliğinden emin olsa da, ben kendime hep bahaneler üretmiştim ama ne kadar

da aptalmışım! Sen hiç acımadan bize neler çektirdin, abi! Bizi sahipsiz bıraktın... Yetmedi, iğrenç suçlarına alet ettin. Artık bitti. Artık bir ailen yok! Zaten bizi ailen olarak görmediğin de ortada. Bundan sonra, düzelene kadar, iyi bir insan olana kadar sakın bizi arama. Senden utanıyorum!"

Oğuz ilk anda tepki vermedi. Sare tam dışarı çıkıyordu ki gücünü zorladı ve boğuk sesiyle bağırdı. "Affedin beni!"

Sare gözyaşlarını hızlıca sildi. "Affetmiyorum!" diyerek Doğu'nun peşinden gitti.

Kadir onları güvertede karşıladı. "Bizi kıyıya götür," diyen Doğu'nun emrini derhal yerine getirdi.

Çok fazla uzaklaşmadıkları için kıyıya hızlıca vardılar. Doğu, Kadir Kaptan'a baktı ve "On binin bir saat sonra elinde," dedi. "Adamım geliyor."

Kadir ona güvendiği için itiraz etmedi.

Doğu, Sare'yi de yanına alarak motoruna doğru yürüdü. Genç kız Doğu'nun koluna sarıldı ve dolu gözleriyle ona baktı. "Teşekkür ederim... Çok teşekkür ederim. Bunları götürmüş olduğumda her şey sona erecek. Bizi sen kurtardın!"

Doğu yandan bir bakış atıp sırıttı. "Ne kurtarması?" Çantayı işaret etti. "Bunlar benim!"

Sare bir an bile ona inanmadı. Hafifçe kahkaha atıp, hayranlığı gözlerinden okunurken sevdiği adama gülümsedi.

Doğu da ona gülümsedi ve öfkesi tamamen yok oldu. Parası çalınmıştı –hem de iki kere– ve tek kuruşu yerine koyamamıştı ama bunu dert etmiyordu. Sare'nin masmavi gözlerindeki o hayranlık, o aşk dolu bakış genç adama yetmişti.

"Gerçekten polise haber verdin mi?"

"Evet. Şikâyetçi olacağım. Kalsın biraz hapiste."

"Bence de!"

"Şimdi şu villaya gidelim."

Başını sallayan genç kız, bir an için sonrasını sormayı düşündü ama vazgeçti. Mücevherleri verdikten sonra Doğu ne yapacaktı? Giderdi muhtemelen... Sare için bir planı olmadığı belliydi. Bundan hiç söz etmediği gibi, Sare aşkını ilan ettiğinde bir karşılık bile vermemişti.

Sare şimdi keskin bir acının kalbine oturduğunu hissetti. Yine de Hare'nin üstündeki tüm şüpheleri kaldıracağı için mutluydu. Doğu'dan ayrılacağı için acı duysa da, Hare'nin masumiyetini kanıtlayacağı için seviniyordu.

Sonrasını düşünmek istemiyordu. Doğu'yla geçireceği son saatleri yaşıyordu ve zaman tükenene kadar bütünüyle onunla dolmak, ona sarılmak, onun yanında olmak istiyordu.

Hayatı boyunca bir daha kimseyi Doğu'yu sevdiği kadar sevmeyeceğini biliyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Hare, Engin'in kollarındaydı. Sevdiği adam onu yağmur altında, sırılsıklam olmaya ya da kıyafetlerinin çamurla lekelenmesine aldırmadan eve doğru taşıyordu. Onun kollarında taşınmak Hare için şüphesiz her zaman mutluluk verici olmuştu ancak şu an mutluluktan öylesine uzaktı ki... Genç kız Engin'in kollarından çıkıp eve kendi ayakları üzerinde girmek istiyordu ama buna gücü yoktu. Kalbi yorgundu, ruhu yorgundu, geçmişi yorgundu... Yirmi iki yıldır biriken ve artık asla karşılık bulamayacak olan o büyük aşk, bedenini güçsüz hale getirmişti. Engin'in sözleri de son kıvılcımı ateşlemiş, Hare'yi tüketmişti.

Yağmur damlaları hızla yüzüne inerken gözlerini açamıyordu. Yüzünü Engin'in göğsüne daha çok gömerek "Bırak beni!" diye inledi. Kaldırabildiği sağ eliyle Engin'in beyaz gömleğini sımsıkı tutup çekiştirdi. Öfkesi hareketlerinden belliydi. "Yürüyebilirim," dedi son bir gayretle.

Engin cevap vermediği gibi onu bırakmadı da.

"Engin, bırak beni diyorum!" Hare'nin sesi şimdi daha da kuvvetli çıkmıştı.

Genç adam eğilip âşık olduğu, öfke duyduğu ve artık nefret etmek istediği kıza baktı. Yüzünün yarısını görüyordu. Kendini tümüyle ona bırakmış, bütün bedeniyle onun göğsüne kapanmıştı. Bırak derken aslında *bırakma* der gibiydi. Tüm hatalarına rağmen Hare'ye bir şey olmasını istemiyordu. Dans ederken ilk kez düşmüştü. Engin onu yere kapanmış halde görmeye dayanamamıştı. Bunu yaptığı için pişmandı. Onu arkasında bırakıp gidemediği için kendine karşı da oldukça acımasızdı.

Evdekiler verandada toplanmış meraklı gözlerle onları izlerken, Kelly dayanamayarak bağırdı. "Engin! Ne oldu Hare'ye?"

Hare kadının sesini duyunca utanç içinde ofladı. Hasta değildi. Kalbindeki o derin acı dışında sadece biraz yorgundu. Yüzünü kaldırıp "İyiyim," diye bağırmaya çalıştı ama sesini duyuramadı.

Engin verandanın önündeki merdivenleri çıktığında bu defa kardeşi endişe içinde "Ne oluyor?" diye sordu.

Engin "Yok bir şey," demekle yetindi.

Hare onun gömleğinden biraz daha çekiştirdi ve "Bırak beni, lütfen!" diye inledi.

Bu defa Gülce'yi duydu. "Hare'nin neyi var? İyi gibi görünüyor."

Hare o an "Sakın bırakma!" diye fısıldadı ve gözlerini kapattı. Gülce'nin sinirlerinin bozulduğunu fark etmek, Hare'ye gururunu bile unutturmuştu. Neyse ki Engin onu yukarı kata, üstelik kendi odasına çıkarana kadar da bırakmadı.

Kızın kıyafetleri tamamen çamur içinde kaldığı için onu ayakları üstünde durana kadar tutmaya devam etti. Hare sonunda Engin'in omuzlarından destek alıp ayakta durabildi. Başını kaldırdı ve gözlerini sevdiği adamın yakışıklı yüzüne sabitledi. Bir süre yalnızca bakıştılar. İkisi de kızgın gibiydi ama Hare'nin bakışları Engin'e göre duygusallığını daha çok ele veriyordu.

"Bu odaya girmek istemiyorum," diye fısıldadı.

Kaç dakika olmuştu buradan koşarak çıkalı? Kaç dakika olmuştu Engin onu öldürücü sözlerle kanatalı? Hare şimdi

üzerindeki kıyafetten de, bu odadan da nefret ediyordu. Engin içinde olmasa yanmasını, yok olmasını isterdi.

Genç adam, kızın isteklerini umursamayıp, belinden kavradığı gibi onu kolayca çevirdi. Hare, vücudu Engin'in ellerine itaat ederken saçlarının altında onun dokunuşunu hissetti. Sevdiği adam elbisenin fermuarını aşağıya, kalçasının çıkıntısına kadar indirdi.

"Banyoya gir!" dedi katı bir sesle.

"Sen?" diyen genç kız elbiseyi tutarak yeniden Engin'e döndü.

O da tamamen ıslak haldeydi. Hare'yi taşıdığı için de üstüne çamur bulaşmıştı. Mükemmel görünüşünü bu halde olmak bile bozmuyordu. Yeşil gözleri Hare'nin kalbini titretiyordu.

"Diğer banyoyu kullanırım," dedi kızı bir an inceledikten sonra. Hare'yi buraya kadar güvenle kollarında taşımıştı ama hislerinde ya da kararlarında bir değişiklik olmadığı açıktı. Bunu kanıtlarcasına sert bir hamleyle Hare'den ayrılıp kapıya yöneldi. Kapıyı açtığı sırada Hare dayanamadı ve "En azından üzgün olduğunu söylemeyecek misin?" diye sordu.

Engin genç kıza döndü. Hare, yüzüne yapışmış sarı saçları, cam gibi parlak masmavi gözleriyle karşı konulması güç bir güzellikti. "Üzgün olmak için sebebi olan sensin!"

"Beni affedesin diye böyle giyinmedim, tamam mı? Sakın bir daha bana bu tür çirkin şeyler söyleme!" Sözlerine başlarken öfkeliydi ama sözlerini bitirdiğinde sadece üzgündü. Yanaklarına süzülen yaşları sildi ve koşarak banyoya girdi.

Engin'i orada bıraktı. Kapı önünde... Gitmeyi hiç istemediği bir yerdeydi genç adam. Hare'ye yakındı. Fiziksel anlamda aralarındaki mesafenin bir önemi yoktu ama duygusal anlamda aralarında sanki asırlar vardı. Bir daha asla Hare'ye yakın olmayacağını biliyordu. Hare'yi eninde sonunda gönderecekti. Ya polise verecek, ya da kovacaktı. İkisine ait bir gelecek umudu yoktu.

Engin hayatı boyunca ilk kez gelecekten korkuyordu. Hare'siz bir geleceği istemiyordu!

Hare, banyodan çıktığında koltuğa oturmuş onu bekleyen Kelly'yi görünce bir an ürktü. Bu his hızlıca geçti ve dahası bir parça olsun rahatladığını hissetti. Kadın ona iyi geliyordu.

"Elbiseni mahvettim," dedi mahcup sesiyle. "Çok özür dilerim, Kelly. Söz veriyorum temizleyeceğim."

İngiliz kadın gözlerini devirdi. "Boş ver elbiseyi, Hare. Sen iyi mi? Ne oldu? Ben hiçbir şey anlamadi."

Hare iç çekerken gözlerinin dolduğunu fark etti. "Elbise işe yaramadı, Kelly. Engin beni tamamen yanlış anladı!"

"Nasil yanliş? Bende işe yarar bu elbise. *What is problem?*"

"Problem tabii ki Engin Dinçerler!"

"Engin çok kizgin. O... Nasil denir sizde? Çok şey..."

"Zorba, kaba, odun!"

"Odun?" Kelly gözlerini açıp şaşkınca gülümsedi. "Sen Engin'i ateşe atmak istiyor, Hare?"

"Evet canım, evet! Bunu yaparken mutluluktan ölürüm herhalde."

"Hmm... Ama sen de onunla ateş olursun, tatlim."

Hare umutsuzca omuz silkti ve "Benim ismim zaten *ateş* anlamına geliyor, Kelly. Ben ateşten korkmuyorum," dedi.

"Vov! Yani Hare *fire* demek?"

Genç kız başını sallamakla yetinirken Kelly'nin gözleri anlamlı bir şekilde kısıldı. Bir anda ayağa kalktı ve Hare'nin yanına gidip ellerini tutarak kendine çekti. Hare kollarının altından gövdesini saran havluya rağmen, Kelly'nin acemi dansına profesyonelliğini gizleyerek bezgince karşılık verdi. Kelly, Hare'nin adının anlamını öğrendiğinde aklına gelen *Girl on Fire** isimli şarkıyı söylemeye başladı. Kelly, Hare'nin yandığını şarkıyla iddia ediyordu ve Hare de kesinlikle ona katılıyordu. Engin'den ayrı olduğu her an yanmaya devam ediyordu. Sonunda havlu üzerinden düşer gibi olunca genç kız durakladı ve bir parça da olsa gülümseyebildi. Kelly onun yanağını okşadı ve "Ben inanıyor, her şey çozulecek, Hare," dedi.

Genç kız umut etmekten başkasını yapamıyordu. Kelly temiz kıyafet getirmek için odadan çıktığında, kendini Engin'in

* *Alicia Keys'in bir şarkısı.*

yatağına bıraktı. Ayrı olmalarına rağmen hâlâ onunlaydı! Onun odasında, onun kokusuyla, onun varlığıyla doluydu. Onun aşkına inanıyordu. Engin ne kadar nefret ettiğini söylese de, Hare sevildiğini biliyordu. Ona kızsa da, sözleriyle incinse de, Hare de onu seviyordu.

Hâlâ burada olmasını başka nasıl açıklayabilirdi?

Hare o evde kalmaya devam edebiliyordu ama evde kalan biri daha vardı. Gülce... Gülce Baysal, nükleer tıp uzmanı, başarılı bilim insanı ve Engin'in eski aşkı...

Hare her şeyle başa çıkabilirdi ama buna nasıl katlanacağını bilmiyordu. Giyindikten sonra bile onların yanına gidemiyor, varlığını o kadına hatırlatamıyordu. Hem Engin'in tepkisinden çekiniyordu, hem de Gülce'nin olası sözlerine kendisinin vereceği karşılıktan. Kelly mutfaktaki ufak tefek işleri halledeceğini söylediği için de rahattı. Öte yandan, hâlâ kızgın ve kırgın olsa da Engin'i özlemişti. Gülce'yle onu yalnız bırakmak istemiyordu. Gerçi ev yalnız olamayacakları kadar kalabalıktı. Şu an herkes salonda, koyu bir sohbet içindeydi.

Hare dayanamadı ve en azından içeriyi dinlemek istedi. Merdivenleri yavaşça indi ve duvardan kayarak oturma odasının kapısına ulaştı. İçerideki kanepenin bir köşesini görebiliyor, bu pozisyondan herkesi duyabileceğini de tahmin ediyordu. Biri odadan çıkarsa şüphesiz onu basabilirdi ama Hare, ayak seslerini duyduğunda yeterince hızlı olursa kendini Kudret Dede'nin odasına atabilirdi.

Bir süre içeriyi dinlemeye çalıştı ama Kelly ve Mia'nın coşkulu sesleri hariç pek fazla anlamlı cümle işitmedi. Arada sırada Engin'le Ercüment'in kalın sesleri duyuluyordu ama Hare onları da tam olarak anlamıyordu. Gülce'nin sesi ise öylesine kibar ve kırılgandı ki, Hare onun ağzının dibinde dursa bile ne dediğini duyamayabilirdi. Kadın zavallı fanilerin onun dudaklarını okumasını istiyordu herhalde!

Genç kız gözlerini nefretle kısarak bir adım daha attı ve saçını kulağının arkasına iterek daha çok şey duymayı arzuladı. Tam bu sırada adını işitti!

"Hare, neden sen orada duruyor? *Please come in*, tatlim."

Hare utanç içinde kıpkırmızı kesilip vücudunu dikleştirdi. Kelly'nin teklifine itiraz etmeyerek içeriye girdi. Gözlerini Engin'den kasıtlı olarak uzak tutarken yutkundu. "Kudret Dede'me bakmaya gidiyordum da... Şey gördüm... Imm... Duvarda bir leke vardı da..."

"Oh, öyle mi? Ben merak etti, ne lekesi, Hare?"

Kelly gerçekten şaşırmış görünüyordu ve Hare ona inanamıyordu. Ah bu kadının kafasında hiç mi tilkiler dolaşmazdı?

"Sildim," diyerek konuyu kapatmak istediyse de, Kelly dışında herkes kapıda onları dinlediğini anlamış gibi bakıyordu.

Oturmak için yer bakınırken herkesin çift şeklinde oturduğunu fark etti. Kelly ve Ercüment bir kanepedeydi. Kızları Mia odanın içinde oyun oynuyordu. Ve Engin ile Gülce... Yan yana ikili kanepede oturmuşlardı. Hare kendini daha da yalnız hissederek tekli koltuğa oturdu. Engin'in olduğu tarafa bakamıyordu, çünkü onları birlikte gördükçe hislerine hâkim olamayacağını biliyordu.

Sonunda gözlerini yere dikti. Ne diye buraya girmişti ki? Kelly onu çağırırken belli ki dostane davranmıştı ama Hare kendini hiç olmadığı kadar yabancı hissediyordu.

"Sen iyi misin, Hare?"

Ercüment'in sorusuyla bir anlığına da olsa ona bakabildi. "İyiyim, teşekkürler."

"Yağmurda feci ıslanmıştın. Sahi neden öyle bir yağmurda koşarak dışarıya çıktın?"

Hare'nin cevap veremeyeceğini anlayan Kelly araya girdi. "Ama Engin onu yagmurdan kurtardi, değil mi? Bir *hero* gibi..."

"Kahraman ha?" Ercüment keyifle sırıttı.

"Yaptığım kahramanlık değildi!" diyen Engin hissiz ifadesiyle konuya dâhil oldu. "Sadece evimde çalışan birinin hastalanıp işleri aksatmasını istemedim."

Hare kendini tutamasaydı acıyla inlemiş olurdu ve herkes de onu işitirdi. Neyse ki hislerini kontrol edebildi. Hatta yüzünü hızlıca çevirip, zorlukla kıvırdığı dudaklarıyla Engin'e gülümsedi ve sesi titremesine rağmen teşekkür bile edebildi. Daha fazlasına gücü yoktu. Hıçkırıklarını engelleyememekten korktuğu için yine yüzünü yere eğdi. Titreyen ellerini dizlerinin üstünde birleştirip birbirine kenetledi.

Onunla birlikte herkes sustu.

Bir müddet sonra Gülce kibar sesiyle sessizliği böldü. "Ercüment, beni ne zaman ziyarete geleceksiniz?" Genç adamın karısına baktı. "Bir süreliğine New York'ta olacağım. Kelly ve Mia'nın da oraları çok seveceğine eminim. Bu küçük kasabadan sonra New York görkemiyle başınızı döndürecektir."

"Elbette geliriz," diyen Ercüment karısına dönüp gülümsedi. "Tabii sen de istersen, sevgilim."

Kelly kaşlarını çattı. "Nööv, Ercü. Daha Türkiye'yi görmedi ben. Burayi gezmek istiyorum. Bu kasaba çok tatli. *America is not interesting*. Orasi çok kalabalık. Once Türkiye."

Hare içten içe gülümsedi. Kelly çok tatlı bir müttefikti.

"Ne zaman isterseniz bana yazmanız yeterli," diyen Gülce konuyu irdelemeye devam edeceğini gösterdi. Ercüment'e bilge bir bakış attı. "Hem senin oradaki imkânları görmeni çok isterdim. Gönüllü bir klinikte çalışmak tabii ki fazlasıyla övgüye layık ama kariyer değişikliği yapmak istersen senin için mükemmel bir yer."

Kelly yapmacık bir kahkaha attı. "Oh Gülce, sen çok tatli ama *please* kocami rahat birak. Ercüment Britanya'da çok mutlu. Değıl mi, *my love*?"

Ercüment'e keskin bir bakış attı ve Ercüment de bu bakışla sırıttı. "Karım doğru söylüyor. İngiltere'deki işimden memnumun ve açıkçası bizim evde son sözü Kelly söyler. Tabii ilk sözü de..."

Hare de sonunda biraz normale dönebildi. İletişim kurmaktan çekinmediği tek insan Kelly'ydi. Nihayet kafasını kaldırıp Kelly'ye göz kırptı. Kadın gururla gözlerini kıstı.

"Mesleğinin iplerinin başkasının elinde olduğunu bilmiyordum, Ercüment!" diyen Engin'in sesi gergindi.

"Sadece mesleğimin değil," diyen genç adam, abisine taviz vermedi. "Tüm hayatımın ipleri karımın elinde." Dudakları anlayışlı bir şekilde kıvrıldı. "İşimi sahiden sevmem bir tarafa, karım için, ailem için her şeyi feda etmeye de hazırım. Buna aşk deniyor. Eminim sen de beni anlarsın."

Hare'nin kalbi gümbürdedi. Ercüment'in onu kastettiğini biliyordu. Elleri daha da titrerken bayılmak üzereydi. Engin'den bir yanıt beklediği o an, sonunda sevdiği adama bakabildi. Gülce'yle oldukça yakın oturmalarına rağmen buna bile katlandı.

Engin'in yanıtı ise, "Saçmalık!" demek oldu. "Ben asla ama asla bir başkasının, mesleğimin ya da hayatımın üzerinde benden çok söz sahibi olmasına izin vermem!"

Hare'nin içindeki o capcanlı alev yine de sönmedi. Engin'in *Evet, Hare için her şeyi yaparım!* demesini elbette beklemiyordu. Bu kadar kızgın ve nefret doluyken Hare onun itiraz etmesine şaşırmıyordu.

"Aslında neredeyse bu hakka ben sahiptim," diyen Gülce aniden uzanıp Engin'in elini tutunca Hare'nin gözleri dehşetle irileşti. Kadının hem sözleri, hem de hareketleri onu şoke etmişti.

"Nasil?" diyen Kelly kaşlarını çatarak sorunca, Hare cevaba zorlukla odaklanabildi. Gözleri o ellerdeydi! Gülce'nin eli, Engin'in elinin üstündeydi ve o... O da elini çekmiyordu!

"Aslında Amerika'ya gitmek için Engin'i ikna etmiştim. Ancak o son anda vazgeçti."

Engin'in sert ifadesi değişmedi. Bir anlığına Hare'ye baktı ama bu çok kısa sürdü.

"Belki bu defa beni reddetmez," diyen Gülce oturduğu pozisyonu değiştirdi. Adeta bir cevap bekler gibi tüm bedeniyle genç adam döndü. "Belki bu defa birlikte gideriz."

Engin elini çekerken "Belki," diye fısıldadı.

Hare onun bu tek kelimesiyle yıkıldığını hissetti. Öyle ki, Engin'in elini çektiğini bile fark etmedi. Keder kalbini sıkıştırıp gözlerinden yaş olarak firar etmeye çalışırken hızla ayağa kalktı.

Bir anda tüm gözler ona çevrildi. Ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Panikle aralanan dudakları da elleri gibi titriyordu. "Ben... Hava alsam... Yani şey... İşlerim var." Cümlesini bile bitirmeden hışımla odadan çıktı. Merdivenlere yönelmişti ki Kelly'nin ona seslendiğini duydu.

"Hare, *wait!* Sen iyi mi?"

Hare merdivenlerin başında durdu ve kadına dönerken normal davranmaya çalıştı. "İyiyim, merak etme beni. Biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Yoksa sen ağlayacak mi?"

Hare onun sorusuna zor da olsa gülümsedi. "Hayır... Ağlamayacağım, Kelly. Odamdayım. Bir şey olursa bana seslenirsin."

"Oh Hare, ben *so sorry*. Eğer sen konuşmak isterse biliyor ben yaninda..."

"Teşekkürler. Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Kelly anlayışlı bir şekilde başını sallayıp Hare'yi yalnız bıraktı. O tekrar salona girince Hare de odasına çıktı. Kendini odaya attığı an sırtını kapıya yasladı ve Kelly'ye aksini söylemesine rağmen ağlamaya başladı. Artık kendi sınırlarını aşmıştı. Daha fazlasına katlanamayacağını biliyordu. Gözyaşları kontrolsüzce akıyor, kalbi geçen her saniyeyle sanki biraz daha ölüyordu.

Yatağın üstündeki çantasını alıp boynuna geçirdi. Gidecekti! Bu evde kalmaya devam edemezdi! Güçlü biriydi, öyle büyümüş, öyle yetişmişti ama bu kadarı ona göre değildi. Engin'i eski sevgilisiyle gelecek planları yaparken dinleyemez, seyredemezdi. Kafasına sıksa daha iyiydi!

Odadan çıkmadan önce durakladı. Çantasındaki not defterini çıkardı ve Engin'in okuması için hızlıca bir not yazdı.

Bahadır Dede'nin çiftliğine gidiyorum. Sakın kaçtığımı düşünme! Bu evde daha fazla kalamam. Pes ediyorum. Bahadır Dede'ye ev için yeni bir çalışan bulmasını söyleyeceğim. Yaptığım şeyi de unutmadım. Tüm hatalarımı telafi edecek ve sonra hayatından tamamen çıkacağım!

Gözyaşları nota damlarken nefesi kesilmişti. Kâğıdı dörde katladı ve üstüne Engin'in adını yazdı. Aklı ve şuurunu kaybetmeden

önce kimliğini de çıkarmayı unutmadı. Engin onun kaçtığını düşünürse belki kimliğini görünce böyle bir şey yapmadığına ikna olurdu. Muhtemelen olmazdı... Öfkesi gözlerini kör etmişti. Hare bunu bilse de, tüm eşyalarıyla birlikte kimliğini de burada bırakacaktı. Bırakabileceği önemli şeyler bunlarla sınırlıydı. Elini cüzdanının bölmelerine daldırırken parmak uçları katlanmış kâğıda değdi. Hare onun ne olduğunu biliyordu. Küçükken Engin'e yazdığı ve geçen haftalarda yırtmak üzere çıkardığı o mektuptu.

Hare beş on cümleden oluşan mektubu ezberlemişti ancak bir kez daha gözyaşları içinde okudu. Bu defa yırtıp yırtmamak konusunda tereddüdü yoktu. Öfkesi ve hüznü, titreyen ellerinden yılların sararttığı mektuba aktı. Kâğıt bir anda parmaklarının arasında ikiye ayrıldı. Yıllanmış sayfadan çıkan tozlar, kelimelerle, harflerle birlikte havaya karıştı. İki parçaya ayrılan mektup bir kez daha parçalara bölündü genç kızın titreyen ellerinde. Daha fazlasına güç bulamadı. Kâğıt parçaları elinden kayarken birkaç saniye sakinleşmek için kendine zaman tanıdı. Sonunda kimliğini de notun yanına, yatağın üstüne bırakıp odadan ayrıldı. Kimseye görünmeden, mutfak kapısından dışarı çıkmayı başarmıştı. Yağmurun ıslattığı yollarda ayakkabıları çamur içinde kalsa da yürümeye devam etti.

Ta ki o yere kadar... Mektubu yırtmıştı ama kalbindeki duyguları asla imha edemiyordu. Dönüp dolaşıp gittiği yer yine o ağacın altıydı.

Kelly on dakika sonra Hare'nin yok olduğunu fark etti. Salona girip konuşmalara katılsa da, aklı Hare'de olduğu için kısa süre sonra onu kontrol etmek istemişti. Bu sebeple odasına çıkmış ve onu orada bulamayınca diğer odalara, banyolara, lavabolara bakmıştı. Hare yoktu! Tekrar kızın odasına girdiğinde yatağın üstündeki notu ve kimliği gördü. Yerdeki küçük parçalara da gözü ilişti ama üzerinde durmadı. Sadece notu alıp okudu. Anlaşılan Engin'e haber vermesi gerekiyordu.

Elindeki notla birlikte aşağıya indiğinde kâğıdı doğrudan Engin'e uzattı. "Hare yok ama bu şeyi buldum."

Engin çatık kaşlarıyla notu aldı. "Nasıl yok?"

"*I don't know*, Engin. Hare gitmiş."

Genç adam notu okur okumaz zavallı kâğıdı iri avuçlarında sıkarak buruşturdu. Hare'nin gittiğine inanamıyordu. Demek kaçmayı tercih etmişti... Elbette bunu yapacaktı! Bir hırsız eninde sonunda suçlarından kaçardı. Hare de bunu yapmıştı ve Engin onun bunu yapması karşısında öfkeden delirmişti.

Kelly endişeyle tam karşısında durdu. "Mister Bahadir'in evine gitmiş ama değil mi?"

"Yalan söylemiyorsa!"

Engin'in hiddetli yanıtıyla Kelly ona kızgınca baktı. "Hare yalanci değil, Engin! Sen onu tanimadi?"

"Asıl sen onu tanımadın, Kelly! Onun neler yaptığından haberin yok!"

Kelly, Hare'nin neler yaptığını bilmiyor, bilmek de istemiyordu. "Ben bir şey biliyor, o seni seviyor, Engin! Senin için ne kadar aci çekiyor, sen bilmiyor!"

Engin kadına sinirle bakmayı sürdürürken yanıt vermedi. Bu sırada Mia koşarak dış kapıyı açtığında kadının dikkati dağıldı. Kızının çamura basmasını istemeyerek peşinden gitti. Verandaya çıktığında Mia'yı merdivenlerin başında durdurdu. Küçük kız oflayarak tekrar eve girerken, Kelly duyduğu motosiklet sesiyle durakladı. Birkaç saniye sonra motoru kullanan adam evin önünde durdu, hızlıca indi ve arkasındaki kızın kaskını çıkardı.

O kız, Hare'ydi! Kelly anlayamadığı şaşkınlığıyla içeriye doğru seslendi. "O burada, Engin. Hare dışarida. Yaninda da biri var!"

Engin bir an sonra kapıda göründü. Kızgın çehresiyle evin önündeki kişilere baktı ve Kelly'nin yanılmadığını gördü. Hare birkaç metre uzağındaydı ve yanında genç bir adam vardı. Taner değildi. Bu lanet olası herif de kimdi?

Genç adam geniş ve hızlı adımlarıyla merdivenleri indi. Bütün öfkesiyle Hare'nin karşısına geçtiğinde, "Sen yine ne haltlar

çeviriyorsun?" diyerek doğrudan kıza baktı. Kız bir adım geriye çekilirken yüzündeki şaşkınlık Engin'in dikkatini çekmedi. Kız şaşkındı ama Engin de benzer bir his içindeydi. Hare'ye yanındaki adamın kim olduğunu, onunla ne yaptığını soracakken aniden bir şeyi fark etti.

Hare'ye bakıyordu. Aralarında belki de bir metre bile yoktu. Ona çok yakındı ama sanki çok çok uzaktı. Hare'ydi bu kız... Fakat sanki o değildi de! Hare'yle bütünleşen o eller sakindi. Engin, Hare'nin ellerine dair sayısız anıya sahipti. O elleri çok kez tutmuş, çok kez öpmüştü. Ama şimdi o eller titremiyor, heyecanlandığına ya da korktuğuna dair bir duygu hissedilmiyordu. Bu dinginlik hali Hare'de çok tuhaf duruyordu. Hare'nin yanındaki adama böylesine yaklaşması da mümkün değildi. Abisi gibi durmuyordu. Esmer biriydi ve aralarında hiçbir benzerlik yoktu. Üstelik adam da kızı korumaya çalışır gibi görünüyor, sadece duruşuyla bile bunu açıkça gösteriyordu.

Engin Dinçerler yeniden kızgın, yeşil gözleriyle kızın masmavi gözlerine dikkatle bakarken, en olmadık ihtimal ona gerçek gibi görünmeye başladı. Saçlarının şekli, yanaklarının dolgunluğu ya da yanağındaki gamzenin derinliği gibi somut farklılıkları da görünce, hem şaşkın hem de gergince "Sen Hare değilsin!" dedi.

Yanındaki adam birdenbire kızı çekip kendine yaklaştırdığında Engin onları tuhaf bir kayıtsızlıkla izledi. Hare'ye böylesine dokunan bir adamı parçalara bölerdi ama şimdi onlara bakarken hiçbir şey hissetmiyordu. Çünkü bu kızın Hare olmadığını anlamıştı. Elleri ve gözleri kuvvetli birer delildi. Sevdiği kadınla bu kızın gözlerinin şekli aynıydı elbette, tıpkı diğer her şeyleri aynı olduğu gibi... Ancak bu kızın gözleri ürkekçe kırpışıyordu. Utangaç bir hali vardı sanki. Oysa Hare ateş gibi bakardı. Capcanlı, kavgaya tutuşmaya ya da durmadan konuşmaya hazır gibi... İnatlaşır ya da itaat ederken bile itiraz eder gibi bakardı. Güçlü bir alev yayılırdı sanki gözlerinden. Engin onun bakışlarına bile âşıktı. Sonra utangaçlık onun yakınından bile geçemezdi. Hare çenesiyle ünlüydü. Engin onu durmadan

konuşması ve uzun cevaplarıyla sevmişti. Hare konuşmadığında bile çok şey söyleyebilirdi.

O an nihayet karşısındaki kız bir adım öne çıktı. Şaşkın gözlerini açtı ve hafifçe gülümsedi. "Doğru bildiniz, doktor bey," dedi hoşnutça. "Ben Hare değilim."

Engin aniden dişlerinin arasından tısladı. "Sen onun kardeşisin!"

Kızın dolu gözleri parladı. "Evet... İkiz kardeşiyim. İsmim Sare."

Yanındaki adam kızı çekip kolunun altına aldı ve ağır ağır "Sare'nin size anlatacakları var," dedi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Hare kıyafetlerinin yeniden mahvolmasına aldırmadan o ağacın altında oturmuş, gözlerini uzaklara dikmişti. Annesini, babasını, mutlu bir hayat yaşadığı zamanları hatırlamaya çalışıyordu. Küçük bir kızdı o zamanlar. Büyük kaygıları yoktu. Ailesi zengin değildi ama paradan daha kıymetli şeylerin var olduğunu biliyordu. Sonra her şey tepetaklak olmuştu. Annesini ve babasını kaybedince, henüz ergenlik çağlarında Baharlıkoy'u bırakıp, Sare'yle birlikte İstanbul'da yaşam mücadelesi vermek zorunda kalmışlardı. Paranın her şey olduğunu iddia eden abileri Oğuz, zaten dipte değillermiş gibi onları daha da dibe çekmişti. Sonunda Hare o dipten kaçıp yine Baharlıkoy'a sığınmıştı. Hare burada bir aşk bulmuştu. Kaçtığı geçmişinden güzel bir anı yıllar sonra, yirmi sekiz yaşındayken karşısına çıkmıştı. O anı Engin Dinçerler'den başkası değildi. Hare'nin hayatına girmesi ve o hayatı bir peri masalına çevirmesi çok sürmemişti. Ancak sonu peri masalları gibi olmamıştı. Ve şimdi de başladığı yerde bitiyordu. Burada...

Hare yıllar evvel kalbinde filizlenen aşkı yine burada bitirmek istiyordu. Mektubunu yırtsa da, Engin'i kalbinden söküp atmaya yemin etmiş olsa da, aslında onu hiçbir zaman bitiremeyeceğini biliyordu. Ömrü boyunca sadece o adamı sevecekti. Geçmiş ömrü boyunca sadece onu sevdiği gibi...

Birkaç inatçı bulut dışında, artık tamamen açmış olan gökyüzünün maviliği ya da kuşların, doğanın sesi bile ona bir parça olsun iyi gelmedi. Yağmurdan sonraki toprak kokusuna da bayılırdı ama duyuları dünyevi olan her şeye kapanmıştı sanki. Engin yokken ne kokuları ne sesleri duyabiliyor, ne de dünyanın güzelliklerini görebiliyordu. Acı içinde bir kadındı artık.

Gözyaşlarına hükmetmeye çalışmaktan vazgeçip ağlamaya başladı. Titreyen elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırıklarını boğmak, ağladığı için kendini hırpalamak istedi. Yüzüne kapanan elleriyle sesini bastırıyor, kalbindeki acıya ise hiçbir çare bulamıyordu. Kendini sakinleştirmek bir yana, acılarında daha çok boğuluyordu.

Sadece kendi sesini duyduğu o an, hıçkırıklarına bir ses daha karıştı. Hare aniden sustu ve o cümleyi işitti.

"Hey sen! Neden ağlıyorsun?"

Hare bu soruyu da, bu soruyu soran kişiyi de çok iyi tanıyordu. Ellerini usulca indirirken, kalbi göreceği şeye hazırlıklı olmadığı için daha da şiddetle atmaya başladı. Engin'i gördü karşısında... Sevdiği adam oradaydı. Yirmi iki yıl önce sorduğu o soruyu bir kez daha sormuştu. Bakışları yıllar öncesinden farklıydı. Bu defa küçük bir çocuğun masum bilgeliğiyle değil, genç bir adamın otoriter bakışıyla ve Hare'nin hayal edip de sonrasında yanılmaktan korktuğu bir hayranlıkla bakıyordu.

"Neden geldin?" diye sordu genç kız. Engin'in yıllar öncesini hatırlayarak buraya geldiğini, o soruyu da bilerek bu şekilde sorduğunu düşünmüyordu. En kötüsüne hazırlıklıydı. "Notumu okudun, değil mi? Artık o evde kalamam. Bahadır Dede'ye gideceğim. Bu yüzden mi peşime düştün? Kaçmıyorum ben!"

Engin, "Kaçıyorsun," dedi ciddi sesiyle. Hare itirazlarına başlamak için kaşlarını çattı, sırtını dikleştirdi ve dudakları araladı ancak Engin konuşmasına fırsat vermedi. "Benden kaçıyorsun!"

Kız gözyaşlarını göstermemek için başını eğdi ve hüzünlü sesiyle fısıldadı. "Dayanamıyorum. Yapamıyorum."

Genç adam aralarındaki birkaç adımı da kapatarak, ağacın altında oturan Hare'nin tam dibinde durdu. Üzerinin kirlenmesine ya da daha önce böyle bir şeyi yapmamış olmasına aldırmadan dizlerini yere koydu. Bir anlamda Hare'nin önünde diz çökmüştü. Hâlâ Hare'den uzun olduğu için eğilmek zorunda kaldı. Şaşkınlığı yüzünden Hare'nin göz bebekleri irileşmiş, mavileri neredeyse istila etmişti. Engin ona saniyelerce baktı. Sonra uzanıp sevdiği kadının yüzünü avuçladı, daha da yaklaştı ona. Parmakları ıslak yanaklarına ulaştı ve o yaşlar o parmaklara karıştı.

"Özür dilerim," dedi tek hamlede. Suçunu itiraf eden bir sanık gibi söylemişti. "Benim güzel kelebeğim, tatlı sevgilim... Özür dilerim." Sesi şimdi daha derinden, daha kısık, daha duyguluydu.

Hare yüzündeki ellere kendi elleriyle dokundu. Sanki gerçek olup olmadığını anlamak istiyordu. Gerçek olduklarını biliyordu. Teni yanıyor, Engin'in dokunduğu yer adeta yeşerip hayat buluyor, kelimeleri birer ilaç gibi yaralarını tedavi ediyordu.

Ancak bir an sonra duygularına korku da karıştı. "Neden?" diye sordu. Engin neden af diliyordu? Yoksa... Yoksa hırsızlığı Sare'nin yaptığını mı öğrenmişti. "Sen beni affet," diye inledi. "Evinizi soydum, unuttun mu?"

Engin ona inanamıyordu. Hâlâ kız kardeşini korumak için canla başla mücadele veriyordu. Onu kendine çekti. Onu sımsıkı bir şekilde göğsüne aldı. Boynunun altındaki başının tepesinden öptü. "Senin yapmadığını, bu olaydan haberinin bile olmadığını biliyorum," dedi. Sesi gerilmişti.

Hare sevdiği adamın sıcaklığıyla kuşatılırken, kalp atışıyla sanki kendi kalbinin de çalıştığını hissetti. "Hayır hayır... Ben yaptım! Annen kayıt altına almıştı. Benim o... Ben!"

Engin bir süre boyunca onu bırakmadı. Her şeyi birazdan açıklayabilir, bir ikizi olduğunu sakladığı için az sonra kızabilirdi. Şimdi tek istediği Hare'nin varlığıyla bir olmak, bütün olmaktı. Özlediği kokusunu solumak, onu göğsünde hapsetmekti.

Oysa Hare sabırsızdı. Çektiği acılara bir mola vermedi. Kendine hiç acımadan diretti. "Engin... Bir şey söyle! Ne olursa... Bana kız, beni kov ama benim yaptığımı söyle. Başka kim olabilir ki? Bendim o!"

Engin sertçe bir soluk çekti içine. Sevdiği kadını da o solukla kendine katmak istedi. "Artık pes etmelisin, kelebek. Hırsızlığı ikizin yaptı. Biliyorum."

Hare kendini süratle çekti. Gözleri dolu doluydu. Bir saniye sonra o yaşlar hızla inecekti. "Öğrendin mi? Nasıl, kim söyledi? O iyi mi? Sare nerede?"

"İyi... Evime geldi ve her şey anlattı."

"Evine mi geldi? Aman Allah'ım, neden? Polise vermedin onu, değil mi? Lütfen yapmadığını söyle!"

"Yapmadım, Hare! Kimseyi polise vermedim."

Hare solgun bir nefes verip kendini sevdiği adama savurdu. Titreyen elleriyle yapabildiği kadar sarıldı ona. Şu an ihtiyacı olan tek şey Engin'in sıcaklığıydı. "Anlat... Lütfen anlat."

"Çaldıklarını getirmişti ve..."

Hare heyecanla araya girdi. "Oğuz'dan almış mı yani?"

"Evet."

"Nasıl yapmış? Tek başına nasıl yapabilir ki?"

"Yanında bir koruyucusu vardı."

"Koruyucusu mu? Kim?"

"Bunları ondan dinlersin. Şimdi beni dinleyeceksin!"

Sonunda genç adam zor da olsa kızı hafifçe kendinden ayırdı. Gözleri kesiştiğinde Hare aynı üzüntüyle ona bakıyordu. Engin'in bakışlarıysa ciddi ve kızgındı. "Neden bana her şeyi anlatmadın?"

"Yapamazdım. Sare'yi nasıl ele verebilirdim? O benim kız kardeşim."

"Onun ve abin yüzünden işlemediğin bir suçun cezasını ödeyecektin! Ya polise gitseydim, ya yıllarca hapis yatsaydın?"

Hare o an dayanamadı ve uzanıp sevdiği adamı sımsıkı öptü. Ondan da aynı karşılığı alması gecikmedi. Özlemin bu kadar yakıcı olduğunu kavuştuklarında bile anlamaları ne tuhaftı! Bu

kesintisiz temasa rağmen ikisinin de birbirine duyduğu o büyük özlem yatışacak gibi değildi.

Bir müddet sonra Engin kendini toparladı. Hare'ye dokunmak için önünde bir hayat vardı. Bir ömür boyu bunu zaten yapacaktı.

"Yapmadın," dedi genç kız hafif bir tebessümle. "Beni ihbar etmedin."

"Yapamayacak kadar çok sevdim seni."

"Ben de... Ben de seni sevdim. Hem de..." *Yıllardan beri...* Hare sustu.

"Yirmi iki yıldan beri mi?" Engin yeşil gözlerini kızın şaşkın gözlerinden hiç ayırmadı. Ömrünün sonuna kadar da ayırmayacak gibi bakıyordu.

"Biliyor musun?" diye heyecanla sordu genç kız.

"Biliyorum."

Elleri şimdi deli gibi titriyordu. "Hatırladın mı?"

"Bunun sayesinde..." Engin, Hare'nin yırttığı mektubu çıkardı.

"Onu nasıl buldun?"

"Kelly buldu. Önemli bir şey olabileceğini söyledi."

"Ah, anladım... Yani ikimizin yıllar önceden tanıştığımızı hatırlaman için illa bir uyarıcı mı gerekliydi?"

Engin onun somurtması karşısında gülümsemeden edemedi. "Sadece bir kıvılcım oldu. Üstelik buradayım. Seni burada buldum, çünkü çocukken karşılaştığımız yerin burası olduğunu da kısa bir düşünmeden sonra fark ettim." Genç adam aslında daha fazlasını, hatta konuşmalarını bile hatırladığını kanıtlamak için hazırdı. Sevdiği kadının titreyen ellerini işaret etti ve tıpkı on bir yaşındayken söylediği cümleyi bir kez daha, bu defa karizmatik ve yetişkin sesiyle söyledi. "Büyükbabamın elleri de titrer ama bu ölümcül bir şey değil ki... Onunki Parkinson yüzünden titriyor."

Hare onun tüm detayları hatırladığına emindi. Mutluluktan nefesi hızlandı. "Pakiston mu?" dedi sesi dalgalanırken.

Engin hafifçe sırıttı. "Parkinson... Bu bir hastalık ismi... Korkma, seninki o hastalık değil. Çünkü o kadar yaşlı değilsin. Yoksa bir şeyden mi korktun?"

Hare kederle başını salladı. "Sevdiğim adamı kaybetmekten korktum."

"Bence birbirinizi kaybetmeniz imkânsız. Yıllar bile bunu yapamamış."

"Çünkü bu gerçek aşk... Ve ben onu hiç ama hiç bırakmadım."

Engin, Hare'nin duygularının farkındaydı. Yirmi iki yıl boyunca bu anıyı sakladığına dair ufak bir şüphe bile duymuyordu. Çünkü Hare böyle bir kadındı. Sevgisinde bir sınır yoktu. Kız kardeşi için, abisi için yaptıklarını öğrenmişti. Ona şaşırmıyordu. Ancak kendi duygularının büyüklüğü karşısında şaşkındı. Bir kadını böylesine doludizgin sevmenin bu kadar muhteşem hissettirmesi ilk kez yaşadığı bir şeydi. Birini bu kadar çok sevmek mümkün müydü? O kadın Hare'yse cevabın evet olduğunu biliyordu. Otuz üç yıllık hayatında bu bir ilkti. Ve aynı zamanda sondu da.

"Sen benim başıma gelen en güzel şeysin," dedi çekici bir tonda.

"Sen de benim için öylesin, Engin Dinçerler. Altı yaşında bir çocukken karşıma çıktığın, korkumu yatıştırdığın, bilgeliğinle yol gösterdiğin ve birlikte çok az zaman geçirmiş olsak da, en iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

Engin onun yanağını okşadı. "Senin bana verdiklerinin yanında bunlar bir hiç. Mesleğimden daha çok sevebileceğim bir şey bulamayacağımdan emindim. Hayatım, monitörden sakince ve sorunsuz akan kalp ritimleri kadar tekdüzeydi. Şimdi sürekli taşikardi yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Bu kasabaya belki de bir hayatın son bulmasına tanıklık etmeye gelmişken, kendi hayatımı da yeniden buldum. O yüzden burada teşekkür etmesi gereken biri varsa o benim. Beni sevdiğin ve sevmeye devam edeceğin için ben teşekkür ederim, sevgilim."

Hare'nin dopdolu gözlerinden süzülen iri damlalar da gülüşüne eşlik etti. "Ah, benim kalpsiz kalp cerrahımın benim için atan bir kalbi var, öyle mi?"

"Senin için..." dedi Engin Dinçerler. Bunu birine ilk söyleyişiydi.

"Her şey yoluna girdi mi şimdi? Mutlu olabilir miyim artık? Beni bekleyen başka bir felaket yok, değil mi? Lütfen aşkım, varsa şimdi söyle. Henüz kendimi o büyük mutluluğa bırakmadım. Henüz kalbim kendini o mutluluk denizine atmadı. Hâlâ bir yanım korku içinde, hâlâ biraz daha acıyı kaldırabilirim. Fakat her şey yoluna girdi dedikten sonra yapamam, Engin. Anladın mı beni, sevgilim? Her şey yoluna girmeden mutlu olamam. Bunu bana verebilir misin?"

Engin sevdiği kadını dudağının kıyısından öptü. Sonra usulca kulağına fısıldadı. "Her şey yolunda."

"Teyit etmek için birkaç soru sorabilir miyim?"

"Başla..."

Hare derin bir nefes bıraktı. "Mücevherler bulundu?"

"Evet."

"Kız kardeşim güvende?"

"Kesinlikle..."

"Geçmişi hatırladın?"

"Bana adını bile söylememiştin."

Hare kıkırdadı. "Kudret Dedem iyi mi?"

"Dünden çok daha iyi."

"Gülce'yle hiçbir yere gitmeyeceksin?"

"Hayır!"

"Onu tamamen unuttun mu yani?"

"Onu hatırlamıyordum bile."

"Ya Gülce'ye ne..."

"Hayır! Kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim!"

"Hmm... Sorumu bile duymadın ama verdiğin cevap bir hayli tatmin edici. Peki, annenle aramız düzelecek mi?"

"Ümidim var."

Hare gözlerini devirdi. "Hırsız olmadığıma inanıyorsun, değil mi?"

"Profesyonel bir hırsız olmadığına inanıyorum."

"Bu da ne demek?"

"Barı soydun, değil mi?"

"Hak etmişlerdi!"

"Bunu sonra tartışacağız."

"Bu tartışmada benim tarafımı tutacağına söz veriyor musun?"

"Peki..." Engin'in yakışıklı çehresine büyük bir gülümseme yerleşti.

"Bahadır Dede'ye hiçbir şey anlatmayacaksın."

"Asla!"

"Beni her zaman seveceksin?"

"Sonsuza kadar."

"Daima mutlu olacak mıyız?"

"Olacağız! Söz veriyorum."

"Gülce'den güzel miyim?"

"Dünyadaki tüm kadınlardan güzelsin."

Hare mutluluk sarhoşuydu. Daha fazla dayanamadı ve kendini sevdiği adama savurdu. Onu sırtüstü ıslak toprağa yatırdığında ikisi de gülüyordu. Üzerine uzandığı için sarı saçları Engin'in yüzüne dökülüyor ve onu bir örtü gibi çevreliyordu.

Sorularına devam etti. "Şu an çamura mı uzandın?"

"Evet!"

"Pekiiii... Son sorum şu; Çirkin'i gönderecek misin?"

Engin sırıttı. "Hayır!"

Hare kahkaha attı. Dudakları hafif bir tebessüme kavuşana kadar Engin de onu izledi. Hayranlık ve aşkla bakan yeşil gözleri sevdiği kadının güzelliğiyle kamaşmıştı. Sonunda Hare derin bir nefes bıraktı ve her şey aniden sustu. Gözlerinin birbirine kenetlendiği o an, Engin sakin bir sesle "Şimdi benim bir sorum var," dedi.

Hare soruyu tahmin etmeye çalıştı. Muhtemelen Engin bir daha asla hiçbir şey gizlememesini isteyecek, bunun sözünü alacaktı. Hare hayatının geri kalanında ona tamamen açık olmaya hazır ve istekliydi. Utangaç bir tavırla "Dinliyorum," dedi.

Engin'in gülümsemesi genişledi. Kelimeler usulca aralarındaki küçücük mesafeye doldu. "Benimle evlenir misin?"

Soruyu işitince Hare'nin gözleri sonuna kadar açıldı. Şaşkın, heyecanlı ve kontrolsüzdü. "Benimle evlenmek mi istiyorsun? Benimle?" diye sordu panik halinde. "Yani biz ikimiz evlenebilir miyiz sahiden? Sen gerçekten ister misin? Bu-Bunca olaydan, yaşadıklarımızdan..."

Engin kızın dudaklarına hafifçe dokundu. "Kısa ve tek kelimelik bir cevap bekliyorum, kelebek. O kelime de *evet* olacaksa kabul edebilirim ancak."

Böyle dokunurken, bu kadar can alıcı şekilde gülümserken, yeşil gözleri yüzyıllar boyunca ona böyle aşkla bakacakmış gibi görünürken Hare ne diyebilirdi ki? Sorularının tek nedeni sevdiği adamın da yeterince emin olduğunu öğrenmekti. Sahi, Engin Dinçerler'in tereddütte kaldığı bir soru sorar mıydı? Asla!

Duyguları düşüncelerinden önce harekete geçen Hare derin bir nefes bıraktı. Gülümsedi ve "Evet! Evet!" diye bağırdı. Sanki aralarında kilometreler varmış gibi yanıtlamıştı.

Engin üçüncü evet gelmeden önce Hare'yi kendine çekti ve dudaklarına sokuldu. Hare bir an gülümsedikten sonra, bu öpücüğe hakkıyla karşılık vermeye başladı. Çamur içinde uzanmaları, dünyadan kopmaları ikisinin de umurunda değildi. Görünen görünmeyen her şey unutuldu o an.

Sonunda bir şey kendini hatırlattı. Engin bu anı usulüne göre, kusursuz bir şekilde tamamlamak istiyordu. Bir yandan Hare'yi öperken, diğer yandan elini cebine attı ve minik bir şeyi çıkardı.

Hare onun hareketlendiğini fark edince başını kaldırdı. Sonra bedenini de tamamen çekti ve yere oturdu.

Engin de doğruldu. Elindeki şeyi uzatmadan önce Hare'nin elini tuttu. "Benim güzel müstakbel karıma..." Kızın parmağına muhteşem, irice bir tektaşı geçirdi.

Hare bir kez daha şaşırmaktan kendini alıkoyamadı. Gözleri kocaman açıldı ve yüzük tam yerine oturmadan "Bunu ne zaman aldın?" diye sordu.

Engin muzipçe gülümsedi. "Aslında almadım. Sanırım çalmış oluyorum," deyip göz kırptı.

Hare öylece kalakaldı. Engin'in göz kırpmasına mı şaşırmalıydı, yoksa sözlerine mi bilemedi... Ya da böylesi harika bir yüzüğün parmağına geçişine mi?

"Nereden çaldın?" diye sordu safça.

"Annemin mücevherlerinden."

"Ne!"

"Sana layık olmasa da, kız kardeşinin getirdiği mücevherlerin içindeki en güzel taş buydu, sevgilim. Beğenmediysen biraz daha kurcalayıp daha iyisini bulabileceğimize eminim. Babamın klas zevkleri vardır. Bunlar onun hediyesi olmalı."

"Ah Engin, sen ne dediğinin farkında mısın? Anneni ikinci kez soyamayız!"

"Bu yaptığım o tür bir şey sayılmaz. Hem çoğu ailede böyle bir gelenek vardır, değil mi? Yüzükler anneden gelinlerine geçer."

"Ama anneler bundan haberdardır."

"Ona sonradan söylemenin bir zararı olmaz."

"Önceden fark ederse ya da elimde görürse bir daha bana güvenmez. Ah sanki şimdi güveniyor da... Yani o zaman işler daha kötü olur ve..."

Engin, Hare'nin dudaklarına kısa ve sert bir öpücük bıraktı. "Kısa cevaplar, kelebek! Artık endişelenmeyi bırakacaksın. Şimdilik bu yüzüğü bulabildim ve kimse bunu dert etmeyecektir. Sen de etmeyeceksin."

Hare öpücükle sersemlediği için üstelemedi. "Tamam," dedi mutlulukla. "Teşekkür ederim benim yakışıklı, müstakbel kocam." Gözleri sevdiği adamın yeşillerinde kayboldu.

Nihayet ayağa kalktılar. İkisinin de kıyafeti batmıştı. Ancak ikisi de çok mutluydu. Hare buraya koşarak geldiğinde yaşadığı yıkımı hiç hatırlamıyordu. Hayat sanki şu andan ibaretti. Elleri sevdiği adamın ellerindeydi ve hiç titremiyordu. Tıpkı yirmi iki yıl önceki gibi, o elleri ve o kalbi yatıştıran yine Engin olmuştu. Başını kaldırıp sevdiği adama doyasıya baktı. Yakışıklı cerrahına, kuralcı sevgilisine, idealist müstakbel eşine... Onunla evlenmek isteyecek kadar delirmiş olan bu adama... Hare buna şaşırıyor ve ömrü boyunca da şaşıracağını biliyordu

ama tüm kalbiyle ikna olmuştu artık. Engin, Hare'yi seviyordu ve Hare onun için ölmeye bile hazırdı.

Bu defa ikisinin yolları ayrılmadı. Farklı yöne giden o çocuklar, yıllar sonra iki yetişkin, iki sevgili olarak el ele aynı yöne gitmek için buluşmuşlardı. Bundan sonra da aynı yöne gitmeye devam edeceklerdi.

Sonsuza kadar...

Bir saat önce...

Sare bir çırpıda bu kadar cümle kurabileceğini bilmiyordu. Ablasının suçlanmasıyla yaşadığı o büyük vicdan azabı, kalbinin en gizliden en aşikâr, en derinden en yüzeysel yerine kadar her tarafını tamamen kuşatmış olan Doğu'nun aşkı ve elbette Engin'in o sert, gergin ifadesi yüzünden yoğun bir psikolojik baskı hissetmesine rağmen konuşabilmişti. Suçlu olduğu için gözlerine bakmaktan korktuğu Engin Dinçerler'e her şeyi tane tane, anlaşılır bir şekilde itiraf etmiş, gerçekleri anlatmıştı. Engin kızgın olsa da onu sakince dinlemiş, gerekli yerlerde sorular sormuştu.

Sonunda almak istediği cevaplar bitince genç adam hışımla ayağa kalktı ve "Hare'yi bulmalıyım!" dedi.

Sare, Engin'in bu kaygı dolu, sabırsız halini görünce şaşırmıştı. Bu evde kaldığı süre boyunca Engin Dinçerler'e dair bir izlenim edinmişti. Onun zor bir adam olduğunu biliyor ve umutsuz olmaktan nefret etse de ablasının aşkına hiçbir zaman karşılık vermeyeceğini düşünüyordu. Şimdi yanıldığını görüyordu ve bu, Sare'nin hayatta en çok şaşırdığı şeylerden biriydi. Doktor bey gerçekten üzgün, kaygılı ve âşık görünüyordu. Çok, çok âşık görünüyordu. Hem de Hare'ye...

"Bahadır Dede'ye gitmiş olmalı," diyen Sare de ayağa kalktı. Odada sadece Sare, Doğu ve Engin vardı. Konuşma özel olarak yapılmış, Doğu da her şeyi teyit eden bir tanık olma görevviyle gerekli yerlerde müdahale edip Hare'nin suçsuzluğunu onaylamıştı.

"Çiftliğe gideceğini yazan bir not bırakmış," diyen Engin onlara başka bir şey söylemeden kapıya yönelince Sare hızlıca sordu.

"Polisi de çağırabilirsiniz. Her şeyi onlara da aynı şekilde anlatacağım."

Engin'den önce Doğu müdahale ederek Sare'nin kolundan kavradı. "Ne polisi? Seni değil polise, hiç kimseye vermem!"

Sare ona üzgün gözleriyle baktı. "Ben bir suç işledim, Doğu."

"Abin yüzünden! Ben de şahidim." Doğu sinirle fısıldarken Engin çatık kaşlarıyla birkaç saniye onları izledi. Aralarında bir şey olduğunu anlamak zor değildi.

"Polise gitmeyeceğim. Zaten çalınanlar da getirildi," diyerek Sare'nin ve daha çok Doğu'nun içini rahatlattı. Başka herhangi bir şey söylemeyen genç adam sonunda odadan çıktı. O an Hare dışında her şey teferruattı. Sadece Hare'ye ve onu bulmaya odaklanmıştı.

Kapı önünde onları bekleyen Ercüment ve Kelly kaygılı görünüyorlardı. İkisinin de hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Ne oluyor, abi?"

Engin kardeşinin sorusuna yeterince ilgi göstermemişti. Hare'nin çiftlikten önce başka bir yere gidip gidemeyeceğini düşünüyordu. "Hare'yi getirmeliyim, ondan özür dilemeliyim!" derken bakışları yerde, bir eli çenesinde düşünceler içindeydi.

Kelly ise şaşkınca Sare'yi inceliyordu. Bir an sonra kocası da genç kadına katıldı ve biri çok sinirli, diğeri çok üzgün görünen çifte odaklandılar. Sare, Engin'le konuşmadan önce sadece Hare'nin ikizi olduğunu ve çok önemli bir konu için buraya geldiğini söylemişti. Detaylardan haberdar olmayan ailenin şaşkınlığı sürerken Ercüment yeniden abisine baktı. "Hare'yle aranızdaki şey neydi? O neden kaçıp gitti ve sen neden özür dileyeceksin?"

Engin dürüstçe "O benim sevdiğim kadın," dedi. Çatık kaşlarının altındaki pişman gözleriyle kardeşine baktı. "Şimdi de ondan özür dilemeliyim, çünkü çok büyük bir hata yaptım."

"Telafi edebilecek misin?"

"Edeceğim! Elbette edeceğim! Başka yolu yok."

Bu sırada Kelly, Engin'e yaklaştı ve birkaç kâğıt parçası daha uzattı. "Al Engin. Bunları da ben Hare'nin odada buldu. Sen bakacak?"

Engin yırtık dört parçayı eline alarak hızlıca düzgün bir şekilde birleştirdi. Yazılanları okuyunca ilk anda anlamadı. İkinci kez okuduğunda çehresi daha da gerilirken derin bir nefes bıraktı. Kâğıdın yıpranmış ve sararmış görüntüsü, bir çocuğun elinden çıkmış olduğunu gösteren yazım şekli ve kelimelerdeki hatalarla, bu mektubun geçmişten kalan bir şey olduğunu kavradı. Yazan kişi de belliydi... Hare yazmıştı! Engin cümlelerin içinde kendi adını gördü. Tarih olarak yirmi bir yıl öncesi atılmıştı. Kendisi on iki yaşındaydı o tarihte. Mektupta bir yıl öncesinden bahsediliyordu. Yani Engin on bir yaşındayken olanlardan. Genç adam o yılı hatırlıyordu. Ercüment yaz tatilinde, villanın merdivenlerinden koşarak inerken düşüp ayağını fena halde zedelemişti. Bu yüzden tatili çabuk bitirip Ankara'ya dönmüşlerdi. Belli ki Hare'nin mektupta anlattığı karşılaşma kazadan önceydi. Kazadan öncesini hatırlamaya çalışan genç adam birdenbire bazı görüntülere kavuştu. Tuhaftı ama hatırlıyordu. Gözlerinin önüne, ağlayan o küçük kız gelince yavaş yavaş anlamaya başladı. Sarı saçlı kızın o küçücük vücuduyla ağacın altında dertop olduğunu, sonra ellerinin titrediğini net olarak anımsıyordu.

Genç adam onu izleyen kalabalığın şaşkın bakışlarının altında kendi kendine mırıldandı. "O, Hare'ydi! Kahretsin! Oydu ve ben onu hatırlamadım!"

Sare birkaç adım atıp Engin'in elindeki mektuba baktı. Mektubu bilen iki kişiden biri kendisi olduğu için hemen tanımıştı. "Evet, o küçük kız ablamdı. Onunla yıllar evvel karşılaşmıştınız. Biliyorum, bu dediğim tuhaf olacak ama o hep sizi bekledi. Aslında sadece tuhaf değil, bence biraz da aptalca... Kim altı yaşında tanıştığı biriyle bir gün karşılaşacağına bu kadar emin olabilir ki? Ablam emindi, doktor bey. Er geç karşılaşacağınızı biliyordu."

Engin, Sare'ye pişman bir adamın kederli gözleriyle baktı. "Bana hiç söylemedi," derken sesi sert ve kısıktı.

"Hatırlamanızı istiyordu."

Engin derin bir nefes aldı. O özel günü hatırlaması gerektiğini biliyordu ama böyle şeylerden anlamazdı. Duygusal ilişkiler, konuşmalar ya da paylaşımlar hayatında geniş bir alanı kaplamıyordu. En ufak hatıraya büyük anlam yüklemeler de ona göre değildi. Üstelik on bir yaşından bu yana bu hatırayı saklamasını kimse ondan bekleyemezdi. Yine de genç adam Hare'yi anımsamadığı için kendine kızmıştı. Çünkü Hare'yle yaşadığı şeyler sıradan bir ilişki olarak tanımlanamazdı. Hare'yle yaşanan her şey bambaşkaydı. O günü şimdi tamamen hatırlıyordu. Büyükbabasının verdiği talimatı ve o talimat doğrultusunda uzun bir yürüyüş yaparak böcekleri arayışını... Bundan zevk aldığını bile hatırlıyordu. Sonra ıssız bir yerde, cılız hıçkırık sesleri duymuştu. Küçük kızı gördüğünde endişelenmişti. Fazla küçüktü ve çok da korkmuşa benziyordu. Bazı konuşmalar belirgindi ama onun neden ağladığını anımsamıyordu.

Kızın ellerinin titrediğini hatırlayan genç adam hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Aynı anda kalabalığa baktı ve "Sanırım onu bulabileceğim bir yer daha biliyorum," dedi.

Başka bir açıklama yapmadan hızlıca dış kapıya yöneldi. Çıkmadan önce Sare ve Doğu'ya dönerek, "Burada kalın..." dedi. Sonra Kelly'ye baktı. "Misafirlerimizle ilgilenirsin, değil mi?"

Genç kadın hızlıca başını sallarken Engin gözden kayboldu. Birkaç dakika içinde aracının sesi duyuldu. Fazlasıyla süratli kullandığını anlamak güç değildi.

Onun gidişiyle birlikte herkesi bir sessizlik kaplamıştı. Antrede duran dört kişiden sadece biri kayıtsız görünüyordu. Doğu, diğerlerinin bu sorunla yüzleşmesini izlerken şimdiki zamanı değil, geleceği düşünüyordu. Kimsenin yüzünde gereğinden fazla durmayan genç adam Sare'ye bakınca gözlerini ondan ayıramadı. Kız kaygılar içinde, karmakarışık bir haldeydi. Ev sahipleri oturmalarını rica edince Doğu biraz olsun rahatladı. Sare'nin sabit bir yerde oturması, poposunun üstünde durması gerekiyordu. Yoksa her an kapıdan fırlayıp ablasını bulmaya gidecek gibiydi.

Sare'nin sırtından hafifçe itip onu Kelly'nin yönlendirdiği salona götürdü. Kız dalgın bir şekilde gülümseyerek Doğu'nun ellerine itaat etti. İkili koltuğa oturunca Doğu da onun tepesinde durdu.

"Siz neden oturmuyor?" diyen Kelly gülümseyerek Doğu'ya baktı.

Doğu, Sare'nin tepesinde tıpkı bir koruma gibi durduğunu biliyordu. "Böyle iyiyim," diyerek kollarını göğsünde birleştirip görüntüsünü daha da pekiştirdi.

Sare başını kaldırıp ona baktı. Oturmadığına göre gitmeyi düşündüğünü sandı. Bu çıkarım, genç kızı korkudan öldürebilirdi. "Doğu, lütfen otur," dedi kederli gözleriyle. "Sana ihtiyacım var."

Bu cümleden sonra Doğu aksini yapamazdı. Kızın yanındaki boşluğa oturmak için adım attığında, Sare onun koltuğa sığmayacağını anlayıp kendini biraz daha toparladı. Tahmin ettiği gibi olmuştu. Tamamen birbirlerine değer vaziyette gergince oturuyorlardı.

"Siz burada yaşamıyordunuz sanırım?" diyen Ercüment Dinçerler konuya girdi. Konuşma şekli sohbetten çok sorguya benziyordu.

Sare başını salladı. "Hayır. Ben Bahadır Dede'nin çiftliğinde kalıyorum. Doğu da İstanbul'dan geldi."

Ercüment başka sorular sormaya hazırlanırken, koridordan gelen tıkırtılarla birlikte küçük bir kızın sesi duyulmaya başladı.

"Biz geldik," diyen Gülce birkaç saniye sonra içeri girdi. Mia'nın elinden tutmuştu ve ikisi de gülümsüyordu.

Mia, Sare'yi görünce Gülce'nin elini bıraktığı gibi ona koştu ve tam önünde durdu. Sare şaşkınca gözlerini açarken kız elindeki mızıkayı ona uzattı. *"Can you play, Hare?"*

Sare kaşlarını kaldırıp mızıkayı çalmayı bilmediğini söyledi. Küçük kızın, onu Hare sandığını fark etti ama düzeltmek için atılan annesi daha hızlıydı.

Kelly gülümseyerek "O, Hare değil, *sweetheart*. O, Hare'nin ikincisi..." dedi.

Ercüment eşine gülümsedi. "İkizi diyeceksin, sevgilim."

"Ah, ikizi..." Kızının anlaması için İngilizce devam etti.

Mia'nın gözleri kocaman açıldı. Bu bilgi onu şaşırtmış, aynı zamanda çok da ilgisini çekmişti. Okulunda da siyahî ikizler olduğunu büyük bir coşkuyla anlatırken Sare onu keyifle dinledi. Bir parça olsun içindeki endişeyi atmasını sağlayan küçük kızı çok sevmişti. Onun söylediği bir cümleyle hafifçe kahkaha atıp Doğu'ya baktığı sırada, Doğu'nun da pürdikkat kendisini izlediğini gördü. Dudağının kenarında hafif bir gülüş vardı. Gözleri keskindi ve bu halde epey çekici görünüyordu. Sare onu kendisini izlerken görmeye hazırlıklı olmadığı için heyecandan irkildi. O an birçok şeyi de fark etti. İkisinin baş başa kaldığı o evde değillerdi. Etraflarında sevimli bir aile vardı ve onların misafiri olmuşlardı. Yani ilk kez başka insanların yanında Doğu'yla birlikte oturuyorlardı. O büyük, yıkıcı sorunlarından uzaktılar. Doğu parasını bulması için Sare'yi zorlamıyor, Sare ailesi için endişelenmiyordu. Sanki yıllardır tanışan iki insanın, hayatı birlikte tecrübe etmesi kadar doğal bir şeydi buydu. Doğu'yla sıradan bir hayata kolayca uyum sağlamışlardı. Bu his Sare'nin aklının alamayacağı kadar büyülüydü.

Doğu da tüm bunlara inanamıyor gibi bakıyordu. Onun için de bu durum sanki son derece normal, basit bir rutindi. Arkadaşlarını ziyaret eden bir çift gibi görünüyorlardı. Doğu bunu hissettiği an ayağa fırladı. İnsanların bakışları ona dönünce "Ben biraz hava alacağım," dedi. Aptalca hayallerle kafasının karışmasını istemiyordu.

Bahçeye çıkar çıkmaz onu karşılayan sıcak hava yüzünden daha da bunaldı ve tişörtünün yakasını çekiştirdi. Sıktığı yumruklarıyla kol kasları iyice şişerken derin bir nefes aldı ve küfretti. Verandadan inip bahçenin içlerine doğru yürürken gözleri manzaradan uzaktı. Motoru orada duruyordu. Çekip gitmemek için bir sebep olmadığını düşünse de yanıldığını biliyordu. Çekip gitmemek için tek bir sebep vardı ve o sebep Doğu'nun sonsuza kadar burada kalmasını sağlayabilirdi.

"Kes lan saçmalamayı!" dedi düşünceleri karşısında. Yapabilseydi kendine sıkı bir yumruk atardı. "Gitmeliyim!" diye mırıldanmaya devam etti.

Tam da şu an gitmek için en uygun zamandı. Etrafta kimse yoktu. Onu durdurabilecek sarışın bir kız hiç yoktu! Doğu buraya intikam almak, mümkünse parasını bulmak için gelmişti ama şimdi ne intikamı vardı elinde, ne de parası... Olan tek şey kalbindeydi ve adı da Sare'ydi.

Para genç adamın umurunda değildi. Üstelik Oğuz'u iyice benzettiği için intikamını da almış sayılırdı. Kardeşlerinin duygularını sömürerek onları suça zorlayan o aşağılık herifin bir daha kızlara bulaşmayacağını bilmek de yeterli bir tatmin sağlıyordu. Ancak her şey ne kadar yolunda gibi görünse de, Sare yokken Doğu için hiçbir şey yolunda değildi. Bundan emindi artık. O kız, Doğu'nun hissetmekten bile korktuğu bazı yerlere fena halde sirayet etmiş ve adeta bir hastalık gibi oraya yerleşmişti. Doğu onu kendinden sökerek atacaktı. Çünkü Sare'ye bunu yapamazdı. Besbelli olan bir gerçek vardı. O kız için yetersiz ve mantıksızdı. Sare bir eczacıydı. İdealleri, mesleğine dair hayalleri vardı. Kendini yıllarca bunun için hazırlamıştı ve sonunda başaracaktı. Doğu ise bir serseriydi. Motosikletinden, düzenli uğramadığı bir galerisinden ve Doberman cinsi iki köpeğinden başka şeyi yoktu. Sare onunla mutlu olamazdı. O sadece baskı altında bazı sağlıksız duygulara kapılmıştı. Doğu gittiğinde, Sare onu sevmediğini anlayacaktı.

Genç adam, kızın itirafını hatırladıkça daha da öfkelendi. Sare *sana âşığım* demişti. Doğu'nun başına yeterince bela olmamış gibi, bir de itirafıyla onu dağıtıp geçmişti. Genç adam bunun aşk olmadığına emindi. Sare gerçek hayatta Doğu gibi birini asla sevmezdi. Doğu onun yıkımı olurdu.

"Kızı bırakmalıyım!" diye tısladı. "Ablasına kavuşunca her şeyi unutur! Beni de..."

Bekledikçe karar vermesi güçleşiyordu. Burada durdukça kendini yine o kızın yanında bulması çok sürmeyecekti. Şimdiden Sare'yi görme arzusu çok yoğundu. Şüphesiz, Dinçerler Ailesi'ne bazı konularda yalan söylemesi gerektiğinde düşeceği durumu izlemek, onlara tüm yaşananların ne kadarını, nasıl anlattığını görmek de eğlenceli olurdu. Tabii bunun yerine, ailenin küçük kızıyla ilgilendiğini görmek de seçeneklerden biri

olabilirdi ama Doğu bunu hiç istemiyordu. Sare'nin tıpkı ona benzeyen o küçük sarışın kızla konuşmasını, ona gülümsemesini, saçlarını okşamasını izlemek kendisinin bile haberdar olmadığı bir yanını ortaya çıkarmıştı. Sare'yi tıpkı bir anneymiş gibi izlemek, Doğu'nun da bu görüntüde kendine bir yer edinmek için çılgın hayallere kapılmasına neden oluyordu. Bu imkânsızdı... Doğu hayatı boyunca hiçbir zaman kendini bir kadının kocası, bir çocuğun babası olmaya hazırlamamış, bunu bir an için bile düşünmemişti. Oysa Sare'ye bakarken düşünmediği ne kadar aptalca hayal varsa hepsi kalbine istila etmişti.

Buna bir dur demeliydi!

Hızlı adımlarıyla motoruna yürürken ifadesi ölümcüldü. Böyle bir karar almaktan ötürü hiddetliydi. Kızdığı tek kişi kendisiydi. Sare'den uzak kalması gereken kendisi...

Son kez dönüp villaya, Sare'nin olduğu odaya baktı. Sanki duvarların ardında Sare'nin sarı saçlarını, masum yüzünü ve cam gibi parlak gözlerini görüyor gibiydi. Derin bir nefes aldı ve bu nefesi bir küfürle birlikte bıraktı.

Kaskını takıp motora bindiğinde rotasızdı. Belki İstanbul'a giderdi, belki de başını alıp daha doğuda bir yere... Sadece gitmeliydi. Sare'den uzağa... Kızın hayatını mahvedecek bir karar vermek üzere olan kalbini dinlemeden gitmeliydi.

Motor altındaki çakılları fırlatarak çalışmaya başladı. Çıkardığı ses güçlü, kasvetli ve korkutucuydu. Sert bir hamleyle tekerlekler döndü. Doğu motoru çevirdi, sırtını eve, kalbini ateşe verdi ve gazı kökledi. Çıkan egzoz gazı villanın ön kısmına yayılırken o dumanın içinde bir siluet belirdi. Sonra merdivenleri indi, koştu ve motosiklete doğru bağırdı.

"Doğu! Dur! Nereye... Nereye gidiyorsun?"

Bağırışını yutan gürültüler Sare'yi Doğu'ya ulaştıramadı. Uçarcasına giden motosikletin arkasından nefes nefese kaldı genç kız. Gözleri zaten dolu doluydu, şimdi hıçkırıklar da başlamıştı. Sesi gücünü kaybedip fısıltıya dönene dek sadece o ismi fısıldadı. *Doğu...*

Kelly ona seslenene kadar şuursuzca orada kalmaya devam etti. "Ah tatlim, sen iyi mi?" Genç kadın, Sare'nin yanına geldi ve elini omzuna hafifçe değdirdi.

Hissettiği dokunuşla Sare başını kaldırdı. Mavi gözleri boşalıp aynı hızla doluyordu. "Ben... Ben..."

"Hadi, bana bak. Ne oldu?"

Sare elini kaldırdı. "O gitti! Beni terk edip gitti."

"Oh nööv! *Maybe* gitmedi, gelir sonra..."

"Hayır hayır, gitti! Benimle işi bitti ve gitti."

"Sen onu seviyordu?"

Sare umutsuzca gözlerini kaçırdı. "Belli değil mi halimden?"

"Siz neden yanlış erkekleri seviyor, Sare? Senin *sister* Hare gibi..."

Sare kendini tutamayarak Kelly'ye sarıldı "Haklısın, çok haklısın. Ne kadar yanlış adam varsa etrafımızda!" Genç kadının omzunda ağlamaya devam etti. Kaç dakika bu halde kaldığını bilmiyordu ama kendini çektiğinde böyle pervasızca sarıldığı için özür diledi. "Ben birine sarılmalıydım. Ablama ihtiyacım var ama o gelene kadar..."

Kelly yapmacık bir kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Sen bana hep sarılabilir."

Bu sırada genç kız, evin önünde durup onları izleyen Gülce, Ercüment ve Mia'yı gördü. Küçük kızın onu böyle görmesini istemiyordu. Gözyaşlarını silmeye çalışırken Kelly'nin yüreklendirmesiyle eve yöneldi.

Ercüment karısına baktı ve teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Benden bu kadar! Artık neler olduğunu merak etmeyeceğim. Nasılsa bu evde yaşanan trajedileri asla anlamayacağım. Aranızdan çekiliyorum, hanımlar. Ve sen sevgilim, bana ihtiyacın olursa büyükbabamın yanındayım."

Kelly başını sallayıp, kızını da babasıyla birlikte gönderdi. Belli ki Sare'nin konuşmaya, kadın kadına bir sohbete ihtiyacı vardı. Üçü birlikte yeniden salona girip eski yerlerine oturdular.

Kelly merakını gidermek için hemen sorularına başladı. "O senin sevgilindi, değil? Neden gitti?"

"Ben de öyle sanıyordum ama değilmiş... Terk etti beni, bırakıp gitti işte!"

Gülce de konuya dâhil olma isteğiyle "Belki sadece bir işi vardır," dedi. "Telefonundan arasanız?" Aralarında yaşanan şeyleri bilmedikleri için, Doğu'nun gidişine Sare'nin bu kadar dram yüklemesini anlayamıyorlardı.

Gözyaşları akmaya devam ederken Sare başını salladı. "Telefonum onda kaldı ve ben onun numarasını bile bilmiyorum!"

"Oh ama nasil? Nasil sevgili bu?"

Sare, İngiliz kadına panikle baktı. Nasıl sevgili olduklarını kendisi de bilmiyordu. Sevgili olduklarından da emin değildi. Birbirlerinden hoşlanmışlardı ancak sevgililer gibi güzel anıları olmamıştı. Sabaha karşı deniz kıyısındaki o birkaç dakikalık sohbetleri ve Doğu'nun Sare'yi öptüğü anlar dışında elbette...

"Telefonunuz onda kaldıysa kendi numaranızı arayabilirsiniz." Gülce telefonunu uzatarak "Buyurun lütfen..." dedi.

Sare bir an duraksadıktan sonra teşekkür ederek telefonu aldı. Hızlıca kendi numarasını tuşladı ama telefon kapalıydı. Bir an umutla parlayan yüzü yine aynı kederle gölgelendi. Sonra birdenbire kaşlarını çattı. "Madem beni terk etti, neden arıyorum ki? Onun peşine mi düşeceğim? O kadar gurursuz olamam!"

"Gurur mu? *What is* gurur?" diye soran Kelly şaşkınlığıyla çok sevimli görünüyordu. Gülce ona İngilizce olarak durumu izah edince Sare'nin yüzüne karşı ofladı. "Sen biliyor Sare, ablana da söyledi ben. Sen aşk için her şeyi yapacaksin. Her şeyi... *Everything!*"

"Aşkta gurur olmaz diyorsun!"

"*Of course!* Tabii!"

Sare dudaklarını sarkıtıp ağlamamaya çalışırken itiraz etmeye de hazırdı. Kelly haklıydı ama Doğu'yu nasıl bulabilirdi ki? Yapmak da istemezdi. Doğu onu terk etmişti... Belli ki içinde aşka, sevgiye dair tek bir zerre bile yoktu! Sare aptalca bir umutla aksine inanmış, ona güvenmiş, kalbinin de güvende olduğunu sanmıştı.

"Canın cehenneme, Doğu!" diye bağırdı ve sonra sessizliğe gömüldü. Diğer kadınlar da bir süre boyunca konuşmadılar.

Kelly mutfağa gittiğinde Gülce de yardım bahanesiyle onunla gitti. Sare'yi biraz yalnız bırakmak istemişlerdi. Kelly kendi yaptığı tatlılardan ve taze sıkılmış portakal suyundan ikram etti ama Sare hiçbir şeye elini sürmedi.

Gözleri boşluğa dalmış, düşünceler içinde boğulmuştu. Yaklaşık on dakika sonra yeni bir hareketlilik olunca başını kaldırdı. Motosiklet sesi gibiydi. Yavaş yavaş yükselen sesle birlikte diğer kadınlar da gözlerini sonuna kadar açtılar.

"O geldi?" diyen Kelly, Sare'ye bakmak için kafasını çevirmişti ki, kız ayağa fırladı ve hızını alamayıp dışarı koştu. Kelly de onun arkasından gitti ancak kapıya ulaşmasına birkaç adım kala eşi tarafından durduruldu.

Ercüment de sesleri duyup antreye girmişti. "Bence sevgilim, konuşmaları için onları yalnız bırakmalısın."

Kelly kocasına dönüp muzipçe sırıttı. "Ama ben çok merak ediyor!"

"Biliyorum."

"*What's wrong with them?* Ben anlamiyor?"

Ercüment yavaşça karısına doğru yürüdü. Onun dışarı çıkmasını engellemek adına kolunu beline sardı. Keyifli sesiyle mırıldandı. "Tam bir Güzin Abla oldun, değil mi? Sorunu olan herkes sana geliyor ha?"

"*Who is* abla? O kim?"

"O, insanların dertlerini dinleyip sorunlarını çözmeye çalışıyor ama sen o kadar ünlü değilsin ve bence bu işi kariyer planlarından çıkarmalısın, bebeğim."

"Kariyer dedin sen? *Cool.* Belki ben de Britanya'da Kızın abla olabilir, Ercü?"

Ercüment eşinin sözleriyle hafifçe kahkaha atıp yüzünü saçlarına doğru eğdi. Önce boynundan öptü, sonra kulağına doğru çıktı ve "Bence biraz da benimle ilgilenmelisin," dedi kısıkça.

"Oh, Ercü! Bu kadar insanın içinde sen ne yapıyor? *Are you serious?*"

"Çok ciddiyim, sevgilim."

"Misafirler var. Lütfen, *my love*."

Ercüment somurtup kendini karısından çekti. Misafirleri olduğunu unutmak istiyordu. Hepsi de sorunlu kişilerdi ve Ercüment sakin, mutlu aile hayatını özlemişti. Bir yanda büyükbabası ve hastalığı, diğer yanda Engin'e dair hâlâ ümidi olan Gülce... Sonra şu üzgün kız Hare ve onun şaşkın ikizi... Ve belalı olduğu her halinden belli olan sevgilisi... Bir de abisi vardı tabii! Hare için dağları taşları aşmaya hazır Engin Dinçerler...

Gerçekten bu evde neler oluyordu?

Sare dışarı fırlarken koşuyordu! Evden çıkıp verandaya ulaştığında ve sonra merdivenleri ikişerli inerken de koşuyordu! Ancak ne zaman ki Doğu'yu dimdik karşısında buldu, işte o an *zınk* diye durdu.

Doğu arkasında motoru, evin önündeki birkaç basamağın tam karşısında durmuş, başını hafifçe eğmiş, gözlerini kırpmadan Sare'ye bakıyordu. Ellerini önünde bağlamıştı ve hem muzip, hem de mahcup bakışlarıyla bir suçlu gibi görünüyordu. İçeri girmeyi tercih etmediği, Sare'nin gelmesini beklediği de açıktı. Geleceğini biliyordu. Çünkü hayatı boyunca asla Sare'ye söylemeyeceği bir gerçek vardı. Sare peşinde koşarken Doğu onu işitmiş ama durmamıştı! Aksine gaza daha çok basmış, süratini arttırmış, öyle ki motorunun alev alıp uçmasını ya da infilak etmesini bile istemişti. Sare'yi ardından bırakmak ölü gibi hissettirmiş, kalbi paramparça olmuş ama yine de durmamıştı! Verdiği aptalca karardan pişman olması ise yaklaşık iki dakikasını almıştı. Ancak iki dakika dolduğunda genç adam motoruyla evden çoktan uzaklaşmıştı. Sonra aklına başka bir fikir gelmişti ve bu fikirle uğraşırken Sare'yi burada yapayalnız bırakmıştı.

Kız çok öfkeliydi! Doğu daha önce Sare'yi bu kadar kızgın görmediğine yemin edebilirdi. Bakışlarının birbirine kilitli kaldığı bu anlarda Doğu, Sare'nin sadece delici mavi gözleriyle bile onu yüzlerce parçaya bölebileceğine ikna olmuştu. Haksız da sayılmazdı! Kendisi suçlu taraftaydı ve Sare de onun ayağının altındaki idam sehpasını tek hamlede devirmekten zevk alacak bir cellat gibi görünüyordu.

Aralarındaki birkaç metre Sare'nin bakışlarıyla yanıp kül olmadan önce Doğu derin bir nefes bıraktı. *İşte buradayım* der gibi kollarını kaldırıp usulca sırıttı.

"Ben mi öleyim, yoksa ateş edecek misin?*"

Sare derin bir nefes alıp dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Birkaç saniye sonra nefretle soluğunu bıraktı. "Sence bu komik mi? Beni bu şarkıyla mı güldüreceksin? Sen şarkılardan ne anlarsın ki? Hem de aşk şarkılarından! Sen... Sen anca bağırmaktan anlarsın, değil mi? Duvarları yumruklamaktan, adam dövmekten, ha bir de korkak gibi kaçıp gitmekten anlarsın!"

"Tamam, ateş etmeden, konuşarak öldüreceksin... Peki güzelim, hazırım." Doğu çekip gitmediğine dair yalan söylemeye kalkışmadı. Sare onun gittiğini anlayacak ve Doğu'nun da inkâr edişine inanmayacak kadar zekiydi.

"Neden geldin? Kaçıp gitmekten vaz mı geçtiniz, Doğu Bey?"

Doğu bir adım daha attı. Fark ettirmeden sevdiği kadınla aralarındaki mesafeyi kapatıyordu. "Motosikletime bindikten iki dakika sonra gitmekten vazgeçmiştim."

Sare de bir adım attı. Şimdi neredeyse bedenleri birbirine değmek üzereydi. "Yalancı!" diye bağırdı genç kız. "Beni terk edip gittin!" Öfkeyle incelmiş sesine kederli bir tını karıştı. Neredeyse sesi kısılmıştı. "Gitmek mi istedin, Doğu?"

Doğu sonunda Sare'nin kollarını kavradı ve yeterince yakın değillermiş gibi kendine çekti. "Gitmekten nefret ettim," diye fısıldadı. Kapkara gözleri Sare'nin mavilerinde çakılı kaldı. "Ama evet, gitmek istedim... Çünkü senin için yeterince... Yeterince iyi değilim."

Sare inler gibi bir ses çıkardı. "Ne diyorsun sen, Doğu? *İyi değilim* ne demek? Terk edip gitmek istiyorsan, *sana layık değilim* saçmalığından daha iyi bir şey söylemelisin!"

"Bu saçmalık ya da berbat bir bahane değil. Bu gerçek... Senin için yeterince iyi değilim!"

"Ben sana âşığım, deli gibi seviyorum seni... İyilik de aramıyorum, yeterlilik de! Ben sadece seni istiyorum!"

---

* *Yüzyüzeyken Konuşuruz* grubunun *Ateş Edecek Misin?* adlı şarkısından.

Doğu her an daha büyük sözlerle aşkını ilan etmek üzere olsa da, içindeki tereddütler onu rahat bırakmıyordu. Kendini değil sadece Sare'yi düşünüyordu. Gergin, kalın sesiyle itirazlarını sıralamaya devam etti. "Anlaşamayabiliriz... Hiç ortak noktamız yok. Tamamen farklıyız. Ben... Ben bir kütüğüm, sen ise incecik, kırılgan bir filizsin."

Sare gülümsemeden edemedi. Doğu benzetmesinde haklıydı. "Çünkü birbirimizi tanımıyoruz ama tanıyacağız, Doğu! Ondan sonra ortak noktamız olup olmadığına karar veririz. Hem ortak noktamız yoksa ne olmuş yani? Zıt kutupların da birbirini çekme özelliği var, değil mi?"

"Keşke her şey bu bilimsel gerçeklik kadar net olsaydı. O zaman bir formül bulur, bir uygulama yapar, bir reçete yazdırıp seni hep mutlu ederdim. Ama benim gibi bir adam sadece sahip olduklarıyla seni mutlu edebilir mi, cevabını..."

"Cevabını ben biliyorum!" diyen Sare kararlı sesiyle onun sözünü kesti ve kendini Doğu'ya savurup yüzünü sıcak göğsüne yasladı. Elini kaldırıp Doğu'nun kalbinin üstüne yerleştirdi. "Cevabı burada..."

Doğu onun saçlarından öperken fısıldadı. "Hayatını mahvetmek üzere olabilirim."

"Hayatım yeterince mahvolmuş durumda. Sen beni ancak toplarsın, Doğu. Sensiz kalamam artık. Bunca yaşadıklarımızdan sonra..." Bir an durakladı ve kendini çekip sevdiği adama baktı. "Doğu," diye fısıldadı incecik sesiyle. "Beni seviyor musun?"

Doğu kızın yanağını okşadı. Cevabı bakışlarından okunsa da dudaklarından da döküldü. "Sana ölüyorum, güzelim. Sevmek eksikmiş gibi geliyor ama istediğin buysa evet! Seni seviyorum. Benim sarışın, plancı, beceriksiz hırsızım... Sen benim sevdiğimsin!"

"O halde bana yetiyorsun. Daha fazlasını istemiyorum. Sen de benden isteme. Çünkü ben de sana yetmeyebilirim. Alımlı bir kadın değilim, pek de güzel sayılmam, hoşuna gidecek fiziksel özellikler için bir estetik cerrah bulmam gerekiyor ki buna hiç sıcak bakmıyorum. Sonra sakin biriyimdir. Hayatımda seninle tanışmak dışında pek fazla aksiyon yaşamadım. Ömrüm

boyunca ilk kez seninki gibi devasa bir motosiklete bindim. Suçla aram yok. Tek suç girişimimde de bildiğin gibi paçayı ele verdim. Yani beni mafya dünyasının *first leydisi* falan yapacaksan bil istedim. Hey gülme!"

Doğu onun sözünü kesti. "Ben sıradan biriyim. Sadece hobi olarak bazı aşağılık adamları dövmeyi seviyorum."

"Yani hak edenleri?"

"Kesinlikle!"

"Bir nevi Robin Hood!"

"Evet! Yakışıklı bir Robin Hood!" Kızın alnından öptü. "Ve şimdi bir prensesim var. Güzeller güzeli biri... Estetik cerrahlarının ilham alacağı güzellikte hem de... Eksiksiz ve kusursuz! Gerçi bir kusuru var. Aslında kusurdan çok yetenek bile sayılabilir."

Sare akmak üzere olan gözyaşlarını silip merakla kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Dans ederek birini öldürmek! Dünyadaki en eşsiz cinayet yöntemi."

Genç kız yapmacık bir somurtmayla Doğu'yu göğsünden itti.

Doğu, göğsündeki eli kavrayıp dudaklarına götürdü. "Birbirimize yeteceğiz."

Sare avucunu sevdiği adamın yüzünde dolaştırdı. "İkimiz de çok âşığız ve birbirimize ölüyoruz. Bu bize yeter de artar bile..."

"Üstelik bir sürü de ortak noktamız var."

Genç kız ilgiyle kaşlarını kaldırdı. "Yaa? Ne gibi?"

Doğu büyük bir ciddiyetle saymaya başladı. "İkimiz de nefes alıyoruz, sonra o nefesi veriyoruz. İkimiz de susadığımızda su içiyoruz, acıktığımızda yemek yiyoruz. Sonra bir de uyku olayı var ki bence en bombası bu. İkimiz de uyuyoruz! Hangi çiftte bu kadar ortak nokta var ki?"

Sare kahkaha atıp yeniden Doğu'ya sarıldı. "Rüya gibiyiz!"

Doğu sevdiği kadını sımsıkı sardı. Bu defa istediği cevapları almış olmanın rahatlığıyla daha sakin bir sesle, "Sana sarılmak evimde olmak gibi," diye fısıldadı. "Sen benim hayatımsın artık. Ortak noktaya ihtiyacımız yok. Senin sevdiğin her şeyi sevmeye hazırım." Sonra onu belinden yükseltti ve dudaklarından

öperken Sare de hızlıca karşılık verdi. Genç kızın mutluluk gözyaşları ikisinin de yanaklarını ıslattı.

Birkaç saniye sonra Sare yeniden gözlerini açtı. Birdenbire hışımla kendini Doğu'dan çekti. Yine kızacak bir şeyler bulmuş gibiydi. "Gittikten iki dakika sonra pişman olduğunu söylemiştin ama buraya yeniden gelişin yarım saati buldu! Neredeydin peki?"

Doğu gülümsemeden edemedi. Sare'nin belindeki elini çekip arka cebinden cüzdanını, cüzdanın içinden de Sare'nin kimliğini çıkardı.

"Bunu getirmek için villaya gittim."

"Kimliğim!"

Sare uzanıp kimliği alacakken Doğu onun erişemeyeceği yüksekliğe kaldırdı. "Hayır, şu an alamazsın. Çünkü o bana lazım."

"Sana mı? Ne yapacaksın kimliğimi? Hâlâ esirin değilim herhalde?"

"Aslında güzelim, artık ben senin esirinim."

Sare'nin zaten bir süredir şiddetle atan kalbi daha da şiddetlendi. "Öyle misin?"

Doğu başını salladı. "Öyleyim ve şimdi buna resmiyet kazandırmak için bir soru soracağım."

Sare soruyu çözmekte zorlanmadı. Tıpkı cevabı vermekte zorlanmadığı gibi... Şaşkın ve mutlu bir şekilde bağırdı. "Evet! Evet Doğu, evet! Seninle evlenirim!"

Doğu'nun yakışıklı çehresi, katı hatları tatlı bir sırıtmayla gevşedi. "Bu cevabı vereceğini biliyordum benim güzel, profesyonel hırsızım."

Hiç bekletmeden Sare'yi yeniden kendine çekti, ona sımsıkı sarılırken sahne eksiksiz ve bütünüyle aşk doluydu.

Ancak Sare bir an sonra yine kızacak bir şey buldu. Kendini Doğu'dan fazla ayırmadan ve gözlerini açmadan fısıldadı. "Sen bana az önce profesyonel hırsız mı dedin? Sanki daha önce de beceriksiz hırsız demiştin?"

Doğu onun kapalı gözlerinden, gözkapaklarından öptü. "Evet, öyle dedim." Sare'nin gözleri açıldı, bakışlarına merak

yerleşmişti. "Mücevherleri çalarken çok beceriksiz olsan da, kalbimi çalarken epey iyiydin."

Sare hafifçe kahkaha attı. Sesi ve soluğu Doğu'nun sesi ve soluğuna karıştı. Birbirlerine yeni sözler verdiler ve bu andan itibaren hiçbir şeyi düşünmemeye yemin ettiler. Nerede, ne halde olduklarını unutana kadar birbirlerinden ayrılmadılar.

Öyle ki araç sesini bile duymadılar. Hızla açılıp sertçe kapanan araba kapılarını da duymamışlardı ancak o bağırışı duymamalarına imkân yoktu. Çünkü Hare istediğinde altındaki fay hattını kırabilecek kadar etkili bir sese sahipti.

"Kız kardeşime ne yapıyorsun sen? Ondan hemen uzak dur, yoksa seni doğduğuna pişman ederim!"

Hare, Doğu'yu yandan görmüş ve hemen tanımıştı. Sare'yi ise kendinden bile iyi biliyordu. O adamın, yani korkup kaçtıkları adamın, kız kardeşine epey yakın durduğunu görmüştü. Aslında çok yakınlardı, tuhaf derecede yakın... Ve Sare sanki... Sanki o adama sarılmış, dahası onu öpmüştü!

Hare kocaman açılmış gözleri, dehşetli bakışlarıyla yeniden bağırdı. "Ne oluyor burada?"

Yirmi Dördüncü Bölüm

İnsanın hayatında kaç tane dönüm noktası olurdu? İnsan kaç kere zamanı durduran, nefes almayı unutturan, gözlerini ve ağzını sınırlarını zorlayacak kadar açık bırakan, devasa, inanılması güç, sarsıcı anlar yaşardı ki? Üç, beş, on? Doğumunda, ölümle yüz yüze geldiğinde, âşık olduğunda, çocuğunu kucağına aldığında ya da gezegene uzaylı istilası olduğunda bu tür milat anlarını yaşardı. Hare için kendi milatlarını tuttuğu listenin üçüncü sırasına eklenecek şey Doğu ve Sare'yi birlikte görmekti! İlk iki sırada muhakkak Engin'le yirmi iki yıl önceki karşılaşması ve Engin'in aşk itirafı olurdu ama üçüncü sırada bu an vardı. Hayatta en çok korktuğu kişi olan Doğu ve hayatta en çok korumak zorunda olduğu kişi Sare birliktelerdi. Hem de sarmaş dolaş bir halde!

Hare arabadan nasıl indiğini hatırlamıyordu. Onları gördüğü ve gözlerine inanamadığı o anı atlatır atlatmaz Sare'ye koştu. Onu kolundan kavrayıp kendine çekti ve sanki tamamen yok edebilirmiş gibi arkasına sakladı.

Nefret, kızgınlık, şaşkınlıkla dolu bakışlarının hedefinde sadece Doğu vardı. "Sen... Sen burada, kardeşimle ne yapıyorsun? Buraya nasıl geldin? Yoksa benim için mi geldin?" diye bağırdı. Soygunu Hare'nin yaptığını mı öğrenmişti? Polisler de mi gelecekti yoksa? Fakat bunun Sare'yi öpmesiyle ne ilgisi vardı? "Bak, ben bir şey yapmadım! Git buradan, kız kardeşime dokunma! Niye dokundun ki zaten?" Muhtemelen yanlış görmüştü. Başka bir açıklaması yoktu, olamazdı!

Doğu gözlerini kapatıp derin bir nefes bıraktı. "Çattık belaya!" derken onu kurtarması için çaresizce Sare'ye baktı. "Bence her şeyi sen açıkla, güzelim."

Sare tam da bunu yapmak adına ablasından kendini kurtarmak için yana kaydı ama Hare tuttuğu bileği daha da kuvvetle sıktı. "Güzelim mi?" Gözlerini art arda kırpıştırıp dehşet içinde bir kahkaha attı. "Bu Conan sana *güzelim* mi dedi?" Boştaki elini alnına yaslayıp acıyla inledi. "Sare! Bu herif sana niye böyle bir şey söyledi?" Yeniden Doğu'ya baktı. Benzer nitelikte bir sürü soruyu, cevaplarını beklemeden peş peşe sıralamaya devam etti.

Nihayet biri Hare'yi susturdu.

Doğu güçlü, kalın sesiyle, "Soygun için burada değilim. O konu kapandı! Kardeşin için buradayım. Sare'yi seviyorum!" diyerek Hare'nin sözünü bir bıçak keskinliğiyle böldü. Konuya en sondan girmiş, neler olduğunu değil, nasıl sonuçlandığını söylemişti. Oysaki doğru hamle bu değildi! Hare'ye makul ve sevimli görünmesi gerekirken, kızgın bir boğa gibi görünerek daha da ileri gitti. "O da beni seviyor!" dedi kayıtsızca.

Hare'nin bünyesi zayıf olsaydı kesin bayılıp kalırdı. Bayılmadı ancak hortumun ortasında kalmış bir kulübe gibi baştan ayağa titredi. "Sen... Sen ne saçmalıyorsun be?"

Sare o an kendini ablasının mengenesinden kurtardı ve aklının başında olduğunu gösteren bir bakışla, "Abla, beni dinle!" dedi. "Sana her şeyi anlatacağım ama önce biraz sakinleşir misin?" Doğu'ya da ortalığı daha fazla karıştırmaması için ikaz eden bir bakış attı.

Sare'nin bakışı Hare'nin gözünden kaçmamıştı. "Ne oluyor kızım sizin aranızda?" Şuurunu tamamen yitirmiş gibi bir Sare'ye bir Doğu'ya bakıyordu.

Sare öne atılıp ablasına sımsıkı sarıldı. "Seni gördüğüme çok sevindim. Seni çok özledim." En başında yapması gerekeni yapıyordu. Keşke bir geri tuşu olsaydı da, Doğu konuşmadan önceki zamana gidebilselerdi!

Hare'nin şaşkınlığı değişmedi. Kollarını kaldırıp kız kardeşine sarılamadı bile. Bir an sonra kısık ama öfke dolu sesiyle yineledi. "Burada ne oluyor dedim! Ne sevgisi?" Arabasına yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirip keyifle onları izleyen Engin'e baktı bu defa. "Engin, lütfen sen bir şey söyle!"

Genç adam sırıtarak omuzlarını silkti. "İzlemesi daha zevkli."

Hare ayağını yere vurup kafasını gökyüzüne kaldırdı ve ondan beklenmeyen bir çığlıkla, "Ne oluyor lan burada?" diye bağırdı.

O an şıpır şıpır sesler çıkaran terlikleriyle verandadan koşarak inen Kelly de Hare'ye ulaştı. Ellerini tuttu ve gülümseyerek "Kız kardeşin ve Dogu evleniyor, Hare. Olan bu, tatlim," dedi.

Doğu küfrederken, Sare dehşetle "Yo yo yo! Böyle bir şey yok!" diye itiraz etmeye başladı.

Hare beynini almışlar gibi kalakaldı. Stres anlarında titreyen elleri bile kaskatıydı.

Sare, "Eyvah!" diye inleyerek ablasının yüzüne dokundu. "İyi misin, kelebek? Konuş! Bana aptal aptal bakma... Allah aşkına iyiyim de!"

"Hey siz!" Engin nihayet olaya müdahale etti. Hare'nin tatlı şaşkınlığını bir süre izlemek hoşuna gitmişti ama şu an evdeki herkes sevdiği kadını delirtmek üzereydi. Bunu istemezdi, çünkü Hare yeterince deliydi!

"Şimdi herkes içeri girip bir yere otursun! Biz de az sonra geliyoruz." Ardından Hare'nin yanına gitti ve onu kendine çekip kollarının arasına aldı. Sare kalmaya niyetlenince "Sen de git," dedi.

Kız, Engin'in sözlerine itiraz edemedi. Anlaşılan Hare'yi bir tek o kendine getirebilirdi.

Gidenlerin arkasından bakakalan Hare, özellikle el ele tutuşmuş Sare ve Doğu'dan gözlerini alamıyordu. Nihayet sevdiği adamın görüş alanına girmesiyle gözlerine bir kıpırtı yerleşti ve biraz olsun ayıldı. Aynı anda kaşları üzüntüyle gözlerinin üzerine indi. Mavileri neredeyse dolmak üzereydi. Hâlâ hiçbir şey anlamamıştı ama artık anlamaktan korkuyordu.

"Engin! Sen de gördün, değil mi? Neler olduğunu gördün... Ben hayal görmüyordum, gerçekti onlar!" diye fısıldadı. Neyse ki çenesi hâlâ tam kapasite çalışıyordu. "Kız kardeşim o adamla birlikte! Hani şu soyduğum bar vardı ya..." Bu sözleriyle tamamen ayıldı. Korkuyla gözlerini açıp Engin'in yeşil, sevecen gözlerine baktı. Ya Engin söylediği şey için kızarsa?

Ama böyle bir şey olmadı. Genç adamın bakışlarında, duruşunda, ifadesinde öfkeden eser yoktu. Dahası o meşhur bilge ve iş bitirici bakışlarla bakıyordu. "Biliyorum," dedi sakin sesiyle. "Üstelik bu defa senden çok şey biliyorum. Daha önce de dediğim gibi, kız kardeşin sana her şeyi anlatır. Ancak şimdi sakin olman gerekiyor. Bu söyleyeceğim şeyi kavramakta zorlandığını biliyorum ama kendini hazırlamalısın. Mesele şu ki, Doğu ve Sare sanırım birbirlerinden hoşlanıyorlar."

Hare dehşetle inledi. "Nasıl hoşlanacaklar? Hoşlanamazlar! Mümkün değil!"

"Anlaşılan bir yolunu bulmuşlar."

"Aklım almıyor! Doğu Özkara İstanbul'daydı, Sare çiftlikte! Onlar asla birbirleriyle karşılaşmadılar ki! Nasıl olur? Doğu tehlikeli biri ve az önce de senin evine girdi. Bak, bu çok korkunç, hem de çok saçma bir durum!"

"Dinleyince sana da mantıklı gelecek."

"Gerçekten mi? Söz veriyor musun? Ama hayır! Bu işin neresi mantıklı olabilir ki? Kelly evleneceklerini mi söyledi az önce?"

"Söz veriyorum, sevgilim. Dinleyince ikna olacaksın."

"O adam çok tehlikeli, Engin! Yemin ederim çok tehlikeli."

"Sandığın gibi biri değilmiş. Kardeşin öyle dedi."

"Onu bir güzel pataklayacağım."

"Şimdi... Sakinleş, kelebek."

Hare bir çocuk gibi dudaklarını sarkıttı. Her an alt dudağı titreyecek ve deli gibi ağlamaya başlayacaktı sanki. Engin başparmağıyla oraya dokununca gözlerini kapattı. Sevdiği adam yanaklarını da okşadı. Şüphesiz ona kendini iyi hissettirecek tek kişi Engin'di.

"Birazdan içeri gireceğiz ve her şey daha da kolaylaşacak. Ancak bunu yapmadan önce bana bir öpücük vermeni istiyorum."

Hare gözlerini açtı. İlk kez o an hafifçe gülümsedi. Engin'in güven veren, her şeyi yoluna koyacağını ilan eden sözleri ve bakışları olmasaydı ne yapardı? Ona kendinden bile daha çok inanıyordu. Ellerini Engin'in geniş omuzlarına koyup, ayak parmakları üzerinde yükseldi. Onun da ihtiyacı olan şey tam da böyle bir temastı. Genç adam tek koluyla belinden sarılıp Hare'yi kendine doğru yükseltti. Dudakları hiç beklemeden birbirine kavuştu ve bir süre boyunca da hiç ayrılmadı.

Nihayet Engin kendini çektiğinde Hare'nin aklı daha çok karışmıştı. Engin'in onun üzerindeki etkisi böyleydi işte... Hare'de akıl namına hiçbir şey kalmıyordu. Üstelik şu an herkes ondan sakin olup, mantıklı davranmasını bekliyordu. Ah evet, herkes bunu istiyordu ama nasıl yapacağını kimse söylemiyordu.

İki gün sonra...

Hare, pencereden gelen serin havanın çıplak kollarını okşamasıyla uyandı. Gözlerini bile açmadan yüzüne yerleşen o tebessüm, gözlerini açıp da kız kardeşini yanında uyurken görmesiyle daha da genişledi. Sessiz olmaya çalışarak yataktan kalktı ve çift kanatlı pencereye ulaşıp temiz havayı içine çekti. Asırlık çamlardan gelen koku, gökyüzünde süzülen turna sürüleri ve ılık ılık esen rüzgâr onu bir kez daha gülümsetirken, sevdikleriyle birlikte yaşadığı hayata şükretti. Anlaşılan kaybetme klişesi artık yerle bir olmuştu. Anlaşılan hayatta bir kez olsun kazanmaya başlıyordu.

Üzerine bir hırka geçirmek için dolabı açtığında çıkan sesle Sare de uyandı. "Günaydın, kelebek," diye fısıldadı.

"Günaydın, Sarelle. Sen uyumana devam et. Saat daha çok erken."

Sare tam aksini yapıp fırlayarak yataktan kalktı. "Olmaz... Bugün kahvaltıya Doğu gelecekti, unuttun mu?"

"Unutmak istiyorum!"

Sare oflayan ablasını yanağından öptü. "Yeter bu kadar oyunbozanlık. Artık ona alışmalısın. Ben yakında Sare Özkara olacağım."

"Sen sarışınsın bir kere! Hiç uymuyor şu soyadı sana."

"Iyy, Hare! Sırada ne var? Gözünün üstünde kaşı olması mı?"

"İyi dedin bak. Tuttuğum listeye onu da yazayım."

"Ne listesi?"

"Doğu'yu kabul etmemek için yazdığım sebeplerin listesi. Şimdiden villanın etrafını iki kez dolanır. O kadar uzun!"

Sare bezgince gülümsedi. "Benim mutlu olmamı istiyor musun?"

Hare ise dudaklarını büktü. Bu soruya *evet* dışında bir cevap veremeyeceğini kız kardeşi de biliyordu. Ancak yine de Sare'nin Doğu'yla mutlu olmasına imkânsız gözüyle bakıyordu. Bütün hikâyeyi öğrendikten sonra hisleri biraz olsun normale dönmüştü ama Doğu'nun Sare'yi kaçırdığını bir türlü unutamıyordu. Sare sadece birkaç saat esir hayatı yaşadığını, kimliğini söyledikten sonra Doğu'nun ona kötü davranmadığını anlatmıştı. Abisinin yaptıklarına karşı Sare'yi koruması ve Oğuz'u bir güzel dövmesi Hare'nin takdirini kazanmıştı. Neredeyse Doğu'yu sevimli bulduğunu bile söyleyebilirdi. Buna rağmen Hare, tüm hikâyeyi dinlediği süre boyunca ona kızgınca bakmış, Doğu'nun canını epey sıkmıştı. Öyle ki genç adam sinirlenip villayı terk etmişti. Sonrasında Sare, Doğu'ya olan aşkını uzun uzun anlatmış ve Doğu'nun da sevgisine inandığını söylemişti. Hare de nedense bu aşkın varlığına ikna olmuştu. Ertesi gün Doğu yine geldiğinde Sare'ye bakarken onu gözetlemişti. Sonunda adamın aşkına inanmıştı ama inanmış olması alışacağı anlamına gelmiyordu.

"Alışamıyorum, kızım! Doğu ve sen... Nasıl olur? Hitler'e Nobel Barış Ödülü verilse bu kadar şaşırmazdım!"

"Biliyorum ama her şeyi öğrenmenin üstünden iki gün geçti. Şoku atlatmış olman lazım. Doğu da normal hayatındaki, normal biri artık!"

"Ah, suç hayatımla sosyal hayatımı birbirine karıştırmıyorum. Doğu da suç hayatımdaki biri ve öyle de kalmalıydı!"

"O senin suçunu affetti. Düşünsene, adamın babasının iş yerini soydun. Sonra kaçtık ama o senin peşine düşmedi."

"Çünkü gözüne seni kestirdi. Benimle baş edemeyeceğini biliyordu. Buldu saf kızı..."

"Neredeyse onu öldürecektim. Bunun için hâlâ pişmanlık duyuyorum. Keşke dediğin gibi saf olsaydım."

Hare kız kardeşinin üzüntüsünü görünce daha fazla inatlaşmadı. Sare, Doğu'ya sandığından daha çok âşıktı.

Ancak Sare'nin tek amacı ablasının ikna olmasıydı. "Üstelik abim de daha önce onun parasını çalmış. Buna rağmen ailemizi affetti. Bunun için bile ona sempati duyman gerekiyor."

"Teknik olarak suçluyum ama özünde hepsi abimizin suçu!"

"Evet. Doğu'nun sayesinde Oğuz bir daha bizi kullanamayacak."

"Of! Resmen iyilik meleğiymiş şu Conan! Herife fan kulüp açacağım neredeyse!"

"Sahiden öyle... Sadece biraz çabuk sinirleniyor."

"Bu olmaz işte! İzin vermiyorum evlenmenize!"

"Yeter ama! Bak Engin Bey'e söyleyeceğim, seni bir hastaneye götürsün!"

Hare, Engin'in adını işitince her şeyi unuttu. Yüzüne hızla yerleşen neşe, sesine de yansıdı. "O beni tedavi eder, merak etme."

"Bu yüzden mi sürekli sarmaş dolaş bir haldesiniz? Tedavi amaçlı, değil mi?"

"Sen büyüklerin işine burnunu mu sokuyorsun? Senin yaşına göre değil bunlar," diyen Hare yapmacık bir kızgınlıkla kardeşine parmağını salladı.

Sare yalandan kaşlarını çattı. "Ben de en az senin kadar yirmi sekiz yaşındayım! Benden yirmi dakika büyüksün ve sana bazen *abla* diyorum diye çok şımarıyorsun!"

"Hah! Sevgili yapınca büyüdüğünü sandı! Sen hep evin küçük kızı olarak kalacaksın ve ben de hayatımın sonuna kadar seni koruyacağım."

Sare kollarını ablasının beline sarıp başını omzuna yasladı. "Ben dünyanın en şanslı kardeşiyim."

"En şanssız ablası da benim! Kız kardeşim tescilli bir kütükle evlenecek."

"Tatlı bir kütük ama kabul et."

"Hı hı! Tam sobaya atılmalık!"

"Ay ne güzel ısıtır beni."

"Seni edepsiz!"

Sare küçük bir çığlık atarak lavaboya koştu. Hare de onun arkasından gülümsüyordu. Sare'nin bir erkek için bu kadar coşkuyla konuştuğunu daha önce görmemişti. Hoşlandığı erkekler olmuştu elbette ama gözlerine bu kadar büyük bir aşk yükleyenine rastlamamıştı.

Hare bunu canından çok sevdiği kız kardeşinin elinden alamazdı.

Hare ve kız kardeşi evdekiler uyanmadan önce kahvaltı hazırlamaya başlamışlardı. Bugün Doğu'yla birlikte Bahadır Dede de kahvaltıya davetliydi. Hare, Engin'in kızmasına rağmen Taner'i de davet ettiğini söylemişti ancak Bahadır Dede onun kasabada işleri olduğu mazeretini sunmuştu. Gülce de dün villadan ayrıldığı için kimse kıskançlık krizlerine girmeyecekti. Her şeyin huzura erdiğini görmek ve yaşadığı mutluluğa inanmak için Hare'nin ihtiyacı olan şey tam da böyle sakin bir ortamdı. Harıl harıl çalıştıkları sırada Kelly de neşe saçarak onlara katıldı. Hare yardım etmesi için izin vermese de Kelly onu dinlemedi. Dediğine göre, bu evde herkesin işlerin ucundan tutması gerekiyordu. Zaten Hare de artık bir çalışan değildi, bu evin sahibiydi. En azından yakında olacaktı.

Bir saat kadar sonra masa tamamen hazırdı. Villanın ön cephesine, kapıdan birkaç metre uzaktaki büyük bir sedir ağacının altına kahvaltı masası kurulmuştu. Yaz tam anlamıyla

gelmediği için hava bunaltıcı değil, tam kararındaydı. Engin kardeşi Ercüment'le koşuda, Mia uykuda ve Doğu da Bahadır Dede'yi alıp geleceği için yolda olmalıydı.

Erkekler spordan dönüp gündelik kıyafetleriyle aşağı indiklerinde Doğu'nun aracının sesi de bahçeye doldu. Bu defa motoruyla gelmemişti, çünkü seksenlik Bahadır Dede'yi motorunun arkasına atamazdı. Bir an bunu düşünüp keyiflenmişti ama sonra vazgeçmişti. O Hare cadısından bir de bunun için laf işitirse kafayı yiyeceğinden korkmuştu.

Sare sevgilisini karşılamak için mutfaktan koşarak çıkınca Hare somurttu. Aynı anda Engin'i karşısında görünce mutluluktan eli ayağı birbirine dolandı.

Engin içeride kimsenin olmamasını fırsat bilip sevdiği kadını kollarının arasına çekti. "Günaydın," dedi dinç, canlı, karizmatik ve Hare'nin açılmamış duyularını da açan sesiyle.

Hare onun gözlerinin yeşilliğinde kaybolmak ister gibi gülümsedi. İki gün önce mutsuzluk denizinde yüzerken, şimdi mutluluk okyanusunda kulaç atıyordu. "Günaydın, sevgilim."

"İyi uyudun mu?"

"Heyecandan pek uyuyamadım."

Hare'nin yüzünün kıyısındaki saçlarını okşadı genç adam. "Neyin heyecanı?"

"Mutluluğun," dedi genç kız. "Seninle tüm sorunlarımız çözüldü, mutluyuz, Kudret Dedem iyi, Sare burada, mutlu... Tabii Doğu faktörü hâlâ canımı sıksa da..."

"Sare'nin annesi değilsin ve kendini böyle görmekten vazgeçmelisin."

"Biliyorum. Ah, anne dedin de... Annene evleneceğimizi söyledin mi?"

"Babamla konuştum sadece. Annemle onun ilgilenmesi daha iyi olur."

Heyecanla yutkunan Hare'nin göz bebekleri büyüdü. Dinçerler Ailesi'nin büyüklerinin bu durumu pek hoş karşılamayacaklarını biliyordu sanki. En azından Nur Hanım kesinlikle hoş karşılamayacaktı. Kelly günler önce Reha Bey'in harika biri

olduğunu söyleyerek içini rahatlatmıştı. O yüzden sadece ona odaklandı. "Baban ne dedi peki?" diye sordu korkuyla.

"Babam da ketumdu. Pek fazla yorum yapmadı ama kararlarıma saygılıdır ve hatalı kararlar almayacağımı bilir."

"Senin hatalı kararın olmayacağım, Engin."

"Sen benim en mükemmel kararımsın. Bana evet dediğin an, ben de senin için öyle olmaya yemin ettim."

Hare ona hayranlıkla baktı. "En başından beri öyleydin."

"Seni kırdığım zamanlar oldu."

"Bu seni hatalı yapmaz, çünkü çoğunda haklıydın. Hırsız olduğumu sanıyordun." Dudağını ısırdı. "Yani öyleydim ama..." Utanç içinde yüzünü eğdi.

Engin sevdiği kadının yüzünü kaldırdı. "Sen de bir kurban sayılırsın."

Hare utandığı için konuşamadığı nadir konulardan olan bar soygununu kapatmak istedi. Gülümseyerek "Şimdi de soyduğum şu yerin sahibi kahvaltıya davetli. Hayat ne tuhaf!"

"Ve o adam, kız kardeşinin eşi olacak."

"Bilerek o cümleyi kullanmadım."

"Fark ettim ama bir çocuk gibi bundan kaçamazsın."

"Kaçsaydım da sadece sana gelirdim." Elini sevdiği adamın sert göğsüne yasladı. Kalp atışlarını avuçlarında hissediyordu. "Buraya, sadece buraya gelirdim."

Engin eğilip Hare'nin dudaklarına yaklaştı. Tam bu sırada "İşiniz uzun?" diyen Kelly kafasını içeri doğru uzattı. "Ben *five* dakika sizi burada bekliyor. Oh nööv! Sizi dinlemedi, yemin ederim."

Hare de Engin'in kolunun yanından kafasını çıkardı. "Sadece bir repliğim kaldı, Kelly. Beklemeye devam et."

"Oh tamam, ben bekliyor."

Genç kız yeniden Engin'in gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum," dedi büyük bir aşkla.

Engin onu kısacık bir an öptü ve "Seni seviyorum," deyip kendine çekti.

Bahadır Dede'nin bu evle ve Kudret Dinçerler ile ilgili anılarını Kelly'ye anlatması, Kelly'nin bozuk Türkçesiyle sorular sormaya çalışması, başaramaması, Bahadır Dede'nin kadını sürekli yanlış anlayıp kahkahalar atması, Ercüment ve Doğu'nun kalın sesleriyle motosikletlerden bahsetmeleri, Mia'nın Çirkin'le koşuşu, köpeğin coşkulu havlamasına eşlik eden küçük kızın tiz çığlıkları, panikle yiyecekleri tanzim edip oradan oraya koşturan Sare'nin ayak sesleriyle birlikte bahçede bir curcuna vardı.

Engin ve Hare ise bahçeye inmeden önce verandanın önündeki merdivenlerin başında birbirlerine sarılmış halde bu manzarayı izliyorlardı.

Hare mutlulukla iç çekti. "Çok güzel görünmüyorlar mı sence de?"

"Evet. Bu ev tarihindeki en kalabalık günlerinden birini yaşıyor."

"Keşke annen ve baban da bizimle olsaydı."

"Oldukları günler de gelecek." Engin kendinden emindi.

Hare de bunun için çok beklememeyi diledi. "İki kişi daha eklenecekse daha büyük bir masa almalıyız," dedi.

"İki kişiyle sınırlı kalacağını kim söyledi?"

"Başka kimler olacak ki?"

Engin en çekici ses tonuyla fısıldadı. "Çocuklarımız..."

Hare başını kaldırıp âşık olduğu adama baktı. "Çocuklarımız," dedi gülümseyerek. "Senin ve benim..."

"Evet, kelebek. Bu evde onların da koşturduğunu göreceğiz."

Hare gözlerini kapattı. "Ağlamak istemiyorum! Hayır, şimdi olmaz! Of ama dayanamayacağım."

Gözlerinden peş peşe inen damlaları silen Engin, Hare'yi bu duygusal moddan çıkaracak bir şey biliyordu. "Bizden önce başka bir çift elini çabuk tutup sayıyı arttırmazsa tabii..."

Hare o çifti hemen anlayıp yeniden bahçeye baktı. Doğu ve Sare ne zaman yan yana oturmuşlardı? Bu kesin Kelly'nin planıydı! Hare niye onunla önceden konuşup, Doğu ve Sare'nin arasına bir sürü sandalye koymasını söylememişti ki? Ah daha da kötüsü, Hare ta buradan ikisinin ellerinin masanın altından birleştiğini görebiliyordu. Kaşları çatıldı ve tatlı bir kızgınlıkla

"O herif ve Sare'nin bir gün çocukları da olacak, değil mi? Tıp dünyası çiftlerin çocuk yapması için neden hâlâ başka bir yol bulmadı ki?" diye söylendi.

Engin gülümserken "Aslında böyle yollar var," dedi.

Hare ofladı. "Tercih edeceklerini sanmıyorum."

Nihayet kahvaltı masasına doğru yürüdüklerinde bu defa yeni bir aracın sesi geniş bahçeye yayıldı.

"Bu da kim?" diyen Hare tanımadığı araca bakarken Engin de kaşlarını çattı. Araç yaklaştığında genç adam sürücüyü gördü. "Sanırım arabayı kullanan, babam."

Hare aniden ürperdi. Yoğun bir heyecan, ayaklarından saç diplerine ulaşırken ellerini de pas geçmemişti. Titremeye başlayan elleriyle elbisesinin eteğini tuttu. Engin daha iyisi yaparak Hare'nin elini kavradı ve onu sakinleştirmeye çalıştı.

Ercüment ve Kelly'nin de ayaklanmasıyla Hare daha da heyecanlandı. Araba durana kadar içinde Nur Hanım'ın olup olmadığını merak etmişti. Ancak Reha Dinçerler'in yalnız geldiğini anladığında hem sevindi, hem de bir parça burukluk hissetti. Belli ki Nur Hanım onu asla kabul etmeyecekti. Aslında Hare, evleneceklerini işittiğinde kadının polisi aramadığına şaşırmıştı. Anlaşılan oğlunu bu şekilde Hare'den kurtarabileceği aklına gelmemişti. Hare ondan daha cin fikirli olduğu için mutluydu.

Reha Bey aracından indiğinde Hare nefesini tuttu. Adamın yapılı bedeni ve yaydığı otorite karşısında Engin'e daha çok yaklaştı. Reha Bey ufak tefek ve sevimli biri olsaydı şüphesiz daha az kaygılanırdı. Engin'in boyunu, karizmasını, tavrındaki o asaleti kimden aldığı belliydi. Reha Dinçerler'in de kalp cerrahı olduğunu biliyordu. Yanlış mesleği yaptığını düşündü. Şakaklarında yoğunlaşan kır saçları ve sert hatlarıyla Hollywood'un ellili yıllardaki ağırbaşlı jönlerini anımsatıyordu. Bu mesleği seçseydi de muhtemelen çok başarılı olurdu.

"Demek ikinci gelinim sensin."

Adamın sesiyle Hare kendine gelip öne çıktı. "Hoş geldiniz, efendim," dedi sakince.

"Hoş buldum," diyen adam herhangi bir samimiyet cümlesi kurmadı. Yine de bakışları sevecen gibiydi. "Sonunda biri oğlumu kandırmayı başarmış. Bunu nasıl yaptın?"

Hare "Onu seviyorum," dedi hızlıca. "Hem de yirmi iki yıldan beri. Biz aslında onunla çocukken tanışmıştık. Ben altı yaşındaydım, Engin de on bir. O zamandan beri onu bekliyordum ve bir dizi harika rastlantıyla sonunda onu buldum. Şimdi o da beni sev..." dediğinde kelime gittikçe sessizleşerek ağzından çıktı. Allah kahretsin! Az önce ne saçmalamıştı? *Kısa cevaplar!* Kahrolası kısa cevaplar vermesi gerekiyordu ama hep unutuyordu işte! Çok güzel, kaygıdan delirmek üzereydi.

Onu kurtarması için ağlamaklı gözleriyle Engin'e baktı. Engin de tam bu sırada babasına yaklaştı ve samimi bir şekilde sarıldılar. "Seni burada görmek mutluluk verici," dedi genç adam.

Reha Bey, Hare'ye baktı. "Seni ve müstakbel eşini görmek de öyle, oğlum."

Hare derin bir nefes bıraktı ve herkes bu nefesi fark etti. Reha Bey gerçekten mi mutluydu, yoksa nezaketen mi böyle söylemişti?

Kelly de kocası ve kızının ardından Reha Bey'e sarıldı. Hal hatır faslından sonra da genç kadın Hare'nin omzuna elini atıp gururla konuşmaya başladı. "Ben sana demişti, değil mi Hare? Benim Reha Papa mukemmel biri. Seni sevecek demişti. Artık sen korkudan olmez ha!"

Hare ona bakıp "Korkudan ölmemiştim, Kelly!" diye tısladı.

"Hı hı! Ah *papa*, Hare senin onu sevmeyeceğini sandi! Ama sen onu sevdi, değil mi?" Şimdi de Hare'nin omuzlarından tutup yaşlı adama doğru hafifçe itmişti. Hare dehşetle gözlerini kırpıştırdı. Bu kadın ne yapıyordu? Keşke şimdi yer yarılsa da içine girip oraya kıvrılabilseydi!

"Hare'yi sadece iki dakikadır tanıyorum, Kelly. Onu sevip sevmediğime henüz karar vermedim. Bakalım bana kendini sevdirecek mi? Ben öyle herkesi kolay kolay sevmem. Epey aksi bir adamımdır!"

Hare korkudan yine eteklerini kavradı. Sahi Engin'in elleri neredeydi? Birazdan düşüp bayılacaktı ve bu gerçekleşmeden şu lanet ellerini artık tutmalıydı.

Kelly yırtık çoraptan fırlar gibi yine araya girdi. "Ah sen niye papama cevap vermiyor, Hare? Halbuki sen az önce çok konuştu, sen hep çok konuşur!"

Ah, kadın susmak bilmiyordu ve Hare nefes dahi almayı unutmuştu. Dudağını ısırıp gülümsemeye çalıştı. "Umarım beni seversiniz, efendim. Az önce çok ko-konuştuğum ama şu an konuşamadığım i-için özür dilerim," diye kekeledi. Aynı anda Engin'in kendini tutamayıp sırıttığını gördü. Ercüment ise resmen fısır fısır gülüyordu.

Sonunda Engin Dinçerler bir sevgilisi olduğunu hatırlayıp onu kolunun altına aldı. Hare'nin gözleri yerdeydi. Tam kapasite çalışan çenesini aklıyla birlikte devreye sokma ve Reha Bey'e kendini sevdirecek zeki şakalar yapma zamanıydı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Acaba bir fıkra mı anlatsaydı? İçinden *Kes saçmalamayı, aptal!* diye kendi kendine kızdı. Çok konuşup adamı bezdirmeyecek, az konuşup dilsiz gibi davranmayacak, sadece ağır, oturaklı, akıllı bir gelin olduğunu gösterecekti. *Ah bu ne zor bir şeydi!*

Nihayet Kelly'den başkası da konuşmaya girdi. "Reha, evladım!" diyen Bahadır Dede masadan kalkmaya yeltenince, Reha Bey hızlıca ona doğru yürüdü.

O gider gitmez Engin, Hare'nin kulağına "Babam sadece şaka yaptı," diye fısıldadı.

Hare'nin dudağı da şimdi titriyordu. "Nasıl şaka?"

"Aksi bir adam değildir ve seni sevip sevmediğine karar vermeyecek. Seni zaten sevdi."

Genç kız gözlerini kocaman açtı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten... Babamı tanırım." Gözleri sevdiği kadının dudaklarına kaydı.

"Ama ne iş yaptığımı, ailemi ya da kim olduğumu sormadı."

"Bunlar öncelikli meseleleri değildir."

"Annenin aksine!"

"Evet."

"O da zaten bu yüzden gelmemiş."

"Fark ettim."

Hare umutsuzca gözlerini kaçırdı. "Beni kabul etmeyecek."

"Edecek!"

"Bu söylediğine inanıyor musun?"

"Sadece sana inanıyorum. Senin kendini sevdiremeyeceğin kimse yok."

"Ben de sadece sana inanıyorum. Sen ne dersen o, sevgilim."

"Benim güzel, sarışın, geveze kelebeğim."

Reha Bey'in kahkahasını duyunca oraya baktılar. Yaşlı adam Doğu ve Sare ile konuşuyordu. Hare gülümsemeden edemedi.

Engin sevdiği kadının elini bırakmadan onlara doğru yürürken, "Sizin ailede kendini sevdirmek genetik olsa gerek," dedi.

Hare gülümsedi. Sare de kendini kolayca sevdirirdi. Üstelik onların ortak noktaları da vardı. Sare eczacıydı, Dinçerler Ailesi ise üç kuşak doktordular. Konuşulabilecek bir sürü konuları vardı. Ya kendisi? Mesela dans ve türleri Reha Bey'in ilgisini çeker miydi? Hare hiç sanmıyordu.

Reha Bey dönüp ona gülümseyince Hare içindeki tüm kaygıları unuttu. Adam Sare'yi işaret edip, "Senden iki tane olduğunu görünce biraz korktum," dedi muzipçe.

Hare keyifle kaşlarını kaldırdı. Az önceki gerginliği tamamen yok olmuştu. Reha Bey'in onunla eğlendiğini biliyordu ve bu çok hoşuna gitmişti. İlişkileri mekanik olmayacaktı. Sıcak, sımsıcak olacaktı.

"Maalesef efendim, dünya benden iki taneye sahip olacak kadar şanslı değil."

"Anlaşılan bu şans sadece oğlumu bulmuş."

Engin "Öyle," diyerek Hare'ye aşkla baktı. "Onun beni seçmesi dünyanın en şanslı adamı olduğumu gösteriyor."

Hare utanıp kızardı. Oysa tam aksini düşünüyordu. Şanslı olan tek kişi kendisiydi.

Bahadır Dede oturduğu yerden bağırdı. "Reha oğlum, kaynanan seni seviyormuş. Tam zamanında geldin."

"Aslında pek iyi anlaşamazdık." Adam ayakta dikilen iki oğlunu, iki gelinini ve Doğu ile Sare'yi masaya davet etti. "Hadi

çocuklar!" Gözleri yeniden Hare'ye çevrildi. "Ve sen küçük hanım, yanıma oturup, gözü mesleğinden başka bir şeyi görmeyen oğlumu nasıl yola getirdiğini anlatıyorsun."

Hare sıkıntılı bir nefes bırakır gibi yaptı. "Canım çıktı!"

Reha Bey gür bir kahkaha attı. "Tahmin etmek zor değil."

Engin de Hare'nin yanına otururken ilgiyle onları izlemeye başladı. Sahiden Hare'nin dünyada kendini sevdiremeyeceği biri var mıydı? Engin annesinin de çok geçmeden onu kabulleneceğini, bir zaman sonra da seveceğini biliyordu. Asla sevmeyecek olsa bile bu, Hare yüzünden olmazdı. Annesi toplumsal sınırlara inanırdı. Engin'in kendi mesleğinden biriyle birlikte olmasını isterdi. Tıpkı Ercüment'in de Kelly ile değil, bir doktorla ya da kendi çevresinden yüksek sosyeteden biriyle olmasını istediği gibi... Ama Kelly bir pastacıydı ve Nur Dinçerler onu yıllar içinde benimsemişti. Hare'nin de öyle olacağını biliyordu.

Hare toplumsal sınırların, statülerin, kulvarların üstünde bir kadındı. Engin ona baktığında kendini bile unutuyorken, sınıf saçmalıklarının canı cehennemeydi! Aşk söz konusu olduğunda görünen ve görünmeyen bütün engeller önemsizdi. Genel geçer kurallar dâhilinde birbirini seven iki insanı kim, nasıl ayırabilirdi?

Onları aradan geçen o koca yıllar bile ayıramamıştı. Tam yirmi iki yıl boyunca birbirlerini bulacakları güne hazırlanmışlardı. Engin, Hare'ye âşıktı ama onun aşkına da âşıktı. Hiç vazgeçmeyişine, kararlılığına, şartların onu zorlamasına rağmen ödün vermeyişine, kaçıp gitmeyişine âşıktı. Bundan sonrası Engin'in göreviydi. Hare'nin aşkından daha büyük bir aşkı ona vermekle, onu sonsuza kadar mutlu etmekle yükümlüydü. Bu aynı zamanda kendi mutluluğu da olacaktı ve bunun her saniyesinin tadını çıkaracaktı.

Hare'yle, sevdiği kadınla, sahip olacakları çocuklarıyla, sonsuza kadar mutlu yaşayacakları ailesiyle bunu yapacaktı.

Sevgili arkadaşım Engin,

Beni hatırladın mı? Hani geçen yıl beni ağlarken gördün ya. Böcekleri araştıryodun. Benimle konuştuğunda çok mutlu oldum. Korkum bile geçti. Ellerim titrediği için beni muyayane ettin. Büyüyünce sahici doktor olacaksın dimi?

Benim adım Hare. Bi de ikizim var. Onun adı Sare. O zaman adımı söylememiştim sana. Artık adımı öğrenebilirsin. Çünkü biz arkadaş olduk.

İnşallah seninle yeniden görüşürüz. Uçaka binip gel. Bize gelirsen annem pasta yapacakmış. Vişneli pastayı sen de seviyomusun?

Bana mektup yazarsan çok sevinirim. Kendine iyi bak.

Hare Kayhan.

Hare her satırını ezbere bilse de, ilkokul birinci sınıfı bitirdiği yaz Engin'e yazdığı mektubu kâğıdından okumuştu. İçinde bir sürü hata olan mektubunun son kelimesini de okuduktan sonra, büyük bir alkış sesi kulaklarına dolup kalbini heyecanla gümbürdetti. Başını kaldırıp önce sevdiği adama, sonra karşısındaki kalabalığa baktı. Alkışlar eşliğinde gülümsedi.

Mikrofonu yeniden dudaklarına doğru kaldırıp gözlerini Engin'in çehresine kenetledi. "İşte bizim hikâyemiz böyle başlamıştı." Derin bir nefes aldı, öylesine duygusaldı ki sesi titriyordu. "O zeki, bilge çocukla yirmi iki yıl önce, altı yaşındayken arkadaş olmuştum. Yaramazlıklarımla annemi delirtmeyi sorun etmediğim kaygısız çocukluk yıllarımdan, hayatta hiçbir şeyin asla yolunda gitmeyeceğine inandığım yetişkinlik yıllarına kadar bu mektup hep yanımdaydı. Mektubumu elden vereceğime dair kendime bir söz vermiştim. Çünkü yaşama sıkı sıkı tutunmak için bazı sebeplere ihtiyacım vardı. Önce kız kardeşimdi o sebep, sonra on dakika gördüğüm o çocuk... Onu bulma ümidimi daima yanımda, kalbimde taşıdım. Neden ve nasıl bu kadar bağlandığımı bilmiyorum. Size akıl dışı gelebilir ama sanırım titreyen ellerimi tuttuğu ve sadece titrememi değil, korkumu da alıp beni iyileştirdiği içindi. Haksız da değilmişim... Yıllar sonra yeniden ellerimi tuttuğunda, yine bütün yaralarımı iyileştirmişti. Şimdi nihayet kendi düğünümde bu mektubu ona elden veriyorum. Ah evet, neyse ki damat da o!"

Misafirler gülümserken, gelin ve damat için yalnızca birbirleri vardı. Hare, Engin'in gözlerindeki o derinlikli, o çıldırtıcı bakış için değil yirmi iki yıl, yirmi iki asır bekleyebileceğini anladı. "Engin Dinçerler... Sen benim kaderimsin," dedi ve yıllanmış mektubu ona uzattı. Daha önce yırtmış olsa da, Engin'in bizzat ilgilenmesiyle mektup yine bir bütün halinde, eksiksizdi. Mektupta hayatın anlamı ya da kolanın formülü gibi gizli şeyler yazmıyordu elbette. Basit ve sıradan sözlerdi ama yıllara yayılmış bir aşkın en büyük kanıtıydı. Engin aşklarının vesikası olan kâğıdı damatlığının iç cebine, kalbinin tam üstüne yerleştirdi.

Hare o an yeniden konuşmak istemişti ki Engin mikrofonu elinden aldı ve "Bu kadar yeterli!" dedi. Hare'nin, duygularını başkalarına anlatmasına gerek yoktu. Engin'in her şeyden zaten haberi vardı.

"Seni seviyorum, kelebek," deyip mikrofonu elinden fırlattı ve sırtını kalabalığa dönüp Hare'yi hafifçe geriye yatırarak sımsıkı öptü. Arkasından gelen sesler, ıslıklar daha da arttı.

Sonunda karısını bırakıp yeniden ayakları üzerine basmasını sağladığında, Hare kıpkırmızı bir halde sırıttı. Sahneden inmeden önce müzisyenlere dönüp Kenan Doğulu'dan *Doktor* isimli şarkıyı çalmalarını istedi. Engin ona manidar bir bakış attı. Tam da şu an Hare'yi yeniden öpmek istiyordu. Şarkının hareketli melodisi başlarken kalabalık da yavaşça hareketlendi. Engin sevdiği kadının elini bırakmadan onu platformdan indirdi. Ortadaki açıklık alanda dans eden insanların arasından geçip, tanışmadıklarıyla Hare'yi tanıştırdı. Hare'nin çocukken yaşadığı mahalleden bazı komşuları da davetliydi. Ancak konukların çoğu Engin'in iş arkadaşları ve Dinçerler Ailesi'nin dostlarıydı. Hare en baştan beri merak ettiği Plastik Cerrah Ural Bey'le biraz daha konuşup nasıl göründüğünü soracaktı ki, Engin onu çapkın arkadaşından hızla uzaklaştırdı. Hare gülümsemeden edemedi. Bu adam kıskanınca epey tatlı bir herife dönüşüyordu.

Engin, Hare'yi kolejden arkadaşlarının olduğu masaya doğru götürmek istiyordu. İki aile de geç kaldığı için Hare nikâhtan önce onlarla görüşememişti.

Pistin ortasında Kelly coşkuyla Ercüment'in etrafında dolanıyor, kocasına mutlu ve bazen de şuh bakışlar atarak dans ediyordu. Hare onların yanından geçerken genç kadının yanağından makas aldı. Bu hareketin ne anlama geldiğini bilmeyen İngiliz kadın, yanağında bir şey olduğunu sanıp dehşetle kocasına sokuldu. Hare onun bu tatlı paniği karşısında kahkaha attı.

Sonunda onları tebrik eden kalabalığı tamamen aşmışlardı ki, Hare masalardan birine oldukça yakın bir yerde tek başına dans eden minik bir kız çocuğu gördü. Üç yaşında bile yoktu ama herkesten daha çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Pembe elbisesinin üstündeki tülleri minicik avuçlarıyla sımsıkı tutan, tombik bacaklarını sağa sola sallayan, kıvır kıvır koyu saçlarıyla oldukça güzel bir kızdı.

Hare dayanamayarak küçük kızın önünde durup ellerini uzattı. Kız kafasını kaldırıp ona baktığında "Birlikte dans edelim mi?" diye sordu.

Çocuğun mavi gözleri parladı ve "Dammam," dedi. Ufacık ellerini tutan Hare onun boyuna ulaşabilmek için biraz eğik durarak dans etmeye başladı.

"Senin adın ne, yoksa Pamuk Prenses mi?"

"Bette," diyen küçük kız, Hare anlamamış gibi ciddiyetle yineledi. "Benim atım Bette."

Peltek konuşmasını duyan Hare gülümsemeden edemedi. "Sen niye bu kadar tatlısın bakalım!"

Bu sırada yanlarında beliren bir kadın da konuşmaya dâhil oldu. "Demek kızımla tanıştınız."

Hare küçük kızın annesine döndü. "Ah evet, bu düğünün en güzel kızıyla tanıştım."

"Bu düğünün en güzeli kesinlikle sizsiniz. Gelin olduğunuz için söylemiyorum."

Hare şaşkın ve mutlu bir şekilde teşekkür etti. Sonra konuyu hemen kendinden uzaklaştırdı. "Beste çok güzel dans ediyor. Çok yetenekli. Büyüyünce profesyonel olabilir."

"Gerçekten mi? Fakat babası dans etmesine asla izin vermez. Yani sanırım eşli danslar epey sorun olur."

Hare *anladım* der gibi bakarken Engin de geldi ve "Sizi tanıştırmak için bana ihtiyaç kalmamış," dedi.

"Kızım gelinin aklını başından almış da... Ama henüz tanışmadık," diyen Rüya'nın bakışları Hare'ye döndü. "Benim adım Rüya."

"Eşi Tekin Soyönder liseden arkadaşım... Sana bahsetmiştim."

Engin'in cümlesiyle Hare hemen hatırladı. Sahile gittikleri zaman Engin yakın arkadaşlarından bahsetmişti. "Memnun oldum, Rüya," dedi içtenlikle.

"Uçağımız rötar yapınca nikâhın başına yetiştik. Neyse ki konuşmanı kaçırmadım. Muhteşem bir hikâyeniz var. Çok, çok tebrik ederim." Genç kadın sözünü bitirir bitirmez öne uzandı. Hare de ona doğru hamle yapıp samimi bir şekilde sarılmasını kabul etti. Rüya genç çifte bir süre baktı ve içtenlikle, "Dilerim her zaman çok mutlu olursunuz. Birbirinize o kadar çok yakışıyorsunuz ki... Engin sizi bulmakla çok iyi etmiş."

"Teşekkür ederim, Rüya. Lütfen bana siz deme. Pek alışkın değilim buna."

Rüya "Tamam," dedikten sonra, Hare'yi masalarına doğru götürmek için yönlendirmek istedi. Ancak küçük kızı aşağıda bir yerlerde Hare'nin mütevazı gelinliğindeki dantelleri çekiştiriyordu. Rüya, kızının minik parmaklarının dantellerin arasındaki küçücük deliklere girmek için ıkındığını görünce neredeyse çığlık atıyordu. "Kızım, yapma! Gelinliği mahvedeceksin!" dedi panikle.

Beste kafasını bile kaldırmadan, "Anne, apmak istiyoyum," dedi.

"Hayır, kızım!"

"Yapabilir hiç sorun değil," diyen Hare'ye Rüya hızla ellerini salladı. "Dantellere bayılıyor ama elleriyle parçalamak için! Sen ikaz edersen bırakır. Artık beni dinlemiyor."

Hare ikaz etmeye kıyamadı.

"Bana gelinlik al," diyen Beste bu defa da annesinin elbisesine yapıştı.

"Bak Umut seni bekliyormuş." Rüya onun dikkatini hemen başka yere çekmeyi başardı. En sevdiği yere hem de... Umut Üstüner'e...

Minik parmakları elbiseden kopar kopmaz kocaman bir gülücük atan Beste, annesinin gösterdiği masaya doğru koşmaya başladı. Bir sandalyede oturmuş, elindeki masal kitabına bakan oğlan çocuğunun yanında durdu ve kafasını kitabın içine kadar eğerek "Umut, ben bakcam," diyerek zıplamaya başladı.

Rüya kızının arkasından oflarken Hare'ye döndü. "Şimdiden Umut'un başına bela oldu. Umut okumayı söktüğü gibi yurt dışına kaçmak isteyecek."

Hare kıkırdarken Rüya onu diğer arkadaşlarının yanına götürdü. Engin de o sırada Tuna ve Tekin'le keyifli bir sohbete dalmıştı. Ancak Hare'yi görünce onun yanına gelip kolunu beline attı ve arkadaşlarıyla tanıştırdı. Umut, Deniz ve Tuna Üstüner'in çocuğuydu. Tekin ve Rüya'nın kızları Beste'yle tatlı bir arkadaşlıkları vardı. Soyönder Ailesi'nin iki numarası olan oğulları henüz çok küçüktü ve bakıcısı onunla evin gürültüden uzak bir

odasında ilgileniyordu. Mavi saçlarıyla ilgiyi üstüne çeken Sezin de Tekin'in kız kardeşiydi ve gruptaki tek bekâr kadındı.

Hare herkesin tebriklerini alırken bu ekibe kanının hemen kaynadığını fark etti. Deniz çok neşeli, sürekli konuşan, bu açıdan Hare'ye kendini hatırlatan deli dolu bir kadındı. Buna rağmen eşi Tuna Üstüner epey sakin ve ciddiydi. Umut da hem görüntü olarak, hem de mizaç olarak babasına benziyordu sanki. Beste'ye bilge cevaplar veriyor, nasihat ediyordu fakat belli ki küçük kız bunlardan çok sıkılıyordu. Beste'nin annesi Rüya ise Hare'ye her şeyi danışabileceği bir kadın gibi görünmüştü. Olgun ve anaç tavırlarıyla hem çocukları, hem eşini, hem de eşinin kardeşini idare ediyordu. Eşi Tekin Soyönder ise Hare'nin biraz ürktüğü bir görüntüdeydi. Engin ve Tuna kadar heybetli bir boyu vardı ama kesinlikle onlardan daha katı, daha ketumdu. Kız kardeşi Sezin, abisinin bu ciddiyetinden biraz bile nasibini almamış halleriyle, renkli saçları, yok denecek kadar az görünen makyajı ve salaş kıyafetleriyle tam bir hippi gibi görünüyordu.

Erkekler kendi aralarında kasabaya yapılabilecek yatırımlar hakkında konuşurken, Deniz de Hare'ye muzipçe bakarak Rüya'yı gösterdi. "Siz az önce ne konuşuyordunuz?"

Rüya şüpheyle gözlerini kıstı. "Ne oldu, Deny? Yine ne çeviriyorsun sen bakayım?"

"Hiç canım, ne çevirebilirim? Sadece Hare'ye evlilik hakkında öğüt veriyorsan kulak asmamasını söyleyecektim."

Hare merakla "Ama neden?" diye sordu. Tam da Rüya'dan nasihat almalıyım diye düşünürken... Neticede Tekin Soyönder gibi bir adamla evli olmak zor olmalıydı.

"Bak Hare, burada tavsiye alabileceğin en son kişi Rüya'dır. Onun evliliği çok sıra dışıydı. Beste anne babasının düğününü gördü!"

Hare ilgi ve merakla gözlerini açarken Rüya lafa girdi. "Seninki çok normalmiş gibi konuşuyorsun ya!" Rüya intikam almanın zevkiyle muzipçe gülümsedi. "Deniz'in nikâhına Tuna gelmemiş bile!"

Deniz elini kaldırıp yüzüklerini gösterdi. "Eh biraz gecikti ama sonunda benim oldu, değil mi? Sen neticeye bak."

Hare alnındaki teri siler gibi yaparken derin bir nefes bıraktı. "Oh! Neyse ki biz de imzaları attık."

Sezin de son vuruşu yaptı. "İyi ki imzalardan önce bu manyaklarla tanışmadın. İnan bana Hare'cim, şu kişiler arasında en normal düğün sizinki."

Deniz "Kesinlikle!" diye düşündü. Engin'in Hare'ye büyük bir aşk duyduğunu ve evliliklerinin bir zorunluluk olmadan, doğal yollarla, aşkla başlayarak gerçekleştiğini görmek güzeldi.

"Hare'ye düğündeki en güzel kadın olduğunu söylüyordum, kızlar. Sizce de öyle değil mi?"

Rüya'nın yanıtıyla Deniz tepeden tırnağa genç kızı süzdü. Gelinliği kırık beyaz renkteydi ve çok mütevazıydı. Eteği incecik belinden kocaman bir kabarıklıkla değil, A kesim, ölçülü bir hacimle inmişti. Omuzlarında ince, küçük dantel çiçekler vardı. Sırtına inen sarı saçları toplanmamış, sadece dalgaları belirginleştirilmişti. Yüz hatları makyaja gerek duymayacak kadar güzeldi. Gözleri ilk dikkat çeken yerdi ve rengi şahaneydi. Deniz bu özelliklerin hakkını verdi. "Sahiden öylesin, Hare. Aslında benim gördüğüm en güzel gelin olduğunu bile söyleyebilirim."

Rüya "Benim de!" diyerek ona katılınca, Sezin "Ben gelin olana kadar evet," dedi.

Kadınlar gülümserken Hare'nin yanakları kızarmıştı. "Sözleriniz beni onurlandırdı ama bu sadece gelinliğin etkisi. Hepiniz benden çok daha güzel kadınlarsınız. Eşleriniz çok şanslı."

"Satürnlümüz çok şanslı."

Hare kaşlarını çatarak baktı. "Satürnlü mü?"

"Deniz hepimizin eşlerine bir lakap bulmuş," diye açıkladı Rüya. "Onların dünyalı olmadığını düşünüyor. Tuna, Uranüslü... Tekin, Jüpiterli... Bir arkadaşları var bunların, Mert Kutlar... O Neptünlü. Eh Engin de Satürnlü oluyor."

"Bence bu çok mantıklı..." Hare de daha önce Engin'i uzaydan gelmiş, dünya dışı görkemli bir varlık olarak tanımladığını hatırlıyordu.

Sezin de keyifle konuşmaya katıldı. "Çevremdeki tüm bekârlar evlendiğine göre sıra bende. Umarım benim eşim de

Mars'tan olur. Kızıl gezegen ya hani, ateş parçası gibi bir şey olur, değil mi?"

Deniz çak işareti yaptı.

"Sen evlenmeyi ve dahası sevgili yapmayı unut, Sez. Tekin buna önümüzdeki otuz yıl boyunca izin vermeyecekmiş!" diyen Rüya umutsuzca iç çekti.

"Ah evet, abime yirmi dört yaşında olduğumu hâlâ anlatamıyorum! Neyse, umarım ben de Hare gibi romantik bir hikâyeyle ruh eşimi bulurum. Malum sizlerinki romantik değil trajikti! Ama Hare ve Engin Bey öyle mi? Yirmi iki yıl boyunca sadece onu bekle... Vay canına, masal gibi!"

Sezin iç çekerken Hare başını salladı. "Aslında çok da masal gibi sayılmaz." Parlak ışıklar altında mavi gözleri parlıyor, hikâyesini düşündükçe kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Onlara kısaca detaylardan bahsetti. Tabii hırsızlık yapıp kaçtığını asla anlatamazdı. Sadece Engin'in onu son ana kadar hatırlamadığını, ancak bir kavga sonrası barışma aşamasında nihayet aklının başına geldiğini söyledi.

"Erkekler!" diyen Sezin oflayınca Rüya ona şüpheyle baktı. "Tecrübe mi konuşuyor, Sez?"

Genç kız mavi saçlarını savurdu. "Ah evet, tecrübe konuşuyor yengeciğim. Benim yaptığım işi yapsaydın, anlardın."

"Ne iş yapıyorsun ki?" diyen Hare meraklanmıştı.

"Oyuncuyum. Hoş, beni hatırlamadığına göre aslında pek de öyle değilim galiba."

Hare panikle dudağını ısırdı. "Affedersin! Ben çok televizyon izlemiyorum."

"Sadece şakaydı. Önemsiz rollerde oynuyorum."

Deniz de bu sırada lafa girdi. "Yakında çok ünlü olacak, başrol teklifleri geliyor."

Rüya ofladı. "Abisi izin verirse!"

"İzin verecek tabii. Kariyerimi baltalamaması için anlaştık abimle."

Bu habere şaşıran Rüya, Sezin'e konu hakkında sorular sormayı daha sonraya erteledi.

Hare bu defa gözlerini Deniz'e çevirip başka bir konu açtı. Ne zamandır soracaktı ama fırsat bulamamıştı. "Kaç aylık?" Güzel gözleri şefkatle aydınlanmıştı.

Deniz soruyu işitir işitmez elini bir hayli büyümüş olan karnına götürdü, şişkinliği okşadı. "Altı aylık."

"Tebrik ederim. Umut gibi çok güzel bir çocuğunuzun daha olacağına eminim."

"Ah, dilerim onun kadar babası kılıklı olmaz ama sanki kızım da ona çekecek gibi."

"Küçük kurumsal bir prenses mi? Çok tatlı olur," diyen Rüya iç çekti.

"Kız olacak demek... Çok güzel bir bebek olacağına şimdiden bahse girerim." Hare Ankara'ya yerleşirlerse Deniz'le sık sık görüşebilir, bebeği sürekli görebilirdi.

Deniz samimiyetle teşekkür ederken, "İsim düşündün mü?" diyen Sezin de merakla gözlerini açtı.

"Karar veremiyorum. Tuna sade, gösterişsiz bir isim istiyor ama içime hiçbiri sinmiyor. Yardımcı olursunuz, değil mi?"

Diğerleri hep birlikte "Elbette," dediler. Deniz başını çevirip Tuna'ya baktı. Onu şu an bile özlemişti. Üç yıldır evlilerdi ve hisleri gün geçtikçe daha da güç kazanıyordu. Çok seven, çok eğlenen, çok kavga eden, çok didişen, çok mutlu âşıklardı. Aralarında sadece ikisinin görebildiği bir bağ vardı. Çünkü Deniz ona bakar bakmaz, Tuna da adeta bu bakışı hissetmiş gibi gözlerini ona çevirmişti. Göz göze geldikleri andan birkaç saniye sonra da hızlıca Deniz'in yanına geldi. Onu kollarına alıp, "İyi misin?" diye sordu aniden. Deniz'in elinin karnında olması bile Tuna'yı endişelendirmişti.

Genç kadın kocasına bakarken sanki dünyanın harikaları listesine bakıyordu. "İyiyim. Çok iyiyim. Sadece Hare'ye kızımızdan bahsediyordum."

Tuna rahat bir nefes bırakıp Deniz'i alnından öptü ve en ufak sorunu ona söylemesini tembihleyerek onları yine baş başa bıraktı. Kocasının ardından öylece bakakalan Deniz bir an sonra diğerlerine döndü. "Kan değerlerimde ufak tefek problemler

çıkınca çok endişelendi. Ankara'dan buraya kadar yolda on kere mola verdik."

"Her zaman fazla titizdir," diyen Rüya, Tuna Üstüner'i tanımlayan en iyi sözcüğü kullandı.

"Benim tam aksime!" Hare'ye dönüp imalı bir bakış attı. "Darısı sizin başınıza. Tabii istiyorsanız..."

Hare çok istediğini söylediği an, kız kardeşinin sesini duydu. Sare'yi en son mektubunu okurken görmüştü.

Sare "Ablacığım!" diyerek Hare'nin yanağından öptü. Hare de onu konuklarıyla tanıştırdı.

Onlar başka bir konuya daldıkları sırada Hare de fısıltıyla, "Sen neredesin?" diye sordu.

Sare bezgince oflayıp, ağlayacak gibi somurttu. "Doğu neredeyse bir adamı dövmek üzereydi. Onunla konuşuyordum. Aslında kavga ediyordum!"

"Ne? Bak o Conan'a söyle, benim düğünümde sakın olay çıkarmasın!"

"Adam bana yan yan bakmış da!"

"Yaptı mı peki?"

"Hayır, abla! Sadece dans etmek istedi, ben cevap veremeden Doğu geldi."

"Ah, şimdi anladım. Eh Doğu için bu seviyeye erişmek epey zor, Sarelle. Adam sana dans teklif edecek, Doğu da bunu medenice karşılayacak ha!"

Sare biraz yüksek sesle yanıt verdi. "Sanki Engin Bey senin başka biriyle dans etmene izin verir de!"

"Tabii ki yanımda o varken başka bir erkeğin dans teklif etmesi abes olur ama Doğu senin yanında yokmuş ki... Adamcağız seni yalnız sanmıştır."

"Siz sevgili bile değilken Engin'in Taner'i nasıl kıskanıp delirdiğini anlatmıştın. Bence Doğu'yla o yönden epey benziyorlar. Baksana, Taner düğüne bile gelmedi."

"Öyle deme, Sare. Çok üzüldüm. Onun dışında çiftlikteki herkes burada. Bahadır Dede Antalya'da işi olduğunu söyledi ama pek inanmadım."

"Gördün mü? İyi ki yok. Engin Bey sorun çıkarabilirdi."

"Of! Evet."

Sare dans edenlere bakarken çocukları fark etti. Erkek olan bir sandalyeye kurulmuş, ciddi ifadesiyle kitabına bakıyordu. Kız olansa dirseklerini onun dizlerine yaslayıp kitabın üzerine eğilmişti. Sanki birlikte okuyor gibiydiler ama bu yaşta okumaları mümkün değildi.

Sare çocukları işaret ederek, "Şu tatlı şeyler sizin mi?" diye sordu.

"Kız olanı benim. İsmi Beste," dedi Rüya keyifle.

"Umut da benim oğlum."

Aradan birkaç saniye geçmişti ki Beste, Umut'un elindeki kitabı çekip yere fırlattı. "Uff, Umut!" diyerek minik dudaklarını uzatıp somurturken, Umut yerdeki kitabına kötü kötü bakıyordu.

"Eyvah, yine kavga çıkıyor!" diyen Deniz hızlıca oğluna yöneldi. Diğer kadınlar da onunla birlikte gittiler.

Umut kollarını göğsünde bağlayıp sinirle gözlerini Beste'ye kenetledikten sonra yüzünü çevirdi. Bu hareketi Beste'yi daha çok delirtti.

Küçük kız, "Umut, bak!" diye seslenirken babaları da onları fark etti.

Tuna oğluna uzanıp başını okşadı. "Kavga etmek yok, oğlum."

"Benim kitabımı yere attı o!" Umut'un işaret parmağı suçlunun yanağına değdi.

Tekin de bu sırada kızına baktı. "Kızım, kitabı yerden alıp Umut'a ver."

"Vemiycem!" diyen Beste kollarını bağlayıp herkese arkasını döndü.

"Uğur böceğim lütfen. Yaptığın doğru değil." Rüya kızının önünde eğilip onun gözlerinin içine bakmayı istiyordu. Küçük kız masmavi gözlerini kaldırıp annesine kızgınca baktı. "Umut oyun onamiyo."

"Uf, Beste! Yoruldum, tamam mı? Kitap okumak istiyorum."

Umut'un cevabı annesini keyiflendirdi. "Sen okumayı bilmiyorsun ki, küçük bey."

"Biliyorum!" Umut şimdi de annesine sinirlenmişti. Minik parmağıyla masaya görünmez bir A harfi çizdi. "Bak, bunun adı A. Anne A'sı!" Yanına bir de B yaptı. "Baba B'si!"

Deniz heyecanla kocasına baktı. Tuna da şaşırmıştı. "Harfleri nereden öğrendin, oğlum?"

Umut cevap vermeye tenezzül etmiyormuş gibi omuz silkti.

Beste bu sırada yeniden bağırdı. "Umut oyun onucak!"

Fakat Umut oralı bile olmadı.

Kızını sakinleştirmek de Rüya'ya düştü. "Bugün çok oynadınız, kızım. Yeterli bu kadar. Uyku saatin de geliyor," diyerek kızını kucağına aldı.

"Umuycam!"

"Evet, uyuyacaksın. Bak kardeşin çoktan uyudu."

"Ben onu sefmiyoyum!"

"Seviyorsun. Yoksa onu öpmek istemiyor musun?"

Beste çaresiz bir kabullenişle dudaklarını daha da bükerken, Rüya kitabı yerden alıp kızının eline verdi. Sonra onu yeniden Umut'un yanına götürüp, "Umut'tan özür dile, kızım," dedi. "Kitabını yere atman çok kötü bir davranış."

Beste gururlu yüzünü Umut'a çevirmeden kitabı masaya bıraktı. Ardından zorlukla duyulan sesiyle "Özüleyim, Umut!" dedi.

Umut oflayıp büyük bir adam gibi elini salladı. Bu onun *önemli değil* deme şekliydi.

Ebeveynleri onların bu haliyle eğlenirken, Hare hemen yanında duran kocasına sokulup kısıkça, "Çocuk sahibi olmak çok zormuş," diye fısıldadı.

"Öyle görünüyor," diyen Engin, Hare'nin saçlarından öptü. "Yine de harika olacak."

Hare kafasını kaldırıp o yeşil gözlere aşkla baktı. "Öyle görünüyor."

Neyse ki çocuklar kısa sürede yatıştılar. Umut ilkelerinden ödün verip sandalyesinden indi ve Beste'yle kovalamaca oynamaya başladı. Büyük, yuvarlak masanın etrafında koşturdukları bir an, Beste adımlarını şaşırarak hafifçe elleri üzerine düştü. Minik kollarından tutup onu kaldıran kişi ise Doğu Özkara'ydı. Küçük kızdan kocaman bir gülüş alan genç adam ona göz kırptı.

Bu sırada Doğu'yu fark eden Hare hemen somurttu. Doğu gergin gibiydi. Muhtemelen kuytuda bir yerde zavallı bir adamı dövmüştü! Hare onu izlerken gözlerini kısmış, avına bakan bir kaplan kesilmişti. Kız kardeşine dair bugüne kadar hiçbir hatasını görmemişti ama söz konusu olan kişi Doğu'ydu... Ona bir türlü güvenemiyordu.

Doğu, Sare'nin yanına gittiğinde gerginliği aniden yok oldu. Kızın elini tutup avucunun içine sımsıkı bir öpücük bıraktığında, Hare'nin yüzüne farkında olmadığı bir gülüş yerleşti. Sare aptal bir âşık gibi çoktan kendinden geçmişti.

Hare yine de genç adama sataşmadan edemedi. "Bana bak, Doğu Efendi! Sakın düğünümde kimseyi dövmeye kalkma. Ah, yoksa çoktan yaptın mı?"

Doğu yandan bir bakışla Sare'ye baktı. "Siz her şeyi birbirinize yetiştiriyorsunuz, değil mi?"

Sare sırıttı. "Ne sandın?"

"Sare önümüzdeki yıllarda da her şeyi anında bana anlatacak Ona göre ayağını denk al!"

"Çok korktum!" Doğu, Engin'e seslendi. "Hocam, siz balayına falan ne zaman çıkarsınız? Biraz sevgilimle yalnız kalıp kafamı dinlemek istiyorum." Hare'nin balayına gitmesi Doğu'nun da bir çeşit balayına başlaması demekti.

Hare ona kötü kötü bakarken Engin sırıttı. "Merak etme, iki güne kadar gitmiş oluruz."

"Çok şükür!"

"Doğu, ablam hakkında lütfen düzgün konuşur musun?"

Doğu umursamazca omuz silkti. Bu sırada Kelly de koştur koştur Hare'ye ulaştı. "Hare, sen biliyor, bu müzisyenler *wonderful*," dedi. Kelly, Üstüner ve Soyönder aileleriyle çoktan tanışmış, hatta onları İngiltere'ye bile davet etmişti.

"Biliyorum, Kelly. Çünkü sevgili eşim her şeyin en iyisini organize etmiş. DJ çok maharetli ve müzisyenler de çok başarılı. Her şeyi çalıyorlar."

"Çalıyor mu? Oh! Onlar hirsiz!"

Kelly'nin dehşetle cevap vermesi herkesi gülümsetti. Engin kelimenin İngilizce karşılığını söyleyerek genç kadının içini

rahatlattı. Bir an sonra Kelly hızlıca asıl konuya girdi. "Siz dans etmeyecek mi?" Genç kadın coşkuyla ellerini çırptı. "Samba, cha cha, tango!"

"Abla, harika olur!" diye atıldı Sare.

Diğer kadınların da yüreklendirmesiyle Hare heyecanla Engin'e sokuldu. "Aslında dans etmek istiyorum ama sevgili eşim de onaylarsa."

"Ben senin Latin danslarına eşlik edebileceğimi sanmıyorum, güzelim,"

Kelly gözlerini devirip "Of, Engin! Ercüment bile dans ediyor!" dedi. O an aklına başka bir fikir geldi. "Ya Hare? O dans edebilir?" diye sorar sormaz, diğer konuklara bakarak Hare'nin dans yeteneğinden bahsetti. Ardından Engin'e dik dik baktı. "Hare bize dansini yapsin, Engin. Sen izin verecek?"

Engin bir an durakladı. Gözlerini Hare'den hiç çekmemişti. Karısının o mavi gözlerindeki istekli, heyecanlı bakış çok aşikârdı. Birkaç saniye daha düşündü ve nihayet olumlu davranmaya karar verip, pek istemese de kabul etti. "Eğer dans etmek istiyorsan, seni engellemeyeceğim." Hare'nin gözleri kocaman açılınca kaşlarını biraz çattı. "Çok uzatmadan tabii!"

Hare dudağının kenarını ısırdı. "İstediğim herhangi bir şey olabilir mi?"

Engin biraz daha gerildi. "Ne tür bir dans bu, Hare?" Belki de vazgeçmeliydi.

"*Come on*, Engin! Sen çok soruyor." Kelly ve çenesi varken artık vazgeçemezdi.

Hare şuh bakışlarını sevdiği adama sabitledi ve kimsenin duyamayacağı şekilde fısıldadı. "Sadece senin için dans edeceğim."

Engin kollarıyla onu daha sıkı sardı ve sonunda "Tamam," dedi.

Hare, elini bırakmadan Engin'i piste doğru çekti. Kelly müzisyenlere tüm seslerin kesilmesi için talimat verirken, alandaki kalabalık da onları daire içine aldı. Engin bir adım gerileyip Hare'ye yer açtı. Hare, DJ'yi yanına çağırıp dans edeceği eserin ismini söyledi. Bu dansı hep ünlü gitarist Armik'in *Pure Paradise* isimli eseriyle çalışmıştı. En iyi bildiği yerden başlamak

istiyordu, çünkü kendini rezil etme korkusu da vardı. Aslında buna çok takılmazdı, neticede profesyonel değildi ancak Engin'in gözlerine bakınca kendini kanıtlama isteğiyle doluyordu. Sevdiği adam ona daha çok, daha da çok âşık olsun, hayranlıkla baksın diye her şeyin en iyisini yapmakla kendini görevlendirmişti.

Müziğin giriş kısmı başladığında korkusu yavaşça silindi. Engin'in koyu yeşil gözleriyle, kendisinin parlayan mavi gözlerinin kenetlendiği o an, parlak ışıklarla aydınlanmış villanın deniz kokan, hafif rüzgârlarıyla tenleri okşayan, çam kokuları altındaki muhteşem bahçesi, kusursuzluğa gittikçe yaklaşmaya başladı. Müzik kusursuzdu, Flamenko kusursuzdu, Hare'nin hafif hafif ayaklarını yere vuruşu kusursuzdu. Genç kadın, sanki yıllarca Flamenko yapmış gibi profesyonel, dansın özündeki ateşi gözlerinden sevdiği adamın gözlerine akıtırcasına melodiye hâkimdi. Ayakkabılarının topukları çivili olmadığı ve ellerinde kastanyetleri bulunmadığı için seslerle dansını destekleyemiyordu ama başının üstüne kadar kaldırdığı ve bazen birbirine çarpan bazen zarifçe kıvrılan elleriyle müziğe yine de harika uyum sağlıyordu. Gelinliğinin uzun eteklerine takılmayan ayakları, savurduğu sarı saçları, yüzündeki ifadeyle mükemmel dans ediyordu. Ateşli bakışlarıyla, baştan ayağa zarafetiyle Engin'i çoktan büyülemişti. Hare, istediği sonsuzluğa ulaşmıştı ve sevdiği adamla o sonsuzluğun içinde bir peri masalı yaşıyordu. Terlemiş omuzları ve boynu parlıyor, çırptığı elleri mağrur ve keyifli tavrıyla herkesi kendine hayran bırakıyordu.

Engin'in duygularını göstermeyen o ifadesi şimdi aşk ve hayranlıkla doluydu. Onun da görüntüsü yine tamamıyla eksiksizdi. Gür saçları hafifçe dağınıktı. Tutamları ayıran hatlar, Hare'nin parmakları için şekillenmişçesine geriye taranmıştı. Tıraşlı ve sert çehresi, koyu yeşil gözlerini açığa çıkarmış, erkeksiliğini perçinlemişti. Damatlığında kusurlu tek bir çizgi bile yoktu. Beyaz gömleğinde minicik bir kırışıklığa, kravatında küçücük bir gevşekliğe rastlamak mümkün değildi. Baştan ayağa olması gerektiğinin katbekat üstüydü. Genç adam bu haliyle, Hare'nin dans ederken yeri daha süpüren gelinliğine, dağınık saçlarına, çakırkeyif olmuş gibi kendinden geçmiş ifadesine çok

tezattı. Engin ne kadar eksiksizse, Hare o kadar savruktu. Birbirlerini karşıt, fakat bu karşıtlıkla birbirlerini mükemmel şekilde tamamlayan bir çift olmuşlardı. Engin, Hare'nin gelinliğinin ya da makyajının mahvolmasından korkan, düğününde her adımını robot gibi atan bir kadın olmadığı için kendini şanslı hissediyordu. Onun karakterindeki bu pervasızlığa âşık olduğunu da iyi biliyordu.

Hayranlıkla kararmış gözleriyle Hare'yi kıpırtısız izlerken ilk kez hafifçe gülümsedi. Dudaklarındaki bu kontrollü hareket, Hare'nin tüm dengesini bozmaya yetti. Adımları karışan genç kadın, küçük bir kahkaha atarak ellerini indirdi. Ancak geri kalan herkesin elleri kalktı ve onu coşkuyla alkışlamaya başladı. Müzik devam ederken Hare durmadı. Yavaşça Engin'e doğru yürüdü ve ona yaklaştığında gözlerini haince kıstı. Dudağının kenarında dikkat çekici, anlamlı bir gülüş vardı. Sonra Engin'in kravatını bileğine dolayarak onu usulca kendine çekti.

Genç adam Hare'nin bu hamlesini sevmişti. Dahası yardımcı olmak adına istekli iki adım attı ve gelininin tam karşısında durdu. Sonra kimsenin ondan beklemediği bir şey yaptı. Kravatını tamamen gevşetti ve çıkarıp yere attı. Derken ceketini de çıkardı. Neyse ki ceket de yeri boylamadan Kelly yetişti ve ondan aldı. Gömleğinin üstteki iki düğmesini de açmaya başladığında Hare hayranlıkla onu izliyordu. Yakası gevşetilen gömleğin kollarına sıra gelmişti. Engin kol düğmelerini çıkarıp kol uçlarını dirseklerine kadar kıvırdı. Artık Hare kadar pervasız, dağınık ve rahattı. Hare, sevdiği adamın bu görüntüsü karşısında yutkunmadan edemedi.

Engin, Hare'yi belinden çekip kendine bastırırken, diğer eliyle de onun elini tutup dans etmeye başladı. Hare tek koluyla Engin'in omzuna sarılırken mutluluktan ölmek üzereydi. Engin sandığından daha iyi dans ediyordu. Müziğe pek uymuyorlar, Flamenko değil vals yapıyorlardı. Hare yüzünü onun göğsüne saklayıp hareketlerine uyum gösterdi. Kollarında dalgalanıp, her şeyiyle onda kayboldu. Sevdiği adamın kokusunu içine çekti ve mutluluktan ötürü kapanmayan dudaklarına daha geniş bir gülümseme yerleştirip "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Engin başını eğip saçlarından öperken cevap verdi. "Seni seviyorum."

Birkaç adım daha attıktan sonra Engin için dans bitmişti. Genç adam aniden eğilip Hare'yi kucağına, güçlü kollarına aldı. Alkışlar artarken kızın yüzüne doğru eğilip onu yeniden öptü. Müzik değişti, insanlar dans etmeye devam etti ve Engin, Hare'yi bir yere oturtana kadar hiç bırakmadı.

Deniz ve Rüya, Hare'nin dansına övgüler yağdırdılar. Rüya kızını göstererek, "Sayende cin gibi oldu. Uyku falan kalmadı," dedi.

"Ama uyuyacaklar," diyen Deniz de babasının kucağında esneyip duran oğluna baktı.

"Siz evli barklı kadınlar çocuklarınızı uyutmaya gidin, ben de Sare'yle takılacağım. Partiye tarzımı yansıtmanın zamanı geldi!" diyen Sezin, Sare'ye göz kırptı. Şimdiden iyi arkadaş olmuşlardı.

"DJ mi olacaksın?" diyen Rüya ofladı.

"Evet! Tam benlik."

"Rock, metal, heavy metal falan çalayım deme!"

Sırıtan Sezin, Sare'ye sahneyi işaret etti. "Gidelim mi?"

Sare keyifle "Tamam," dedi.

İkili gitmeden önce Tekin kız kardeşine seslendi. "Gözümün önünden kaybolmayın."

"Ben onlara göz kulak olurum," diyen Doğu, Tekin'in içini rahatlattı.

Hare de Doğu'ya takılma fırsatını kaçırmadı. "Kızları iyi koru, Conan Enişte."

Doğu sinirle homurdanıp dik dik baktı. Şu cadıya ona böyle seslenmemesini kaç kere söyleyecekti? Sessiz ama öfkeli bir halde Sare'nin peşinden gitti.

Onlar gidince Rüya sırtını yanında duran kocasının göğsüne yaslarken Sezin'e yaptığı ikazı düşünüyordu. "Daima fazla tedbirli ve çok kuşkucu olacaksın, değil mi?" diye sordu.

Tekin Soyönder karısının kollarını okşarken "Ailemi korumak benim tek görevim," dedi.

Rüya uzanıp onun elini kavradı. Eli Tekin'in sıcak avucuna teslim olunca kendini canlanmış hissetti. Ancak kızlarının o cinliği kalmamış, birazdan sızmak üzereydi. Dizine yaslanmış küçük kızını kucağına almak için eğilmişti ki Tekin buna izin vermedi. Beste'yi kolayca tek koluna yerleştirdi. Beste babasının iri kollarını bulur bulmaz minik elleriyle onun boynuna sarıldı, başını en sevdiği yere, boynu ile omzu arasındaki sıcak kuytuluğa yasladı. "Babacığım," diye fısıldadı hiç farkında olmayarak. Tekin hafif sakallı çenesini onun kıvır kıvır saçlarına sürüp, sımsıkı bir öpücük verdi. Diğer eliyle karısının elini tuttu.

Çocuklarını uyutmaya götüren ailelere bakan Hare'nin içi tarifsiz bir mutlulukla dolmuştu. Bir gün kendi çocuklarının olacağını ve belki de Sezin'in düğününe gideceğini hayal etti. Bu hayal kalbini tekletmeye yetmişti.

Bu sırada Sezin onlara Kiss grubundan *Forever* isimli şarkıyı armağan ediyordu. Rüya'nın ikazına rağmen *rock* çalıyordu ama Hare buna bayılmıştı. Engin'e yaslanmış bir halde "Sözlerde ne diyor?" diye sordu.

Engin işittiği son mısraları tercüme etti. "Sonsuza dek, bu kez biliyorum, hiç şüphem yok, ömrüm sona erene kadar, kızım seni sonsuza kadar seveceğim."

Hare mutluluktan dört köşe oldu. Sezin bu işi kesinlikle biliyordu. Şarkıyı dinledikten sonra, "Hadi, Kudret Dede'mi görmeye gidelim," dedi. "Nikâhtan önce gittiğimizde bilinci kapalıydı. Belki şimdi kendindedir."

Engin de bunu yapmak istiyordu. Evlendiğini ve çok mutlu olduğunu büyükbabasının da görmesini, bunu kavramasını diliyordu.

Kudret Bey'in odasında Reha Dinçerler ve Ercüment vardı. Reha Bey geldiğinden beri sık sık babasının odasına uğramıştı. Hare ailenin üç kuşaktan erkeklerini bir arada görmenin heyecanıyla ürperdi. Hepsini çok sevmişti. Ercüment en başından beri bir dost gibi yaklaşmıştı ona. Reha Bey ise önce şakalarıyla Hare'yi korkutmuş, ancak sonra sıcak kalbini yeni gelinine açmış ve onu ailesine katmakta hiçbir sakınca görmediğini apaçık belli etmişti. Dahası, eşi Nur Dinçerler'in tüm engel

politikalarına rağmen şimdi de düğündeydi. Hare bunu ömrü boyunca unutmayacaktı.

"Durumu nasıl?" diyen Engin babasına baktı.

"Fiziksel bir reaksiyon gösteremese de şu an gayet iyi."

Engin bu haberden memnun şekilde Hare'nin elini tuttu ve birlikte büyükbabasına doğru yürüdüler. Yaşlı adamın gözleri açıktı. Bakışları odadaki insanları tarıyor ancak herhangi bir tepki vermiyordu. Hare, solgun elini avuçlarının arasına aldığında yaşlı adamın gözleri ona çevrildi. Hare tam teşekküllü bir gelin gibi görünmediğini biliyor olsa da, Kudret Bey'in şuurunda açık olan bir yer varsa onun gelin olduğunu anlamasını istiyordu.

"Dedeciğim," dedi coşkulu sesiyle. Bugün hüzünlenmeyecekti. "Bak biz evlendik." Hemen yanında duran Engin'e yaslandı. "Umarım sen de mutlu olmuşsundur."

"Hayatımın kadınını buldum, efendim," diyen Engin de gülümsedi. Gülümsemese, hatta konuşmasa bile büyükbabasının onu anlayacağını, mutlu olduğunu fark edeceğini biliyordu. Engin'i en iyi tanıyan insan oydu.

"Ne yazık ki sizi anlamıyor." Ercüment'in sözleri acıydı ama gerçekti.

Reha Bey de "Belki de sadece biz anlamadığını sanıyoruz. İnsan beyninde mucize hiç bitmez," diyerek genç çifte baktı.

Hare umutlu bakışları altında başını salladı. "Benim de umudum o. Gösteremiyor olsa da, bizim için sevindiğini hissediyorum sanki."

Tam da Hare'nin bu cümlesinin üstüne yaşlı adamın dudakları hafifçe hareketlendi. Bunu ilk fark eden Engin oldu. "Haklısın, sevgilim!" dedi daha geniş bir gülümsemeyle.

"Ah, Kudret Dedem gülüyor mu?"

Hare'nin mavi gözleri şaşkınca açılırken sorusunu kayınpederi yanıtladı. "Kesinlikle gülüyor!"

"Bu harika bir olay!" Ercüment de gözlerine inanamıyordu.

Sonunda odadaki herkesin yüzünde tebessüm vardı. Hare o an Gülce veya bambaşka biri olarak algılanmışsa da buna aldırmazdı. O an Kudret Dinçerler'in onu gerçekten gördüğünü,

aşklarına şahit olduğunu biliyordu. Kim olduğunun önemi yoktu. Önemli olan, yıkılması imkânsız bir aşkla birbirlerine bağlı olan iki insanın birlikteliğiydi.

Engin büyükbabasına duygusal bir ağırlık yüklenmemesi için odada çok fazla kalma taraftarı değildi. Çıkmadan önce Hare yaşlı adamın yanağına hafif bir öpücük bıraktı. "Ben hep yanında olacağım ve senin de hep yanımda olduğunu biliyorum," diye fısıldadı.

Ertesi gün...

Hare rüyasında, ailesinin küçük, mütevazı evinin bahçesindeki sahanlıkta Engin'le birlikte oturuyordu. Başını sevdiği adamın geniş omzuna yaslamış halde, çiçeklerle uğraşan annesini izliyordu. Annesi pervane çiçeklerinin saksılarını düzenliyor, Hare'ye villanın bahçesine ekeceği çiçekler hakkında öğüt veriyordu. Derken avlunun tahta kapısı aniden gürültüyle çalınmaya başladı. İki üç yumruk kapıya iniyor, kapı ardından bağırışlar geliyor, Hare'nin ödü patlıyordu. Elleri zangırdarken korkuyla Engin'e sokulup kendini gizlemeye çalıştı.

Yumruklamalar, kapıya vurmalar gittikçe artarken Hare dehşet içinde kalmıştı. Sonunda kapı, arkasındaki duvara çarparak hışımla açıldı ve Hare de sıçrayarak uyandı!

"Uuuuuyan, uuuuuyan, sabah oldu!"

"Uyaan uuuuuuuuu..."

"Hey, uyan... Come on! Uncle Engin, wake up!"

Üç çocuğun koşturarak odaya girmesi, boğazlarını yırtarcasına bağırmasıyla Hare korkudan ölmek üzereydi. En önde en büyükleri Mia duruyordu, hemen arkasında Umut ve Beste vardı. Üçü de kendi dillerinde, kendi cümleleriyle bağırmaya devam ediyordu. Hare neredeyse korkudan altına yapmak üzereydi.

Rüyasında kapıya vuranların abisinin o korkunç arkadaşları değil, bu minicik çocuklar olduğunu anladığında derin bir nefes bıraktı. "Susun!!!" diye bağırıp kulaklarını kapatarak yalandan ağlar gibi yaptı. "Böyle bir işkence çekmek için ne günah

işledim, Allah'ım! Hem de evlendiğim günün ertesi sabahında! Saat kaç? Altı mı?"

Yüzüstü darmadağın bir halde uyuyan Engin de uyandı. Çatık kaşlarıyla kol saatine baktı. "Saat dokuz!" derken esnedi. Bu saate kadar uyuduğu çok nadirdi. Dün gece olanları hatırladığında neden bu saate kaldığını da anladı.

Hare acılar içinde kalmış gibi minik minik inliyordu. Kız kardeşi içeri doğru kafasını uzattı. "Uyandın mı?"

Hare ona fırlatacak bir şeyler ararken "Bu işkence timini sen mi yolladın buraya?" diye bağırdı.

Sare dil çıkarıp kendini çekti. "Ben yolladım ama bu kadarını tahmin edememiştim."

"Seni öldüreceğim, Sare! Uygunsuz durumda olabilirdik!"

"Kapıyı çaldım, cevap gelmeyince içeriyi kontrol ettim. Kütük gibi uyuyordun ve hâlâ gelinliklesin! Dün gece de akşam yemeğini doğru düzgün yemediniz. Kendinize gelmeniz ve kahvaltıya inmeniz için süper ekibimi yolladım. Yemin ederim."

"Yine de seni öldüreceğim!"

Genç kız bir şarkı eşliğinde hızlıca merdivenlere yöneldi. İnmeden önce, hâlâ gelin ve damadın odasında bağırıp duran çocuklara seslendi. "Hadi çocuklar, herkes aşağıya. Görev tamamlandı!"

Mia ve Umut sussa da, Beste hâlâ bağırıyordu. Aslında Hare onun ne söylediğini bile anlamıyordu. Küçük kız odanın içinde bağıra bağıra dolanıyordu.

"Beste!" diye inleyen Hare çaresizce gülmeye başladı. Beste onu bir tarafına takmıyordu. "Beste, sus ne olursun!"

"Kızım!" Sonunda annesinin sesi duyuldu. Rüya içeri girmeden çocuklara seslendi. "Çabuk buraya gelin bakayım! Kim hemen gelirse kahvaltıdan sonra köpekle oynamasına izin vereceğim."

Mia ve Umut birbirlerine bakıp sırıtırlarken hemen odadan çıktılar. Beste ise odadaki çekmeceleri kurcalamaya girişmişti.

"Anneciğim, çabuk buraya gel!" Rüya'nın hafif kızgın sesiyle Beste sonunda minik ellerini çekmecelerden çekti ve uzaktaki

annesine baktı. Yanaklarını havayla doldurup öfkeyle bırakırken çıkmadan önce mavi gözlerini Hare'ye dikti.

"Seni küçük cadı!" diyen Hare kahkaha attı.

Beste büyüyünce, Umut'un sahiden çekeceği çok çilesi olacaktı. Rüya kızını kucağına alıp odaya doğru bağırdı. "Keşke kafanızı dinleyecek bir otele gitseydiniz."

Hare dün gece hiçbir yere gitmek istemediğini hatırladı. Bu evi seviyordu ve ilk gecesinde burada olmak istemişti ama sonunun böyle olacağını hiç tahmin edememişti. "Biz iyiyiz, Rüya'cım," dedi ama bundan aslında o kadar da emin değildi.

"Tamam. Yine de çocuklar adına özür dilerim."

"Hiç sorun değil! Ben zaten sadece Sare'yi öldüreceğim!"

"Eğer inmek isterseniz kahvaltı hazır!"

Teşekkür eden Hare kapıyı kapatmak için bezgin adımlarıyla yataktan inmek istedi. Üzerinde hâlâ gelinliği olduğu ve gelinliğin eteğine takıldığı için neredeyse yere yapışacaktı. Dengesini zor da olsa sağlayıp kapıyı kapattı. Kendini felaket hissediyordu. Etekleri toz toprak olmuş, gelinlikle yatağa girmesi bir yana, yatağa nasıl geldiğini bile hatırlamıyordu. Ellerini karmakarışık olmuş saçlarına geçirip ofladı. Yeniden yatağa girip uyumak istiyordu ama Engin'i görünce uyku hatırladığı en son şey oldu. Kocası ona gülümsüyor, bunu yaparken görüntüsüyle hem kalbini titretiyor, hem de yutkunmasına neden oluyordu. Hayır, Engin'in o muhteşem kaslarını falan görmüyordu, çünkü o da giyinikti. Yani en azından üzerinde bir gömlek, altında da pantolonu vardı. Gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açıktı ve bileğinde de kravatı bağlıydı. Hare onun tipik ve titiz bir başak burcu olduğunu bildiği için bu hali karşında kahkaha attı. Doktor bey hayatı boyunca hiç *geceden kalma* olmuş muydu? Hare olmadığına yüzde yüz emindi. Öte yandan sevdiği adamı bu haliyle bile izlemeye doyamayacağını biliyordu. Engin'in, tüm benliğini heyecanla sarsacak kadar yakışıklı olmadığı tek bir an bile yoktu.

"Gece çok mu dağıttık?" diye sordu. Kendini tutamayıp kahkahalarına devam ediyordu.

Engin elini saçlarına geçirdi. "Sanırım," dedi sırıtarak. Böyle bir şey yaptığı için kendisi de şaşkındı. Dahası toparlanmak bir yana, kalkmayı da hiç istemiyordu. Bunun için oldukça iyi bir sebep de vardı ve tam karşısında duruyordu. Göz makyajı akmış, saçları birbirine girmiş, gelinliğinin tek omzu düşmüş, gözlerindeki şehla bakışlarıyla karşı koyulması güç bir tatlılıkta olan karısıydı o sebep.

"Benim en son hatırladığım, Sare ile karşılıklı göbek attığımdı. Bir dakika, Sare hiç göbek atmaz ki?"

"Benim en son hatırladığım da, seni kucağımda odaya getirdiğimdi."

"Evliliğimizin ilk gecesinde sızdığımıza inanamıyorum!"

"Neyse ki hayatta bazı şeylerin telafisi var."

Hare kahkaha atmaktan başkasını yapamadı. Durumları içler acısıydı. Aynaya bakmaya bile korkuyordu fakat Engin ona böyle aşkla baktığında kendini müthiş hissediyordu. Böyle bakışmak bile kalbinin ritmini arttırıyordu. Sabırsızca yatağa atlayıp sevdiği adamın göğsüne sokuldu.

Engin sağ eliyle onun kolunu okşarken, diğer eliyle sarı saçlarının arasındaki yaprakları çıkardı. "Kahvaltı için de epey erken bir saat."

Hare gülümsedi. Engin'in sekizden sonra kahvaltı yaptığına şahit olmamıştı. "Bence de... On iki gibi aşağı inip kahvaltı yapabiliriz," dedi büyük bir ciddiyetle.

"Zaten ben pek aç değilim."

"Al benden de o kadar."

"Birkaç saat daha dayanabilirsin sanırım."

Hare muzipçe gözlerini devirdi. "Ah, birkaç gün bile dayanabilirim."

Genç adam sırıtıp karısının üzerine eğildi. "Az sonra yemeğin tamamen gereksiz olduğu sonucuna varacağımızdan korkuyorum."

Hare'nin kahkahaları odada yankılandı. "Bilimle asla ters düşmemeliyiz, değil mi doktor bey?" Gülmekten nefes nefese kaldığı o an, Engin'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Sevdiği

adamın, kocasının gözlerinin yeşilliğinde kaybolurken mutlulukla kıvrılmış dudaklarında hâlâ kocaman bir gülüş vardı.

Engin sadece başını salladı. Konuşmak istemiyordu. Sadece Hare olsun istiyordu. Sanki o an sahiden ömrü boyunca yemeksiz, susuz yaşayabilirdi. Bir tek Hare olsun yeterdi ona. Bakışmaları sadece bu duygularla, bu gülümsemelerle, sessizce uzadı. Birkaç saniye sonra başka bir konuşmaya, söze, vaade gerek duymadan dudakları birbirini buldu. Sadece dudakları değil, ruhları ve kalpleri de birbirine koşmuştu.

Aşağıya indiklerinde saat on ikiyi de geçiyordu...

Villanın içinde koşturan çocuk sesleri, havuz kenarından gelen kadın gülüşleri, içeri dolan yazın habercisi sımsıcak bahar havası, çiçeklerin ve ağaçların kokusuyla Hare yaşadığına şükretti. Engin'i karşısına çıkaran kaderine şükretti.

Tüm bu kalabalığa rağmen mutfakta baş başa kahvaltı yapabilmişlerdi. Hare düğünden sonra çiftlerin genellikle kendi evlerinde, yalnız olmayı tercih ettiklerini biliyordu ama ona sorulsaydı şimdiki durumu hiçbir şeye değişmezdi. Soyönder ve Üstüner Ailelerini kalmaları için bizzat ikna etmişti. Onları ilk günden sevmiş ve birlikte zaman geçirmek istemişti. Kelly zaten çoktan vazgeçilmezi olmuştu. Sare de buradaydı ve her şey tastamamdı.

"Doğu dışında!" diye fısıldadı. Yine de bu fikir onu artık rahatsız etmiyordu. Doğu Özkara ve Sare'nin sevgili olmalarına alışmıştı. Ne var ki öfkeyle homurdanıp duran Doğu'ya sataşma fırsatını da asla kaçırmayacaktı.

Çocuklar bahçede Çirkin'le koştururken, aileleri ve Reha Bey verandada oturmuş sohbet ediyorlardı. Hare kahveleri yapmayı bitirdiğinde, Kelly'nin hazırladığı hafif ikramlıkları da tepsiye koydu. İlk tepsiyi kendisi götürürken Sare ve Kelly de onun peşi sıra geliyorlardı. Genç kadın, Tekin, Engin ve Reha Bey'in koyu kahvesi ile ikramlıkları uzattı. Ercüment ve Tuna'nın sade kahvesini verme görevi Kelly'deydi. Doğu'nun şekerli kahvesi de Sare'ye kalmıştı. Sare sevgilisine aptal aptal gülümseyip

kahvesini uzatırken Hare keyifle onları izledi. Doğu kahveyi yavaşça içerken Hare pürdikkat kesilmişti.

"Ne işler çeviriyorsun sen yine?" diyen Engin genç kadının elini tuttu. Gözlerini güzel karısından alamadığı için onun hin bakışlarını da fark etmişti.

Hare kıkırdayıp Engin'in kulağına fısıldadı. "İzle şunu, aşkım. Anlarsın şimdi."

Doğu kahveden kocaman bir yudum aldı. Birazını içmişti ki kalanı tüm gücüyle dışarı püskürttü. Sare şoke olmuş halde bakakalırken Hare kahkahasını zor tuttu.

Genç kız hemen sevgilisine koştu. "Ne oldu? Çok mu şekerli olmuş?"

Hare, kız kardeşinin safça sorusuyla kendini biraz kötü hissetse de eğlencesini bölmedi.

Doğu ağzındaki iğrenç tadı suyla bastırmaya çalışırken, "Bu kahve şekerli değil ki!" dedi. "Tuzlu! Hatta acılı. Lanet olası bir de kekik mi var içinde?"

"Ne?" diyen Sare düpedüz şoke olmuştu.

Öte yandan Doğu hemen olayı kavrayıp simsiyah gözlerini Hare'ye dikti. "Sen yaptın bunu, değil mi?"

Hare tek kaşını kaldırıp sırıttı. "Ee, kız kardeşimi benden istemeden onunla evlenebileceğini mi sanıyorsun?" Herkes keyifle onları izlerken Hare büyük bir cesaretle devam etti. "Reha Baba'mın ve buradaki bütün saygın konuklarımızın huzurunda hayırlı bir işe adım atmayı istemez misiniz, Doğu Bey?"

Sare atıldı. "Abla, saçmalama! Bu da nereden çıktı?"

Doğu ise bir anda "Tamam!" dedi. Sinirden delirmek üzereydi ama derin bir nefes bırakmakla yetindi. Kaşlarını çatmış Hare'ye bakarken onun oyununa katılmaya karar verdi. Bir an sonra hızlıca "Allah'ın emri..." demişti ki Hare onun sözünü kesti.

"Ah, sevgili kayınpederim dururken kızı benden isteyecek değilsin ya!"

Doğu dişlerini sıktı. "Az önce 'benden istemedin' demedin mi sen?"

Hare onu duymamış gibi yaptı. Doğu'yu çıldırtmaktan zevk alıyordu. Reha Bey'e dönüp en tatlı gülümseyişini gösterdi.

"Efendim, eğer siz de tamam derseniz, Doğu, kız kardeşimi sizden istesin."

Reha Bey gözlüğünü düzeltirken "Hımm..." dedi kalın sesiyle.

"Hadi baba. Bu çok eğlenceli olacak."

Ercüment'in sözleriyle yaşlı adam gülümsedi ve fark etmeden Engin'e baktı. Engin de onay vererek, "Hare'nin babası sayılırsın," dedi.

"Doğal olarak Sare'nin de..." diyen Hare heyecanla lafa girdi.

Reha Bey nihayet "Tamam!" dedi. "Zaten ben de daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Kimse oğullarını senden istemeye gelmediği için," diyen Ercüment herkesi gülümsetti.

Bu ritüelden tamamen habersiz olan Kelly merakla, "Oh, ben seni istemeye geleyim mi, *honey*? Bu güzel bir şey," dedi.

Herkesi gülümseten sözlerinin neden bu kadar komik bulunduğunu anlayamayan genç kadını yine kocası teselli etti. Ona bir ara durumu izah edeceğini ve sözlerinin çok tatlı olduğunu söyledi.

Hare yeniden lafa girip "O zaman Üstüner ve Soyönder Aileleri de Doğu'nun velisi olsun," diyerek yeni bir öneri sundu.

Tuna Üstüner, dostu Tekin'e bakıp sırıttı. "Benden birkaç ay daha yaşlı olduğun için Doğu'nun babası sen olmalısın."

Doğu da Tekin'e baktı. "Senin yaşın kaç, abi?"

Tekin "Otuz dört," deyince Doğu neredeyse kahkaha atıyordu. "Babam benden dört yaş büyük."

Deniz de annesi rolündeki Rüya'yı gösterdi. "Ve annen de senden küçük."

Bütün kalabalık gülümserken bir tek Hare ciddiydi. Deli gibi eğleniyor olsa da Doğu'yu çıldırtmak için ciddi durmaya devam etti. "O halde başlayalım."

Tekin her zamanki gibi gereksiz cümleler kurmaktan uzak, direkt konuya girdi. "Allah'ın emri, peygamberin kavliyle kızınız Sare'yi oğlumuz Doğu'ya istiyoruz."

Ancak Tekin'in aksine Reha Bey kendini rolüne fazlasıyla kaptırmıştı. Oturduğu yerden duruşunu düzeltti, boğazını

temizledi ve kalın, otoriter sesiyle "Oğlumuzun tahsili nedir? Ayrıca ne iş yapıyor?" diye sordu.

Hare kendini tutamayıp bağırdı. "O bir gangster!"

Bir tek Sezin kısacık bir kahkaha attı ancak o da hemen sustu.

Rüya da ciddiyetini bozmadı. Annelik göreviyle yanıt vermek için öne kaydı. "Efendim, oğlumuzun kendi iş yeri var. Maddi anlamda bir sıkıntımız yok." Doğu'ya fısıldadı. "Oğlum, tahsilin nedir?"

Doğu da diğerlerine çaktırmıyormuş gibi yaparak Rüya'ya yanıt verdi. Rüya hiç bozuntuya vermeden, "Oğlum Uluslararası İlişkiler mezunu," dedi.

Hare bu cevapla şaşırsa da, laf sokma görev bilinciyle "Uluslararası Mafya İlişkileri'dir o!" diye mırıldandı. Engin'in ikaz etmesiyle ağzına görünmez bir fermuar çekti.

Reha Bey, "Gayet güzel," dedi. Anlaşılan kızı verecekti. Hare bunu fark edip ayağa kalkarak kayınpederinin yanına gitti ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Konuşması bitince yaşlı adam resmî bir tavırla Doğu'ya baktı. "Kızımızı seviyor musun?" diye sordu. Sonra Hare'ye göz kırptı.

Doğu ciddiyetini bozmadı. Sare'nin, omzunda duran elini tuttu. "Her şeyden çok," dedi kendinden emin sesiyle.

"Onu üzmeyeceğine söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum, efendim."

"Bak üzersen bizim gelin seni küçük küçük parçalara ayırıp karıncalara verecekmiş."

"Yapar o cadı!"

"Beni üzmeyeceğine eminim," diyen Sare de ablasına kızgınca baktı.

Hare dudaklarını büküp Reha Bey'e döndü. Yaşlı adam da ona baktı ve aynı anda başlarını salladılar. Sonunda Reha Bey "Verdim gitti!" dedi.

Tebrikler ve alkışlar eşliğinde bu gelenek de tamamlandı. Hare bütünüyle çoktan ikna olmuştu ve artık onların yoluna çıkmayacaktı. Kız kardeşi çok mutluydu ve Doğu da onu çok seviyordu. Tıpkı buradaki tüm erkeklerin eşlerini sevdiği gibi... Tıpkı tüm kadınların da onlara delicesine âşık olduğu gibi...

Hare aşkı nerede görse tanırdı. Doğu'nun dev cüssesinde kaybolan Sare'nin ona sokulmasında ve Doğu'nun, kız kardeşini sımsıkı sarışında görüyordu aşkı. Tuna Üstüner'in her beş dakikada bir karısına iyi olup olmadığını sormasında ve onun önce yüzünü, sonra şişkin karnını okşayışında görüyordu. Deniz'in, Tuna'dan ve oğlundan ayrı geçen tüm zamanları heba edilmiş diye tanımlamasında görüyordu. Tekin Soyönder'in daima ciddi olan ifadesinin, Rüya'yı görünce birdenbire hayranlıkla gevşemesinde, karanlık, koyu gözlerinin onu uzun uzun ve aşkla izlemesinde görüyordu. Rüya'nın da ona dokunmak için olmadık bahaneler bulmasında, bazen ceketindeki bir tozu alır gibi yapmasında, bazen gömleğinin yakasını düzeltmesinde ama her temasını kalbinin olduğu yerde bitirişinde görüyordu. Ercüment'in, karısının yanağını okşarken genişçe gülümsemesinde, onun bütün hatalarını özenle, sabırla ve açık bir keyifle düzeltişinde, Kelly'nin de elleriyle yaptığı yemekleri, tatlıları büyük bir aşkla kocasına sunuşunda görüyordu. Babasına benzeyen ifadesiyle kocaman bir adam gibi davranan Umut'ta görüyordu aşkı. Bütün evi inleten bağırışı ve küçücük inatçı bir keçiyken, babasının kollarında kuzuya dönen Beste'de görüyordu. Babasının omuzlarında havada süzülürken şarkı söyleyen Mia'da görüyordu aşkı...

En çok da Engin'in bakışlarında görüyordu bu aşkı... Bir zamanlar ona katlanamayan bu adamın, şimdi bir an olsun elini bırakmayışında, o hayran olunası yeşil gözleriyle bakarken ruhuna, her kelebek deyişinde de yüreğine akan o mutlulukta görüyordu. Birbirlerine sokuldukları an, onları saran tamamlanmış olma hissinde buluyor, yaşıyordu aşkı...

Eskiden *kalpsiz kalp cerrahı* diye tanımladığı bu adamın, şimdi ne zaman o sert göğsüne dokunsa, onun için hızlanan kalp atışında duyuyordu...

Sonra kendi ellerinde görüyordu Hare aşkı. Engin'i ne zaman görse heyecanla titreyen elleri hâlâ aynıydı. Engin o elleri tutana kadar titremeye de devam ediyordu. Fakat Engin Dinçerler o ellere dokunur dokunmaz, toprağını bulan bir gülfidanı

gibi, yuvasına konan bir kuş gibi, kınına kavuşan bir kılıç gibi hissediyordu. Kusursuz, eksiksiz oluyordu.

Aşk ne diye sorsalar, şiirlerden, şarkılardan cümleler söylemezdi... Aşkı bunlarla anlatmaya kalkmazdı. Aşk, yaşanmışlıktı... Aşk; Deniz ve Tuna'ydı, Rüya ve Tekin'di, Sare ve Doğu'ydu, Kelly ve Ercüment'ti...

Aşk, Hare ve Engin'di!

Yirmi iki yıl boyunca takvimlere, saatlere, günlere, mevsimlere yazılan o hikâyeydi.

En güzel duraklarından birinde dinlenen Hare nefes nefese kalmıştı. Az önce epey çekişmeli bir kovalamaca oynamış ve sonunda –her zamanki gibi– yakalanmıştı. Aslında hakkını vererek oynasaydı işler değişirdi ama çocuklarının zafer sevincini görmek için seve seve razı gelinen bir yenilgiyi tatmıştı. Bu kabul edilmiş hezimeti yaşamak bile onu delice mutlu ediyordu.

Sırtüstü çimlere uzanıp ciğerlerini rahatlatmaya çalışırken kahkahaları devam ediyordu. Gözlerine dolan parlak güneş ışığından korunmak için gözlerini kapattı. Yılın bu zamanlarında Baharlıkoy'da bu kadar koşturmak öğleden sonrası için bile akıl kârı değildi. Fakat burada olmak her şeye değerdi.

Hare ve Engin, Ankara'da yaşıyor olsalar da bu sene yine rutinlerini bozmamışlardı. Kudret Bey'in, düğünden birkaç hafta sonraki vefatının ardından evi kapatmamışlar, hep açık ve canlı tutmaya devam etmişlerdi. Bir süre Ercüment ve ailesi villayı kullanmış, havuz ve denizin keyfini çıkarmışlardı. Hare, Engin'in de onay vermesiyle yılda iki kez buraya gelmeyi bir

şekilde başarmıştı. Hem Sare'nin eczanesi kasabadaydı ve artık Doğu'yla burada yaşıyordu, hem de ona çocukluk aşkını ve ebedi mutluluğunu veren bu evi bırakmak istemiyordu.

Dudaklarından silinmeyen gülümsemelerine, etrafındaki kahkaha korusu da eşlik ederken iç çekti. Mutluluk her yanını kaplamış, onu bütünüyle sarmıştı. Ancak yüzünü yalamaya çalışan Çirkin'i fark edince neşesi paniğe kaydı ve "Hayır!" diye inleyip elleriyle hızla yüzünü kapattı. Yıllar içinde korkmamayı başardığı sevimli köpek, kuyruğunu sallayarak Hare'ye sokuldu. Hare ellerini Çirkin'in tüylerinin arasına sokup onu gıdıklarken "Bir tek sen benim tarafımdasın, değil mi Çirko?" diye sordu.

"Anneeee!"

"Anne! Kalk artık! Puff!"

Hare'den önce Çirkin bu çığlıklara yanıt vermek için kendini çekip diğerlerinin etrafında hoplamaya başladı. Hare de hızlıca oturdu ve karşısında duran üçlüye baktı. Engin her iki yanında duran kızlarının ortasında tek dizini yere koymuş, onları kollarıyla sarmıştı. Dört yaşına basmak üzere olan ikiz kızları, sağlı sollu babalarının göğsüne sokulmuş, sabırsız ifadeleriyle annelerine bakıyorlardı. Hare'nin tüm hayatı boyunca gördüğü en güzel görüntüyü verdiklerini de muhtemelen biliyorlardı.

"Babanızla birlikte olup bana karşı savaşırsınız ha!"

"Çünkü babam çoook güçlü!" diye bağırdı Başak. Yeterince yapışmamış gibi kollarını da babasının boynuna sarıp ona hayranlıkla gülümsedi.

Hare yapmacık bir şekilde dudaklarını sarkıttı. "Ben güçsüz müyüm?"

Bu defa Burçak konuştu. "Annecim, sen bu kadar güçlüsün." Ellerini birbirine yakın bir şekilde tuttu. Bu kesinlikle küçük bir oranı işaret etmekti. "Ama babam taaaam bu kadar güçlü!" Kollarını iki yanına doğru açarken gözlerini de sonuna kadar açmıştı.

Engin kızlarına fısıltıyla "Aferin meleklerime," dedikten sonra karısının güzel, mavi gözlerine derinden baktı. "Bence sen üçümüzle de baş edebilirsin."

Hare abartı dolu sesiyle "Tabii ki ederim," dedi. Gözleri muzipçe kısıldı. "Ancak seninle olan işimi sonraya saklıyorum, doktor bey."

"Ne zaman isterseniz, hanımefendi."

Engin'in meydan okuması Hare'yi tatlı tatlı sersemletti. Kocasının böyle bakması, böyle gülümsemesi yıllar sonra bile içini nasıl da eritiyordu. Sadece mükemmel bir âşık değil, o güçlü kollarının arasında minicik görünen kızlarıyla birlikte mükemmel bir baba olduğunu da ilan ediyordu.

Hare, sevdiği adamla cilveleşmelerini baltalayan kızlarının homurtularını fark edince ayağa kalktı. "Hadi şimdi saklambaç zamanı," dedi biraz daha az yorulacağını umarak.

Annelerinin sözleriyle kızların mavi gözleri kocaman açıldı. Heyecanla kıpırdanmalarına bakılacak olursa bu fikri sevmişlerdi.

Burçak "Şimdi biz saklancas, sen bizi hemen bulma, taam mı annecim?" diye bağırdı. Annesi uzakta olduğu için değil, bağırmayı çok sevdiği için bağırıyordu. Kardeşi Başak ondan daha sessiz ancak hain planlar kurmada daha yetenekliydi.

"İyi saklanın o zaman. Şimdi ona kadar sayıyorum." Hare ellerini gözlerinin üstüne kapattı ve yavaşça saymaya başladı.

Kızlar babalarının kucağında birbirlerine iyice sokulup fısıldaşmaya başladılar. "Neyeye gidelim?" diyen Burçak, Çirkin'in kulübesinin arkasını düşünüyordu. Başak kaşlarını kaldırdı. "Muffağa saklanalım."

Burçak minik dudaklarını sarkıttı. "Kesin Çiikin arkamızdan gelcek ve annem buna çok kızcak!"

Başak büyük bir ciddiyetle planını söyledi. "Ben babamın arkasına saklancam, sen de muffağa git."

"Olmas! Babamın arkasına ben saklancam!"

"Hayır, ben!"

"Ben!"

Engin derhal krizi yönetme işini üstlenerek "İkiniz birlikte hemen arkama saklanın, çünkü anneniz birazdan gözlerini açacak!" dedi. Hızla ayağa kalkıp, kızlarını arkasına aldı. Çirkin de koşarak gelince Burçak susması için ona yalvardı ama Çirkin'in tek istediği biraz daha zıplamaktı.

"Of, Çikin ya! Sen de gel hadi!" diyen Başak köpeği önlerine çekti. Şimdi Engin'in arkasında üçü sıra olmuşlardı.

Kızlar nefeslerini tutmuş halde birbirlerine sokulmuşken, Çirkin de sanki ne yaptıklarını kavramış gibi havlamayı kesti. Engin arkasındaki kalabalığa dönüp baktığında neredeyse kahkaha atıyordu ama kızlarının minik parmaklarını dudaklarına yapıştırıp "Baba, sessiz ol!" demesiyle hemen ciddiyete büründü.

"Sekiz, sekiz buçuk, dokuz, dokuz buçuk, dokuz yetmiş beş, veeee on!" diyen Hare gözlerini açıp doğrudan Engin'e baktı. Sevdiği adam gülmemesi için ikaz niteliğinde başını sallarken Hare kahkahasını tutabilmek amacıyla eliyle ağzını kapattı. Çirkin'in oradan oraya mutlulukla sallanan kuyruğu olmasa bile kızlarını görebilirdi. Kıkır kıkır sesleri geliyor ve gerçekten saklanabildiklerini sanıyorlardı.

Hare abartı dolu bir sesle, "Aaa! Nereye saklandı benim meleklerim? Göremiyorum!" diye bağırdı. "Aşkım, sen çocukları gördün mü?" diyerek Engin'e seslendi.

Genç adam rolüne uygun ciddi sesiyle "Hayır!" dedi. "Nerede olduklarını bile bilmiyorum."

Burçak'ın ağzından minik bir gülücük firar etti.

"Of, Buçak suuus!" diyen Başak kardeşinin ağzını kapattı. Tam bu sırada Çirkin de havladı ve kızlar çığlık atıp ellerini köpeğin ağzının üstüne örttüler.

"Bir ses duydum sanki." Hare usulca onlara doğru yürümeye başladı. Kızlar heyecandan yerlerinde duramıyorlardı. "Benim minik kelebeklerim nerede acaba?"

Hare şimdi poposunu gördüğü Başak'a bakarken Engin daha zamanı değil diye işaret etti. Hare heyecanı zirveye taşımak için "Allah Allah! Nerede bunlar yahu?" diye sordu. Gözlerini kısıp sesini şüpheyle inceltti. "Yoksa buldum mu?"

Kızlardan yine yüksek sesle bir kahkaha yükseldi. Çirkin ise hiçbir şey umurunda değilmiş gibi dilini çıkarmış onların ellerini yalıyordu.

Hare kocasına bakıp "Aşkım, sanki arkanda bir şey var," dediğinde Engin hızlıca "Yanılıyorsun, güzelim. Hiçbir şey yok," diye yanıt verdi.

"Bence var!"

O an kızları çığlık ata ata koşmaya başladı. Hare de aynı çığlıkları atıp onları hızlıca yakaladı ve kucağına alıp yere yuvarlandı.

"Baba, kuytay bizi!" diye bağıran kızlarının imdadına yetişen Engin, anneleri tarafından gıdıklanmakta olan çocuklarının minik ellerini kavradı ve Hare'nin kucağından çekip her birini bir kolunun altına alıp koşmaya başladı. Kızlar ayakları yerden kesilmiş, babalarının güçlü kollarında taşınırlarken kahkaha atıyorlardı. Hare ve Çirkin de onların peşine düşmüş, yeni bir kovalamaca oynuyorlardı.

"Baba, daha hızlı, daha hızlı..."

Engin gülümseyerek daha hızlı koştu ama biraz daha gidince o da kendini yere bıraktı. Kızları göğsünde sımsıkı sararken Çirkin de gelip onların ellerini, kollarını, yüzünü bir güzel yaladı.

"Seni yayamaz köpek!" diyen Başak bu defa Çirkin'i kovalamaya başladı. Burçak da ona katıldı ve bahçenin içinde yeni bir curcuna başladı.

Hare kızlarından boşalan yeri kapmak için koşarak geldi. Çimlere uzanmış sevdiği adamın göğsüne sokulup, başını boynunun altına yasladı. Engin, güzel karısını sımsıkı sarıp saçlarından öptü. Hare'nin dudakları ve vücudunun muhtelif kısımlarından sonra favorisi saçlarıydı. Koklamaya, öpmeye, okşamaya doyamazdı.

"Çok mu yoruldun?" diyen genç kadın sıcak nefesini sevdiği adamın boynuna bırakırken Engin dönerek onu altına aldı.

"Hâlâ biraz enerjim var." Başını çevirip çocuklarına baktığında yeterli uzaklıkta olduğunu görüp karısının üzerine eğildi. Hare kollarıyla onun boynunu sararken gülümsedi.

Engin onu usulca, derinden öptü. Yeniden yere uzandığında Hare'yi eski yerine çekti. "Kızlarım beni yarış atı gibi kullanıyor."

"Eh, bu kadar güçlü olmasaydın sen de!"

"Onları her zaman kollarımda ve kalbimde taşıyabilirim."

"Birer genç kız olduklarında bu oyunları aramayacaklar... Daha önemli sorunları olacak ve bu defa o sorunları taşıyacağız."

"Onların herhangi bir sorunu olmaması için her şeyi yapacağım. Daima çok mutlu olacaklar."

Hare, Engin'in bunu başarabileceğini de biliyordu. Ancak bazı şeyler onu bile aşacaktı. "Her şeyi kontrol edemeyeceğin zamanlar da olacak."

"Ne gibi?"

Genç kadın omuz silkti. "Âşık olmak gibi... Birine âşık olacaklar, belki hayal kırıklığı yaşayacak, acı çekecekler..."

Hare'nin kollarını okşayan eller aniden durdu. Genç adam sertçe "Kimse, dünya üzerinde hiç kimse kızlarıma acı çektiremez!" dedi.

Hare gözlerini kaldırıp Engin'e baktı. Ciddiydi! Sahiden kızgındı ve onun bu hali genç kadını gülümsetti. "İyisi mi o zaman geldiğinde bu konuşmayı yapalım."

Genç adamın geniş göğsünden derin bir nefes boşaldı. "Bu konuşmayı yapmak için hiçbir zaman hazır olmayacağım. Sizi sonsuza kadar herkesten, her şeyden korumaya yemin ettim."

Hare o sert hatlı yüzü parmaklarıyla okşadı. "Seni kazanmak için ne yaptım bilmiyorum ama bana ait olman beni öylesine gururlandırıyor ki..."

"Sana aidim, kelebek... Sen de benimsin!

"Kızlar üzerimize atlamadan önce beni bir kez daha öpsen mi acaba?" Cevabı beklemeden yüzünü ona doğru kaldırdı. Engin de eğildi ve karısını aşkla öptü. Onu çimlere yatırıp bu defa aşağıya yöneldi. Hare'nin tişörtünü yukarı kaldırıp dümdüz karnını öptü. Bir süre önce, üçüncü çocukları konusunda uzlaşmışlardı. Hare bu fikirden biraz ürkse de, Engin onu çoktan yüreklendirmişti. Çocuklara olan düşkünlüğünü gören Hare'nin hiçbir kaygısı kalmamıştı. Engin varken dünya üzerinde hiçbir şey ona zorlu görünmüyordu.

"Ya bu da kız olursa? Daha fenası, ya yine ikiz olursa?"

Engin ikinci ikizleri düşündü ve derin bir nefes bırakıp "Epey kalabalık olacağız demektir. Tabii o zaman da üçüncü ve dördüncü kola ihtiyacım olacak," dedi.

Hare sırıttı. "Kızların şimdi bile seni paylaşamıyor. Yeni rakipler gelince daha da kıskanç olacaklar ve hepsine yetmen gerekecek."

"Yeteceğim... Seninle olduktan sonra dünyanın tümüne yeterim."

Hare'in gözleri doldu. Mutluluktan ötürü ağlamak onda artık bir huy olmuştu. Kalbi bu kadar mutluluğa doyamıyor, taşıyor, mutluluk gözlerinden bile akıyordu.

"Belki bu defa gelecek olan oğlumuzdur. Belki o da anneci olur ve sana daha az iş düşer."

"O zaman da ben seni paylaşamam."

"Benim her şeyim zaten senin ki..."

Genç adam onu alnından öptü ve yavaşça aşağıya indiği sırada bir araç sesi sonraki eylemini sekteye uğrattı.

Doğu ve Sare gelmişti. Hare kocasından son defa istekli bir öpücük alırken onun kollarında ayağa kalktı.

"Yiğit geldi! Yiğit geldi!" diye bağıran ikizleri de koşarak arabaya yöneldiler.

Sare onu araçtan indirir indirmez Yiğit, minicik, paytak adımlarıyla ikizlere doğru koştu. Üçüncü adımında elleri üzerinde yere düşse de hiç aldırmadı. Annesinin, kucağına alıp bakmasına bile izin vermedi. Anlaşılan küçük oğlan da kızlara bayılıyor ve oyun oynamak için sabırsızlanıyordu. Kızlar kendilerinden iki yaş küçük olan Yiğit'i çevreleyip sımsıkı sardılar. Yiğit de öndeki iki küçük dişini göstererek onlara gülümsedi.

Sare de kızları sevgiyle kucakladı ve bugün neler yaptıklarını sordu. Yiğit'in orasını burasını mıncıklayan kızlar Sare'ye hızlı hızlı oynadıkları oyunları anlattılar. Bu sırada Doğu da "Hey, bana da öpücük verin!" diyerek eğilip kollarını açtı.

İkizler koşarak ona sokuldu. Doğu tarafından da öpüldükten sonra yeniden Yiğit'i kuşattılar. Ensesine inen kıvır kıvır siyah saçlarıyla Yiğit anne ve babasından eşit sayıda gen almış gibiydi.

Hare önce kız kardeşine sarıldıktan sonra Yiğit'i kızlarından kurtarıp kucağına aldı. Minik oğlanın şişkin, tombul yanaklarına kocaman öpücükler bıraktı. Çocuğu indirmesi için

eteğinden çekiştirilince Yiğit'i bıraktı. Burçak ve Başak oğlanın ellerinden tutup onu Çirkin'e doğru götürdüler.

İkizlerin arkasından bakan Doğu, "Oğlumun saçlarına toka takmayacaksınız, değil mi?" diye sordu.

Burçak ve Başak aynı anda "Yooo," dediler.

"Söz verin bakayım."

Burçak minik yanaklarını şişirmiş halde Doğu'ya döndü. Masmavi gözlerini öfkeyle kısmıştı. "Biz oyun oynucaz. Sakın bize kayışma, taam mı Doğu Amca?"

Doğu sırıttı. "Peki peki, seni minik cadı!" Genç adam diğerlerine dönüp küçük kızı gösterdi. "Burçak annesine çok benzemiyor mu sizce de? Cadılık seviyesi hemen hemen aynı!" Koşarak içeriye giren Başak'ı da fark etti. "Şu diğer küçük cadı da tokalarını getirmeye gitmediyse adam değilim!"

Hare somurtup homurdanırken Doğu genç kadını kolunun altına çekip saçlarını karıştırdı. Hare pes edip gülümsedi ve Doğu'ya sarıldı. Onunla sarılması bitince takılma sırası bu defa genç kadına geçti. İkisinin de her boş anında birbirlerine laf sokmaları artık vazifelerinden biri olmuştu.

"Sen kilo mu aldın, Conan Enişte? Sanki daha da irileşmişsin."

"Kilo değil onlar cadı baldız, sadece kas!"

"Bak, küçük yeğenime de şimdiden kas yaptırmaya kalkışırsın diye korkuyorum."

Sare gözlerini devirdi. "Oğlum daha anne sütüyle besleniyor teyzesi."

Doğu, Engin'e bakıp bezgince ofladı. "Hocam, sizin şu tatil ne zaman bitiyordu? Ankara'ya ne zaman dönüyordunuz?

Engin gülümseyerek "İki hafta sonra," dedi. "Ondan sonra rahatsın."

"Yaa!" diyen Hare masmavi gözlerini sonuna kadar açıp kocasına baktı. "En birinci düşmanım karşısında bu laflar hiç oluyor mu, sevgili eşim?"

Engin, Hare'yi kendine çekip göğsüne yasladı. "Zavallı Doğu'nun hayatı hakkında endişeleniyorum sadece."

Sare de lafa girdi. "Hare, kocamı ne kadar sevdiğimi biliyor. Delirtmez onu, değil mi abla?" Son kelimeleri bastırarak söyledi.

"Bu işi kızlarıma bıraktım," diyen Hare, çimlerde oturan kızlarını gösterdi.

İkizler Yiğit'in kıvır kıvır saçlarını iki yandan örmeye çalışıyorlar, küçük oğlan da kucağına yatmış olan Çirkin'i okşadığı için kafasında gezinen ufacık ellere pek aldırmıyordu. Sahiden de Başak kocaman bir kutu toka getirmiş ve hepsini Yiğit'in saçlarında deneyecekmiş gibi görünüyordu.

Doğu oğlunun halini görünce gülümsemeden edemedi. "Ben çocuklarla takılacağım. Şu sizin püsküllü bela kızlarınızla oynarsam oğlumun saçlarından uzak dururlar," diyerek ikizlere yöneldi.

O gidince Hare de kız kardeşine verandayı gösterdi. Hep birlikte serin gölgeliğe oturdular. Bir an sonra konu eczaneden açıldı. Sare işlerin yolunda gittiğini söyledi.

"Bu sene bizimle Ankara'ya gelin. Kalırsınız biraz," diyen Hare bir süredir aklında gezinen fikri kız kardeşine açtı.

"Aslında Doğu kuzey ülkelerine gitmek istiyordu."

"Aa, yeter gezdiğiniz!" Hare artık itiraz edecekti. Zaten onların düğününden hemen sonra Doğu, Sare'yi alıp Afrika'nın Akdeniz kıyılarında dolaştırmıştı. Hare kız kardeşinin düğünü için hayaller kurarken de onlar Marakeş'te sessizce evlenmiş, Hare'ye sadece fotoğrafları göndermişlerdi. Tabii bu Hare'yi sinirden delirtmiş, Doğu'ya karşı daha da bilenmişti. Neyse ki Yiğit'in doğumuyla birlikte Hare artık düğün konusunda genç adamın kafasını şişirmeyi bırakmıştı.

"Bu kez benim dediğim olacak! Ankara'ya geleceksiniz!"

Sare ablasının kararlılığını görünce karşı koyamadı. Zaten o da Hare'yle uzun uzun zaman geçirmek istiyordu. "Geliriz tabii. Hatta yazın en sıcak günlerinde gelip serinleriz."

"Tabii... Buralar yazın kavrulur. Hem Engin bazen hastanede geceliyor, ben de yalnız kalmamış olurum."

Engin de lafa girdi. "İşte bu çok iyi olur!"

"Ah hocam, bu ses tonundan anladığım kadarıyla ablam yine bir şeyler çeviriyor."

Hare dudaklarını büktü. "Valla bir şey çevirmiyorum. Sadece kocamı çok özlediğim için onunla birlikte hastaneye gitmek ve işi bitene kadar yanında kalmak istiyorum."

"Evlendiğiniz ilk zamanlar böyle bir şeyler yaptığını hatırlıyorum."

"Evet... Engin ameliyata girerken ben saatlerce onu bekliyordum."

Engin karısının yanağını okşadı. "Çünkü delinin tekisin."

"Sadece sana çok, çok âşığım. Seni çok özlüyorum. Aramızda mesafe olmasını sevmiyorum. En azından aynı binada olmak istiyorum."

"İkizleri ne yapacaksın? Onları hastaneye götüremezsin," diyen Sare, ablasına inanamıyordu. Aslında maaile hastanede olduklarını öğrense de şaşırmazdı. Hare sahiden deliydi. Engin'e duyduğu aşk uğruna hastanede bile yaşayabilirdi.

"Engin'in anne babası bazen bize geliyorlar. Çocuklar da onları çok seviyor. Birlikte takılabilirler," diyerek sırıttı.

"Yok artık!"

Sare fark etmemiş olsa da Engin, Hare'nin bu fikrinde ciddi olmadığını biliyordu. Ancak söyledikleri gerçekti. Kızlar, büyükbabaları ve büyükannelerini çok seviyorlardı. Zaman içinde çözülen sorunlardan biri de buydu. Nur Hanım düğünden bir yıl kadar sonra Hare'yle konuşmaya başlamıştı. Hare onunla konuşmaya pek istekli olmasa da, Engin için buna katlanmıştı. Son bir yılda da artık gerçek bir iletişime geçmişlerdi. Kadın ne kadar katı olursa olsun çocuklara dayanamamıştı.

Hare sevdiği adama daha çok sokuldu. "Keşke şu yoğunluğun biraz azalsa... Seni çok özlüyorum."

"Ben de seni çok özlüyorum, güzelim." Engin bir an Sare'ye aldırmadan yeniden karısını öptü. Eskiden hastanede geçirdiği saatlere aldırmazdı ama artık evdeki dakikaların bile kıymeti vardı.

Karşısında birbirlerine sokulup özlemekten, aşktan bahseden çifte bakan Sare iç çekti. "Size böyle bakınca ben de fena halde kocamı özlediğimi fark ettim."

Hızlıca ayaklanan genç kadın bahçeye doğru dönmüştü ki kocasının halini gördü. Onu görür görmez kahkahayı bastı. Hare ve Engin de merakla oraya bakınca onlar da bu kahkahalara ortak oldular.

Doğu, tepeden bağlanmış gür siyah saçlarındaki pembe bir saç lastiğiyle çocukların ortasında oturmuştu. İri cüssesi ve kaslı görüntüsüne bütünüyle zıt pembe tokalı saçıyla epey komik görünüyordu.

"Sevgilim, sen oğlumuzun saçlarını bağlamamaları için ikizlerle konuşmaya gidip kendi saçlarını mı bağlattın?"

Doğu pek de aldırmayarak keyifle karısına gülümsedi. "Çok ısrar ettiler, ben de dayanamadım."

Hare de gülmekten sulanan gözlerini silip, "Kızlarıma karşı koyamazsın, Conan Enişte!" diye bağırdı

"Çünkü bana bayılıyorlar."

"Ah, ne megaloman bir herif yahu! Herkesin kendisine bayıldığını sanıyor."

Sare ablasına dönüp göz kırptı. "Ben bayılıyorum ya, yeter ona."

Derken Çirkin havlayarak bahçede koşturmaya başladı. Zavallı köpeğin de kafasındaki tüylere pembe bir toka takılmıştı. Çirkin, Doğu ve Yiğit pembe tokalarıyla çok sevimli görünüyorlardı.

Sare "Oğlumu ve kocamı kurtarmalıyım," diyerek verandadan indi.

Doğu bu defa da mavi tokalara hedef olmadan kalkmayı başarabildi. Oğlunu kurtaramasa da kendini kurtarmayı başarmıştı. Gülümseyen, güzel yüzüyle ona doğru gelen karısına bakarken saçına karışmadı. Sare'nin elleri değsin istiyordu.

Genç kadın yanına geldiğinde de onu hızlıca kendine çekti. "Ne dersin, pembe bana yakışmış mı?"

Sare yeni bir kahkaha atıp Doğu'nun boynuna sarıldı. "Mavileri de denemeliydin."

"Deneyeceğim kesin!" diyen Doğu başını çevirip oğlunu durmadan öpen ikizlere baktı. "Şu cadıların bu kadarla yetineceğini

sanmıyorum. Bir daha onlarla oynamaya gidersem beni engelle, tamam mı?"

"Olmaz!" diyen genç kadın mavi gözlerini açtı. "Sen onların *Kocaman Doğu Amcalarısın*. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemezsin."

"Sahiden bana bayılıyorlar, değil mi?"

"Çook!"

"Eh, bütün kızların bana bayılması alışıldık bir şey!"

"Başka hangi kızlardan bahsediyorsun?" diyen Sare, bir an kocasını ciddiye alıp sert göğsünü çimdikledi.

Doğu acıyla inlerken şaşırmıştı. "Hey, sakin ol, bebeğim. Senden başka birini gördüğüm mü var?"

"Gözlerini oyarım zaten aksi durumda."

"Bana bak, sen Hare'yle takılmaya başlayınca hemen onun gibi cadılaşıyorsun."

Sare keyifle gözlerini açtı. "Ne yapayım, kocam çok yakışıklı."

"Ve gözüm sadece seni görüyor. Bana harika bir aile veren seni..."

"Ah, Doğu... Asıl bu aileyi bana sen verdin." Sare'nin cadı bir kadın olma süresi sadece on saniyeydi. Doğu'nun aşk sözcükleri onu yumuşacık yapmaya yetiyordu. "Sen dünyanın en mükemmel erkeği, en muhteşem kocası, en harika babasısın," dedi mutlulukla.

"Sen de dünyanın en güzel eşi, en tatlı annesi, en şeker teyzesisin."

Sare mavi gözlerini kırpıştırdı. "Bu kadar mı?"

"En harika eczacısısın."

"Hmm... Başka?"

Doğu karısının kulağına eğildi ve oraya hafifçe fısıldadı. "En ateşli, en çekici kadınısın." Yanağından öptü. Bu kadar çocuk ve tabii cadı baldızı olmasa Sare'nin dudaklarına yapışırdı. "Başıma gelen en güzel şeysin. Sen benim her şeyimsin."

Sare mutlulukla kocasına sokuldu. Bu anın keyfini yeterince çıkaramadan Yiğit'in sesini duydu. Minik oğlan saçlarıyla oynanmasından, yoğun bir ilgi altında kalıp sürekli öpülmekten usanmış, her an ağlamak üzereydi. Genç çift el ele çocukların

yanına ulaştı. Doğu oğlunu kucağına alıp kızlardan kurtarırken, Sare de onlardan, annelerinden öğrendikleri son dansları göstermesini istedi. İkizler bunu bir şartla kabul ettiler.

Hare uzaklardan gülümseyerek onları izliyordu. Kocasının göğsüne sokulmuştu ve havanın sıcaklığına rağmen onunla böyle bütünleşmekten delice bir haz duyuyordu.

Başını kaldırıp Engin'in yeşil gözlerine minnet ve mutluluk karışımı yoğun bir aşkla baktı. "Seni seviyorum," dedi avuç içi o yakışıklı çehrede gezinirken.

Engin onu alnından öptü. "Seni seviyorum, kelebek..."

Birlikte, aynı anda gülümseyip, aynı anda birbirlerine sokuldular. Sonra aynı anda gözleri yine bahçeye, coşkulu seslerin sahiplerine döndü. Şimdi Sare de dâhil, Özkara Ailesi'nin tüm bireylerinin saçlarında pembe tokalar vardı ve bu halleriyle çok sevimlilerdi. Dinçerler Ailesi'nin ikiz kızları ise karmakarışık bir şekilde dans ediyor, adımları sürekli şaşırıyor, çığlık çığlığa kahkaha atıyorlardı.

Hare onları izlerken yine gözlerinin dolduğunu hissetti. Misafirlerine soğuk bir şeyler getirmeliydi ama yerinden kalkmak bile istemiyordu. Hava sıcak, gökyüzü masmavi, yazlık harika, manzara mükemmeldi. Kocasının o güçlü göğsüne yayılıp onun kokusunu solumak, dokunuşlarıyla yatışmak, ikiz kızlarının kahkahalarını dinleyip, danslarını izlemek, sonra kız kardeşinin ailesiyle birlikte o devasa mutluluğuna tanık olmak Hare'yi keyiften uçurmak üzereydi.

Kalbi bu eşsiz görüntü karşısında hızlı bir ritimle atarken, karnında gezinen Engin'in elinin üstüne iki elini birden koydu. Artık hiç titremeyen o eller, parçasını bulmuş bir yapboz gibi sevdiği adamın dokunuşlarına karıştı.

İşte şimdi eksiksiz, tastamamdı...

SON

TEK SOLUKTA

ASUDE

Dışarıda kopan kar fırtınasından habersiz olan seçkin bir kalabalık, geniş, görkemli restoranın parlak avizelerinin altında para hakkında konuşuyorlardı. Lüks teknelerinin seyir performansı, deniz kenarındaki yalının restorasyonu, yeni yurt dışı pazarları ve bazen de boşanma yolunda oldukları eşlerinin tazminat davaları çoğunlukla esas konular olur, bunlara dair bol kahkahalı, açık seçik şakalarla örülü, alaylı konuşmalar yapmaktan kaçınmazlardı.

Aslında konuşulanların bunlar olduğu, genç adamın tahminiydi. Bu heriflerin toplumsal meselelerle ilgilenmediğini biliyordu. Çünkü birkaçını yakından, diğerlerini de üstünkörü tanıyordu. Ortak noktaları ise hepsinin birer piyon oluşuydu. Peşinde olduğu şah, çaprazdaki ikili masada oturan Sezin Atalar'dı. Kendini olduğundan daha güçlü sanan, sandığından daha geveze olan, hayat enerjisine tamamen zıt kısacık bir ömrü kalan o genç kız... Burada bulunma amacı da esasen oydu. Kızın burada bulunma amacı da masadaki zenginlerden biriydi!

Karşısında oturan sarışın kadın kısık sesiyle konuşmaya başlayınca gözlerini Sezin'den çekti. "Hey yavrum hey! Kuş kadar şeye biçtikleri fiyata bak! Bu parayla çilingir sofrası

kurulur lan!" Kadın menüdeki fiyatlardan tiksinmiş olsa da burada olmaktan ölesiye mutluydu.

"İşini yap! Parayı düşünme!" diye yanıtladı onu.

Kadın şık bir gülüş attı. Zaten işini yapmakta yeterince iyiydi. Bu gece, uzun yıllardır tanıdığı ancak çekinmekten ve içten içe korkmaktan vazgeçemediği bu adamın rol icabı sevgilisiydi. Kim için, ne amaçla burada olduklarını bilmiyor olsa da bu kez merak ediyordu. Yıllardır tanıdığı bu soğuk herifle hiç böyle bir yere gelmemiş, bu tür bir role girmemişti. Anlaşılan bu defa peşinde olduğu kişi farklıydı. Belki de bir kadındı.

Ansızın bu merak, onun en önemli sorunu haline geldi. "Kadın mı?" derken öne eğildi. "Bir kadının mı peşindesin?"

Tehlikeli mavi gözler, sarışının yüzüne adeta çivilendi. "Sana işini yap dedim. Soru sorma!"

Kadın zarifçe başını salladı. Role girmesi bir saniyesini almıyordu. Merak etmeyi de soru sormayı da bıraktı.

Masa iyice sessizliğe bürünürken genç adam gözlerini yeniden hedefine dikti. Sezin'in oturduğu bölmeyi çoktan kontrol altına almıştı. Öyle ki karşıdan görünen Göker Tunçay isimli aktörün cümlelerini bile buradan okuyabiliyordu. Sırtına baktığı kişi de o kızdı. Aylar içinde saçlarının rengini dört kere değiştiren kız, bu defa simsiyah saçlarda karar kılmış, bir süredir de bu sıradan renkte kalmıştı. Sezin'in saçlarını düşündüğü o an, Sezin de sanki hissetmiş gibi elini siyah saçlarına geçirip bir süre orada dolandı. Gergindi... Bir planı vardı. Genç adam daha da dikkat kesildi. Birkaç saniye sonra da haklı çıktı. Sezin ayağa kalkmıştı. Çantasını da yanına alıp hızlıca masadan ayrıldı.

Genç adam bir süre beklemekte karar kaldı. Kız bir dakika içinde gelmezse harekete geçecekti.

Bir dakika neredeyse bir asır kadar yavaşça geçip gittiğinde Sezin masaya dönmedi. Göker de telefonla konuşmaya başladığında genç adamın kaşları çatıldı. Göker telefonu kapatır

kapatmaz masaya yüklü bir para bırakıp ayağa fırladı. Bir şeyler döndüğü açıktı.

"Sen burada kal. On dakika içinde gelmezsem hesabı ödeyip ayrıl." Yüklü bir miktar parayı masaya kadına bıraktı. Kadının soru sormasına fırsat vermeden Göker Tunçay'ın peşine düştü. Sezin'le dışarıda buluşması bir ihtimaldi. Böylece kızın nereye gittiğini öğrenmiş olurdu ama ne olursa olsun onu şimdi bulmak zorundaydı.

Kararlı ve tamamen görünmez adımlarıyla dışarı çıktığında Göker'in aracını beklediğini fark etti.

"Çatıdan mı kaçacaksın? Allah kahretsin, Sez! Orada ne işin var?" Göker Tunçay telefonda Sezin'le konuşuyor ve o kadar amatör tepkiler veriyordu ki, onu rahatlıkla işitebiliyordu.

"Emin misin?" Göker sessizce küfretti. "Gidiyorum o halde! Sana yüz kere bu işe bulaşma dedim!" Sinirle telefonu kapattığında valeden aracı geldi. Hızlıca otomobiline binip, gittikçe bastıran kar yağışının altında gözden kayboldu.

Karanlık gözleri kontrol edemediği bu ani hamleler karşısında öfkeyle kısılan genç adam anlamıştı. Sezin bir şeyler çevirmiş ve muhtemelen başaramamış, şimdi de çatıdan kaçmaya kalkışmıştı. Geri çekilip çatıya doğru baktı. Üç katlı restoranın herhangi bir yerinde inilebilecek kadar alçak bir alan yoktu. Kız bu çatıdan inmeye karar verdiyse ona da yapacak bir iş kalmamış demekti. Sezin Atalar'ın böyle bir kaçıştan kurtuluşu olmazdı!

Ön tarafta herhangi bir iz ya da hareket olmadığını fark edince görebileceği kahrolası bir çatı bulmak için yan tarafa ve arka kısma gitti. Sonunda kutuların, çöplerin ve birtakım gereksiz şeylerin konulduğu dar koridora ulaştı. Beyazın pervasızca hükmünü sürdüğü gecede, gökyüzü hiçbir gizli eyleme yer vermeyecek kadar aydınlıktı. Buralardaysa onu görmemesi imkânsızdı. Neyse ki bu kısımda birinci kattaki lavabaların pencerelerinin açıldığı geniş bir sundurma vardı. Kız buralardaydı. Onu hissediyordu. Nihayet beklediği hareket bir

ses olarak kulaklarına ilişti. Ses bir şeyler söylüyor, sanki birine kızıyordu. Derhal bir köşeye gizlenip olan biteni izlerken Sezin sundurmanın ucuna kadar söylene söylene geldi. Yoğun bir kar örtüsüyle beyaza bürünen zeminde titreye titreye bir iniş yolu arıyordu. Tam o anda, böyle havalar için pek uygun olmayan topuklu ayakkabısı karlar yüzünden kaydı ve bütün bedeni aşağıya doğru düşüşe geçti. Tam da düşmek üzereyken son anda tek eliyle köşeye tutunduğunda neredeyse çığlık atıyordu. Zor da olsa diğer elini de kaldırıp çatının kenarına tutundu ama hali içler acısıydı. Bu yükseklikten düşerse, aşağıda kar birikmediği için pek ucuz kurtulamazdı. Ölmezdi ama bir yerlerinin kırılacağı kesindi.

"Sanırım ölmem! E-evet kesinlikle ölmem," diye zorlukla konuşan genç kız korkuyla inledi. "Ya ölürsem? Kahrolası tuvalet penceresinin bu kadar yüksekte olduğunu bilseydim... Ölemem... Allah'ım, ölemem!"

Karanlıklar altında gizlenmiş genç adam "Aptal!" diye fısıldadı. Yapılacak tek bir şey vardı. Gece boyu gizlenmişti ama şimdi görünür olma zamanıydı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu ağır ağır. Artık karanlık bir köşeden Sezin'i izlemiyordu.

Sezin yapabildiği kadar başını çevirdi ve onu gördü. "Siz!" diye inledi şaşkınca. "Si-sizin burada ne işiniz var?"

"Senin o çatıda ne işin var?"

"Sadece bir kaza oldu."

"Henüz olmadı! Az sonra yere yapıştığında olacak."

"İlk kez bir çatıdan inmiyorum! Hem... Hem bu sizi ilgilendirmez!"

"O halde yardıma ihtiyacın yok." Kayıtsızca arkasını döndü. Henüz ikinci adımını atmadan Sezin onu durdurdu.

"Hey! Aslında yardıma ihtiyacım var."

"Restorandan birilerine haber veririm!"

"Hayır hayır! Asla olmaz! Onlar olmaz!" Acıyla inleyen genç kız, birazdan pes edecek olan ellerine baktı. "Çok geç! Ellerim dondu, sanırım daha fazla dayanama..."

Kelimesini tamamlayamadan elleri kaydı ve kendini boşlukta kayarken buldu. Gözlerini kapatırken yere yapıştığında çok acı çekmemeyi ve mümkünse hemen ölmeyi diledi. Fakat beklediği şey olmadı. Bedeni sert bir şeye, yumuşakça indi. O an gözlerini açmaktan korktu. Birkaç saniye sonra nerede olduğunu anladı.

Ela gözleri usulca aralanırken o gözler, karanlıkta bile rengi seçilen mavi, katı gözlerle buluştu. O adamın kollarının arasında duruyordu. Yere çakılmadığına inanamayan genç kız şaşkınlığı geçince derin bir nefes bıraktı ve teşekkür etti. "Hayatımı kurtardınız," derken ilk karşılaşmalarında yaşanan şeyleri unutmuş, mutlak bir minnet içine girmişti.

Adam ona yanıt vermedi. Evet, hayatını şimdilik kurtarmıştı. Hayatını karartacağı kızın hayatını kurtarmak da elbette sadece oyunun bir parçasıydı. Bu kadar erken harekete geçmeyi düşünmemişti ama bir bakıma talih kucağına konmuştu. Artık her şey daha da kolay olacaktı.

Sezin Atalar, şimdi bu adamla karşılaşmayı bir şans olarak görse de, çok yakında bunun esaslı bir kâbus olacağını anlayacaktı.

Ya da asıl kâbusu, Sezin'i mahvetme görevini üstlenen, aynı zamanda şu an onu kucağında taşıyan genç adam görecekti.

Nihayetinde aşk öngörülemez bir illetti ve tüm planları altüst etmek, işleri karıştırmak gibi epey sürprizli huyları vardı.

YAKINDA...

Her kaçış bir esarettir aşkta...
Ve her esaret bir galibiyettir aslında...

Tekin Soyönder, kuralları yalnızca kendisinin koyduğu tehlike dolu yaşamında güçlü ve yenilmez bir iş adamıydı. Bütün dünyayı korkuttuğu halde Rüya'yı durmaksızın kendine çekiyordu. Bu baş belası kızdan kurtulmaya, çatık kaşları ve yakıcı öfkesiyle onu kendinden uzak tutmaya çalıştı ancak hayat onlar için çoktan bir rol belirlemişti...

Rüya, sınırları babasının çizdiği bunaltıcı hayatında ilk kez bir maceraya atılmak istedi. Bu macera ailesini iflasa sürükleyen adamdan intikam almayı amaçlıyordu. Henüz işin başındayken tatsız bir tanışma yaşadığı Tekin Soyönder'e toslayınca, kaçıp gitmek yerine onunla inatlaşmayı seçti.

Sarpa saran acemi bir plan, hem Rüya'nın hem de Tekin'in hayatını karıştıracak, yeniden bir araya gelmeleri kaçınılmaz olacaktı. Çünkü macera yanlış başlamış olsa da, bu iki zıt insanı birbirine bağlayan bir doğruyla son bulacaktı.

Ben Deniz Akın; Fiyasko Birlik Başkanı, yirmi beş yaşında, babasının kızı, annesinin kız kurusu, ekonominin niteliksiz iş gücüyüm. Klasik bir dünyalı, yurdum insanı, fazlaca dağınık ve meteliğe kurşun değil, ancak palavra sıkan beş parasız biriyim.

Tuna Üstüner ise 'Enler' listesinin zirvesinde bir yakışıklı, holdinglerin genç veliahdı, titiz ve disiplinli tam bir Kurumsal Kasıntı.

Ben bir enkazsam o bir saray, ben bir köleysem o bir kral, ben bir esintiysem o bir tufan. Ve o benim hem felaketimin, hem de kurtuluşumun adı.

Bizim hikâyemiz nefretle başlayıp, şiddetle devam ederek, aşkla yol aldı. Beni şirketinden kovması hiçbir şey ifade etmiyordu, çünkü kanunlar bizi birbirimize mecbur bırakmıştı. Tuna her gün beni görecek ve ben her gün onun aşkıyla savaşacaktım. Bu aşk çıkmazının ortasında onu mahvetmek için tutulan bir ajan olduğumu ise çoktan unutmuştum.

Hem de onunla evlenecek kadar!

Her şeyinizin elinizden alınacağını söyleseler ne yapardınız?
Bir çare ararsınız elbette. Ben de öyle yaptım. Çaremi buldum... Ya da belamı!

Lüks markalar, bitmeyen alışverişler, süslü kıyafetler, yüksek topuklar... Güzelliğimi tamamlayan bu şeyler, hayattaki tek önceliğimdi. Zengin babam sayesinde istediğim her an onlara sahip olabiliyordum ve her şey mükemmeldi.

Sonra bir anda babam iflas etti! Nefes almamı sağlayan markalarım ellerimden kayarken, ailem düşmeden önce bana bir halat uzattı. Murat Arsever'i... O zengin, yakışıklı, harika ve biraz cimri adamı...

Murat'la evlenirsem lüks hayatıma devam edebilirdim. Onunla evlenmeliydim... İşte bu kadar basitti...

Ya da değildi! Çünkü biz, paranın iki yüzü kadar farklıydık...

Murat amaçları, değerleri, kuralları olan, dediğim dedik biriyken; benim tek amacım lüksümü sürdürecek zengin bir kocaydı.

Ben onu tanıdıkça ona âşık oldum. Oysa Murat, beni tanıdıkça benden nefret etti.

En göz alıcı vitrinleri sollayıp kalbimdeki mağazaya krallığını kuran bu adama aşkımı kanıtlamam ve onun da beni sevmesini sağlamam gerekiyordu.

Gardırobum için... Hayatım için...

En çok da kalbim için...